HUNG THẦN

—Liễu Mãn Pha—

Mục lục

Quyển 1 - Chương 1: Hiện tại - chờ đợi (1)
Quyển 1 - Chương 2: Chờ đợi (2)
Quyển 1 - Chương 3: Chờ đợi (3)
Quyển 1 - Chương 4: Chờ đợi (4)
Quyển 1 - Chương 5: Chờ đợi (5)
Quyển 1 - Chương 6: Chờ đợi (6)
Quyển 1 - Chương 7: Gặp lại (1)
Quyển 1 - Chương 8: Gặp lại (2)
Quyển 1 - Chương 9: Gặp lại (3)
Quyển 1 - Chương 10: Gặp lại (4)
Quyển 1 - Chương 11: Gặp lại (5)
Quyển 1 - Chương 12: Gặp lại (6)
Quyển 1 - Chương 13: Ở chung (1)
Quyển 1 - Chương 14: Ở chung (2)
Quyển 1 - Chương 15: Ở chung (3)
Quyển 1 - Chương 16: Ở chung (4)
Quyển 1 - Chương 17: Ở chung (5)
Quyển 1 - Chương 18: Ở chung (6)
Quyển 1 - Chương 19: Thay đổi (1)
Quyển 1 - Chương 20: Thay đổi (2)
Quyển 1 - Chương 21: Thay đổi (3)
Quyển 1 - Chương 22: Thay đổi (4)
Quyển 1 - Chương 23: Thay đổi (5)
Quyển 1 - Chương 24: Ngu ngốc (1)
Quyển 1 - Chương 25: Ngu ngốc (2)
Quyển 1 - Chương 26: Ngu ngốc (3)
Quyển 1 - Chương 27: Ngu ngốc (4)
Quyển 1 - Chương 28: Ngu ngốc (5)
Quyển 1 - Chương 29: Ngu ngốc (6)
Quyển 1 - Chương 30: Nhà mới (1)
Quyển 1 - Chương 31: Nhà mới (2)
Quyển 1 - Chương 32: Nhà mới (3)
Quyển 1 - Chương 33: Nhà mới (3)

Quyển 1 - Chương 34: Nhà mới (5)
Quyển 1 - Chương 35: Nhà mới (6)
Quyển 1 - Chương 36: Chuyển biến (1)
Quyển 1 - Chương 37: Chuyển biến (2)
Quyển 1 - Chương 38: Chuyển biến (3)
Quyển 1 - Chương 39: Chuyển biến (4)
Quyển 1 - Chương 40: Chuyển biến (5)
Quyển 1 - Chương 41: Chuyển biến (6)
Quyển 1 - Chương 42: Hiện tại (1)
Quyển 1 - Chương 43: Hiện tại (2)
Quyển 1 - Chương 44: Hiện tại (3)
Quyển 2 - Chương 45: Quá khứ - mới quen (1)
Quyển 2 - Chương 46: Mới quen (2)
Quyển 2 - Chương 47: Mới quen (3)
Quyển 2 - Chương 48: Mới quen (4)
Quyển 2 - Chương 49: Mới quen (5)
Quyển 2 - Chương 50: Mới quen (6)
Quyển 2 - Chương 51: Về quê (1)
Quyển 2 - Chương 52: Về quê (2)
Quyển 2 - Chương 53: Về quê – Kỳ 3
Quyển 2 - Chương 54: Về quê – Kỳ 4
Quyển 2 - Chương 55: Về quê – Kỳ 5
Quyển 2 - Chương 56: Về quê – Kỳ 6
Quyển 2 - Chương 57: Khắc phục hậu quả – Kỳ 1
Quyển 2 - Chương 58: Khắc phục hậu quả – Kỳ 2
Quyển 2 - Chương 59: Khắc phục hậu quả – Kỳ 3
Quyển 2 - Chương 60: Khắc phục hậu quả – Kỳ 4
Quyển 2 - Chương 61: Khắc phục hậu quả – Kỳ 5
Quyển 2 - Chương 62: Khắc phục hậu quả – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 63: Tương lai - hồi sinh – kỳ 1
Quyển 3 - Chương 64: Hồi sinh – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 65: Hồi sinh – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 66: Hồi sinh – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 67: Hồi sinh – Kỳ 5
Quyển 3 - Chương 68: Hồi sinh – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 69: Bên nhau – Kỳ 1

Quyển 3 - Chương 70: Bên nhau – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 71: Bên nhau – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 72: Bên nhau – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 73: Bên nhau – Kỳ 5
Quyển 3 - Chương 74: Bên nhau – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 75: Gán ghép – Kỳ 1
Quyển 3 - Chương 76: Gán ghép – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 77: Gán ghép – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 78: Gán ghép – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 79: Gán ghép – Kỳ 5
Quyển 3 - Chương 80: Gán ghép – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 81: Chân tướng – Kỳ 1
Quyển 3 - Chương 82: Chân tướng – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 83: Chân tướng – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 84: Chân tướng – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 85: Tương lai – Kỳ 1
Quyển 3 - Chương 86: Tương lai – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 87: Tương lai – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 88: Tương lai – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 89: Tương lai – Kỳ 5
Quyển 3 - Chương 90: Tương lai – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 91: Tương lai – Kỳ 7
Quyển 3 - Chương 92: Tương lai – Kỳ cuối

Quyển 1 - Chương 1: Hiện tại - chờ đợi (1)

DTV-EBOOK

Sinh nhật lần hai mươi mốt tuổi của Lý Huỳnh Lam vừa qua vài ngày, Bạch Huy đã bao chọn cả một gian phòng hoàng kim ở khách sạn Hòe Sơn mở tiệc chúc mừng. Lý Huỳnh Lam đến, nhưng cậu chỉ ở đó chưa tới ba mươi phút đã rời đi, thừa dịp gọi một cốc nước, ăn một miếng bánh ngọt, ngoài ra một cọng rau cũng chưa động, mông cũng chưa ngồi vào ghế.

Thế nhưng Bạch Huy vẫn cao hứng, vô cùng cao hứng, hắn còn cảm thấy cực kỳ mở mày mở mặt. Không ít học viên của trường điện ảnh U cũng đến đây, có người cùng lớp, kẻ có tiếng trong giới, hay những cái tên chẳng lớn cũng chẳng nhỏ, tất cả mọi người đều nhìn ra kẻ xưa nay mắt cao hơn đầu Lý Huỳnh Lam hôm nay đã khiến Bạch Huy nở mày nở mặt thế nào.

Hôm ấy, Lý Huỳnh Lam còn có lịch quay quảng cáo, cậu hiện tại bề bộn nhiều việc, trường học hiếm khi cho tan sớm, một phần do Bạch Huy đã đẩy tới đẩy lui cái ngày chúc mừng này không biết bao nhiêu lần, chỉ đợi cậu có thời gian rảnh rỗi, nên chẳng ngại bản thân có chút mệt mỏi, Lý Huỳnh Lam vẫn tới.

Học viên đến chúc mừng rất nhiệt tình, thế nhưng không ai dám quá đà, bởi tất cả đều đã từng nghe lời đồn đại về vị thiếu gia không nóng không lạnh tính tình lãnh đạm này, sau lại thấy mấy tin này cũng chẳng phải lời đồn vô căn cứ, thế nên ai cũng biết điều mà kiềm chế.

Nhưng chẳng cần bọn họ biểu hiện thế nào, trước đó Bạch Huy cũng đã chuẩn bị tốt, hắn thậm chí còn thuê vệ sĩ, phòng trừ ngộ nhỡ điều gì lại khiến Lý Huỳnh Lam có ấn tượng không tốt về mình. Cái lúc Lý Huỳnh Lam phải đi, Bạch Huy cũng không dám ở lại lâu, còn chu đáo tự mình tiễn người ra ngoài.

Lúc này vừa vào tháng sáu, chưa đến giữa hè, Bạch Huy đứng trước cửa ân cần nói "Thời tiết nóng đến quái gở, đến xe tôi ngồi đi, lái xe đang chờ đằng kia."

Lý Huỳnh Lam không nghĩ ngợi gì mà lắc đầu, một phần vì trang phục ngày hôm nay của cậu, chạng vạng ngày hôm nay cậu có lịch chụp hình, trên người chỉ mặc một bộ quần áo thể thao, áo phông màu xanh ngọc bích càng khiến làn da của cậu trở nên đặc biệt trắng phối cùng quần thể thao và giày chơi bóng. Cậu rất cao, có lẽ bởi khuôn mặt nhỏ, thế nên trông vào còn cao hơn so với thực tế, khi nói chuyện với Bạch Huy luôn hơi rũ mắt nhìn xuống dưới. Mái tóc dài che khuất nửa trán, nương theo hai má xõa xuống dưới, lộ ra ngũ quan đẹp đẽ như một pho tượng tinh xảo nhẵn nhụi, vẻ mặt trong trẻo mà lạnh lùng tựa hồ được tạc bằng băng.

Bạch Huy có phần vui sướng, chủ yếu do hắn tiếp xúc với Lý Huỳnh Lam mới có vài lần, đừng nói đến khoảng cách gần như thế này, lại càng khiến hắn có chút không tự chủ được mà thần hồn điên đảo. Giờ phút này cũng vậy, đầu hắn vẫn trì trệ cho tới khi đối phương bỏ lại một câu "Tôi có xe." và một chiếc xe từ đằng xa cũng chậm rãi tới gần, Bạch Huy mới phục hồi tinh thần lại, thấy Huỳnh Lam vốn định tiến lên, vậy mà mới hai bước đã dừng, yên lặng nhìn chằm chằm vào điều gì đó, không nói lời nào.

Nhân viên phục vụ bãi đậu xe vừa mở cửa ra, Bạch Huy bên cạnh cũng phát hiện ra vấn đề, nổi cáu xông lên mắng.

"Lốp xe sao lại thế này? Lúc đến còn nguyên hiện giờ đã xẹp một nửa? Mấy người rút sạch khí rồi sao? Gọi quản lý các người đến!"

Nhân viên phục vụ nọ vội xuống xe giải thích "Tiên sinh, thực xin lỗi."

Giọng gã tựa hồ nghe thật vụng về, không giảo hoạt từ chối trách nhiệm, nhưng cũng chẳng đưa đẩy giải thích gì, chỉ lặp đi lặp lại lời xin lỗi, âm điệu trầm thấp, ngữ điệu thong thả, so với Bạch Huy đang nổi khùng, thật sự khiến người ta chẳng mấy lưu tâm.

Biểu hiện của gã trong mắt Bạch Huy biến thành chột dạ, hơn nữa người này rất cao, so với Bạch Huy cao một mét tám còn hơn phân nửa cái đầu, mi mắt buông rũ xuống không dám nhìn thẳng vào người trước mắt càng khiến gã lộ vẻ cực kì thành khẩn.

Vì thế, lòng kiêu hãnh của Bạch Huy càng tăng vọt, một tràng giáo huấn trong miệng văng ra ngoài, khiến nhân viên kia càng á khẩu không trả lời được, toàn thân căng cứng, y hệt một con chó nghèo túng.

Bạch Huy trên mặt thật tức giận, nhưng trong lòng hắn thì vui rất nhiều, bởi hắn vì Lý Huỳnh Lam mà ra tay, vì Lý Huỳnh Lam vừa rồi mới đứng yên nhìn chằm chằm nơi này, Bạch Huy cảm giác chính mình đã thật nhập diễn xuất thần, biểu hiện của hắn bây giờ khiến một người quan trọng thưởng thức, chuyện này khiến người ta vui mừng cỡ nào.

Sau đó Lý Huỳnh Lam mở miệng, nội dung là lời khuyên nhủ mà Bạch Huy đã dự kiến.

Lý Huỳnh Lam nói “Quên đi.”

Và Bạch Huy dĩ nhiên là không muốn, hắn cao hứng “Huỳnh Lam không hiểu rồi, bây giờ lắm người lừa gạt, cậu không muốn truy bọn họ lại coi cậu là đồ ngốc, hơn nữa chỗ này là do tôi quản lý, tôi phải nói.” Dứt lời lại nổi đóa với người trước mặt.

Bạch Huy tự nhận là do có rèn luyện hằng ngày, hắn tuy không hay đánh nhau với người khác, nhưng mỗi câu hắn nói đều có

thể khiến người ta cảm thấy được xuất thân cao quý của hắn, cái loại kiêu ngạo này mới động vào lòng tự ái lớn nhất của đối phương.

Nhân viên phục vụ kia vẫn chỉ đứng đó, hai tay không hề phản kháng buông thõng xuống, mặc cho Bạch Huy trách móc, thái độ trầm mặc của gã cộng với thân hình cao lớn càng khiến gã giống như một bức tường, cho dù Bạch Huy có nói thế nào cũng không hết tức, nói gì đều bị bức tường kia bất giác cản phá lại, nên càng uất ức.

Ngay lúc Bạch Huy cơ hồ muốn nhảy lên cho người kia một cước, một tiếng quát khẽ bỗng vang lên.

“Tôi nói quên đi!” Giọng Lý Huỳnh Lam lạnh như băng, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Bạch Huy sửng sốt, miệng không khép lại được, nhất thời xấu hổ tiến thoái lưỡng nan. Theo hắn biết, Lý Huỳnh Lam xưa nay tính tình lạnh lùng thờ ơ, đối với ai cũng chẳng nhiệt tình, ngoại trừ đóng phim hay quay chụp bên ngoài, biểu hiện hỉ nộ ái ố đều vô cùng keo kịt, vui vẻ đã hiếm, tức giận lại càng hiếm, huống chi là lời nói vừa rồi.

Bạch Huy nhìn Lý Huỳnh Lam, Lý Huỳnh Lam lại đang nhìn gã phục vụ kia, mà gã vẫn chỉ cúi đầu như trước.

Không khí như đông nghẹt lại, ngay lúc Bạch Huy đang cân nhắc phải nói thế nào để đưa Lý Huỳnh Lam trở về, lại có tiếng nói ở đâu vang lên.

Một cô gái ngồi trong một chiếc xe mui trần màu đỏ phất tay về phía này, cô cười nói với Bạch Huy. “Bạch thiếu, thế nào lại tức giận thế, ai giết bố anh à?” Bạch Huy vừa định nổi đóa, cô gái kia đã chuyển hướng sang Lý Huỳnh Lam, giọng nói lập tức ôn nhu “Huỳnh Lam, sao thế?”

Lúc này, quản lý khách sạn Hòe sơn đại khái cũng nghe ra động tĩnh nơi này, hắn mang theo khuôn mặt tươi cười, giải thích với khách xe mới từ gara ra đi phải vào mấy miếng thủy tinh phiền toái vừa vặn làm thủng lốp xe, mong Bạch Huy thông cảm, lại nói sẽ chỉ bảo nhân viên phục vụ nọ.

Lý Huỳnh Lam nhìn bóng dáng cao gầy kia dần dần chìm vào bóng đêm, thì bắt đầu không thoải mái tham gia nói chuyện nữa, dưới ánh mắt nôn nóng buồn chán của Bạch Huy, xoay người đi tới trước mui trần màu đỏ đằng xa.

Bạch Huy chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa xe đóng lại, quay đầu rồi phóng đi, chỉ để lại một vạch khói nhỏ.

Vương Nghi Hoan liếc mắt sau đôi kính râm nhìn Lý Huỳnh Lam, lẩm bẩm "Quen à?"

Lý Huỳnh Lam dựa lưng vào ghế tựa, nghi hoặc nhìn lại.

Vương Nghi Hoan bổ sung "Cậu và gã nhân viên kia?"

Lý Huỳnh Lam mím môi lắc đầu.

Vương Nghi Hoan tiếp tục cằn nhằn "Thế cậu nhìn chằm chằm vào người ta để làm cái gì, tuy rằng anh trai đó bộ dạng rất tốt, thế nhưng sở thích cậu sao kỳ dị vậy, mà không ngờ phục vụ ở Hòe Sơn bây giờ tố chất cũng không tồi. Nhân viên phục vu khách sạn Hòe Sơn cao lớn như vậy thật giống người mẫu."

"Tôi thích gì cơ?" Lý Huỳnh Lam kỳ quái, tiện đà hỏi "Gã trông thế nào?"

Vương Nghi Hoan kỳ quái "Cậu coi người ta nửa ngày đối phương trông thế nào cũng không rõ?"

Lý Huỳnh Lam quả thật không nhìn rõ, vì gã phục vụ kia đứng nơi quá tối, ánh sáng không chiếu đến nửa người, thậm chí còn cúi đầu, nhưng cậu biết cổ tay gã có một vết màu đỏ sậm, giống như một vết máu khô.

Thấy Lý Huỳnh Lam không phản ứng, Vương Nghi Hoan lại nói "Dạng người cậu thích, ừm, tôi nghĩ là… bề ngoài phải đẹp, cao, gầy, khỏe khoắn, tính cách phải ôn nhu thành thật, khiêm tốn, đầu óc thông minh, đa trí, suy nghĩ nhạy cảm, càng miễn bàn đến thân thủ dũng mãnh, phản ứng nhanh… Nghe như hàng thông thường, nhưng nghĩ kĩ ra lại toàn bộ mâu thuẫn, thành thật không phải là có gì nói đấy hay sao? Sao còn có thể nhạy cảm được? Hơn nữa đàn ông đẹp bây giờ sao còn có thể khiêm tốn? Đúng là mơ mộng."

Lý Huỳnh Lam nhìn ra ngoài, không nói chuyện, xe sắp tiến vào vườn hoa Lục Nham đã nhìn thấy người giúp việc của Lý gia đứng chờ phía trước.

"Sao, chẳng lẽ tôi nói không đúng?" Vương Nghi Hoan dừng xe lại hỏi, chuyện này chính là do Lý Huỳnh Lam lần trước uống rượu không cẩn thận nói ra, lúc ấy cô rất ngạc nhiên, hóa ra trong lòng thiếu niên luôn mang cái vẻ lạnh lùng cấm dục ấy cũng có tính toán không muốn người ta biết, thế nhưng chuyện đó đối với cô cũng chẳng ảnh hưởng gì, chỉ là cô luôn muốn biết những mảng tối trong lòng đối phương, và dù sao đi nữa Vương Nghi Hoan cũng hiểu rằng trên thế giới này chỉ có mình cô dám nói với Lý Huỳnh Lam như vậy.

Lý Huỳnh Lam tháo dây an toàn, rồi bỗng gật đầu với cô "Cậu nói đúng, tôi vẫn luôn tìm một người, nếu một ngày cậu gặp anh, nhất định phải nói cho tôi biết."

Vẻ mặt Lý Huỳnh Lam khiến Vương Nghi Hoan ngây ngẩn trong phút chốc, đợi một lát cô mới kịp phản ứng "Tôi đã gặp, người ấy không phải là Chu Chí Thành sao?"

Lý Huỳnh Lam làm bộ không nghe thấy, trực tiếp đẩy cửa xuống xe.

Vương Nghi Hoan phía sau dường như vẫn chưa từ bỏ ý tốt giúp bạn "Chu Chí Thành ưa nhìn, tính tình tốt, quan trọng nhất là đối xử với cậu rất tốt, cậu có chuyện gì không hài lòng trực tiếp nói với cậu ta, tôi tin là cho dù cậu muốn cậu ta biến thành loại nửa người nửa thú cậuấy cũng đồng ý…"

Thế nhưng, cho dù cô có nói bao nhiêu đi chăng nữa, Lý Huỳnh Lam vẫn không quay đâu lại, đi thẳng vào căn nhà. Vương Nghi Hoan bất đắc dĩ bĩu môi, rồi vừa đạp ga, vừa móc điện thoại đang không ngừng rung trong túi ra. Màn hình hiện người gọi: Chu Thật Thà.

"… Được rồi con mẹ nó, ngài có thế đừng quan tâm đến tôi nữa được rồi, tôi vừa đưa cậu ta về nhà." Vương Nghi Hoan đánh lái ra ngoài vườn hoa Lục Nham. "Cậu ta không uống rượu, chỉ là hơi mệt một chút… Cậu dài dòng với tôi làm rắm gì, cậu ta đúng là chẳng nể mặt Lý gia, nhưng cùng phải nhìn quan hệ của biểu cữu Bạch gia cơ chứ, Huỳnh Lam có thể không đi sao, hơn nữa tên khốn Bạch Huy căn bản là chẳng có gan làm kẻ cướp, không bắt nạt Huỳnh Lam đâu! Ngày mai? Ngày mai Huỳnh Lam như còn phải chụp quảng cáo, chính là cái hãng đồ thể thao gì đó ấy… Sao cậu không tự gọi điện mà hỏi, trễ cái gì hiện tại mới có mất giờ? Cậu sợ quấy rầy cậu ta sao không sợ quấy rầy tôi…"

Cả dọc đường líu ríu, chiếc mui trần màu đỏ dần biến mất trong màn đêm…

Mà đầu kia, Lý Huỳnh Lam đẩy cửa vào nhà, nghênh đón cậu là bóng tối dày đặc, chỉ còn vài đốm sáng nhàn nhạt hắt ra từ thư phòng, có lẽ là Lý lão gia đang còn bận rộn.

Lý Huỳnh Lam không quấy rầy ông, trực tiếp lên lầu, tắm rửa

xong xuôi thì gục trên giường ngủ. Cậu gần đây chỉ ngủ được khoảng bốn năm giờ, vốn cực kỳ buồn ngủ, vậy mà lăn lộn một lúc, đôi mắt Lý Huỳnh Lam vẫn mở thật to. Tứ chi mỏi mệt, tinh thần cũng xuống dốc, đồng hồ báo thức bên cạnh đã điểm hai giờ sáng, Lý Huỳnh Lam bất đắc dĩ mở ngăn kéo tìm thuốc, rồi lại xuống lầu lấy nước.

Vừa mở cửa phòng bếp đã nghe thấy tiếng bước chân, Lý Huỳnh Lam quay đầu lại thì thấy một ông cụ nho nhã quắc thước đang tiến lại gần.

“Ông ngoại” Lý Huỳnh Lam gọi.

Ông cụ, hay chính là ông ngoại của Lý Huỳnh Lam, Lý Nguyên Châu nhìn thấy thuốc ngủ trong tay cậu không khỏi nhíu mày lại “Không ngủ được?”

Lý Huỳnh Lam day trán “Gần đây làm việc và nghỉ ngơi không điều độ, không sao ạ.”

Lý Nguyên Châu nhìn cậu một lát, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói “Mẹ con sao chưa về?”

Hỏi xong mới phát hiện câu này vô nghĩa đến mức nào, Lý Huỳnh Lam không lên tiếng, Lý Nguyên Châu cũng có chút bất đắc dĩ, hai người đều trầm mặc, một lúc lâu, Lý Huỳnh Lam mới mở miệng “Ông ngoại, cháu lên lầu ngủ, ngày mai phải đi làm.”

Lý Nguyên Châu vuốt cằm “Sáng mai ta gọi tài xế đến đón, đừng quá mệt mỏi, chú ý nghỉ ngơi.”

Lý Huỳnh Lam gật đầu.

Lý Nguyên Châu nhìn bóng dáng cậu chậm rãi rời đi, rồi lại vô thanh vô tức ra ngoài, nếp nhăn giữa mi tâm lại càng thêm sâu.

Lý Huỳnh Lam trở lại phòng, uống thuốc xong rồi lên giường ngủ, trở mình vài lần, rốt cuộc không nhịn được mà thò tay xuống dưới gối, mãi đến khi lòng bàn tay chạm đến một vật tròn nhỏ cỡ đồng tiên xu, Lý Huỳnh Lam gắt gao nắm chặt nó lại trong tay, vật kia giống như một liều thuốc an thần bình thường, cộng với tác dụng của thuốc ngủ, cậu cuối cùng mới thả lỏng cơ thể, dần dần tiếng vào giấc mộng…

Quyển 1 - Chương 2: Chờ đợi (2)

DTV-EBOOK

Tuy rằng đã uống thuốc, nhưng ngày hôm sau Lý Huỳnh Lam vẫn tỉnh dậy sớm, ngẩn ngơ trên giường một lát rồi mới đi rửa mặt chải đầu xuống lầu.

Lý Nguyên Châu đã ngồi vào bàn ăn từ khi nào, tinh thần ông cụ rất tốt, vừa mới đánh xong một bộ quyền, mặt không đổi sắc khí không suyễn, gọi người giúp việc mang cháo cho Lý Huỳnh Lam.

"Hôm qua về từ bao giờ?" Lý Nguyên Châu hỏi chuyện một người phụ nữ quá tứ tuần.

Người phụ nữ kia múc một muôi cháo vào tô, trả lời "Từ tờ mờ sáng", rồi cầm đưa tô cháo cho Lý Huỳnh Lam, rồi nói "Lúc về thấy Tiểu Quân hơi sốt, tôi nấu cho cô ấy chút rượu trà."

"Ừ, tôi đến công ty rồi tối về, chút nữa lại gọi bác sĩ đến đây một chuyến đi."

Lý Huỳnh Lam lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện, chẳng nói thêm một lời, mãi cho đến khi cậu đứng dậy, Lý Nguyên Châu mới bảo "Đi xem mẹ con đi, nó bị bệnh."

Lý Huỳnh Lam dừng lại, gật đầu. Thế nhưng cậu vẫn trở về phòng trước, tìm một bộ quần áo để thay, gọi cuộc điện thoại cho trợ lý, rồi mới chậm rì rì tới phòng Lý Tiểu Quân.

Trong phòng tối om, tấm mành cực dày đã che hết cả ánh sáng trong phòng, không khí nồng nặc mùi thuốc tẩy hòa lẫn với mùi rượu gay mũi.

Lý Huỳnh Lam tiến vào, đứng cách giường khoảng ba bước chân, người trên giường vẫn còn ngủ say, chăn dồn lại thành một đống, chỉ lộ ra vài lọn tóc, thoạt nhìn rất giống ổ chó.

Một chốc, đệm giường hơi giật giật, nghe ra một tiếng ưm, rồi một giọng lè nhè sai bảo.

“Tôi khát nước… Cô Tạ lấy dùm tôi chén nước…”

Lý Huỳnh Lam vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi Lý Tiểu Quân quát liền hai tiếng, giống như không có được câu trả lời mong muốn, chị không nhịn được mà mắng người. Vừa nghe những lời lẽ cay nghiệt ấy, Lý Huỳnh Lam lập tức ra khỏi phòng.

Lúc xuống lầu thì bác sĩ đã đến đang cùng Lý Nguyên Châu nói chuyện trong phòng khách, Lý Huỳnh Lam lặng lẽ mở cửa, đã thấy trợ lý Vạn Hà bên ngoài đang đợi cậu.

Lý Huỳnh Lam chỉ nói với anh ta “Hôm qua để xe ở khách sạn.” sau đó ra phía sau ngồi, nhắm nghiền hai mắt.

Vạn Hà chỉ vuốt cằm, cái gì cũng không hỏi, nổ máy chạy xe thẳng đến khu cao ốc giải trí Ánh Sáng. Chung quanh trung tâm thành phố U chỉ thấy cao ốc san sát nhau vô cùng náo nhiệt, dòng xe ngày càng đông, xe trước nối xe sau chờ đợi, nửa ngày cũng không nhích lên được.

Tình huống kẹt xe này cũng không phải chuyện hiếm, thế nên Vạn Hà vẫn vô cùng kiên nhẫn mà chờ đợi đằng trước chậm rãi nhích từng chút một. Anh chú ý tới Lý Huỳnh Lam, vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ nãy giờ. Vạn Hà đưa mắt nhìn về theo hướng đó, hòa nhã giải thích “Phía quảng trường Tây đang xây hai trung tâm thương mại, hai ngày trước đã bắt đầu khởi công, công trường ở gần công ty quá, thế nên hôm trước anh Phan có dặn tôi đưa cậu vào phòng trong nghỉ, chỗ đó yên lặng lắm.”

Thấy đối phương không đáp lại, Vạn Hà lại nói "Hai hạng mục lần này đều do bên Không Thái đầu tư, rất xa xỉ, chính ra lại rất hợp với hình tượng của chúng ta dự định. Anh Phan nói muốn thử sức." Hạng mục này được đầu tư rất lớn, thế nhưng nếu không phải nhờ quan hệ nhiều năm của Lý Huỳnh Lam, Vương Nghi Hoan, và Phan Minh Câu, bên Không Thái có lẽ sẽ không đáp ứng.

"Hơn nữa định hướng của chúng ta năm nay là… Huỳnh Lam!!!"

Vốn là Vạn Hà đang nghiêm túc nói, bỗng nhìn sang kính chiếu hậu đã thấy Lý Huỳnh Lam đứng dậy, anh mới ý thức được cậu dường như đang muốn mở cửa xe ra ngoài. Chiếc xe đang dần thoát khỏi luồng tắc, xe cộ trên đường bắt đầu tăng tốc. Vạn Hà hoảng sợ, theo bản năng xoay người nhoài ra phía đằng sau kéo Lý Huỳnh Lam trở về, cửa xe mới mở một nửa, bên cạnh đã có mấy chiếc xe phóng xoẹt qua, chỉ một xíu nữa thôi đã giết chết Lý Huỳnh Lam, tiếng còi xe phía sau inh ỏi.

"Cậu định làm cái gì?" Vạn Hà hoảng hốt, lập tức bấm khóa cửa xe.

Lý Huỳnh Lam dựa ra sau ghế, hiếm khi trên mặt lộ ra một tia mê mang, cậu chỉ vào phía quảng trường "Tôi hình như thấy…" Nói một nửa, bản thân cậu dường như lại hiểu rằng không đúng, nên ngậm miệng lại.

Vạn Hà thấy cậu cúi đầu, khe khẽ thở dài "Cậu lại mất ngủ?"

Lý Huỳnh Lam không nói chuyện, một giây sau vuốt phẳng lại chỗ áo bị kéo, ngồi ngay ngắn, trên mặt đã khôi phục biểu tình như lúc đầu "Xin lỗi, tôi nhất thời hoảng loạn, lần sau sẽ chú ý, lái xe đi."

Vạn Hà theo Lý Huỳnh Lam đã ba năm kể khi cậu vừa mới ký hợp đồng với công ty giải trí Ánh Sáng. Anh vừa là trợ lý, vừa là

đại diện, tuy nói là để chăm sóc hằng ngày, nhưng thực ra Lý Huỳnh Lam vốn vô cùng cẩn thận, tự bản thân cậu cũng có thể sắp xếp mọi thứ gọn gàng ngăn nắp, không ỷ vào thân phận đặc biệt mà vênh mặt hất hàm sai khiến, cho tới giờ vẫn luôn để Vạn Hà yên tâm.

Nhưng cậu vẫn còn là một sinh viên, lăn lộn ở trong giới khó tránh khỏi có áp lực, hơn nữa Vạn Hà nhớ rõ Phan Minh Câu luôn nói anh phải chú ý tới thể trạng của Lý Huỳnh Lam, tuy rằng Vạn Hà cảm thấy cậu rất khỏe mạnh có chuyện gì đâu, nhưng vì anh Phan đã nói như thế, nên cho tới giờ vẫn luôn để bụng chuyện này.

Vạn Hà vừa suy nghĩ, vừa lái xe.

Chờ cho lúc đến công ty, hai người cùng nhau lên lầu. Giải trí Ánh Sáng nằm trên tầng 3, 4, 5 của tòa nhà này, quy mô không lớn cũng chẳng nhỏ, dù sao thì công ty mới thành lập vài năm mà thôi, thời điểm Lý Huỳnh Lam ký hợp đồng với bên công ty, tài nguyên nơi vẫn chưa phong phú, nhưng chuyện này chẳng ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu, dù sao cậu cũng chính là minh tinh đầu tiên được Phan Minh Câu bồi dưỡng.

Phan Minh Câu hôm nay cũng tới, đáng ra Lý Huỳnh Lam sẽ đến nghe y thông báo vài chuyện quan trọng, nhưng vừa mới đến hành lang bên ngoài văn phòng đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng la mắng, nhân viên xung quanh vội vàng chạy trốn, phạm vi mười thước đều không có kẻ nào dám tiếp cận.

Vì thế Vạn Hà ý bảo Lý Huỳnh Lam cứ ở đứng ngoài chờ, còn mình liều chết gõ cửa văn phòng.

Lý Huỳnh Lam dựa lưng vào tường, chỗ cậu đứng gần lỗi rẽ nhỏ, sau chiếc bình hoa rất lớn, đợi một lát chợt nghe thấy tiếng bước chân đi về hướng này, cùng với tiếng cười đùa ríu rít. Tiếng bước chân vang đến gần đó thì dừng lại, chỉ còn tiếng cười đùa không

ngừng.

“Tình hình này… anh Phan đến hả?” Giọng nữ A thì thầm.

“Kiểu này thì ngoài ổng ra còn ai?” Giọng nữ B đáp.

A: “ À… đã bốn tháng rồi, còn là vì Lý Huỳnh Lam…”

B: “Xuỵt, nói bé thôi, không lẽ ổng vì cô à, người ta là thân thích của ông chủ, nếu không vì sao người như anh Phan mà lại suốt bao năm nay không tuyển thêm người mới chứ, mấy chuyện cỏn con khác không khiến ổng quan tâm đâu.”

A: “Chậc, công nhận đầu thai thật là cả một kỹ thuật, hâm mộ quá đi mất. Loại người nhỏ bé như chúng ta chỉ dám ôm hi vọng cỏn con mà thôi. Nói không chừng ngày nào đó anh Phan sẽ phát hiện ra sức hút của chúng ta, rồi đồng ý nâng đỡ thì sao?”

B bị cô gái kia chọc cười: “Cái gì mà sức hút? Khuôn mặt á? Tôi nói hiện giờ khuôn mặt chẳng đáng được mấy đồng đâu. Cô xem, gã công nhân dưới lầu kia không chừng còn đẹp hơn cả minh tinh thần tượng.”

“Nói bậy… Ô, đúng là rất đẹp trai!” A không biết nhìn thấy cái gì, giọng nói cao hẳn lên “Khuôn mặt nhìn nghiêng rất giống Hạ Tuấn Đồng, mũi còn cao như vậy. Buồn cười thật, công nhân bây giờ khéo đi cướp miếng ăn của minh tinh cũng được chứ nhỉ?”

B giục “Nhanh lên, lấy điện thoại ra chụp ảnh mau, nhất định phải post lên Weibo mới được.”

A lại do dự “Tôi mặc kệ, cô chưa được lăng xê đâu, công ty nhỡ đuổi việc thì sao, muốn chụp thì tự cô chụp đi.”

B: “Vậy… Tiếc thật, nhưng mà hơi xa, không chừng đến gần lại có khi lại xấu quắc, cả người hôi rình.”

A đồng ý “Thế nên mới nói, khuôn mặt đàn ông là chuyện cỏn con, danh lợi quyền lực mới là quan trọng, bằng không cho dù lớn lên có đẹp tới mấy cũng vô dụng, chỉ có thể làm cu li trên đường…”

B cũng đồng ý “Tuổi trẻ đã phải đi làm mấy việc này, có lẽ là đầu óc ngu ngốc bằng cấp thấp, nói không chừng còn từng giết người…”

Hai người nói đến hứng khởi, vừa nói vừa ha ha cười, được một lúc lại nhớ tới phòng lãnh đạo ở đầu kia nên vội vàng bỏ chạy.

Đợi cho bên cạnh trở lại an tĩnh, Lý Huỳnh Lam mới bước ra từ phía sau bình hoa, cậu chạy vội đến bên cửa sổ. Đúng như Vạn Hà nói, kế bên cao ốc ánh sáng đang khởi công hai công trình, cách một đoạn phố. Lý Huỳnh Lam tỉ mỉ nhìn một hồi, rốt cuộc mới thấy một bóng dáng cao gầy sau những giàn giáo. Nhưng không kịp để Lý Huỳnh Lam nhìn kỹ, người nọ đã cúi thấp người đi xuống, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Vạn Hà mở cửa gọi vài lần Lý Huỳnh Lam mới xoay đầu lại.

“Sao vậy? Anh Phan gọi cậu vào.”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, ngoảnh đầu ngoái nhìn ra chỗ vừa rồi một lúc, sau đó mới chậm rãi sải bước.

Phan Minh Câu ngồi sau bàn làm việc, đang gọi điện thoại, thấy Lý Huỳnh Lam thì ra hiệu cho cậu ngồi xuống, nói thêm hai câu nữa rồi mới cúp điện thoại.

“A Hà nói cậu không thoải mái hả”

“Không có”, Lý Huỳnh Lam lắc đầu, lại sợ Phan Minh Câu không tin, còn bổ sung “Tôi rất tốt.”

Phan Minh Câu đánh giá một lúc, rồi mới nói "Hãng đồ thể thao Bello vừa gọi nói rất hài lòng với việc quay phim, nếu được có thể sẽ đồng ý ký hợp đồng dài hạn, có cơ hội làm việc với họ nên tôi đáp ứng thay cậu rồi."

Lý Huỳnh Lam vuốt cằm.

"Còn có mấy kịch bản phim truyền hình gần đây cậu xem qua đi, tuy rằng đất diễn không nhiều, nhưng đều chuyển thể từ truyện tiểu thuyết, nội dung không tồi, nếu thuận lợi có thể phát triển nhiều."

Phan Minh Câu nói xong, Lý Huỳnh Lam mới gật đầu một cái, bầu không khí thật bình yên, so sánh với mùi thuốc súng trước đó thì lại càng yên tĩnh đến một cách quái dị, hoàn toàn khác biệt với tính cách của Phan Minh Câu ngày thường, thế nhưng những khán giả lâu năm như Vạn Hà lại không hề ngạc nhiên, có lẽ anh ta đã tập mãi thành thói quen rồi.

Bố trí công việc xong, Phan Minh Câu dẫn Lý Huỳnh Lam ra ngoài, thuận tiện chỉ cho cậu phòng nghỉ mới, còn dặn nếu không hài lòng có thể báo luôn.

Chờ Lý Huỳnh Lam rời khỏi xong, Vạn Hà lại không nhịn được hỏi "Anh Phan, kịch bản 'Tiên cung' đó được mời đóng nam chính mà?" Như thế nào bỗng nhiên lại trở vai diễn phụ 'không nhiều đất diễn' rồi.

Phan Minh Câu lấy ra một điếu thuốc "Cảnh tình cảm của nam chính hơi quá, Huỳnh Lam không làm được."

Vạn Hà nói "Mấy bộ phim thần tượng diễn xuất cũng tầm tầm thôi, người mới nên tham gia mà học hỏi chứ, chỉ cần có cơ hội thì rèn luyện một chút cũng tốt mà."

Phan Minh Câu không đáp.

Vạn Hà lại tiếp tục lải nhải "Em cũng biết Huỳnh Lam tương đối bài xích chuyện gần gũi với người khác, nhưng cậu ta đâu còn nhỏ, cũng phải tiếp xúc với mấy người khác giới, một lần không được thì hai lần, mười lần, một trăm lần, thế nào mà chẳng vượt qua. Cái chinh là cậu ta quá thẹn thùng mà thôi..." Theo lý thuyết, những lời này không phiền tới anh ta mở miệng, chỉ là Vạn Hà đúng là có chút nóng nảy, thời gian vào giới cũng chẳng phải ngắn, tuy anh ta biết Phan Minh Câu đối với những chuyện này còn quan tâm hơn cả mình.

"Huỳnh Lam... Cơ thể không tốt." Phan Minh Câu trực tiếp ngắt lời.

Vạn Hà nghe câu này càng cảm thấy khó hiểu, Lý Huỳnh Lam rõ ràng rất tốt, ngày hôm qua quay phim xong còn có thể chạy nhảy, có lẽ nhào lộn cũng không có vấn đề ấy chứ, cậu ta bình thường cũng không phải không vận động được, vì cớ gì mà cứ nhắc đến vấn đề này an chỉ nhận được câu trả lời cụt lủn như thế...

"Cậu ấy cần nghỉ ngơi." Phan Minh Câu lần thứ hai nhấn mạnh, thậm chí còn nhìn thẳng vào mắt Vạn Hà.

Vạn Hà ngậm miệng, anh hiểu rõ, đây không phải là ý của Phan Minh Câu, mà là lời của ông chủ.

Vừa rời khỏi văn phòng, Vạn Hà vẫn không nhịn được lầm bầm "Vừa muốn nổi tiếng, lại sợ cậu ta chịu khổ, có nơi nào tốt như vậy không?"

...

Mà bên kia, Lý Huỳnh Lam không đến phòng nghỉ, cậu vớ lấy mũ và kính râm, bước vào thang máy rồi xuống lầu, rời khỏi tòa

nhà, trước đó còn mang theo hai quyển tạp chí, đi thẳng một mạch tới quảng trường Tây.

Bên ngoài trời nóng hầm hập, Lý Huỳnh Lam mới đi một lúc, chiếc áo sơ mi đã ướt đẫm mồ hôi, nhưng cậu hoàn toàn không có ý định giảm tốc độ, thẳng đến khi tới công trình trung tâm thương mại gần đó đang thi công.

Chung quanh bụi đất mù mịt, máy móc ngổn ngang, cậu tựa như một chiếc kem ly trắng toát vô tình lạc vào trong chậu than vậy.

Quyển 1 - Chương 3: Chờ đợi (3)

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam đứng ở đó, nổi bật thu hút ánh mắt của toàn bộ công nhân nơi đây, nếu như bình thường, cậu đã sớm trốn tránh những ánh mắt ấy, nhưng giờ phút này, cậu chẳng còn để ý được chuyện gì khác, dáo dác tìm kiếm một điều gì đó.

"Cậu đang tìm gì?"

Lý Huỳnh Lam hoàn hồn, vội đẩy chiếc kính râm lên đáp "Các người nơi này có một..." Nói đến đây tựa hồ cậu lại đang cân nhắc nên tả như thế nào mới tốt, rồi vội vàng mở tạp chí mang bên người tìm kiếm một lượt, rồi chỉ vào một khuôn mặt trên tấm áp phích "một người... một người rất giống người này?"

Nếu giờ phút này có một người quen biết Lý Huỳnh Lam ở đây, vô luận là Vương Nghi Hoan hay Chu Chí Thành, hoặc Vạn Hà hay Phan Minh Câu, thậm chí là cả Lý Nguyên Châu có lẽ sẽ phải kinh ngạc trước biểu hiện của cậu, nào là lo lắng, nào là chờ mong, trong ánh mắt lấp lánh chứa một niềm hi vọng, tràn ngập sự thấp thỏm, với một Lý Huỳnh Lam trầm mặc lãnh đạm ngày thường quả thực tựa như hai con người.

Người trẻ tuổi trước mắt hiển nhiên bị cậu làm cho hoảng sợ, cậu ta nhìn chằm chằm vào Lý Huỳnh Lam mà ngơ ngẩn, lúc sau mới cúi đầu nhìn tấm hình trong tay của cậu, rồi lại nhìn lên, thần sắc hơi thay đổi, sau đó lại nói "Cậu tìm cái gì? Đây là đại minh tinh mà, đại minh tinh sao lại xuất hiện ở chỗ này?"

Lý Huỳnh Lam lập tức lắc đầu "Không đúng không đúng, không phải là người này, mà là hơi giống, có một chút giống mà thôi, buổi sáng tôi thấy ở ngoài công trường các người, vừa nãy ở trên giàn giáo kia cũng thấy gã, gã rất cao, hơn hai mươi tuổi, anh

nhớ xem."

Người kia nhíu mày suy nghĩ, một lúc lâu sau giống như sực nhớ ra.

"À… Có lẽ là gã?!" Nói xong thì quay ra đằng sau hét "Dương Tử, có người tìm gặp!"

Lý Huỳnh Lam nghe thấy đối phương nói có một người như vậy, trong lòng cao hứng, chỉ là khi là khi nghe thấy tên người kia, lại thấy một tên đàn ông cao to đen hôi đáp lời lên tiếng trả lời, chậm rãi tiến lại gần, theo khoảng cách mà gã bước tới, trái tim Lý Huỳnh Lam cũng dần vỡ vụn.

Người công nhân trẻ tuổi kia giống như không hề phát hiện ra vẻ mặt của Lý Huỳnh Lam, tiến lại vỗ bả vai cậu giới thiệu "Đây là Trương Dương, tôi thấy rất giống vị minh tinh này, trước kia sao không phát hiện ra nhỉ, hahaha, đây là người đẹp trai nhất ở chỗ tôi đấy!"

Vị Trương Dương kia đúng là rất cao, nhưng khuôn mặt này… Tạm được cho là đoan chính, có thể ở công trường này đã là rất khá, ấy vậy nhưng lại khác xa với người Lý Huỳnh Lam muốn tìm.

Anh đẹp trai Trương Dương rất đắc ý với lời khen của công nhân kia, hai người cười nói hi hi ha ha một hồi, đến lúc quay đầu lại đã thấy cậu trai xinh đẹp ban nãy đã yên lặng rời đi từ lúc nào, bóng lưng cậu không chỉ khiến người ta cảm thấy cô độc, lại còn có một chút thất hồn lạc phách.

Người công nhân trẻ tuổi kia nhìn theo bóng dáng cậu dần rời xa, thẳng đến khi biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới nói mấy câu với Trương Dương rồi chạy lại đến khu nhà cách công trường không xa.

Chỗ này thực chất là mấy thùng hàng được người ta cải tạo thành một cái nhà nóc, hiện tại vừa khéo thời gian nghỉ trưa, mấy người đàn ông cao lớn thô kệch bưng cái bát to tụ tập bên ngoài, người ngồi xổm, người thi đứng, vừa ăn vừa hi ha cười, thấy cậu ta tới thì nhiệt tình tiếp đón.

“Hỉ Nhạc, ăn à? Nhanh lên, hôm nay có thịt gà!”

Lưu Hỉ Nhạc vội lớn tiếng “Chậm chút đi, chừa cho tôi một chút! A, còn ca tôi, đừng ăn vội!”

Mấy người nọ ủy khuất: “Anh chú có người quan tâm rồi, nó có cả một bàn ăn đầy ắp cơ đấy, đáng ra chú mày phải có lương tâm chừa cho tụi này mấy phần mới đúng!”

Lưu Hỉ Nhạc nghe vậy thì hiểu ngay ra vấn đề, bĩu môi nhỏ giọng hỏi “Lại tới à?”

Mấy công nhân kia cũng nhỏ giọng, vẻ mặt hâm mộ “Cũng không phải là… Hỉ Nhạc à, anh em với nhau nên mới nói nè, em gái Vương quản lý tuy nói rằng có béo một chút, nhưng nhà cửa cũng khá giả, chú mày nên khôn lên xíu, con gái nhà người ta lặn lội mưa gió đến đây đưa đồ. Chú nhất định phải thông não cho A Khôn, nó không cần nhưng người xếp hàng chờ còn dài lắm đấy.” Nói xong lại chỉ ra một đám đàn ông độc thân phía sau.

Lưu Hỉ Nhạc nghiêm mặt “Chẳng nhẽ thiếu người coi trọng ổng sao, người thích ổng sống ở đầu kia khu Bắc, điều kiện như vậy làm sao so sánh được. Nên ổng chẳng phải lo không có người thích, người kia có điều kiện, lại xinh đẹp như vậy…” Đang muốn cãi lộn một trận, cậu ta lại chợt nhớ tới giới tính người nọ có vẻ không đúng lắm, tuy là so với con gái còn đẹp hơn, nhưng Lưu Hỉ Nhạc vẫn nuốt trở về “Tóm lại, đầy người muốn anh tôi để ý tới mà còn chả được nữa là!”

Đám công nhân nọ nghe vậy đều tỏ vẻ biểu tình trào phúng, Lưu Hỉ Nhạc lầm lì xoay người đẩy cửa phòng.

Gian phòng ước chừng 6 – 7 thước vuông, bên trong kê hai chiếc giường song song nhau, ở giữa đặt một cái bàn gỗ con, không có ghế dựa, cũng chẳng có đồ dùng gì đặc biệt. Lúc này còn có hai người nữa ngồi trên giường. Ngồi trên chiếc giường bên trái là một cô gái tầm hai lăm tuổi to béo, cầm một chiếc khay không ngừng thêm đồ ăn vào cái bát trước mặt, vừa thân mật nói "Anh Khôn, ăn nhiều một chút, gà này là đặc sản nhà em, mỡ ít thịt nhiều, ăn nhiều một chút mới có sức mà làm việc…"

Mà ngồi bên phải là một người đàn ông cao lớn hơn cô không biết bao nhiêu lần, vóc người rất cao, chân dài đến nỗi phải cuộn tròn đầu gối lại, ngồi trước cái bàn nhỏ có chút không được tự nhiên, lưng thẳng, giống như một thanh lao, cúi đầu ăn cơm.

Nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, người đàn ông bỏ bát xuống quay lại, khuôn mặt anh sắc bén, mũi cao môi mỏng, hai má thon gầy, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, bộ dạng rất giống cái người Lưu Hỉ Nhạc thấy trên tạp chí ban nãy, thế nhưng có phong vị đàn ông hơn, cũng đẹp hơn nhiều.

Đại minh tinh so với ca vẫn non và xanh lắm!

Lưu Hỉ Nhạc tự hào mà tổng kết, chính là vừa thấy cô béo họ Vương, đắc ý trong lòng như bị người ta lấy kim hung hăng châm một nhát, nổ một tiếng thật lớn.

Không xứng!

Thật đúng là không xứng!

Thấy người vào là cậu ta, cô béo họ Vương trừng lớn hai mắt, khiến loại ý nghĩ ban nãy trong đầu Lưu Hỉ Nhạc lại càng thêm kiên định, cậu ta nhe răng cười "Ối chà chà, lại gặp mặt, thật là

vất vả!" Cái từ "lại" kia nghe giống như là cậu ta đang nghiến răng nghiến lợi mà gằn.

Nụ cười trên gương mặt cô Vương thu lại, đoạt lấy bát cơm người đàn ông đối diện, đứng lên ném thẳng vào thùng rác gần đó, sau đó chẳng đợi hai người kia kịp phản ứng, lúc lắc thân hình to béo hậm hực mở cửa ra ngoài.

Sau một tiếng sập cửa đánh rầm, Lưu Hỉ Nhạc ngoáy ngoáy lỗ tay đang ong ong, vô tội mà nói "Giờ mới biết cái vẻ biến sắc nó là thế nào, tính tình hung dữ như vậy, lấy về chắc xong. Lần trước vỡ cửa, lần này vỡ bát, chắc lần sau vỡ cả phòng ở mất."

Quay đầu lại thấy Cao Khôn trên người còn mặt công phục thật dày, nóng nực đến nỗi tóc anh đã ướt nhẹp, từng giọt theo tóc mai chảy xuống, Hỉ Nhạc giục anh mau chóng cởi quần áo, nóng nảy "Thời tiết này lại còn ăn nhiều thịt gà, ca, nếu anh chướng mắt, lần tới đừng khách khí với cô ta như vậy, anh ngại Vương quản lý thì để em từ chối hộ cho cũng được." Con bé kia lần nào đến cũng dính lấy ca, khó khăn lắm mới được nghỉ trưa lại phải dành thời gian cho nó, đến miếng nước cũng chẳng được uống, mà anh cậu thì tính tình tốt, còn bận tâm đến chuyện lễ phép này nọ.

Cao Khôn lắc đầu, đứng lên, đỉnh đầu chỉ còn vài centimet nữa là đụng trần nhà, anh ngồi xổm đến cạnh cái thùng rác, ngồi xổm xuống nhặt cái bát lên rồi dùng khăn lau sạch dầu mỡ.

"Không phải thay đồ đâu, chút nữa còn làm việc."

Tầm mắt Lưu Hỉ Nhạc rơi trên cổ tay anh lộ ra mấy băng vải trắng quấn bên trong, trong lòng càng thêm không thoải mái "Anh để đấy! Bát để đấy để em rửa."

Cao Khôn không đồng ý, còn Lưu Hỉ Nhạc nóng nảy "Nếu không phải tại em, tay anh sao lại bị thương. Em đúng là đồ phá hoại.

Anh Diêu khó khăn lắm mới giới thiệu được chúng ta làm bảo vệ khách sạn, công việc béo bở như thế lại bị em phá, còn liên lụy đến anh bị giám đốc mắng cho một trận rồi đuổi việc, thật sự sống chỉ lãng phí lương thực."

Nhớ tới chuyện phát sinh ngày hôm qua, Lưu Hỉ Nhạc hận không thể vả cho mình vài cái, lùi xe vào bãi đậu chẳng may bánh xe rớt vào miệng cống, rồ ga lên thoát ra ngoài lại hơi quá đà khiến cho chủ xe đang đi đằng trước sợ hãi quẹo lái tông trúng tảng đá, không nói tới kinh chắn gió hoàn toàn nát vụn, mà còn liên lụy làm chiếc xe Cao Khôn đang đỗ song song thủng lốp, cổ tay cũng bị mảnh thủy tinh cứa phải, may không ảnh hưởng gì đến khuôn mặt và đôi mắt, bằng không Lưu Hỉ Nhạc chỉ có thể băm nhừ mình ra.

Tuy nói rằng cuối cùng họ không phải bồi thường, nhưng bát cơm của hai người cũng chẳng còn, mà điều khiến Lưu Hỉ Nhạc băn khoăn hơn chính là chuyện Cao Khôn thay cậu ta chịu trách nhiệm hoàn toàn, nghe nhân viên khác nói, lúc đó, anh cậu bị một thằng nhãi con kém cả một cái đầu giáo huấn đến phun máu chó, lời nói khó nghe cực kỳ, ấy vậy mà Cao Khôn đều nhẫn, khiến Lưu Hỉ Nhạc tức giận đến mức cả đêm không ngủ được.

Thấy Lưu Hỉ Nhạc lại sắp bắt đầu bốc hỏa, Cao Khôn lấy tay áo quệt má một cái, rồi thản nhiên nói "Chuyện đã qua, đừng nói làm gì." Sau đó lại muốn ra ngoài rửa chén, thế nhưng vừa mới bước mấy bước chân đã bị giữ lại.

"À, đợi chút, ca, quên nói cho anh chuyện này." Cảm xúc của Lưu Hỉ Nhạc tới nhanh mà đi cũng nhanh, nháy mắt đã chuyển chủ đề.

"Ban nãy có người tới tìm anh, khôi hài chính là chuyện cậu ta còn cầm một bức ảnh của minh tinh đến so."

Cao Khôn dừng lại, hỏi "Ai?"

Lưu Hỉ Nhạc vỗ đầu "Ái chà, quên hỏi cậu ta tên gì mất rồi, cơ mà thằng nhỏ này lớn lên rất đẹp, em lúc đầu còn tưởng là con gái cơ, sau lại mới phát hiện cậu ta cao cũng gần bằng mình mới thấy bất bình thường, lần sau cậu ta còn tới nữa là em nhận ra liền… Ca?" Nói xong lại thấy Cao Khôn giống như là đang xuất thần, Lưu Hỉ Nhạc vội nói "Anh yên tâm, em không nói cho cậu ta biết anh ở đây, mấy chuyện anh nói em đều nhớ kỹ, em lấy Dương Tử gạt cậu ta."

Cao Khôn nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Lưu Hỉ Nhạc cảm thấy anh có chút kỳ quặc "Anh có biết cậu ta không, nếu không lần sau nếu cậu ta tìm…"

Cao Khôn ngắt lời "Không biết, cậu ta sẽ không đến nữa."

"À… vâng"

Lưu Hỉ Nhạc còn muốn hỏi thêm mấy chuyện nữa, vậy mà ngẩng đầu lên người trước mắt đã không thấy đâu.

*****

Lý Huỳnh Lam đi thật xa rồi mới ý thức được di động trong túi áo đang reo, cậu vừa mở ra nhìn, đã có vài cuộc gọi nhỡ, cậu không để ý nhét lại di động lại vào trong túi.

Cho đến khi trở lại Ánh Sáng, mới đến cửa đã thấy một thân ảnh quen thuộc, người kia thấy cậu thì vội vàng ra đón, quan tâm hỏi.

"Huỳnh Lam, cậu đi đâu vậy?"

Lý Huỳnh Lam liếc mắt thấy biểu tình lo lắng trên gương mặt Chu Chí Thành, ném quyển tạp chí trong tay vào thùng rác bên

cạnh, nói “Đi ra ngoài một chút!”

Chu Chí Thành cũng không muốn chuyện bé xé ra to, thế nên vội vàng giải thích “Tôi vừa đến công ty, Vạn Hà nói cậu không thoải mái nên về phòng nghỉ, tôi chờ mãi không thấy em, sợ cậu khó chịu chỗ nào…”

“Tôi ổn, không chết được.” Lý Huỳnh Lam ngắt lời, rồi bước vào thang máy.

Chu Chí Thành có chút kinh ngạc, giọng điệu Lý Huỳnh Lam mang theo một chút nóng nảy, cậu bình thường không như vậy, không biết có chuyện gì đã xảy ra.

Lý Huỳnh Lam đi thẳng về phía phòng nghỉ, vừa vào phòng đã tiến vào phòng tắm rửa mặt, thời tiết bên ngoài khiến toàn bộ cơ thể cậu như bốc lửa, rửa sạch hai tay nhưng vẫn còn nóng, thế là cậu vùi cả đầu mình dưới vòi nước, tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang lên.

Chờ cho đến khi dồn nén những cảm xúc trong lòng xuống, Lý Huỳnh Lam mới ngẩng đầu lên, liếc mắt vào gương thấy người đang đứng sau lưng yên lặng đứng ngoài chăm chú nhìn mình.

Chu Chí Thành bắt gặp ánh mắt của Lý Huỳnh Lam thì ngẩn ra, hắn vội ngoảnh mặt ra hướng khắc, một tay vội rút chiếc khăn mặt trên giá đưa vào tay cậu.

“Cảm ơn” Lý Huỳnh Lam nói, ngữ khí và biểu tình lại trở về như ngày thường.

“Cẩn thận cảm lạnh.” Chu Chí Thành quan tâm nói.

Lý Huỳnh Lam chỉ gật đầu “Tôi hơi mệt”

Chu Chí Thành vốn muốn mời cậu đi ăn cơm, nhưng Lý Huỳnh

Lam đã nói như vậy, hắn chỉ đành phải cáo từ.

“À… Tôi vừa vặn đi ngang qua, thuận tiện xem cậu thế nào, chút nữa tôi có lịch, vậy đi trước nhé!”

Lý Huỳnh Lam ngay cả mắt cũng không nâng “Ừ”

Chu Chí Thành xoa hai tay, câu “Cậu khi nào thì về trường” trong miệng nửa ngày cuối cùng vẫn không hỏi được, lúc đóng cửa, hắn nhìn thoáng vào bên trong, Lý Huỳnh Lam ngồi trên sô pha, những lọn tóc ướt buông rủ trên cái trán bóng loáng, cậu chăm chú nhìn ra ngoài khung cửa sổ, trầm tĩnh mà tuyệt đẹp, nhưng chỉ khiến cho người ta cảm giác xa cách vô cùng.

Trong lòng Chu Chí Thành càng ảo não, hắn âm thầm cắn răng: Một ngày nào đó, tôi sẽ trở thành người thân cận em nhất!

Quyển 1 - Chương 4: Chờ đợi (4)

DTV-EBOOK

Cậu chạy trong rừng, chung quanh tối mịt không thấy được năm đầu ngón tay.

Trong phổi thiếu khí tới mức cảm giác như có lửa đang cháy, đôi chân cũng bị cỏ dại chạc cây cào đến phát đau, mỗi bước chân giống như dẫm lên dao sắc, nhưng cậu vẫn chạy, ngẫu nhiên có vài tia sáng xuyên qua rừng cây, và tiếng động vật tru lên, cậu biết thời gian không còn nhiều nữa.

Rồi cậu không cẩn thận té xuống đất, cố gắng không chạm đến miệng vết thương, cậu dùng cả tứ chi lao về phía trước, nhưng trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tiếng nổ thật lớn, một con quái vật mạnh mẽ chụp xuống, đó là một cái lồng sắt, giam cả người cậu bên trong.

Cậu hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn những cái bóng đen dần dần xuất hiện, từng bước đi tới gần, trong tay còn cầm một chiếc dao rỏ đầy máu.

Tiếng hét khiếp đảm vang lên!

…

Lý Hùynh Lam đột nhiên mở mắt ngồi dậy!

Trong bóng tối, cậu thở hồng hộc, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, cơ hồ sắp nổ đến nơi.

Lại là mơ…

Chỉ là tại sao còn có tiếng người hét vậy…

Lý Huỳnh Lam ngưng thần nghe một lát, rồi xốc chăn xuống giường, cũng không đi dép, trực tiếp đi ra ngoài. Vừa mở cửa phòng, đã nghe thấy tiếng la hét vang vọng cả biệt thự.

Lý Huỳnh Lam từ hành lang tầng hai nhìn xuống, chỉ thấy dưới lầu có một người phụ nữ đang vừa múa vừa hát, chị mặc một chiếc áo da bó sát, phối với váy ngắn màu đen, để lộ ra thân hình gợi cảm mà xinh đẹp, đôi giày cao gót chín phân bị vứt chỏng chơ một bên, khiến mấy người giúp việc xung quanh luống cuống hết cả lên.

Dì Tạ ôm chặt lấy chị từ phía sau, miệng không ngừng dỗ "Tiểu Quân Tiểu Quần, đừng hét, đừng nghịch nữa…"

Lý Tiểu Quân vậy mà lại cười như phát điên, hoa chân múa tay vui sướng mà hô "Hát đi, hát nữa… Nào tới quẩy đi, Dì Tạ quẩy nào, gọi Huỳnh Lam xuống quẩy…"

Tiếng ồn lớn như vậy đương nhiên khiến Lý Nguyên Châu thức giấc, Lý lão gia đi ra khỏi phòng thấy cảnh trước mắt, tức giận đến rơi cả kính mắt.

"Kỳ cục… Không thể tưởng tượng nổi…"

Một mình dì Tạ không thể giữ được Lý Tiểu Quân đang rơi vào điên cuồng, người kia khóa tay giằng co với dì, lực đạo quá mạnh khiến chị vô tình đụng đầu vào cửa sổ thủy tinh, phát ra một tiếng vang rất lớn, khiến Lý Nguyên Châu trong giây lát trở nên tức giận.

"Tiểu Quân!"

Lý Nguyên Châu ôm cổ con gái, vội vàng kiểm tra đầu chị có bị thương hay không, thấy không có chuyện gì lúc này mới dùng ánh mắt trách cứ nhìn dì Tạ vô tội.

Dì Tạ tự giác mà xoay người đi gọi điện thoại "Tôi, tôi gọi bác sĩ đến xem.."

Lý Nguyên Châu vô cùng đau lòng, vừa thất vọng, vừa cố gắng dỗ Lý Tiểu Quân còn đang ầm ĩ về phòng, chỉ để lại những tràng cười điên cuồng vô nghĩa.

Từ đầu đến cuối, không ai phát hiện ra Lý Huỳnh Lam, cậu yên lặng ở đó, dường như cũng chẳng thèm quan tâm xem bọn họ có chú ý tới mình hay không, khuôn mặt cậu bình tĩnh, tựa như đang xem một bộ phim náo nhiệt trong đêm khuya, cho dù bộ phim đen tối kia cũng chỉ diễn trong một thời gian thật ngắn.

Thật chán nản.

Cho đến khi mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh, Lý Huỳnh Lam mới trở về phòng.

Trong phòng không bật đèn, chỉ còn ánh trăng u ám hắt vào, Lý Huỳnh Lam tựa đầu vào thành giường nhắm mắt lại, cơn ác mộng ban nãy lại tràn ngập trong tâm trí cậu, cậu rùng mình vội vã mở mắt, nhìn đồng hồ, ba giờ sáng, cậu cũng không dám ngủ tiếp.

Ngồi im trong một khắc, cậu lại thò tay xuống dưới gối, mò mẫm lấy ra cái gì đó, nương theo ánh sáng mơ hồ, chỉ có thể nhìn thứ trong lòng bàn tay rất nhỏ, không phải là tiền xu, mà là một nút cúc áo.

Cúc áo được làm bằng gỗ, có lẽ do được cầm nắm trong thời gian rất dài, nên bề ngoài nhẵn thín, có một cái vẻ rất cũ.

Lý Huỳnh Lam nắm chặt tay, đặt chiếc cúc áo lên môi, khuôn mặt đau đớn còn lộ ra một vẻ mờ mịt, cậu cứ duy trì cái tư thế ấy mãi, không cử động nữa.

****

Việc quay CF cho hãng Belloc sáng nay rất thuận lợi, đến buổi chiều đạo diễn yêu cầu cho gặp Lý Huỳnh Lam.

“Huỳnh Lam, phần quay ở bể bơi này tôi nghĩ cần thay đổi…”

Ông ta vừa nói vừa giải thích tình hình, Vạn Hà bên cạnh vừa nghe xong chuyện thì bảo “Đạo diễn Trần, chúng ta đã thỏa thuận ngay từ đầu là không xuống nước…”

Đây không phải chuyện có thể đùa giỡn được, công ty đã an bài hình tượng cho Lý Huỳnh Lam trong những năm đầu phát triển là thiếu gia tinh tế, những cảnh diễn lộ thân thể đều phải tính toán, huống chi là việc để trần nửa người trên.

Đạo diễn Trần xua tay “Tôi biết, không phải cởi hoàn toàn, có thể mặc quần áo chụp mà, đây không phải là trang phục thể thao sao? Tôi nhớ rõ Huỳnh Lam biết bơi?”

Lý Huỳnh Lam vuốt cằm.

“Sao lại không được nhỉ” Đạo diễn Trần quyết định “Kể cả xuống hay không xuống đều phải nhớ phối hợp diễn với mấy cô gái kia, sau này tôi tạo hiệu ứng thì sẽ càng hiệu quả hơn”

Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam không nói gì, suy nghĩ một lúc, rồi mới gật đầu.

Thật ra anh ôm rất nhiều hi vọng, ngoài vấn đề hình tượng, Vạn Hà càng để ý chuyện tiếp xúc cơ thể của Lý Huỳnh Lam và người mẫu, từ khi debut tới nay, Lý Huỳnh Lam phần lớn dựa vào khuôn mặt xinh đẹp, đa số quảng cáo đều được công ty chỉ định. Ánh Sáng giống như đã đưa cho cậu tài nguyên tốt nhất, chẳng ngại chuyện Lý Huỳnh Lam là người mới vào, hạng mục tới tay

cũng lớn dần, có lẽ vì lo ngại thân phận sau lưng cậu, vậy nên chuyện hợp tác với cậu xưa nay vẫn luôn cẩn thận, mà sự nghiệp của Lý Huỳnh Lam có thể nói là thuận buồm xuôi gió, cơ bản chưa từng phải gặp điều gì quá đau khổ.

Thế nhưng, đối với viêc muốn trở thành một minh tinh chân chính mà nói thì chuyện này chẳng phải là điều tốt, quảng cáo dù nhiều đến đâu vĩnh viễn không thể trở thành tác phẩm, Lý Huỳnh Lam vẫn rất cần đóng phim truyền hình hoặc phim điện ảnh. Tuy xuất thân danh giá, cảm xúc ngày thường có hơi ít ỏi, nhưng lúc diễn biểu cảm của cậu vô cùng phong phú, thầy giáo trong trường điện ảnh U cũng đánh giá cậu rất cao, chỉ trừ một việc.

Lý Huỳnh Lam có một chướng ngại rất lớn, chính là việc cậu tương đối bài xúc chuyện tiếp xúc với người lạ. Nói một cách khác, cậu rất ghét việc đụng chạm cơ thể với người không quen, đến mức người kia chỉ cần tiếp cận cậu trong phạm vi một thước, Lý Huỳnh Lam đã cảm giác không thoải mái. Chỉ là trong công việc thường ngày, cậu luôn không chế cảm xúc rất tốt, chỉ cần không có chuyện động thủ động thủ động cước, Lý Huỳnh Lam vẫn luôn che giấu cảm xúc mình đi, khiến đôi phương không phát hiện ra. Thế nhưng nếu nghiệp diễn yêu cầu việc động chạm nhiều, bắt tay xong, còn ôm ấp, hôn môi, chưa nói đến những cảnh giường chiếu, chuyện này vẫn còn đang là những lĩnh vực chưa đề cập tới, mà Phan Minh Câu vẫm luôn sắp xếp công việc tránh khỏi những chuyện này.

Quan trọng chính là thanh niên cứng Lý Huỳnh Lam, xưa nay không tiếp xúc nhiều người, đừng nói đến chuyện có bạn trai bạn gái, ngay cả đối tượng ám muội thôi cũng chả có, thậm chí những người cậu tỏ vẻ hứng thú cũng chả mấy người, cảm xúc có thể giấu diếm nhưng năng lực có thể lừa gạt người khác vĩnh viễn được sao?

Mỗi khi Vạn Hà đi tìm Phan Minh Câu chất vấn, đối phương

cũng chẳng có nhiều lời giải thích về chuyện này, chỉ nói không vội, Vạn Hà sao có thể không vội được chứ, chuyện này ảnh hưởng bao nhiêu tới phát triển sự nghiệp của Lý Huỳnh Lam? Cái chính là, Phan Minh Câu dối với cái ý muốn này chẳng quan tâm, bọn họ thậm chí còn lảng tránh thái độ này của Vạn Hà.

Gia cảnh của Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà cũng biết đôi chút. Lý gia giàu có, nhưng quan hệ trong nhà không mặn nồng, Lý lão gia bận việc làm ăn, mà tiểu bối trong nhà cũng chẳng hơn gì, Lý Huỳnh Lam dưỡng thành cái tính như vậy phỏng chừng là do tiếp xúc với người khác quá ít, nên mới có chướng ngại giao tiếp. Ông chủ lại bảo hộ quá độ, cứ như vậy thì bao giờ mới trưởng thành? Diễn viên có bao nhiêu là người trước cười người sau khóc, cho nên Vạn Hà thân làm trợ lý bên người Lý Huỳnh Lam, một phần cũng như trưởng bối quan tâm cậu, vẫn luôn hy vọng cậu có chuyển biến, ít nhất phải thử mới có thất bộ, kể cả thất bại cũng là cả một thu hoạch rồi.

Nghĩ vậy, Vạn Hà lại càng thấy quyết định của mình là chính xác vô cùng, nhìn sang Lý Huỳnh Lam, mỗi khi diễn xuất, cậu giống như là một người khác. Quảng cáo này yêu cầu diễn viên phải sáng lạn chứ không phải là cái kiểu thảm thương u buồn, mà bình thường có lẻ chỉ ở trong trường quay anh mới bắt gặp được nụ cười của cậu.

Mọi cảnh quay đều rất tuyệt, đạo diễn rất vừa lòng, nhưng đến khi bọn họ chuyển địa điểm lại phát sinh thêm vài chuyện.

Lý Huỳnh Lam không được tính là quá nổi tiếng, nhiều nhất khiến khán giả thấy quen mặt thôi, nhưng trong giới số người biết cậu không ít, có lẽ vì bối cảnh gia đình cậu mà không ít người cho rằng: Lý gia tiểu thiếu gia vào nghề chỉ là vui đùa một chút, nhưng kết giao với cậu bọn họ đều rất có lợi.

Những lúc chụp hình đều có nhiều người đứng xem, Vạn Hà đều cố chắn một nửa cho Huỳnh Lam, nhưng lúc quay phim rất khó

tránh được, nên giống như bây giờ, mấy cô gái chả có ý tứ gì mà kéo tay cậu, vui đùa ầm ĩ cùng Lý Huỳnh Lam mang theo ván trượt đi tới, đạo diễn lúc này quyết định quay dưới nước, điều này càng giúp Lý Huỳnh Lam mở đất diễn.

Đi lên phía cầu nhảy, Lý Huỳnh Lam đi đằng trước, đằng sau còn mấy người mẫu, đợi một lúc, cậu lại cảm giác như có bàn tay đang sờ lưng mình, còn nhiều lên lên xuống, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn tỏ ra chuyên nghiệp mà nhẫn nại. Một khắc trước khi cậu sắp nhảy cầu, cậu theo kịch bản nhìn người mẫu kia cười, mà cô gái kia bỗng nhiên đến gần tựa đầu vào vai cậu.

Lý Huỳnh Lam ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy hơi thở cô gái kia phả vào chỗ nào chỗ đó tê rần, nhưng cậu vẫn cắn răng tiếp tục diễn, ngay sau đó bàn tay vẫn ở sau lưng cậu lúc này không đơn thuần là vuốt ve, còn lớn mất kéo sơ mi cậu ra chui vào, cảm xúc mềm mại càng khiến Lý Huỳnh Lam buồn nôn.

Vì thế cậu phản xạ định đẩy đối phương ra, tuy rằng không thể nhịn được, nhưng những người làm cùng cậu đều biết, Lý Huỳnh Lam đang cố khắc chế, cố không để mấy cô gái này ngã xuống cầu nhảy, thậm chí lại tự khiến mình vấp chân mà ngã xuống nước, đầu còn đập vào thành cầu một cái.

Đến xế chiều, một chiếc xe hơi màu bạc thời thượng đỗ lại trước hoa viên Lục Nham, sau đó có hai người đàn ông đi xuống.

Vạn Hà vừa nghe thấy tiếng gõ cửa đã biết nguy rồi, vừa mở cửa ra lại thấy người phía sau Phan Minh Câu, vẻ mặt kia chẳng khác nào nhìn bệnh nhân nguy kịch.

Ông chủ quả nhiên tự mình đến…

“Đứng dấy làm gì, còn không tránh ra?” Phan Minh Câu đối với anh ta tới giờ chưa bao giờ khách khí.

Vạn Hà vội vàng lùi lại hai bước, lúc này mới nhớ mình vẫn chưa chào hỏi "Anh… anh Phan" lại chào người kia "Trác tiên sinh…"

Phan Minh Câu và Trác tiên sinh không thèm để ý đến hắn, trực tiếp vào phòng, lại gặp dì Tạ đang bưng tô cháo ra.

Dì Tạ gật đầu với Phan Minh Câu, lại thấy người phía sau y thì cười "A Diệu đến"

Người đàn ông nọ ước chừng khoảng ba mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, cực kỳ tuấn mỹ, hơi nhíu mày, vẻ mặt nghiêm nghị.

Y hỏi dì Tạ "Thương tổn thế nào?"

Dì Tạ vừa định trả lời, trong phòng đã truyền ra tiếng Lý Huỳnh Lam vô cùng bình tĩnh.

"Tôi không sao"

Người kia lại hỏi "Thế người khác đâu?" Người khác là chỉ mấy người trong nhà họ Lý.

Dì Tạ bây giờ mới lúng túng "Lão gia đang ở công ty, Tiểu Quân…"

Phan Minh Câu thấy sắc mắt ông bạn mình tốt ngày càng không đúng, vội vàng bảo "Trác Diệu, cậu đi xem Huỳnh Lam thế nào đã rồi nói sau."

Trác Diệu lúc này mới tạm thời rời ánh mắt sắc bén khỏi dì Tạ, bỏ lại một câu "Cậu ấy sẽ ở với tôi mấy ngày." Sau đó đẩy cửa phòng Lý Huỳnh Lam.

Bên trong gian phòng, Lý Huỳnh Lam ngồi trên giường, sắc mặt đúng là không tồi, trừ bỏ trên đầu có một chiếc băng gạc màu trắng to cỡ bằng bàn tay hơi có vẻ không thích hợp cho lắm, cậu

gật đầu với Phan Mnh Câu, rồi lại quay ra Trác Diệu, nói “Biểu cữu!”

Quyển 1 - Chương 5: Chờ đợi (5)

DTV-EBOOK

Trác Diệu không đáp, mà Lý Huỳnh Lam bên kia cũng chẳng nói lời nào, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau như vậy khiến Phan Minh Câu chẳng còn cách nào ngoài việc trách mắng Vạn Hà.

Vạn Hà cũng biết chính mình đã sai nên không dám oán gì, chỉ là Lý Huỳnh Lam đằng sau đã ngắt lời "Không liên quan tới anh ta, ngày mai tôi có thể bắt đầu."

Phan Minh Câu không để ý tới Lý Huỳnh Lam, chỉ hỏi Vạn Hà "Bác sĩ nói thế nào?"

Vạn Hà thành thật đáp "Lúc ngã xuống nước bị đụng đầu, cũng may không đụng phải cầu nhảy, mà là quệt vào ván trượt trong tay, cho nên hơi xước da…"

Phan Minh Câu thầm nghĩ "cũng may" cái rắm, nếu thật sự là đập phải cầu nhảy cậu cảm thấy tôi còn đứng đây nghe cậu lảm nhảm sao.

Trác Diệu một bên nói "Nghỉ ngơi vài ngày."

Phan Minh Câu không đoán được kết quả này, Lý Huỳnh Lam nhíu mày, vốn định mở miệng lại chẳng biết nghĩ tới cái gì lại thôi, mà Vạn Hà bên cạnh cũng không dám lằng nhằng, sự tình cứ như vậy đã được quyết định.

Trác Diệu tuy quan tâm tới Lý Huỳnh Lam, nhưng hai người cũng không phải là dạng người nhiều lời, chuyện này vừa kết thúc, việc thăm người cũng chẳng còn có ý nghĩa gì, bên trong gian phòng lại lâm vào trầm mặc, chỉ thấy một lúc sau có tiếng

điện thoại réo, Phan Minh Câu mở điện thoại ra nghe

Trác Diệu vào ngành đã hai mươi năm, hiện tại đã là ông lớn trong ngành giải trí trong nước, lại còn là cổ đông trụ cột của công ty, Phan Minh Câu ra quyết định gì theo thói quen cũng phải hỏi ý kiến y trước, giống như bây giờ, vừa cúp máy xong đã không nhịn được nói "Lại phiền toái rồi" sau đó đem chuyện này nói với Trác Diệu.

Nguyên lai một thần tượng trong công ty vô ý ngã từ ban công xuống gãy mấy cái xương sườn, đương nhiên là đây là lời công bố với bên ngoài thế, bọn họ vừa nghe đã biết người kia dính phải mấy đồ không sạch sẽ khiến đầu óc không rõ ràng, chuyện này cũng không phải một sớm một chiều, chỉ là lại liên lụy tới y mà thôi.

"Lại nói, bên Hách Định Xuyên muốn làm thế nào? Nếu lão biết, mấy năm nữa đừng mơ tưởng đưa tiểu tử kia lên thuyền" Nếu không phải địa điểm có chút đặc biệt, Phan Minh Câu đã muốn bạo phát.

Trác Diệu nghĩ "Tìm người thay thế đi."

Phan Minh Câu càng nôn nóng "Ai đây? Cậu cũng biết tính tình đạo diễn kia, vừa muốn cái mặt vừa muốn diễn xuất, lại còn người đầu tư nữa."

Trác Diệu không trả lời, y cảm thấy chuyện này có thể nói sau, nhưng lại có một người nói trước y "Hạ Tuấn Đồng."

Trác Diệu và Phan Minh Câu đồng thời nhìn về phía Lý Huỳnh Lam.

Vạn Hà kỳ quái nhìn biểu tình quái dị của hai người, giống như vừa bất đắc dĩ vừa muốn nói lại thôi.

Vạn Hà biết Hạ Tuấn Đồng, không phải là gã nổi tiếng mà là Lý Huỳnh Lam từng nhiều lần tỏ vẻ chú ý tới hắn. Lý Huỳnh Lam không phải là một người thân thiện, trừ bỏ Chu Chí Thành, cậu giống như không có nhiều bạn tốt, bởi vậy mới nói sự chú ý này cực kỳ lạ thường. Vạn Hà ngày từ đầu đã hoài nghi có phải Lý Huỳnh lam đối với gã kia có hảo cảm hay không, dù sao nếu là trong giới thì cũng không quá ngạc nhiên, nhưng điều này chỉ dường như chỉ là ảo giác của anh, bởi vì cậu chưa bao giờ để ý tới Hạ Tuấn Đồng, người khác nói cho cậu biết cậu cũng chẳng có hứng thú, thế nhưng Vạn Hà từng thấy Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm vào tấm áp phích của Lý Tuấn Đồng mà như đi vào cõi thần tiên, hoặc là nếu phim truyền hình có thấy gã thì xem cả đêm, tuy rằng mấy chuyện đó tần suất rất ít mấy năm cũng chỉ xuất hiện một hai lần mà thôi.

Cuối cùng Vạn Hà chỉ có thể đưa ra kết luận: Tâm tư đứa nhỏ này người khác chẳng đoán được.

Phan Minh Câu nhìn Trác Diệu, thấy Trác Diệu đang nhìn mình hất cằm, Phan Minh Câu lập tức hiểu ý mà rời khỏi, thuận tiện kéo Vạn Hà ra ngoài, thẳng cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai cậu cháu.

Trác Diệu đến gần Lý Huỳnh Lam, lấy tay mở ngăn kéo tủ đầu giường, chỉ thấy bên trong có vài lọ thuốc ngủ ngã trái ngã phải, Trác Diệu lấy chúng ra, cẩn thận đưa tới trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam lạnh nhạt giải thích “Nhà cháu rất ồn ào.”

Trác Diệu đáp “Lát nữa về nhà tôi đừng mang chúng nó theo.”

Lý Huỳnh Lam trầm mặc.

Trác Diệu đứng dậy, muốn gọi dì Tạ vào phòng Lý Huỳnh Lam thu dọn đồ đạc.

Lý Huỳnh Lam bỗng nói “Cháu thấy anh ấy…”

Trác Diệu sửng sốt, quay đầu nhìn cháu trai.

Trên mặt Lý Huỳnh Lam rất nghiêm túc, cậu lại nói lại một lần “Cháu thấy anh ấy, tổng cộng ba lần, một lần ở khách sạn Hòe Sơn, một lần trên đường tới công ty, còn một lần ở công trường phía Tây quảng trường, cháu thấy anh ấy, cháu không hề hoa mắt.”

Trác Diệu nhíu mi “Lời này trước đây cháu đã nói qua, không nhớ sao? Lúc cháu diễn thời trang, lúc đi ngủ, lúc đi học, đi du lịch Ai Cập, cháu đều đã bảo vậy.”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu “Đó là ảo giác mấy năm trước, nhưng lần này là thật! Anh ấy trở lại!”

“Huỳnh Lam” Trác Diệu thở dài, nhìn vào mắt Lý Huỳnh Lam, chọc thủng lừa dối trong cậu “Cao Khôn đã chết, sáu năm trước đã chết!”

Lý Huỳnh Lam cứng đờ.

Trác Diệu không muốn nhìn thấy cậu thế này, dời mắt đi chỗ khác “Cháu ngủ trước đi, buổi tối đi!”

Nghe cánh cửa đóng sầm lại, chung quanh lại rơi vào tĩnh mịch, Lý Huỳnh Lam kinh ngạc ngồi thật lâu, rồi nhoài người ra kéo ngăn kéo tủ đầu giường, sau đó run rẩy lấy ra một đống báo chí nhăn nhúm ố vàng, tất cả chúng đều đưa một cái tin, đối với Lý Huỳnh Lam mà nói càng kinh hoàng.

‘Một vụ hỏa hoạn ở thị trấn G, ba người chết sáu người bị thương… ngày 8 tháng 8 năm 200X.’

…

Buổi tối, Vạn Hà tới đón Lý Huỳnh Lam tới nhà Trác Diệu, thuận tiện mang chiếc xe ở khách sạn Hòe Sơn đến, bộ lốp vốn thủng đã thay mới hoàn toàn.

Thấy Lý Huỳnh Lam im lặng nhìn chiếc xe, Vạn Hà chủ động giải thích với cậu "Khách sạn chịu hết trách nhiệm, còn tặng một năm ưu đãi."

Lý Huỳnh Lam hỏi "Người làm hỏng kia đâu?"

Vạn Hà đáp "Viên phục vụ kia? Đuổi việc rồi."

Lý Huỳnh Lam không nói lời nào.

Vạn Hà lại hỏi "Cậu có muốn tôi đi…"

Lý Huỳnh Lam lắc đầu, mở cửa ngồi xuống "Không cần, đi thôi."

Vạn Hà lái xe được một đoạn, bỗng nhiên giải thích với cậu "Thực xin lỗi."

Lý Huỳnh Lam nghi hoặc.

Vạn Hà nói "Tôi không nên đáp ứng với đạo diễn Trần, đây là trách nhiệm của tôi."

Vạn Hà thấy sắc mặt Lý Huỳnh Lam giống như càng kém đi, do dự một lúc, vẫn nói "Tôi không biết cậu sẽ bị thế này" Vấn đề này Vạn Hà cũng nói bóng gió mấy lần, bởi vì anh cảm thấy tính cách này của Lý Huỳnh Lam hoàn toàn không thích hợp làm trong giới này, nhưng lần nào cũng không có đáp án, "Nhưng tôi có thể thấy cậu rất muốn cố gắng, chỉ là tôi chưa bao giờ mặc kệ điều đấy, tôi biết cậu chưa từng từ bỏ."

Cụm từ “Chưa từng từ bỏ” tựa hồ chọt trúng vào lòng Lý Huỳnh Lam, cậu rời ánh mắt nhìn bên ngoài cửa sổ về, nghiêm túc nhìn về phía Vạn Hà.

Vạn Hà tiếp tục nói “Anh Phan với ông chủ luôn nghĩ cho cậu, nhưng những người thân cận quá khó tránh khỏi việc ‘quan tâm quá mức’, bọn họ lại không biết cậu rất hiểu rõ bản thân, chuyện quan trọng đều rất kiện trì, nhưng kể cả cuối cùng có thất bại, cậu vẫn không hối hận vì biết mình đã kiên trì thế nào, dù sao cũng vượt qua thôi.”

Vạn Hà nói chuyện đó là để khích lệ Lý Huỳnh Lam cố gắng hơn trong công việc, mà Lý Huỳnh Lam cũng trầm mặc tỏ vẻ đồng ý.

“Anh nói đúng” Trên mặt cậu tràn ra một loại ánh sáng, rất giống như cây cỏ gần héo chết được tưới thêm nước “Tôi chưa muốn đổi phòng nghỉ.”

Câu sau lại làm Vạn Hà khó hiểu “Cậu nói cái gì?”

Chiếc xe đi qua trạm kiểm soát rồi dừng lại trước biệt thự ven biển của Trác Diệu, Lý Huỳnh Lam mở cửa xe nói “Phòng nghỉ trong công ty, không cần đổi, vẫn dùng cái kia.”

Vạn Hà hoàn toàn không hiểu, cái đó và chuyện anh nói có quan hệ gì?

Cũng may Lý Huỳnh Lam chưa làm anh thất vọng hoàn toàn, đi được hai bước lại dừng lại quay đầu hỏi “Nhân vật ‘Tiên cung’ diễn thế nào?”

Vạn Hà thoải mái hơn nhiều, anh lấy thư mời trong ví đưa qua “Ngày mai tám giờ ở Cố Nhân Phường có bữa tiệc tối, đạo diễn Triệu và chủ biên Tiền đều tham dự, tuy anh Phan không an bài cậu làm nhân vật chính ‘Tiên cung’, nhưng nếu đoàn phim thấy cậu thích hợp sẽ chủ động mời, nếu chúng ta từ chối sẽ rất bất

kính…”

Lý Huỳnh Lam nhận lấy thư mời kia “Cám ơn”

Vạn hà nhẹ nhõm hẳn “Nếu thành công thì tôi bị chém đầu cũng được”

(Ý bạn nói là bị anh Phan xử vì không nghe lời í)

****

Đêm hè, công trường nóng hệt như một cái lồng hấp, thế nhưng bởi vì gần hoàn thành, rất nhiều đội đều tạm dừng thi công, mấy người Cao Khôn khó lắm mới có hai ngày nghỉ.

Mấy người công nhân kê mấy cái bàn nhỏ, bày đĩa giò heo, mấy bát lạc rang, vài cốc bia, cầm cái quạt nan vừa phe phẩy vừa uống thả cửa cực kỳ dễ chịu.

Lưu Hỉ Nhạc uống hơi quá chén, trên bả vai vắt tạm một cái khăn mặt, ngồi xổm trên băng ghế hừ hừ mấy bài hát.

Trương Dương bên cạnh vỗ đầu cậu ta “Trông chú sướng quá nhỉ, không ra coi thằng anh chú à?”

Lưu Hỉ Nhạc đẩy tay gã ra “Động chạm gì đấy, cái này đối với ca có là cái gì?”

Trương Dương không để ý tới cậu ta ăn nói điên khùng, quay ra hỏi Cao Khôn “A Khôn, sao không uống à, sáng mai không phải dậy sớm đâu!”

Cao Khôn mặc áo ba lỗ trắng, lộ ra hai cánh tay rắn chắc, phỏng chừng cô béo họ Vương mà nhìn thấy cảnh này nhất định là đui mù.

Anh lắc đầu nói “Khỏi”

Trương Dương cười “Con trâu rượu nhà mi khỏi là khỏi thế nào, không uống là không cho anh em mặt mũi đâu, mày có phải là đàn ông không?”

Lời này cũng hơi nặng lời, lão Ngô vội đi ra hòa giải “Dương Tử chú say rồi, đàn ông cần gì so đo cái này, vậy thì Lý Liên Anh phỏng chừng còn khỏe hơn ông trời.”

Dương tử hiển nhiên chẳng quan tâm đến lão, gã nhìn Cao Khôn nói “Không so cái đó, vậy chúng ta đọ sức đi, ai thua thì sủa!”

Trương Dương này rất háo thắng, mà Cao Khôn tính tình tuy thật thà, nhưng bộ dáng rất ưa nhìn, lúc nào cũng dìm ‘người đẹp trai nhất công trường’ là gã xuống xuống, Trương Dương ngày thường cũng chẳng so đo, chỉ là hôm nay có chút men rượu nên bụng dạ hẹp hòi hẳn.

Lời gã tuy có điểm khó nghe, nhưng đàn ông chẳng bao giờ để ý đến mấy cái đó, tiếng cổ vũ xung quanh vang lên, chờ xem cuộc vui.

Cao Khôn vẫn ngồi yên, nhưng Lưu Hỉ Nhạc phía trước đã nhảy dựng lên, kiêu ngạo nói “Không cần anh xuất mã, một mình em là đủ cho tên này ăn hành rồi!”

“Mày cứ thử xem!” Trương Dương hô.

Thấy không khí ngày càng thêm căng thẳng, một bàn tay đặt lên bả vai Lưu Hỉ Nhạc kéo cậu ta xuống “Để tôi!”

Lưu Hỉ Nhạc vừa thấy Cao Khôn đã lập tức kiêu ngạo “Ô kê!”

Vì thế Cao Khôn mang theo nụ cười, mang mấy đồ nhậu đặt sang một bên, ngồi đối diện với Trương Dương, đặt tay lên bàn.

Vật tay!

Trương Dương lúc đầu còn kêu gào, vừa thấy Lưu Hỉ Nhạc kiêu căng cũng cáu "Nhiều lời vô nghĩa, nhanh bắt đầu đi!"

Vì thế, cuộc chiến bắt đầu.

Quá trình cực kỳ gay cấn, ngươi tới ta đi, ngươi đến ta lui, cuối cùng chỉ thấy hai khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả chân Trương Dương ở dưới bàn cũng bắt đầu run rẩy.

Lưu Hỉ Nhạc nhịn không được mà xoáy "Sao mà giống heo thế không biết!"

Cậu ta vừa dứt lời, thắng bại đã phân.

Trương Dương thở hổn hển, trên mặt vẫn còn biểu tình vặn vẹo trừng mắt nhìn Cao Khôn.

Cao Khôn vẩy vẩy cái tay đau, cười nói "Thua!"

Trương Dương đổi giận thành vui, thấy xung quay ầm ĩ thì giơ cao hai tay, cứ như là đang nâng tượng vàng.

Lưu Hỉ Nhạc sau lưng gã thầm khinh bỉ.

"Sủa đê sủa đê sủa đê..." Xung quanh lại bắt đầu ồn ào, tất cả mọi người nhao vào Cao Khôn.

"Anh! Không phải làm thật!" Lưu Hỉ Nhạc nóng nảy, hung hăng trừng mắt Trương Dương.

Trương Dương thắng dễ dàng, vì thế cũng ngại ngùng nói "Thôi đừng làm, đùa thôi, có ngu đâu!"

Lưu Hỉ Nhạc muốn xông lên đấm gã một trận, lại bị Cao Khôn kéo về "Lần tới đấu tiếp"

Trương Dương chẳng quan tâm lắm "Biến đi, chờ hôm khác" Hiện tại là cuối ngày, tay chân run rẩy thế này đấu sao nổi.

Đợi đến khi ồn ào xong, mỗi người một ngả, trên đường, Lưu Hỉ Nhạc khó hiểu hỏi "Ca, anh để nó cho em, để em dạy dỗ nó…"

Cao Khôn lại nói "Công nhân với nhau cả!"

Lưu Hỉ Nhạc cái hiểu cái không "Thôi thì em nghe anh!"

Tắm rửa xong nằm trên giường, trong chốc lát tiếng ngáy đã nổi lên bốn phía, một bóng đen lúc này lại không một tiếng động đi ra ngoài.

"Alo" Anh lôi di động đang rung trong túi quần ra trả lời.

Đầu kia truyền tới một giọng trầm "A Khôn, là tôi, gần đây ổn không?"

"Ờ"

"Tôi cũng không muốn phiền toái cậu…" Đầu kia cực kỳ khách sáo "Cơ mà có một người, có lẽ chỉ cậu mới thu được…"

Cao Khôn không nhiều lời với gã, chỉ hỏi "Ở đâu nhỉ?"

Đối phương đáp "Phố Z, chỗ Cố Nhân Phường."

Cao Khôn nghe gã tóm tắt tình huống, lại nhẹ nhàng "Ờ" một tiếng, rồi cúp máy.

Quay đầu lại thấy Trương Dương đang đi tiểu phòng đối diện, hai người liếc thấy nhau, Cao Khôn khẽ gật đầu.

Trương Dương sau lưng hừ một tiếng “Không uống rượu đã đi tiểu thế rồi, đẹp trai thì có ích gì, thận yếu…”

Quyển 1 - Chương 6: Chờ đợi (6)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cố Nhân Phường là một phòng khách tư nhân sa hoa trong thành phố U, chuyên tổ chức tiệc rượu của mấy nhân vật nổi tiếng, hôm nay nơi này cũng đang tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho một tòa báo, Lý Huỳnh Lam từng có lần chụp quảng cáo cho họ, cho nên lần này có vé mời cũng không tính là quá đột ngột.

Người tham gia bữa tiệc không phải nhân vật lớn cũng chẳng phải nhỏ, đạo diễn 'Tiên cung' và biên kịch cũng đã khá quen thuộc với loại sắp xếp này, thế nên đợi Vạn hà trong chốc lát tiếp hết đám tiểu minh tinh xúm lại xung quanh thì cùng Lý Huỳnh Lam tiến lên.

Tất cả mọi người đều thông minh, mục đích đến bữa tiệc không cần nói năng rườm rà, Lý Huỳnh Lam muốn phát triển bản thân, đối phương cũng muốn kết giao với bọn họ, chẳng qua chỉ là một vai nam số 3 mà thôi, đưa ai chả được, vì thế họ rất ăn nhịp với nhau, trò chuyện rất vui vẻ.

Một lúc, chuông điện thoại Lý Huỳnh Lam vang lên, cậu vội vào toilet nhận điện thoại, người gọi đến là Vương Nghi Hoan.

Vương đại tiểu thư hỏi rằng cậu hiện giờ đang ở đâu, muốn đi ăn cơm cùng.

Dựa vào vết xe đổ trước đây, Lý Huỳnh Lam chỉ nói là đang có việc, cũng không nói rõ địa chỉ với cô, chẳng để ý Vương Nghi Hoan trong điện thoại cằn nhằn dặn mình đừng uống rượu, trực tiếp cúp máy. Vừa ra ngoài đã thấy vị trí ban nãy đã nhiều

hơn một vị bằng hữu, mà Vạn Hà không biết đã chạy đi đâu.

Đạo diễn Triệu vội cười giới thiệu bọn họ "Lý tiên sinh, vị này là Bạch tiên sinh, không biết hai người có biết nhau không, Dụ Bạch Thế Kỷ cũng là một trong những nhà đầu tư lớn nhất của chúng ta."

Lý Huỳnh Lam thấy Bạch Huy xuất hiện thì thản nhiên gật đầu với hắn một cái, Bạch Huy chính là con cưng của Bạch gia, so với Huỳnh Lam lớn hơn 2 tuổi, đang học đại học, thế nhưng rất được chiều chuộng, lại thích thời trang, mọi người vẫn nể mặt hắn, cũng chính là nể mặt Bạch gia.

Bạch Huy vui vẻ ra mặt "Đương nhiên là biết, Huỳnh Lam, không ngờ gặp cậu ở đây, quả là duyên phận."

Đạo diễn Triệu và chủ biên Tiền thấy vậy càng thân thiện mà đón tiếp đại gia, mấy người lại cầm rượu lại gần, mọi người bắt đầu quá trình giao lưu tình cảm.

Bạch Huy ân cần rót một ly rượu đưa tới trước mặt Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nhìn chất lỏng trong suốt trong ly, hơi chần chừ, nhưng rồi vẫn nhận…

****

Sau bữa cơm chiều, Lưu Hỉ Nhạc lại thấy Cao Khôn mặc quần áo chỉnh tề ra ngoài, thì ngạc nhiên hỏi "Ca, đi đâu thế?"

Cao Khôn đáp "Bóng đèn trong phòng vỡ rồi, tôi đi mua một cái."

Lưu Hỉ Nhạc gào lên "Lại vỡ à? Một tháng vỡ không biết bao nhiêu lần, tiền này đáng ra đốc công phải chi trả mới phải!"

Cao Khôn lắc đầu “Không sao, chỉ là cái bóng đèn thôi mà.”

Lưu Hỉ Nhạc đuổi theo “Vậy anh cứ vào trong, để em đi mua.”

Bước chân Cao Khôn không ngừng, ba bước đã bỏ lại người phía sau “Thôi, tôi còn muốn mua thêm một số thứ nữa.”

Lưu Hỉ Nhạc thấy bóng dáng Cao Khôn xa dần, tự hào mà chậc chậc hai tiếng “Chắc lại đi hiệu sách, chưa thấy công nhân nào ngoài anh có văn hóa đâu…”

Di động Cao Khôn vẫn là kiểu cũ dùng bàn phím cơ, cũng may anh không cần nhiều tính năng, chỉ cần gọi điện nhắn tin là được rồi, à không, còn có một tính năng nữa, là để nhìn giờ.

Giờ phút này, anh ngồi xổm trong một cái ngõ âm u ở phố Z, phía sau là nhà tập thể kiểu năm tầng cũ nát, Cao Khôn nhìn chằm chằm kim giây đang nhảy trên màn hình, một tay cầm cái bật lửa.

Anh đã không hút thuốc đến hai năm nay, vào những lúc khó khăn thuốc lá có lẽ là người bạn lớn nhất, thậm chí lúc đó chỉ vì một đầu thuốc lá anh có thể liều chết đánh nhau với người ta, sau đó hoàn cảnh thay đổi, anh bắt đầu cai dần, giống như đối với rượu người ta mời thế nào cũng không uống, hay giống như người bị ung thư vừa điều trị bằng hóa chất, chỉ dùng vì để sống sót, được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Thế nhưng thói quen nghịch bật lửa vẫn không thay đổi, chỉ cần rảnh rỗi anh lại lôi ra chơi.

Đồng hồ điểm đến mười giờ, trên tầng hai bắt đầu truyền tới tiếng bước chân xuống lầu, Cao Khôn rời tầm mắt, chăm chú nhìn sang phía tòa nhà cách đó không xa.

Thành phố U càng ngày càng phát triển, nhà lầu san sát nhau, đèn hoa rực rỡ, so với lúc Cao Khôn vừa đặt chân tới nơi này đã thay đổi rất nhiều, nhưng kể cả khi thành phố này ngày càng trở

nên xinh đẹp, vẫn luôn có những khoảng tối bao trùm, giống như nơi này, hay như anh vậy…

Cách một con đường, đầu đối diện là một căn nhà cổ sa hoa đẹp đẽ, mà nơi này chỉ là một dãy nhà cũ rách…

Chênh lệch thật nhiều…

“Cạch” Cao Khôn đóng nắp bật lửa lại, tùy ý bỏ lại vào trong túi áo, chậm rãi đứng lên.

Anh vừa động, thì tiếng bước chân phía trên cũng dừng lại, dường như sau đó người tới bắt đầu nhận ra điều gì, sau đó là tiếng bước chân chạy ngược lại, gấp gáp dần.

Trong bóng tối, chỉ có thể nhìn được vóc dáng lùn tịt của đối phương, nhưng động tác người này lại rất nhanh, hắn nhảy xẹt qua hàng hiên, y hệt một con chồn.

Nhưng động tác Cao Khôn so với hắn còn nhanh gấp bội, vừa rồi vẫn còn thấy đang thản nhiên đi bộ, thấy người kia chạy trốn thì nhanh như tên đuổi theo, trực tiếp chắn ở cầu thang, lại đạp đổ mấy cái thùng xếp sau lưng người nọ.

Thấy Cao Khôn tới gần người kia cũng bắt đầu có phản ứng, đầu tiên là cầm gậy gỗ ném vào người anh, cố gắng tránh về phía sau, lại bị cửa sắt phía sau ngăn cản, khoảng cách hẹp tới nỗi không thể trốn nổi, vô luận hắn cố gắng cản trở thế nào cũng không thoát khỏi Cao khôn, hai người vờn nhau quanh cái ngõ nhỏ, thẳng đến khi đi vào ngõ cụt, người kia mới rừng lại.

Đó là một người đàn ông vạm vỡ để tóc húi cua, hắn thở dốc, giọng khẩn cầu “Tôi… Tôi không có tiền…”

Cao Khôn không nói gì, chỉ nhìn hắn, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh.

Đối phương lại nói “Người anh em, chúng ta trao đổi điều kiện một chút, tôi tạm thời không có tiền nhiều, mà tiền lẻ…”

Cao Khôn thấy khuôn mặt đối phương có chút thành khẩn, thấy hắn sờ soạn quần áo, anh động tâm dừng lại hỏi “Điều kiện gì?”

Người đàn ông vạm vỡ kia cười, nhìn lại Cao Khôn “Điệu kiện là mày đi, hoặc là để tao tiễn!”

Cao Khôn nghe thấy một tiếng cạch vang lên, chỉ thấy người kia móc ra một cái dùi cui điện, anh quay lại, sau lưng không biết từ bao giờ đã có năm, sáu người trong tay cầm đủ loại dụng cụ, từ từ tiến về phía này…

Mười phút sau, di động Cao Khôn vang lên.

Không có người nghe.

Năm phút đồng hồ sau, tiếng chuông lần thứ hai vang lên.

Vẫn không có người tiếp.

Năm phút sau tiếng chuông lại réo, lần này kêu liên tục, mãi cho tới khi có một bàn tay nhấn nút nghe máy.

Đầu kia lập tức truyền đến một âm thanh “A Khôn sao rồi? Có hỗ trợ không?”

“Mấy người ở đâu nhỉ?” Cao Khôn hỏi lại.

Người trong điện thoại nói “Chỗ đường hầm, biển số xe UA0010”

Cao Khôn “Ờ” một tiếng, “Chờ.”

Cúp điện thoại, anh quay đầu nhìn lại đám người nằm la liệt

dưới chân mình, tổng cộng có ba người ngã trái ngã phải, còn lại đã chạy mấy rồi, tên kia thậm chí còn vãi cả ra quần, cơ mà chuyện này không liên quan, giữ được người là được.

Cao Khôn lay cái tên vạm vỡ kia, thấy hắn ngoại trừ trên mặt có một chút máu còn lại vẫn ổn, lúc này mới lôi chân hắn ra ngoài, bước được hai bước lại nghe thấy tiếng lộc cộc, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đầu đối phương va phải đâu đó một cái, Cao Khôn nghĩ nghĩ, rồi bỏ cái chân kia xuống, dựng người nọ lên, túm áo hắn mà kéo.

Khoảng hai ba phút sau mới tới hầm, trong bóng đêm yên tĩnh, quả thật có một chiếc SUV đang đậu chỗ này, Cao Khôn tiến lên, mở cửa xe ra, thấy bên trong có vài người cao lớn nhảy ra ngoài.

Cầm đầu là một người đàn ông có một vết sẹo giữa mi tâm, thấy người trong tay Cao Khôn thì mắng một câu "Mẹ kiếp, để anh đã nói với chúng mày rồi, nhìn thằng đó bé tí mà tinh như quỷ, còn học võ mấy năm, mấy thằng đệ đều phát mệt, Tiểu Lượng gãy tay bây giờ vẫn còn đang nằm viện, thằng lùn chết tiệt!"

Cao Khôn ném người xuống đất, bên cạnh có người đến nhận, còn hỏi người đàn ông kia "Anh Quý, có cần cầm máu không?"

Diêu Chính Quý chán ghét liếc mắt một cái, gật đầu, sau lại quay sang hỏi Cao Khôn "Vẫn sống chứ?"

Cao Khôn rất chuyên nghiệp "Bị thương nhẹ"

Diêu Chính Quý bội phục chộp lấy bờ vai anh, lại nói cái câu trong điện thoại ngày hôm qua "Nếu không phải là chuyện lớn, anh đã không gọi cậu, phiền quá!"

Cao Khôn lắc đầu, sắc mặt chẳng mảy may thay đổi, nhìn người bị khiêng vào trong xe hỏi "Sao thế?"

Diêu Chính Quý nói "Thua cược, mới có ba trăm vạn đã định bán vợ bán con, không bằng con chó!"

Thấy Cao Khôn nhìn tên lùn kia thần sắc hơi thay đổi, hơi nhăn mày, Diêu Chính Quý vội nói "Mấy thằng làm chuyện này còn sống là tốt rồi, chết thì dễ dàng quá, còn tác dụng gì, sống mới còn chút tác dụng." Từ 'sống' gã còn đặc biệt nhấn mạnh.

Cao Khôn nới lỏng khuôn mặt, gật gật đầu đẩy một vật dày cộp mà Diêu Chính Quý định đưa cho anh.

"Bây giờ không cần..."

Diêu Chính Quý biết Cao Khôn đang suy nghĩ gì, không kiên nhẫn cầm tiền về "Vậy cậu thiếu gì cứ hỏi anh, chuyện lần trước ở Hòe Sơn bọn họ nói với anh rồi, tên giám đốc mới tới kia không biết, ông chủ Kim nói cậu muốn về lúc nào cũng được, cơ mà ngoài cái việc ngốc nghếch kia anh còn mấy việc nữa, cậu có rảnh thì rủ Hỉ Nhạc qua nhìn xem." Tuy rằng tiền lương đều không cao, nhưng Diêu Chính Quý hiểu ý Cao khôn, không cần mấy chuyện thể diện, sạch sẽ là quan trọng nhất.

Nói xong, Diêu Chính Quý vội đi, Cao Khôn không nhờ gã chở về, nói muốn đi dạo một chút.

Bóng đêm càng đậm, chỉ còn ánh đèn rực rỡ của tòa nhà đằng xa, Cao Khôn cứ đi như thế, một tay bất giác sờ hai chiếc bóng đèn trong túi đã biến mất từ bao giờ. Lại ngẩng đầu, bất tri bất giác đi tới tòa nhà kia, hai bên đường đỗ đủ các loại xe sang.

Cao Khôn dừng lại, ánh mắt hướng về chiếc Panamera màu trắng, nhìn lại lốp xe đã thay mới hẳn.

Cao Khôn nhìn chiếc xe đó rất lâu, sau đó lại đi về cái ngõ tối đen ban đầu.

Nhưng vừa mới động chân, đã nghe thấy một giọng nói trầm ấm truyền đến, giống hệt như tiếng gọi hồn, thị lực của Cao Khôn rất mạnh, cho nên vừa mới đứng ở chỗ sáng, hiện giờ đôi mắt đã có thể thích ứng với bóng tối, chẳng đến vài giây anh đã nhận ra cảnh tượng trước mặt, một người đàn ông từ phía sau ôm một cậu trẻ say mèm, âm thanh gọi hồn chính là từ miệng người kia phát ra.

Anh nghe rõ người đàn ông nọ gọi "Huỳnh Lam… Huỳnh Lam…"

Cao Khôn nghe vậy thì nhín mày.

Porsche Panamera trắng của bạn Lam đây

Quyển 1 - Chương 7: Gặp lại (1)

DTV-EBOOK

Trong điện thoại, Vương Nghi Hoan từng nhiều lần dặn dò Lý Huỳnh Lam uống ít rượu không phải là không có nguyên nhân, bởi lẽ tửu lượng Lý Huỳnh Lam so với người bình thường, được rồi, là rất kém cỏi.

Vị đạo diễn Trần và chủ biên Tiền quả thật đúng là ôm tâm tư tán gẫu đơn thuần, cùng với Lý Huỳnh Lam và Bạch Huy chén chú chén anh mãi, Lý Huỳnh Lam đối với tửu lượng của mình không phải không bố trí phòng vệ, chỉ là cái chuẩn mực kia rất khó nắm giữ, mới có hai ba ly Champagne thôi mà đôi mắt bất tri bất giác đã mờ hẳn.

Lý Huỳnh Lam dù say nhưng cũng không nháo, giống như ngày thường cực kỳ im lặng, nếu hỏi cũng sẽ trả lời, nhưng không còn có vẻ lạnh lùng xa người, mà lại có vẻ trì độn một chút, nhưng rất ngoan ngoãn thuận theo.

Bạch Huy vẫn luôn chú ý đến cậu là người đầu tiên phát hiện ra điều này, hắn nói với mọi người hôm nay trước hết nên dừng ở đây, còn mình thì đưa Lý Huỳnh Lam trở về. Hai vị kia vô cùng tự nhiên đồng ý, nhìn Bạch Huy đứng dậy cẩn thận dìu cậu ra ngoài, đạo diễn Trần và chủ biên Tiền trộm liếc nhau một cái, nhưng việc chẳng liên quan đến mình nên cũng không tiếp tục dây dưa.

Đợi họ vừa đứng dậy, Bạch Huy lại nhìn thấy đằng kia Vạn Hà đang nói chuyện với một biên kịch khác, tâm tư hắn khẽ động, dừng lại kéo Lý Hùy Lam đi luồn về cửa sau.

Phía sau cửa sau thông một cái ngõ tương đối hẻo lánh, đèn đường màu vàng nhàn nhạt chiếu xuống. Xe của Bạch Huy đậu

cách đó không xa, hắn vừa do dự có nên cứ thế mà đưa Lý Huỳnh Lam về nhà, Lý Huỳnh Lam lại không an phận thoát khỏi tay Bạch Huy, lảo đảo đi về phía trước, thế như chưa được hai bước đã bị Bạch Huy kéo trở về.

“Huỳnh Lam, tôi dìu cậu, tôi dìu cậu…” Bạch Huy ân cần nói.

Lý Huỳnh Lam không trả lời, nhưng hành động chống đỡ của cậu đã biểu đạt là không muốn.

Bạch Huy vẫn không từ bỏ, khuôn mặt trắng nõn của Lý Huỳnh Lam sau khi uống rượu trở nên ửng đỏ, ánh mắt lạnh lùng cũng phủ một tầng nước mê ly, mặt mày như họa môi hồng răng trắng, rõ ràng tỏ vẻ chán ghét nhưng lại khiến tâm Bạch Huy càng khó chịu, hắn nhịn không được từ đằng sau ôm lấy người phía trước.

“Huỳnh Lam, Huỳnh Lam…” Hắn không để ý Lý Huỳnh Lam giãy dụa, giống như đang phê thuốc mà gọi.

Hai năm trước, Bạch Huy trở về từ nước ngoài, hắn làm người vốn tự xưng là phong lưu phóng đãng, yêu mỹ nhân yêu xe, không câu nệ nam nữ, trong giới diễn viên mập mờ với không ít người, nhưng những người này không bao giờ có thể so được với Huỳnh Lam, vừa có ngoại hình, vừa có khí chất, vừa có gia thế, quả thực là tuyệt phối, tuy rằng tính tình có chút lạnh lùng, nhưng Bạch Huy cho rằng điều đó hoàn toàn đáng giá, một món hàng tốt đâu phải dễ dàng kiếm được.

Chỉ là hắn nguyện chờ đợi, không có nghĩ là hàng tốt tự đưa đến cửa, cho dù hắn muốn cũng không được, giống như giờ phút này, mùi rượu trên người Lý Huỳnh Lam nhàn nhạt tỏa ra, hòa lẫn với mùi thơm trên người cậu, cắn xé Bạch Huy đến nỗi thần hồn điên đảo, chỉ ước hiện tại có thể làm ngay.

So với sự hưởng thụ của đối phương, tâm tư Lý Huỳnh Lam

hoàn toàn cách biệt một trời một vực, cậu chỉ cảm thấy sự đụng chạm của Bạch Huy khiến cậu ghê tởm đến buồn nôn, hai bàn tay nắm lại đến trắng bệch.

“Cút đi…”

Nếu như trước kia, Lý Huỳnh Lam chỉ cần làm mặt lạnh, Bạch Huy sẽ kiêng kị, nhưng mà hiện tại, hắn tự nhận tâm tư mình đang mạnh mẽ gào thét, không còn thanh tỉnh nữa rồi, câu này đối với Bạch Huy chẳng mảy may ảnh hưởng. Thấy hắn ngày càng sáp lại gần, đến nỗi cậu có thể cảm nhận được hơi thở nóng rần, Lý Huỳnh Lam rốt cục không thể chịu nổi mà quay ra nôn lên người đối phương.

Bạch Huy ngạc nhiên, theo phản xạ đẩy tên đầu xỏ gây tội ra, vội vàng chỉnh sửa quần áo của mình.

Lý Huỳnh Lam bị hắn đẩy ngã, vô lực mà ngã xuống, một đôi tay vươn ra từ phía bóng tối, từ phía sau gắt gao ôm cậu vào lòng.

Lý Huỳnh Lam ngẩn người.

Bạch Huy cách đó không xa cũng đờ ra, ngẩng đầu nhìn về người đàn ông không biết đã xuất hiện từ khi nào.

“Anh là ai?” Bạch Huy hỏi.

“Tôi tới đón cậu ấy” Đối phương không nhìn hắn mà trả lời, anh rũ mắt nhìn đỉnh đầu Lý Huỳnh Lam.

“Ai cho anh tới?” Bạch Huy lại hỏi.

Cao Khôn dừng lại “Trác tiên sinh.”

Bạch Huy hồ nghi, cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt,

trên người anh là áo sơ mi cũ, quần bò còn dính chút sơn, nhưng gương mặt lại có chút quen thuộc, chỉ cảm thấy đã gặp người này ở nơi nào, chẳng lẽ thật sự là thủ hạ của Trác tiên sinh?

Thấy Bạch Huy dường như không tin, Cao Khôn nói "Có cần tôi gọi điện xác nhận không?"

"Không, không cần" Bạch Huy vừa nghe vội chột dạ lắc đầu, tiện đà tỏ thái độ kiêu ngạo "Anh sao không đến sớm một chút, Huỳnh Lam uống rượu mà cũng không biết, làm việc thế đấy à?"

Cao Khôn không lên tiếng trả lời, thấy Lý Huỳnh Lam vô lực ngã xuống, anh lúc này mới đỡ lấy thắt lưng cậu, sau đó gập đầu gối người kia, một tay bế đứng cậu lên.

Bạch Huy thấy vậy, trong lòng rất không vui "Thôi để tôi đưa cậu ấy về, cậu ấy ghét nhất động tay động chân với người lạ..."

Vừa nói xong đã thấy Lý Huỳnh Lam ban nãy còn không thoải mái thế nhưng lại chủ động ôm cổ Cao Khôn, chôn đầu vào hõm vai của anh, dịu ngoan mà dựa vào, khóe miệng còn hơi nhếch lên.

Biểu tình Bạch Huy cứ như là thấy quỷ, Cao Khôn không để ý tới hắn nữa, trực tiếp ôm người rời khỏi nơi này.

Chỉ là anh cũng không đi quá xa, đi qua Cố Nhân Phường rồi tìm một cái ghế trong công viên gần đó ngồi xuống.

Dọc đường đi, Lý Huỳnh Lam không nói cũng chẳng động đậy gì, như là đang ngủ, đến khi Cao Khôn dừng lại muốn đặt cậu xuống nằm trên cái ghế dài, cánh tay ôm anh của Lý Huỳnh Lam dù làm thế nào cũng không buông.

Cao Khôn thử hai lần, đành bất đắc dĩ để mình ngồi xuống

trước, sau đó đặt người kia ngồi trên đùi.

Lý Huỳnh Lam cứ như vậy, yên lặng mà dựa vào anh.

Cao Khôn sờ túi áo, móc ra một cái khăn tay bên trong, anh nói "Buông tay đã, tôi lau cho cậu."

Lý Huỳnh Lam rốt cục cũng buông tay, cậu ngẩng đầu lên, không chớp mắt mà nhìn người trước mặt, đáy mắt như có sao, khóe miệng vẫn còn đọng nụ cười.

"A Khôn…" Lý Huỳnh Lam gọi.

Cao Khôn lảng tránh ánh mắt của cậu, cầm khăn tay cẩn thận lau miệng cho Lý Huỳnh Lam.

"A Khôn…" Lý Huỳnh Lam lại gọi.

Cao Khôn không trả lời cậu, chỉ hỏi "Sao uống nhiều như vậy?"

Lý Huỳnh Lam không trả lời, chỉ nỉ non tên của Cao Khôn, sau đó lại thì thầm "A Khôn, em rất nhớ anh…"

Động tác Cao Khôn dừng lại, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lý Huỳnh Lam, anh nói "Cậu trưởng thành rồi."

Lý Huỳnh Lam nhìn không rời mắt "Vâng."

Cao Khôn có chút bí từ, nghẹn nửa ngày mới hỏi được thêm một câu "Gần đây có ổn không?"

Lý Huỳnh Lam lại nhìn anh cười, trong mi mắt đều mang theo vị ngọt "Anh không thay đổi."

Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam vẫn say, cậu trì độn mãi mới trả lời được vấn đề của mình. Không thay đổi? Làm sao có thể

không thay đổi, sáu năm, đủ để thay đổi một người.

Nhưng Cao Khôn vẫn gật đầu, phối hợp nói "Ừ".

"Em liếc mắt một cái đã nhận ra anh, trước khách sạn, lúc ở công ty… còn có… ở quảng trường Tây, em còn tìm anh…" Men rượu trong Lý Huỳnh Lam phát tán, cậu nheo mắt mệt mỏi muốn ngủ, nói nhiều hơn hẳn ngày thường "Em không tìm được anh, nhưng không quan trọng, em biết anh sẽ trở về. Giống như hồi đi Rome, anh cũng đi theo, chúng ta cùng ngắm Kim Tự Tháp, chơi ở rất nhiều nơi, anh có nhớ không…"

Cao Khôn cảm giác lưng Lý Huỳnh Lam đã mềm nhũn, trước ngực mình dần nặng, nội dung câu chuyện càng ngày càng lộn xộn, nhưng tên của anh, Lý Huỳnh Lam vẫn gọi liên tục, tiếng nói của cậu nhỏ lại, rồi dần đầm chìm vào im lặng.

Cao Khôn cúi đầu, nhìn Lý Huỳnh Lam trầm tĩnh mà ngủ, chậm rãi vươn tay ra, anh vốn muốn sờ đầu cậu, chợt nhớ trên tay mình còn dính máu, nên lại thu về, bàn tay nắm chặt thành quyền…

****

Lý Huỳnh Lam gian nan mà mở mắt, trong ánh mắt chứa đầy mơ hồ, thấy một bóng người nhập nhòe trước mắt, cậu vội vàng vươn tay kéo đối phương, gọi "A Khôn!"

Tay lập tức đã bị nắm chặt, một người nói "Huỳnh Lam, là tôi, cậu khó chịu chỗ nào?"

Lý Huỳnh Lam ngẩn người, lại trừng mắt nhìn, tầm nhìn chậm rãi khôi phục, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt góc cạnh, ngũ quan anh tuấn, ôn nhu, nhưng đó không phải khuôn mặt cậu mong chờ.

Lý Huỳnh Lam lập tức thu tay về.

Chu Chí Thành thấy cậu hoảng hốt, tiếp tục quan tâm hỏi "Có muốn uống nước không?"

Lý Huỳnh Lam nhìn trái nhìn phải, nơi này là phòng nghỉ của cậu ở Ánh Sáng, cậu khàn khàn hỏi "Ai đưa tôi về?"

"Là tôi." Chu Chí Thành vừa nói đã thấy Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm, thậm chí ánh mắt còn mang theo một chút không tin, Chu Chí Thành lộ ra biểu tình kỳ quái "Làm sao vậy?"

"Cậu thấy tôi ở chỗ nào?"

Chu Chí Thành đáp "Sau Cố Nhân Phường."

"Vậy… chỉ có tôi?"

Chu Chí Thành lắc đầu "Không phải."

Ánh mắt Lý Huỳnh Lam sáng lên "Còn có ai, anh ấy đâu rồi?"

Chu Chí Thành đối diện ánh mắt của Lý Huỳnh Lam khiến hắn càng thấy xa lạ, lòng hắn trầm xuống, lên tiếng "… Bạch Huy."

"Bạch Huy?"

Nói tới đây, Chu Chí Thành phát tức "Tên đểu Bạch Huy, nếu không phải Nghi Hoan nói cho tôi biết cậu ở đó, tôi vừa đuổi tới, cái tên Bạch Huy kia đã muốn… May mà tôi kịp đưa cậu về, nếu gặp lại tôi khẳng định không cho cái tên đó sống tốt."

"Lúc đó… người xuất hiện là cậu?"

Chu Chí Thành vuốt cằm, Lý Huỳnh Lam có chút mờ mịt.

Chu Chí Thành đáp “À, còn có anh Vạn Hà, tôi thấy hắn đưa cậu ra cửa sau đã biết hắn định đưa cậu về, chỉ sợ câu lại phải… Anh Vạn cũng không biết làm sao, cho nên tôi bảo đưa cậu về chỗ này, bây giờ anh Vạn đang đi mua bữa sáng rồi, không biết có nhớ mua cháo không nữa…”

Chu Chí Thành bên cạnh cứ nói, còn Lý Huỳnh Lam đã chẳng còn tâm tư gì.

Chẳng lẽ mình lại nằm mơ?

Lại là mơ…

Chu Chí Thành thấy Lý Huỳnh Lam nhăn mặt lại, trên mặt nhiều hơn một tia khổ sơ, lại nói “Say rượu xong sẽ khó chịu vậy đấy, cậu nghỉ ngơi đi.”

Lý Huỳnh Lam gật đầu “Cám ơn, tôi muốn ngủ một lát.”

Chu Chí Thành hiểu rõ ý tứ của cậu, chậm rãi đứng lên nói “Vậy tôi đi trước còn lên lớp, buổi chiều sẽ quay lại thăm cậu.”

Lý Huỳnh Lam tùy ý “Ừ” một tiếng, mặc cho Chu Chí Thành ra ngoài.

Nghe tiếng cửa đã đóng lại, Lý Huỳnh Lam ôm đầu mình, cố gắng nhớ lại sự việc ngày hôm quá, một lúc lâu, cậu mở mắt ra, đỡ lấy cái đầu đau đớn, ở trong phòng xoay đi xoay lại, nhặt lấy cái áo khoác nhăn nhúm của mình ở sô pha.

Vừa mở ra, tỉ mẩn tìm kiếm, rốt cuộc, phát hiện một ấn ký phía sau thắt lưng.

Nhìn dấu tay nhợt nhạt kia, Lý Huỳnh Lam cười.

Quyển 1 - Chương 8: Gặp lại (2)

DTV-EBOOK

Có tiếng gõ cửa ngoài phòng nghỉ, Lý Huỳnh Lam để người kia tiến vào.

Vương Nghi Hoan cầm một tấm áp phích, cao hứng nói "Coi xem, Hạ Tuấn Đồng mới kí hợp đồng, đến cuối tuần này diễn, bạn tôi rủ tới đó."

Hạ Tuấn Đồng rất bảnh, nhưng gã quả thực không hợp khẩu vị của Vương Nghi Hoan, hơn nữa nhân phẩm người này nghe nói không được tốt lắm, nhưng khuôn mặt quả thấy đúng là chói mù mắt người, Vương Nghi Hoan sở dĩ thường xuyên quan tâm đến gã bởi vì Lý Huỳnh Lam khó khăn lắm mới 'có cảm giác' với một nghệ sĩ, là bạn bè, Vương Nghi Hoan cảm thấy bản thân mình có trách nhiệm thúc đẩy hứng thú vốn đã khô quắt của Lý Huỳnh Lam.

Chẳng qua lần nào cầm tác phẩm của Hạ Tuấn Đồng đến, Lý Huỳnh Lam dù có bận rộn đến mấy cũng tạm gác công việc nhìn qua một chút, nhưng lần này cậu thậm chí chẳng buồn liếc mắt một cái, chỉ hỏi "Thứ tôi nhờ cậu tìm đâu?"

Vương Nghi Hoan ném tấm áp phích kia đi, lấy trong túi ra một xấp văn kiện rất dày, kỳ quái nói "Đây đây, đại nhân đã có lệnh, tiểu nhân nào dám nuốt lời, cơ mà muốn cái này làm gì?"

Vương Nghi Hoan và Chu Chí Thành đều học cùng lớp trung học với Lý Huỳnh Lam. Sau cao khảo, hai người kia chọn học viện điện ảnh U lập nghiệp, mà Vương Nghi Hoan theo lời ba mẹ theo đuổi ngành PR, thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới thời gian ba người lui tới. Gia cảnh hai nhà họ Vương, họ Lý đều thuộc dạng giàu có, sau lưng Vương Nghi Hoan còn có tập

đoàn Không Thái chống đỡ, quy mô so với Lý gia thậm chí còn lớn hơn vài lần, giống như Vạn Hà đã từng nói, trung tâm thương mại phía quảng trường Tây kia chính là do Không Thái đầu tư, hay cũng chính là gia đình của Vương Nghi Hoan, mà Lý Huỳnh Lam cần tìm danh sách nhân viên trong công ty, nhờ cô lấy cũng là chuyện nhỏ.

Đối với vấn đề của Vương Nghi Hoan, Lý Huỳnh Lam không trả lời, cậu nhận lấy danh sách, sau đó liền xem hết sức chăm chú.

Vương Nghi Hoan thấy vẻ mặt của cậu thì thập phần tò mò, Huỳnh Lam bình thường không thích xen vào chuyện của người khác, dù có người đến nhờ cậu giúp đỡ cũng không đến mức đại thiếu gia cậu tự thân vận động, mà chuyện của cậu nhờ cô… có gì đáng để quan tâm sao?

Trái lo phải nghĩ, rồi lại loại trừ, cuối cùng mục tiêu rơi vào đầu một người, mà Vương Nghi Hoan cảm thấy chỉ có người này là thích hợp nhất.

“Không phải mẹ cậu lại…”Vương Nghi Hoan kinh ngạc.

Lý Huỳnh Lam hoàn toàn không để ý xem cô đang nói gì, cậu rất tập trung dò, từ hạng mục giám đốc đến thiết kế, kỹ thuật, an toàn, kiểm soát… từ trên xuống dưới, thần sắc trên gương mặt càng lúc càng lo lắng.

“Không có, tại sao lại không có…”

Vương Nghi Hoa vội an ủi “Không vội không vội, thông tin về những người này tôi cũng vừa mới lấy được mới chỉ là một phần thôi, còn chưa tìm phần danh sách công nhân nữa, tôi với cậu xem lại một lần, người cậu muốn tìm tên là gì? Là nhân viên thi công hả?”

Lý Huỳnh Lam phủ nhận theo trực giác “Không phải đâu, anh

ấy sao lại đi làm…”

Nói được nửa, lại cảm giác không đúng, cậu luống cuống tay chân mở danh sách công nhân kỹ thuật hạ tầng ra rồi dò, được một lúc, Lý Huỳnh Lam bỗng ngẩn ra.

Trong đó viết, công nhân quét sơn: Ngô Chí Quốc, Cao Khôn…

“Huỳnh Lam? Huỳnh Lam?”

Vương Nghi Hoan thấy Lý Huỳnh Lam bắt đầu ngốc, vội đẩy cậu một cái, nhưng mà khi thấy ánh mắt của người trước mặt, cô kinh ngạc. Bên trong ánh mắt kia ngập tràn một vẻ hoảng hốt, khuôn mặt giống như hơi gợn sóng, lại giống như đang cố giấu một chuyện động trời nào đó.

Vương Nghi Hoan hoảng sợ.

Không đợi cô mở miệng, Lý Huỳnh Lam đã vội đứng dậy, bảo “Tôi đi toilet một chút…”

Đóng cửa lại, Lý Huỳnh Lam mở vòi nước ra, liên tục vốc nước lạnh vã lên mặt lên mặt, nhưng chất lỏng lạnh lẽo kia dường như không thể làm nguội hốc mắt nóng rực của cậu, thời điểm nhìn thấy cái tên kia, đôi mắt cậu cơ hồ sắp chảy máu, nóng bỏng, đau đớn, thiêu đốt đến nỗi khiến cả khớp hàm cậu run rẩy, ngay cả xoang mũi cũng không thể hô hấp.

Cậu thậm chí chẳng thể tự hỏi nổi nếu chỉ là trùng tên thì sao, nếu chỉ là một người rất giống với anh thì sẽ thế nào, nếu như vậy, cậu sẽ tìm Cao Khôn như thế nào đây?

Lý Huỳnh Lam không quan tâm, trực giác nói cho cậu biết, cậu đã tìm được đáp án rồi.

Giấc mơ của cậu, đã thành sự thật.

Lý Huỳnh Lam run rẩy, lặng lẽ che khuôn mặt, từng giọt nước lăn trên khuôn mặt rơi xuống, tựa như là nước mắt…

Lúc ra ngoài, Lý Huỳnh Lam đã trở về như bình thường, cậu giải thích sự thất thố ban nãy cho Vương Nghi Hoan.

Vương Nghi Hoan thập phần thông cảm "Lảm nhảm gì đó, cậu còn khách khí với tôi cái gì thế?"

Tuy nói rằng ngần ấy năm Lý Huỳnh Lam phải đối mặt không biết bao nhiêu chuyện lớn nhỏ của Lý Tiểu Quân, có lẽ đã thành thói quen, nhưng rốt cuộc vẫn là mẹ ruột, không có khả năng không buồn bực được, chẳng qua là loại sự tình này người ngoài cũng chẳng giúp được gì, bản thân cậu chỉ có thể tự giải quyết, Vương Nghi Hoan muốn an ủi rồi lại chẳng biết nên nói gì chi phải, đành bảo "Cậu có gì cần nhờ cứ nói."

Lý Huỳnh Lam biết rõ Vương Nghi Hoan hiểu lầm cái gì, nhưng cậu không vạch trần, chỉ hỏi "Lễ khởi công Tây quảng trường tháng sau tôi có thể đến không?"

…

Cùng lúc đó, Trác Diệu nhận điện thoại của Phan Minh Câu.

"A Diệu, cậu bảo tôi giúp hỏi chuyên kia, tôi tra rồi."

Trác Diệu bỏ tập văn kiện trong tay xuống "Thế nào rồi?"

Phan Minh Câu đáp "Tôi cố ý tìm một người bay một chuyến về tỉnh K xác nhận, ba tháng trước, Cao Khôn đã ra tù."

Trác Diệu sửng sốt hỏi "Cậu ta bây giờ ở đâu?"

"Không biết, không có báo cho quản tù, tôi sẽ cho người đi hỏi

thăm thêm, chỉ là cần một chút thời gian."

Trác Diệu cúp máy, đứng lên.

****

Đầu tháng bảy, tập đoàn Không Thái ở thành phố U mở lễ khởi công trung tâm thương mại lớn phía quảng trường Tây, ngày đó bầu trời cao trong xanh, không có mây, không chỉ có quản lý đến tham dự, lãnh đạo quan trọng trong thành phố cũng đến chúc mừng, còn lên chương trình rất nhiều tiết mục, có thể nói cực kỳ náo nhiệt.

Lý Huỳnh Lam cũng có một chỗ ngồi rất thuận lợi bên dưới, theo như ý của Vương Nghi Hoan chỗ đó có thể nhìn thấy toàn bộ quảng trường, thế nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn rất có chừng mực, hiện tại với lai lịch của cậu không nên diễu võ dương oai, vẫn xếp hàng vào bên trong thì hơn, vì thế cũng tránh được cánh diễn viên và đám phóng viên nhà báo xung quanh.

Tới lễ chúc mừng, Lý Huỳnh Lam cũng tới, cùng Vương Nghi Hoan còn lên cắt băng, chỉ là lúc chờ mấy người lãnh đạo phát biểu, Vương Nghi Hoan có chút ngồi không yên.

"Nói nhiều quá, nóng chết rồi!" Quay đầu lại thấy Lý Huỳnh Lam nhìn trái ngó phải, không khỏi kỳ quái hỏi "Cậu nhìn gì thế?"

Lý Huỳnh Lam đeo một cái kính râm che cỡ lớn tầm một bàn tay che đến nửa khuôn mặt, biểu cảm trên mặt khó phát hiện, cậu nhỏ giọng hỏi "Công nhân không đến tham gia à?"

Vạn Hà bên cạnh giải thích "Không phải là ai cũng đến, nếu không sẽ chậm kế hoạch, người đến hôm nay đa phần là người phụ trách, còn lại vẫn công tác bình thường."

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nói “Tôi đi toilet”

Vạn Hà vội vàng muốn đi theo, lại bị ngăn “Tôi tự mình đi, lát nữa về.”

Vạn Hà lo lắng, nhưng Lý Huỳnh Lam rất kiên trì, anh đành bảo “Đi thẳng rồi rẽ trái, chỗ đó có một nơi, còn sâu vào trong là ký túc xá của công nhân, đừng đi nhầm.”

Lý Huỳnh Lam gật gật đầu, lặng lẽ đứng dậy rời đi. Cậu trước tiên quẹo trái, chỉ là qua nhà vệ sinh rồi cước bộ vẫn không ngừng, tiếp tục đi về phía trước, cả đường gặp ai cũng hỏi một cái tên, thấy họ không biết lại hỏi thêm một người khác, cuối cùng đi rất xa, đến chỗ còn chưa thi công xong.

Cách đó không xa, có một đám người đang ngồi xổm, mỗi người cầm một cái xích, dốc sức kéo thanh sắt được cột chặt lên, ánh mặt trời chiếu xuống, chỉ thấy trên người họ có một tầng mồ hôi sáng bóng.

Trong đó có một bóng người cực kỳ cao, cánh tay để trần giống những người xung quanh, bởi vì người này đội mũ bảo hộ nên Lý Huỳnh Lam không thấy rõ mặt anh, nhưng vẫn thấy được từ đằng sau, cơ bắp vì dùng sức mà gồng lên, nóng bỏng mà khẩn trương, mỗi lần đưa tay lên, từng giọt mồ hôi như mưa đổ xuống.

“A Khôn…” Đằng xa có người gọi anh “Sáng sớm đi vội bây giờ nghỉ một chút đi, còn nhiều thời gian mà, người ta không trả thêm trợ cấp đâu, bị cảm nắng cũng đừng có kêu.”

Cao Khôn dùng mu bàn tay lau mặt, trả lời “Không sao đâu”

Lão Ngô mắng “Thằng nhỏ này nghiêm túc thế, làm biếng tí thì chết ai, chưa thấy ai được trả mười làm mười một cả, ai thưởng cậu thêm à?”

Cao Khôn thấy Lão Ngô nói vậy cũng chỉ cười, nhưng vẫn không ngừng.

Trong chốc lát lại có người gọi anh, biểu tình còn có chút ái muội "A Khôn, nhanh lên, vợ đến kìa!"

Cao Khôn dừng tay, tựa hồ rất mờ mịt, ngẩng đầu hỏi "Ai thế?"

Đối phương đập cho anh một quyền "Giả ngốc cái gì, nhanh lên, đừng để cho con gái nhà người ta chờ, về sau có con còn ké được tí ánh sáng!"

Cao Khôn gục đầu xuống, chẳng nói gì, lão Ngô bên cạnh rốt cuộc nhịn không được kéo anh "Đi nhanh lên, chần chờ cái gì?"

Lão Ngô nay đã sáu mươi, tuy cơ thể tuy khỏe mạnh nhưng Cao Khôn cũng không giằng co gì với lão, rốt cuộc vẫn bị người ta nửa kéo nửa tha lôi đi.

Nhìn bóng hình thân thuộc kia vừa đi xa, Lý Huỳnh Lam cả người cứng ngắc, hai chân rất muốn đuổi theo, chỉ là vừa mới động mới phát hiện cả người đã mềm oặt, chỉ có mấy phút đồng hồ, áo cậu ướt sũng mồ hôi, khớp hàm không tự chủ được mà nghiến phát đau, móng tay đều khảm vào lòng bàn tay.

Hình ảnh ban này như đánh sâu vào lòng cậu, giống như một cái búa trực tiếp đập, Lý Huỳnh Lam phải cố gắng chống đỡ lắm mới vựng lên nổi.

Không sao, mình đã tìm được anh, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, Lý Huỳnh Lam nặng nề thở ra một hơi, trong lòng tự an ủi.

...

Vạn Hà thấy sắc mặt ửng hồng của Lý Huỳnh Lam lúc trở về thì

vội tiến lên đón, hỏi “Sao đi lâu vậy?”

Lý Huỳnh Lam chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cũng không giải thích.

Vạn Hà nhìn bộ dáng cậu, sợ là đã cảm nắng, tính toán nói với người chủ tiệc một tiếng rồi rời đi trước, vậy mà Lý Huỳnh Lam lại không đồng ý.

“Đi đi đi, có tí nắng, chỉ phơi nắng một chút thôi không chết được.”

Cái gì là gọi là “Có tí nắng? Chỉ phơi nắng một chút?” Bản thân anh còn chẳng chịu được, có minh tinh nào không sợ phơi nắng không?

Mặc dù Vạn Hà khó hiểu, nhưng không tiếp tục, còn Lý Huỳnh Lam vẫn mang vẻ mặt hốt hoảng tham dự toàn bộ buổi lễ.

Quyển 1 - Chương 9: Gặp lại (3)

DTV-EBOOK

Thời điểm lễ khởi công kết thúc, Vương Nghi Hoan lại bị mấy người quản lý kéo đi chào hỏi. Lý Huỳnh Lam không thích mấy loại xã giao kiểu này, vì thế cuối cùng cũng đồng ý cùng Vạn Hà trước hết vào trong xe chờ.

Tân khách xung quanh đều đã rời đi, bãi đỗ xe thưa thớt dần, Lý Huỳnh Lam nhắm mắt tựa vào chỗ ngồi phía sau nhưng không ngủ, còn Vạn Hà bên cạnh cẩn thận điều chỉnh nhiệt độ điều hòa lên, chỉ sợ Lý Huỳnh Lam cảm lạnh, lại hé một chút cửa thông gió.

Chỉ thấy bên ngoài truyền tới một tiếng quát "Xuân Tú, cô đứng đấy cho anh! Anh bảo cô đứng lại cô có nghe thấy không? Cô dám chạy… Có nghe thấy không?"'

"Em không chạy thì chẳng lẽ đứng đó nghe anh à, thối lắm, tới tới lui lui lảm nhảm suốt ngày, có biết rất phiền không?" Giọng nữ bùng nổ.

"Anh phiền cô, anh con mẹ nó là vì ai, cô đã lớn như thế rồi lại còn suốt ngày lởn vởn trước mặt người ta còn muốn mất mặt nữa hả? Nếu muốn dính thì cũng phải tìm người mà dính, đám ngổi xổm đấy mà cũng muốn à, cô cho Vương gia nhiều thể diện lắm đấy!"

"Trước khi quản em anh coi lại bản thân đi, trong nhà có chị dâu rồi bên ngoài còn nuôi yêu tinh, anh xem anh còn thích ngắm gái đẹp, em sao lại không được, em không biết xấu hổ cũng kệ, em thích Cao Khôn, em thích Cao Khôn!!! Anh làm gì được?"

Âm thanh chua ngoa như thế lại khiến Lý Huỳnh Lam vội vàng

mở mắt.

Vạn Hà cũng không khỏi hướng đầu ra ngoài nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có một nam một nữ tiến về, người phía sau mặc tây trang, thân hình mập mạp đầu đầy mồ hôi, Vạn Hà mới gặp qua thì phải, hình như là một quản lý công trình, mà người nữ phía trước, dáng người vừa nhìn đã biết người nhà, hai người kích động đến hoa chân múa tay, nói chuyện đến mức thịt mỡ toàn thân rung nẩy, to giọng đi về phía này, có vẻ không chú ý tới trong xe còn có hai người ngồi.

“Con mẹ nó câm miệng cho tôi, con nha đầu chết tiệt kia!” Nam mập nóng nảy “Cả ngày Cao Khôn Cao Khôn, thằng đó đẹp trai cô cũng thích, vậy giết người cô cũng thích?”

Vương Xuân Tú không khỏi sửng sốt, mà Lý Huỳnh Lam bên trong xe cũng sửng sốt.

“Anh, anh nói bậy bạ gì thế, định gạt em sao, mấy người phía trên đều nói là Khôn ca đánh…”

“Người ta giấu thôi!” Vương quản lý trách móc “Bọn họ nói thế mà cô cũng tin, chẳng qua đám đó thấy gia đình chúng ta có điều kiện, thấy anh cô bất phàm, nói cho cô biết, thằng nhóc Cao Khôn kia ra tù chưa được bao lâu, trước còn bị giam sáu năm! Đánh nhau? Cho dù đánh, mạng nhà người ta cũng không nhờ tay nó! Nếu lúc đó bị giam, cô tự tính đi, nó còn chưa được mười tám đâu!”

Viên mỡ trên mặt Vương Xuân Tú chậm tối dần, nhưng miệng vẫn còn cố cãi “Kia, hồi đó anh ấy còn nhỏ, sao biết được…”

“Nhỏ cái gì! Anh thấy cô bị quỷ ám rồi! Vì sao nói chuột nuôi đào động cô có biết không? Loại đó là loại hư hỏng từ trong căn cốt rồi, khi bé còn hư thế, già rồi cũng chả cứu dược, nó trước kia đánh người khác, về sau khi cô kết hôn biết đâu nó lại đánh cả cô

lẫn tôi, cho cô mang thằng đó về, cô bảo tôi sau này còn làm ở đây thế nào?"

Vương quản lý nói đến nỗi Vương Xuân Tú á khẩu không trả lời được, ngay lúc hai người còn đang cứng ngắc trầm mặc, tiếng còi xe chói tai đột nhiên vang lên, đèn nháy liên tục, khiến hai người sợ tới mức thiếu điều thì chạy, đơ thật lâu không biết làm gì.

Vương quản lý vốn định mắng to, nhưng vừa quay đầu lại thấy xe kia với biển số, nên vội ngậm miệng lại, hôm nay có nhiều người không thể trêu chọc được, mới vừa rồi sao không phát hiện chỗ này có người vậy, mặc dù đèn nháy không nhìn thấy người bên trong, nhưng Vương quản lý phản ứng nhanh chóng, vừa cúi đầu khom lưng vừa kéo Vương Xuân Tú vẫn còn đang giật mình rời khỏi.

Vạn Hà cảm thấy tâm tình bản thân dạo này rất hay lên xuống, chắc là lây tâm trạng Lý Huỳnh Lam, rõ ràng vừa rồi còn đang ngủ ngon, ai mà biết bỗng nhiên lại nhảy dựng lên lao đến mà bấm còi điên cuồng, dọa cho đối phương bỏ chạy, cũng khiến Vạn Hà nhảy dựng, nhìn sang sắc mặt tái nhợt như than chì của Lý Huỳnh Lam, hai tay vẫn cầm lái, cả người giống như đang cứng ngắt.

"Huỳnh Lam?" Vạn Hà khẩn trương.

Lý Huỳnh Lam giật bả vai, đầu đau như búa bổ, trực tiếp nằm úp sấp lên tay lái.

...

Buổi tối, nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lý Huỳnh Lam ra mở, là Trác Diệu.

"Cháu không ăn cơm chiều à?" Trác Diệu hỏi.

Lý Huỳnh Lam nói “Hơi cảm nắng”

Trác Diệu bảo “Gọi bác sĩ đến xem”

Lý Huỳnh Lam cầm lấy thuốc trên đầu giường, quơ tay, ý bảo không cần.

“Mấy hôm trước cháu đến dự tiệc ở Cố Nhân Phường, gặp đạo diễn Trần và chủ biên Tiền” Cậu đưa thuốc vào miệng rồi nuốt, uống một ngụm nước.

Trác Diệu nhìn cậu “Trợ lý cháu nói với tôi rồi, cháu cảm thấy có thể diễn thì diễn.” Đối với công việc của Lý Huỳnh Lam, Trác Diệu nhất thanh nhị sở, nên cũng hiểu rõ tâm tư Vạn Hà.

“Cháu có thể” Lý Huỳnh Lam nói “Cháu sẽ làm tốt”

Trác Diệu không nói lời nào, gật đậu, tỏ vẻ nếu cậu kiên quyết như vậy, y sẽ đôn đốc.

“Vậy đi ngủ sớm chút, bữa khuya có cháo.” Trác Diệu nói chuyện luôn luôn lời ít ý nhiều, điểm này hai người rất giống nhau, thế nên thân thiết cũng là bình thường.

Lý Huỳnh Lam cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Trác Diệu, vừa lúc y sắp sửa xuống lầu, cậu bỗng nhiên hỏi “Vì sao gạt cháu?”

Trác Diệu dừng bước.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Vì sao?”

Trác Diệu quay đầu “Cháu biết.” Ngữ khí của y là khẳng định.

Lý Huỳnh Lam bỏ cốc nước xuống, vuốt ve vỉ thuốc trong tay

“Các người nói anh ấy chết, kết quả anh còn sống… Cái người nói anh chỉ ở trường thiếu niên hai năm, sau đó anh ở tù sáu năm!” Vỉ thuốc bằng nhựa bị Lý Huỳnh Lam nhiều lần giày vò, phát ra tiếng lạch cạch ma sát rất chói tay, gân xanh trên tay Lý Huỳnh Lam ngày càng đậm “Vì sao gạt tôi…”

Trác Diệu nhíu mày “Nó còn sống, là ngoài ý muốn, nó ngồi tù sáu năm, là vì tội giết người.”

“Sao anh ấy phải giết người?” Lý Huỳnh Lam bỗng gào lên “Vì ai?”

Trác Diệu dừng lại “Cháu cũng không biết chân tướng.”

“Tôi không biết, là vì các người giấu!” Lý Huỳnh Lam nói xong lại nói khẽ “Chỉ là trên thế giới này chẳng có ai ngoài tôi biết chân tướng, không có chú, chỉ có tôi với anh ấy. Cho nên các người đều sai…”

Trác Diệu mím môi, hai má hóp lại, y hiểu tại sao Lý Huỳnh Lam lại kích động đến vậy, rất nhiều năm, mỗi lần nhắc tới người đó, người cháu này sẽ biết thành bộ dạng như vậy, bề ngoài trầm tĩnh trong nháy mắt hóa thành bọt nước, cho tới giờ vẫn không hề thay đổi.

Trác Diêu nghĩ, chậm rãi xoay người.

“Biểu cữu, năm đó bởi vì là chú nói cho tôi, nên tôi mới tin.” Lý Huỳnh Lam thấp giọng “Chỉ là bây giờ tôi thất vọng rồi, chú chẳng khác gì những người đó, người cuối cùng mà tôi tin tưởng đều chẳng còn.”

Trác Diệu nện từng bước chân nặng nề đi về phía trước.

Lý Huỳnh Lam nhìn y chậm rãi biến mất ngoài hành lang, lúc này mới ném vỉ thuốc vào thùng rác, sau đó rút tờ giấy ăn lau

sạch máu trên tay.

****

“Ùng ục ùng ục… phì!”

Lại là một ngày mới, Lưu Hỉ Nhạc vừa đứng vừa nhổ nước trong miệng, một bên cầm bàn chải đánh răng, nheo mắt thấy có người vén cái bạt ngoài công trường lên, về lý người này hẳn phải là người phát ngôn từ trên công ty xuống, nhưng mà…

Lưu Hỉ Nhạc nheo mắt, sao quen vầy ta? Nhìn thấy ở đâu nhỉ?

Nghĩ nghĩ đến nửa ngày, rồi ngắm tới nửa ngày, Lưu Hỉ Nhạc đang định mở miệng hỏi, lại nhớ ra điều gì, không khỏi phát sặc, nuốt toàn bộ bọt kem đánh răng xuống…

!!!!

Nôn…

Cao Khôn đang gấp chăn, cả khu chỉ có mình anh nghiêm túc mà làm chuyện này, nghe thấy tiếng gõ cửa thì đáp “Vào đi”

Nói nửa ngày lại không thấy động tĩnh gì, lúc này mới nhớ ở công trước làm gì có người biết gõ cửa là chi, vội xoay người nhìn lại, chỉ thấy một vóc dáng cao gầy đứng cạnh cửa.

“Có thể vào không?”

Rất lâu không thấy Cao Khôn phản ứng, Lý Huỳnh Lam chỉ đành mở miệng trước.

Cao Khôn đang ngốc dần phục hồi lại tinh thần, vội nói “Nhưng… được…”

Hôm nay Lý Huỳnh Lam ăn mặc không khác mấy Cao Khôn, phía trên mặc áo sơ mi, phía dưới là quần bò, chỉ là vừa nhìn đã biết đây hoàn toàn là hai loại mặt hàng khác nhau, cậu đi giày thể thao màu trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ, đi vào cái nơi tối tăm chật hẹp này khiến Cao khôn chỉ cảm thấy cực kỳ không thích hợp.

Lý Huỳnh Lam cũng đánh giá nơi ở của Cao Khôn, tường đen bụi, giường cũ, không gian không được rộng rãi lắm, còn có mùi ẩm thấp. Trong nhận thức của cậu, cái nơi vừa nhỏ vừa bẩn thỉu này sao lại có người ở được, nghĩ thế, tay đút trong túi quần Lý Huỳnh Lam lặng lẽ nắm thành quyền.

“Có thể ngồi không? Cao Khôn vẫn đứng đực ở đó chẳng làm gì tiếp, Lý Huỳnh Lam tiếp tục tự yêu cầu.

Cao Khôn khó xử nhìn trái ngó phải “Giường, giường được không?”

Lý Huỳnh Lam hỏi: “Ngồi chỗ nào?”

Cao Khôn đi đến bên trái, mang đống quần áo trên đó dịch ra, rồi lại đẩy cái chăn ra một chút, khó khăn lắm mới lộ ra một chỗ ngồi lớn bằng miếng đậu hũ.

“Hơi…”

Anh vốn định nói hơi lộn xộn một chút, Lý Huỳnh Lam lại dứt khóat ngồi xuống.

Cao Khôn không ngồi, anh đứng ở đó, không hỏi tại sao Lý Huỳnh Lam lại tìm được mình, tại sao lại đến, đứng đực như gỗ, giống hệt như một đồ vật trang trí trong phòng vừa cao vừa to.

Trong phòng, không khí nhất thời rơi vào sự yên tĩnh đến quỷ dị.

“Vài năm không gặp” Vẫn là Lý Huỳnh Lam phá vỡ sự trầm mặc “Anh có ổn không?”

Bầu không khí hiện tại kỳ thật hết sức kỳ quái, rõ ràng Lý Huỳnh Lam tìm tới cửa, nhưng ngữ khí cậu vừa lãnh đạm vừa khách sáo, giống hệt như khí chất của cậu, kiểu nhiều năm không thấy mới là lạ.

Cao Khôn gật đầu, trong lòng nhớ tới hai tháng trước hai người vừa gặp nhau ở Cố Nhân Phường.

“Cậu thì sao?” Do dự trong chốc lát, mới nghe thấy anh hỏi.

Lý Huỳnh Lam nhếch miệng “Anh thấy thế nào?”

Cao Khôn đáp “Hẳn là rất tốt”

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Chỗ nào tốt, chỗ nào thay đổi?”

Cao Khôn nghe thấy thế, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam, ánh đèn mờ mờ giờ phút này lại chiếu rất rõ, Lý Huỳnh Lam mới cắt tóc mới, lọn tóc bên tai rất mỏng thuận theo vành tai, lộ ra khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, vầng trán cao mà bóng, làn da trắng nõn giống như phát sáng, còn đằng sau lại là chăn bông rách rưới của Cao Khôn.

Lý Huỳnh Lam tiến lại gần, Cao Khôn lập tức mở to mắt.

“Trở nên… đẹp.”

“À” Lý Huỳnh Lam cười.

Quyển 1 - Chương 10: Gặp lại (4)

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam cười, "À" một tiếng, chỉ là ý cười chẳng hề đọng lại sâu trong mắt cậu, ánh mắt của cậu dành cho Cao Khôn thâm trầm mà sắc sảo, khiến cho đối phương không thể không cúi đầu lần nữa.

Đợi một khắc, Lý Huỳnh Lam rốt cuộc rời tầm mắt sang chỗ khác, lông mi dài hạ xuống che giấu con ngươi ảm đạm.

Cậu nói "Thực xin lỗi, tôi đã phá rối kế hoạch của anh rồi"

Cao Khôn khó hiểu nhìn qua.

Lý Huỳnh Lam nói "Kế hoạch cả đời không gặp lại tôi của anh, bị tôi hủy rồi, tôi hẳn phải giải thích với anh."

Cao Khôn sửng sốt "Không phải..."

"Không phải sao?" Lý Huỳnh Lam chặn lời giải thích của anh, lộ ra biểu tình nghi hoặc "Anh đã từng nghĩ như vậy chưa? Có bao giờ từng coi tôi như người lạ, gặp rồi mà tỏ ra không thấy? Là do tôi lầm, đúng không?"

Cao Khôn á khẩu không trả lời được.

Lý Huỳnh Lam cười, tổng kết "Cho nên, đây là lỗi của tôi, là vì tôi gieo gió gặt bão, thật xứng đáng"

"Huỳnh Lam!"

Cao Khôn bỗng nhiên hô lên, hai chữ này như đánh tỉnh cả hai người, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc khiến họ ngẩn người,

Lý Huỳnh Lam đặt tay lên chiếc chăn bông bên cạnh, hơi run rẩy.

“Huỳnh Lam…” Cao Khôn lại gọi, lúc này giống như có thêm một chút trấn an, anh nói “Tôi không phải… không phải… không phải không muốn gặp cậu…”

Ba tiếng lắp bắp “không phải” kia khiến lãnh ý trên gương mặt Lý Huỳnh Lam nhạt dần xuống, thay bằng một tia nhạt nhẽo, không hề có lấy chút đau buồn nào.

“Anh từ bao giờ học nói dối thế?” Lý Huỳnh Lam không chút lưu tình vạch trần “Đồ lừa đảo…”

Cao Khôn một lần nữa không nói nên lời.

Lý Huỳnh Lam đứng lên, lạnh lùng bỏ lại một câu “Một khi đã vậy, như anh mong muốn, đừng gặp nhau nữa” Sau đó dứt khoát ra ngoài.

Cao Khôn nhìn bóng dáng đối phương đã đi xa, khớp hàm gắt gao nghiến lại.

Lý Huỳnh Lam vừa bước chân rời khỏi, Lưu Hỉ Nhạc sau lưng đã hưng phấn nói “Ca, người vừa rồi là đại minh tinh hả, không ngờ thật sự quen biết với anh, em hồi trước còn tưởng…” Nhoi một nửa lại thấy gương mặt hoảng hốt của Cao Khôn, Lưu Hỉ Nhạc mờ mịt “Anh, hai người cãi nhau đấy à?”

Cao Khôn lau mặt, đội mũ bảo hộ lên “Không có”

Đôi mắt trông mong của Lưu Hỉ Nhạc nhìn người trước mặt, quen biết Cao Khôn đã hai năm, trong mắt cậu ta, ca là người vô cùng vĩ đại, làm việc trầm ổn, không khoe khoang, không ngại hỗn loạn bên ngoài, chỉ vì mục tiêu của bản thân mà cố gắng, khí chất tựa như những vị cao nhân ẩn thân trong vùng sơn dã

trong mấy tiểu thuyết võ hiệp vậy, Lưu Hỉ Nhạc chưa từng thấy anh lộ ra cái biểu tình này bao giờ, cho dù là thời điểm nguy hiểm nhất…

Lưu Hỉ Nhạc bất giác đối với cái vị minh tinh kia kính trọng một hồi.

Cao Khôn ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị đi làm như thường, Lý Hỉ Nhạc còn đang ung dung, lúc này mới nhớ tới một chuyện, hỏi "Vậy nếu cậu ta tới tìm anh, vẫn là không…"

Cao Khôn quay đầu lại "Cậu ấy sẽ không đến nữa"

Lưu Hỉ Nhạc thấy rõ trong anh lúc này vừa có sự bất đắc dĩ vừa buồn rầu, cậu ta ấp a ấp úng "Lần trước anh cũng nói thế, mà cậu ta không phải lại đến nữa sao…"

Cao Khôn dừng lại, tiếp theo mở khóa cửa, đi ra ngoài.

****

Lý Huỳnh Lam mang theo hành lý lớn nhỏ đi ra khỏi biệt thự ven biển của Trác Diệu, Vạn Hà vội xuống xe cầm giúp cậu đồ, áng lượng nửa ngày cảm thấy có gì đó không đúng.

Lý Huỳnh Lam hàng năm ở biệt thự ven biển này có khi còn lâu hơn ở nhà họ Lý, đồ dùng sinh hoạt đương nhiên tích lũy rất nhiều, bình thường tới đây cái gì mang mới cần mang, mà lúc này đây, hiển nhiên không giống di chuyển bình thường.

Mấy chuyện này Vạn Hà đếu xem trong mắt, nhưng thức thời không hỏi nhiều.

Lý Huỳnh Lam trên đường phi thường trầm mặc, Vạn Hà cũng không nói lời nào, chỉ khi đến hoa viên Lục Nham, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng ngoài cửa, mới thân thiết hỏi

một câu "Huỳnh Lam, cậu có muốn…"

Lý Huỳnh Lam lắc đầu "Không liên quan, tôi sẽ xử lý, anh cứ đi trước đi."

Vạn Hà nghĩ nghĩ, thay cậu mang hành lý ra, rồi lái xe đi.

Mà Lý Huỳnh Lam vừa mới xuống xe, người đàn ông cách đó không xa liền tiến lên đón "Người trong nhà đi đâu hết vậy? Tôi gõ nửa ngày lại không trả lời, dì Tạ đâu?"

Lý Huỳnh Lam tự mình kéo hành lý, rồi lấy chìa khóa ra mở cửa.

Người đàn ông kia vui vẻ đi theo cậu, thấy Lý Huỳnh Lam lên lầu cũng nắm lấy tay vặn mở cửa theo vào, một bên nhìn, miệng cũng không rảnh rỗi, cằn nhằn chuyện bản thân tới cửa mấy lần mà trong nhà không chịu coi trọng.

Thẳng đến khi Lý Huỳnh Lam muốn vào phòng, rốt cuộc mới nhìn gã một cái, nói "Ông ngoại đi nước ngoài, những người khác không có ở đây, bác có việc thì cứ làm đi."

Người đàn ông có chút phát hỏa "Cậu nói gì thế, thái độ với trưởng bối là thế này sao?"

Gã mặc tây trang chỉn chu, nom qua áo mũ cũng chỉnh tề, khoảng bốn mươi lăm tuổi, lúc không nói gì gương mặt cũng giống Lý Huỳnh Lam hai phần, nhưng vừa mở miệng thì đã khác hoàn toàn.

"Ông ngoại cậu không ở đây, tôi tìm cậu!"

Vừa nói vừa lấy hai quyển tạp chí trong áo ra đập lên tường.

"Lại nói chúng ta cũng không phải gia đình khép kín gì, lần trước cậu muốn thi vào trường nghệ thuật Trác Diệu cũng lộ

mặt rồi, thế mà chúng ta một câu cũng chưa nói qua? Cậu chỉ cần thành thật một chút, đừng làm mấy chuyện không đứng đắn thế, biến thành cái dạng này mà vẫn không có người quản, xem cậu thành cái loại gì rồi này! Tin tức lần này đi ra cậu muốn mấy mọi người trong nhà nhịn thế nào."

Người đàn ông này, cũng chính là con cả của Lý Nguyên Châu, Lý Càn cực kỳ bực mình vỗ lên bìa tạp chí kia, chỉ là trước bộ dáng ăn thịt người của gã, Lý Huỳnh Lam vẫn rất bình tĩnh.

Lý Huỳnh Lam đảm mắt liếc qua, thấy hàng tiêu đề cực kỳ chói mắt.

- Ham muốn? Quý phụ nhà giàu mỗi ngày dạo vào quán đêm mua say cuồng hoan!
- Liên tục đổi bạn trai, mỹ nữ Lý gia chỉ cần vừa í, hèn hạ và thấp bé liệu có giống nhau?!

Ảnh chụp bên cạnh là bên trong quán rượu mờ ảo, một người phụ nữ ăn mặc khiêu gợi ngồi ở giữa quán ngửa đầu uống rượu, xung quanh là một đám hồ bằng cẩu hữu và mấy cậu trai trẻ tuổi, cả đám không ngừng cười đùa, không khí mê hoặc nóng bỏng.

Lý Huỳnh Lam mặt không đổi sắc, rời mắt "Bác tìm tôi thì có ích gì?"

Lý Càn giận dữ, chỉ vào người phụ nữ trong ảnh chụp quát "Đây là mẹ mày! Ả như thế chỉ mất mặt một người thôi sao? Thể diện cả Lý gia nhà chúng ta đâu rồi? Chưa từng thấy con đàn bà nào phóng đãng như thế! Mày làm minh tinh bên ngoài không có nửa điểm chột dạ sao? Có một người mẹ như thế!?"

Lý Huỳnh Lam lôi điện thoại ra, trước mặt Lý Càn bô bô không ngừng trực tiếp nhấn số, sau đó đưa điện thoại tới trước mặt gã.

“Cầm lấy, tôi gọi điện thoại cho ông ngoại rồi, bác nói với ông đi!” Lý Huỳnh Lam đưa điện thoại nhét vào tay Lý Càn, rồi xoay người đóng cửa lại.

Bên ngoài, chưa đầy một phút đã vang lên giọng Lý Càn.

“Ba à… Chết, không, không có, không phải chuyện của công ty… Con không biết ngài đang họp, chỉ muốn nói chuyện của Tiểu Quân với ba, nó dạo này… không phải không phải, thân thể nó vẫn tốt, cũng không sinh bệnh gì… Chỉ là… Con cũng không nhìn nó chằm chằm cả ngày, công ty có kế hoạch đang chạy rồi, hôm trước vừa đưa ngài xem qua… Vẫn chưa xong… Vâng, ba cho con thêm chút thời gia… Không có gì, ngài vội ngài vội…”

Vừa dứt lời, sau đó là một tiếng động rất lớn, có cái gì đó bị ném xuống đất, sau đó là tiếng mắng liên tiếp của Lý Càn.

“Lão hồ đồ! Trong mắt ông trừ bỏ đứa con gái thì còn ai! Lý gia thua trong tay ả cũng chẳng biết mở mắt ra mà nhìn! Ích kỷ, toàn một đám nhìn Đông sang Tây (?), vật hợp theo loài!”

Nói xong hung hăng đạp cửa phòng Lý Huỳnh Lam một cước.

Lý Huỳnh Lam đứng trong phòng im lặng mà nghe, thẳng đến khi tiếng bước chân tức giận kia đi xa, âm thanh ông ông trong phòng tiêu tán, cậu mới thả hành lý ra, ngã xuống giường.

Trong chốc lát, cậu vẫn không nhịn được thò tay xuống dưới gối đầu, mân mê chiếc cúc áo nhỏ…

****

Dù Lý Huỳnh Lam đã là sinh viên học viện điện ảnh U, nhưng vì rèn luyện trong công ty hàng tuần, Ánh Sáng vẫn mời thầy giáo tới giúp cậu phát triển các kỹ năng.

Đồng hồ vừa điểm ba giờ, đúng lúc tan học, Lý Huỳnh Lam vừa tắm xong ra ngoài, điện thoại đúng lúc reo lên.

“Huỳnh Lam, hôm trước tôi tham gia quảng cáo cho một hãng đồ ngọt, bọn họ đưa tôi mấy tài khoản khách quý, chúng ta cùng đi thử xem nhé?” Chu Chí Thành đầu bên kia chân thành mời.

Lý Huỳnh Lam lau tóc đi về phía phòng nghỉ “Thôi, tôi còn phải đọc kịch bản”

Chu Chí Thành ngừng một hồi, nhưng vẫn không buông tha “Cần tôi giúp không? Diễn thử với nhau nhớ lâu hơn đấy.”

Lý Huỳnh Lam đẩy cửa ra ngoài, kéo rèm sang, hé ra một tia nắng vàng chiếu vào phòng “Cám ơn, tôi nhớ kỹ kịch bản trước, rồi nói sau”

Thấy Chú Chí Thành tạm thời không lấy thêm được cớ gì, Lý Huỳnh Lam quyết đoán kết thúc cuộc trò chuyện.

Ném chiếc điện thoại di động sang một bên, Lý Huỳnh Lam nheo mắt nhìn về đằng xa, cẩn thận tìm kiếm một hồi, sau đó thành công thấy được một bóng dáng cực kỳ quen thuộc ở lầu hai.

Lần này, anh mặc một chiếc áo cộc rộng thùng thình, phía dưới là chiếc quần đồng dạng cũng lớn như thế, trên người dính đầy vết sơn, tuy rằng Lý Huỳnh Lam đã nhìn nhiều lần rồi, những vẫn như cũ có phần không thích ứng nổi.

Nhưng người này là Cao Khôn, chỉ cần anh là Cao Khôn, cho dù trở thành dạng gì, cũng chẳng sao.

Lý Huỳnh Lam cứ đứng như vậy, nhìn người kia mồ hôi chảy như mưa làm việc, thấy anh sau đó ngồi xổm trên một thùng xi-

măng, nhìn anh chỉ đội chiếc mũ bảo hiểm đơn giản đi lại trên giàn giáo chẳng hề sợ hãi.

Thẳng đến khi mặt trời đã lặn về đằng Tây, cho đến khi tầm mắt đã mơ hồ…

Quyển 1 - Chương 11: Gặp lại (5)

DTV-EBOOK

Công trường bên quảng trường Tây đã khởi công được một tháng, Cao Khôn ở đây đã dưỡng thành một cái thói quen nhỏ. Đi từ phía công trường ra rồi quẹo trái có một quán hoành thánh, chỗ đó làm vỏ hoành thánh không mỏng, nhân thịt cũng chẳng nhiều, nước dùng không quá xuất sắc, chỉ bởi nó ở rất gần, giá cả lại hợp lý, năm đồng đã mua được một tô lớn, vì thế cả nhóm công nhân rất thích ghé qua đây. Tầm tối muộn chỗ này đông tới mức quả thực cung không đủ cầu, thế nhưng buổi sáng ngược lại khách tới ăn tương đối ít, cho nên Cao Khôn lần nào tới cũng chọn lúc này, tới sớm còn có thể ngồi ăn từ từ.

Vừa qua sáu giờ, trời dần sáng lên. Vào độ tháng Chín, tầm thời gian này thơi tiết vẫn chưa nóng lắm, Cao Khôn làm vệ sinh cá nhân sạch sẽ rồi như thường lệ tới quán hoành thánh, lại không nghĩ rằng ngày thường vốn chỉ có một mình anh đến đây, bây giờ đã có thêm một người nữa tới, người này đứng trong quầy đưa lưng về phía anh.

Cao Khôn nhìn chằm chằm tấm lưng kia, chưa kịp phản ứng, ông chủ quán hoành thánh thấy anh đến thì nhiệt tình tiếp đón. Lúc này trong quán ít người nên mới chỉ dọn một cái bàn con, Cao Khôn còn chưa kịp lựa chọn, đương định tiến lên thì người đó đã ngồi xuống đối diện anh.

Trên gương mặt Lý Huỳnh Lam còn mang theo một chút mệt mỏi, mi mắt rũ xuống, con ngươi vẫn giấu trong làn mi rất dài, nom giống như một chú mèo Ba Tư, cậu liếc mắt nhìn Cao Khôn đối diện, sao đó miễn cưỡng hừ một tiếng.

“Chào buổi sáng!” Vẻ mặt của cậu không đổi chào hỏi đối phương.

Cao Khôn đặt tay trên đầu gối, ngồi xuống lưng vẫn thẳng tắp, hiển nhiên có chút bất ngờ với tình huống trước mắt.

“Buổi sáng tốt lành…” Câu nói cũng phá lệ thận trọng.

Lý Huỳnh Lam chống cằm lên mu bàn tay, ngồi hơi nghiêng sang một bên, nhưng nhìn qua vẫn rất tao nhã, không hề hợp với loại quầy hàng vỉa hè như thế này.

Cao Khôn nhớ tới chuyện Lý Huỳnh Lam lần trước ném lại câu nói kia, cậu nói “Đừng gặp lại”, chỉ là ngày hôm nay, cái người khó hiểu này lại xuất hiện ở nơi này.

“Rất kỳ lạ sao?” Lý Huỳnh Lam giống như đang biết đối phương nghĩ gì, chỉ nhẹ giọng “Không chỉ mình anh biết gạt người…”

Ánh mắt Cao Khôn chợt lóe, lập tức cúi đầu.

Lý Huỳnh Lam không nhìn phản ứng của anh, cậu nhìn về phía ông chủ quầy, có vẻ muốn ăn hoành thánh.

“Cho tôi loại nhiều thịt nhất.”

Cao Khôn bỗng nhiên xen vào “Thêm hai bát cải trắng là được rồi.”

Ông chủ nhìn hai người, cố gắng tiếp thu xem là vị nào nói.

Chờ ông ta đi, Lý Huỳnh Lam mặt lạnh nhìn sang, Cao Khôn nhỏ giọng giải thích với cậu “Cũng không phải cái gì đặc biệt…”

“Vậy anh còn ăn ở chỗ này mỗi ngày?!”

Lý Huỳnh Lam vừa nói ra, mới cảm thấy như đã lộ cái gì, quả nhiên thấy ánh mắt Cao Khôn có một chút ngoài ý muốn, Lý

Huỳnh Lam vội đánh đòn phủ đầu lườm anh một cái, sau đó Cao Khôn cũng chẳng còn khí thế mà tò mò nữa.

“Về sau không ăn…” Đợi một khắc sau, Cao Khôn mới nói.

Lý Huỳnh Lam hừ nhẹ.

Trong chốc lát, một tô hoành thánh đã đặt lên bàn, Cao Khôn xin ông chủ đưa một cái đĩa nhỏ, cầm thìa gạt lớp mỡ nổi bên trên ra.

Lý Huỳnh Lam nhìn động tác này của anh, chỉ cảm thấy mũi đau xót, cậu rất nhanh trừng mắt nhìn anh, gương mặt lại khôi phục như ban đầu.

Cao Khôn lại rắc chút tiêu lên, sau đó đặt tô xuống trước mặt Lý Huỳnh Lam.

“Cẩn thận nóng…”

Lý Huỳnh Lam dùng thìa múc một chút nước dùng đưa vào miệng, nói “Thiếu vài thứ…”

Cao Khôn đáp “Không có tảo tía và gừng”

“Cũng không có tôm khô và trứng cút, kém xa với quán trên đường Bỉ Dực” Lý Huỳnh Lam thuận thể tiếp lời, nói xong hai người đều sửng sốt. Lúc lâu sau, Cao Khôn mới “Ừ” một tiếng, giống như giúp Lý Huỳnh Lam đỡ xấu hổ vậy.

Chờ hoành thánh của Cao Khôn tới, hai người vẫn không nói chuyện thêm gì, đối mặt nhau ăn hết tô hoành thánh. Lý Huỳnh Lam ăn rất chậm rãi, còn Cao Khôn tuy động tác rất nhanh, nhưng cũng không đến mức lang thôn hổ yết, gắp ba cái đã hết sạch, nhưng anh vẫn ngồi đó không nói chuyện, cũng chẳng thúc giục. Cho tới khi Lý Huỳnh Lam buông thìa, rút khăn ăn ra

lau miệng, Cao Khôn mới lấy mười đồng nhàu nhĩ ở trong túi ra đặt lên bàn.

Lý Huỳnh Lam nhìn đồng tiền kia, không nói được một lời.

Cao Khôn không biết rằng, Lỳ Huỳnh Lam đã rất nhiều năm rồi không ăn nhiều như vậy, cho dù tô hoành thánh kia cũng chẳng phải xuất chúng gì.

Ăn xong rồi, Lý Huỳnh Lam vẫn ngồi đó, Cao Khôn cũng đành ngồi cạnh chờ, thẳng cho tới khi Lý Huỳnh Lam mở miệng "Điện thoại của anh đang reo."

Cao Khôn lúc này mới sờ túi áo móc điện thoại ra nhìn, xong đó yên lặng tắt, nhưng không đầy hai phút tiếng chuông lại vang thêm một lần nữa.

Lý Huỳnh Lam đứng lên, thấp giọng nói "Tôi vội."

Khuôn mặt Cao Khôn lộ vẻ xấu hổ.

Lý Huỳnh Lam trực tiếp xoay người "Đi trước."

Cao Khôn nhìn cậu, rồi lại tiến lên hai bước "Tôi đưa cậu đi"

Lý Huỳnh Lam cũng không quay đầu lại "Tôi có thể đến đây, còn có thể không về được sao?"

Giọng nói của cậu lại mang theo ý lãnh đạm xa cách, Cao Khôn nghe thấy cũng dừng cước bộ, thẳng tới khi đối phương chậm rãi rời xa...

Mãi cho tới khi qua đường lớn, phía sau rốt cuộc không còn thấy quán hoành thánh nữa, Lý Huỳnh Lam lúc này mới lôi chiếc di động trong túi quần ra, sau đó lấy một chiếc thẻ điện thoại ra nháy liên tục, vừa có tin nhắn báo nạp thẻ thành công, điện

thoại của cậu lại bắt đầu reo.

Lý Huỳnh Lam tiếp, Vạn Hà đầu kia lòng như lửa đốt "Huỳnh Lam, cậu đang ở chỗ nào vậy? Lát nữa còn có thông báo đấy!"

Lý Huỳnh Lam nhìn đồng hồ "Tôi biết, tôi ở dưới lầu."

Cúp điện thoại, bấm thang máy đi lên, vừa mở cửa ra đã thấy khuôn mặt khẩn trương của Vạn Hà "Tôi đến nhà cậu lại không thấy ai."

Lý Huỳnh Lam lạnh nhạt "Tôi đi sớm, vận động một chút."

Vạn Hà hỏi "… là yêu cầu của huận luyện viên thể hình sao?"

Khuôn mặt Lý Huỳnh Lam vận không đổi sắc tim chẳng đập "Ừ, thế nên sau này buổi sáng tôi sẽ tự mình đi, anh không phải tới đón."

Vạn Hà không nghi ngờ gì "Được, chỉ là cậu cũng phải chú ý điều tiết, gần đây công việc khá nhiều, không phải cậu còn muốn tới trường nữa sao, đừng để mệt quá."

Lý Huỳnh Lam gật đầu, đẩy cửa phòng nghỉ ra, rồi dừng lại "Anh Vạn Hà"

Vạn Hà năm nay gần ba mươi tuổi, tuổi không lớn, thế nhưng trong giới giải trí cũng được coi là tiền bối, phía dưới không phải không có nghệ sĩ coi trọng, so với Lý Huỳnh Lam nhất định có kinh nghiệm hơn nhiều, nếu không làm sao được Trác Diệu phái tới chiếu cố cháu trai bảo bối được, mà Lý Huỳnh Lam ngày thường thường khá coi trọng anh, nhưng nếu theo kiểu trịnh trọng như bây giờ cũng hiếm khi thấy.

Lý Huỳnh Lam nói "Tôi định nhờ anh giúp cái này"

Kỳ thật trong lòng Vạn Hà hiện giờ hiểu rõ chuyện gì, nhưng trên mặt vẫn rất nghiêm túc lắng nghe.

…

Một âm thanh phiền toái nào đó đánh thức Lưu Hỉ Nhạc từ trong giấc ngủ dậy, cậu ta bực mình sờ lấy di động để cạnh gối đầu, lại chẳng thấy động tĩnh gì.

Không phải cái này, thì là cái quỷ gì kêu hoài vầy?!

Vừa lúc cậu ta phiền đến thiếu chút nữa đập giường, một người đi tới ấn trước giường cậu chiếc đồng hồ báo thức không ngừng réo.

“Thật xin lỗi, đánh thức cậu…”

Lưu Hỉ Nhạc lờ mờ buồn ngủ nheo mắt nhìn đã thấy Cao Khôn ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt, kỳ quái nói “Anh có chuyện gì thế, sao càng ngày dậy càng sớm, hôm nay ngay cả đồng hồ báo thức cũng cần…”

Mấy năm nay, Cao Khôn đã có thói quen sinh hoạt vô cùng đúng giờ, nhất là sáng sớm, cho dù tối hôm trước có ngủ muộn đến đâu, sáng sớm đều tỉnh giấc đúng giờ, chưa từng có thói quen làm biếng, càng miễn bàn đến có chuôn báo thức gì nhắc nhở, khó trách Lưu Hỉ Nhạc lần này ngạc nhiên.

Cao khôn đặt chiếc đồng hồ báo thức rỉ sét không biết sản xuất từ thời tám hoánh nào về chỗ cũ, chẳng giải thích nhiều, chỉ nói “Tôi đi, cậu ngủ thêm đi” rồi mở cửa ra ngoài.

Chỉ còn lại Lưu Hỉ Nhạc chả hiểu mô tê ra sao ngồi đó, không đầy hai giây lại tiếp tục ngáy.

Thực ra, Cao Khôn vốn là có một chút do dự, nghĩ đi nghĩ lại lại

nhớ cái lúc ăn hoành thánh hôm trước, nên… vẫn muốn đi xem, chỉ là anh cũng biết suy nghĩ của mình ngốc đến đâu. Nhìn thì có tác dụng gì, cái gì cũng vẫn chẳng có. Nhưng mà sau khi nhìn thấy tấm áp-phích quảng cáo rất lớn treo ngoài đường, đôi chân Cao Khôn lại chẳng nhịn được mà đi ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam trên tấm áp-phích mặc một bộ quần áo thường ngày, tấm poster chỉ đơn giản dán trên lớp bên trong của cửa hàng cửa hàng, còn đằng trước bày rất nhiều ma nơ canh, có lẽ do ánh sáng chiếu lên tấm thủy tinh rất nhạt, thế nên khuôn mặt tươi cười trong bức ảnh lại có vẻ ấm áp hơn ngày thường. Tấm ảnh này thực ra cũng chẳng có hàm ý gì thâm thúy cả, chỉ dùng khí chất hài hòa của khuôn mặt người mẫu hấp dẫn người qua đường, nhưng hiển nhiên, phương án này rất thành công.

Cao Khôn nhìn nó rất lâu rồi mới thu mắt về, sau lại đi tiếp.

Anh cho rằng mình thức dậy đủ sớm, không nghĩ tới nơi vẫn chậm hơn một bước. Lý Huỳnh Lam cầm trong tay một quyển kịch bản, cúi đầu nhìn, nghe thấy tiếng bước chân thì ngẩng đầu liếc mắt nhìn, rồi nói với ông chủ quán “Cho thêm một phần.”

“Được được!” Ông chủ quán vui vẻ đáp ứng.

Cao Khôn giống như bị hình ảnh quá tự nhiên trước mắt làm chấn động, nhíu mày nhìn Lý Huỳnh Lam, mãi cho tới khi tinh thần vốn đã chạy rất xa quay về, anh mới đi tới kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Lý Huỳnh Lam nói “Đây là canh miến Song Đương*, hôm nay vừa mới ra, nếm thử xem”

** (双档粉丝汤? Chịu chả hiểu món gì lun T_T Ai đó cứu!!! *Tay Nhĩ Khang*)*

Quầy hàng ọp ẹp đơn sơ như vậy, mà Lý Huỳnh Lam tỏ thái độ cực kỳ tự nhiên, kiểu như đang nói rằng đây là 'quán ăn rất nổi tiếng đó, vừa có món mới, nhất định phải thử', thật sự không hề thích hợp chút nào, càng khiến Cao Khôn có chút chết lặng, anh đành phối hợp gật gật đầu.

Thấy Lý Huỳnh Lam vừa nói xong lại vùi đầu vào tập giấy trong tay, Cao Khôn cũng không nói thêm gì nữa, đợi cho canh miến mang ra, anh mới nói "Ăn đi, sắp lạnh rồi"

Lý Huỳnh Lam đóng tập kịch bản lại, cầm lấy đôi đũa, chợt bảo "Tôi sắp đóng phim truyền hình."

Cao Không đáp "Tốt!"

Lý Huỳnh Lam nhìn về phía anh.

Cao Khôn lại bảo "Rất lợi hại…"

Lý Huỳnh lam hỏi "Anh có xem TV sao?"

Cao Khôn nhớ tới căn phòng bé tí trong ký túc xá, đừng nói tới TV, cơ bản là trừ bóng đèn điện ra thì chẳng có loại dụng cụ gì nữa.

"Không xem thường xuyên" Anh thành thật đáp.

"Thế sao anh biết cái gì lợi hại mới chả không lợi hại?"

Cao Khôn chẳng biết nói gì cho phải.

"Nửa cứng nửa mềm, nấu không kỹ rồi!" Lý Huỳnh Lam chọc chọc tô miến của mình.

Cao Khôn nói "Vậy tôi đổi cho cậu tô khác"

Lý Huỳnh Lam liếc anh “Tôi không nói muốn đổi, tôi thích ăn cái này.”

Quyển 1 - Chương 12: Gặp lại (6)

DTV-EBOOK

Theo kế hoạch, Lý Huỳnh Lam được sẽ đảm nhiệm vai nam chính trong MV mới của một ca sĩ, cả hai ngày này đều phải ở lại thử trang phục, quần áo chuẩn bị không được tính là nhiều, chỉ là tạo hình nhân vật thay đổi rất nhiều, chờ cho tới khi buổi tối rời khỏi studio đã gần mười một giờ.

Vạn Hà lái xe, còn muốn thảo luận với cậu mấy vấn đề liên quan tới Tiên Cung, ai biết Lý Huỳnh Lam vừa lên xe đã ngủ luôn, chờ đến khi tỉnh lại xe đã dừng trước vườn hoa Lục Nham.

Lý Huỳnh Lam nhu nhu huyệt thái dương, nói cảm ơn Vạn Hà rồi định xuống xe.

Vạn Hà nhìn gương mặt mệt mỏi của cậu hỏi "Gần đây sao lại mệt như vậy?"

Tuy công việc nhiều nhưng không cần dùng thể lực, hơn nữa Trác Diệu từng dặn phải chú ý đến sức khỏe của Lý Huỳnh Lam, mà phương diện này Vạn hà vốn cực kỳ cẩn thận, nếu không phải làm việc qua đêm, anh có thể cam đoan mỗi ngày cậu có thể ngủ thẳng đến 6, 7 giờ sáng, sau đó trước 8 giờ sẽ đến công ty, thế nên nguyên nhân sự mệt mỏi này hẳn sẽ không phải là do nghỉ ngơi không đủ.

"Cậu có muốn tôi đề nghị huấn luyện viên một chút, sáng sớm luyện tập có thể hơi…."

"Không cần!" Lý Huỳnh Lam lập tức cản trở suy nghĩ của Vạn Hà "Tôi tự có chừng mực."

Vạn Hà nghĩ nghĩ, cuối cùng nhẹ nhàng nhắc nhở "Dựa vào

thuốc quá nhiều cũng không tốt đâu."

Lý Huỳnh Lam đáp "Gần đây tôi không dùng."

Lời này không hề giả, gần một tháng nay giấc ngủ của cậu tốt hơn nhiều, tuy nói rằng vẫn còn cần một chút thời gian mới tiến được vào giấc ngủ, nhưng ít nhất không cần sử dụng thuốc nữa, chuyện này có bao nhiêu là khó khăn Lý Huỳnh Lam tự hiểu được.

Chỉ là trước khi đẩy cửa, động tác của Lý Huỳnh Lam bỗng dừng lại, hỏi "Anh… có biết công việc gì không?"

"Hả?" Vạn Hà mờ mịt.

Lý Huỳnh Lam giải thích "Không cần phải trong nghề diễn đâu, tốt nhất là việc trong ngành khác."

Vạn Hà càng khó hiểu, Lý Huỳnh Lam lúc này là hỏi cho ai? Bạn học sao? Chỉ là ngoài Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan, cậu đã bao giờ liên hệ với ai đâu, hơn nữa Lý Huỳnh Lam cũng không phải là dạng người hay sắp xếp nhưng loại việc này.

Thế nhưng Vạn Hà đều giấu những thắc mắc đó đi, chỉ nói "Chắc là có, không biết là muốn việc gì? Part-time hay full-time? Hơn nữa, người kia có bằng cấp gì? Trước kia đã làm ở đâu chưa?"

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra "Part-time hoặc full-time đều được, là nam, học… trung học, chưa làm việc gì quá đặc biệt, chỉ làm một số việc vặt."

Vạn Hà lại hỏi "Mới thành niên à?"

Lý Huỳnh Lam đáp "Không phải, hơn hai mươi."

“Thế còn sức khỏe…”

“Tâm sinh lý không có vấn đề…” Lý Huỳnh Lam dừng lại “Rất thông minh”

Vạn Hà nhăn mi lại, chưa tốt nghiệp trung học đã đi làm rồi, uổng phí mấy năm tuổi trẻ là để làm cái gì đấy? Đầu lúc không có bệnh, còn rất thông minh? Thông minh sao lại không học xong trung học? Cũng không đăng ký chương trình đào tạo nghề này nọ? Vậy mà lại bình thường sao? Trừ bỏ lý do ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp ra, thật sự anh không thể tìm ra được lý do khác, chỉ là tại sao Lý Huỳnh Lam lại quen biết loại người như vậy?

Thấy biểu tình của Vạn Hà, Lý Huỳnh Lam cũng đoán ra được vấn đề “Sao vậy?”

Vạn Hà vội nói “Không biết, tôi phải đi xem trước, cậu ta có yêu cầu cái gì không? Kiểu như tiền lương với phúc lợi này nọ…”

Lý Huỳnh Lam trả lời “Cái này không cần, chỉ cần… đừng vất vả quá!”

Tâm tình Vạn Hà càng lên xuống, thế như trên mặt lại không tỏ vẻ gì hết “Ừ, tôi biết vài chỗ, hẳn là không có vấn đề gì, chỉ là cậu cho tôi một ít thông tin về người kia, hiểu biết thêm một chút.”

Lý Huỳnh Lam suy nghĩ, không nói được hay không.

****

Chiếc đồng hồ bác thức kia của Cao Khôn cuối cùng cũng phát huy tác dụng, bởi vì Lưu Hỉ Nhạc bị giám đốc hạng mục phân việc ca sớm, mà cái đức hạnh này của cậu ta thì có khi động đất vẫn bất tỉnh.

Ngồi ở trên giường mắt vẫn chưa mở, Lưu Hỉ Nhạc vừa mặc quần áo vừa mắng "Dậy từ ba giờ sáng cũng chả được thêm xu nào, cực hận…"

Than thở mãi, sau vừa mở mắt, đã thấy Cao Khôn yên lặng đứng cạnh cửa, Lưu Hỉ Nhạc vắt khăn mặt lên bả vai đi qua nhìn, lại nói "Mẹ nó, trời cứ mưa lớn như thế mà làm cả đêm?"

Dứt lời lại thấy Cao Khôn rảo bước ra ngoài, Lưu Hỉ Nhạc vội kéo tay anh "Ca, hôm nay đừng đi ăn món kia, lát nữa em mang bữa sáng về giúp anh, cơm thịt kho tàu, thế nào? Anh vào ngủ đi." Cậu ta chợt nhớ tới chuyện tới nửa đêm qua Cao Khôn mới hết ca.

Cao Khôn lại lắc đầu.

Lưu Hỉ Nhạc ngạc nhiên "Món đó có phải mỹ vị gì đâu mà ngài lưu luyến thế, ngày mai em mang ngài đi ăn vầy?"

Cao Khôn không để ý tới cậu ta.

Lưu Hỉ Nhạc chỉ có thể lục lọi cái giường như ổ chó của mình "Vậy anh mặc cái áo mưa này vậy, em có cái nữa rồi, đây là cái ông bô nhà em năm đó tự may đó, đảm bảo kể cả sóng thần cũng…"

Vừa quay đầu lại đã không thấy người.

Lưu Hỉ Nhạc giật mình ngạc nhiên, xong lại lẩm bẩm: Chủ tiệm hoành thánh chắc hẳn là đại mỹ nữ?

Chủ tiệm hoành thánh dĩ nhiên không phải là đại mỹ nữ gì, nhưng ông chủ của quán đó coi như cũng có lương tâm nghề nghiệp, mưa to gió lớn như thế, ông ta vẫn cố gắng căng bạt dọn hàng, kiên trì buôn bán như mọi ngày, chỉ là lúc Cao Khôn đến không tìm thấy Lý Huỳnh Lam.

Hỏi xong mới biết cậu thật sự là chưa tới, Cao Khôn gọi một tô rồi ngồi xuống yên lặng mà chờ, từng giây từng phút trôi qua, từ 6 giờ đến 7 giờ, 7 giờ đến 8 giờ, ngoài cơn mưa vẫn không ngừng rơi, ấy vậy nhưng Cao Khôn vẫn kiên nhẫn ngồi đó.

Ông chủ hỏi "Bạn cậu chắc không tới rồi, nếu không cậu ăn trước cho đỡ đói"

Cao Khôn vừa định từ chối, nhãn tình bỗng sáng lên, chỉ thấy cách đó không xa có một bóng người cầm dù đang đi tới, mặc cho cơn mưa như trút nước, tán ô che mất khuôn mặt người kia, nhưng Cao Khôn vừa liếc mắt đã biết là ai.

"Cho tôi hai tô như cũ." Anh nói với ông chủ.

Ông ta vội vàng đi làm.

Lý Huỳnh Lam rảo bước, bình thường cậu vẫn chạy xe đến công ty gửi rồi mới đi bộ sang, hôm nay mưa rất lớn, đường tắc xe không đi được về phía quảng trường, Lý Huỳnh Lam chờ mãi, rốt cuộc không chờ nữa gọi lái xe mở cửa ra, sau đó tự mình đi bộ gần bốn mươi phút đến, đôi giày thể thao lúc đầu còn bóng loáng giờ đây đã dính bùn, thẳng đến khi tới quán, nhìn người quen thuộc kia vẫn đang chờ, lo lắng trong mắt Lý Huỳnh Lam lúc này mới dịu xuống, thay vào đó là một loại cảm xúc phức tạp khác.

Lý Huỳnh Lam vừa tới gần, Cao Khôn đã vội giúp cậu thu dù, sau đó lấy khăn tay ra lau nước dính trên mặt cho cậu.

Lý Huỳnh Lam ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích, ngược lại Cao Khôn vừa chạm đến mặt cậu đã ngừng lại, rồi đưa chiếc khăn tay cho cậu nói "Có nước..."

Lý Huỳnh Lam hơi bĩu môi nhận lấy, tự lau mặt cho mình, sau

đó giải thích sự chậm chễ lần gặp sáng nay bằng một lý do đơn giản.

“Đi muộn.”

Cao Khôn vuốt cằm, cũng không truy vấn, chỉ nhìn ngón tay thon dài tuyết trắng của cậu, không nói.

Ông chủ tiệm bê tô miến ra, Lý Huỳnh Lam đợi Cao Khôn chuẩn bị xong cho cậu, miễn cưỡng gắp hai miếng rồi buông đũa xuống, cầm dù đứng lên.

“Tôi phải đi rồi.”

Cao Khôn miệng đầy đồ ăn, nghe vậy thì nóng nảy tới mức thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, anh cố nhai hai ba cái rồi nuốt xuống, xong lại không nói lời nào, nghi hoặc nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam thấy bộ dạng này của anh thì nhíu mày, cuối cùng cũng không nhắc nhở anh nữa, giải thích “Hôm nay tôi khai giảng, sắp muộn rồi.”

Cao Khôn chưa kịp thắc mắc tại sao như thế mà Lý Huỳnh Lam còn chạy tới đây ăn hoành thánh, thấy cậu sắp đi, cũng sốt ruột tiến lên hai bước hỏi “Có xa không?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Ở khu Tây Nam, học viện điện ảnh U, tôi bắt xe tới” Nói xong mở ô tiến vào trong làn mưa.

Cao Khôn thấy Lý Huỳnh Lam rất nhanh đã bị mưa bắn dính vào quần áo, trầm giọng nói “Tôi đưa cậu đi!”

Cái đề nghị này thực ra hai ngày trước đã bị cậu từ chối, thế nên Lý Huỳnh Lam không quay đầu lại, nhưng Cao Khôn từ xa hô vọng lại “Tôi đưa cậu đi, bây giờ khó bắt xe lắm”

Lý Huỳnh Lam dừng chân, quay lại nhìn anh.

“Cậu chờ một lát, tôi quay lại ngay” Cao Khôn cho rằng mình hiểu ý cậu, vừa nói vừa chạy xuyên vào trong màn mưa.

Lý Huỳnh Lam không biết Cao Khôn muốn làm gì, nhưng cậu không đi, chỉ lặng lặng đứng đó, chỉ chốc lát sau đã thấy ánh đèn lập lòe nhóe lên, một chiếc mô tô chạy ra từ phía sau công trường, sau đó dừng lại trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Cao Khôn ngồi trên đó, lấy áo mưa ra, đưa cho cậu “Mặc vào đi.”

Lý Huỳnh Lam không động.

Cao Khôn tưởng cậu không nguyện ý, cẩn thận giải thích “Tôi vừa mở bao ra thôi, người khác chưa dùng.”

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn lúc này đã bị mưa làm cho ướt sũng, thấy đôi mắt của anh vì dính nước mưa mà nheo lại, từng dòng nước như những con sông nhỏ chạy từ trên gương mặt anh xuống cổ.

Lý Huỳnh Lam nhận lấy áo mưa, run rẩy mở ra, trùm lên đầu hai người.

Cao Khôn né tránh “Tôi không cần, không sao…”

Câu trả lời của Lý Huỳnh Lam là một quyền đập lên bả vai anh, cú đánh này cậu dùng đến tám phần lực, thậm chí khiến lòng bàn tay tê dại, không biết Cao Khôn có đau không, nhưng cậu cũng thành công trùm áo mưa lên hai người.

Lý Huỳnh Lam ngồi ra phía sau chiếc xe, áo mưa rất nhỏ, có lẽ là áo đơn, người phía sau không thể thấy cảnh bên ngoài, không khỏi làm cậu nhớ đến hình ảnh ngày bé mình xem trong TV, hai

người một xe, cùng nhau xuyên qua màn mưa lớn đi từ phố lớn đến ngõ nhỏ.

Cao Khôn kéo kéo vạt áo mưa, thấy có thể trùm được nửa người sau của Lý Huỳnh Lam rồi, xong mới nói “Tôi đi, ngồi cẩn thận” Sau đó đạp ga nổ máy.

Lý Huỳnh Lam lúc đầu còn bảo trì khoảng cách với Cao Khôn, thẳng đến khi tốc độ xe nhanh dần, Cao Khôn bỗng cảm thấy khí tức phía sau chậm rãi dán lại, sau khi anh re trái, một đôi tay hoàn toàn đặt trên thắt lưng anh, từ đằng sau gắt gao ôm lấy anh.

Quyển 1 - Chương 13: Ở chung (1)

DTV-EBOOK

Từ công trường tới khu đại học Tây Nam thông thường phải đi tới hơn nửa tiếng đồng hồ, lại đương lúc mưa gió bão bùng. Lý Huỳnh Lam đoán Cao Khôn đi vòng vào đường nhỏ, lúc chạy xe khó tránh khỏi xóc nảy. Cao Khôn không đội mũ bảo hiểm, so với việc hai người còn chạy xe lúc trời mưa lớn như thế này, chút đường ổ gà ổ vịt cơ bản chẳng thấm vào đâu. Thế nhưng, Cao Khôn vẫn cố tránh đi vào mấy vũng nước trên đường, nếu không tránh được anh sẽ quay lại nhắc nhở Lý Huỳnh Lam ngồi cho vững, cuối cùng, chỉ mất hơn hai mươi phút đã tới trường học.

Trường điện ảnh U, hay còn gọi là học viện điện ảnh U, nằm trong khuôn viên khu đại học Tây Nam vốn gồm bảy đại học trực thuộc, đào tạo biểu diễn nghệ thuật cũng là một trong những ngành đào tạo hàng đầu trong nước, rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn đã từng tốt nghiệp ở đây, quy mô hoạt động vô cùng lớn, khai giảng hàng năm cũng được đưa tin, vô cùng náo nhiệt.

Giống như bây giờ, giữa đủ các loại xe cộ, xế hộp xa hoa, lại xuất hiện một chiếc xe máy sản xuất trong nước, cộng thêm hai người: một người đàn ông rất cao lớn và một nam sinh, trùm chung một chiếc áo mưa, ngược lại có vẻ cực kỳ nổi trội.

Theo học tại đây đã hai năm, Lý Huỳnh Lam đối với những chuyện này sớm đã thành thói quen, trong ngành này, người có tiền cũng chẳng phải điều kỳ lạ, không dựa vào được gia đình thì phải dựa vào bên ngoài, nơi nào cũng có cao thủ thể hiện tài năng.

Cao Khôn đậu xe dưới một cái mái hiên, Lý Huỳnh Lam gỡ áo

mưa ra rồi xuống xe, tuy rằng cậu đã cố nép sau lưng đối phương, để áo mưa có thể che được cho cả hai người, nhưng rốt cuộc thì không gian cũng có hạn, kết quả Cao Khôn phía trước vẫn chắn phân nửa mưa gió, cái áo tả tơi anh mặc hiện giờ nhăn chả khác nào dưa muối, phần áo quanh thắt lưng bị nắm nên càng nhăn nhúm, ướt đến độ có khi vắt còn ra nước cũng nên, cũng may mái tóc của anh rất ngắn, nên nước mưa cơ bản không ảnh hưởng tới kiểu tóc.

Cao Khôn vậy mà chẳng thèm để ý, chỉ tùy ý lau một cái, rồi rũ nước trong tay.

Lý Huỳnh Lam so với anh thì tốt hơn nhiều, trừ bỏ có vài sợi tóc rối loạn, trên cơ bản là vẫn ổn, cậu còn mặc một cái quần lửng, ống quần chỉ ướt một chút mà thôi, thế nhưng đôi giày thể thao thì hỏng triệt để.

Lý Huỳnh Lam thấy Cao khôn còn đang chật vật, còn đang muốn nói chuyện cùng anh, trong trường lại có âm thanh vang lên, có lẽ là bởi vì lý do thời tiết, hoạt động trong khoa đều rời khỏi sân, sau đó trường học thông báo chỗ tập hợp của từng khoa, còn mười phút nữa là bắt đầu khai giảng.

Cao Khôn nghe vậy thì bắt đầu sốt ruột, chẳng chú ý được mấy người xung quan chẳng chút kiêng dè gì đang đánh giá họ, chỉ vội nói “Mau vào đi, muộn rồi!”

Lý Huỳnh Lam gật đầu, sau đó đưa tay tới Cao Khôn.

Cao Khôn mờ mịt.

Lý Huỳnh Lam nhíu mày “Di động!”

Cao Khôn ngập ngừng, rồi vụng về lục lọi trên dưới một lần, sau đó móc ra chiếc điện thoại trong túi áo đưa cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam bấm một chuỗi con số, đợi cho di động của mình vang lên, rồi trả lại cho anh, sau đó quay lưng rời đi, chỉ là mới được hai bước bỗng quay đầu lại, vội đưa tay vuốt phẳng chỗ áo ở thắt lưng Cao Khôn bị mình làm nhăn nhúm, tiếp đó lại lấy áo mưa ra trùm lên người anh.

Chờ cho tới khi Cao Khôn hiểu cái gì đang diễn ra, đã chẳng thấy bóng dáng Lý Huỳnh Lam đâu.

Lý Huỳnh Lam là học sinh ngành biểu diễn, kỳ này cậu đã lên năm ba, chỉ là vì quá bận rộn việc quay phim nên số lần về trường của cậu khá ít, nếu so sánh với mấy vị tiền hậu bối đang bôn ba bên ngoài tìm kiếm một hi vọng, cậu hiển nhiên đã đi trước mấy chục bước. Bên trong điện ảnh U, đương nhiên có rất nhiều những kẻ mới nổi, vừa có tiền, vừa có dung mạo, nhưng những người như Lý Huỳnh Lam, vừa có ngoại hình, vừa có khí chất, có tài, có gia thế, có bối cảnh, hơn nữa còn có một ông cậu là đại minh tinh như thế cơ bản không có mấy. Trong mắt nhiều người, cậu may mắn chính là thiên chi kiêu tử, cái gì tốt đều có trên người, khiến họ vừa hâm mộ mà vừa ghen tị, nhưng cái chính rằng mọi thư của cậu đều mạnh hơn họ, vậy nên ngoài việc đố kị ra cũng chẳng thể làm gì hơn.

Lúc Lý Huỳnh Lam vừa rời khỏi chỗ Cao Khôn, cậu lấy kính râm trong túi ra đeo, biểu tình trên gương mặt cũng trở về sự lãnh đạm ngày thường. Mặc dù thế, số người quay đầu lại nhìn cậu vẫn rất nhiều, Lý Huỳnh Lam không để ý tới thiên hạ đàm tiếu thế nào, trực tiếp đi về khu nhà giảng đường, chỉ là trên đường lại nhận được cuộc gọi của Chu Chí Thành.

Hôm nay, Chu Chí Thành sẽ phát biểu trong lễ khai giảng của tân sinh, vậy nên hắn tới trường học sớm hơn một chút, cũng không biết rằng Lý Huỳnh Lam sẽ tới, vốn muốn gọi cho cậu nhưng lại sợ làm phiền đối phương, lại không ngờ rằng mình vừa ra đứng cạnh cửa sổ nhìn tài liệu, vừa ngẩng đầu đã thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện nơi cổng trường.

Trong chớp mắt, Chu Chí Thành cho rằng hắn đã hoa mắt rồi, bởi vì Lý Huỳnh Lam vậy mà đi xe máy tới?! Suy nghĩ đầu tiêu mà Chu Chí Thành lấy cớ khi nhìn thấy hình ảnh hoang đường này là: Huỳnh Lam muốn tới kịp giờ, thời tiết vừa lúc kém, có lẽ trên đường gặp phải chuyện gì nên cậu gọi xe ôm chăng?

Chỉ là Chu Chí Thành đã quên, với tính cách Lý Huỳnh Lam chỉ khi tình nguyện mới đáp ứng đi chứ không bao giờ có khả năng tùy tiện tìm một chiếc xe chở, chứ đừng nói tới chuyện bản thân cậu cũng có xe, Vạn Hà có xe, tài xế trong nhà bọn họ cũng có thể đưa đón cậu, tốt xấu gì cũng sẽ tìm Vương Nghi Hoan hoặc hắn, Chu Chí Thành quá giang, cậu đã bao giờ nghèo túng như vậy?

Sau đó, Chu Chí Thành lại nhìn Lý Huỳnh Lam và tên xe ôm kia nói hai câu, cậu đi vài bước, sau quay đầu lại, rồi ôm đối phương...

Đúng vậy, từ góc độ này của hắn nhìn lại, Lý Huỳnh Lam đúng là ôm người kia, chỉ là một cái ôm ngắn ngủi, nhưng cơ hồ lại khiến khuôn mặt Chu Chí Thành cứng đờ.

Hắn vừa hoàn hồn đã vội vàng bấm số điện thoại gọi cho Lý Huỳnh Lam, giọng nói lạnh nhạt của Lý Huỳnh Lam đầu kia vừa vang lên, trong trẻo như dòng suối, khiến những xao động muộn phiền trong lồng ngực Chu Chí Thành nhỏ giọt, hắn lập tức chẳng còn khí thế gì.

Thanh âm của hắn mềm nhũn "Hôm nay cậu tới trường à?"

Lý Huỳnh Lam "Ừ" một tiếng, cũng không hỏi tại sao Chu Chí Thành biết, chỉ nói "Tôi tìm giáo sư Nguyên có chút việc."

Chuyện này Chu Chí Thành biết, học kỳ trước Lý Huỳnh Lam bận đóng vài bộ quảng cáo nên để lỡ mất một cuộc thi về lời

kịch, giáo sư Nguyên rất thích cậu, nhưng không phải vậy mà cho phép cậu miễn thi, mà bảo lưu sang học kỳ này, Lý Huỳnh Lam hẳn tìm ông vì lý do này.

Chu Chí Thành nói "Giáo sư ở trong viện kịch bản đó, lát nữa là lễ đón tân sinh rồi, tôi sẽ lên đài phát biểu, cậu có muốn qua đó xem không?"

Lý Huỳnh Lam dừng lại, rồi nói "Được"

Chu Chí Thành cười.

Còn mười phút hắn sẽ lên đài, nhưng cũng không chuẩn bị gì thêm, mà chạy ra ngoài chờ người, không bao lâu, bóng dáng Lý Huỳnh Lam chậm rãi xuất hiện.

"Cậu không mở ô à? Sao lại ướt thế này?"

Đến gần, Chu Chí Thành liếc mắt một cái đã thấy quần áo Lý Huỳnh Lam có chút lộn xộn, hắn vươn tay muốn chạm vào mái tóc hơi rối của đối phương, lại bị Lý Huỳnh Lam tránh.

"Không sao, lát nữa sẽ khô" Lý Huỳnh Lam không để ý nói.

"Vậy dùng khăn tay lau đi."

Chu Chí Thành tìm trên khăn trên người mình, sau đó lại bị Lý Huỳnh Lam cự tuyệt, cậu kéo một cái khăn tay trong túi áo ra "Không cần, tôi có rồi!"

Chu Chí Thành hơi xấu hổ thu tay về, thế nhưng hắn đã bị Lý Huỳnh Lam nhiều lần đả kích, sớm tôi luyện ra một thân mình đồng da sắt, lúc này bị người ta phũ cũng sớm khôi phục "Chốc lát nữa tôi lên sân khấu, cậu chờ tôi một chút, xong xuôi tôi cùng cậu đi tìm ông Nguyên."

Lý Huỳnh Lam gật đầu, bên kia vừa lúc MC mời sinh viên lâu năm lên sân khấu, Chu Chí Thành chỉnh lý xong xuôi, tự tin đi lên.

Ở điện ảnh U, Lý Huỳnh Lam rất dễ gây được chú ý, dù sao thì sao Bắc Cực cũng chỉ có một, chỉ là chỉ có thể ngắm nhưng không thể cầu, có người thích, hâm mộ, cũng có người ghét, đố kỵ. Còn những người bình thường như Chu Chí Thành, đẹp trai, hào phóng, tận tâm, tài năng, có khả năng lãnh đạo, nhiệt tình tham gia các hoạt động của trường ngược lại khiến người ta dễ yêu thích hơn, cho dù hắn có đi trước người ta một chút, nhưng mỗi bước đều có căn cứ, không thể không khiến người khác tâm phục khẩu phục.

Nhìn tác phong bình tĩnh của hắn trên sân khấu, những tân sinh còn đang ôm ảo tưởng vô hạn với nghiệp diễn dần dần bị hắn thuyết phục, trong lòng càng nhiều kính nể với ngôi trường này.

Trừ việc sau đó có một chút sự cố, chính là nhân viên sau hậu trường quên chưa rũ màn xuống, mà Lý Huỳnh Lam vẫn còn đang đứng bên cánh gà nhìn di động, đợi đến lúc cậu ngẩng đầu lại phát hiện có không ít người nhìn mình, nhất thời dấy lên một tràng bình luận xôn xao, cũng may Lý Huỳnh Lam nhanh chóng nép vào một bên, Chu Chí Thành cũng sớm phát hiện, dùng một trò đùa miễn cưỡng rời đi sự chú ý của học sinh.

Sau bài phát biểu, Chu Chí Thành vội vã quay trở về hậu trường, thấy Lý Huỳnh Lam còn đang ngồi đằng kia, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đi thôi, đi tìm giáo sư Nguyên.”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu “Tôi vừa gặp ông ấy rồi, vừa nói xong.”

Chu Chí Thành thấy cậu đứng dậy, biết Lý Huỳnh Lam lại sắp đi,

đầu óc chưa kịp nghĩ đã phản ứng trước, hắn chợt nói "Huỳnh Lam, kỳ thật có vài chuyện tôi muốn nhờ cậu giúp."

Hai người đã quen biết nhau mấy năm, Chu Chí Thành cực kỳ hiểu rõ tính tình Lý Huỳnh Lam, tuy rằng ngoài mặt cậu khá lạnh lùng, nhưng một khi bạn bè gặp khó khăn, Lý Huỳnh Lam tuyệt đối sẽ không chỉ đứng nhìn, mà Chu Chí Thành cũng quý trọng tính cách này của Lý Huỳnh Lam, chưa từng lợi dụng chuyện này mà lấy chú ý của đối phương, số lần hắn mở miệng nhờ Lý Huỳnh Lam cũng chỉ có vài lần.

Quả nhiên, Lý huỳnh Lam không hỏi rằng có chuyện gì đã đáp ứng.

Chu Chí Thành rất cảm động "Vở diễn khai giảng trong khoa tôi muốn mời cậu làm khách mời, không nhiều đâu, chỉ hai câu thôi, lát nữa tôi có hẹn Tiểu Đồng diễn cùng, cậu muốn hôm nay thử… hoặc hôm khác cũng được, chờ cậu rảnh."

Lý Huỳnh Lam đáp "Tôi có việc sau 12 giờ trưa, bây giờ đi cùng cậu cũng được."

Chu Chí Thành cao hứng "Ừm" một tiếng, rồi lại gọi Thường Tiểu Đồng tới, ba người cùng nhau sang phòng bên cạnh tập luyện.

Thường Tiểu Đồng dáng người mập lùn, ngoại hình xấu xí, nhưng biểu cảm khi diễn trời sinh cực kỳ sinh động, là một nhân tài, Lý Huỳnh Lam rất thích thảo luận kịch bản cùng hắn, hơn nữa có Chu Chí Thành, ba người đã cùng nhau diễn nhiều vở rất xuất sắc.

Mưa bên ngoài nhỏ dần, nhưng chưa dứt, vẫn lách tách rơi xuống, ba người đi đến chỗ hành lang gấp khúc, vừa đi được một nửa Chu Chí Thành lại phát hiện Lý Huỳnh Lam vẫn chưa tới, quay đầu lại chỉ thấy đối phương đứng ở đằng xa, vẻ mặt

kinh ngạc, không động đậy gì nhìn ra đằng xa, Chu Chí Thành vừa định gọi cậu, Lý Huỳnh Lam lại bỏ lại một câu "Các cậu đi trước đi!" rồi vọt vào trong mưa.

Chỉ thấy có một chiếc xe máy sản xuất trong nước đậu ngoài cổng trưởng, bên cạnh là một người mặc áo mưa thủ công, vừa thấy Lý Huỳnh Lam chạy ra, anh vội dựng ô ra đón.

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn, kinh ngạc hỏi "Sao anh còn ở đây?"

Không ngời đối phương lại trả lời "Cậu quên lấy ô…"

"Anh đợi hai tiếng rồi, thật…." Lý Huỳnh Lam trừng anh, nhưng rốt cuộc câu "ngu ngốc" cũng không nói ra, nhưng tư vị trong lòng chẳng khác gì cơn mưa không ngớt ngoài kia, lên xuống như thủy triều.

Quyển 1 - Chương 14: Ở chung (2)

DTV-EBOOK

Giống như nhớ đến chuyện gì đó, Lý Huỳnh Lam lại lôi điện thoại ra, số điện thoại vừa rồi gọi tới cậu vẫn chưa lưu vào máy, cậu mở lịch sử cuộc gọi, nháy vào dãy số kia, quả nhiên chẳng thấy người trước mặt có động tĩnh gì, mà âm thanh trong loa điện thoại truyền ra cũng thể hiện 'Số điện thoại vừa gọi hiện tạm thời không liên lạc được'.

Lý Huỳnh Lam tiến tới xốc áo mưa của Cao Khôn lên, sờ soạn quần áo anh.

Cao Khôn hoảng sợ, vốn muốn lui về sau, nhưng lại bị Lý Huỳnh Lam kéo lại, chỉ có thể ngơ ngác đứng đó, mặc cậu lôi điện thoại của mình trong túi quần ra.

Chiếc điện thoại kia chẳng biết sản xuất từ niên đại nào, phỏng chừng trên đường có nhặt phải một chiếc điện thoại rách nát nào đó có lẽ còn tốt hơn so với của anh, thấy Lý Huỳnh Lam bên cạnh vẫn cố gắng nghiên cứu nó, Cao Khôn vội vàng giải thích "Chắc là dính nước rồi, nó khởi động không tốt lắm..." Vậy nên anh chẳng có cách mà gọi vào điện thoại của Lý Huỳnh Lam "Bao giờ về tôi mang đi sửa"

"Sửa cái đầu anh..." Lý Huỳnh Lam rốt cuộc nhịn không được, nghiến răng nghiến lợi mắng.

Cao Khôn không nói gì.

Sau đó Lý Huỳnh Lam trực tiếp tháo pin điện thoại của Cao Khôn, rồi mở nắp pin điện thoại của mình ra, rút sim, sau đó lắp sim của Cao Khôn vào máy mình, xong xuôi mới trả lại cho đối phương.

Cao Khôn chẳng kịp phản ứng.

Lý Huỳnh Lam nói “Cầm!”

Cao Khôn nhìn chiếc di động Lý Huỳnh Lam đưa cho, nói “Đó là của cậu.”

Lý Huỳnh Lam đáp “Nhà tài trợ tặng, tôi còn có vài cái nữa”

Cao Khôn vẫn không nhận.

“Ngại nó cũ? Hay chê tôi đã dùng qua?” Lý Huỳnh Lam nhíu mày.

Cao Khôn lắc đầu, nhìn chiếc điện thoại đến một vết trầy xước cũng không có, nói “Vẫn còn mới, không cần tốt với tôi như thế, tôi có thể tự đi…”

“Cũng được” Lý Huỳnh Lam chẳng quan tâm anh nói gì nữa, trực tiếp buông tay.

Cao Khôn đờ đẫn, hoảng hốt định ngăn cản, nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước, vật kia thẳng tắp rơi xuống ‘lạch cạch’ trên nền đất.

Cao Khôn vội vàng ngồi xổm xuống nhặt chết di động lên, cẩn thần lấy vạt áo lau, chỉ thấy chiếc điện thoại nguyên bản còn mới chẳng có một vết xước nào kia bây giờ đã hơi chóc sơn một chút, trên nắp cũng hơi lõm, nhưng màn hình không hề tổn hại, không ảnh hưởng tới sử dụng.

Cao Khôn khó xử ngẩng đầu nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam làm bộ như không có chuyện gì, chỉ hỏi “Thế nào? Nếu không hài lòng…”

Thấy cậu lại sắp động tay với chiếc điện thoại, Cao khôn lập tức đứng lên nắm lấy tay Lý Huỳnh Lam. Có lẽ bởi sốt ruột, anh hơi dùng lực, lòng bàn tay thô ráp tiếp xúc với làn da nhẵn nhụi nơi cổ tay đối phương, hai người đều hơi ngẩn ra.

Ngay sau đó, Cao Khôn vội vàng buông lỏng ra, do dự rồi vẫn buông, rồi chấp nhận cất chiếc điện thoại kia vào túi.

Thấy anh như thế, sắc mặt Lý Huỳnh Lam lúc này mới hòa hoãn, khóe miệng hơi nhếch lên, chỉ bỏ lại một câu "Nhanh về đi", sau đó cầm lấy dù rời đi.

Phía bên kia, Chu Chí Thành vẫn đang nhìn chằm chằm vào bóng dáng chiếc xe vừa rời đi, lại nhìn thấy Lý Huỳnh Lam đầu kia đang đi tới, biểu tình hơi trầm xuống, điều chỉnh tâm trạng một chút, mới tùy ý hỏi "Có chuyện gì gấp sao? Vừa rồi là người của công ty à?"

Lý Huỳnh Lam lời ít mà ý nhiều "Một người bạn."

Ba chữ này có lẽ đối với Vương Nghi Hoan, Chu Chí Thành, cho dù dùng trên người Thường Tiểu Đồng cũng không có gì lạ kỳ, bọn họ giao lưu bên ngoài nhiều, ai chẳng có một vài người bạn nhậu? Những quan hệ tầm thường nhạt nhẽo chẳng phải chuyện hiếm là gì. Nhưng Lý Huỳnh Lam không hề giống họ, quan hệ của cậu từ trước đến nay luôn luôn rõ ràng, trưởng bối, bạn bè, đồng học, đồng nghiệp, những khái niệm này chưa từng lẫn lộn với nhau, đối với mỗi loại người lại có một thái độ riêng. Tuy rằng có rất nhiều đồng học và đồng nghiệp, nhưng bạn bè thân thiết chẳng có mấy, Lý Huỳnh Lam sẽ chẳng để một người đồng học, hay đồng nghiệp tùy tiện tiến vào cuộc sống của cậu, nhưng bạn bè thì có thể. Rất nhiều năm, từ trước tới nay, Chu Chí Thành luôn cho rằng Lý Huỳnh Lam chỉ có hai người bạn là mình và Vương Nghi Hoan, hắn vì thân phận ấy mà trước nay luôn kiêu ngạo, đối với những người trước nay vẫn cạnh tranh

với mình, Chu Chí Thành cảm thấy bản thân đã có được một vị trí tuyệt đối có lợi, Lý Huỳnh Lam tuy chưa yêu hắn, nhưng quan tâm tới hắn, bởi họ là bạn bè.

Vậy mà trong một giây, Lý Huỳnh Lam lại nói cho hắn biết, vị trí xưa nay của hắn lại nhiều hơn một người, trên mặt Chu Chí Thành vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm giờ đây đã dần gợn sóng.

Và, hắn biết Cao Khôn.

Không phải, không nên nói là biết, là đã gặp qua, mới tháng trước, ngoài Cố Nhân Phường.

Ngày đó, Chu Chí Thành đã nói dối Lý Huỳnh Lam. Lúc Chu Chí Thành tới đúng là có gặp Bạch Huy, ngay ngoài ngõ nhỏ phía cửa sau, Bạch Huy vừa lau vết nôn mửa trên người vừa tức giận mắng, thấy Chu Chí Thành tới thì bắt đầu liên tục châm chọc. Chu Chí Thành nghe hắn nói, đại khái cũng hiểu Bạch Huy định đưa Lý Huỳnh Lam về, nhưng người bên Ánh Sáng chẳng biết thức thời mà đến phá rối, Bạch thiếu gia thù dai, cảm thấy lần tới nhất định phải gặp lại người kia.

Chu Chí Thành thấy xe của Lý Huỳnh Lam vẫn còn đậu ngoài hiên, thế nên hắn không trở về, nếu người đón là nhân viên bên Ánh Sáng, có lẽ sẽ chờ Vạn Hà tới rồi mới rời đi, đi dọc theo con phố tìm kiếm, hắn quả nhiên tìm thấy một người đàn ông đang ôm lấy Lý Huỳnh Lam chậm rãi đi tới, mà người kia ghé vào ngực anh, thoải mái cực kỳ.

Chu Chí Thành vội đuổi theo, ý bảo đối phương mình sẽ đưa người đi.

Nhưng người đàn ông không lập tức buông tay, mà đánh giá Chu Chí Thành một phen, sau mới hỏi "Cậu là..."

Không hiểu vì sao, ánh mắt của anh khiến Chu Chí Thành có

cảm giác không tự nhiên, rõ ràng đối phương rất bình tĩnh, nhưng lại khiến hắn cảm giác rất nặng nề, dường như có một chút châm chọc. Nhưng quan hệ của hắn và Lý Huỳnh Lam, công việc của họ rất gần nhau, người kia từ Ánh Sáng tới sao lại có thể không biết.

Bất quá, Chu Chí Thành vẫn nhẫn nại giải thích cho anh, đối phương nghe xong, dường như lúc này mới bỏ xuống cảnh giác, hơi do dự, chậm rãi giao Lý Huỳnh Lam vào tay hắn.

Chu Chí Thành định đi, nhưng người vốn còn đang ngủ kia bỗng nhiên tỉnh, cậu trừng mắt nhìn người đàn ông ôm cậu, ánh mắt thâm trầm tối đen.

“Đừng…”

Lý Huỳnh Lam ấp úng, thanh âm mơ hồ mà suy yếu.

Người đàn ông kia ngẩn ra.

Chu Chí Thành liền nói “Huỳnh Lam là tôi, Huỳnh Lam là tôi, tôi đưa cậu về nhà.”

Lý Huỳnh Lam lại lắc đầu, gắt gao kéo vạt áo của người kia “Đừng… Đừng đi… Anh đừng đi…”

“Xin lỗi, cậu ấy uống rượu” Chu Chí Thành vội vàng giải thích, rồi nhận lấy Lý Huỳnh Lam “Cảm ơn anh, còn lại để tôi lo là được.”

Người đàn ông đó không nói chuyện, chỉ thấy Lý Huỳnh Lam bắt đầu kích động gào thét.

“… Đừng đi nữa… Đừng bỏ em… Em không say…”

“Không rời không rời không rời, không say không say, về nhà

trước rồi nói…”

Chu Chí Thành chỉ biết nhắc lại mấy câu điên khùng của Lý Huỳnh Lam, cố gắng áp chế người đang áp chế kia đi tới chỗ đỗ xe, không nhìn lại về phía người đàn ông kia, cũng không biết rằng anh vẫn đứng đó, trừng mắt nhìn vạt áo của mình, thật lâu không nhúc nhích…

Lúc này chợt nhớ tới lần đó, Chu Chí Thành suy nghĩ rất nhiều, người đàn ông đêm ấy và người đàn ông đến trường lần này là một người. Nhưng tại sao anh lại biết Lý Huỳnh Lam? Là trước hay sau đêm kia? Nếu như là sau, thời gian cùng lắm mới hơn một tháng, nhanh như vậy đã có chỗ đứng như vậy trong lòng Lý Huỳnh Lam? Nếu như là trước kia, vậy sao người này lại làm bộ không biết Lý Huỳnh Lam.

Chu Chi Thành không muốn giống một oán phụ nghĩ nhiều như vậy, nhưng lại không tự chủ được, có lẽ là trực giác, người đàn ông kia khiến hắn cảm thấy bất an.

Hy vọng là mình suy nghĩ nhiều.

****

Việc quay MV kết thúc thuận lợi, bởi công việc kết thúc sớm, Vạn Hà liền cầm tài liệu đưa Lý Huỳnh Lam, sau đó chỉ vào phần đầu tiên nói “Theo ý cậu, căn hộ không lớn, loại phổ thông, hai gian một phòng làm việc, là hướng Nam, không nằm tầng quá cao, xung quanh rất an tĩnh, cũng khá gần công ty, tổng cộng bốn căn, cậu xem một chút, nếu thấy được chúng ta có thể đi xem trước.

Lý Huỳnh Lam nhìn tập ảnh chụp, hỏi “Nếu ok, có thể dọn vào ở nhanh nhất lúc nào?”

Vạn Hà không nghĩ cậu vội vã đến thế, đáp “Lúc nào cũng được.”

Lý Huỳnh Lam vừa lòng gật đầu.

Tiếp lại mở tập thứ hai ra nhìn, lần này chưa nhìn được vài tờ đã nhíu mày.

Vạn Hà thấy cậu như vậy, thì vội nói "Cậu không nói chi tiết, tôi đã vội hỏi rồi, nếu thấy lương bổng có vấn đề, có thể thảo luận lại."

Lý Huỳnh Lam nhìn mấy chức vị trong tờ giấy: Trợ lý giám đốc, trợ lý bí thư, trợ lý tài vụ... Tất cả đều là trợ lý, có vẻ dễ nghe thật, nhưng thực chất hàm ý bên trong vô cùng vi diệu, loại công việc trợ lý này, thấp thì chẳng khác nào tạp vụ, cao thì rất có địa vị, được tiếp xúc nhiều với nhiều nhân vật nổi tiếng, nhưng chỉ cần hơi phạm sai lầm một chút, những người ấy có thể dùng quan hệ bức chết bạn, chứ đừng nói nếu phải ở chung với những loại người không tốt.

Lý Huỳnh Lam cất những tài liệu kia đi, cậu hỏi Vạn Hà "Hiện tại, với điều kiện của anh ấy, ngoài mấy cái này ra còn việc gì không?"

Vạn Hà nghĩ nghĩ, vẫn thành thật đáp "Bán hàng, nhân viên nghiệp vụ, phục vụ, hoặc là bảo vệ, thật ra có rất nhiều, chỉ cần hắn chịu làm, sẽ có cơ hội thôi..."

"Vậy, nếu trước kia anh ấy còn..."

"Còn làm sao?" Vạn Hà kỳ quái, anh rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi này của Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam thở dốc, cuối cùng vẫn nuốt câu nói kia trở về, cậu không nói được thành lời, cũng không muốn tự mình nói cho người ta biết, cậu không biết Cao Khôn đã vượt qua đoạn thời gian ấy như thế nào, ít nhất đối với cậu mà nói, con dao sự

thật này nháy mắt đã đâm vào trong lòng, chỉ cần nhắc tới, nó sẽ cắt oan ra một miếng thịt, máu tươi đầm đìa, đau vào cả tâm gan.

Có lẽ, cả đời sẽ không thể nói ra được…

Quyển 1 - Chương 15: Ở chung (3)

DTV-EBOOK

Sáng sớm đã ra khỏi nhà, Lý Huỳnh Lam đầu tiên là đến chụp hình quần áo cho vài tờ tạp chí, sau đó buổi chiều thì tới Ánh Sáng tập luyện cùng vài huấn luyện viên, hết giờ mới mở máy chat video thảo luận với Chu Chí Thành về kịch bản vở diễn, cứ bận bịu như vậy cho tới khi mặt trời dần lặn sau dãy núi phía Tây.

Màn hình đầu kia hiện lên hình ảnh của Chu Chí Thành, hắn hỏi Lý Huỳnh Lam "Đêm nay có rảnh không? Có muốn đi ăn không?"

Lý Huỳnh Lam vẫn đang ghi chép gì đó vào sổ tay "Ăn gì?"

Chu Chí Thành biết vậy có nghĩa là có hy vọng rồi, bật người đứng dậy, cao hứng nói "Đi ăn thịt nướng Thiên Thụy nhé? Thèm ghê cơ!"

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn hắn, không nói.

Chu Chí Thành vội hỏi "Cậu đừng lo lắng, hai ngày trước tôi làm phụ đạo cho người ta kiếm khá lắm, bây giờ vẫn còn chưa tiêu đâu."

So với sinh hoạt khá giả của Vương Nghi Hoan và Lý Huỳnh Lam mà nói, gia cảnh Chu Chí Thành không phải quá giàu có, còn phải nói là tương đối khó khăn, trong nhà còn có một em trai em gái, cha mẹ đều là những người lao động phổ thông, hơn nữa Chu Chí Thành muốn lên đại học, lại là ngành nghệ thuật cần tiêu pha nhiều, thu chi trong nhà bình thường cũng chỉ là miễn cưỡng vừa đủ.

Cũng may Chu Chí Thành rất hiểu chuyện, phí sinh hoạt cơ bản đều là tự mình kiếm lấy, mặc dù có hai người bạn có tiền, nhưng về phương diện này lòng tự trọng của hắn phi thương cao, thậm chí đến trình độ thần hồn nát thần tính, một mực từ chối bất luận trợ giúp tiền bạc gì, nếu Vương Nghi Hoan có lời mời, Chu Chí Thành nhất định sẽ mời lại, để tránh trong lòng hắn lại vướng mắc chuyện chiếm tiện nghi người khác.

Vương Nghi Hoan và Lý Huỳnh Lam biết hắn để ý chuyện này, cho nên luôn tôn trọng lựa chọn của Chu Chí Thành, cũng không công kích vào điểm nhạy cảm đó của hắn. Chỉ là trong trường hợp Chu Chí Thành, về phương diện tiền nong, hai người thường sẽ không tùy tiện như vậy.

Lúc này Chu Chí Thành lại có lời mời, Lý Huỳnh Lam nghĩ nghĩ, vốn muốn đáp ứng hắn, nhưng Vạn Hà lại đến.

“Huỳnh Lam, cậu không mở máy à?”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, lấy chiếc di động này giờ vẫn nháy đèn liên tục chỗ tay cầm bên cạnh, chỉ có điều nó mới để chế độ im lặng, mở ra mới biết, bên trên báo một loạt cuộc gọi nhỡ.

Vạn Hà nói “Lý lão tiên sinh đánh điện thoại từ công ty tới.”

Lý Huỳnh Lam đặt chiếc di động trở về “Buổi tối tôi không phải là đã báo rồi sao, nói cho ông ấy biết tôi không về được.”

Vạn Hà do dự “Lý lão tiên sinh nói ông ấy sẽ thương lượng chỗ Trác tiên sinh, nếu cậu không trả lời, ông ấy sẽ tự mình đến tiếp.”

Lý Huỳnh Lam nắm chặt cây bút, trầm mặc.

Qua màn hình, Chu Chí Thành thấy bộ dạng lúc này của cậu, hiếm khi khuyên một câu “Huỳnh Lam, nếu không cậu về nhà

ăn cơm đi, hôm khác hẹn sau vậy, hôm nay… đã là Trung Thu rồi."

Lý Huỳnh Lam không biết đã nghĩ gì, đóng quyển sổ lại, nói với Chu Chí Thành "Vậy tôi đi trước."

Chu Chí Thành còn tưởng lời nói của mình có tác dụng, trong lòng cười khổ một chút, rồi chào Lý Huỳnh Lam một câu, tắt màn hình.

Lý Huỳnh Lam không để Vạn Hà đưa về, cậu tự lái xe trở về nhà.

Trong phòng khách không có lấy một bóng người, một lát sau lại thấy dì Tạ mới bưng một tô canh nóng đi ra.

"Huỳnh Lam về rồi đấy à, ăn cơm thôi, nhanh lại đây ngồi đi!"

Lý Huỳnh Lam vừa nhìn đủ cái loại quà tặng bày lổn ngổn trên salon, vừa hỏi "Ông ngoại đâu?"

Dì Tạ đáp "Lão tiên sinh còn đang trong thư phòng, chiều nay hai bác của cháu đến, vừa mới đi thôi, dì tưởng họ ở lại ăn cơm nên nấy nhiều món hơn một chút, bây giờ thì lãng phí quá…"

Lý Huỳnh Lam không trách dì Tạ, mỗi lần Lý Càn và Lý Linh tới đây, Lý Nguyên Châu chưa bao giờ để họ ở lại ăn cơm, đối với ông mà nói, so với việc gặp mặt hai đứa con trai này, nhìn bộ bút lông sói để trên bàn làm việc trong nhà còn đáng giá hơn nhiều.

Quả nhiên, Lý Nguyên Châu thấy động tĩnh thì ra ngoài thư phòng, thấy một đống bao lớn bao nhỏ trong phòng khác, bất mãn hỏi dì Tạ "Sao lại lộn xộn thế kia?"

Dì Tạ vội vàng dọn dẹp sạch sẽ "Để tôi mang xuống kho cất vậy."

Lý Nguyên Châu lại nói "Thôi không cần, tốn diện tích, cô mang

hết đi đi!”

Đôi mắt dì Tạ sáng lên, còn định làm bộ từ chối, nhưng Lý Nguyên Châu trực tiếp phất tay bảo dì đi, rồi lại quay đầu lại nhìn Lý Huỳnh Lam, có ý trách cứ “Di động thế nào mà không tiếp, gọi nhiều như vậy mới mở máy, dù bận công việc cũng không thể không trở về nhà.”

Lý Huỳnh Lam khẽ ừ một tiếng “Biết”

Lý Nguyên Châu hết giận rồi đi tới bàn ăn ngồi xuống, dì Tạ trở về bắt đầu chia thức ăn cho hai người, lại bị Lý Nguyên Châu ngăn cản.

“Từ từ đã, người còn chưa đủ, gấp cái gì?”

Dì Tạ vâng dạ rồi buông thìa xuống.

Ba người cứ như vậy ngồi quay quanh bàn, tầm một tiếng đồng hồ sau, Lý Nguyên Châu lúc này mới hỏi “Sao Tiểu Quân vẫn còn chưa về, cô gọi điện cho nó chưa?”

Dì Tạ đáp “Tôi gọi rồi, nhưng không nghe máy”

“Nó biết hôm nay phải về ăn cơm không?”

“Dạ biết, chiều nay lúc ra ngoài cô ấy còn nói với tôi cổ đáp ứng”

Lý Nguyên Châu nghĩ nghĩ “Vậy chờ một chút vậy, nói không chừng là đang lái xe, không cần phiền vậy.”

Dì Tạ “Vâng” một tiếng trả lời.

Lý Huỳnh Lam nghe vậy, châm chọc nhếch khóe miệng lên.

Không biết đã qua bao lâu, thức ăn trên bàn nguội lạnh dần, từ

màu sắc hương vị hấp dẫn đến khi tan biến hết, thật phí công chuẩn bị cẩn thận, Lý Huỳnh Lam tự cảm thấy trạng thái đồ ăn bây giờ thật thú vị, cậu nhìn chằm chằm những món ăn trên bàn đang dần biến hóa, tò mò rốt cuộc chúng nó rồi sẽ biến thành dạng gì đây.

Cuối cùng Lý Nguyên Châu cũng bắt đầu bực mình, nhưng ông vẫn cố nhịn, cho tới khi không thể kiên nhẫn hơn được nữa bắt đầu ném điện thoại tới trước mặt Lý Huỳnh Lam.

“Cháu gọi điện cho mẹ, hỏi xem nó rốt cuộc là đang ở đâu.”

Lý Huỳnh Lam dừng lại, vẫn nhận lấy chiếc di động kia, sau đó cậu hỏi “Số của bà ta là gì?”

Lý Nguyên Châu khó chịu nhíu mày.

Thấy ông ngoại không định nói trước, Lý Huỳnh Lam vẫn tự mình tìm kiếm một dãy số, một lát sau đặt di động xuống nói “Tắt máy!”

Nếp nhăn giữa nhân tung của Lý Nguyên Châu lại càng sâu.

Dì Tạ theo thói quen mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm*, chỉ chờ tình trạng chiến tranh trong yên lặng này nhanh nhanh qua đi, dì mới có thể làm xong sớm một chút còn nghỉ ngơi.

*Nguyên văn眼观鼻鼻观心 ý nói cúi đầu xấu hổ.

Đương lúc kiên nhẫn của Lý Nguyên Châu sắp cạn kiệt, chuẩn bị tuyên bố bữa tiệc chấm dứt, chuông cửa bỗng vang lên, dì Tạ lập tức chạy đi mở cửa, sau đó một giọng phụ nữ vui vẻ truyền tới.

“Con về rồi, mọi người chưa ăn cơm sao?”

Theo sau tiếng gót giày cộp cộp vang lên, Lý Tiểu Quân tay xách

nách mang hai túi đồ rất lớn từ ngoài đi vào, chị ăn diện thời thượng mà xinh đẹp, năm nay tuy đã gần bốn mươi, nhưng trông ra như chỉ sắp tới ba mươi là cùng, ngoại hình thập phần giống Lý Huỳnh Lam, nhìn vào có khi còn tưởng chị em, chỉ là khí chất của Lý Huỳnh Lam thanh lãnh, nói năng thận trọng, mà Lý Tiểu Quân lại như đóa hoa hồng vừa diễm lệ, vừa kiều my, đôi khi còn có cảm giác hơi phóng túng.

Thấy đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh, Lý Tiểu Quân khoa trương ái dà một tiếng, tiện đà ghét bỏ nói "Ngày lễ lớn thế này sao lại ăn mấy đồ này, đi, con mời mọi người, chúng ta sẽ cùng nhau ăn thật ngon!"

Nói xong, ném hai cái túi to đùng xuống, ý bảo mọi người đi cùng với mình, chỉ thấy Lý Nguyên Châu lạnh lùng nhìn chị hỏi "Con lại định chạy đi đâu?"

Lý Tiểu Quân ngẩn ngơ, lập tức đáng thương dán vào người Lý lão gia "Ba, sao ba lại nổi nóng thế, thế này con còn nói thế nào nữa đây?" Sau đó xoay người, lấy trong cái túi to tên sa long ra một đồ vật đưa cho ông cười nói "Con hiện giờ chỉ chuẩn bị được thế này thôi, cũng chẳng gây bất ngờ gì được."

Lý Nguyên Châu thấy con gái mở hộp quả, lấy chiếc áo lông bên trong ra, lập tức cong mắt lên cười, sắc mặt vui mừng khen.

"Lông cừu à… không tồi không tồi…"

Lý Tiểu Quân làm nũng "Màu xám có được không nhỉ, con cố ý chọn đó, rất hợp với ngài"

Lửa giận của Lý Nguyên Châu nháy mắt biến mất, chỉ thấy ông mừng rỡ, mặt mày hớn hở, vuốt ve chiếc áo lông mà cửa hàng nào cũng bán kia, yêu thích không buông tay.

Dì Tạ cũng đi qua khích lệ, một đám người đi tới đi lui náo nhiệt

cực kỳ, duy chỉ có Lý Huỳnh Lam yên lặng mà nhìn họ, không nói được một lời.

Lý Tiểu Quân lúc này mới chú ý tới con trai, vội vã trở lại, lấy ra một hộp quà nữa mang tới, cười nói "Huỳnh Lam, mẹ mua cho con đồ này, mẹ chọn lâu lắm nhé, đoán xem là gì?"

Lý Huỳnh Lam liếc mắt qua một cái, thản nhiên nói "Cám ơn, nhưng tôi không cần."

Nụ cười trên mặt của Lý Nguyên Châu và Lý Tiểu Quân cứng đờ

Lý Nguyên Châu nói "Con còn chưa bóc quà, sao đã biết không cần?"

Lý Tiểu Quân cũng nói "Đúng vậy, mấy hôm trước mẹ thấy con mất di động, muốn đổi một cái, hôm nay mẹ đi rất lâu mới chọn được, là loại mới nhất, hiện tại mấy đứa trẻ tụi con không phải đều thích cái này sao?"

Thấy Lý Huỳnh Lam vẫn không động đậy gì, Lý Nguyên Châu có chút mất hứng "Đây là tâm ý mẹ con, kể cả chọn con không thích, nhận lấy là lễ tiết cơ bản." Lý Nguyên Châu ngày thường thường xuyên răn dạy hai đứa con trai, nhưng đối với đứa cháy ngoại này ông luôn ôn hòa dạy bảo, nói như vậy đã coi như rất coi trọng rồi.

Lý Huỳnh Lam nghe vậy, sau đó vươn tay cầm lấy di động.

Lý Nguyên Châu rất vừa lòng, đã thấy cậu chìa tay ra, đưa hộp quà cho dì Tạ.

"Tôi nhận đồ, nên đây là của tôi, bây giờ tôi muốn tặng cho dì" Ngữ khí Lý Huỳnh Lam vô cùng bình tĩnh, lại làm cho hai người kia thay đổi sắc mặt.

Dì Tạ nào dám nhận, chỉ lùi xuống dưới, xấu hổ nhìn Lý Nguyên Châu, lại liếc Lý Tiểu Quân, không dám nhìn thẳng vào Lý Huỳnh Lam.

Lý Nguyên Châu sinh khí "Huỳnh Lam, con thế là không được, phải giải thích với mẹ ngay!"

Lý Huỳnh Lam trực tiếp đứng lên trả lời "Tôi ăn xong rồi, đi trước!"

"Đứng lại!"

Lý Nguyên Châu trầm giọng quá, sau đó hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén lửa giận, muốn nói chuyện tử tế với cháu mình.

"Hôm nay là lễ lớn, có việc gì khó chịu, thì ngồi xuống chậm rãi nói, người một nhà có hiểu lầm gì không thể tháo gỡ sao?"

"Hiểu lầm?"

Gương mặt lạnh nhạt của Lý Huỳnh Lam rốt cuộc xuất hiện một tia cảm xúc, chỉ là vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Sao phải tháo gỡ hiểu lầm? Có một người bị hiểu lầm, bị oan uổng, sau đó chết, bị phế, rất xứng đáng phải không, là anh ấy xui xẻo, người bên ngoài thì cần gì phải làm điều thừa?"

"—— Choang!"

Lý Nguyên Châu rốt cuột ném chiếc bát trong tay, phẫn nộ quát "Mày lại nháo cái gì, vì một người chết sao. Nhiều năm như vậy vẫn không thể ngừng, mày xem mày tự gây ra cái gì, bây giờ còn đổ lên người chúng ta sao? Nhiều năm mày quái gở như thế, vậy mày có bao giờ nghĩ tao và mẹ mày lúc trước là vì ai, vì ai không? Chúng ta không nợ mày, Lý Huỳnh Lam, đẻ ra mày, nuôi mày ngần ấy năm, không ai nợ mày hết! Thằng ăn cháo đá bát!"

Lý Nguyên Châu ngày thường nho nhã phon độ, bình thường cùng lắm chỉ nói vài lời lạnh nhạt mà thôi, rất ít khi nổi giận như vậy, giống hệt như Lý Huỳnh Lam. Trong lòng Lý Huỳnh Lam tuy có oán, nhưng cậu chưa bao giờ dùng ngôn ngữ trực tiếp để đối phương thấy tâm trạng của mình, hôm nay, cả hai đều không thể nhịn được nữa."

Lý Nguyên Châu nói vậy, khiến Lý Huỳnh Lam giật mình một cái trong chớp mắt, rồi sau đó, cậu nở một nụ cười, chỉ là nụ cười ấy sao mà bi thương, ánh mắt lạnh lẽo tới tận xương tủy.

Cậu gật đầu, nói "Đúng, là tôi ăn cháo đá bát, nếu không sao có thể để các người đối đãi với anh ấy như thế, cuối cùng vẫn là báo ứng của tôi..."

Lý Nguyên Châu ngẩn ngơ, mà Lý Tiểu Quân bên cạnh nghe con trai nói vậy khuôn mặt càng trắng bệch, hai người cùng nhìn bóng dáng Lý Huỳnh Lam rời khỏi, thật lâu vẫn chẳng nói gì.

Quyển 1 - Chương 16: Ở chung (4)

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam rời khỏi hoa viên Lục Nham, rồi bắt một chiếc taxi trên đường bảo đi lòng vòng, từ khu dân cư tĩnh mịch tới những con phố mua sắm phồn hoa, từ trung tâm thành phố náo nhiệt đến con ngõ tắt nhỏ vắng lặng sau công viên, vậy nhưng cậu chẳng có thể dừng chân ở nơi nào.

Sau đó sư phụ tài xế cũng không nhịn nổi hỏi Lý Huỳnh Lam rốt cuộc là muốn đi đâu, nói bản thân còn phải giao ban rồi vội vàng về nhà. Tới lúc này Lý Huỳnh Lam mới ý thức được, cậu chẳng thể đoàn viên với ai, và dường như gây trở ngại cho người khác lúc này quả thật chẳng ổn lắm.

Cậu nghĩ nghĩ, rồi nói ra một địa chỉ.

Con đường dẫn về khu Z trong thành phố U đã được mở từ rất lâu, thiết kế rộng khoảng mười mét, hai bên xây đầy mấy căn hộ thấp tầng cũ kỹ, tính ra nơi này có niên đại ít nhất khoảng mười năm rồi.

Xe taxi chạy tới một nơi gọi là vườn hoa Đông Hủy thì dừng lại, Lý Huỳnh Lam nhìn đồng hồ tính cước, rồi đưa tìm toàn bộ tiền trên người đưa cho tài xế, sau đó xuống xe, xoay người vào khu tập thể.

Trong phòng gác bên ngoài khu nhà có một vị đại gia đang ngủ gà ngủ gật, gã mặc chiếc áo bông mỏng ngồi trên ghế trúc, lúc Lý Huỳnh Lam đi qua trước mặt, gã chỉ nâng mí mắt nhìn lướt một cái, rồi yên lặng mà nhắm lại.

Cây cối trong khu tập thể rất thưa thớt, các dãy nhà cũng cách nhau khá xa, lại càng không nói tới chuyện có thang máy, Lý

Huỳnh Lam chậm chạp đi lên lầu, cho tới tầng cao nhất, cậu đã hơi hổn hển một chút, hít vào một hơi, cậu đi dọc theo hành lang tối mịt cố gắng tìm một căn hộ.

Cậu mới chỉ tới thăm nơi này đúng một lần, vẫn là cùng với Vạn Hà, thế nhưng đại khái dựa vào trí nhớ vẫn có thể tìm được nơi đó, chỉ là cho tới khi đứng trước cửa, Lý Huỳnh Lam lục túi áo, lại sững sờ tại chỗ.

Không thấy chìa khóa…

Lý Huỳnh Lam vuốt cánh cửa trước mặt, ngây ngốc đẩy, gõ, cuối cùng phiền muộn nhấc chân đá cho nó một cước, rồi ngồi phục xuống đặt mông trên mặt đất.

Sốt ruột cả một ngày, cả một ngày trời.

Đèn cảm ứng bên ngoài rất chậm chạp, đùa nghịch cả ngày trời mới bên ngoài tới giờ mới có động tĩnh một chút, nhưng lập lòe được mười giây thì tắt ngúm, Lý Huỳnh Lam đành lấy điện thoại ra mờ mịt mà soi.

Cậu hiện tại có vài lựa chọn: Một, tìm Vương Nghi Hoan hỏi vay cô ít tiền, sau đó thuê phòng khách sạn; hai, tìm Vạn Hà, gọi anh chở tới công ty lấy chìa khóa, rồi ngủ trong phòng nghỉ một đêm; cuối cùng, tìm tài xế trong nhà, gọi tới đón mình trở về.

Lý Huỳnh Lam trong lòng suy tính lại mấy khả năng này, nhưng đôi mắt cậu lại nhìn chằm chằm một dãy số hiện trên màn hình rất lâu, đôi tay phản ứng trước cả ý nghĩ một bước nhấn xuống…

Lưu Hỉ Nhạc tan ca, vừa vào cửa hai mắt đã ‘Tạch’ một cái lóe sáng, đi tới Cao Khôn đang nằm trên giường.

“Ôi di động mới! Chiếc này vừa mới niêm yết ngoài cửa hàng đó,

xịn ghê, ca bình thường không mua đã mua phải mua cái tốt nhất, quả nhiên là anh tui!"

Cao Khôn hoàn hồn rất nhanh, thừa dịp Lưu Hỉ Nhạc còn đang vươn móng heo ra đã cất chiếc di động xuống dưới gối đầu.

"Không phải mua!"

"Dạ? Không phải? Thế nhặt ạ?" Lưu Hỉ Nhải tò mò "Thế tại sao em lại không nhặt được, nói mau, em chốc lát còn đi…"

Cao Khôn mặc cậu ta lải nhải không ngừng, hoàn toàn chẳng thèm để tâm tới, mặc kệ Lưu Hỉ Nhạc nháo loạn còn bản thân thì yên lặng ngồi đó.

Lưu Hỉ Nhạc thần thần bí bí "Anh, em biết rồi, là con bé nhà họ Vương kia đưa đúng không, khó trách buổi chiều em thấy con bé cứ lén lén lút lút ngoài ký túc xá, lâu lắm rồi nó không tới, bên ngoài mặc dù ồn ào, nhưng em biết nó vẫn nhớ anh mà, nói thật, con bé kia chả xứng, nhưng nó đối với anh tốt thật…"

"Không phải cô ta" Cao Khôn nghe không nổi nữa, khó lắm mới chặn được Lưu Hỉ Nhạc đang nói hươu nói vượn "Di động này là…"

Anh vốn nói là người khác đưa, nhưng lại sợ Lưu Hỉ Nhạc bên cạnh truy vấn hỏi là ai, với thân phận của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn sẽ không nói với người ngoài, nhưng nếu không trả lời chắc chắn cậu ta sẽ lảm nhảm mãi không thôi, thế nên cái câu "tôi tự mua" kia do dự nửa ngày vẫn nghẹn trong miệng, biểu cảm từ yêu thích chuyển thành cứng đờ nghiêm trọng, nhìn qua lại có vẻ tàn khốc, sau đó thành công chấn động cái kẻ hay chọc ngoáy Lưu Hỉ Nhạc.

Lưu Hỉ nhạc lùi lại một bước, ấp úng nói "Ha ha, em, em tùy tiện hỏi thôi, anh đừng nóng, em đi tắm trước nha!"

Khi cái người quấy rối kia vừa đi, trong phòng lại khôi phục yên lặng. Cao Khôn lúc này mới cẩn thận lôi di động ra, rìa điện thoại có một vết xước bóng loáng, nhìn qua có vẻ ghê người, Cao Khôn dùng ngón tay thô ráp tiếc hận mà lau, ngón tay lướt qua vô tình nhấn nút mở khóa.

Anh đã không tiếp xúc mấy loại sản phẩm công nghệ cao này thật lâu rồi, phải nghiên cứu tỉ mỉ một chút mới đại khái hiểu được tình huống, lúc Lý Huỳnh Lam đưa máy cho anh hoàn toàn chưa hề reset máy, Cao Khôn vốn không muốn xem, nhưng lại sợ có tư liệu hay tin tức quan trọng gì của đối phương lưu lại, ảnh hưởng đến công việc và học tập của cậu sẽ không tốt.

Là một ngôi sao, Lý Huỳnh Lam vậy mà không có sở thích chụp tự sướng, trong điện thoại không hề lưu lại hình ảnh của cậu hay tài liệu này, trong điện thoại chỉ có vài cái tên với dãy số được phân loại chỉnh tề, nhưng không hề có bất kỳ một dấu hiệu nhận biết hoặc nickname nào của mọi người, phong cách lưu tên trong di động giống hệt hình tượng của cậu, lạnh lùng mà tinh tế.

Chỉ là Cao Khôn cuối cùng vẫn phát hiện ra ảnh chụp của Lý Huỳnh Lam, và vài tin tức mà Vạn Hà báo tới, có vẻ là việc quay phim và chụp hình cho tạp chí, Vạn Hà phải hỏi qua ý kiến của cậu.

Trong bức ảnh, Lý Huỳnh Lam ngồi sau bàn học, trên bàn là một ngọn đèn nhỏ mù mờ, ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra, chiếu ra những hình lập thể xung quanh, Lý Huỳnh Lam như đang suy nghĩ, một tay chống thái dương, hết sức chuyên chú nhìn bức thư trong tay. Bức ảnh vẫn chưa qua chỉnh sửa, khuôn mặt kia tinh xảo đến hoàn mỹ, mà trên biểu tình trên gương mặt cậu lạnh nhạt, tư thế ngồi đoan chính, hết thảy nhìn thật bình thường, nhưng bức ảnh lại tỏa ra một loại cảm giác thanh tịnh khó hiểu, khiến người xem cảm thấy cực kỳ cô độc…

Cao Khôn kinh ngạc, anh nhìn chằm chằm vào bức ảnh, trong lòng vừa động, bàn tay không tự chủ được mà nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, chỉ là ngón tay vừa chạm đến màn hình, điện thoại trong tay lại đột nhiên rung bần bật.

Cao Khôn không có thói quen lưu thông tin cần thiết vào máy, kể cả cái thời lên cò súng trước kia trong điện thoại của anh cũng chưa bao giờ tồn tại một người nào, anh đối với mấy chuyện di động này nọ đơn giản như thế, nên liên lạc với những người như Diêu Chính Quý càng ngày càng ít. Mà hiện tại vừa thấy dãy số đang báo trên màn hình Cao Khôn đã biết là ai, trong lòng anh có một chút kinh ngạc, bởi vì nhiều năm như thế qua đi, đối phương vẫn chưa từng đổi số máy.

Lúc Cao Khôn vẫn còn do dự tới xuất thần, di động bỗng yên lặng một chút, thế nhưng rất nhanh lại bắt đầu ầm ĩ, Cao Khôn vội vàng từ trên giường ngồi dậy, bối rối nhận máy.

“Alo?”

Đầu kia truyền tới một âm thanh “Đang làm à?”

Qua di động, giọng nói Lý Huỳnh Lam nghe càng thanh lãnh, còn nhiều thêm một tia lười nhác.

Cao Khôn thành thật trả lời “Đang nằm trên giường nhìn di động…”

Cao Khôn cười khẽ một tiếng, nụ cười lại khiến lỗ tai của Cao Khôn nóng rần khó hiểu “Đang chơi sao?”

Cao Khôn đáp “Không biết dùng”

“Ngu ngốc!” Lý Huỳnh Lam thấp giọng mắng anh.

Cao Khôn không lên tiếng.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Cái xe hôm trước của ai thế?”

“Hỏi mượn người ta, đã trả lại rồi” Cao Khôn nói.

Lý Huỳnh Lam “Ừ” một tiếng, không nói.

Cậu chẳng nói lời nào, Cao Khôn cũng vậy, hai người lại lâm vào trầm mặc, những chẳng ai có ý định cúp điện thoại, một lúc lâu sau, Lý Huỳnh Lam mới hỏi “Anh biết lái xe… Vậy anh biết mở khóa không?”

Đối với hai vấn đề chẳng mấy liên quan thế này, Cao Khôn kỳ quá “Khóa gì cơ?”

“Khóa cửa, ừm, đợi tôi nhìn chút” Lý Huỳnh Lam vẫn chậm rì rì nói “Khóa móc thân đồng, ổ khóa chữ thập, còn chia trên dưới…”

Cao Khôn dùng đầu bả vai áp vào điện thoại, lập tức xuống đất đi giày “Câu đang ở dâu?”

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Anh đi làm à?”

“Không”

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Cũng không đi”

Lý Huỳnh Lam lúc này mới không do dự nhắn địa chỉ.

Lưu Hỉ Nhạc vừa mới đi tắm về đã thấy Cao Khôn vội vàng chạy ra ngoài, không đợi cậu ta mở miệng, anh đã hai ba bước đi

thẳng, mất dạng trong đêm tối.

“Chẳng lẽ là người mất của tìm tới?” Lưu Hỉ Nhạc lầu bầu “Cũng không cần gấp thế đâu…”

…

Lý Huỳnh Lam đầu kia cúp điện thoại rồi dựa cạnh cửa, lúc ra ngoài câu không chỉ không mang chìa khóa, còn quên mặc áo khoác. Thời tiết tháng mười tuy không quá lạnh, nhưng chỉ mặc một chiếc áo phông ngắn tay ra ngoài quả thực vẫn khiến người ta không thể chịu nổi. Cậu sở hai cánh tay lộ ra ngoài, co ro thành một đoàn, tâm tình lại treo ngược cành cây.

Đợi trong chốc lát, thật ra không phải trong chốc lát, Lý Huỳnh Lam cảm thấy mình đang hơi gà gật một chút, hành lang bỗng truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt câu, dưới ngọn đèn mờ mịt, Lý Huỳnh Lam vẫn có thể thấy mồ hôi trong suốt chảy xuống trên trán Cao Khôn và hơi thở gấp gáp của anh.

“Nhanh vậy…” Lý Huỳnh Lam kinh ngạc.

Cao Khôn đầu tiên là vươn tay ra với cậu “Đứng lên, đất lạnh lắm.”

Lý Huỳnh Lam ngừng một chút, rồi nắm lấy bàn tay anh.

Bạn tay cậu rất lạnh lẽo, so với bàn tay nóng bỏng ấm áp của Cao Khôn, độ ấm kia dường như đã đốt vào lòng Lý Huỳnh Lam.

Để Cao Khôn kéo mình đứng dậy, Lý Huỳnh Lam nắm chặt rất lâu rồi mới buông ra, hỏi “Tới đây thế nào?”

Cao Khôn móc chiếc đèn pin trong túi ra, quay đầu lại ngồi xổm

xuống nhìn ổ khóa, vừa nói "Ngồi xe buýt" Từ công trường tới đây có xe buýt chạy qua, nhưng phải đi một quãng đường, kỳ thật nếu đi xe buýt sẽ tốn rất nhiều thời gian, thế nên Cao Khôn vẫn chạy từ đó tới đây.

Lý Huỳnh Lam vươn tay thay anh cầm lấy đèn pin, đầy hứng thú nhìn Cao Khôn móc ra một thanh sắt và vài cái vặn vít bắt đầu nghịch ngợm chiếc ổ khóa kia.

"Phiền thế, cứ phá đi vậy"

Cao Khôn lắc đầu "Một lát nữa thôi, không phải ầm ĩ đâu."

Lý Huỳnh Lam bĩu môi, đơn giản ngồi xuống bên cạnh anh.

Cao Khôn quay đầu lại nhìn cậu, Lý Huỳnh Lam nghi hoặc, chỉ thấy đối phương cởi áo khoác, choàng lên người mình.

Trái tim Lý Huỳnh Lam nhảy dựng, há miệng thở dốc, Cao Khôn lại quay đầu lại tiếp tục làm việc.

Hành lang kiểu cũ tối đen như mực, hai người như ăn trộm ngồi xổm ngoài cửa, một người nạy cửa một người soi đèn, phối hợp ngược lại rất chặt chẽ khăng khít, Cao Khôn cắn chiếc cờ lê trên miệng, một tay cầm dụng cụ, luân phiên làm việc, khoảng mười phút sau, chỉ nghe thấy tiếng "Cùm cụp" vang lên, ổ khóa thành công mở ra.

Lý Huỳnh Lam kinh hỉ nhìn anh "Thật sự mở…"

Cao Khôn lau mồ hôi trên trán, cười cười với cậu.

Quyển 1 - Chương 17: Ở chung (5)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cửa đóng hoàn toàn không bị hư hỏng gì sau khi cạy mở, Cao Khôn vươn tay mở công tắc đèn bên tường, hai người cùng nhau đi vào, một căn hộ hai gian nhỏ xuất hiện trước mắt. Phòng bếp, phòng tắm được trang bị đầy đủ, đồ dùng trên cơ bản là đều có, chỉ là bên trong bên ngoài toàn bộ rộng không quá sáu mươi thước vuông, tường và sàn nhà đều đã hơi ố vàng, quả thật có thể nhìn ra là đã khá cũ.

Lý Huỳnh Lam vuốt chiếc bàn ăn bên cạnh đánh giá xung quanh, vừa lòng hỏi Cao Khôn "Có phải rất được không?"

Cao Khôn không hiểu nhìn cậu, một lúc lâu mới hỏi "Ai ở đây?"

Lý Huỳnh Lam buồn cười "Anh không biết ai ở đây, đã phá khóa nhà người ta?"

Cao Khôn sửng sốt "Tôi tưởng cậu…"

"Tôi bảo anh làm gì thì anh làm à" Lý Huỳnh Lam vô tội nói "Vậy nếu tôi muốn bán anh, có phải anh sẽ tắm rửa sạch sẽ, rồi tự ngồi lên bàn cân đong đếm hay không?" Nói vậy nhưng không biết cậu lại đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, khóe miệng tươi cười trêu chọc cũng nhạt dần, biểu tình hơi cứng đờ.

Cao Khôn thấy bộ dạng của cậu, vội nói "Không ai muốn mua tôi đâu."

Lý Huỳnh Lam vừa bực mình vừa buồn cười "Đúng rồi, người

ngốc như anh bây giờ chẳng có mấy, ăn nhiều cũng chẳng biết có ngoan không."

Đối mặt với chuyện Lý Huỳnh Lam quở trách, Cao Khôn cũng chẳng để ý mà cười cười, chỉ là anh càng muốn biết rốt cuộc căn phòng này là của ai.

Lý Huỳnh Lam không thừa nước đục thả câu nữa, lấy tư thế chủ nhân ngồi xuống ghế, còn thản nhiên mà gác chân lên.

Cao Khôn thấy vậy mới biết rõ mình nãy giờ thật là khờ, anh nhíu mày lại, hiển nhiên có chút không thể đồng ý nổi, nếu phòng này cho loại người thô lỗ như anh ở thì chẳng có vấn đề gì, nhưng nếu là của Lý Huỳnh Lam, lại không thoát khỏi vẻ bần tiện rách nát, từ biệt thự lớn tới nhà trọ bé tẹo, không có người giúp việc, tài xế, chênh lệch không nhỏ chút nào.

Căn phòng này đương nhiên không thể có khả năng là Vạn Hà đưa được, ngược lại, theo yêu cầu của Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà khi đó còn cho rằng mấy căn hộ anh chọn quá nhỏ, nhưng mọi thứ từ đường xá, ánh sáng, bảo vệ, sinh hoạt này nọ đều suy tính hết, kết quả Lý Huỳnh Lam nhìn từ đầu đến cuối, chẳng nhìn trúng căn hộ nào, sau cùng, là cậu tự mình tìm tới nơi này, Vạn Hà sau đó biết thì chẳng hiểu mô tê gì, nhưng Lý Huỳnh Lam đã quyết, hắn vẫn thay cậu hoàn thành thủ tục.

Liếc thấy biểu tình của Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam không cho là đúng "Sao vậy? Ở đây cái gì cũng có, gần công ty, đến trường cũng chẳng xa lắm, xung quanh thanh tịnh, rất tốt."

Cao Khôn nhìn ổ khóa bị chính mình phá rụng, nói nhỏ "Không an toàn, hơn nữa ở đây rất nhỏ…"

"Nhỏ bằng cái chỗ kia của anh sao?" Lý Huỳnh Lam chen vào, nụ cười trên mặt lạnh dần "Có gì không an toàn, tôi là đàn ông, chẳng lẽ lại bị người ta giật tiền cướp sắc à?"

Cậu mạnh mồm như vậy anh cũng chẳng thể nói thêm được gì nữa, Cao Khôn yên lặng ngậm miệng lại.

Lý Huỳnh Lam trừng mắt nhìn anh, bỏ lại một câu "Tôi tự mình dọn ra, một người ở càng ổn, chẳng phải liên quan tới ai, không cần anh quan tâm" Sau đi tự mình đi vào bếp.

Lý Huỳnh Lam đứng trước cửa sổ chẳng nói lời nào, bóng lưng cậu thẳng tắp đến quật cường, Cao Khôn nhìn cậu, chậm rãi lại gần nói "Có đói không? Ăn cơm đi." Giọng nói của anh vốn rất trầm, hiện tại lại cố gắng khiến nó mềm mại hơn, nghe ra lại hơi khàn khàn, lập tức đã chạm tới tâm tình vốn còn đang bất an của Lý Huỳnh Lam.

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Lý Huỳnh Lam quay đầu hỏi "Anh chưa ăn sao?"

Cao Khôn hỏi ngược lại "Cậu đã ăn chưa?"

Lý Huỳnh Lam dừng lại, lắc đầu, nhờ phúc mẹ cậu, từ chiều tối tới giờ vẫn để bụng đói.

Cao Khôn nói "Tôi cũng chưa ăn đâu."

Nói gì thế, anh cho rằng ai cũng ngốc giống anh nghe không hiểu ra vấn đề sao?

Lý Huỳnh Lam quét mắt nhìn quanh "Đi ra ngoài ăn đi, chỗ này không có thức ăn." Đừng nói là không có thức ăn, ngay cả đồ dùng sinh hoạt cơ bản cậu còn chẳng mang theo đã vào ở rồi.

Bởi vì không có chìa khóa, hai người đành móc tạm khóa vào cửa, dù sao thì bên trong cũng chẳng gì để đám trộm ngó ngàng cả, sau đó cùng nhau xuống lầu tìm nơi để ăn.

Từ đây tới khu phố mua sắm khoảng nửa giờ đi bộ, hai người cũng chẳng tính đi xa, tìm kiếm tạm bợ một quán ăn rồi đi vào.

Quán cơm không lớn cũng chẳng nhỏ, hai người chọn đại một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Cao Khôn đưa menu đồ ăn đưa cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nhanh chóng xm qua, rồi chọn bốn món mặn một món canh.

Cao Khôn lại nói "Đừng chọn đậu hũ ma bà*, cay lắm!"

Lý Huỳnh Lam trực tiếp đưa thực đơn cho người bán hàng "Tôi không ăn là được rồi!"

Cao Khôn nói "Không phải, không cay tôi cũng ăn được mà"

Lý Huỳnh Lam hừ hừ "Nhiều lời, vậy thì tôi ăn ba món, anh ăn một, chưa đủ công bằng sao?"

Cao Khôn chẳng mấy khi lắm lời "Cậu không ăn cay được, lần nào về cũng sẽ..."

"Hồi đó tôi không ăn cay vì sẽ nổi mụn, bây giờ cả từng này tuổi rồi nổi làm sao nữa!" Lý Huỳnh Lam bất mãn bác bỏ, nói xong thì hai người lại cùng ngẩn ngơ.

Đúng vậy, lúc đó là lúc đó, lúc này là lúc này, thời gian thay đổi liên tục, từng ngày trôi qua, bọn họ đã sớm không còn là chính mình của năm xưa.

Đồ ăn sau đó được mang lên, hai người đều ăn rất yên lặng. Cao Khôn thỉnh thoảng lại gắp đồ ăn cho Lý Huỳnh Lam. Lý Huỳnh Lam vừa ăn vừa bới cơm, tư thế vô cùng tao nhã, nhưng biểu tình trên mặt lại có chút hoảng hốt.

Cậu giữ lời chẳng động đũa tới món đậu hũ ma bà, cuối cùng cả tô đều vào bụng Cao khôn, ăn xong người nào đó lại chảy đầy mồ hôi.

Lý Huỳnh Lam chẳng nói gì, tìm khăn tay đưa cho đối phương lau "Ăn không hết chẳng lẽ sẽ có ai tới bắt anh à?" Chưa từng thấy người nào như vậy, rõ ràng chẳng đối bụng mà còn cứ cố.

"Đừng để phí…"

Cao Khôn vừa nói vừa nhận khăng tay, lại phát hiện đây là cái khăn mà cái hôm mưa gió trước kia anh đưa cho Lý Huỳnh Lam lau mặt, khó trách trở về không tìm thấy, đương nhiên hiện giờ nó đã được giặt sạch. Cao Khôn lau mồ hôi vương trên mặt, sau muốn cất đi, lại thấy Lý Huỳnh Lam đoạt lại, vẻ mặt y như đang nói "Sao anh dám lấy đồ của người ta".

Trong lòng bàn tay của Cao Khôn trống không, chỉ đành yên lặng đút lại vào túi áo.

Lý Huỳnh Lam cất kỹ chiếc khăn tay, rồi nói "Tôi còn muốn mua thêm ít đồ…" Xong lại nhớ tới cái gì, đành ngậm miệng.

Cao Khôn đột nhiên thông minh hẳn lên, anh bảo "Đằng kia có siêu thị", lại bỏ thêm một câu "Tôi mang tiền".

Không đợi đối phương lên tiếng trả lời, Cao Khôn đã trực tiếp kéo Lý Huỳnh Lam đi.

Đã rất nhiều năm rồi, Lý Huỳnh Lam chưa đi siêu thị, bởi không cần gì mà cũng chẳng có tâm tình. Còn Cao Khôn bên cạnh có lẽ cũng chẳng có mấy kinh nghiệm trong phương diện này, vì thế cả hai người bắt đầu cả một quá trình gian nan chọn lựa mua sắm.

Từ đồ làm bếp, tới chăn ga gối đệm, rồi đến đồ gia dụng, hai

người tới tới lui lui, đi lên đi xuống, rồi chẳng biết bao nhiêu lần chắn đường của người khác, khiến bà thím lẫn mấy nhân viên bán hàng đánh giá mấy lần, rốt cuộc cũng miễn cưỡng cảm thấy đã mua đủ đồ về nhà.

Quốc Khánh là giai đoạn siêu thị bận rộn nhất, hơn nữa còn phải gấp gáp buôn bán cho dịp Trung Thu*, lúc thanh toán phải đứng đợi sau một hàng dài, Lý huỳnh Lam và Cao Khôn đứng giữa một hàng người già, phụ nữ, và trẻ em, bắt mắt quả thực chẳng khác gì hai cái bóng đèn. Không nói đến Cao Khôn cao một mét chín khiến người bên cạnh ai cũng phải ngoái nhìn, mà bộ dáng Lý Huỳnh Lam bên cạnh lại càng giống người mẫu đi ra từ những tấm áp phích dán đầy xung quanh, hơn nữa, gần đây cậu còn đóng vài đoạn quảng cáo rất nổi tiếng, tuy không thể gọi tên cậu, nhưng những người xung quanh hoàn toàn có thể nhận ra.

Cho bạn nào chưa hiểu, bên Trung Quốc Khánh rơi vào ngày 1/10, tầm tháng 10 cũng có dịp Trung Thu nhé

Cũng may, hai người đều có thói quen miễn dịch với ánh mắt xung quanh, vả lại họ còn mải tập trung nghiên cứu mấy dụng cụ điện mới mua nên không hề phát giác, mặc cho ánh măt xung quanh cứ bay múa, hai người vẫn lù lù bất động.

Rốt cuộc cũng tới lượt bọn họ, máy tính tiền tích tích mã vạch liên tục, sau đó hiển thị số tiền đã lên cả ngàn đồng.

Tầm mắt nhân viên thu ngân đảo qua hai người, cuối cùng dừng lại trên người Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nhìn tờ hóa đơn thật dài kia, có chút ngoài ý muốn, nghĩ nghĩ, định đem trả lại tấm drap giường, lại bị Cao Khôn chặn lại.

Cao Khôn nói “Tôi có, cô chờ một chút!”

Sau đó anh bắt đầu lục từ túi áo trong tới túi áo ngoài,rồi bỏ vài đồng tiền ra, tiền của anh tựa hồ không có giá trị lớn, sờ soạng một lúc mới lôi ra được năm sáu tờ màu đỏ *(aka tờ 100 NDT)*, rồi lại lục túi quần, năm mươi, hai mươi, mười, năm đồng tiền giấy chất thành một đống, những đồng tờ tiền đó vừa nhăn, lại vừa cũ, có vài đồng còn rách chút xíu, nhân viên thu ngân kia cầm trong tay một nắm đếm đi đếm lại, thầm nghĩ có thể không nhận được không, gương mặt còn mang theo chút bất ngờ, tựa hồ không rõ một người lớn lên như thế, tốn chút tiền mà tại sao keo kiệt tới vậy.

Cuối cùng chỉ thiếu hai đồng, Cao Khôn lục từ trên xuống dưới cũng không tìm thấy, trông anh có chút xấu hổ, vẻ mặt xin lỗi nhìn về phía Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam vẫn luôn cúi đầu nhìn xấp tiền kia, biểu tình mờ mịt không rõ, lúc Cao Khôn định mở miệng, cậu bỗng chỉ vào tờ bướm bên cạnh hỏi “Không phải nói tiết Trung Thu mua một ngàn thì giảm một trăm sao, tiểu thư cô không tính cho chúng tôi à?”

Cô gái thu ngân kia sửng sốt, lúng túng nói “Tôi đợi các anh đưa tiền mà, đợi tôi đếm lại”

Lý Huỳnh Lam vươn tay rút chín mươi tám đồng tiền nhăn nhúm ra, lạnh lùng bảo cô gái kia “Tôi giúp cô, không cần thối lại”

Nói xong, cũng chẳng quản cô thu ngân kia phản ứng, kéo Cao Khôn rời khỏi siêu thị.

Lý Huỳnh Lam đẩy xe rất nhanh, Cao Khôn ở phía sau vội nhắc nhở “Chậm một chút, vấp bây giờ”

Quả nhiên, giầy Lý Huỳnh Lam đá trúng phải bánh xe đẩy, đầu

xe lệch đi, sau đó đôi giày màu trắng bị bôi đen một đường, Lý Huỳnh Lam dừng bước, kinh nhạc nhìn vết bẩn kia.

Cao Khôn vội níu chiếc xe đẩy lại, lo lắng hỏi "Có bị kẹp chân không?"

Lý Huỳnh Lam chẳng nói lời nào.

Cao Khôn thở dài khe khẽ "Tôi có tiền, chỉ là không mang đi hết thôi, hai ngày trước vừa phát tiền lương, những năm nghìn" Nghĩ lại có lẽ năm nghìn còn chưa đủ mua một bộ quần áo cho Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn lại nói "Tôi đủ dùng"

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu.

Cao Khôn lại cường điệu thêm lần nữa "Thật sự là đủ"

---

*Đậu hũ ma bà

Quyển 1 - Chương 18: Ở chung (6)

DTV-EBOOK

Mặc cho Cao Khôn một lần nữa cường điệu về trình độ cuộc sống của mình, sắc mặt của Lý Huỳnh Lam cũng chẳng bởi vậy mà sáng sủa hơn, cậu quay đầu nhìn đống đồ lỉnh kỉnh kia, lại nhìn ra ngoài đường, suy nghĩ có nên bắt xe không.

Nhưng ngoài siêu thị cũng dần nhiều người hơn, hơn nữa chẳng có mấy chỗ bắt xe, khó lắm mới tìm được một chiếc đã bị người ta tranh mất.

Lý Huỳnh Lam đợi trong chốc lát, còn Cao Khôn bên cạnh nói "Cầm về đi, không nhiều lắm, mà đường ngắn, tôi mang được."

Lý Huỳnh Lam nhìn mấy cái túi to đùng chất trong xe, vươn tay chọn một chiếc rất nặng, nhưng Cao Khôn đã tranh cầm trước.

Cao Khôn kẹp chiếc chăn bông lớn lại, rồi cầm thêm ba bốn cái túi lớn nhỏ, lưu loát khiêng lên vai, sau đó bảo Lý Huỳnh Lam mang tấm drap giường và một ít khăn mặt là được.

Lý Huỳnh Lam vừa định mở miệng, đã thấy Cao Khôn đã đi trước, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ mà xách mấy túi đồ còn lại theo sau.

Lý Huỳnh Lam một tay xách đồ rất vừa, còn Cao Khôn bên cạnh bộ dạng chẳng khác nào tên nông dân vừa mới xuống xe lửa di cư vào thanh phố, lại còn mang thêm chăn đệm và chậu rửa mặt, vai vác lưng khiêng, mà ngoại hình anh lại gây chú ý như thế, làm người qua đường ai cũng phải quay đầu ngó lại.

Lý Huỳnh Lam biết Cao Khôn rất khỏe, sức lực từ nhỏ tới lớn đều rất lớn, nhưng không thể không theo dõi tấm lưng của anh

vì dùng sức mà căng lên, lại thấy bước chân Cao Khôn chậm dần, Lý Huỳnh Lam vội hỏi "Đưa tôi một ít đi, tôi cầm nhẹ lắm…"

Cao Khôn nhìn những tòa nhà cao tầng rực rỡ phía xa, nghi hoặc nói "Trước kia không có những thứ này…"

Lý Huỳnh Lam nhìn theo anh, ánh mắt vừa động, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, "Chỗ này thay đổi rất nhiều, khu nhà trệt phía Bắc cũng bị phá rồi, hiện tại đang xây chung cư."

"Còn trường học ở đâu?" Cao Khôn hỏi.

"Trường học vẫn ở đó, nhưng xây mở ra một chút, nhưng mà mấy quán ăn vặt ngoài cổng thì không còn nữa."

Cao Khôn gật gật đầu, cười cười "Nơi này phát triển tới vậy, mọi thứ càng ngày càng tốt."

"Tốt sao? Lý Huỳnh Lam không thấy vậy "Mỗi con đường đều có dáng vẻ riêng của nó, giờ chẳng còn lại gì…"

Cao Khôn thấy vẻ mặt Lý Huỳnh Lam như vậy, vội an ủi "Thay đổi không nhiều, đường vẫn là đường, nhà vẫn là nhà thôi."

Lý Huỳnh Lam đảo mắt qua cảnh sắc hai bên, ánh mắt cũng ấm dần, cậu hỏi Cao Khôn "Vậy anh cũng biết nơi này không tồi, đúng không?" Ít nhất còn nơi đây, chưa từng đổi thay.

Cao Khôn bị Lý Huỳnh Lam cho đi một vòng rồi lại trở về câu chuyện ban đầu, ngơ ngác thở phì phò, chẳng biết phản bác thế nào.

Lý Huỳnh Lam không nhìn vẻ mặt thật thà của anh, cước bộ nhanh dần "Đừng đứng trên đường tập tạ nữa!"

Cao Khôn nghe vậy, lập tức giống con lừa chạy theo chủ nhân.

Tuy nói rằng Cao khôn chịu được, nhưng lúc trở lại căn hộ, thời điểm thả đồ xuống vẫn hơi mệt mỏi, mồ hôi dính đầy người, anh cởi áo khoác, quần áo bên trong thấm ra rất nhiều vệt nước.

Lý Huỳnh Lam lấy một cái khăn mặt mới đưa cho anh lau mồ hôi, Cao Khôn nhận lấy lau đầu một cái, lại quay đầu nhìn động tác tiếp theo của Lý Huỳnh Lam, vội vàng đoạt lấy đồ trong tay cậu hỏi "Làm gì?"

"Anh làm gì?" Lý Huỳnh Lam sửng sốt "Tôi quét nhà, bằng không ở lại thế nào?"

Cao Khôn bỏ chiếc khăn mặt xuống, xắn tay áo lên "Để tôi" Nói xong lưu loát đứng lên bận bịu.

Lý Huỳnh Lam thấy vậy, lại đi vào phòng bếp, lấy chiếc khăn mới định lau cho hết bụi, vừa quay đầu lại, lại phát hiện Cao Khôn cũng cầm cái chổi đi tới, mặt Lý Huỳnh Lam lạnh lại, nheo mắt nhìn anh.

Cao Khôn dừng bước, ấp úng bảo "Tôi giúp cậu lau…"

Lý Huỳnh Lam cười lạnh "Tôi tàn phế hay sao?"

Cao Khôn im lặng, xoay người tiếp tục quét tước, thỉnh thoảng trộm nâng mắt nhìn đối phương, xác nhận Lý Huỳnh Lam bên kia thật sự không gặp khó khăn gì. Sau đó, Cao Khôn mới phát hiện ra bản thân anh đã cẩn thận quá rồi, tuy rằng Lý Huỳnh Lam làm việc nhà không quen, nhưng cậu đã không còn là thiếu gia nhà giàu ngày nào, cậu bây giờ đã thành niên, có thể tự chăm sóc bản thân, không cần người khác quan tâm hộ, kể cả Cao Khôn không ở lại, Lý Huỳnh Lam cũng có thể tự mình làm tốt.

Trong lòng Cao Khôn rất phức tạp, anh nghĩ, có lẽ vẫn vui nhiều hơn đi.

Lý Huỳnh Lam đương nhiên cũng có thể cảm giác được người bên kia đang đánh giá mình, cho nên cậu hiếm khi dốc sức, không quan tâm những vệt nước bẩn dính trên quần áo đắt tiền của mình, cũng nhận nhịn chịu lau đầu giường bụi bặm không biết đã tích tụ bao nhiêu năm, rốt cuộc thay n cái chậu nước, lau rửa kỹ càng mọi thứ thật ổn.

Mà bên kia, Cao Khôn đã sớm quét tước xong xuôi, thậm chí còn mở vòi, giật bồn cầu thông lại một lần, miễn cho về sau lại gặp vấn đề.

Lúc Lý Huỳnh Lam ra ngoài, lấy thấy Cao Khôn đang cầm đèn pin nghiên cứu bóng đèn ngoài ban công, anh nói "Mạch điện chỗ này hơi biến chất, cần sửa một chút."

Lý Huỳnh Lam nói "Cái đó tính sau, hôm nay chuẩn bị thế thôi."

Vì thế Cao Khôn đi rửa tay, quay đầu lại nhìn đồng hồ, đã qua mười một giờ rồi.

"Tôi đi đây."

Lý Huỳnh Lam "Ừ" một tiếng, trả lại chín mươi tám đồng cho đối phương.

Cao Khôn không cầm "Cậu cầm lấy ngày mai còn ngồi xe."

"Tôi không để anh tiếp nữa đâu" Lý Huỳnh Lam không quan tâm, nhét tiền vào túi áo anh "Anh cầm lấy mà ngồi xe, số còn lại lần sau tôi trả."

Lý Huỳnh Lam kiên trì, Cao Khôn cũng chẳng còn cách nào khác, dưới cái nhìn của Lý Huỳnh Lam, anh đi ra ngoài, chỉ là tới

cửa vẫn dặn "Lấy cái bàn chặn cửa đi!"

Lý Huỳnh Lam nhướng mày, Cao Khôn chỉ có thể đem câu sau nuốt vào trong bụng.

Lý Huỳnh Lam đóng cửa, trở lại mở túi đồ mới mua ra rồi phân loại đồ, sau đó mở hộp thuốc đánh răng, bàn chải và mấy cái khăn mặt mới, còn có cái chăn mới và bộ quần áo ở nhà, lọc ra một dáng giấy hộp. Cậu gom vào rồi đứng lên mở cửa ra ngoài ném vào trong thùng rác đặt ngoài hiên.

Ném xong, vỗ vỗ tay, quay đầu về trong bóng tối, xem thường.

"Ra đi!"

Ngay sau đó, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một bóng người cao lớn chậm rãi xuất hiện trước mặt câu.

Lý Huỳnh Lam không hỏi anh vì sao lại quay lại, chỉ nói một câu "Vào đi!" rồi coi như bình thường tiến vào trong.

Cao Khôn hơi do dự, nhưng vẫn theo sau, vừa thấp giọng nói "Ra ngoài phải lấy đồ gì ra chặn cửa, nhớ lại bị gió thổi…"

"Sao anh còn ở đây?" Lý Huỳnh Lam liếc mắt nhìn anh.

Cao Khôn gãi gãi đầu, đối với tình trạng bị bắt tại trận hiện giờ có chút ngượng ngùng, hàm hồ than thở một câu "Cửa này không khóa được…" Ý bảo anh không yên lòng để Lý Huỳnh Lam một mình ngủ ở đây.

Đầu tim Lý Huỳnh Lam nhảy dựng, cậu quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng mang theo một chút không vui "Tôi không ra ngoài thi anh tính đứng ngoài một đêm?"

Cao Khôn bất giác lắc đầu "Không phải…"

Lý Huỳnh Lam chẳng thể tin được lời nói dối vụng về của anh, vào trong tút ra một bộ quần áo sạch ném lên người Cao Khôn "Không to lắm, chấp nhận mặc đi, tôi đi tắm trước, sau đó tới anh."

"A…"

"Dọn giường đi!"

"A"

Lý Huỳnh Lam giao việc xong rồi trực tiếp vào phòng tắm, để lại Cao Khôn vốn muốn nói câu không cần phiền thế hoàn toàn chặn ở miệng.

Đợi tới khi Lý Huỳnh Lam tắm rửa xong, Cao Khôn đã dọn giường xong, chỉ là, Lý Huỳnh Lam nhìn chăn nệm rất dày trên giường của mình, lại thấy đối phương chỉ trải hai lớp chăn mỏng manh bên ngoài nằm dưới đất, giận tới tái mặt.

Cậu mặc áo ngủ mới, trên đầu tóc tai lộn xộn, làn da bị hơi nước hun tới đỏ ửng, ánh mắt cũng hơi hồng hồng, lúc mặt lạnh nhìn Cao Khôn nửa điểm khí thế cũng chẳng có, nhưng Cao Khôn nhìn vào mắt cậu lại có chút khẩn trương.

Anh giải thích "Tôi không cần chuẩn bị nhiều đâu, nóng"

Lý Huỳnh Lam nói "Anh ngủ dưới đất, vậy nửa đêm tôi đứng lên đạp phải vào người anh thì làm thế nào?"

Cao Khôn đáp "Tôi ngủ đằng kia là được rồi!"

Lý Huỳnh Lam chẳng muốn nói mấy điều vô nghĩa với anh "Đi vào phòng!"

Cao Khôn do dự, nhưng vẫn thuận theo mang chăn nệm dưới đất vào trong phòng, chỉ là mặc cho Lý Huỳnh Lam nói thế nào, anh vẫn không chịu ngủ trên giường, nói rằng giường nhỏ quá, không ngủ được.

Chiếc giường kia rất nhỏ, thuộc loại giường đơn cho người lớn, để hai người đàn ông nằm cùng với nhau quả thật rất chật, Lý Huỳnh Lam nhìn diện tích bé tẹo kia, lại nghĩ tới chất lượng giấc ngủ của mình, cuối cùng không kiên trì, quyết định cậu ngủ trên giườ, còn Cao Khôn ngủ ở dưới.

Phân chia xong, Cao Khôn cũng cầm quần áo đi tắm rửa, Lý Huỳnh Lam dùng cái ghế dựa ở phòng khách chèn cửa lại, lúc này mới lên giường nằm, chiếc chăn mới mua còn mang theo mùi vỏ nilon, cũng may là rất mềm, miễn cưỡng có thể sử dụng. Lý Huỳnh Lam trở mình, kéo thảm xuống chỉnh lý chăn nệm dưới đất cho người nọ, rồi tắt đèn.

Chỉ chốc lát sau, Cao Khôn cũng đi ra, ban đêm yên tĩnh, bước chân của anh rất nhẹ, nhưng có lẽ bởi vị cảm giác tồn tại quá mạnh mẽ, và dáng người cao lớn chỉ còn kém trần nhà một gác tay đi vào phòng, nơi này lập tức nhỏ lại một nửa.

Đầu giường vẫn mở một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ nhạt, nửa khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam chôn trong chăn, nhìn Cao Khôn không mặc áo lót, chỉ độc một cái quần ngủ ở đằng kia sấy tóc. Anh quả thật khỏe mạnh hơn rất nhiều so với mấy năm trước, đường cong lưu loát, cơ bắp rắn rỏi, không hề giống như kiểu luyện trong phòng tập, mà nhờ bởi lao động mà có. Lý Huỳnh Lam hoài nghi, một nắm đấm của anh liệu có khiến ván giường của mình sập được hay không.

Miên man suy nghĩ, rồi lại đối diện với ánh mắt của Cao Khôn. Thị lực của Cao Khôn rất tốt, đôi mắt thâm thúy mà hữu thần, giống như có lực xuyên thấu, tuyệt không giống với ánh mắt mà người công nhân đầu đường nên có.

Lý Huỳnh Lam không trốn, nhìn lại anh, trong một khắc còn hơi nheo mắt lại.

Còn Cao Khôn thì ngược lại, chưa đến hai giây vậy mà lại tránh tầm mắt của cậu, dùng khăn mặt lau loạn trên đầu, sau đó cũng nằm vào ổ chăn, Lý Huỳnh Lam kéo thêm thảm cho anh, rồi duỗi tay, tắt đèn đầu giường.

Trong phòng lập tức chìm vào bóng tối, chỉ còn lại một tia sáng nhạt xuyên qua tấm rèm truyền vào.

Lý Huỳnh Lam vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, Cao Khôn bên cạnh bình tĩnh hít thở.

Nhưng hai người biết, đối phương đều không ngủ.

Một lúc lâu, Lý Huỳnh Lam mới phá vỡ sự trầm mặc.

Cậu hử nhẹ hỏi “Anh có bạn gái chưa?”

Quyển 1 - Chương 19: Thay đổi (1)

DTV-EBOOK

Vấn đề Lý Huỳnh Lam hỏi khiến Cao Khôn có chút ngoài ý muốn, anh ngập ngừng trong giây lát, rồi đáp "Không có"

Lý Huỳnh Lam lại hỏi "Anh muốn người như thế nào?"

Cao Khôn không trả lời.

Lý Huỳnh Lam một tay chống má, từ trên giường nhìn xuống phía dưới, Cao Khôn nằm rất thành thật, anh thò lộ hai cánh tay ra ngoài.

Một khắc, Cao Khôn nói "Chưa nghĩ tới…"

"Sao lại chưa nghĩ tới?" Lý Huỳnh Lam không tin "Để tôi đoán xem anh thích mẫu người gì nhé, ngoại hình tốt, vóc người đẹp, tính cách dịu dàng, ngoan ngoãn, biết phục tùng… Nếu thật sự có một tiểu mỹ nhân như vậy, khóc nháo đòi ở cùng với anh, anh có thể từ bỏ hay không?"

Cao Khôn không nói gì, khóe miệng Lý Huỳnh Lam hơi nhếch lên nói tiếp "Hừ, khẩu thị tâm phi"

Cao Khôn vội bảo "Không phải, tôi, tôi không cần…"

"Đồ ngốc!" Lý Huỳnh Lam mắng anh, rồi nói "Đồ bịp bợm"

Cao Khôn thấp giọng giải thích "Người ta sẽ không coi trọng tôi… Hơn nữa, tôi không thích người như vậy, tôi không vội."

"Vậy anh nói xem anh muốn người như thế nào, để tôi xem có người nào thích hợp, lưu ý giùm anh" Lý Huỳnh Lam nói "Sao

lại không vội được? Anh xem, năm ngoái tôi vừa kết hôn."

Nói xong, lại thấy ánh mắt đột nhiên nhìn tới mình, Lý Huỳnh Lam nâng mi mắt nhìn lại, trong bóng tối lại có thể nhìn thấy đôi mắt Cao Khôn sáng quắc, còn có chút sắc bén.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại một mảnh tịch mịch.

Thẳng cho tới khi Lý Huỳnh Lam nhẹ giọng cười, Cao Khôn mới biết mình vừa bị lừa, yên lặng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Giọng Lý Huỳnh Lam lạnh lùng "Sớm học theo rồi, không phải anh là một tên bịp bợm sao?"

Cao Khôn trầm mặc không nói.

Lý Huỳnh Lam đợi một lát, rồi bảo "Không nói gì coi như đồng ý"

Cao Khôn luôn chẳng thể nào phân biệt lời nào của Lý Huỳnh Lam là giả, lời nào là thật. Hiện tại cũng như vậy, hết thảy mọi chuyện chẳng phải đã là sự thật sao, anh sốt ruột bảo "Cậu biết, với điều kiện hiện giờ của tôi… Tạm thời không nghĩ tới loại chuyện như thế này, không nên chậm trễ con nhà người ta."

Cao Khôn nói vừa nghiêm túc, vừa thành khẩn, ngược lại, trong nháy mắt lại phá hủy tâm trạng đùa cợt của Lý Huỳnh Lam.

Tại sao phải lôi chuyện này ra đùa chứ? Lý Huỳnh Lam, mày đúng là có bệnh!

Trong lòng hung hăng tự cho mình hai cái bạt tai, Lý Huỳnh Lam cắn chặt răng hỏi "Anh công tác bao lâu rồi?"

Thấy đề tài trở về bình thường, tâm tình của Cao Khôn cũng thả lỏng dần "Chắc chưa tới nửa năm"

“Vậy trước kia…”

Cao Khôn nghe ra trong giọng điệu cậu mang theo một chút cẩn thận, anh hào phóng nói “Tôi… ra ngoài từ tháng ba, theo một sư phụ học nghề, rồi đi làm từ tháng năm tới giờ”

“Anh có muốn đổi…” Giọng nói Lý Huỳnh Lam nhẹ dần, âm thanh sâu kín, khí thế cũng chẳng còn.

Ngược lại, ngữ khí Cao Khôn rất bình tĩnh “Công việc khác… Đòi hỏi rất nhiều, tôi hiện giờ vẫn chưa đạt được”

Lý Huỳnh Lam không lên tiếng nữa, Cao Khôn vội hỏi “Công việc hiện giờ tuy hơi mệ, nhưng kỳ thật kiếm được không ít, hơn nữa làm càng lâu thì lương càng tăng, bao giờ lên chức đốc công thì không phải khổ như giờ nữa.”

“Khổ cái gì?” Lý Huỳnh Lam đột nhiên hỏi.

Cao Khôn mờ mịt “Cái gì?”

“Cái nào… khổ?”

Lý Huỳnh Lam hỏi lại một lần, lúc này Cao Khôn mới hiểu.

“Mọi thứ… đều hoàn hảo” Cao Khôn châm chước đáp “Hồi bé, tôi chẳng phải làm nhiều, người lớn chăm sóc cũng khá, sau càng ngày lại càng tùy tiện, thời gian… thời gian trôi rất nhanh.”

Lý Huỳnh Lam trở mình, cậu không muốn nghe Cao Khôn dùng mấy lời nói dối vụng về này an ủi mình, vì sao anh phải chịu hết mọi tội lỗi, rồi lại muốn an ủi mình.

Thấy Lý Huỳnh Lam trầm mặc, Cao Khôn dần ngậm miệng lại, câu chuyện tựa hồ rơi vào bầu không khí trì trệ, anh cho rằng

nên dừng ở đây là được rồi.

“Không còn sớm, ngủ sớm một chút đi.”

Cao Khôn khẽ ngẩn đầu, nhìn bóng dáng của Lý Huỳnh Lam “Huỳnh Lam…”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người gặp lại tới nay, Cao Khôn gọi tên của cậu. Trong bóng tối, Lý Huỳnh Lam bỗng dưng cứng đờ, động tác kia rất mạnh, cậu không biết liệu Cao Khôn có phát hiện ra hay không.

Cao Khôn giống như không chú ý tới, chỉ hỏi “Cậu hiện tại, có ổn không?”

Lý Huỳnh Lam lúc này trả lời rất nhanh “Rất tốt”

Cao Khôn “Thuốc kia…”

Lý Huỳnh Lam đáp “Không uống, chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi, sớm đã không cần uống, tôi có thể ngủ được.”

Cao Khôn gật gật đầu, như là yên tâm, anh vươn tay kéo lại góc chăn cho Lý Huỳnh Lam, rồi nằm xuống.

“Ngủ ngon” Cao Khôn nói.

“Ừ, ngủ ngon”

Lý Huỳnh Lam cũng nói, nhưng sau đó không hề nhắm mắt lại, mà lẳng lặng nhìn ra cửa sổ, cậu vẫn duy trì cái tư thế này, không nhúc nhích, thẳng cho tới khi nghe thấy hô hấp của Cao Khôn nhẹ nhàng dần, Lý Huỳnh Lam mới dám thả lỏng thân thể, sau đó lại trở mình lần nữa.

Cậu nhìn trần nhà, rồi tự nói với mình: Cho dù nơi đây mới,

nhưng về sau nơi này sẽ là nhà mày, mày sẽ ở lại đây, ở lại rất lâu rất lâu, nơi này rất an toàn, bình tĩnh, không có gì phải khẩn trương hết, không phải lo lắng, hơn nữa… người ấy ngay bên cạnh thôi, anh ấy trở về rồi, trở về rồi…

Cố gắng xây dựng tâm lý rất lâu, nhưng nó lại yếu đuối, chẳng đạt được mấy hiệu quả, nói thêm hai câu, trong lòng Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên dần yên ổn, cậu không ngừng tự nhủ như vậy, cảm nhận cơn buồn ngủ chậm rãi đánh úp lại, kéo cậu chìm vào trong bóng tối…

Chất lượng giấc ngủ của Cao Khôn rất tốt, dù sao phải sống trong hoàn cảnh không mấy ổn cho lắm, ván giường rất cứng, chăn đệm vừa mỏng vừa thô, buổi tối thường xuyên có mấy tạp âm nhăng cuội khiến bạn bừng tỉnh, ngoại trừ cố gắng thích ứng thì chẳng còn biện pháp nào. Sau khi tới công trường, để giữ thể lực đầy đủ cho ngày hôm sau, việc nghỉ ngơi của anh quan trọng vô cùng, thế nên Cao Khôn cố gắng điều tiết cơ thể, nếu cảm thấy xung quanh có điều kiện để nghỉ ngơi, anh se dùng tốc độ nhanh nhất đi vào giấc ngủ, triệt để thả lỏng, nếu không thể, vậy chỉ có thể làm được mấy tiếng mà thôi.

Hôm nay, anh tạm trú ở nơi này của Lý Huỳnh Lam, so với sinh hoạt của anh vài năm nay đã hơn rất nhiều, nhưng Cao Khôn cũng không bởi vậy mà chậm trễ, hiện giờ anh đang ngủ, nhưng cũng đồng thời chú ý xung quanh, cho nên khi người trên giường phát ra động tĩnh, Cao Khôn lập tức mở mắt.

Lý Huỳnh Lam kêu gọi, thanh âm kìm nén, như bị người ta không chế vậy, trong cổ họng khàn khàn, nhưng cậu vẫn cố dùng sức gọi, tới mức chân tay đều run rẩy, thống khổ xé chăn đệm. Cậu muốn xoay người, nhưng không tài nào xoay được, đầu chạm vào thành giường, đập một cái phát ra âm thanh nặng nề, lại như trước không thể đưa cậu thoát ra khỏi cơn ác mộng.

Cao Khôn thấy vậy, hoảng sợ, vội nhảy dựng lên kéo đối phương, một bên nhẹ giọng gọi cậu.

“Huỳnh Lam, tỉnh tỉnh, Huỳnh Lam, tỉnh dậy…”

Cao Khôn nắm chặt bàn tay của Lý Huỳnh Lam, các đốt ngón tay áp người kia trên giường, ngăn cản cậu tổn thương bản thân.

Thời điểm Cao Khôn tới gần, Lý Huỳnh Lam cảnh giác mà mở mắt, nhưng đôi mắt cậu trống rỗng, giống như không hề nhìn thấy người trước mắt, mà tự bện mình vào bên trong cơn ác mộng kia.

Thẳng cho tới khi Cao Khôn không thể vứt bỏ, liên tục gọi câu “Huỳnh Lam…” mới chậm rãi kéo thần trí của cậu về. Cậu mờ mịt nhìn người trước mắt, hoài nghi gọi.

“A Khôn?”

Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm Cao Khôn, hô hấp nặng nề, cậu quay đầu nhìn bàn tay bị Cao Khôn nắm chặt.

Cao Khôn nhanh chóng buông ra, chỉ là vừa định đứng dậy lui ra, Lý Huỳnh Lam bỗng ngồi dậy theo, vươn tay ôm lấy cổ, gắt gao mà ôm lấy anh, chẳng khác gì trạng thái say rượu ngày ấy.

“A Khôn, A Khôn…” Lý Huỳnh Lam gọi anh liên tục.

Cao Khôn vội vàng “Là tôi, tôi đây, tôi đây…”

Lý Huỳnh Lam mở to mắt nhìn anh “Anh không chết, anh không có chết…”

Cao Khôn ngẩn ra, đặt mông lên giường, chậm rãi dịch lại gần.

“Ai nói tôi chết?”

Giọng nói Lý Huỳnh Lam có chút đáng thương "Bọn họ nói, bọn họ đều nói với em thế, nói với em rằng anh đã chết…"

"Cậu luôn cho rằng tôi chết rồi sao?" Cao Khôn có chút hoảng sợ, rồi nghĩ tới chuyện gì, lập tức hiểu được "Khó trách cậu không…"

Thấy ánh mắt Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn vội vàng đem lời nói sau đó nuốt lại trở về, anh chỉ bảo "Tôi không chết, tôi sống rất ổn."

Lý Huỳnh Lam không chú ý tới anh định nói gì đó, chỉ thấp giọng mà nói "Thực xin lỗi"

Cao Khôn ngốc nghếch nhìn cậu.

Lý Huỳnh Lam nói thêm lần nữa "Thực xin lỗi… A Khôn, thực xin lỗi…"

Cao Khôn hoàn hồn, lập tức chặn lời cậu "Không, cái đó và cậu không liên quan gì"

Lý Huỳnh Lam không ngừng lắc đầu "Là em, tất cả là lỗi của em, thực xin lỗi, em mới là kẻ bịp bợm, là tên lừa đảo!"

"Huỳnh Lam, nghe tôi nói…"

Lý Huỳnh Lam không nghe, tậm trạng của cậu vẫn chưa thể ổn định lại, lại rơi vào khủng hoảng, trong đầu giống như rất lộn xộn, càng kích động "Quyết định lúc đầu của anh mới đúng, em không thể tin, anh đừng liên lạc với em nữa, đừng tin em nữa, em mới là kẻ lừa đảo nhất, em lừa anh!"

"Không phải"

Lời phản bác của Cao Khôn hoàn toàn bị Lý Huỳnh Lam áp. chế, Lý Huỳnh Lam cao giọng nói "Em đáp ứng anh, rõ ràng là em đáp ứng anh, sẽ cứu anh ra, nhưng lại không làm! Em để anh khổ sở nhiều năm như vậy, mà lại đáp ứng anh! Mọi thứ là đều là em phá hoại!"

"Huỳnh Lam!" Cao Khôn rốt cuộc không nhịn được nữa quát "Không phải lỗi của cậu, chuyện này không phải là cậu sai…"

"Là lỗi của em…" Lý Huỳnh Lam thấp giọng nói, ngữ khí thống khổ bi thương.

"Không phải" Giọng nói Cao Khôn hiếm khi cứng rắn như vậy, ánh mắt cũng sâu như vực, nói từng câu từng chữ "Năm đó tôi đã nói rồi, hiện giờ cũng giống như vậy. Từ đầu tới cuối… Là tôi quyết định, là chủ ý của tôi, chẳng liên quan tới ai hết"

Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên y hệt như quả bóng cao su xì hơi, mờ mịt nhìn Cao Khôn.

Cao Khôn vươn tay, ôm cậu vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, giống hệt như đang dỗ trẻ con "Hơn nữa tôi cũng đã ra ngoài, chuyện này đã qua rồi, mọi thứ đã qua rồi, về sau chúng ta sẽ sống ngày càng tốt!"

Lý Huỳnh Lam gối đầu lên ngực anh, thần trí còn có chút mơ hồi "Anh không muốn nhìn thấy em, đúng không…"

Cao Khôn ngừng một lát, lắc lắc đầu "Giống như cậu cho rằng tôi đã chết, ngày từ đầu tôi cũng hiểu lầm, nhưng hiện giờ không phải đã ổn rồi sao, đó không phải suy nghĩ của tôi"

Lý Huỳnh Lam trầm ngâm, một lúc lâu sau lại hỏi "Thật sự sẽ ngày càng tốt sao?"

Cao Khôn vuốt ve mái tóc của cậu "Thật…"

Lý Huỳnh Lam nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa nhắm mắt lại.

Cao Khôn không dám buông cậu ra, vẫn luôn duy trì cái tư thế này, lắng nghe tiếng hít thở đều đều của Lý Huỳnh Lam bên tai, lại nhíu mày.

Cùng lúc đó, điện thoại nhà Trác Diệu nửa đêm canh ba reo lên không ngừng.

Mặc cho nó réo một lúc rất lâu, Trác Diệu cuối cùng vẫn tiếp, thanh âm Lý Tiểu Quân đầu kia sâu kín truyền đến.

“A Diệu, cậu gạt tôi?”

Trác Diệu không nói.

Lý Tiểu Quân lại hỏi “Có phải Cao Khôn đã ra tù không?”

Quyển 1 - Chương 20: Thay đổi (2)

DTV-EBOOK

Những tia nắng ban mai mờ nhạt chiếu vào gian phòng, Lý Huỳnh Lam dần mở mắt, cậu trừng mắt nhìn trần nhà trong phút chốc, rồi quay đầu nhìn về phía bên kia trống trơn, chăn nệm đã được gấp chỉnh tề. Lý Huỳnh Lam ngồi dậy, xoa xoa mặt xuống giường.

Cao Khôn đang ở trong phòng bếp hâm nóng sữa, nhìn thấy cậu tỉnh thì hơi lo lắng lại gần, ấy vậy mà Lý Huỳnh Lam trực tiếp tránh anh ra, tiến vào phòng tắm rửa mặt, rồi chốc lát sau đi ra, trên bàn đã sớm dọn xong đồ, một chút jăm-bông, trứng, và sữa, chỉ là trứng vậy mà để trong cái tô khá lớn, sữa cũng vậy, hai cái tô to như vậy đặt trên bàn chẳng có chút thẩm mỹ tí nào, hoàn toàn là phong cách của Cao Khôn, nếu đổi là người khác làm, Lý Huỳnh Lam tuyệt đối sẽ không có khẩu vị nữa.

Lý Huỳnh Lam ngồi xuống, Cao Khôn vội đưa đũa cho cậu, Lý Huỳnh Lam hỏi "Anh thì sao?"

Cao Khôn nói "Tôi ăn rồi"

"Ăn cái gì?"

Cao Khôn đáp "Giống cậu thôi"

Lý Huỳnh Lam nhìn cái thùng rác rỗng tuếch trong phòng bếp "Anh ăn cả vỏ trứng à?"

Cao Khôn không lên tiếng.

"Làm thêm phần nữa đi."

Lý Huỳnh Lam đặt đũa xuống, làm bộ chờ đợi Cao Khôn, nếu không chính mình cũng sẽ không ăn, Cao Khôn đành phải đi làm thêm.

Phút chốc, mẻ trứng mới nóng hổi đã ra lò, nom qua cũng không tệ lắm, Cao Khôn đổi mẻ nóng cho Lý Huỳnh Lam, lúc này chẳng đợi cậu nói gì anh đã nhanh chóng nhét hết đám đồ vào miệng rồi nhai ăn.

“Cẩn thận nghẹn…” Lý Huỳnh Lam nhìn đối phương phồng cả hai má vì cố nuốt xuống, chẳng còn lời gì để nói.

Cao Khôn nhấp một ngụm nước, khó khăn nuốt đồ ăn xuống, rồi không quên nhắc nhở Lý Huỳnh Lam “Ăn từ từ…”

Lý Huỳnh Lam chẳng có biện pháp với tên ngốc này, chỉ hỏi “Anh mấy giờ đã dậy rồi?”

“Sáu giờ” Cao Khôn đáp, còn nói “Thói quen”

Lý Huỳnh Lam nghĩ nghĩ, vậy mà mình chẳng cảm giác được một chút động tĩnh của người này, khó trách nửa đêm lại ngủ say như vậy.

Mà lúc này, Cao Khôn cũng lặng lẽ đánh giá Lý Huỳnh Lam, thấy tinh thần của cậu cũng không tệ lắm, trên mặt không còn cảm xúc kích động hốt hoảng ngày hôm qua, giống như mọi thứ hoàn toàn chưa phát sinh vậy.

Anh do dự một lúc, rồi vẫn hỏi “…Đêm qua gặp ác mộng sao?”

Lý Huỳnh Lam sửng sốt “Sao mà tôi biết được? Từ bé đến giờ anh chưa gặp ác mộng hả?”

“Gặp rồi” Cao Khôn gật đầu “Lúc nào tâm trạng không tốt thì sẽ gặp”

Lý Huỳnh Lam tò mò "Lúc nào tâm trạng không tốt?"

"Lúc còn bé"

Lý Huỳnh Lam biết Cao Khôn giờ là đang nói cho có lệ, cũng sớm chuẩn bị tâm lý rồi, cậu lại nói "Anh nghĩ tâm trạng tôi không tốt nên đêm gặp ác mộng sao? Bộ anh có thấy tôi mất hứng lúc nào sao?"

Cao Khôn mím môi, nhưng sau lại bảo "Tôi tự nhìn ra thôi"

Lý Huỳnh Lam ngừng lại, rồi hào phóng thừa nhận "Đúng rồi, ngày hôm qua tôi hơi khó chịu, vốn nghĩ dọn ra ngoài từ lâu, lớn tướng như vậy rồi, tôi ở đâu còn cần người ta quản hay sao? Nhưng mà bây giờ tâm trạng tôi tốt lắm, buổi tối sẽ ngủ ngon thôi."

Cao Khôn mang tô trứng ra bồn rửa, không nói gì.

Lý Huỳnh Lam lại nói "Mới chuyển ra chỗ khác, ban ngày lại mệt mỏi nên mới thế, nếu anh không tin, buổi tối tôi lại dẫn anh về đây, hay là anh lắp mấy thiết bị theo dõi trong phòng tôi đi, tiện đường giám sát?"

Cao Khôn lập tức lắc đầu.

Lý Huỳnh Lam cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, lấy di động ra gọi điện cho Vạn Hà, dặn anh ta rẽ qua vườn hoa Lục Nham lấy chìa khóa cho mình, thuận tiện mang một ít quần áo tới đây. Lý Huỳnh Lam tạm thời không có ý định về căn nhà kia nữa, cũng chẳng muốn gặp bất kỳ kẻ nào trong căn nhà đó.

Cao Khôn chỉ đứng yên bên cạnh mà nghe, vẻ mặt hình như không đồng tình, giống như chẳng muốn thấy Lý Huỳnh Lam nháo với mấy người trong nhà, nhưng ý nói đến bên miệng, cuối

cùng vẫn không thành lời.

Lý Huỳnh Lam làm sao có thể không chú ý tới vẻ mặt của cái người cách vách kia, nhưng cậu tỏ vẻ không phát hiện ra, chờ ăn bữa sáng xong rồi, Cao Khôn mang bát đũa đi rửa, thay quần áo lúc đến, sau đó định trở về công trường.

Lại giống như tối ngày hôm qua, lúc ra ngoài anh còn không quên dặn dò "Bếp ga tôi mới dùng thử, lửa bên trái hơi lớn, sau dùng phải cẩn thận, bình nước nóng cũng biến chất rồi, chờ đến hôm trời lạnh khó đun nước ấm lắm, trước khi tắm nhớ phải mang thêm một chậu nước ấm vào…"

"Không cần dặn đâu…" Lý Huỳnh Lam bỗng nói "Dặn nhiều tôi cũng không nhớ được"

Cao Khôn ngây người, lại định đi tìm tờ giấy "Thế để tôi viết xuống…"

Lý Huỳnh Lam không cần "Lát nữa lại vứt mất"

Cao Khôn nắm bút, khó xử nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nói "Ngày hôm qua anh còn bảo chỗ nào hỏng ấy nhỉ?"

Cao Khôn vuốt cằm "Mạch điện ngoài ban công"

"Phiền thật…" Lý Huỳnh Lam nhíu mày, phất tay "Kệ nó đi, dù sao cũng không cần"

"Sẽ rò điện" Cao Khôn sốt ruột "….Cậu… Lúc nào rảnh, tôi đến sửa vậy"

Lý Huỳnh Lam liếc anh một cái "Phải là chừng nào anh rảnh mới đúng"

Cao Khôn nhẩm tính “Trừ lúc vào ca thì lúc nào cũng được”

Lý Huỳnh Lam nói “Tôi cũng phải ra ngoài, sau bảy giờ thì có nhà”

Làm một minh tinh, chuyện làm việc và nghỉ ngơi như vậy hiển nhiên không hề giống lẽ thường, nhưng mà Cao Khôn không hề hoài nghi, hai người hẹn nhau, rồi anh chào Lý Huỳnh Lam, xuống lầu.

Thời điểm Vạn Hà đến thoáng gặp qua một người đàn ông rất cao lớn, anh đi hai bước rồi bỗng kịp phản ứng. Đối phương hình như là đi ra từ căn hộ của Lý Huỳnh Lam. Vạn hà nhìn từ hành lang xuống, chỉ thấy cái bóng dáng cao thẳng tắp chậm rãi đi xa.

“Ai vậy?” Vì sự an toàn, Vạn Hà hỏi Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam đáp “Hàng xóm”

Đây là cái người ngay cả nghệ sĩ đang nổi tiếng trong công ty và bạn học cũng không nhớ hết hay sau, ngày đầu vừa mới tới đã quen biết hàng xóm? Vạn Hà trộm nhìn khuôn mặt đạm mạc của Lý Huỳnh Lam, hiển nhiên là ngoài ý muốn.

Thấy Lý Huỳnh Lam vươn tay ra, Vạn Hà lúc này mới vội vàng đưa cho cậu chìa khóa và hành lý.

“Chìa khóa tôi đánh thành hai cái, cậu tự giữ cẩn thận, còn hành lý này… là dì Tạ sắp xếp, nếu cậu quên cái gì thì nói tôi về lấy”

Kỳ thật, thời điểm lúc Lý Huỳnh Lam gọi điện cho hắn, Vạn Hà đã biết tình hình không ổn. Trận ồn ào này coi như triệt để tiến hành luôn cái kế hoạch trước đó của Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà đến Lý gia còn sợ chạm mặt với Lý Nguyên Châu rồi chẳng biết phải giải thích thế nào, kết quả Lý lão gia thì không gặp được, ngược

lại lại gặp Lý Tiểu Quân thiên tái nan phùng *(ngàn năm không gặp)* ở nhà.

Lý Tiểu Quân hôm nay không ở trong trạng thái say rượu, chị mặc bộ quần áo ở nhà, tưới hoa trong sân, thấy Vạn Hà thì chủ động chào hỏi. Nghe anh ta nói là tới lấy đồ, Lý Tiểu Quân sợ run lên, lại chẳng phát biểu ý kiến gì với chuyện này, chỉ nói "Huỳnh Lam tương đối hướng nội, tôi cảm thấy nó chẳng thích hợp làm cái nghề này, nhưng mà chẳng chịu được nó thích, về sau còn phải nhờ cậu giúp nhiều."

Đây không phải lần đầu Vạn Hà gặp Lý Tiểu Quân, nhưng thực ra cũng chẳng được mấy lần. Ba năm qua, tính tới năm nay đã là năm thứ tư rồi, chẳng qua chẳng có mấy lần gặp mặt, ký ức của Vạn Hà đối với chị còn khá mới mẻ. Lý Tiểu Quân thật ra rất đẹp, chị không hề có loại phong thái rộng rãi ung dung phổ biến ở phụ nữ tuổi này, ngược lại còn hơi lập dị, không biết có phải là do độc thân hay không, trên người chị lại còn mang theo loại hoạt bát đặc trưng của thiếu nữ, nhưng lại cực kỳ diễm lệ. Hai loại khí chất vừa mâu thuẫn, vừa kỳ diệu này hòa trộn, nếu chỉ nhìn người trước mắt, bạn sẽ chẳng thể nào tưởng tượng nổi mấy dòng miêu tả quá quắt trong tạp chí từ đâu mà ra. Ngay cả Vạn Hà coi như đã nhìn quen các loại mỹ nhân trong giới nghệ sỹ, nhưng người như Lý Tiểu Quân, vẫn là độc nhất vô nhị.

Chỉ là có người lại chẳng biết quý trọng những điều kiện tốt của mình.

Nhưng khắc sâu trong ấn tượng của hắn, vẻ ngoài vẫn chỉ là một phần, quan trọng nhất là, so với những lời quan tâm khách sáo của Lý Nguyên Châu, sự quan tâm của Lý Tiểu Quân dành cho Lý Huỳnh Lam, tuy rằng cũng chỉ là những lời nói, nhưng không phải chỉ để cho có lệ. Chị hoàn toàn hiểu rõ hướng đi của Lý Huỳnh Lam, gần đây cậu đóng những loại quảng cáo gì, tham gia hoạt động gì, lên hình tạp chí nào. Lý Tiểu Quân cũng biết những chuyện này làm một người mẹ quan tâm quả thực

rất bình thường. Chỉ là chuyện sức khỏe con mình có tốt hay không, có mệt không, chị lại phải hỏi thăm qua Vạn Hà, điều này quả thực rất kỳ quái.

Chuyện này Vạn Hà từng hỏi qua Lý Huỳnh Lam, cậu chỉ trả lời rằng "Bà ấy thích theo mốt, tự nhiên biết nhiều"

Bởi vì chú ý tới giới giải trí, vậy nên mới tiện thể biết hướng đi của Lý Huỳnh Lam? Lời giải thích gì vậy, Vạn Hà cảm thấy quan hệ những người trong nhà ở Lý gia quả thật không đáng tin. Nhưng mà, chuyện đó cũng chẳng cần anh phải quản nhiều.

Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam cất chìa khóa, lại nhắc nhở một câu "Về sau cậu để một chìa ở công ty, hoặc đưa cho người quen ấy, khỏi quên mang"

Anh cho rằng Lý Huỳnh Lam sẽ cho mình giữ, ai biết đối phương chỉ gật đầu, cất chìa khóa trong túi áo, rồi đi ra ngoài.

Quyển 1 - Chương 21: Thay đổi (3)

DTV-EBOOK

Tuy rằng trong nội bộ 'Tiên cung' đã thống nhất với nhau về vai nam số 3, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn bay một chuyến qua thành phố L thăm qua phim trường, thuận tiện hoàn thành 2 công tác ở đây, đại khái khoảng bốn năm ngày sau mới về, vậy nên Ánh Sáng phải cử hai trợ lý đi giúp cậu lấy hành lý, chăm sóc sinh hoạt hằng ngày.

'Tiên cung' chính là bộ ngôn tình chuẩn Mary Sue*, nhưng bởi bản truyện gốc rất nóng bỏng, diễn viên nam nữ chính đều là người mới chẳng khác nào hoa hồng trong nắng mai, tuyển chọn cực kỳ khắt khe, mà tổ chế tác cũng được coi là tiền bối, nên không ít công ty muốn đưa người mới qua cửa một phen, vì thế thời điểm diễn thử mọi người cực kỳ náo nhiệt.

*Loại văn có nhân vật nữ chính quá mức hoàn hảo. Xem thêm tại ĐÂY.

Lý Huỳnh Lam ở đó thấy không ít những gương mặt quen thuộc trên TV, nếu so kinh nghiệm với những tiền bối đó, cậu có thể được ví như hạt đậu tươi mọng nước xanh mướt. Trước đó Vạn hà qua chào hỏi đối phương nên bây giờ không cần phải đối đãi đặc biệt gì, chuyện gì đến thì đến, miễn cho về sau đoàn phim phải ở chung với diễn viên không tốt. Nhưng trên đời đã bao giờ có cơn gió nào không thổi vào tường, xung quanh thỉnh thoảng lại có vài người đánh giá, liếc mắt cái là có thể nhìn ra, thận phận của Lý Huỳnh Lam sớm đã không còn là bí mật gì.

Cũng may, điều này không ảnh tới tâm trạng của Lý Huỳnh Lam. Từ đầu tới cuối, cậu vẫn yên lặng ngồi trong phòng nghỉ của diễn viên, chẳng quản hai bên ồn ào, chỉ nhìn một bóng người hơi hơi quen thuộc ở đằng xa kia, cậu ngừng lại một chút,

nhưng chẳng bao lâu lại cúi đầu nhìn kịch bản trong tay.

Rốt cuộc cũng tới phần diễn của cậu, nhân viên trong đoàn phim đến mời người, giả bộ trước đó một tiếng mới làm xong tạo hình một bộ tóc giả và trường bào cho nhân vật. Thế nhưng khi Lý Huỳnh Lam mặc vào tư thái đã khác hoàn toàn, vừa vào cửa, đạo diễn nhìn cậu tỉ mỉ một trận, rồi không ngừng gật đầu.

Nhân vật mà Lý Huỳnh Lam phải diễn trước đó vừa phải để tang vợ, mặc dù từng thầm mến nữ chính, nhưng trong lòng chỉ có quốc gia, cuối cùng chết trận sa trường, điển hình loại đàn ông khổ tình. Phần diễn không nhiều lắm, lại trùng lặp, đối với nội dung kịch bản chẳng có ảnh hưởng mấy, hơn nữa phải thường xuyên giáp mặt với sinh tử, phương diện tình cảm thay đổi rất nhanh, một mực giữ trong lòng, vì thế càng cần kiểm tra nặng về cảm xúc, ánh mắt, nếu diễn tốt thì cực kỳ hấp dẫn, chẳng sợ bị người ta lôi ra bàn tán, những người ngoài chờ nắm cơ hội cũng phải năm sáu người.

Đạo diễn cho Lý Huỳnh Lam nói kịch, trực tiếp yêu cầu đến cảnh người đàn ông khổ sở chết vì tình. Hôn quân mất nước, chủ tướng cắt toàn bộ viện trợ lương thực, hắn mang một nhánh tàn quân yếu đuối, ý đồ dụ địch vào khe núi rồi phóng hỏa, đồng quy vu tận, nhưng cuối cùng chưa kịp động thủ đã bị một đao chém chết.

Đoạn kịch bản này rất nhẹ nhàng, sau tiếng “Action”, Huỳnh Lam có thể bắt đầu diễn.

Lý huỳnh Lam đã cùng đạo diễn nói chuyện với nhau trong phòng, trên mặt không có nhiều cảm xúc, đói với phần diễn của mình cũng không có ý kiến. Đạo diễn nói gì cậu cũng gật đầu, cực giống một bình hoa di động*, vì thế sau tiếng “action”, thấy cậu vẫn giữ cái khuôn mặt lạnh tanh kia, không ít người xung quanh tỏ ra thái độ “Quả nhiên là thế”, chỉ có Vạn hà đừng ở một bên, trên mặt đầy vẻ chờ mong.

**Bình hoa di động là một thuật ngữ trong Điện ảnh thường dùng để miêu tả những diễn viên chỉ biết phô diễn ngoại hình bắt mắt trên những thước phim.*

Lúc này, Lý Huỳnh Lam bỗng sờ lên lồng ngực của mình, tái mặt nhìn lòng bàn tay của chính mình, giống như bị cái gì đó dính vào, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, thế nhưng vẻ mặt kinh ngạc kia rất nhanh đã tan biến, trông càng có vẻ lạnh lùng dứt khoát, một tay cậu nắm thành quyền, làm bộ như đang cầm vũ khí, muốn vùng lên phía trước, nhưng mới khoát tay một cái, cả người đã lảo đảo. Lý Huỳnh Lam lập tức nỗ lực đứng vững, hô hấp cũng dồn dập dần, khớp hàm cắn chặt, tay nắm đến mức như run rẩy, gân xanh trên trán cũng đồng loạt căng ra, nhưng vẻ mặt của cậu vẫn cứng ngắt như cũ, và lạnh nhạt, giống như một loại kien trì, quyết tâm không thể chấp nhận, không muốn lộ ra vẻ thống khổ.

Chỉ ít ỏi từng ấy động tác, đã khiến đạo diễn và nhân viên đoàn phim thu lại suy nghĩ, chẳng dám nháy mắt nhìn người trước mắt biểu diễn, thấy cậu chẳng có quá nhiều ngôn ngữ cơ thể, nhưng lại hoàn toàn có thể biểu đạt cảm xúc và tình thế trọng thương gần chết, giãy dụa không cam tâm, bị tráng như vậy, thê lương như vậy.

Thẳng đến khi chân Lý Huỳnh Lam mềm nhũn ngã xuống, cậu vẫn cố gắng muốn đứng lên, run rẩy gượng dậy, sau đó lại mất đi khí lực, dần dần bình tĩnh trở lại.

Lý Huỳnh Lam mở to hai mắt, thất thần nhìn về phía chân trời. Một khắc kia, trong mắt cậu có vẻ mờ mịt, nghi hoặc, phỏng chừng chẳng hiểu vì sao bản thân liều mạng đến vậy mà không thể đoạt được mọi thứ, cả đời này, cậu song vì cái gì, bàn tay trên mặt đất lại dần nắm lại, nhưng ngoại trừ ngón tay, nơi khác hoàn toàn vô lực. Ngay lúc mi mắt không thể không chế mà dần rũ xuống, đối mắt Lý Huỳnh Lam bỗng lại sáng ngời, kinh ngạc

mà trừng mắt nhìn tiền phương, rồi nhẹ nhàng giương lên một nụ cười, nụ cười kia tràn ngập khát vọng, thậm chí là giải thoát, giông như đã nhìn thấy phong cảnh đẹp nhất trần gian.

Cậu duy trì cái tư thế này, cho đến khi ngừng thở…

“Bốp bốp bốp” Lúc chủ biên Tiền và đạo diễn Trần cùng vỗ tay, Lý Huỳnh Lam chậm rãi đứng lên, gật đầu nhìn đám nhân viên công tác kia.

“Rất tốt rất tốt…” Đạo diễn Trần quả thực vui sướng ngây ngất “Trình tư tăng dần, vô cùng nhuần nhuyễn, đặc biệt là nụ cười… nụ cười lúc kết thúc kia, cậu đã nghĩ gì?”

Lý Huỳnh Lam khi nói chuyện không hể mang theo những cảm xúc vừa rồi, cậu diễn rất nhập tâm, lúc dứt ra lại càng nhanh “Đại ân đại nghĩa sống cả đời, trước khi chết muốn nhìn lại mong muốn chân chính của bản thân”

“Đúng đúng đúng… Cậu đã cân nhắc sâu như vậy, thật có tiền đồ, cảm xúc rất hấp dẫn”

Đạo diễn Trần lôi kéo Lý Huỳnh Lam tham khảo nội dung vở kịch đến nửa ngày, thiếu chút nữa quên luôn đoàn diễn thử đang còn ở bên ngoài.

Ngược lại, thái độ Lý Huỳnh Lam thật sự không kiêu ngạo, không nịnh nọt, nói chuyện lễ phép, biết dừng đúng chỗ, khiến người ta có cảm giác, mặc dù là người mới trong giới, nhưng xuất thân gia giáo, đúng là trường hợp đặc biệt.

Thật vất vả mới kết thúc lần diễn thử này, trợ lý A ra bãi đỗ lấy xe, còn Vạn hà vẫn đang nói chuyện với phó đạo diễn, một trợ lý khác thì chờ Lý Huỳnh Lam bên trong đại sảnh.

Lúc này, có một người đàn ông đi tới.

Người đàn ông này vóc dáng rất cao, phía trên mặc áo da, phía dưới mặc quần bò mài, tóc cắt rất ngắn, đi giày cao cổ, đi đứng phong độ, khí chất mạnh mẽ, trực tiếp tiến tới trước mặt Lý Huỳnh Lam. Sau đó, khuôn mặt khốc suất *(vừa lãnh khốc vừa đẹp trai)* lộ ra một nụ cười sáng lạn, vươn tay ra.

“Xin chào, xin hỏi cậu là Lý Huỳnh Lam đúng không?”

Trợ lý B đứng lên, Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt kia hai giày, ý bảo không cần, lại tháo kính râm xuống, đưa tay ra.

“Đúng vậy, xin chào”

“Vừa rồi tôi vô tình thấy biểu diễn của cậu, cảm thấy khủng cực, thế nên mạo muội qua đây quấy rầy, hy vọng không đường đột quá” Người đàn ông nọ cười cười, lộ ra hàm răng trắng “À đấy, quên tự giới thiệu, tôi là Hạ Tuấn Đồng”

Đối phương hiển nhiên là có chuẩn bị trước, Hạ Tuấn Đồng chẳng thèm để ý tới sự lãnh đạm của Lý Huỳnh Lam, tiếp tục nói “Lại nói tiếp, tuy rằng chúng ta không cùng công ty, nhưng mà theo khía cạnh nào đó, lạnh đạo của tôi cũng giống ông chủ của cậu mà thôi” Gã là đang nói đến Trác Diệu “Ngày ấy đối với cậu khẳng định tốt hơn so với chúng tôi nhiều”

Lời này thực ra rất ngu ngốc, khiến Lý Huỳnh Lam hoàn toàn trở thành một người đi cửa sau. Tính tình cậu tuy rằng lạnh nhạt, tuy không gây ồn ào, nhưng vẫn có thể ném lại vài câu châm chọc.

Nhưng mà, nhìn nụ cười chân thành kia của Hạ Tuấn Đồng, có vẻ như gã hoàn toàn chẳng biết có vấn đề gì.

Lý Huỳnh Lam không so đo, từ chối cho ý kiến, “Ừ” một tiếng.

Lúc này trợ lý a đã mở cửa xe, hỏi Lý Huỳnh Lam muốn ăn cơm trước, hay là về khách sạn.

Hạ Tuấn Đồng vội hỏi "Mấy người định ở thành phố L mấy ngày sao? Nếu không vội, tôi lại biết mấy quán rất ngon, tôi là người ở đây, có thể dẫn đường cho mấy người"

Lý Huỳnh Lam không nói chuyện.

Hạ Tuấn Đồng chỉ nói "Kỳ thật... Thôi được rồi, tôi muốn đến cảm ơn cậu, đương nhiên phần diễn của cậu vừa nãy rất hấp dẫn, chỉ là, bởi vì gần đây tôi nhận phim của đạo diễn Hách nữa. Nghe nói là... cậu đề cử tôi với Trác tiên sinh"

Lý Huỳnh Lam lắc đầu "Tôi đề cử rất nhiều người, chỉ làm chức trách của một khán giả mà thôi."

Hạ Tuấn Đồng nghe vậy thì hơi thất thần. Trên thực tế, đã có người từng nói với gã, tiểu thiếu gia họ Lý, người mới ở Ánh sáng, chính là cháu ngoại bảo bối của Trác Diệu – Lý Huỳnh Lam, rất có hứng thú với gã. Ngay từ đầu, Hạ Tuấn Đồng còn không tin, nhưng bây giờ có được vai diễn này, Hạ Tuấn Đồng muốn nói không tin cũng chẳng được.

Lúc này, thấy Lý Huỳnh Lam phủ nhận, Hạ Tuấn Đồng cũng không nóng này "Thế nào đi nữa, cậu có thể nhắc tới tôi, tôi vô cùng vinh hạnh, cho nên lần này kết giao bạn bè đi, nếu cậu có thể để mắt tới lời của tôi."

Vạn Hà nói chuyện với phó đạo diễn xong, vừa ra ngoài thì nghe được những lời này, thấy Hạ Tuấn Đồng ở đây, gã có chút ngoài ý muốn.

Lý Huỳnh Lam nhìn về phía Vạn Hà. Vạn Hà nói nhỏ vào lỗ tai cậu "Lát nữa anh Phan qua đây, hiện tại đang ở trên đường. Còn

nữa, lần trước quay MV đến lúc xét duyệt hình như có vấn đề. Tôi muốn về U thị một chuyến, sẽ mau trở lại thôi" Lý Huỳnh Lam lần đầu gặp chuyện lớn như vậy, Phan Minh Câu không thể không lộ mặt, vừa lúc có thể tách Vạn Hà ra. Chỉ là sự quan tâm này lại phần nào thể hiện một loại không tín nhiệm, Lý Huỳnh Lam nghe xong khẳng định mất hứng sẽ đi đâu đó.

"Anh nói với anh ta, tôi đi trước, muốn…" Lý Huỳnh Lam quay đầu lại nhìn Hạ Tuấn Đồng "Đi ăn cơm"

Vạn Hà cũng nhìn về phía Hạ Tuấn Đồng, lại nói, gã dù gì cũng là tiền bối của Lý Huỳnh Lam, trong giới kết giao với vài người cũng không tồi, Vạn Hà do dự một phút, rồi vẫn vui như mở cờ.

"Được, để tôi nói với anh Phan"

Nghe thấy tên Phan Minh Câu, Hạ Tuấn Đồng bên cạnh đã sáng mắt, thấy Lý Huỳnh Lam đồng ý cùng mình đi ăn cơm, gã chẳng giấu nổi nụ cười tươi.

Vạn Hà dặn hai người trợ lý đi theo ổn thỏa, lại thấy Lý Huỳnh Lam nói "Tôi để quên vài đồ, phiền anh về giúp tôi lấy với"

Vạn Hà hỏi "Là cái gì?"

Lý Huỳnh Lam không trả lời trực tiếp, chỉ nói "Dưới… dưới cái gối của tôi, anh nhất định phải lấy cho tôi, cẩn thận một chút, đừng có ném đi đấy"

Vạn Hà tự cho rằng là đồ gì quan trọng liên quan tới công việc, trịnh trọng gật đầu.

Quyển 1 - Chương 22: Thay đổi (4)

DTV-EBOOK

Quả nhiên, lúc Phan Minh Câu vừa đến thì nhận được điện thoại của Lý Huỳnh Lam, lại biết cậu vừa xong việc rồi đi ăn cơm với người ta, mà người kia dĩ nhiên là Hạ Tuấn Đồng. Phan Minh Câu sau đó cũng không nói gì thêm, chỉ là đến tối đi xã giao với đạo diễn và chủ biên của 'Tiên cung', rồi xong xuôi gọi lại cho cậu, thì trợ lý nhắn rằng Lý Huỳnh Lam đã đi ngủ.

Phan Minh Câu tới đây là vì Lý Huỳnh Lam, nhưng thân là người đại diện bản thân y cũng rất bận việc. Hai ngày tới cứ lúc nào y đánh điện thoại tới, cố gắng hẹn lịch gặp Lý Huỳnh Lam, đối phương lại nói bận việc, chẳng biết chạy đi đâu. Lý Huỳnh Lam luôn luôn là một người chẳng thích xã giao gì, thế nên Phan Minh Cậu cũng không hay biết có chuyện gì khác nữa.

Lại qua một đêm, gần đến rạng sáng, Lý Huỳnh Lam đang đi thang máy lên lầu, cửa vừa mở ra, đã thấy Phan Minh Câu vẻ mặt lạnh tanh đứng chờ bên ngoài.

Phan Minh Cậu nhìn sắc mặt phiếm hồng của Lý Huỳnh Lam, không vui bảo "Bây giờ là mấy giờ rồi? Xem ra tôi đánh giá thái độ công tác của cậu cao quá nhỉ?"

Hai người trợ lý bên cạnh cũng chẳng dám nói đỡ, Lý Huỳnh Lam ngược lại không có mấy biến hóa cảm xúc, cậu vẫn để tay mình trong túi quần, chậm rãi đi về phía phòng nghỉ.

"Chuyện cần làm tôi sẽ làm tốt, còn những cái khác, tôi tự quản là được"

Tính theo bối phận, Phan Minh Câu cũng coi như là trưởng bối của cậu, mấy năm nay công tác cùng Trác Diệu vẫn rất chiếu cố

Lý Huỳnh Lam, số lần Lý Huỳnh Lam dùng thái độ bất kính như vậy cùng y nói chuyện chưa nhiều, Phan Minh Câu cũng hơi sửng sốt, nhưng không tư giận, chỉ thở dài.

“Tôi không phải cậu họ của cậu, tôi không quan tâm đến sinh hoạt của cậu thế nào, nhiều người trả giá với cậu như vậy, tôi hy vọng cậu đừng để tôi cảm thấy tất cả những chuyện đó đều không xứng đáng” Phan Minh Câu nói xong, trực tiếp xoay người.

Bước chân Lý Huỳnh Lam thật nặng nề, cũng đi vào phòng.

Sau khi Phan Minh Câu xuống lầu, y cầm điện thoại lên gọi “Ê, người về rồi, không say, còn đi được”

Đầu kia Trác Diệu chỉ thản nhiên “Ừ” một tiếng, nhưng phỏng chừng đã chờ tin tức của Phan Minh Câu cả đêm.

“Thằng bé nói gì?” Trác Diệu hỏi.

“Còn có thể là cái gì? Cậu ấy làm thế là khó chịu thôi, không phải, là khó chịu giống cậu” Phan Minh Câu có chút bất đắc dĩ “Này tôi nói… A Diệu à, đã ngần nấy năm rồi, lòng cũng đã trao đủ, trẻ con rồi cũng sẽ lớn, cậu ấy tự có chủ trương cho mình, vả lại, Huỳnh Lam cũng không phải là người không hiểu chuyện, dính vào thị phi sẽ ảnh hưởng tới thanh danh cậu ấy nhiều nhất, tôi thấy Cao Khôn cho dù khốn nạn tới đâu thì vẫn là một kẻ thông minh, sao lại không hiểu chuyện này? Chẳng qua lúc đó hắn ra tay quá nặng, nhưng cũng có bài học lớn như vậy rồi, hơn nữa… không phải lần trước cậu bảo tôi tiếp tục tìm sao, hiện tại chẳng ai biết người kia ở đâu, chỉ cần hắn không xuất hiện, mọi người sẽ lại tiếp tục kiêng kị, lại càng khiến Lý Huỳnh Lam nhớ mãi không quên, mọi người nên thoáng một chút đi.”

Trác Diệu không nói gì, Phan Minh Câu biết anh cũng không có thời gian, đương định nói chuyện bên công ty, lại thấy đối

phương hỏi “Tình huống bên Hạ Tuấn Đồng thế nào?”

“Còn có thể sao nữa, chuyện thường của sao thôi, nghịch tí thì hết, cậu biết tôi nghĩ gì không?”

Trác Diệu “Nói đi”

“Đừng manh động, Huỳnh Lam yêu ai thích ai sẽ tự phản ứng, cậu ấy chẳng mấy khi kết bạn, cậu che chở cũng chẳng có tác dụng gì. Lúc nào cậu ta cần sẽ tự mở miệng, chẳng lẽ cậu lại để Lý Tiểu Quân dồn vào đường cùng thế sao?”

Những lời đằng trước phần lớn là vô nghĩa, nhưng Phan Minh Câu biết, lời cuối cùng kia khẳng định cực kỳ hung ác với Trác Diệu

Quả nhiên, đầu kia chẳng nói gì trực tiếp cúp điện thoại.

Phan Minh Câu cũng không để ý, nhún vai một cái, rồi nhét di động lại vào túi áo.

Bên kia, Lý Huỳnh Lam vừa từ trong phòng tắm đi ra, từ ngày nhận lời mời của Hạ Tuấn Đồng hôm đó, mấy ngày nay, cứ lúc nào xong việc Lý Huỳnh Lam sẽ đi cùng gã.

Hạ Tuấn Đồng đúng là không đùa, gã thật sự biết tất cả những chỗ ăn ngon vui chơi trong thành phố này, thế nhưng trên thực tế với Lý Huỳnh Lam cũng không hề quá thân thiết, nhất là khi Hạ Tuấn Đồng vẫn còn kiêng kỵ Phan Minh Câu và Trác Diệu, nên không dám để cậu quá sa đọa. Về những phương diện khác, cho dù Hạ Tuấn Đồng có diễn đủ cả mười tám chiêu võ đi chăng nữa, Lý Huỳnh Lam vẫn hoàn toàn lạnh nhạt.

Giống như ngày hôm nay, hai người tới một quán bar khá nổi tiếng, đặt một gian phòng riêng, nhưng Lý Huỳnh Lam chẳng hề động tới một giọt rượu, chỉ gọi vài chai nước khoáng, càng

không hứng thú với việc nhảy nhót, khiến cho Hạ Tuấn Đồng ngại vô cùng, bỏ cậu ở lại đi chơi không được, nên chỉ đành phải bồi cậu, ngồi một chỗ tám chuyện vui đùa mà thôi. Còn Lý Huỳnh Lam lúc cao hứng thì ừ với gã một tiếng, chán thì đến mí mắt cũng lười nâng, phần lớn thời gian cậu toàn ngồi lỳ một chỗ nhìn di động.

Mệt nỗi, Hạ Tuấn Đồng quả thật đã hạ quyết tâm với vị thiếu gia này, tiếp cậu cũng giống như kiểu làm bài tập về nhà. Tính tình Lý thiếu gia cao ngạo và lạnh nhạt như vậy, nhưng nghĩ tới đối phương, mọi loại điều kiện trên người đều tốt, sao có thể tùy tiện quan tâm tới loại sao hạng ba được, như vậy thì chẳng khác hạ thấp giá trị con người cậu, thế nên việc đãi ngộ này Hạ Tuấn Đồng vẫn cố nhẫn nhịn, hơn nữa Lý Huỳnh Lam dù thế nào đi nữa cũng nhận lời mời của gã. Nhìn xem, Lý thiếu gia đi ăn cơm với người trong giới được quá mấy người, thân cận được mấy lần, bản thân mình đã coi như ngoại lệ rồi. Kết bạn, tiến một bước cũng là hơn, cho dù tiến triển có chậm chạm đến mấy gã cũng sẽ có biện pháp đối phó.

Hạ Tuấn Đồng cảm thấy như Lý Huỳnh Lam luôn luôn chờ điện thoại của ai đó, cậu không chơi game, cũng không dùng mấy loại mạng xã hội, chỉ cầm chiếc điện thoại trong tay xoay xoay, chỉ là rõ ràng lúc đó phải có tới n cái thông báo cuộc gọi, có lúc còn rung liên tục, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn không nhận, trong đó bao gồm cả mấy cuộc gọi của Phan Minh Câu.

Hạ Tuấn Đồng hiển nhiên sẽ không lắm mồm, gã rất thông minh dựa theo cảm xúc của Lý Huỳnh Lam mà thay đổi đề tai, cuối cùng, lúc gã nói tới tình huống của bản thân, Lý Huỳnh Lam rốt cuộc ngẩng đầu lên.

“Cha mẹ anh làm gì?”

Thấy Lý Huỳnh Lam lần đầu tiên phản ứng tới mình, Hạ Tuấn Đồng vội đáp “Được rồi, chẳng ngại cậu cười đâu, ba mẹ tôi…

trình độ văn hóa không cao lắm, kiểu tầng lớp dưới."

"Sinh hoạt có khó khăn gì không?"

"Cũng ổn, bọn họ còn chẳng muốn tôi vào đại học."

"Anh không vào đại học?" Lý Huỳnh Lam hỏi những lời này, kỳ thật hơi thô lỗ, nhưng lúc hỏi vẻ mặt cậu rất nghiêm túc, cũng không có thái độ từ trên cao nhìn xuống xem thường, tựa như rất tò mò với quãng đời đi học của Hạ Tuấn Đồng.

Hạ Tuấn Đồng không để ý, chỉ bĩu môi "Không, thật ra tôi cũng không đọc sách nhiều, mà kể cả đọc chắc cũng chả hơn"

"Vì sao?"

"Cái gì?"

Vì sao cái gì? Hạ Tuấn Đồng cảm thấy vị thiếu gia này đúng là không hiểu chuyện, học dốt thì có lý do sao.

"Tôi không thích lắm, tôi thích dùng thời gian đó chơi bóng và game hơn."

Thấy bẻ mặt lạnh lẽo của Lý Huỳnh Lam, Hạ Tuấn Đồng cảm thấy hình như gã nói sai cái gì rồi thì phải. có phải đối phương nghĩ gã không cầu tiến, rất thấp kém hay không? Vậy nên gã vội bồi thêm "Đương nhiên, ai chẳng muốn lấy được một cái bằng tốt, nhưng mà tiếc là đã muộn rồi, với lại tôi cũng thích nghề này, không lên đại học cũng không sao, kinh nghiệm xã hội vẫn quan trọng hơn mà, còn rất nhiều cơ hội ngoài việc đến trường học tập"

Lý Huỳnh Lam bỏ cái cốc xuống bàn, trực tiếp đứng lên, cậu nhìn khuôn mặt có vài nét quen thuộc của Hạ Tuấn Đồng, thản nhiên nói "Đúng vậy… Chỉ là không phải ai cũng có cơ hội tiếp

tục học mà thôi, cơ hội học đại học, và tìm một công việc tốt…”

Dưới ánh mắt mơ hồ của Hạ Tuấn Đồng, Lý Huỳnh Lam trực tiếp từ chối việc gã đưa tiễn, tự mình gọi taxi về.

Tắm rửa xong, vừa mới mở phòng tắm lại nghe thấy gõ cửa, Lý Huỳnh Lam đi qua nhìn, chỉ thấy Vạn Hà cầm hành lý đang đứng bên ngoài.

Cậu mở cửa, Vạn Hà vừa vào, đã lấy trong túi ra hợp đồng MV đừa cho cậu nhìn.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi “Đồ tôi muốn đâu rồi?”

Vạn Hà ngẩn ra, cẩn thận lôi ví da ra, lấy một chiếc cúc áo nhỏ bằng gỗ dưới đáy ra, bất đắc dĩ nói “Tôi tìm dưới mấy cái gối, chỉ thấy đồ này…”

Lý Huỳnh Lam cầm lại “Ừm, cảm ơn, chính là nó”

Đầu Vạn Hà đầy dấu chấm hỏi, thứ này đáng giá hơn cả chuyện bản thân mình nửa đêm chạy xe tới nhà Lý Huỳnh Lam, rồi ngồi máy bay quay về hay sao?

Lý Huỳnh Lam nói xong, quay đầu lại thấy Vạn Hà vẫn còn đang ngơ ngác đứng đực ra đó, không khỏi đưa cho anh ta một ánh mắt “Còn có việc sao?”.

Có lẽ mọi việc dần đang lệch nhịp thì phải, Vạn Hà ngược lại không rối rắm chuyện chiếc cúc áo kia nữa, hòa hồn bảo “À, đúng rồi, chỗ cậu ở hiện tại… Tôi vẫn cảm thấy không an toàn lắm”

Lý Huỳnh Lam nghi hoặc.

Vạn Hà nói “Lúc tôi qua đó lấy đồ thì thấy có người lạ cứ đứng lỳ

ngoài cửa."

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra "Anh thấy rõ người đó không?"

"Không, nhưng nhìn thoáng qua là đàn ông, trẻ, rất cao" Vạn Hà mặc dù lắc đầu, nhưng trong lòng đã có đáp án, dáng người này trong showbiz còn chẳng có mấy, đặt ở đám đông căn bản nhìn phát ra luôn, gặp một lần sao có thể quên dễ vậy, anh lúc này là đang nói bóng gió nhắc nhở Lý Huỳnh Lam quen biết cái người hàng xóm kia là có vấn đề.

Trên mặt Lý Huỳnh Lam vậy mà chẳng có chút phòng bị nào hết, ngược lại còn sốt ruột hỏi "Anh còn thấy gì nữa?"

Vạn Hà nhớ lại "Lúc tôi tới thấy cậu ta ngồi xổm bên ngoài, thấy có người thì bỗng dưng xuống lầu." Vạn Hà đã điều tra qua rồi, tầng đó có ba gia đình, một nhà bỏ không, còn nhà kia hình như có đôi vợ chồng già ở, có một đứa con gái đã gả ra ngoài, anh qua lúc rạng sáng, người bình thường ai lại lởn vởn bên ngoài cửa nhà người ta?

Lý Huỳnh Lam trầm mặc không nói.

Vạn Hà hỏi "Cậu có muốn…"

Lý Huỳnh Lam gật đầu "Ừ, đặt vé máy bay ngày mai."

"Hả?" Vạn Hà kinh ngạc "Chúng ta không cần về gấp đâu, ý tôi nhắc cậu nguy hiểm thôi"

"Nguy hiểm cái gì cơ?" Lý Huỳnh Lam khó hiểu, sau lại ngộ ra, lập tức đáp "Anh ấy là bạn tôi, anh không phải quản, ngày mai đi!"

Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam đã có ý vậy, đành vuốt cằm, chỉ là trước khi ra ngoài lại nhớ ra chuyện gì "Vừa rồi Hạ Tuấn Đồng

gọi điện cho tôi,gã nói đại khái là có hiểu lầm gì đó với cậu, là gã sai mong cậu bỏ qua cho. Người này… cũng tạm được, có tham vọng, nhưng không tính quá xấu…" Ít nhất gã không dám động chạm tới Lý Huỳnh Lam, Vạn Hà thực ra cũng chẳng muốn nói đỡ cho Hạ Tuấn Đồng, gã chỉ hy vọng có thể thử kết giao với vài người, cho dù sâu cạn thế nào cũng là khởi đầu tốt.

Ai ngờ, Lý Huỳnh Lam lại nhìn cái khuy áo trong tay nói "Tôi từng có một báu vật vô giá… Lại không cẩn thận để rớt nó xuống biển, tôi rất đau lòng, tới mức chẳng cơm nước được gì mà cũng không ngủ được. Một ngày, tôi phát hiện trong tủ kính có một vật rất giống nó, tuy biết nó không phải là đồ thật, nhưng chẳng nhịn nổi mà thường nhìn lại, nhưng rồi rốt cuộc vẫn là lừa mình dối người, báu vật kia sở dĩ vô giá, là vì nó chỉ có duy nhất. Bây giờ, nó theo sóng trở về với tôi, không những khiến tôi vui sướng, mà còn khiến tôi hiểu bản thân trước kia ngu xuẩn bao nhiêu. Những chuyện ngu xuẩn như vậy, một lần là quá đủ rồi…"

Dưới vẻ mặt chẳng thể tưởng tượng nổi của Vạn Hà, Lý Huỳnh Lam trực tiếp đóng cửa tiễn khách.

Quyển 1 - Chương 23: Thay đổi (5)

DTV-EBOOK

Sáng sớm hôm sau, Lý Huỳnh Lam ngồi máy bay rời khỏi thành phố L. Vạn Hà trước tiên báo với Phan Minh Câu, Phan Minh Câu đối với chuyện này tỏ vẻ không có gì, chỉ nói là đã biết.

Đến thành phố U đã là buổi chiều, Lý Huỳnh Lam không có lịch, nên ném hành lý ở lại công ty rồi đi mất.

Cậu đeo kính râm, trên đầu đội mũ lưỡi chai che cả nửa khuôn mặt, thời điểm tới quảng trường Tây vẫn còn vào ca, nhóm công nhân mải bề bộn, nên không bị ai chú ý tới.

Đi thẳng vào công trường phía trước, vừa mới đi vào lối rẽ, đã gặp được đối tượng cần tìm rồi, Lý Huỳnh Lam thấy vẻ mặt vội vàng của đối phương, nâng cằm hỏi "Đi đâu đi?"

Cao Khôn đầu kia thấy Lý Huỳnh Lam xuất hiện chỗ này thì hơi ngạc nhiên, ngơ ngác nói "Cậu về rồi…"

Lý Huỳnh Lam hừ một tiếng "Làm sao anh biết tôi ra ngoài?"

Cao Khôn lúng túng "Tôi qua nhà cậu coi"

"Lúc nào?" Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn "Ngày hôm qua…"

"Còn nữa?"

"Hôm trước"

"Rốt cuộc là mấy lần?"

“Ba, bốn lần thì phải?” Thấy Lý Huỳnh Lam nhíu mày, Cao Khôn Vội nói “Không phải thế.”

Lý Huỳnh Lam tổng cộng ra ngoài bốn, năm ngày, người này chờ lâu như vậy, hình như mỗi ngày đều qua thì phải. Bây giờ đã hơn ba giờ, thấy Cao Khôn lúng túng thành vậy, cậu cũng tự hiểu trong lòng, anh tan làm lúc sáu giờ, cộng với lời của Vạn Hà, suy ra, cái tên ngốc này đứng chờ ngoài cửa cả đêm, rốt cuộc là đã đợi mất bao lâu, Lý Huỳnh Lam thật sự không dám nghĩ.

“Anh gọi điện cho tôi thì sẽ chết sao?” Lý Huỳnh Lam hơi bực, thật sự là chưa gặp ai ngốc như anh vậy.

Cao Khôn xấu hổ “Tôi vừa lúc rảnh rỗi thì qua xem cậu, cậu nói muốn tôi sửa mạch điện. Không ở nhà cũng không sao, tôi chờ một chút thôi, chẳng đáng là bao.”

Lý Huỳnh Lam nói mỗi ngày sau bảy giờ cậu sẽ về nhà, nhưng Cao Khôn biết là minh tinh sao có thể có lịch chính xác được, công việc cũng chẳng phải do mình làm chủ, vì thế ngày đầu tiên tới không thấy người anh cũng không để ý, dù sao Cao Khôn xong việc cũng nhàn, chậm một chút cũng không sao, ai biết cứ ngồi xổm chỗ đó đợi mới một lát mà càng chờ càng tối, anh lại nghĩ, Lý Huỳnh Lam mỗi ngày đi sớm về trễ như thế, thật là chẳng an toàn chút nào, phải đợi cậu về tới cửa anh mới an tâm được. Kết quả lại người không thấy, rồi lại vài ngày như vậy, Cao Khôn mới xác định là Lý Huỳnh Lam đại khái không có nhà, nhưng lại lo đối phương không chừng ngày mai sẽ trở về, thế nên cuối cùng vẫn chẳng nhịn nổi lại tới, vừa vặn chạm mặt Vạn Hà.

Về phần điện thoại, Cao Khôn đúng là chẳng muốn gọi điện. Anh cảm thấy chuyện của mình làm rất nhỏ, không cần gây phiền phức, hơn nữa, nhỡ chăng ảnh hưởng tới công việc của Lý Huỳnh Lam sẽ không tốt, vả lại buổi tối anh qua đó nhiều lần

như vậy cũng coi là có thu hoạch, ít nhất cũng biết đường Bỉ Dực so với trước an toàn hơn nhiều, Cao Khôn cũng an lòng hơn.

Lý Huỳnh Lam vốn là muốn xả tức một trận, lại thấy thái độ người này chất phác vô cùng, lửa trong lòng cũng như gặp phải băng, rõ ràng định cho anh một trận, ai ngờ nửa đường trong lòng mềm nhũn thành nước.

“Tôi vừa xuống máy bay, tìm hộ tôi chỗ nào ngồi không?” Giọng Lý Huỳnh Lam băn khoăn.

Cao Khôn không hỏi cậu vừa về sao lại qua đây, chỉ nhìn trái ngó phải, như là đang nghĩ xem nên để Lý Huỳnh Lam nghỉ ngơi chỗ nào.

Lý Huỳnh Lam thấy nét mặt của anh, thì đành nói “Trong phòng có người không?”

Cao Khôn vội lắc đầu, chỉ là anh cho rằng Lý Huỳnh Lam chẳng bao giờ muốn vào cái nơi tồi tàn kia, nếu không phải, anh liền lập tức dẫn người đi.

Đây là lần thứ hai Lý Huỳnh Lam tới cái ổ chó của Cao Khôn, thật ra Cao Khôn nghĩ vậy cũng không hề sai, nếu không phải bởi anh ở đây, Lý Huỳnh Lam đúng thật là cả đời chẳng bao giờ vào đây nửa bước.

Vẫn mở mịt, ẩm thấp như cũ, nếu có điều gì thay đổi, thì là chỗ của Cao Khôn được dọn dẹp cực kỳ ngăn nắp sạch sẽ, nhưng bởi không gian quá nhỏ, đồ chẳng có chỗ mà để, chỉ có thể đặt tạm bợ đâu đó, đồ nhỏ tới lớn đặt hết lên giường, giá áo, và ghế dựa.

Giống như lần trước, Cao Khôn vất vả lắm mới dọn được chỗ cho Lý Huỳnh Lam ngồi. Cậu cũng không khách khí, trực tiếp chiếm chỗ, ngồi xuống xong thì hỏi “Anh thích hoa từ bao giờ thế?”

Cao Khôn ngơ ngác, nương theo tầm mắt Lý Huỳnh Lam, lập tức cuống quit đứng dậy rút hai cái quần lót tam giác hoa hòe hoa sói treo trên cửa sổ xuống.

“Đồ… đồ giảm giá thôi” Cao Khôn giải thích.

“À, anh ở đây có đồ gì không giảm giá sao?” Lý Huỳnh Lam cười.

Cao Khôn đánh giá đồ trong phòng một trận, không lên tiếng đáp lời.

“Khó trách không dám lấy vợ” Lý Huỳnh Lam bồi thêm một câu “Thế nhưng cũng tốt, không chê được, chậm rãi mà tìm”

Cao Khôn chẳng hiểu sao câu chuyện lại chuyển sao đề tài này, đang định mở miệng, bên ngoài bỗng vang lên hai tiếng gọi nhỏ.

“Anh Khôn, anh Khôn… Anh có đây không?”

Cao Khôn và Lý Huỳnh Lam đều ngẩn ra.

Vị này, có nên tính không nhỉ?

Lý Huỳnh Lam dùng hình môi hỏi anh, trên mặt treo một nụ cười chế nhạo.

Cao Khôn không động, ngồi ngay ngắn trên giường Lưu Hỉ Nhạc, nhưng động tĩnh bên ngoài càng ngày càng lớn.

Đối phương gọi vài tiếng không thấy có người trả lời, cũng không vội vàng, ngược lại vẫn thấp giọng gọi, đồng thời cửa phòng Cao Khôn cũng bị đập vang, tiếng nói càng ngày càng nghiêm túc.

“Anh Khôn, anh Khôn… Anh ở đó không? Em tìm anh đây… Anh Khôn… Anh Khôn…”

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn, hỏi "Đập đến như vậy rồi anh còn không ra? Tiếp nữa phòng này sẽ sập mất. Hay là, tôi thay anh ra nhìn cũng được, làm người ngay thẳng thì có gì phải sợ?"

Nói xong, Lý Huỳnh Lam thật muốn đứng dậy. Cao Khôn nóng nảy, cũng vội đứng lên, ấn bả vai đối phương xuống, áp cậu ngồi lại trên giường.

"Tôi đi, tôi đi xem một lát rồi về… Cậu cứ ngồi đây…"

Cao Khôn mở cửa ra ngoài, chỉ thấy đứng bên ngoài là Vương Xuân Tú, nhìn thế này cũng thấy cô so với hai tháng trước gầy đi rất nhiều, từ XXL xuống còn XL thôi. Mặc dù gầy đi một vòng, nhưng cánh tay và eo bụng vẫn còn quá khổ, vậy nhưng cô lại cố tình mặc chiếc váy liền áo màu hồng nhạt, ren ngắn toàn thân, nom qua đã biết cố ý ăn diện. Thật ra, mỗi lần tới gặp Cao Khôn, cô đều cố ý ăn diện như vậy, nhưng mà Cao Khôn chưa một lần chú ý tới, hôm nay cũng như vậy.

Vương Xuân Tú thấy anh thì nói "Anh Khôn, anh ngủ à? Sao em nghe thấy như trong phòng có người?" Vừa rồi còn thấy Lưu Hỉ Nhạc bên ngoài công trường, khẳng định không phải cái tên kia rồi, nhưng nếu là công nhân khác, sao ban ngày ban mặt nói chuyện mà lại còn phải đóng cửa?

Thấy tầm mắt Vương Xuân Tú không ngừng đảo vào bên trong, Cao Khôn dịch người khép cửa càng hẹp hơn, không trở lời cô, chỉ hỏi "Có việc gì sao?"

Lúc nói chuyện thái độ anh rất hòa ái, đối với ai cxng như vây, mặc dù chẳng có biểu hiện gì trên mặt, nhưng mỗi lần Cao Khôn mở miệng, người đối iện sẽ vân cảm thấy người đàn ông này rất được, là một người thành thật, đôi lúc còn hơi ngốc nghếch.

Vương Xuân Tú chính là thích anh ở điểm này, chẳng ngại anh

cô dèm pha không ít sau lưng, nhưng chỉ khi đứng trước mặt Cao Khôn, những lời căn dặn ban đầu, Vương Xuân Tú đều quên bằng sạch, cảm thấy Cao Khôn tốt ơi là tốt.

Lần này cũng vậy, vẻ mặt Vương Xuân Tú hơi ủy khuất, cô hỏi Cao Khôn "Em lâu không tới như vậy, sao anh không gọi cho em?"

Cao Khôn kỳ quái "Tôi không có chuyện gì muốn tìm cô cả." Hơn nữa, anh cũng không lưu số điện thoại của cô.

Vương Xuân Tú nghe lời này thì muốn bùng cháy, nhưng lại nghĩ gần đây trong công trường có tin đồn kia, lại vì Cao Khôn giải vây nên đứng lên. Những người đàn ông đó nghe vậy thì mất hứng sạch, ngay cả có ý với mình cũng chẳng dám nữa.

Vương Xuân Tú nhu nhược nói "Anh Khôn, anh đừng để ý, anh em... Ôi, tính gã là thế đấy, tuy rằng nghe không hay, nhưng thật ra cũng là vì chúng ta, nhưng mà tự em có dự định rồi, anh ấy không ép em được, thời gian trước em nghĩ rất nhiều, cảm thấy chúng ta cứ mãi thế này cũng không phải là bẹn pháp, em nguyện ý cùng anh sống qua ngày, nhưng còn anh, em biết bị người ta dẫm dưới chân cũng chẳng cam lòng gì. Em là trăm phần trăm thật tâm, còn ý người nhà suy xét ra cũng có phần không đúng."

Vương Xuân Tú nói xong mong mỏi chờ đợi, chỉ thấy vẻ mặt Cao Khôn hoàn toàn mờ mịt, bộ dạng đầu óc lơ mơ, không khỏi oán hận dậm chân.

"Anh, người này sao lại có thể đần như vậy. Anh về sau chỉ cần đối tốt với em, chuyện bảy tám năm tù trước đó em có thể hoàn toàn bỏ qua, em đã tính rồi, nhờ người quen tìm cho anh một công việc ở xưởng sắt thép ngoại thành, tuy vất vả nhưng lương cao hơn ở đây nhiều, hơn nữa chỉ cần anh gan lớn, đầu tư gì vẫn còn nước luộc, chỉ cần anh chịu làm, không kém cỏi ai, anh em

còn có thể nói gì nữa, anh phải thể hiện khí thái đàn ông cho gã nhìn!"

Cao Khôn không ngốc, không nói đến chuyện cái xưởng kia xa xôi đến đâu, làm việc trong phân xưởng cơ bản là việc nặng, hệ số an toàn chẳng có cách nào cam đoan, quan trọng là, ý tứ đối phương như vậy Cao Khôn cũng dần hiểu được.

"RẦM!"

Đầu này Vương Xuân Tú còn muốn tiếp tục thao thao bất tuyệt, trong phòng bỗng truyền ra tiếng động rất lớn, khiến mấy lời sau đó của Vương Xuân Tú đều nghẹn trở về, cô đờ đẫn nhìn Cao Khôn.

"Tiếng gì vậy? Ai ở trong phòng?"

"Tôi cảm thấy cô hiểu nhầm chuyện gì thì phải."

Cao Khôn liếc mắt bên kia, vội vàng nói, mà câu đó của anh cũng triệt để kéo chú ý của Vương Xuân Tú.

"Anh… anh nói gì?"

Cao Khôn trốn không được, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt vị tiểu thư này "Tôi đối với cô cho tới bây giờ không hề có cái ý kia, cũng chẳng có ý đổi việc, anh cô nói đúng, cô là cô gái tốt, nên tìm một người tốt hơn."

Vương Xuân Tú bị hai câu này của Cao Khôn làm cho mờ mịt, khí thế kiêu ngạo xưa nay hoàn toàn không phát ra được nữa, lập tức khóc nấc lên.

"Vậy anh… anh nói không có ý gì, vậy tại sao lại đối với tôi tốt như vậy, anh nói đi, vì sao lại đối tốt với tôi như vậy làm gì?"

Cao Khôn vừa định nói chuyện, Vương Xuân Tú đã bừng tỉnh đại ngộ, cô chỉ vào sau cửa quát "Hức, tôi nói anh đúng là có mắt như mù, nhất định là trúng tà con yêu tinh nào đó, đứng núi nọ ngó núi kia, đàn ông đều là một loại! Mệt tôi còn nhớ thương anh như thế, mỗi ngày đều nhớ thương anh!"

Vương Xuân Tú rống xong, trực tiếp đánh Cao Khôn hai cái, rồi xoay thân thể cực đại vội chạy.

Cao Khôn ôm ngực, chưa kịp lĩnh hội uy lực bên kia, vừa nghĩ tới cái gì, vội vàng quay đầu vào phòng, chỉ thấy cái bàn gỗ con xíu giữa hai chiếc giường đã gãy làm đôi, Lý Huỳnh Lam như trước thảnh thơi dựa vào một bên chơi di động, giống như cái bàn kia chẳng có vẻ gì là liên quan tới cậu.

Thấy cửa mở, cậu còn ngẩng đầu cười hỏi Cao Khôn "Nói xong?"

"Ừ"

Cao Khôn tiến lên hai bước, muốn mang cái bàn kia đi.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi "Sao anh không trả lời con nhà người ta?"

Động tác Cao Khôn dừng lại, nhìn lại cái bàn gãy nửa kia, cái bàn đó cũng khá tốt, gỗ làm tương đối dầy, hiện tại gãy thành như vậy, có lẽ là dùng chân đạp, nên lực không hề nhỏ.

Anh nhìn lại Lý Huỳnh Lam "Cái gì?"

Lý Huỳnh Lam đứng lên, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc "Vì sao đối với cô ta tốt như vậy? Anh chưa trả lời, tôi cũng muốn biết!"

Quyển 1 - Chương 24: Ngu ngốc (1)

DTV-EBOOK

Nghe vấn đề của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn từ từ nhíu mày.

"Tôi không… không phải đối xử với cô ấy tốt thế nào cả."

Đây cũng không phải nói xạo, mà đúng là Cao Khôn không nhớ mình đã tốt với Vương Xuân Tú khi nào thật, thậm chí trong trí nhớ, anh còn chẳng nói được mấy câu với câu, ngoài việc Vương Xuân Tú rất thích chạy qua đây, nấu ăn cho họ, rồi đưa cơm, sau đó thường xuyên vào ký túc xá của Cao Khôn mà ngồi.

Cao Khôn không phải là loại người bộc trực, thật ra lần đầu anh vẫn cố gắng mời người đi, sau lại bị mấy người lão Ngô biết, lại mắng anh không suy nghĩ kỹ, nói anh nên cân nhắc vị đại gia này một chút, sau lưng Vương Xuân Tú chính là có một Vương quản lý, quan hệ với hắn tốt một chút thì công việc cũng tiện hơn, không chừng hai ngày nữa cô gái kia sẽ tự ngộ ra, hiểu được chẳng qua là tự cô đa tình, thế nên anh cũng không cứng rắn nữa.

Chỉ là nhiều kẻ mồm năm miệng mười, nói Cao Khôn không bài xích Vương Xuân Tú nữa, nhưng khẳng định là chẳng phải anh thích thú gì. Trong mắt Cao Khôn, cô và bọn lão Ngô không khác biệt lắm, về phần những lời đồn đại trong công trường, mọi người chắc cũng chỉ đùa thôi, nên từ đầu tới cuối Cao Khôn đều không phản ứng, ai biết lại để cô hiểu lầm như vậy.

Lý Huỳnh Lam chỉ cười hừ một tiếng, cậu liếc Cao Khôn, rõ ràng là cái vẻ ngưỡng mộ kìa, tự dưng khiến người ta phát mệt.

"Nhìn anh xem, con nhà người ta như vậy khăng khăng một ruộc với anh, mị lực so với tôi còn hơn, xem ra tôi chẳng phải lo

chuyện tìm vợ cho anh nữa!”

Lý Huỳnh Lam nói xong, duỗi tay mở cửa, chẳng thèm quay đầu lại, đi mất.

Cao Khôn vốn định đuổi theo, nhưng lại không biết là nhớ ra chuyện gì, chạy được hai bước thì dừng, chỉ nhìn bóng lưng Lý Huỳnh Lam rất lâu, rồi lặng im lùi về phòng.

…

Buổi tối trước khi ngủ, Lưu Hỉ Nhạc ăn cơm xong thì nhảy tót lên giường lấy di động ra nghịch, sau đó vẫn chẳng hề động đậy, hỏi Cao Khôn “Ca, anh định làm gì thế? Cái bàn đã gẫy làm đôi rồi, đây là người khác làm gãy mà, không ai trách anh tội phá hoại của công đâu, sao ăn ít cơm vậy, mệt à?”

“Hả?” Cao Khôn mờ mịt ngẩng đầu “À, chuyện kia hả… tôi có lo gì đâu, đang nghĩ xem ngày mai lên làm gì”

Nói đến vụ này Lưu Hỉ Nhạc cũng hơi khó chịu “Chán thật, còn hai tháng nữa là cuối năm rồi, cái gã giám đốc này chẳng biết lại định làm gì? Lần trước xếp ca của chúng ta muộn nhất, lần này chẳng biết lại định làm gì, em thấy gã đúng là không vừa mắt bọn mình, đặc biệt là anh.”

Cao Khôn đổ rác xong, đứng dậy trải giường “Đừng đoán mò, cứ làm việc cái đã.”

“Không phải em đoán mò đâu, cái chuyện này rõ ràng lắm rồi, gã vốn là khinh thường anh, thấy bọn mình không sạch sẽ, hơn nữa anh hôm nay… nếu để Vương quản lý biết, lại có dịp hạ cẳng chân cho mà xem”

Không phải Lưu Hỉ Nhạc nhiều chuyện, cũng chẳng phải Cao Khôn lanh mồm lanh miệng, mà Vương Xuân Tú kia đi về nhà,

quả thức so với máy đục còn to mồm hơn, người ta không chú ý cũng khó.

“Tóm lại, em thấy là, năm nay đúng là nhọ!” Lưu Hỉ Nhạc tổng kết.

Cao Khôn không giống hắn lo buồn vô cớ, anh vỗ vỗ cái gối rồi nằm xuống, lại đụng phải một thứ trên đầu giường, anh sửng sốt.

Cao Khôn vươn tay nhặt lên, chỉ thấy đó là một cái chìa khóa, hẳn là mới đánh không được bao lâu, bên ngoài còn hơi thô ráp, là khóa chữ thập, bằng đồng, giống với loại khóa anh đã gặp ở đâu đó.

Cao Khôn nhìn chằm chằm vật kia hồi lâu, cuối cùng gắt gao nắm chặt trong tay. Anh cầm di động lên, ngón tay vội vàng rờ tới một dãy số, muốn hỏi đối phương để vật này lại là vô tình, hay hữu ý.

Cuối cùng, chần chừ nửa ngày, Cao Khôn bỗng thấy bản thân anh thật ngốc, cuối cùng vẫn cắn răng bấm chữ, nhắn một cái tin rồi gửi qua…

Lý Huỳnh Lam đang ngồi trước bàn học, đọc tạp chí xe cộ, bên cạnh là một xấp thư rất dày, cậu cẩn thận lật từng trang, nghiên cứu, tính toán, so sánh kỹ lưỡng, vội cả đêm, rốt cuộc cũng quyết định xong. Lúc này, di động bỗng reo lên.

Cậu mở ra, chỉ thấy đầu kia nhắn: ‘Ngày mai tôi qua nhà cậu sửa mạch nhé?’ – Người gửi: Đầu Gỗ, 20xx/11/1, 22:48

Lý Huỳnh Lam nhíu mày một lúc, rồi reply.

‘Ngày mai bận rồi.’

Chẳng lâu sau đầu kia đã trả lời, chỉ có một ký tự.

'Ừ.'

"Ừ cái đầu anh…"

Lý Huỳnh Lam vơ lấy quyển tạp chí đập một cái.

'Cuối tuần, hôm đấy qua.'

Thời gian chẳng sai biệt lắm so với lần trước, vẫn là ký tự kia.

'Ừ.'

"Đầu gỗ, đồ đần!" Lý Huỳnh Lam mắng mấy từ, bất đắc dĩ ném di động sang một bên.

****

Ngày nào đó cuối tuần, vốn Lý Huỳnh Lam phải tham gia một hoạt động nhỏ, nhưng cậu viện cớ mệt mỏi, đẩy việc cho Vạn Hà.

Sáng sớm rời giường phải dọn vài đồ, Lý Huỳnh Lam cẩn thận làm xong, quay đầu lại, loại gặp ngay hai người quen ngoài hành lang, là Vương Nghi Hoan và Chu Chí Thành.

Hai người nghe chuyện Lý Huỳnh Lam chuyển nhà, nên cố ý ghé qua. Kỳ thật Lý Huỳnh Lam chuyển nhà cũng chẳng có gì là lạ, hoàn cảnh trong nhà cậu Vương Nghi Hoan cũng biết, ở thêm vài năm có khi lại tổn thọ, nên chuyển ra ngoài ở sớm một chút, nhưng cho dù cô có tưởng tưởng đến đầu cũng chẳng phải cái loại tình huống trước mắt này.

"Sao cái chỗ này lại không có thang máy thế? Còn nữa, tay vịn sau lại cũ thế này? Hành lang vừa tối vừa hẹp, buổi tối không có

ai ngã chết sao?" Vương Nghi Hoan cả đường oán giận, cô chẳng thể tưởng tượng nổi tại sao Lý Huỳnh Lam lại chọn ở cái chỗ này, đúng là quá sức chịu đựng của đại tiểu thư đây.

"Đây là chỗ cậu ở đó à? Nhỏ quá hà, trần nhà cũng thấp quá, đóng cửa sổ rồi mà vẫn nghe thấy tiếng xe ngoài đường, rốt cuộc là có cách âm hay không? Còn nữa, cái phòng tắm với gian bết này, chắc là lưu hành từ thời dân quốc rồi đó chứ. Huỳnh Lam… Cậu đang làm cái gì thế?" Vương Nghi Hoan hỏi toàn mấy chuyện lạ, xong lại dùng ánh mắt thăm người bệnh mà trừng Lý Huỳnh Lam.

Tuy rằng gia cảnh nhà Chu Chí Thành cũng không đến độ nứt đố đổ vách như gia đình vị thiên kim đây, nhưng trên mặt hắn cũng lộ ra vài tia đồng cảm. Điều kiện của Lý Huỳnh Lam hoàn toàn không hề thấp, sao phải hạ mình tới mức này, thật là bất thường.

Lý Huỳnh Lam vốn chẳng định cho họ vào cửa, làm bạn bè thỉnh thoảng cậu cũng thông báo cho họ vài tiếng, nhưng lúc đó không giống bây giờ, chuyện thông báo này nọ không quá cần thiết nữa, cậu có thể tự mình sắp xếp.

Nhưng mà người không mời cũng đã tới, nên cậu đành đối phó với hai vị này trước.

"Có gì mà lạ" So với biểu tình kinh ngạc của đối phương, phản ứng của Lý Huỳnh Lam cực kỳ bình tĩnh "Lý gia có tiền, nhưng tiền đó cũng không phải của tôi, hiện tại giá trị của tôi vừa ngang với căn phòng này."

"Giá trị con người cậu thế nào? Lần trước ký hợp đồng với quảng trường Tây cậu đã có thể mua cả một chiếc biệt thự rồi" Vương Nghi Hoan không hiểu.

Lý Huỳnh Lam lại nói "Lần ký hợp đồng phải nhờ tới cậu, nhờ

vào Không Thái, với cậu họ của tôi, nên không tính được."

"Huỳnh Lam" Vương Nghi Hoan bị dọa "Cậu là muốn ở riêng đó à?"

"Huỳnh Lam…" Vẻ mặt Chu Chí Thành cũng lo lắng "Co chuyện gì cậu có thể thương lượng với chúng tôi mà"

"Chả có chuyện gì sất!" Lý Huỳnh Lam đáp "Tôi chỉ nhận ra giá trị thật của bản thân mà thôi."

Không có Trác Diệu trợ giúp, không có Ánh Sáng dựa lưng, không có Lý Nguyên Châu, không có Lý gia, cậu Lý Huỳnh Lam nếu chỉ dựa vào bản thân mình, tất phải trả giá nhiều, nhưng thành quả cũng chẳng ít.

"Showbiz còn có người phải ngủ dưới hầm, chung giường nữa, tôi đây đã tốt lắm rồi."

"Nhưng mà…"

Vương Nghi Hoan còn định nói đã bị Chu Chí Thành kéo lại.

"Cậu đã quyết định vậy, bọn tôi cũng ủng hộ thôi, nhưng mà đừng làm khổ chính mình, bất kỳ lúc nào khó khăn cứ đến tìm bọn tôi, hơn nữa phải đảm bảo an toàn cho bản thân đấy" Chu Chí Thành nói.

Vương Nghi Hoan liếc mắt nhìn vẻ mặt thành kính của người bên cạnh, chẳng nói được lời nào chỉ dánh ném cho hắn một ánh mắt xem thường, nếu Lý Huỳnh Lam phỏng lửa đốt nhà, khẳng định cái tên này cũng vỗ tay khen hay cho mà coi, chỉ cần người kia vui vẻ mà thôi.

"Vậy cậu chỗ này còn thiếu gì không? Để tôi giúp?" Vương Nghi Hoan hỏi.

Lý Huỳnh Lam lắc đầu, nửa câu cũng không nói, phải biết nếu đã mở lời, có lẽ vị tiểu thư này sẽ cố nhồi đầy căn phòng mất thôi.

Vương Nghi Hoan thất vọng "Ôi? Tôi còn định mời cả ba đi ăn bữa cơm, buổi tối chơi trò úp ngửa với nhau cơ. Tuy rằng cái chỗ này khủng bố hết chỗ nói, nhưng cậu tự mình dọn ra được vẫn là một việc đáng chúc mừng. Ai ngờ đổ bể cả!"

Chu Chí Thành cũng ngoài ý muốn nói "Anh Vạn nói hôm nay cậu báo hủy hoạt động à?" So với sự tùy tiện của Vương Nghi Hoan, Chu Chí Thành đối với hoạt động của Lý Huỳnh Lam phải nói là nhất thanh nhị sở. *(biết hết)*

Lý Huỳnh Lam nhìn thoáng qua đối phương, trong mắt có một tia lạnh lẽo, đâm vào lòng Chu Chí Thành khiến hắn lập tức chột dạ.

Lý Huỳnh Lam nói "Tôi thông báo không đến, nhưng còn một hôm diễn show, lúc đó lại mời các cậu tới."

Một khi đã vậy, hai người chỉ đành phải phẫn nộ mà cáo từ, Chu Chí Thành một bên nhắc nhở Lý Huỳnh Lam vở kịch của trường tháng này đã bắt đầu diễn tập, nhân vật của cậu bao giờ cậu rảnh thì qua trường diễn thử, một bên âm thành đánh giá căn phòng này của Lý Huỳnh Lam một lần, thấy không có vật gì không thuộc về Lý Huỳnh Lam, Chu Chí Thành mới yên tâm.

Chờ hai người rời đi, Lý Huỳnh Lam vội vàng khóa cửa ra ngoài.

Kỳ thật cậu rất thuộc đường Bỉ Dực, đặc biệt là trong hai năm Lý Huỳnh Lam vẫn còn tưởng rằng Cao Khôn định đến trường thanh thiếu niên. Lúc đó, Lý Huỳnh Lam thậm chí không cần tài xế đưa đón, mỗi ngày đi bộ qua con đường này đến trường, sau đó cố ý quan sát xem có việc gì lạ thì nhớ kỹ, về nhà viết thư kể

cho Cao Khôn. Những ngày đó, chính là những hồi ức nhỏ chẳng đắng kể giúp Lý Huỳnh Lam vượt qua từng ngày, cậu cho rằng chỉ cần hai năm nữa, chỉ cần lúc Cao Khôn ra ngoài, mọi chuyện sẽ một lần nữa bắt đầu lại. Vậy nên, chẳng sợ một ngày dài như một năm, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn rất kiên cường, đối với từng bông hoa, ngọn cỏ nơi đây đều hiểu rõ, chỉ sợ bỏ qua mất điều gì với Cao Khôn.

Nhưng cái tin đêm ngày hôm đó giáng xuống, dập tắt toàn bộ hy vọng của cậu. Từ khắc đó, tên người kia đã trở thành dĩ vãng, và cả những hời ức nhỏ luôn ở bên anh, cùng với những cái tin trên báo, trở thành vết sẹo sâu hằn trong tim Lý Huỳnh Lam. Nhưng mọi vết sẹo, chỉ cần để lâu, rồi cũng kết vảy. Tất cả mọi người cho rằng, Lý Huỳnh Lam đã dần khôi phục, mọi việc dần ổn lại. Chẳng ai phát hiện nỗi đau đó đã ăn mòn tới xương tủy cậu, đau đến mức không dám quay lại, để hoài niệm. Cậu dần nhìn gà hóa cuốc, rồi dần dần tâm như chỉ thủy.*

Hiện giở, trở về đường Bỉ Dực, cũng chọn nơi này để ở, có thể thấy được người đó trở về càng cho Lý Huỳnh Lam thêm nhiều dung khí, giống như khi nói với Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan, cậu dọn tới chỗ này, vì nơi đây cũng giống như giá trị con người của cậu. Còn lý do khác, có lẽ là bởi luyến tiếc, luyến tiếc đi qua, chậm rãi lấp đầy khoảng trống sáu năm, chỉ cần có cơ hội, Lý Huỳnh Lam chắc chắn sẽ nắm lấy.

Dựa vào trong trí nhớ, Lý Huỳnh Lam đi thẳng them con phố, quẹo trái, rồi lại đi thẳng, mãi cho tới khi nhìn thấy cái quá nhỏ kia, nét mặt lãnh đạm của cậu chậm rãi lộ lên một nụ cười.

“Ông chủ, cho tôi một suất bánh trứng hai tầng, nhiều hành” Lý Huỳnh Lam tiến vào trong nói.

Ông chủ kia lúc này đang gấp bàn lại “Nhóc, tôi dọn quán rồi.”

Lý Huỳnh Lam vốn chuẩn bị thời gian đến đây mua đồ, lại bị

Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan làm trễ giờ, cậu nhìn ông chủ còn thừa một khối bột mỉ nhỏ trên quầy, nói "Vậy có thể nhờ bác làm cho tôi một cái được không, tôi có thể chờ!"

Ông chủ khó xử "Tôi tắt bếp mất rồi!"

Lý Huỳnh Lam không từ bỏ "Tôi gửi bác phần tiền gấp đôi, không, gấp mười, có được không?" Trên mặt cậu mang theo tia van nài, lời nói cũng thành ý mười phần.

Động tác ông chủ dừng lại, nghĩ nghĩ, lại đánh giá Lý Huỳnh Lam một trận cao thấp, bất đắc dĩ xoa tay nói "Đi đi, để tôi làm cho cậu một cái, cậu đừng đưa tôi nhiều tiền thế, không phải có mỗi một cái sao, đám người trẻ tuổi bây giờ thật là, cứ hở ra là tiêu tiền."

Lý Huỳnh Lam mặc ông ta lảm nhảm, cũng không khó chịu, ngược lại còn tươi cười cảm ơn ông ta.

"Thật dày nhé, còn rán hai mặt, cho cậu tất!"

"Vậy dày như thế này nhé…" Lý Huỳnh Lam khoa chân múa tay.

"Dầy như vậy?" Ông chủ ngạc nhiên.

"Vâng, còn có cháu thích ăn nhân này."

"Ha ha, mua cho bạn gái à? Tôi đây mở quán lâu lắm rồi, dám cá, cả khu này chẳng có quán nào ngon như quá này đâu, bằng không tại sao mãi không sập tiệm, khách hàng rất nhiều"

Lý Huỳnh Lam không trả lời, chỉ cười nghe ông chủ nói, cuối cùng cũng như ý mua được một suất mang về.

Trở về, cậu lại tiện đường mua một ổ bánh mì dưới nhà, chờ cho đến khi về đã là giữa trưa.

Lý Huỳnh Lam tuy biết người nọ không tan ca sớm, nhưng vẫn sợ đột nhiên làm phiền anh, thế nên lúc ở ngoài cố ý gọi thêm một suất nữa, kết quả vẫn chưa ăn tới.

Tới buổi trưa, cậu lại quét dọn trong nhà một lần nữa, Lý Huỳnh Lam không muốn mời giúp việc, cậu muốn tự mình làm việc nhà, nếu về sau có thời gian, cậu còn muốn thử nấu cơm. Dù sao nhờ người ta không bằng tự thân vận động, như lúc này đâu, mặc dù quá trình hơi vướng mắc mộc chút, nhưng sửa soạn xong, gian phòng nhìn qua cũng đã có biến hóa, Lý Huỳnh Lam rất vừa lòng.

Bữa tối, vẫn là gọi đồ ăn, thế nhưng vì buổi trưa cũng đã nghiên cứu qua nhiều, cậu trực tiếp đặt món nhờ đầu bếp khách sạn làm rồi chuyển tới nhà, hâm nóng rồi bày biện lên.

Đối với một bàn đầy mỹ thực, Lý Huỳnh Lam vẫn một người ngồi cạnh bàn lẳng lặng mà chờ. Chỉ là khi kim đồng hồ từ sáu giờ dịch tới bảy giờ, lại từ tám giờ đến chín giờ, rồi chậm rãi vài vòng nhích tới số mười một, căn phòng như trước vẫn chỉ có một mình cậu.

Lý Huỳnh Lam rốt cuộc cầm lấy di động gọi qua, đầu kia báo đã tắt máy. Nghe giọng nữ máy móc thông báo trên điện thoại, cậu trực tiếp cúp máy, sau đó duỗi bàn chân đã cứng ngắt, đứng lên dọn dẹp. Dựa theo tính tình của Lý Huỳnh Lam, nguyên cả bàn đồ ăn lúc này đáng lý ra đều phải bỏ đi, chỉ là lúc đứng trước thùng rác, Lý Huỳnh lam vẫn do dự, cuối cùng cầm lấy cái bát, lựa chọn một chút đồ ăn đáng giá, đậy nồi cơm cẩn thận, rồi đưa vào tủ lạnh.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Lý Huỳnh Lam còn đang tắm. Nước chảy từ vòi hoa sen tương đối nhỏ, hoặc là do phòng ở nơi này cách âm thật sự rất kém, rõ ràng động tĩnh kia không lớn, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn nghe thấy rõ. Nhưng động tác gội

đầu của cậu cũng chẳng vì vậy mà dừng lại, tiếng gõ cửa kia tiếp tục nặng nề vang lên, ước chừng trả qua mười phút mới ngừng, sau đó lại lâm vào yên lặng.

Lý Huỳnh Lam tắm xong nhưng vẫn không ra ngoài, chỉ thay quần áo, lẳng lặng đứng trước gương nhìn người bên trong. Thẳng đến khi bên ngoài truyền tới tiếng chìa khóa leng keng, sau đó là tiếng cửa lạch cạnh mở, bàn tay nắm chặt bồn rửa lúc này mới chậm rãi thả lỏng.

Cậu chần chừ bên trong đến nửa giờ rồi mới mở cửa ra ngoài, liếc mắt đã thấy bóng dáng cao lớn đang ngồi xổm ngoài ban công mà chơi đùa cái gì đó.

Thấy tiếng bước chân, Cao Khôn quay đầu lại, một tay cầm cờ lê, một tay nắm đám dây điện. Thời tiết tháng mười một như vậy, mà anh lại để áo khoác sang một bên, chỉ mặc một cái áo ba lỗ màu đen, lộ ra bả vang rộng lớn, cánh tay gân guốc rắn chắc, cả đầu đầy mồ hôi.

Thấy Lý Huỳnh Lam trừng mình, Cao Khôn nói "Tôi… gõ cửa, chắc cậu không nghe thấy, nên tôi tự vào."

Kỳ thật, Cao Khôn ở dưới lầu vốn thấy không có ánh đèn sáng trong phòng, sau lên, lại thấy có tiếng nước chảy, nên mới khẳng định Lý Huỳnh Lam có nhà, nhưng anh gõ cửa rất lâu mà đối phương không mở cửa, Cao Khôn có chút lo lắng, nên lúc này mới không nhịn được từ mình mở cửa. Anh đã chuẩn bị giải thích cho Lý Huỳnh Lam rồi, thậm chí nếu chiếc chìa khóa kia không cẩn thận đi lạc, anh cũng đã chuẩn bị trả nó về.

Ai ngờ Lý Huỳnh Lam nghe xong, chỉ liếc mắt nhìn đám dây điện trong tay Cao Khôn, lại nhìn anh đi đất, liếc mắt xong rồi, đi thẳng vào phòng.

Không lâu sau, cậu mang một đôi dép lê mới tinh, ném trước

mặt Cao Khôn.

Cao Khôn sửng ốt, ánh mắt rơi xuống đôi chân trần thon gầy trắng như tuyết của Lý Huỳnh Lam, không nói gì, còn Lý Huỳnh Lam thì lạnh lùng mà giục "Đi vào, muốn bị giật chết sao?"

Cao Khôn định nói gì trong lòng cậu đều biết, anh vốn định từ chối, nhưng lại nhìn vẻ mặt Lý Huỳnh Lam, vẫn làm theo ý cậu.

Mặc kệ người kia bận việc, Lý Huỳnh Lam cầm lấy quyển tạp chí ngồi trên sa lông xem, không gian chỉ còn tiếng dụng cụ tháo dỡ, không khí bỗng ngưng trệ một cách khó hiểu.

Cao Khôn cảm thấy chuyện gì đó, anh dùng dư quang trong mắt trộm nhìn về phía bên kia, chỉ thấy Lý Huỳnh Lam đang nghiêm túc cúi đầu, có vẻ hơi căng thẳng, nhưng biểu tình của cậu vẫn luôn lạnh như băng.

Cao Khôn nuốt nước bọt, giải thích "Tôi, tôi hôm nay làm tăng ca… Quên gọi điện cho cậu… Xin lỗi!"

Lý Huỳnh Lam nhíu mày, nhìn lại hỏi "Cái loại nghề nghiệp này sao lại liên tục làm việc sau sáu giờ sao? Hơn nữa, cậu nhớ rõ hôm trước Cao Khôn còn vừa mới tăng ca xong.

Chuyện này dĩ nhiên vốn không phải thế, thật ra hôm nay Cao Khôn vốn cố ý đổi ban trước, đáng ra cả ngày đều rảnh, ai ngờ vừa ra ngoài lại nhận lệnh tăng ca của giám đốc hạng mục, Lưu Hỉ Nhạc vốn muốn thay anh làm, nhưng đầu kia nói chỉ cần nửa ngày là xong. Tối qua Lưu Hỉ Nhạc vừa giao ban xong, Cao Khôn sợ cậu ta mệt mỏi quá độ nên vẫn tự mình đi. Kết quả lúc sau, người bên trên lại nói kỳ hạn công trình sắp tới, luôn có người thúc giục, người khác vội vàng làm việc đầm đìa mồ hôi vẫn có người thay ca, nhưng Cao Khôn thì không, vì thế lại đành tăng ca tiếp.

Buổi chiều Lưu Hỉ Nhạc đến tìm anh, còn nói với đốc công hai câu, lý do của mấy người bên kia còn lớn hơn, nói hai người họ không hiểu luật lệ, càng về cuối năm càng vội, còn định xin thay ca sao, nếu không muốn làm thì nghỉ đi, chẳng lẽ còn sợ không tìm được người?

Lưu Hỉ Nhạc quay đầu lại oán giận nói với Cao Khôn, cái tên giáo đốc ngu xuẩn kia còn tưởng bọn họ không biết chuyện. Trong công trường kị nhất là làm công nhân mệt mỏi, nếu chống đỡ được thì chống đỡ, không so đo với người khác, vậy mà hắn dám bắt nạt người ta như vậy, vừa nham hiểm vừa không có lương tâm, hơn nữa cứ nói tăng lương hoài, mà đến bây giờ tăng được mấy lần? Đúng là cái bọn ngu xuẩn!

Thật ra trong lòng Cao Khôn cũng gấp, di động mới của anh rất mắc, bình thường sử dụng đều rất cẩn thận, chỉ sợ bản thân sơ xảy làm rơi mất, chớ nói là lúc làm việc, để trong túi áo vạn nhất rơi xuống thì chẳng cách nào cứu được, thế nên hôm nay vốn định lúc tan ca mới mang đi, nên vẫn còn đang để trong ký túc xá, hiện giờ muốn gọi cũng không được.

Còn chuyện Lưu Hỉ Nhạc, anh không tiếp. Tính tình thằng nhóc này rất dễ gây sự với người ta, nên Cao Khôn chỉ nói bận xong việc sẽ nói với giám đốc, tạm thời kiềm chế Lưu Hỉ Nhạc.

Chờ bận xong việc, vừa quay lại đã là mười giờ, chuyến xe cuối cùng đến đường Bỉ Dực cũng đã lỡ mất, trong lòng Cao Khôn quýnh lên, chẳng còn cách nào chạy tới đây.

Hiện giờ Lý Huỳnh Lam hỏi vậy, Cao Khôn chỉ nói "Ừ, thỉnh thoảng thôi… không thường xuyên như vậy đâu." Nói xong lại cúi đầu gỡ dây điện, anh có thể cảm nhận được tầm mắt của đối phương đang dừng trên người mình, nhưng Cao Khôn không dám đối diện với cậu.

Cũng may, Lý Huỳnh Lam không hỏi nữa, cậu bỗng lật tạp chí

trong tay, chỉ vào một trang, rồi hỏi “Anh cảm thấy cái này thế nào?”

Cao Khôn nhìn lại chỉ thấy trên tạp chí là poster của một chiếc xe máy, góc chụp cực kỳ ngầu, khiến người ta cảm giác rất phong cách. Cao Khôn không đuổi kịp được ý nghĩ của Lý Huỳnh Lam, chỉ theo phản xạ mà gật đầu.

Lý Huỳnh Lam nhìn lại trang tạp chí kia, cũng gật đầu theo “Không tồi, càng xem càng thích”

Trong lòng Cao Khôn cảm thấy có gì đó không ổn tí nào, hỏi “Cậu chụp quảng cáo à?”

Lý Huỳnh Lam hỏi lại “Không chụp thì không được mua à?”

Cao Khôn nghe vậy, khẩn trương nói “Không phải, cái loại xe này nguy hiểm lắm, điều khiển rất khó!”

“Anh không tin kỹ thuật của tôi?” Lý Huỳnh Lam nhíu mày.

Trong đầu Cao Khôn bỗng hiện lên hình ảnh người nào đó từng đi xe đạp, thiếu chút nữa tông xe vào cống.

“Suy nghĩ kỹ đã hãy mua, tốt nhất hỏi ý kiến vài chuyện gia đã…” Ít nhất Cao Khôn có thể khẳng định, công ty và người nhà Lý Huỳnh Lam chắc chắn sẽ không đồng ý cho cậu đi xe máy.

Ai ngờ, Lý Huỳnh Lam lại nói một cậu khiến Cao Khôn mở rộng tầm mắt.

“Không cần” Cậu lạnh nhạt nói “Tôi đã mua rồi!” Vừa nói vừa lấy một chùm chìa khóa trong túi ra lắc lắc “Sáng nay vừa đưa đến!”

Cao Khôn “…”

Dưới hàng hiên mờ mịt của dãy nhà, Lý Huỳnh Lam đưa Cao khôn tới chỗ rẽ gần vườn hoa, vươn tay kéo tấm bạt xuống, lộ ra một quái vật rất cực lớn.

Cao Khôn vừa nãy tới không chú ý xung quanh lắm, giờ phút này mới phát hiện đây quả thật chính là chiếc xe máy vừa nhìn thấy trên tạp chí, thân xe đen tuyền bóng loáng, khung xe bằng kim loại sáng chói, chẳng ngại ánh đèn trong khu mờ mịt, vẫn sáng rọi khí phách cực kỳ, chứ đừng nói đến chuyện ban ngày ban mặt đi cái xe này ra ngoài đường người ta sẽ chú ý thế nào.

Lý Huỳnh Lam cười cười, đi qua vỗ vỗ yên xe, giới thiệu với Cao Khôn "Xe phân khối lớn tốc độ rất nhanh, mã lực 180, nổ máy không ồn, nhưng khá là vang, nếu đi lên cao tốc chắc chắn sẽ rất phê!"

Ngữ khí cậu rất kích động, nhưng Cao Khôn càng nghe càng nhíu mày, Lý Huỳnh Lam từ bao giờ đã thích cái loại kích thích này.

"Chuyện này… Cậu có bằng lái không?"

Lý Huỳnh Lam vòng sang bên kia xe, tiện đà nắm lấy tay lái xe cố sắc mà dựng nó lên, rồi giơ chân trèo lên.

"Tôi có bằng lái ô tô!"

Cao Khôn bảo "Hai cái này không giống nhau, thi lấy bằng xe máy khác lắm!"

"Chắc không phức tạp đâu, hai vòng là qua thôi!"

Lý Huỳnh Lam không cho là đúng, vừa định tra chìa khóa vào ổ rồi nổ ga, động tác lại dừng lại, ngẩng đầu nhìn Cao Khôn ở đầu xe, tầm mắt rời xuống, nhìn về phía bàn tay đang còn trên đầu xe của anh.

“Tránh ra!” Lý Huỳnh Lam nói.

Trên mặt Cao Khôn chẳng có lấy một tia cợt nhả, anh nhíu chặt mày, trông qua vô cùng nghiêm khắc “Đây không phải chuyện đùa!”

“Ai đùa với anh?” Lý Huỳnh Lam lạnh mặt “Tôi muốn chơi anh quản được sao? Anh quản tôi được lần này, chỉ cần có xe ở đây là tôi sẽ có cơ hội đi thôi, còn nghĩa lý gì?”

“Huỳnh Lam…” Cao Khôn nghe vậy trên mặt hơi ngơ ngẩn, vẻ mặt biến hóa mấy lần, cuối cùng thở dài “Cậu như vậy… Chẳng còn có nghĩa gì nữa!”

“Đương nhiên là có!” Lý Huỳnh Lam nâng mi, sau đó trong cổ họng lại phát ra một tiếng hừ nhẹ nhàng “Anh có thể thử xem…”

Cao Khôn nhìn thẳng vào con ngươi sáng lạn của người kia, kiên định như vậy, giống như không đạt được mục đích của mình sẽ không bỏ qua. Anh từ từ bỏ bàn tay đặt trên đầu xe xuống.

Lý Huỳnh Lam thấy vậy, cũng bỏ tay ra khỏi tay cầm, rút chìa khóa xe ra.

Cao Khôn lắc đầu “Tôi… không cần!”

Lý Huỳnh Lam cũng không vội, chỉ nói “Đi, tự giữ đi!”

Cao Khôn biết tính tình cậu, giống như Lý Huỳnh Lam đã từng bảo, cậu không hề có ý đùa cợt với chuyện này, cậu nói được sẽ làm được, lúc trước đưa di động cũng vậy, hiện giờ là chiếc xe này, cậu nháo nãy đến giờ, nhất định là muốn nhìn kết quả này.

Lý Huỳnh Lam vốn còn một chiêu nữa, có thể khiến Cao Khôn

triệt để biến thành bé ngoan, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt rối rắm khó xử cửa người kia, cậu liền ngậm miệng, tay cũng thu trở về.

“Anh nói đúng, tôi không nên mua chiếc xe này” Lý Huỳnh Lam thẳng thắn gật đầu “Tôi thật ngu, chỉ là lần trước được anh đèo, cảm thấy rất tốt, nhưng bản thân tôi không biết sử dụng, chỉ nghĩ rằng anh phải có một chiếc, mà anh cũng tiện, có thể đèo tôi một vòng nữa, kết quả…” Cậu nhếch môi, vẻ mặt châm chọc, từ trên xe bước xuống tiến vào trong khu “Coi như tôi chưa nói gì!”

Cao Khôn thật thà đừng lý ở đó, nhìn bóng dáng khẳng khưu của Lý Huỳnh Lam lúc xoay người lộ ra vẻ buồn nản, an nhẹ giọng nói “Quá mắc, không cần phải như vậy, nếu cậu thích, tôi mượn của người ta đưa cậu đi!”

“Hỏi mượn người ta thì vẫn là đồ người ta mà thôi” Lý Huỳnh Lam chẳng buồn quay đầu lại “Hơn nữa xe này chẳng quý giá gì, đồ second hand, chứ anh cho là mới tinh sao? Anh không phát hiện đuôi xe còn có vết sơn sao, người chủ cũ đã dùng vài năm rồi.”

Cao Khôn thoáng nhìn qua, phía sau xe quả thức dính nước sơn, không hề nhỏ.

“Động cơ vẫn tốt, nên mới không ồn, xe mua thì cũng mua rồi, hơn nữa còn chuyển khoản, nên chuyển nhượng rất khó, nhưng thôi chẳng để nó chiếm nhiều chỗ, hôm sau tôi tìm người xử lý vậy.” Lý Huỳnh Lam không nói nhiều, nói được thì làm được.

Cao Khôn nhìn chằm chằm thứ trước mặt, trầm mặc một khắc, rốt cuộc hỏi “Bao nhiêu tiền?”

Lý Huỳnh Lam không để ý tới anh.

Cao Khôn nói “Kỳ thật, tôi vẫn luôn muốn mua một chiếc, chẳng qua vẫn chưa tìm được…”

“Anh cũng muốn?” Lý Huỳnh Lam quay người nhìn anh.

Cao Khôn bất đắc dĩ gật đầu.

“Trông anh chẳng có vẻ gì là muốn cả, tôi không bán!” Lý Huỳnh Lam lại chẳng nói chuyện tốt như vậy.

“Tôi nguyện ý mà, thật ra tôi cảm thấy rất tốt!” Vẻ mặt Cao Khôn chân thành mà tha thiết “Tôi còn có thể đèo cậu đi chơi…”

Lý Huỳnh Lam như là bị câu này đả động, nghĩ một lúc rồi bảo “Vậy cũng được”

“Tiền…” Cao Khôn còn băn khoăn cái này.

Lý Huỳnh Lam nói “Hôm đi siêu thị về tôi còn thiếu tiền anh, cái này bù vào là được.”

Cao Khôn nào có đồng ý, anh sao lại không biết, chênh lệch giá lớn như vậy.

“Không phải anh muốn đèo tôi đi sao, chuyện này thanh toán xong, coi như yêu cầu cũng hợp lý.” Lý Huỳnh Lam nói.

Nhưng đề nghị này của cậu Cao Khôn không dễ dàng đáp ứng luôn, đối với kiểu người thật thà như anh, chuyện chiếm tiện nghi là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng mà, chẳng đợi anh nói nữa, Lý Huỳnh Lam lại lạnh mặt, ánh mắt như băng, ý cảnh cáo, thế nên thành công đá lời định nói của Cao Khôn lại vào bụng.

Lý Huỳnh Lam hừ một tiếng bảo “Về sau nếu tôi cần, anh nhớ

phải tới đón ngay, anh nhớ phải đi theo tôi, tôi không phải tính đưa anh tiền xăng dầu nữa…”

Mấy câu này triệt để biến Cao Khôn thành đầu củ cải “Vậy cậu nhớ phải tìm tôi đấy!”

“Đưa cho anh”

Lý Huỳnh La đưa chìa khóa cho Cao Khôn, Cao Khôn nhận lại chẳng nói gì, Lý Huỳnh Lam đành bảo “Thử đi coi!”

Cao Khôn lúc này mới mở khóa xe, sau đó dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Lý Huỳnh Lam. Lý Huỳnh Lam cười cười, cũng leo lên ngồi phía sau anh.

Cao Khôn lại hỏi “Mũ bảo hiểm đâu?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Chưa có”

Cao Khôn dặn “Lần tới nhất định phải đội”

Lý Huỳnh Lam bảo “Lần tới mua sau”

Cậu vòng tay ôm lấy eo Cao Khôn, Cao Khôn nắm chặt tay lái, tiếng động cơ chẳng khác nào sư tử gầm mà vang lên, chiếc xe phóng nhanh ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam chưa từng ngồi xe người ngoài, chỉ từng nhìn người khác lái qua, còn tay lái Cao Khôn vẫn giống ngày đó đi xe đạp, không hề lảo đảo, mà rất vững vàng chắc chắn. Tuy rằng tốc độ xe không quá nhanh, nhưng đường về đêm rất vắng, chiếc xe phóng trên đường bỏ lại cảnh vật hai bên đường về phía sau, cảm giác như cả thế giới chỉ còn chiếc xe siêu việt này, vô cùng tuyệt vời.

Lý Huỳnh Lam chưa bao giờ là người thích mạo hiểm, nhưng

giờ đây cậu lại hưng phấn ngẩng đầu lên, gió đêm thổi vù vù bên tai. Lúc nổ máy, cậu cũng hơi khẩn trương mà ôm chặt lấy Cao Khôn, nhưng thời gian trôi qua, lúc Lý Huỳnh Lam lại dần muốn bắt chước mấy bộ phim trên truyền hình giang rộng cánh tay ra, vậy mà rồi bị một người kéo lại, nặng nề ấn xuống bên hông.

“Bám chặt, đừng có nghịch!” Cao Khôn dặn dò.

Lý Huỳnh Lam không đồng ý, ngón tay gãi gãi vào lòng bàn tay to lớn của Cao Khôn “Anh sẽ không làm tôi ngã đâu”

Cao Khôn nắm thật chặt “Không được, nguy hiểm”

Lý Huỳnh Lam giãy dụa trong chốc lát, rốt cuộc vẫn không lay chuyển được khí lực của Cao Khôn, cảm thấy bàn tay lạnh lẽo trắng mịn kia dần an tính, Cao Khôn còn tưởng cậu đã yên ổn, nào ngờ Lý Huỳnh Lam lại làm động tác đứng lên, khi nặng khi nhẹ, khiến Cao Khôn bất an cực kỳ, đành phải một tay cầm lái, một tay giữ lấy Lý Huỳnh Lam không buông.

Lý Huỳnh Lam đùa nghịch với anh một lát, rồi ngừng lại, cậu từ phía sau sát gần lại Cao Khôn, đặt đầu lên bờ vai của anh.

Cao Khôn hỏi “Lạnh không?”

Lý Huỳnh Lam nói “Không sao”

Cao Khôn biết cậu lạnh rồi, một tay được anh giữ nãy giờ vẫn còn ấm, nhưng tay kia đã lạnh lẽo rồi, anh vốn quyết tâm dạy dỗ cậu một chút, kết quả lại thấy Lý Huỳnh Lam nói “Nghỉ một lúc!”

Vậy nên Cao Khôn dần thả chậm tốc độ, dừng xe đứng trên cầu, hai bên có hai cây ngô đồng che gió.

Lý Huỳnh Lam xuống xe, ngồi xuống dưới gốc cây.

Cao Khôn khóa xe lại, cởi áo khoác choàng lên người Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn anh, lại nhìn dòng sông phía trước, kéo áo, hỏi "Mấy giờ rồi?"

Cao Khôn lấy điện thoại di động ra "Mau lên"

Trong tay Lý Huỳnh Lam vẫn luôn cầm một cái gói to, Cao Khôn tưởng là đồ vật gì tùy thân của cậu, giờ phút này lại thấy Lý Huỳnh Lam bỗng cúi đầu lấy ra… một cái bát thủy tinh?!

Lý Huỳnh Lam mở nắp ra, bên trong là một loại đồ ăn mềm mềm nào đó không biết tên, cậu lại lôi ra một cái bật lửa, ngọn nến, đặt lên trên, rồi thắp sáng, đưa tới trước mặt Cao Khôn.

"Vừa kịp lúc."

Cao Khôn nhìn vật kia, trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

Lý Huỳnh Lam giục anh "Nhanh lên, lát nữa sáp nên nhỏ xuống không ăn được nữa đâu!"

Cao Khôn vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn ánh nến đang chập chờn trong gió, thần sắc trên mặt anh không tự chủ được mà biến hóa, mắt khép hờ, khóe miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặt từ kinh ngạc dần dần lắng đọng thành thâm trầm khó nói nên lời.

Anh nhận ra món trong cái bát kia, vỏ bánh vàng óng ánh, hành thái xanh biếc, quen thuộc nhường nào. Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam không thích ăn đồ ngọt, vậy nên cái bánh ngọt này không phải của cậu, trên mặt bánh cắm hai ngọn nến, và bởi vì Cao Khôn đã từng nói, anh chưa từng có một sinh nhật, lần thứ nhất là với Lý Huỳnh Lam, mà lần thứ hai…

Nhân sinh chỉ có hai lần, vẫn chỉ có một người nhớ rõ, cho tới giờ chỉ có một mình cậu.

Trong bóng đêm yên tĩnh, hàm dưới Cao Khôn nhẹ nhàng run rẩy, anh cắn chắc răng, mới không lộ ra cảm xúc quá phận.

Lý Huỳnh Lam bắt đầu không chờ được nữa, chọt chọt cái bát kia "Không thổi thì tôi thay anh thổi vậy."

Vỏ bánh trứng rất co dãn, theo động tác của cậu nhảy nhảy lên mấy cái, khiến ngọn nến hơi nghiêng ngả, ánh lửa cũng lắc lư theo, rốt cuộc mới làm Cao Khôn hồi thần.

Mắt thấy sáp nến bắt đầu trào ra, anh cúi đầu, hai ngọn nến theo gió vụt tắt.

Lý Huỳnh Lam nhanh lẹ rút nó ra, lại lấy một cái bát khác trong cái bọc ban nay đưa cho Cao Khôn, bụng người này nãy giờ không ngừng kêu, thế mà bản thân còn chả hề biết.

Cao Khôn tiếp nhận, nghĩ nghĩ đưa nó tới trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam cúi đầu cắn một miếng, vẻ mặt tiếp theo cứng đờ, chiếc bánh mua đã lâu, theo thời gian trôi qua đã nguội ngắt, lại còn đầy vị dầu mỡ, chẳng ngon lành gì nữa, thậm chí còn hơi ghê nữa.

"Đừng ăn" Lý Huỳnh Lam muốn cướp lại "Trở về làm cái khác!"

Cao Khôn lại chẳng e dè gì mà cắn lại phần mà cậu vừa gặm, còn nghiêng người tránh được bàn tay Lý Huỳnh Lam.

"Ngon lắm, ăn rất ngon!" Cao Khôn cố bĩu môi nói.

Lý Huỳnh Lam nhìn bộ dạng lang thôn hổ yết của anh, trong lòng ấm áp, bất đắng dĩ mắng một câu “Đồ đần!”

Thật sự là ngốc,

Mình cũng vậy.

Quyển 1 - Chương 25: Ngu ngốc (2)

DTV-EBOOK

Cao Khôn lái xe đưa Lý Huỳnh Lam trở lại đường Bỉ Dực, sau đó ở bên ngoài sửa mạch điện xong xuôi, lúc này cũng sắp hai giờ sáng.

Lý Huỳnh Lam buồn ngủ ngồi tựa trên salon, mơ hồ cảm giác có người tới gần, trong lòng cậu bỗng giật mình, đột nhiên mở mắt, lại thấy Cao Khôn đối diện đang lẳng lặng trải thảm.

Cao Khôn sao không thể nhìn một chút hoảng sợ vừa lóe ra trong đôi mắt của Lý Huỳnh Lam vừa rồi, anh cau mày nói "Ngủ ở đây sẽ cảm lạnh mất…"

Trong tim Lý Huỳnh Lam vẫn hoảng sợ, nhưng vẻ mặt cậu đã trấn định lại, cậu tránh ánh mắt của Cao Khôn, ngồi dậy nói "Như thế nào lại ngủ quên mất."

Cao Khôn bảo "Không còn sớm nữa rồi."

Lý Huỳnh Lam vuốt cằm, đang định tìm thêm một bộ chăn nệm nữa cho đối phượng, lại đột nhiên do dự, cậu nghĩ tới tình huống lần trước Cao Khôn ngủ lại, còn có vừa rồi…

Thấy Lý Huỳnh Lam cứ ở lỳ chỗ kia, Cao Khôn hỏi "Sao vậy?"

"Không", Lý Huỳnh Lam hoàn hồn "Vậy anh cũng nên về sớm một chút!"

Theo lý thuyết, nếu trễ như thế này về thì thật là phiền toán, nhưng Cao Khôn ngược lại chẳng có bất kỳ ý kiến nào, nếu Lý Huỳnh Lam bảo anh ở lại, Cao Khôn sẽ ngủ dưới đất, còn nếu không cần, anh sẽ đi, chỉ cần đảm bảo rằng đối phương không

có vấn đề gì, mọi thứ tùy Lý Huỳnh Lam quyết định.

Vậy nên Cao Khôn gật đầu "Ừ"

Không để Cao Khôn ở lại, Lý Huỳnh Lam thì lại có chút mệt mỏi, cậu chậm rãi đứng lên lấy ra mấy hộp cơm trong tủ lạnh "Cái này, anh mang về đi."

Cao Khôn mở ra, trong hộp cơm nào là bò sốt cay, đậu phụ ma bà, khoai tây xào tiêu… Món nào cũng đầy bát, lại còn toàn là những đồ anh thích ăn.

Lý Huỳnh Lam nói "Là bữa tối dư lại, nếu anh không thích thì vứt đi."

"Không, tôi cần" Cao Khôn vội vàng cầm hộp cơm "Cảm ơn…"

"Cơm dư đồ thừa thôi cảm ơn cái gì" Lý Huỳnh Lam bĩu môi, tiễn anh ra ngoài cửa "Buổi tối nhớ phải lái xe cẩn thận."

Cao Khôn liên tục quay đầu lại "Đừng đi ra, bên ngoài lạnh lắm"

Lý Huỳnh Lam liền không ra ngoài, cậu đứng tựa vào trước cửa nhìn anh tời khỏi, vốn Cao Khôn đã định bước xuống lầu, nhưng đi hai bước lại quay đầu hỏi "Bao giờ cậu cần tôi đón…"

Lý Huỳnh Lam chỉ muốn nói sao anh lại đần độn thế còn so đo cái này, nhưng trái ngược với suy nghĩ ấy, cậu chỉ bảo "Hai ngày nữa tôi đến trường tập kịch, đến lúc đó báo với anh."

"Được"

"À, chỗ các anh nhận thầu công trình là tính nhân công thế nào vậy? Một đội? Một tổ? Đốc công nói gì? Sao tôi không thấy bảng thông báo có tên?"

Cao Khôn đáp “Mỗi lần bọn tôi nhận thầu vài công trình, đốc công họ Trịnh, trên bảng thông báo có dán đấy.”

Lý Huỳnh Lam gật gật đầu, giống như chỉ là thuận miệng hỏi qua. Chờ Cao Khôn đi rồi, cậu đi vào phòng, mở tủ đầu giường ra, nhìn bên trong chất đầy thuốc, tìm một lúc rồi lấy ra một lọ cầm trong tay, vặn nắp lọ ra, rồi lại xoay lại, cứ như thế tới mấy lần, cuối cùng chỉ thở dài, ném lọ thuốc trở về, thuận tiện đóng ngăn kéo, nằm lên giường.

****

Lúc Trác Diệu gọi điện cho Lý Huỳnh Lam, cậu đang đứng ở dưới công ty chờ Cao Khôn tới đón.

Phía công trường khó giữ được bí mật, lại nhiều người chẳng đảm bảo được an toàn, vậy nên Lý Huỳnh Lam đề nghị Cao Khôn gửi xe vào bãi đỗ của Ánh Sáng. Trác Diệu tuy rằng là ông chủ của nơi này, nhưng y và Phan Minh Câu rất ít khi tới, có vấn đề gì thì toàn gọi điện thông báo, nên Lý Huỳnh Lam không sợ y biết chuyện, mà cũng chẳng định giấu nhẹm đi, bởi vì cậu không hề chột dạ chút nào hết.

Thế nhưng lần này Trác Diệu chẳng hề hỏi cậu chuyện này, mà chỉ nói với Lý Huỳnh Lam rằng Lý Tiểu Quân gặp tai nạn giao thông, hình như còn gãy một chân.

“Sao lại vậy?”

“Mệt mỏi”

“Bà ấy chịu toàn bộ trách nhiệm?”

“Ừ”

“Biết rồi!”

Lý Huỳnh Lam muốn cúp điện thoại trước, Trác Diệu lại hỏi "Bệnh viện trung ương, tầng 10"

Lý Huỳnh Lam đáp "Gần đây tôi phải đến trường"

"Nói cho cháu một tiếng thôi, có đi hay không thì tự quyết, tôi nói cụ thể tin tức với Vạn Hà rồi, cần gì thì tìm cậu ta hỏi."

Lý Huỳnh Lam nheo mắt lại, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ đằng xa xuất hiện, vẻ mặt vốn vì nghe chuyện của Lý Tiểu Quân dần dần nhẹ nhõm không ít.

"Chú có từng nghĩ để anh Vạn đi theo một người nữa không?"

"Sao nói vậy?" Trác Diệu hỏi.

"Thông báo của tôi quá ít, anh ta hẳn có nhiều lựa chọn hơn"

Trác Diệu trầm mặc "Để tôi suy nghĩ đã"

Lý Huỳnh Lam cúp máy, thấy Cao Khôn đầu đầy mồ hôi, chậm rãi phóng xe lại gần. Hôm nay anh mặc một bộ thường ngày màu đen, dáng cao chân dài cực kỳ nổi bật, nếu không cầm kính soi từng li từng tí với bộ quần áo kia, căn bản không thể phát hiện ra đây là loại hàng năm mươi đồng nguyên một bộ bán ở mấy hàng vỉa hè đồ ế đồ chạy lẫn lộn cả lên, bộ đồ rất hợp với dáng người, lại phối với chiếc xe kia đúng là hấp dẫn một trăm phần trăm.

Cao Khôn đẩy kính chắn gió của chiếc mũ lên, lại lấy ra một cái mũ khác y hệt đưa cho Lý Huỳnh Lam.

"Về sau đều phải đội" Anh nghiêm túc nói.

Lý Huỳnh Lam gõ gõ chiếc mũ trong tay, cực kỳ rắn chắc, khẳng

định không phải hàng rởm, đúng là hiếm thật.

Đội mũ bảo hiểm chỉnh tề xong, Cao Khôn quay đầu lại chỉnh dây kéo mũ cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam lấy cằm chọc vào tay anh "Khó chịu lắm"

Cao Khôn nâng đầu cậu, không để đối phương lộn xộn "Đừng bướng, đội mũ là để bảo vệ"

Lý Huỳnh Lam lặng lẽ đảo mắt sau kính chắn gió lườm anh.

Đội mũ bảo hiểm giống như ngăn cách toàn bộ với âm thanh thế giới bên ngoài, Lý Huỳnh Lam ôm Cao Khôn ngồi phía sau, chỉ cảm thấy mới được một lát mà đã đến trường.

Xuống xe, ném mũ trả lại cho đối phương, Lý Huỳnh Lam nói "Đi thôi!"

Cao khôn nhận mũ, rồi ngẩn ngơ "Tôi… Tôi đợi cậu ở ngoài"

Lý Huỳnh Lam nhíu mày "Tôi cũng không biết lúc nào tan, anh vội đi làm à?"

"Không, hôm nay tôi được nghỉ phép" Nhiều ngày tăng ca như vậy cũng nên được nghỉ.

"Vậy ở đây chặn đường người ta làm gì? Nếu không chán quá thì đi trước đi!"

Vậy nên, Cao Khôn đành phải đi theo Lý Huỳnh Lam vào trường hoc. Sinh viên trường điện ảnh U không thiếu tuấn nam mỹ nữ, trong đó hệ biểu diễn là nổi tiếng nhất, kể cả đối với người có ngoại hình kém hơn, nhưng họ vẫn luôn chú trọng hình tượng bản thân, từ ăn diện tới lập dị cũng không ít người.

Cao Khôn vậy mà so với những sinh viên xung quanh hòa hợp vô cùng, cơ mà đó chỉ trong điều kiện anh không đi cùng với Lý Huỳnh Lam mà thôi. Hai người trên đường cũng không nói chuyện với nhau tới phòng tập luyện, nhưng vẫn bị người xung quanh đánh giá chỉ chỏ.

Lý Huỳnh Lam bước vào trong trước, rồi nhẹ giọng nói "Lát nữa anh chỉ quan tâm đến bản thân là được rồi, đừng để ý mấy người xung quanh."

Cao Khôn còn chưa kịp thấm lời này, vừa vào lớp học, ánh mắt bên trong cứ thế bay vèo vèo tới.

Lý Huỳnh Lam có vẻ không quan tâm, vẻ mặt tự nhiên chọn một vị trí ngồi phía sau.

"Ngồi xuống!" Cậu trừng mắt nhìn cái tên Cao Khôn bên cạnh vẫn còn đứng thất thần.

Lúc Chu Chí Thành tới thì thấy Lý Huỳnh Lam đang cúi đầu cầm kịch bản xem, lại phát hiện ngồi bên cạnh cậu là cái gã đàn ông lần trước đi cùng?! Nụ cười trên môi Chu Chí Thành lập tức đông cứng, hắn điều chỉnh vẻ mặt mãi, lúc sau mới chậm rãi đi tới.

"Huỳnh Lam…" Chu Chí Thành thân mật chào hỏi đối phương "Sao cậu đến mà không gọi điện thoại cho tôi?"

Lý Huỳnh Lam nâng mắt, thản nhiên bảo "Lần trước chẳng phải đã quyết định rồi sao?" Hà tất phải làm điều dư thừa.

Chu Chí Thành cười "Đúng vậy, nhưng mà hai ngày trước nội dung vở kịch vừa mới thay đổi một chút, để tôi nói chút qua với cậu nhé"

Liên quan tới vấn đề biểu diễn, thái độ Lý Huỳnh Lam vô cùng

nghiêm túc, vậy nên gật đầu.

Chu Chí Thành ngồi xuống bên cạnh người Lý Huỳnh Lam, bắt đầu giảng giải cho cậu về kịch bản mới.

Lý Huỳnh Lam vừa nghe hắn nói hai câu đã bảo "Cậu chi cần nói cho tôi vấn đề chính, tôi có thể hiểu được"

Trên mặt Chu Chí Thành lộ một tia xấu hổ, nhưng mà hắn vẫn vui vẻ "Được thôi, cơ mà tôi thấy diễn thử một lần cho cậu xem sẽ hiểu nhanh hơn đấy, ra góc kia nhé, xem qua là cậu hiểu ngay"

Lý Huỳnh Lam cảm thấy đề nghị này khá hay, vì thế quay đầu lại nhìn Cao Khôn "Tôi đi ra đây chút, anh chờ tôi một lát."

Nội dung câu nói này quả thật rất nhạt nhẽo, Lý Huỳnh Lam nói cũng chẳng phải ngữ khí đặc biệt gì, nhưng Chu Chí Thành vừa nghe đã thấy cực kỳ lạ, phảng phất như có một sự thân mật khó hiểu nào đó bên trong, hắn cũng nhìn về phía Cao Khôn, giống như lúc này mới chú ý tới nơi đó có một người sống, hứng thú hỏi "Vị này là…"

Lý Huỳnh Lam vậy mà chẳng có ý giới thiệu cho hắn, cầm kịch bản đi.

Cao Khôn ngược lại lễ phép gật đầu với Chu Chí Thành, đối phương liếc mắt một cái có thể nhận ra anh, Cao Khôn dĩ nhiên cũng nhớ rõ Chu Chí Thành chính là người đêm đó gặp ở Cố Nhân Phường, anh không đứng lên giới thiệu với hắn mình là gì của Lý Huỳnh Lam, quan hệ gì với cậu, chỉ đơn giản nói một câu "Xin chào, tôi là Cao Khôn."

Chu Chí Thành lại hỏi "Anh Vạn có việc, nên anh đưa Huỳnh Lam tới à?"

Cao Khôn vừa định trả lời, Lý Huỳnh Lam đã xen vào, cau mày nói “Có đi hay không?”

Lời này đương nhiên là hỏi Chu Chí Thành. Chu Chí Thành vốn luôn mẫn cảm với cảm xúc của Lý huỳnh Lam, lập tức biết cậu đang rất hơi không vui, mặc dù chẳng hiểu nguyên nhân, nhưng vẫn lập tức đứng dậy đáp “Được, chờ một chút”

Chu Chí Thành đi trước dẫn đường, Lý Huỳnh Lam ở phía sau quay đầu lại ném cho Cao Khôn một ánh mắt “Lát tôi về”.

Hai người bọn họ vừa đi, đã có người tụ tập quanh Cao Khôn. Cao Khôn vốn chẳng có khái niệm gì với phim ảnh, nhưng anh cũng rất muốn coi Lý Huỳnh Lam diễn, chỉ là phòng tập luyện này rất lớn, có tới ba bốn nhóm đang cùng nhau tập, mà lại có hai nhóm đứng chắn trước mặt anh, vậy nên Cao Khôn chỉ có thể nhìn xuyên qua cả biển người đó tìm được non nửa bóng hình Lý Huỳnh Lam.

Thời điểm còn đang cố gắng tìm kiếm, chợt thấy bên cạnh có người ngồi xuống, nhìn lại, là hai nữ sinh.

Hai cô gái rất xinh đẹp, trên mặt còn treo một nụ cười sáng lạn, chẳng khác nào những bông hoa hướng dương, không ngừng phóng lửa về phía Cao Khôn.

“Anh đẹp trai, anh học hệ nào thế? Sao trước giờ chưa thấy qua anh nhỉ?”’

Cao Khôn sửng sốt “Xin lỗi, tôi không phải… trong trường này”

“Ồ, không học trong trường điện ảnh U sao? Vậy ở đâu thế?” Nữ sinh bắt đầu đoán già đoán non tên vài ngôi trường.

Cao Khôn lắc đầu “Tôi không đi học”

“Vậy đi làm à? Làm ở đâu vậy?”

Cao Khôn nhớ rõ Lý Huỳnh Lam từng dặn anh không cần phải trả lời những câu hỏi này, vì thế chỉ cười nhạt lắc đầu với mấy cô gái. Anh cho rằng như vậy có thể khiến đối phương ngừng truy vấn, ai ngờ hành động này của anh ngược lại càng khiến hai cô gái kia tò mò.

Tiêu chuẩn đầu tiên của sao là khuôn mặt, sau đến dáng người, lại tới cùng Lý Huỳnh Lam, bảo không phải trong giới thì chẳng ai tin, nói không chừng chính là người mới bên Ánh Sáng, hoặc là của bên Ưu Điền, không cần biết chỗ nào, vị này vậy mà chạy tới hệ biểu diễn xem bọn họ, không chừng chính là một bông hoa mẫu đơn đang chờ đàn ong mật dính vào, khó khăn lắm mới tìm được người như vậy, ai không nắm lấy cơ hội này đúng là kẻ ngốc.

Quyển 1 - Chương 26: Ngu ngốc (3)

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam nghiêm túc nghe Thường Tiểu Đồng chỉ cho cậu mấy chỗ cải biên, Chu Chí Thành thỉnh thoảng nói chèn thêm vài câu, hắn và đạo diễn vở kịch này quan hệ cũng ổn, nhiều ý tưởng của vở kịch cũng là do Chu Chí Thành đóng góp, hơn nữa khả năng diễn xuất của hắn rất được, lại có năng lực lãnh đạo, vậy nên không ít sinh viên ủng hộ yêu cầu của hắn.

Lúc này có một người ở tổ khác lại gần hỏi ý kiến của hắn, Chu Chí Thành nghe xong, bỗng nhiên chỉ sang bên kia "Các cậu qua đó sắp xếp một lúc, đừng để nhiều người tiến vào, ảnh hưởng tới xung quanh, lát nữa chúng ta còn phải luyện tập nữa."

Các bạn học hiểu ý đi qua.

Bên kia, Cao Khôn vẫn bị hai cô gái quấn hỏi chuyện mãi, lúc thì hỏi anh là người ở đâu, lúc lại hỏi anh cắt tóc chỗ nào vậy, đủ loại đề tài. Cao Khôn thật sự là chẳng hiểu mấy loại chuyện này có gì đáng để tham khảo, đang lúc xấu hổ chẳng biết trả lời thế nào lại thấy có người đi tới trước mặt hai nữ sinh kia không hề khách khí nói "Có thời gian rảnh rỗi chỗ này không bằng luyện tập đi, vừa khéo, bên này chúng tôi cần dùng"

Mấy cô gái rất không vui, tranh luận với người nọ hai câu, nhưng vẫn nhịn rời đi, lúc đứng dậy còn hỏi số điện thoại di động của Cao Khôn, nhưng Cao Khôn không phản ứng.

Người tới lại nói với Cao Khôn "Bạn học, ngại quá, bọn tôi phải luyện tập, phiền cậu có thể tạm thời..."

Cao Khôn sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Lý Huỳnh Lam, lại không thấy người, ngược lại chỉ thấy Chu Chí Thành đang

nhìn về bên này.

Chu Chí Thành cười cười với anh, rất nhanh quay đầu đi.

“Bạn học?” Đối phương thúc giục.

Cao Khôn vọi đứng lên “Xin lỗi”

Nếu nơi này không cho ngồi, vậy anh sẽ qua chỗ khác chờ vậy, ai ngờ cho dù anh đi tới đâu luôn có người tới nói anh cần tránh ra chỗ khác, vì chỗ đó chắc chắn họ sẽ luyện tập, đương nhiên ngữ khí bọn họ đều mang theo vẻ trêu đùa, Cao Khôn cũng chẳng rõ rốt cuộc họ đùa giỡn hay ghét bỏ mình nữa, rốt cuộc vừa thấy có người đến, anh liền tự động nhường chỗ, lòng vòng mãi, anh cũng dần phát hiện ra mình chẳng có chỗ dung thân, anh là người rảnh rỗi, trong một đám sinh viên đang vội vội vàng vàng, đúng là cũng hơi vướng víu.

Thời điểm bị một cô gái nữa mời nhường chỗ, Cao Khôn vốn bị người ta xem thường nãy giờ vẫn đứng lên nói thực xin lỗi, sau đó đứng lên ra ngoài cửa.

Chu Chí Thành hôm nay có chút hà khắc, thế nhưng cho dù hắn nói cần tập diễn tới diễn lui, lời thoại của Lý Huỳnh Lam cũng không nhiều, nhưng ắt là không thể thiếu. Chu Chí Thành cố tình muốn cậu giúp đỡ mấy sinh viên năm hai khác luyện tập, sau lại nói bên tạo hình không đủ nhân lực, vậy nên Lý Huỳnh Lam lại chuyển sang giúp đỡ mấy người trang trí phông nên, chờ đến khi chuyển tới hai bộ phận xong, Lý Huỳnh Lam bỗng liếc mắt về vị trí chỗ ngồi gần cửa lại chẳng thấy ai.

Người đâu rồi?

Chu Chí Thành thấy Lý Huỳnh Lam nhìn phải ngó trái như đang tìm kiếm cái gì, hắn vội vàng hỏi “Huỳnh Lam, sao vậy?”

“Bạn tôi đâu?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Đây là lần thứ hai cậu sử dụng từ ‘bạn’ này, không phải là ‘trợ lý’ như Chu Chí Thành vẫn tưởng, hoặc là ‘người của công ty’.

Chu Chí Thành nói “Không biết, vừa nãy không phải vẫn còn ngồi đó sao?”

Lý Huỳnh Lam lúc này mới quay lại, hỏi “Cậu có chuyện gì?”

Chu Chí Thành đáp “À, đoạn BGM *(background music)* này có vẻ không khớp với đoạn kịch lắm, cậu xem qua được không?”

Lý Huỳnh Lam liếc một cái “Cái này hẳn là vấn đề liên quan tới tổ âm thanh.”

Chu Chí Thành muốn nói, chúng ta đã tổ chức nhiều vở kịch thành công rồi, hẳn giúp bọn họ có thêm kinh nghiệm, nhưng đã bị Lý Huỳnh Lam ngắt lời “Đây là hoạt động tập thể, không thể lấy lòng hết tất cả mọi người, mà đây cũng không phải là vở kịch một vai”

Chu Chí Thành giật mình, lúc Lý Huỳnh Lam lại hỏi một lần “Còn có chuyện gì sao?”, hắn chỉ có thể theo phản xạ lắc đầu.

Lý Huỳnh Lam gật đầu với hắn, rồi rời đi.

Chu Chí Thành nhìn bóng lưng của cậu, kịch bản trong tay bị hắn nắm nhăn nheo lại.

Thường Tiểu Đồng một bên gọi Chu Chí Thành tới ăn cơm, mệt mỏi một ngày cũng phải đi xả hơi, nhìn một vòng lại không thấy bóng dáng Lý Huỳnh lam.

Chu Chí Thành quay đầu lại, trên khuôn mặt đã khôi phục nụ cười ôn hòa “Cậu ấy đi trước, công việc khá bận rộn” Nói xong,

cũng đi về phía phòng nghỉ thay quần áo.

Thường Tiểu Đồng chỉ gật gật đầu, Lý Huỳnh Lam cơ bản bình thường đều không tham gia hoạt động gì, vốn đã là thói quen, dù sao thì level người ta cũng không giống mình.

Nhưng Chu Chí Thành vừa rời khỏi, lại có mấy kẻ thích bát quát hỏi "Đồng Đồng, Lam thiếu gia lần bao giờ lại đến vậy?"

Thường Tiểu Đồng buồn cười "Sao mà to biết được, cậu ta bận rộn như thế, các cậu hỏi thăm rõ ràng vậy để làm gì, mỗi lần cậu ấy xuất hiện cũng chẳng có ai dám nói gì cơ mà."

"Bọn tôi đây không phải là không dám sao, nhân vật lớn giống cậu và anh Chí Thành, lại có quan hệ rộng, hâm mộ quá!"

Thường Tiểu Đồng rất thích nghe những lời khen, được nịnh nọt cũng là lúc mà giá trị con người lên cao, giống như nước lên thì thuyền lên, hắn cười đến nỗi chẳng thấy nổi mắt "Cậu tới Ánh Sáng rồi hả?"

Thường Tiểu Đồng gật gật đầu "Qua một lần, nhưng không lên lầu, nơi đó rất lớn, Chí Thành đi khá nhiều rồi, cậu ta ở khu có kinh nghiệm rồi"

"Vậy có gặp qua Trác Diệu không?"

Thường Tiểu Đồng nói "Không, nhưng Chí Thành khẳng định gặp rồi"

"Ồ!!! Con người Trác Diệu thế nào vậy, tính tình có tốt không thế? So với trên TV thì thế nào?"

Thường Tiểu Đồng không chịu nổi mọi người gào thét, ngoáy ngoáy lỗ tai nói "Không phải nói là chưa gặp sau, Chí Thành cũng chưa kể cho tôi" So với Chu Chí Thành, Thường Tiểu Đồng

và Lý Huỳnh Lam dĩ nhiên không hề thân mật, thế nhưng Chu Chí Thành mồm miệng khá nhanh, cơ bản quá trình kết giao với Lý Huỳnh Lam hắn rất ít để lộ cho người khác, cho dù là Thường Tiểu Đồng cũng không được, đó giống như là bí mật mà chỉ bọn họ biết tới.

Nhóm quần chúng rất thất vọng, lại có người cười nhạo người lắm miệng kia "Sao hỏi lung tung vậy, không thì cố gắng đậu vào Ánh Sáng làm thực tập sinh đi, lại còn được ở cùng với cái anh đẹp trai vừa rồi!"

"Cậu sao biết người ta là thực tập sinh, nói không chừng đã xuất đạo rồi ấy chứ, mà biết đâu là trợ lý."

"Khó trách tôi thấy anh ấy trông quen quen, hóa ra giống Hạ Tuấn Đồng! Nhưng mà hình như anh ấy đẹp trai hơn thì phải, đôi mắt này, mũi này đẹp ơi là đẹp!"

"Sao, lại thành hoa si xin số điện thoại người ta rồi đúng không, người ta còn chẳng thèm để ý tới cậu."

"Tôi nghĩ người ấy có lẽ làm trợ lý, quần áo anh ta tôi nhìn nửa ngày chẳng biết là của hãng gì, cổ tay áo còn hơi sờn chỉ"

"Không biết đấy là mốt đấy hai sao, kẻ có tiền luôn thích như thế, cậu không thấy Lam thiếu gia rất tốt với anh ta hay sao, có khi chẳng phải là đám người bọn mình đoán, biết đâu là phú nhị đại!"

"Có khi thế đấy! Mấy người cùng giai cấp luôn chơi với nhau hay sao, dù sao Lam thiếu cũng cách chúng ta cả tám trăm dặm, chỉ trách bọn mình đầu thai không chuẩn!"

"Haha, cậu ta sơ với đám minh tinh đạo diễn còn oai hơn kia, lại còn đẹp như vậy, chờ cậu ta tới lần nữa nhất định phải làm quen mới được, xếp hàng trước!"

Nhìn đám nhóc nghịch ngợm thành vậy, Thường Tiểu Đồng cũng đang suy nghĩ về chuyện đó, quay đầu lại chỉ thấy Chu Chí Thành lạnh mặt đứng cách đó không xa. Thường Tiểu Đồng bị khuôn mặt thâm trầm và vẻ mặt đáng sợ của hắn dọa tới mức ngẩn ra, đợi đến khi nhìn lại lần nữa, vẻ mặt kia đã không thấy nữa, Chu Chí Thành cười cười tiến tới cùng mọi người đi ăn cơm, giống như vừa nay chỉ là ảo giác của Thường Tiểu Đồng vậy.

Đầu kia, Lý Huỳnh Lam ra ngoài tim người, đây là khu giảng đường, tất cả các phòng ở đây đều là phòng luyện tập, nên cố tình thiết kế không có cửa sổ, có phòng học còn đóng cửa, hành lang không bật đèn, ra ngoài quả thật tối đen như mực, cho dù là ban ngày đều không nhìn ra đường.

Lý Huỳnh Lam nương theo một chút ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua hàng hiên, vừa mới quẹo vào lỗi rẽ suýt nữa thì va phải một cái bóng đen thui, đột nhiên cái bóng đó vọt tới, sau đó vội vàng vươn tay ra đỡ cậu.

“Cẩn thận…”

Lý Huỳnh Lam tự nhiên nhận ra đối phương, người nào đó đứng dựa tường chẳng khác cột đá, nhịn không được đánh cho anh một cái “Không đợi trong phòng đứng đây làm gì?”

Cao Khôn mặc cậu đánh đến mấy vẫn chẳng sứt sẹo gì, anh giải thích “Bên ngoài thoáng hơn.”

Lý Huỳnh Lam có quỷ mới tin anh, sau có lẽ đoán ra nguyên nhân rồi, không vui nói “Bảo anh đừng để ý tới bọn họ” Thế nhưng suy cho cùng thì cái tên đầu gỗ này xác thực là chẳng ứng phó kịp đâu, cậu có chút ảo não vì sơ suất của mình, ngoài miệng vẫn hừ hừ “Sao anh không xuống sảnh dưới lầu mà chờ? Ngồi ở bồn hoa cũng được” Đứng lỳ trong cái góc tối om như

vậy, định hù chết ai?

Cao Khôn sợ Lý Huỳnh Lam ra ngoài không tìm thấy mình nên mới đứng đó, thế nhưng anh vẫn nghe lời gật đầu "Ừ, để lần sau"

"Khẳng định không có lần sau…" Lý Huỳnh Lam lạnh lùng thấp giọng, tiện đà đi xuống lầu.

Cao Khôn không nghe thấy câu này, chỉ sốt ruột ở phía sau giữ chặt cậu "Nhìn cầu thang, tối lắm!"

Lý Huỳnh Lam bắt lấy cái tay của đối phương, rồi lắc lắc "Tôi không có mù"

Cao Khôn không buông, vẫn quan sát dưới chân cậu "Nhìn đường, chậm thôi…"

Lý Huỳnh Lam nhếch miệng, không phản kháng nữa, thế nhưng oán hận với trường học vẫn chẳng hề giảm "Cái nhà xây bao nhiêu năm thế rồi mà mãi chẳng sửa"

Cao Khôn chậm rãi dắt đối phương xuống "Chỗ này tốt lắm."

Lý Huỳnh Lam ngừng lại, nhìn khuôn mặt nghiêng mơ hồ của anh "Anh thích ở đây à?"

Dường như Cao Khôn đang gật đầu "Trường cậu rất đẹp"

Anh nói, trường cậu…

Bốn chữ này khiến Lý Huỳnh Lam cảm thấy không thoải mái, vì thế cậu nói "Dẫn anh đi thăm quan được không?"

Cao Khôn đột nhiên chẳng nói gì.

Lý Huỳnh Lam lại bảo "Dù sao còn sớm, tôi cũng muốn đi một

vòng”

Lúc này Cao Khôn mới phi thường đồng ý mà gật đầu “Được!”

Vì thế hôm nay, không ít người trong trường điện ảnh U có thể nhìn thấy cái cảnh thần thánh Lý gia tiểu thiếu gia chẳng mang theo bất kỳ cách bảo vệ nào, cũng không hề giấu diếm hành tung của mình, cứ như vậy thoải mái lộ mặt đi trong trường với một anh đẹp trai hấp dẫn y hệt, tâm trạng còn phá lệ tốt đẹp.

Hai người đi từ khu giảng đường đến khu hành chính, rạp hát, rồi ra tới khoa biểu diễn, khoa vũ đạo, khoa nhiếp ảnh, chỗ nào Lý Huỳnh Lam cũng đi qua, kể cả những nơi cậu mới chỉ tới có một lần duy nhất, hay là nơi chẳng quen thuộc gì, cậu đều mơ hồ dạo qua.

Cao Khôn tuyệt đối là một vị du khách tốt, hướng dẫn du lịch nói gì anh cũng gật đầu, nếu chẳng may hướng dẫn du lịch xấu hổ, anh cũng làm bộ hiểu rõ mà tiếp tục gật đầu, chỉ sợ hướng dẫn viên du lịch mất hứng.

Thẳng đến khi vào một tòa kiến trúc hình tròn, Lý Huỳnh Lam mới lần đầu tiên dùng ngữ khí khẳng định “Đây là thư viện của trường, tổng cộng có bảy tầng, rất nhiều sách, nhưng không phải là lớn nhất, so với đại học U thì kém xa” Nơi này có thể nói là địa phương tương đối quen thuộc của cậu.

Nói tới đây, Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên lúng túng, cuống quit nhìn sắc mặt Cao Khôn, chỉ thấy an khẽ mỉm cười, không lộ ra cảm xúc gì đặc biệt.

Lý Huỳnh Lam nghĩ nghĩ, cẩn thận hỏi “Anh muốn đi… xem đại học U không? Gần chỗ này lắm.”

Cao Khôn nhìn theo hướng ngón tay Lý Huỳnh Lam chỉ “Đó là đại học U?”

Lý Huỳnh Lam nhìn ánh mắt Cao Khôn, bình tĩnh đến vậy, ấy vậy mà lại khó hiểu đâm vào nỗi đau trong lòng mình, cậu dùng lực chớp chớp mắt, mới miễn cưỡng ổn định cảm xúc của mình.

“Ừm, so với học viện điện ảnh U lớn hơn nhiều lắm, hai năm nay còn xây khu nhà mới, mấy dãy nhà bên này chẳng thể bì được”

Cao Khôn vuốt cằm, yên lặng trông về phương xa một lúc rất lâu, rồi lắc lắc đầu “Thôi, lần tới rồi nói sau”

Lý Huỳnh Lam hiếm khi phối hợp “Ừm, bao giờ anh muốn tới nói cho tôi biết đấy!”

Cao Khôn không nói được hay không, chỉ là cười cười, hỏi “Đã đói bụng chưa?”

Lý Huỳnh Lam đoán Cao Khôn đã đói rồi, vậy nên gật đầu “Muốn đi ra căng-tin ăn không?”

Cao Khôn chưa kịp trả lời, Lý Huỳnh Lam đã đi trước.

“Đuổi kịp.”

Quyển 1 - Chương 27: Ngu ngốc (4)

DTV-EBOOK

Căng tin của trường điện ảnh U không hề nhỏ, tuy rằng thức ăn nơi này không đa dạng giống như những quán ngoài phố, nhưng vì vướng thời gian nên rất nhiều bạn học vẫn đồng ý ăn ở chỗ này, vậy nên mỗi lần tới giờ ăn trưa đều rất khó chiếm chỗ.

Lý Huỳnh Lam vừa vào, đã bị bầu không khí ngột ngạt bên trong làm cho choáng váng, thế nhưng vì Cao Khôn có ở đây, cậu cũng không thể hiện thái độ khó chịu ra ngoài, cậu chỉ vào chỗ ngồi gần cửa sổ nói "Muốn ăn gì thì tự đi lấy... Ngoài cơm ra chắc cũng có nhiều đó lắm, ăn xong thì trả tiền."

Cao Khôn lại nhìn thấy không ít sinh viên trong tay cầm phiếu ăn, hỏi "Không phải là dùng cái này sao? Giống ở trường trung học nhỉ?"

"Vậy à..." Lý thiếu gia giới thiệu người tới đây trong một giây lộ ra vẻ quẫn bách, lặng lẽ nhét mấy tờ giấy hồng vào trong túi áo "Dùng cái này vậy"

Nhưng thật không may, cậu phát hiện ra bản thân không mang theo phiếu ăn... Thật ra thì cậu đã mang chúng đi bao giờ, trong ấn tượng của cậu cơ bản là chưa từng xuất hiện loại đồ vật này.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một khắc, Cao Khôn cười bảo "Ăn gì khác đi"

Lý Huỳnh Lam lại bỗng nhiên chặn hỏi một nữ sinh "Bạn học, tôi quên không cầm phiếu ăn, cậu có thể cho tôi mượn được không, tôi trả tiền mặt cho cậu" Thấy đối phương ngây người, cậu phá lệ giới thiệu bản thân "Tôi là Lý Huỳnh Lam học hệ biểu diễn, tôi sẽ trả cho cậu".

Cô gái kia nhìn chằm chằm khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam, hưng phấn nói "Tôi, tôi biết cậu..." Tiện đà nhìn về phía Cao Khôn, xấu hổ đưa phiếu ăn ra "Không sao đâu, cậu cứ dùng đi... À, tôi... tôi là Tiêu Tiêu hệ vũ đạo"

Lý Huỳnh Lam không chú ý tới tên của cô gái kia, chỉ gật đầu nói "Cảm ơn" rồi định đi lấy đồ ăn, vậy mà bị Cao Khôn ngăn lại.

Cao Khôn thấy có hai vị trí còn trống, nên kéo Lý Huỳnh Lam qua ngồi xuống, sau đó cầm lấy phiếu ăn nói "Để tôi đi."

Lý Huỳnh Lam cân nhắc về tốc độ của người này, nghĩ tới bản thân đối với nơi này xa lạ chẳng kém gì Cao Khôn, vậy nên rốt cuộc không kiên trì nữa.

Căng-tin của trường điện ảnh U có rất nhiều bàn, lối đi lại vô cùng chật hẹp, ngoài ra thì chỗ này vẫn sử dụng băng ghế dựa bằng gỗ màu trắng, Lý Huỳnh Lam vừa động một chút đã thấy đủ loại ánh mặt từ bốn phía tập trung về bên này, trong không khí vương đầy mùi thức ăn dầu mỡ, cái bụng trống trơn của cậu dần dần chẳng còn chút khẩu vị nào.

Nhưng cậu nhẫn nhịn tất cả những chuyện này, cố gắng xem nhẹ những điều đó, thờ ơ đánh giá người đang đi lấy đồ ăn đứng gần cửa sổ, anh và học sinh tới tới lui lùi không hề bất đồng một chút nào, giống như là một phần tử của nơi này, tự nhiên như vậy, hòa hợp như vậy.

Lý Huỳnh Lam không nhúc nhích, thẳng tới khi Cao Khôn trở về để đầy hai bàn đồ ăn mới hoàn hồn.

Cao Khôn đưa đồ ăn cho cậu, Lý Huỳnh Lam nhìn vào cái bát, mặc dù chẳng phải đồ cậu thích ăn, nhưng cũng không cảm thấy ghét.

Kỳ thật, cho dù là ở công ty hay trong trường học, đừng nói rằng cậu chẳng tiếp xúc với mấy người, ngay cả Vạn Hà và Chu Chí Thành cũng chưa chắc biết hết Lý Huỳnh Lam rốt cuộc là thích gì ghét gì. Xuất thân cậu tốt như vậy, nhưng Lý Huỳnh Lam dường như chưa bao giờ trêu đùa làm khó người giúp việc, một phần cũng bởi cậu chẳng biểu lộ mấy sở thích của mình, kể cả đồ ăn, quần áo, Lý Huỳnh Lam chưa từng có yêu cầu gì đặc biệt, đồ tốt cậu sẽ nói cảm ơn, đồ kém cậu cũng có thể chịu được, chẳng để ý tới bất luận chuyện gì, nhưng cũng vì vậy mà không thể hiện ra được sở thích của mình.

Chỉ là Lý Huỳnh Lam đương nhiên cũng có sở thích, kỳ thật cậu rất thích đồ cay, nhưng bởi vì cơ thể khá nhạy cảm, ăn một chút thôi là lại nổi mụn rồi rát cổ, cậu không thích ăn nội tạng, gừng, tỏi, mướp, khoai từ, và cả một số loại thịt khác nhau, nhưng dù sao cậu sẽ chẳng nói cho ai biết, cũng chẳng để ai chăm sóc mình, vậy nên điều này chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng có một người biết tất cả những chuyện này, nhiều năm như vậy rồi vẫn như ngày ấy nhớ rõ.

Lý Huỳnh Lam nói “Cơm nhiều, ăn không hết”

Cao Khôn vội xẻ bớt cơm trong bát của cậu vào khay ăn của mình.

“Tôi không muốn ăn cái này” Lý Huỳnh Lam lại chọt chọt chân gà rang trong bát “Sẽ béo lắm!”

Cao Khôn lại nói “Không béo”

Lý Huỳnh Lam châm chọc “Dĩ nhiên không thể so với an rồi, bị ngã và vẫn như trâu ấy!” Câu sau khẽ nói rất nhỏ, sau đó gắp miếng chân gà ném sang.

Cao Khôn nhận chân gà, sau lại nhận thêm rất nhiều thịt bò, và

sườn non, anh vội nắm lấy tay Lý Huỳnh Lam "Không thể ăn ít như thế."

"Gần đây huấn luyện viên thể hình yêu cầu bữa ăn ít calo..." Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn nhíu mày, nhìn vào khay ăn chỉ còn rau dưa và tí tẹo nước canh "Chỗ này không có mấy người đó, huấn luyện viên nói không đúng."

Lý Huỳnh Lam sửng sốt.

Cao Khôn lại bảo "Hôm nay cậu phải diễn hơn hai tiếng đồng hồ, hết sức rồi, cần lấy thêm dinh dưỡng mới được."

Còn biết rất nhiều thứ...

Lý Huỳnh Lam vẻ mặt hơi nhăn nhó, xen vào lời nói của người kia "Tôi không thích ăn nhiều đường, không thích ăn còn cần lý do à?"

Cao Khôn đặt đũa xuống, vậy mà lại định đứng dậy "Tôi vừa mới thấy đằng kia có đậu xào..."

Chỗ đó có đậu xào sao Lý Huỳnh Lam có thể không biết, cậu ngó hai vòng đã nhìn ra món kia, nhưng Lý Huỳnh Lam lại không vui bảo "Đừng phiền như vậy, cứ chờ nữa đồ sẽ nguội mất!"

Cao Khôn không nói gì nữa, yên lặng mà gắp lại những món kia vào khay của cậu.

Lý Huỳnh Lam nhìn anh thành thật bắt đầu ăn, rốt cuộc cũng thoải mái bưng bát cơm lên.

Tuy rằng hương vị đồ ăn ở căng-tin làm còn nhiều thiếu sót, trong biển người chật chội, đầy dầu mỡ, nhưng nơi này dù sao

cũng là nơi duy nhất có bầu không khí đại học, tốp ba tốp năm sinh viên người an tĩnh người nói chuyện, kẻ hi ha cười đùa trêu ghẹo, đâu đâu cũng có thể nghe được tiếng bát quái, đùa nghịch, cả bầu không khí tràn ngập tiếng cười hi hi ha ha.

Cao Khôn sớm đã càn quét xong hai bàn thức ăn, ngồi lẳng lặng chờ Lý Huỳnh Lam chậm rãi ăn, ngẫu nhiên cũng có vài ánh mắt sinh viên ôm sách đi ngang qua bị cậu hấp dẫn trông tới, mấy sinh viên cách bàn cũng vừa đánh giá vừa trầm trộ khen ngợi, rồi cả những vẻ mặt rối rắm, trộm quan sát Lý Huỳnh Lam dường như cũng bị cậu bỏ qua.

Ít nhất cậu cũng vui vẻ, Lý Huỳnh Lam nghĩ, như vậy là đủ rồi.

Sau bữa trưa hai người ra khỏi căng-tin, Lý Huỳnh Lam hỏi Cao Khôn "Tôi gần đây đại loại đều phải tới chỗ này dựng kịch, anh có vội không?"

Cao Khôn lắc đầu "Cậu nói thời gian cho tôi là được rồi."

Lý Huỳnh Lam trứng anh, dặn dò "Đừng tăng ca liên tục, mệt mỏi quá rồi tự hại bản thân" Cậu biết người này tuyệt đối sẽ làm mấy chuyện ngốc này.

Cao Khôn ngừng lại, hơi gật đầu "Có người thay ca cho tôi rồi, không vội"

Nhưng Lý Huỳnh Lam còn lâu mới tin anh, lúc này chiếc xe vừa chạy tới đầu đường Bỉ Dực, vừa định rẽ qua vườn hoa phía Đông, di động trong túi Cao Khôn liền reo vang không ngừng.

Trước đã nói qua, số người gọi điện thoại cho anh lác đác chẳng mấy ai, anh cũng không tùy tiện bắt chuyện với những công nhân khác, nhưng hienj tại lại là người giám đốc hạng mục của công trình gọi tới, đối phương nói thẳng cho anh một câu.

“Cậu đang ở đâu? Hạn cho cậu trước năm giờ trở về công trường, không thì tự đi mà gánh vác hậu quả” Nói xong thì cúp máy cái rụp.

Lý Huỳnh Lam thấy Cao Khôn ngây người, vội hỏi “Sao vậy?”

Cao Khôn mở mắt “Không có gì”

Lý Huỳnh Lam nhìn anh “Công trường có việc à?”

Cao Khôn không lên tiếng.

Lý Huỳnh Lam hỏi “Anh không cần nghỉ ngơi sao? Vừa xong lại tăng ca tiếp?”

Cao Khôn nhét di động vào túi cười nói “Không đâu.”

“Anh có được lương tăng ca không? Tiền lương trước kia… cũng không đưa đúng hạn à?” Cái này là do cuối năm, Lý Huỳnh Lam xem TV lúc nào cũng nghe thấy tin có mấy ông chủ lòng dạ hiểm động khất nợ phí lao động của nhân viên, tuy nói rằng chỉ là công nhân làm thuê hợp đồng cho Không Thái, nhưng một doanh nghiệp lớn khó tránh khỏi việc thỉnh thoảng sẽ có sâu mọt.

Cao Khôn vội an ủi cậu “Đã cầm rồi, đúng hạn mà, đừng lo”

“Anh thông minh như vậy sao chẳng hiểu được mấy chuyện này nhỉ” Lý Huỳnh Lam hừ hừ.

Cao Khôn ngồi phía trước xe máy chẳng thấy có động tĩnh gì nữa, Lý Huỳnh Lam vừa thấy anh như vậy đã biết anh khó xử, cậu tự mình xuống xe.

“Đi đi thôi, đừng để muộn”

Cao Khôn lo lắng nhìn cậu "Vậy lần tới…"

"Tôi sẽ gọi điện báo cho anh" Lý Huỳnh Lam liếc mắt nhìn đối phương, xong không nói gì mà xoay người đi.

"À, vậy, tôi đi nhé"

Lý Huỳnh Lam không lên tiếng trả lời, chỉ tới khi nghe tiếng xe máy của Cao Khôn xa dần, lúc này cậu mới quay đầu nhìn lại, nheo mắt về phía anh vừa rời đi.

Cậu không nghe thấy người trong điện thoại nói gì, nhưng cậu biết người gọi điện ngữ khí chẳng hề khách khí.

Giám đốc Trịnh?

Kiêu ngạo thật.

…

Cao Khôn trước tiễn vẫn đưa xe gửi bên Ánh Sáng, sau đó vội vã chạy tới công trường, nhưng vừa nhìn lên lại thấy mấy gương mặt thật là quen.

"A Khôn…" Một gã hán tử vóc người lùn nhưng cường tráng gọi to.

"Anh Lỗ" Cao Khôn chào hỏi "Mấy người Hỉ Nhạc đâu rồi?"

Lỗ Cường sốt ruột nói "Buổi chiều xảy ra chút việc, chỗ khu phía Bắc mấy đội thợ điều khiển cần cẩu thế nào lại để móc sắt rơi xuống thùng xe tóe cả lửa, bén cả vào mấy thùng sơn để gần, may mà lửa không lớn nên nhanh được dập, cơ mà cháy đen cả một phòng rồi, Hỉ Nhạc và Lão Ngô vừa bị đốc công và giám đốc gọi đi, bây giờ vẫn chưa ra, chú mau đi xem xem"

Cao Khôn nghe vậy, lập tức chạy đi, quả nhiên vừa tới cửa phòng làm việc của giám đốc Trịnh đã nghe thấy tiếng mắng chửi, âm thanh rất lớn, còn dùng nhiều từ tục tĩu.

Cao Khôn không dừng lại mà gõ cửa đi vào, trong phòng có không ít người, cả hai phó đốc công cũng có mặt.

Giám đốc Trịnh thấy anh thì bật cười "À, cái cậu muốn gặp còn khó hơn cả tìm ông chủ đay mà, tôi chờ sắp chết con mẹ nó tới nơi rồi vẫn mới thấy cái dáng chết tiệt của cậu đây!"

Cao Khôn không nói gì, Lưu Hỉ Nhạc trước đó bị mắng tới phun máu chó chẳng hề quan tâm tới lão ta.

"Giám đóc, xe là bên đội ba điều khiển, đồ bọn họ quản lý thì liên quan gì tới bọn tôi?"

Giám đốc Trịnh kia tuổi tác không nhỏ, cũng xuất thân là dân lao động phổ thông, đối với nơi này đã thuộc làu tên từng bộ cửa, trong mắt lão ta Lưu Hỉ Nhạc thật sự vẫn còn non lắm.

"Ai nói không liên quan? Chuyện này đội ba đúng là có trách nhiệm, nhưng mẹ nó là thằng nào lại để thùng sơn ở chỗ đó, đừng có hòng chối!"

Trương Dương và lão Ngô cũng ở đây, Trương Dương so với Lưu Hỉ Nhạc biết điều hơn, nhưng cũng không phải là dạng người chịu ủy khuất, vì thế cố nặn ra một nụ cười nói "Giám đốc à, nếu anh điều tra xong chuyện này, thì trách nhiệm của ai cứ để họ chịu."

Giám đố Trịnh gẩy gẩy điếu thuốc lá, cười nói "Tôi không vội tìm luôn, các cậu thành thật khai xem, nếu không ai cũng bị ảnh hưởng mất."

Lời này khiến Trương Dương và lão Ngô nóng nảy "Không thể

như thế được”

“Vậy thì muốn sao đây? Mấy thằng nhóc các cậu tôi thấy nhiều rồi, đừng không biết nặng nhẹ thế, tôi không tra cũng không được, ai đứng ra nhận trách nhiệm thì sau sẽ không sao đâu”

“Ông nói gì vậy? Chuyện bắt người chịu trách nhiệm này là thế nào, việc kia cũng có lỗi của mấy ông nha, đừng hòng lấy chúng tôi làm lá chắn!” Lưu Hỉ Nhạc quát.

Cậu ta nói những lời này khiến ba người phụ trách ở đây đều biến sắc, hai người cao lớn trực tiếp bước tới uy hiếm cậu ta. Lưu Hỉ Nhạc không sợ, cắn răng chịu, ai ngờ nửa đường chúng lại bị một bàn tay ngăn lại.

Lưu Hỉ Nhạc nhìn Cao Khôn đỡ cho cậu ta, thì cũng huyênh hoang một chút, thế nhưng vẫn thở dài thườn thượt “Ca, hỏi tới hỏi lui đến nửa ngày trời, bọn họ không nói lý lẽ đâu!”

Cao Khôn bảo “Đừng nói nữa!”

Lưu Hỉ Nhạc há miệng thở dốc, căm giận mà lui ra đằng sau.

Giám đốc Trịnh đứng lên “Được thôi, bọn tôi nói lý làm cái gì, có cái gì cũng nói hết rồi, bây giờ tôi hỏi lại lần nữa, ngày hôm qua người cuối cùng ở lại trực ban là ai? Ca làm sắp xếp rõ ràng thế rồi, nào cậu thử giải thích cho tôi!” Nói xong ném cái gì đó tới trước mặt Cao Khôn.

Cao Khôn chẳng thèm nhìn, chỉ nói “Trước khi về tôi cất hết sơn đi rồi, kiểm tra xong xuôi mới về.”

“Hừ, ai nhìn thấy cậu cất? Gọi người đó ra đây? Chắc không phải chúng tôi đấy chứ?”

“Không phải là lỗi của anh ấy!” Lưu Hỉ Nhạc nói.

“Không phải lỗi của cậu ta, thì là lỗi của đám mấy người” Phó đốc công liếc bọn họ “Tổ mấy người chịu trách nhiệm về những đồ liên quan tới sơn, người bên ngoài không quản mấy chuyện đấy, hôm nay nửa tháng tiến trình của chúng ta bị hủy, phí phạm nguyên vật liệu xây dựng, còn cả phí bồi thường cho nhân công nữa, phải tăng ca bao nhiêu lần nữa mới bù vào được, các cậu thử nói xem, tính thế nào?”

“Chuyện bồi thường chẳng quan hệ gì tới tôi!” Trương Dương cả giận “Tôi cũng không phải người cuối cùng ở lại!”

Mặt lão Ngô trắng bệch, nhưng lão chẳng thể làm gì khác ngoài việc khẽ cắn môi, việc này nghe qua đúng là dọa người, lão đã tới tuổi này rồi, nếu không phải bất đắc dĩ, ai nguyện ý làm việc nặng nhọc như thế.

Giám đốc Trịnh lúc này lại bắn đạn về phía Cao Khôn và Lưu Hỉ Nhạc “Đừng bảo tôi làm khó dễ các cậu, chuyện này mà truyền tới tai người ngoài thì không hay đâu, cấp trên sẽ phái người xuống sớm thôi. Hiện tại bây giờ chỉ có chúng ta, là việc trong nhà, nhưng nếu các cậu không thức thời, thì tôi chỉ có thể xử lý cho công bằng, không chừng còn rũ tù đấy!”

“Xằng bậy…”

Tiếng gào của Lưu Hỉ Nhạc kế tiếp bị Cao Khôn chặn ở miệng, cậu ta kinh ngạc nhìn về phía nh, trong mắt tràn ngập không cam lòng.

Cao Khôn đứng thẳng tắp, nghiêm túc nhìn vào mắt giám đốc Trịnh, vẻ mặt bình thản “Được, vậy cứ coi là tôi đi!”

Quyển 1 - Chương 28: Ngu ngốc (5)

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam thường xuyên lo tới việc gọi điện thoại cho Cao Khôn nhờ anh chở đi sẽ chậm trễ ảnh hưởng tới công việc của anh, vậy nên sau đó cậu đều nhờ Vạn Hà đưa đón.

Trác Diệu còn thật sự đồng ý với đề nghị của Lý Huỳnh Lam, an bài cho Vạn Hà một người mới, là một cô gái trẻ, sang năm sau mới chính thức debut. Vì vậy, Vạn Hà cực kỳ nghiêm túc tìm Lý Huỳnh Lam nói chuyện một lần, hỏi cậu có phải mình làm việc bất cẩn ở đâu mới dẫn tới cái kết cục này không.

Lý Huỳnh Lam thì tỏ vẻ chẳng liên quan gì tới Vạn Hà, là bản thân cậu cần thêm nhiều thời gian, cậu muốn học hỏi thêm rất nhiều thứ, còn rất nhiều chướng ngại vật cần vượt qua, mà muốn thành công thì phải tự nỗ lực mà thôi.

Vạn Hà chung quy cảm thấy tâm trạng Lý Huỳnh Lam khá hơn rất nhiều, tính tình sáng sủa hơn, nói chuyện làm việc cũng tương đối nhẹ nhàng, có lẽ đúng là do nguyên nhân tự điều chỉnh bản thân, trừ việc thỉnh thoảng cậu sẽ nhờ anh làm một ít chuyện chẳng hiểu để làm cái gì, như là xác nhận một số sự kiện trong trường, rồi tìm lấy bản đồ trường học gì đó.

Cao Khôn cũng không gọi điện thoại tới, Lý Huỳnh Lam nhẫn được vài ngày, rốt cuộc cũng chẳng chịu được nhắn cho anh một tin nhắn, nội dung cực kỳ ngắn gọn.

‘Lò vi sóng cháy rồi.’

Lúc ấy vừa hơn sáu giờ sáng một chút, thực ra cậu đã tỉnh từ bốn giờ, nhưng cố gắng nhắm mắt thế nào cũng không tài nào ngủ được, nhịn nửa ngày mãi chẳng thấy trời sáng hơn, Lý

Huỳnh Lam quyết định dứt khoát rời giường.

Tin nhắn vừa mới được gửi cùng lắm được mười phút đã nghe thấy tiếng gõ cửa, Lý Huỳnh Lam nhìn lò vi sóng còn chưa tan hết mùi khét, kinh ngạc chạy ra ngoài mở cửa, bên ngoài đúng là tên đầu gỗ.

“Anh sao mà…” Nhanh thế.

Cao Khôn ngẩn người, nói “Ờ thì… Tôi, tôi đi mua đồ ở gần đây.”

“Mới sáng sớm sao lại chạy qua đây mùa đồ?” Lý Huỳnh Lam ù ù cạc cạc “Anh không đi làm à?”

Cao Khôn đi vào bên trong “Ừ.”

Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh.

Cao Khôn lòng vòng tới hai lần quanh cái lò vi sóng, lại thấy vẫn còn cái mẩu gì đấy trong đĩa đã cháy đen “Trước để cái gì trong này?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Bánh mì” Ở đây lại không có lò nướng “Có thể sửa được không?”

Cao Khôn do dự “Chập điện rồi!”

“Vứt đi!” Lý Huỳnh Lam thẳng thắn.

Cao Khôn vội nói “Để, để tôi nhìn sửa xem…”

Lý Huỳnh Lam thấy anh lại sắp bắt đầu nghịch cái lò, trực tiếp ôm nó ném đi luôn. Cao Khôn thấy bộ dáng cậu lảo đảo, vội vàng đưa tay đỡ.

“Anh không định động thủ thì để tôi” Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn chỉ có thể mang chiếc lò có chút cũ này ra ngoài, sau khi vào cửa thì cân nhắc một lúc, rồi dặn Lý Huỳnh Lam "Mấy loại bánh mì và màn thầu này nọ không thể đun nóng lâu như thế, kể cả dùng lò vi sóng, ở phía trên thật ra có nút điều chỉnh nhiệt độ, còn phân loại thực phẩm nữa, trước khi sử dụng nên xem qua…"

Lý Huỳnh Lam đứng trước gương mặc áo khoác, còn Cao Khôn chẳng khác gì con chó to xoay đầu ở phía sau dặn đi dặn lại, Lý Huỳnh Lam cuối cùng bị anh cằn nhằn đến mức không thể chịu được nữa, quay đầu lại trừng mắt, đối phương lập tức im bặt.

"Về sau không ăn là được chứ gì."

"Không được, bữa sáng nhất định phải ăn." Cao Khôn sốt ruột.

"Đi thôi!" Lý Huỳnh Lam trực tiếp ra ngoài.

Cao Khôn đối với mạch suy nghĩ của Lý Huỳnh Lam thật ra có hơi chậm tiêu, thẳng cho tới khi Lý Huỳnh Lam liếc mắt nhìn lại, anh mới vội vàng đuổi theo.

Hai người đi xuống dưới cầu thang. Thật ra Lý Huỳnh Lam không thích ăn đồ nhiều dầu mỡ vào sáng sớm, nhưng cậu biết Cao Khôn rất thích như thế, vậy nên gọi bốn chiếc bánh bao gạch cua, còn mình mới chỉ chọc một tí tẹo thôi rồi bảo đã no rồi, đồ thừa dĩ nhiên vào bụng Cao Khôn.

Sau đó Cao Khôn lại đưa Lý Huỳnh Lam tới trường điện ảnh U tập luyện bằng xe máy, lúc này Lý Huỳnh Lam không để Cao Khôn lên tầng với mình, mà đưa cho anh hai cái thẻ, bảo "Lát nữa có thể đi qua thư viện của trường, quẹt một cái là vào được, không hạn chế thời gian, tới trư thì đi mua cơm, bên trong có tiền, tầm mười một gì thì tôi tan, phòng tập ở đằng kia."

Bố trí mọi thứ đâu vào đó, Lý Huỳnh Lam lúc này mới thoải mái lên tầng.

Cứ như vậy vào trường học, vô luận là Cao Khôn hay Lý Huỳnh Lam ở đầu kia đều an ổn mười phần, mọi việc tiến hành cũng coi như thuận lợi, mà người cao hứng nhất phải kể tới Chu Chí Thành, hắn cảm thấy Lý Huỳnh Lam hoàn toàn vì mặt mũi của mình mới cố gắng tập luyện, thế nên hết sức hãnh diện, dù sao lúc trước cũng là do hắn bỏ lời mời, làm bạn bè Lý Huỳnh Lam luôn cố gắng giúp đỡ hắn.

Chỉ là Chu Chí Thành hi vọng nhờ việc tập luyện này mà có thể ở chung với đối phương nhiều hơn một chút, thế nhưng giấc mơ bé nhỏ chẳng hề dễ dàng trở thành sự thật như hắn tưởng. Lý Huỳnh Lam tuy đến đây, nhưng thời gian ở chung với nhau so với hôm trước còn ngắn hơn nhiều. Thường thì cậu rất ít tham gia các hoạt động, nếu diễn kịch thì chỉ tới tập luyện một ngày trước buổi tổng duyệt, thời gian còn lại thì giải quyết các toàn bộ các vấn đề liên quan.

Nhưng hiện tại, hiệu suất làm việc của Lý Huỳnh Lam vẫn rất cao, vừa tới mười một giờ, hoặc có khi chưa tới mười một giờ cậu đã rời đi, không tiếp tục luyện tập nữa, Chu Chí Thành hỏi cậu có phải chút nữa có việc gì bận hay không, nhưng Lý Huỳnh Lam cũng chẳng trả lời, cũng từ chối để Chu Chí Thành tiễn, một người vừa xuống dưới lầu đã biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Vì thế, trong lòng Chu Chí Thành bỗng dâng lên một cỗ bực bội, hắn cảm thấy khoảng cách giữa mình và Lý Huỳnh Lam, đang bị một loại lực vô hình nào đó kéo xa dần.

****

Mà tâm trạng của Lý Huỳnh Lam bên này chưa chắc đã thoải mái như người ngoài nhìn vào, theo quan sát mấy ngày hôm nay của cậu, cậu cảm thấy Cao Khôn nhất định là đang gạt mình

chuyện gì.

Tên đầu gỗ này trước mặt cậu từ trước tới giờ chẳng giấu được bất cứ chuyện gì, một khi nói dối là thể nào cũng chẳng dám nhìn thẳng mình, nhất là hình như dạo này anh rảnh rỗi vô cùng. Lý Huỳnh Lam lần nào tìm tới là anh cũng đến, đương nhiên bình thường cũng là như thế, nhưng hồi trước vẫn còn kiểu bận trăm công ngàn việc vẫn cố gắng thu xếp thời gian gặp nhau, nhưng bây giờ thì kiểu như chẳng có việc gì chỉ chờ trực cậu gọi đến mà thôi. Lý Huỳnh Lam mấy lần cố ý gọi anh đến lúc sáu giờ, đáp án của đối phương lần nào cũng oke hết, kể cả buổi sáng, giữa trưa, buổi chiều, chập tối, nhiều lần như vậy, hơn nữa thời gian tới đều không vượt quá mười phút, chẳng lẽ cái tên này là thiên tài quái dị trong truyền thuyết đây ư.

Lý Huỳnh Lam có thể hỏi trực tiếp Cao Khôn, tuy rằng cái tên này thể nào cũng tránh phải né trái mà nói với cậu, hoặc dùng lý do qua loa để cho xong chuyện, nhưng chỉ cần Lý Huỳnh Lam kiên trì, thể nào cũng đào ra được chân tướng, nhưng cậu không làm vậy, cậu cảm thấy mình nên có một biện pháp thích hợp hơn một chút.

…

Lại là một ngày tập luyện khác, Lý Huỳnh Lam được Cao Khôn đèo tới trường, hai người theo thường lệ hẹn giờ ăn trưa, rồi mỗi người một ngả, Cao Khôn cầm thẻ sinh viên của Lý Huỳnh Lam vào thư viện trường điện ảnh U.

Trải qua mấy ngày này, nơi này đối với anh đã từ xa lạ mà trở nên quen thuộc, từ miễn cưỡng thành thích nghi, nếu Lý Huỳnh Lam ở bên cạnh anh, nhất định sẽ không thể không kinh ngạc tới tình trạng lúc này: Bộ dáng Cao khôn lật sách cứ như thể anh là một chiến sĩ can trường, vì bị thương nặng mà không thể không rời xa chiến trường, nhiều năm sau cầm lại vũ khí của mình, vừa kinh hỉ vừa quý trọng, vẻ mặt cực kỳ thành kính.

Vô luận là đại học gì đi nữa thì chẳng thiếu mấy người ngồi trong thư viện. Cao Khôn biết thân phận của anh, vậy nên không tranh giành với những sinh viên khác, lần nào anh cũng sẽ chọn một góc không người, chọn một quyển sách mà những bạn học khác chẳng mấy hứng thú, đọc một mạch tới trưa, thẳng tới lúc hẹn ăn trưa với Lý Huỳnh Lam, mới lưu luyến mà rời khỏi.

Vậy nhưng ngày hôm nay, phân nửa thời gian của Cao Khôn dành cho việc nhìn chiếc điện thoại di động mới tinh vừa lôi ra, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Sao mình thế nào lại hồ đồ vậy?! Đây là di động của Lý Huỳnh Lam.

Hai người đều không thích sử dụng thêm phụ kiện gì trang trí bên ngoài, vậy nên nhìn sơ qua, điện thoại của họ từ kiểu dáng đến thiết kế giống nhau như đúc, trừ việc chiếc của Cao Khôn nhiều hơn một vết sứt.

Cao Khôn sợ Lý Huỳnh Lam có việc gấp, lập tức đánh điện thoại cho cậu, định ra khỏi thư viện rồi lên tầng đổi điện thoại cho cậu.

Lý Huỳnh Lam bên kia chỉ lạnh nhạt nói “Lát nữa gặp mặt, anh nếu không có việc gì thì để lát nữa nói sau.”

Thế nên, Cao Khôn chỉ có thể chờ đợi.

Mà Lý Huỳnh Lam lúc này đang ngồi ở phòng nghỉ đằng sau phòng luyện tập, cầm điện thoại của Cao Khôn, cậu không lập tức trả về vội, mà chậm rãi xem dữ liệu trong máy của anh.

Nếu như nói di động của Lý Huỳnh Lam theo phong cách lãnh đạm, thì di động của Cao Khôn hoàn toàn đích thị là nhạt thếch.

Đưa cho anh sử dụng bao lâu rồi, mà bên trong vẫn chỉ toàn là dữ liệu mà Lý Huỳnh Lam trước đó dùng, bao gồm cả tin nhắn cũ hay hình nền, trong danh bạ của người này cũng chẳng nhiều hơn vài cái tên, không, không đúng, duy nhất một cái tên thì đúng hơn – Huỳnh Lam.

Nhưng kiểm tra dữ liệu cuộc gọi lại có tới tám dãy số, ngoại trừ tên của Lý Huỳnh Lam, những dãy số còn lại đều không lưu tên người. Chiếc điện thoại này nếu không phải chính mình trực tiếp lấy từ trên người Cao Khôn, có khi ngay bản thân cậu cũng tưởng đây là điện thoại cũ của mình bỏ quên ở đâu đó.

Lúc đầu Lý Huỳnh Lam chẳng thể tưởng tượng nổi, rồi sau đó… nhớ đến trình độ mẫn cảm của Cao Khôn đối với những con số, có lẽ anh đều nhớ hết số điện thoại của người ta vào trong đầu rồi, mà chuyện đó đối với anh cũng không khó khăn gì.

Lý Huỳnh Lam thở dài, cố gắng để bản thân không nhớ tới những chuyện đó, sau đó cậu vào nhật ký di động, chọn một dãy số tương được sử dụng tương đối nhiều, gọi tới.

Trong ống nghe tút tút được hai tiếng, rồi đối phương rất nhanh đã mở máy, không phải tiếng nói chuyện bình thường mà tiếng la hét như pháo nổ oanh tạch.

“Ca, anh bao giờ thì tới lấy đồ thế, em dọn xong cho anh rồi, chúng ta rời đi lúc nào cũng được… Sao anh lại làm thế chứ, càng nghĩ em càng tức, sáng nay cái lũ kia lại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng muốn xem kịch của chúng ta, sao lại tới phiên chúng nó cơ chứ, chỗ này thì có cái gì là tốt? Em chữa cái bàn ở đầu giường rồi, nếu không anh lại tiếc lương tăng ca cả tháng, em con mẹ nó càng nghĩ càng ức, ngày đó nên đi chung với anh mới đúng! Lũ đó rồi sẽ gặp báo ứng thôi, đừng tưởng ăn dễ! Ông mày giết hết chúng nó!”

Đầu bên kia gào ầm lên một lúc, lại thấy trong điện thoại không

phản ứng gì, cậu ta vô cùng thông minh nhận ra điều gì đó không đúng, khẩu khí thế nên đổi xoạch, bắt đầu nhận sai.

“Em, em nói nè… Em biết ca chẳng muốn đâu, nhưng em không nghịch đâu, cả hai chúng ta không làm gì mà, em đồng ý với anh rồi, vẫn chưa quên, em chỉ thích nói ngoài miệng thôi… Anh bảo phải nhịn mà”

“Ai chọc mấy người vậy?”

Vừa lúc Lưu Hỉ Nhạc vẫn còn ăn một bụng khổ, bỗng nhiên nghe thấy đầu kia truyền tới một giọng lạnh lùng trong trẻo, hoàn toàn khác một trời một vực so với giọng trầm thấp của Cao Khôn, Lưu Hỉ Nhạc lập tức ngốc lăng.

“Cậu… cậu là ai? Anh tôi đâu?”

“Ở chỗ tôi, cậu vừa nói ai chọc tới mấy người vậy? Hẳn nào mấy ngày hôm nay trông anh ấy không vui lắm”

Lý Huỳnh Lam không trả lời vấn đề của Lưu Hỉ Nhạc, nhưng lượng tin tức quá lớn này khiến Lưu Hỉ Nhạc nhất thời không thể bắt kịp.

Khẩu khí này, loại thân mật này, nếu là giọng nữ thì chắc cậu ta sẽ lầm tưởng là điện thoại của chị dâu đánh tới thôi.

“Tôi, ca tôi, anh…”

“Anh ấy không nói cho tôi, cậu sẽ nói chứ?”

Lý Huỳnh Lam cũng không cố ý nhẹ giọng với cậu, nhưng cổ họng cậu có lẽ là gien di truyền của Trác Diệu, âm thanh hoa lệ mà trong trẻo, cậu cũng biết vậy, thế nên ngày thường vẫn nghe luôn lạnh nhạt, càng nghe nhiều lại có vẻ kiêu ngạo, thêm một chút xa cách, giờ phút này tự nhiện lại có chút gì đó biếng nhác,

tựa như mèo, mà lại mềm mại như nhung, cực kỳ hấp dẫn lòng người.

Chu Chí Thành, Bạch Huy đều thua ở điểm này, đừng nói tới chú cún đần độn Lưu Hỉ Nhạc.

Vì thế, Lưu Hỉ Nhạc cứ mơ mơ hồ hồ thành thật khai báo toàn bộ mọi chuyện, hơn nữa mấy ngày hôm nay cậu thật sự có chút nghẹn không nổi, tạm thời chẳng quản đối phương có thân phận gì, có khả năng giải quyết vấn đề hay khốc, cực kỳ ủy khuất tố khổ với người ta, thế nên, mấy chuyện oan ức trước kia, lại được thêm mắm dặm muối qua cứ thế vào tai Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam yên lặng mà nghe, thậm chí bên miệng vẫn mang theo nụ cười, nhưng lại có vẻ cực kỳ âm u.

Quyển 1 - Chương 29: Ngu ngốc (6)

DTV-EBOOK

Lưu Hỉ Nhạc báo sạch toàn bộ chuyện giám đốc Trịnh và tên đốc công ác ôn ở công trường ra, cuối cùng tổng lại một câu "Đám đó nói cho cùng là coi thường tôi và ca từng ngồi tù, tôi hiểu tính ca chứ, lão Ngô thì trong nhà có cha mẹ già dưới còn con nhỏ, cả nhà đông như vậy còn đợi lo gửi tiền về nên đành chịu, còn cái thằng giặc Dương kia cứ thấy đàn bà là rén, tình nguyện quỳ dưới váy người ta, thật ra là vì gã nợ nhiều tiền quá, tới giờ còn chưa trả hết cơ, chuyện này anh tôi không chấp họ, để họ ăn hiếp thế. Còn ca thì cái gì cũng tốt, mỗi tội mềm lòng, người khác đối tốt với anh sau đấy trả lại chắc cả trăm phần."

"Vậy người bên kia muốn bồi thường như thế nào?" Lý Huỳnh Lam hỏi.

Nói tới đây, Lưu Hỉ Nhạc càng bực "Ha hả, cái kho hàng mười thước vuông nói quá thì là cháy sạch, thực ra lửa mới bén được tới chút tường, vậy mà đám kia chưa gì đã chém phăng hai vạn, cậu nói mấy người chúng tôi lấy đâu ra nhiều tiền thế, hả, coi như non nửa lương cả năm của anh tôi sạch trơn! Ngay cả rắm cũng chẳng còn chi!"

"Hiện giờ anh ấy dọn ra đâu rồi?" Lý Huỳnh Lam quan tâm nhất chuyện này.

Lưu Hỉ Nhạc buồn bực "Chẳng phải cậu nói anh ấy ở chỗ cậu à… Tôi vốn định hỏi cậu nữa cơ?"

Thanh âm Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên trầm lại "Các người bao giờ thì đi?"

Lưu Hỉ Nhạc nói "Tôi chờ ca."

Không đợi Lưu Hỉ Nhạc trả lời, Lý Huỳnh Lam đã nhanh chóng hẹn gặp cậu ta, sau đó dứt khoát cúp máy.

Lưu Hỉ Nhạc đầu kia thấy điện thoại tút dài thì chẳng hiểu chuyện gì: Ơ, nói cả nửa ngày, rốt cuộc đầu bên kia là ai thế nhỉ?!

Lý Huỳnh Lam dọn đồ, thuận tiện xóa lịch sử cuộc gọi ban nãy, tỏ ra như chẳng có việc gì mà ra bên ngoài tập luyện, chờ tới giờ ăn trưa mới tới căng-tin gặp Cao Khôn.

Cao Khôn đã mua xong đồ chờ cậu, thấy Lý Huỳnh Lam thì vội vàng hỏi "Thật xin lỗi… Chẳng hiểu sao lại cầm nhầm."

Lý Huỳnh Lam cũng đưa di động trả lại cho anh "Cứ làm to chuyện"

"Lần sau sẽ không." Cao Khôn vẫn để ý.

Lý Huỳnh Lam liếc anh "Nếu không nhận được tin báo bên công tôi tức khắc sẽ tìm Vạn Hà, Vạn Hà biết thì tôi không sao hết, anh khẩn trương làm gì, chẳng lẽ trong di động có bí mật gì không muốn tôi biết?"

Cao Khôn ngẩn ra, lập tức lắc đầu "Không phải… Không nhiều người biết số tôi lắm…"

"Có những ai?" Lý Huỳnh Lam dường như rất hứng thú với đề tài này.

Cao Khôn không giấu gì "Có cậu, có Hỉ Nhạc… và mấy người bạn nữa"

"Hỉ Nhạc là ai?" Lý Huỳnh Lam nhíu mày.

"Là một người em trai của tôi, à, không phải em ruột"

“Vô nghĩa” Cao Khôn có em trai ruột mình lại có thể không biết sao “Vậy các anh… biết nhau mấy năm rồi à?”

Cao Khôn gật đầu, thấy Lý Huỳnh Lam không nói gì thì giải thích hộ Lưu Hỉ Nhạc “Cậu ta không giống anh, cậu ta trộm tiền mới vào đó, vì trong nhà túng quá” Nói như Lưu Hỉ Nhạc, tuy rằng cậu ta làm việc trái đạo đức, nhưng chưa từng thấy hối hận, ít nhất chút tiền đó có thể kịp thời trả viện phí cho mẹ cậu ta, mà nửa đời sau của cậu ta coi như dùng để trả nợ cho xã hội.

Lý Huỳnh Lam lại cảm thấy hai từ ‘không giống’ kia hết sức chói tai, trong lòng Cao Khôn, cướp bóc so với tình huống của anh có thể coi như là chuyện thường được sao? Nhưng Lý Huỳnh Lam nhất thời không thể phản ác được, chỉ có thể yên lặng nắm chặt đôi đũa, chọc một lỗ thật sâu vào cơm trong bát.

Vả cả những người bạn khác kia là thế nào, như thể hoàn cảnh của họ cũng na ná như Lưu Hỉ Nhạc vậy. Cho dù Lý Huỳnh Lam đã cố xem nhẹ, nhưng hiện tại, cuộc đời của cậu và Cao Khôn đã bất tri bất giác trở thành hai thế giới khác nhau, chỉ dựa vào những hồi ức xa xôi ngày ấy để duy trì môi quan hệ đáng thương này, nhưng những cũng không phải mọi hồi ức đều tràn ngập trong hạnh phúc đẹp đẽ, chúng tựa như ảo ảnh trôi nổi, ngẫu nhiên va chạm vào nhau, phải chăng chúng không đợi ta dung hợp lại, mà chỉ chờ trực tan biến…

Cao Khôn có thể lý giải tại sao Lý Huỳnh Lam không vui, vì thì anh thức thời ngậm miệng lại, cố gắng sử dụng cái đầu óc khô quắt của mình để làm dịu bầu không khí lúc này, chợt nghe Lý Huỳnh Lam chỉ vào một suất ăn đầy ớt bên bàn kế bên hỏi “Sao anh không mua cái này?”

Cao Khôn dừng lại, nói “Cay quá…”

Lý Huỳnh Lam móc túi áo của mình tìm phiếu ăn, rồi đưa ra.

Khuôn mặt Cao Khôn toát lên vẻ khó xử, anh giống như giãy dụa trong chốc lát, sau đó mới đứng dậy nói "Được, tôi đi mua, cậu ăn đi, sắp nguội rồi, với cả mấy đồ đó không được ăn nhiều đâu nhé, nóng lắm."

Lúc này Lý Huỳnh Lam mới lộ ra một nụ cười thỏa mãn, nhưng khi Cao Khôn vừa quay người lại, vẻ mặt cậu lạnh xuống.

****

Sáng sớm hôm sau, Lưu Hỉ Nhạc đứng ngoài công trường nhìn Đông ngó Tây, ngày hôm qua sau khi đối phương cúp máy cậu ta lại bắt đầu bổ não tưởng tượng coi người nọ rốt cuộc trông ra làm sao, nhưng nghĩ thế nào cũng chẳng thấy giống, thẳng tới khi một nam sinh tuấn tú tay nhét vào túi áo bước tới gần, trong đầu Lưu Hỉ Nhạc bỗng 'đinh' một cái, thông báo tín hiệu thành công.

Không phải thế chứ....

Theo khoảng cách đối phương tiếp cận, mắt Lưu Hỉ Nhạc trừng càng ngày càng lớn, thẳng cho tới khi người kia đã đứng trước mặt mình rồi, Lưu Hỉ Nhạc không khỏi bắt đầu đánh giá cậu, lại nhìn cái poster phía sau, miệng nửa ngày cũng không khép lại.

Ô, không ngờ là vị minh tinh lần trước! Sao lại tranh một đấu hai thế này, rốt cuộc tình huống của ca cậu là sao đây?

Hôm nay Lý Huỳnh Lam diện áo bành màu xám, phối với khăn quàng cổ màu đen, càng tôn lên khuôn mặt trắng như tuyết, so với thằng nhóc đen lụi đối diện cứ như vừa lăn từ đâu về quả thật cách biệt một trời một vực.

Cậu bận kính râm, liếc mắt nhìn người vẫn còn đang ngây như phỗng trước mặt, hỏi "Lưu Hỉ Nhạc?"

Lưu Hỉ Nhạc ngạc nhiên, ô đúng rồi, là giọng này này, vừa nghe đã nhớ kỹ, sao có thể quên được.

“Cậu, sao cậu biết…”

Lý Huỳnh Lam không trả lời, chỉ nói “Tôi tới lấy đồ cho Cao Khôn.”

“Ừ… Ơ?” Miệng Lưu Hỉ Nhạc khó khăn lắm mới ngậm lại được, sau đó lập tức há hốc “Cậu lấy?”

Lý Huỳnh Lam gật đầu “Tôi có xe, tôi thay anh ấy tiện đường qua lấy thôi, so với tự anh vác mệt chết thì nhanh hơn.”

Lưu Hỉ Nhạc ngẫm lại, đúng là có lý “Ca tôi có biết không đấy?”

“Không thì sao?” Lý Huỳnh Lam hỏi lại.

Lưu Hỉ Nhạc quái lạ, vị này nói chuyện không giống giám đốc Trịnh thích chửi mẹ nó, nhịp điệu chậm rãi nhẹ nhàng, lại chẳng giống như Vương quản lý luôn làm bộ mắt chó nhìn người bên dưới, ánh mắt vị này rất ngay thẳng, cũng chẳng có một chút xem thường và châm chọc gì hết, chỉ vài câu ít ỏi, vậy mà đã làm cho người nghe rung động, rồi lại có cảm giác bị đàn áp một cách khó hiểu, chẳng lẽ đây chính là khí thế minh tinh trong truyền thuyết?

“Vậy, vậy cậu chờ một chút, để tôi cầm giúp cho…” Theo trực giác, Lưu Hỉ Nhạc vẫn lựa chọn tin cậu, vì thế xoay người rời đi.

Lý Huỳnh Lam lại nói “Tôi đi cùng với anh…” Sau đó trực tiếp đi đằng trước.

Lưu Hỉ Nhạc chic có thể im lặng nhanh chân mà đuổi theo, cả đường cố nhịn lòng hiếu kì đánh giá bóng dáng người phía

trước, suy đoán rốt cuộc cậu ta và anh mình có quan hệ gì, tới khi hoàn hồn liền phát hiện xung quanh cũng có rất nhiều ánh mắt ném tới, vừa hiếu kỳ, vừa kinh ngạc, cũng có một số người nhận ra được khuôn mặt quen thuộc kia, dù sao poster quảng cáo cũng treo ngay trước mặt bọn họ mỗi ngày, không nhớ cũng khó.

Lưu Hỉ Nhạc bỗng cảm thấy lưng mình đang gồng hết cả lên, cậu bắt đầu hiểu được nỗi lòng hai vị giám đốc Trịnh và quản lý Vương chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, sao có thể so sánh được nhỉ, đám đó tuyệt đối không giống với tình huống hiện giờ đâu.

Miên man suy nghĩ mãi, tầm mắt bỗng rơi xuống ban công trên tầng ba, Lưu Hỉ Nhạc bỗng dừng cước bộ.

Lý Huỳnh Lam cảm thấy không đúng, vừa quay lại chỉ thấy Lưu Hỉ Nhạc đang chỉ ra đâu đó, cả giận mắng "Hẳn nào tôi cứ cảm thấy chuyện hôm đó nham hiểm kiểu gì đấy, hóa ra là cái lũ sài lang hổ báo đó liên hợp với nhau, ca thật đúng là nhọ ơi là nhọ!"

Lý Huỳnh Lam nhìn theo, chỉ thấy có ba bốn người đang đứng trên tầng vừa hút thuốc vừa nói chuyện vui vẻ, trong đó có một vị béo mập đội mũ bảo hộ Lý Huỳnh Lam đã từng gặp qua, chính là người dạy em gái lần trước ở bãi đỗ xe, cậu hỏi Lưu Hỉ Nhạc "Họ Trịnh?"

"Không phải!" Lưu Hỉ Nhạc quả thật đã cáu tới run bần bật "Tôi với anh từng nói với hai thằng đó chuyện của mình hồi trước, chẳng ngờ lại có người bỉ ổi như vậy! Đó, tên mập kia, bản thân chẳng quản nổi em gái, lại còn hắt nước bẩn lên người ca, bây giờ nhớ lại mấy cái lời bỉ ổi lưu truyền trong công trường nhất định là do tên đó động gió, cậu không biết chứ, lũ chúng nó thế mà dám bảo ca tôi được phú bà bao, còn mua tặng anh một chiếc mô tô nhập khẩu, có người nhìn thấy trên đường. Hừ, bố mày cười vào! Kể cả đây là sự thật, kẻ ngốc có tiền thích anh ấy

thì chúng nó quản được sao, đám đó chắc bị máy ủi đất chèn qua người rồi cũng nên, lại còn dám đắc ý, tính đi tính lại dù sao so với làm em rể của nhà họ Vương còn oai hơn! Lo làm cái gì!"

Phú bà…

Lý Huỳnh Lam nghe Lưu Hỉ Nhạc chửi đổng, khuôn mặt vốn mang vẻ lạnh lùng bỗng hơi nóng lên, cảm giác ngũ vị tạp trần, cũng may đối phương không để ý, nên cậu rất nhanh chóng đã trở về như ban đầu.

Lưu Hỉ Nhạc càng chửi càng hăng, xong xuôi mới thoải mái chút đỉnh, dẫn Lý Huỳnh Lam tới ổ chó của bọn họ.

Cao Khôn không có mấy đồ đạc, chẳng có gì sót lại nhiều ngoài một chút đồ sinh hoạt đơn giản, nhưng đồ nhiều nhất lại là sách có tới ba chồng dùng dây buộc lại, chất lên cao phải tới nửa người.

Lý Huỳnh Lam trực tiếp bỏ qua cái mền, mở ngăn kéo ra lại thấy một đống đồ cũ, so với di tích lịch sử có khi còn cổ lỗ sĩ hơn, chỉ lượm vài cuốn sách, và một cái bao da, xong xuôi nói "Những cái khác thì thôi, nhiêu đây đủ rồi"

Lưu Hỉ Nhạc lanh lẹ tới giúp đỡ "Để tôi dọn vào xe cho cậu"

Lý Huỳnh Lam tự mình sách cũng khó, chẳng mấy khi quan tâm tới Lưu Hỉ Nhạc "Còn anh thì tính ở đâu?"

Lưu Hỉ Nhạc nói "Tôi bàn qua với mấy người bạn thuê chung phòng với hắn, giá cũng kha khá, đợi đến khi tôi tìm được việc khác sẽ giữ chỗ cho ca!"

Lý Huỳnh Lam gật đầu "Cám ơn anh"

Lưu Hỉ Nhạc cho rằng Lý Huỳnh Lam đang cảm ơn vì mình giúp

đỡ mang đống sách tới cái xe trắng hào nhoáng tới độ soi rõ được cái mặt cậu ta, ngượng ngùng gãi đầu bảo "Đừng khách khí, cậu là bạn của anh tôi, cũng coi như là bạn của tôi, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm!" Tuy rằng tôi chẳng biết cậu mấy, nhưng ca tôi bản lĩnh lớn như vậy, nên tôi sẽ không thắc mắc nữa.

Nói xong vừa định chộp lấy bả vai của Lý HUỳnh Lam, tay vừa sắp chạm chiếc áo mềm như nhung kia thì mới cảm thấy không đúng một chút, vội vàng thu về.

Lý Huỳnh Lam nhìn thanh niên có làn da bánh mật đang cười tới sáng lạn kia, cũng nhếch khóe miệng, nói lại với cậu ta một câu.

"Cảm ơn anh" Câu này không còn lạnh lùng như trước nữa, thật sự chân thành.

"Ha ha, không cần không cần..." Nếu không bởi vì làn da quá đen, có lẽ khuôn mặt của Lưu Hỉ Nhạc bây giờ đã đen hệ như cái mông cậu ta "Chỉ là cậu cẩn thận với mấy chồng sách này một chút, anh tôi coi chúng như bảo bối, tiền cũng có thể không quan trọng, nhưng anh ấy lo cho chúng nó lắm.

"Ừ" Lý Huỳnh Lam mở cửa ngồi vào ben trong "Bao giờ thì anh đi, tôi có thể đưa anh tới đó"

Lưu Hỉ Nhạc cự tuyệt "Tí tôi đi ba bước là tới ấy mà, cậu đi trước đi, có rảnh thì bảo ca gọi cho tôi một tiếng!"

Lý Huỳnh Lam nổ máy, nhưng vẫn chưa đạp ga, cậu bỗng dưng hỏi "Sau hôm đó anh không nói cho tôi?"

Lưu Hỉ Nhạc không hiểu, rồi mới nhớ lại cái lần đầu tiên hai người gặp nhau, bản thân mình lại lấy Trương Dương ra giả mạo, trên mặt cậu ta lộ ra một chút xấu hổ và chột dạ,

“Cái đó… Tôi có mắt như mù, cậu, cậu đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân nha…”

Lý Huỳnh Lam không nghĩ là cậu ta sẽ nói vậy “Tôi không trách anh đâu, tôi chỉ là muốn biết nguyên nhân”

Lưu Hỉ Nhạc do dự, cuối cùng vẫn trả lời “Ôi, chỉ trách tôi ngốc, cậu cũng biết chúng tôi là loại người gì rồi dấy, thường thì bọn tôi luôn có chút khúc mắc với người thân, ra ngoài bao lâu rồi, tôi chẳng qua là đề phòng thôi, hơn nữa anh từng dặn nếu có người đến tìm anh thì bảo anh không có đó.”

“Vì sao?” Lý Huỳnh Lam nhíu mày.

Lưu Hỉ Nhạc đáp “Bởi vì anh từng nói, ngoại trừ chúng ta, trên thế giới này, anh chẳng còn thân với ai nữa…”

Quyển 1 - Chương 30: Nhà mới (1)

DTV-EBOOK

Sau đó Lý Huỳnh Lam đi công tác tới hai ngày, cậu không tới trường học vậy nên cũng không liên lạc với Cao Khôn.

Cuối tuần này, cậu tới bệnh viện trung ương, ngồi trong xe chưa tới mười phút đã đến nơi, Lý Huỳnh Lam sau đó lên tầng, đẩy cửa phòng bệnh ra, đã thấy bên trong vô cùng náo nhiệt.

Một chân Lý Tiểu Quân bó thạch cao rất dày, chị đang dựa nửa người vào thành giường đọc tạp chí, ngồi bên cạnh là Lý Nguyên Châu và dì Tạ, đối diện là con trai cả của ông cụ, cũng là anh trai trên danh nghĩa của Lý Tiểu Quân, hay là bác cả của Lý Huỳnh Lam, Lý Càn, ngoài ra còn có một cô gái trẻ nhỏ hơn cậu một tuổi, Lý Diệp Diệp.

Lý Diệp Diệp đúng là được kế thừa ngoại hình người nhà họ Lý, vẻ ngoài thanh lệ, so với người ngoài thì tuyệt đối chính là một mỹ nhân, chẳng qua lại có một Lý Tiểu Quân bên cạnh, rõ ràng có cách biệt về mặt tuổi tác, nhưng nhan sắc vẫn kém hơn một trời một vực.

Lý Huỳnh Lam vừa vào phòng, người đầu tiên chú ý tới cũng chính là người đang quét dọn dì Tạ, thẳng đến khi dì gọi một tiếng, ánh mắt của những người khác mới rời lại đây. "Huỳnh Lam" Thấy con trai, Lý Tiểu Quân đặt tạp chí xuống, mỉm cười. Sắc mặt chị rất tốt, chẳng có điểm gì giống như bị thương nặng cả, hôm nay cách cái ngày tai nạn đó chắc cũng phải nửa tháng là ít, xem ra dịch vụ của bệnh viện quả thật không tồi. Lý Huỳnh Lam không nhìn chị, mà thản nhiên gọi một tiếng "Ông ngoại."

Lý Nguyên Châu cũng đáp lại bằng một tiếng hừ lạnh "Còn biết

đường tới đấy à?"

Lý Huỳnh Lam không trả lời. "Huỳnh Lam, mặt của em làm sao thế?" Bỗng Lý Diệp Diệp ngạc nhiên đứng dậy xem nửa mặt bên trái của Lý Huỳnh Lam, mọi người lúc này mới để ý tới trên thái dương của Lý Huỳnh Lam lúc này đang dán một miếng gạc trắng to đùng. Lý Tiểu Quân vội vàng "Lại đây lại đây, để mẹ xem"

Lý Càn thì khoa trương "Ôi chà chà, sao lại không cẩn thận như thế, tổn thương trên mặt của minh tinh không phải chuyện nhỏ đâu!"

Còn Lý Nguyên Châu chỉ nhíu mày. Lý Huỳnh Lam giải thích "Ngã một cái thôi, không sao"

"Liệu có bị sẹo không?" Lý Tiểu Quân hỏi "Nếu thế thì lên TV không dễ coi đâu."

Lý Huỳnh Lam rốt cuộc mới liếc chị một cái "Không sao, phủ phấn lên thì không thấy gì" Nói tới đây, Lý Diệp Diệp lại chuyển đề tài "Cô à, hôm trước cháu thấy trên TV có một chương trình giới thiệu một hộp phấn, chắc là hàng của nước A đấy? Có tốt thật không ạ?"

Lý Tiểu Quân kích động "Đương nhiên là tốt, phấn chống nước kiềm dầu khó tìm lắm đó, cô thử qua rồi!"

Sau đó, hai người họ bắt đầu thảo luận về vấn đề đồ trang điểm, Lý Diệp Diệp đối với những đánh giá của Lý Tiểu Quân thì tôn sung vô cùng, hai người cứ vậy tám từ trên trời xuống đất, Lý Tiểu Quân còn vui vẻ tháo chiếc vòng tay mã não nguyên chất đưa cho cô bé.

Lý Càn bên cạnh không chen vào câu chuyện được, đành phải chuyển hướng mục tiêu sang Lý Huỳnh Lam vốn đang bị coi

nhẹ, gã hỏi "Sao gần đây bận thế à, tuần trước bác qua vườn hoa Lục Nham không thấy cháu."

Đối với câu hỏi này, Lý Huỳnh Lam chẳng mảy may gì, ngược lại sắc mặt Lý Nguyên Châu lại chẳng tốt lắm.

Lý Càn thông minh phát hiện ra điều đó, ánh mắt chợt lóe.

Lý Huỳnh Lam nhìn Lý Nguyên Châu, Lý Nguyên Châu cùng nhìn cậu, hai ông cháu đối diện, chẳng nói chẳng rằng, nhưng trong mắt Lý Huỳnh Lam lại ẩn chứa một loại lạnh lẽo, không hề tránh ánh mắt của Lý lão gia.

Lý Nguyên Châu trầm giọng nói "Bên ngoài dù bận thế nào, nhà vẫn là nhà, có chỗ nào ăn ngủ so được với nhà mình?" "Đúng vậy đúng vậy, Huỳnh Lam cẩn thận một chút, đừng để ông ngoại và... mẹ lo lắng" Lý Càn vội vùng hùa theo, nhưng lời này vừa nói ra cũng khiến gã phải xấu hổ.

Lý Huỳnh Lam chỉ cúi đầu, nói "Không có gì thì cháu đi trước."

Nói xong cũng không đợi Lý Nguyên Châu và những người khác kịp phản ứng, giống hệt như đã trả nợ xong xuôi, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Sau đó, Lý Tiểu Quân mới phát hiện ra đầu này, chị quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa phòng bệnh, khổ sở nói "Con còn chưa kịp nói chuyện với Lý Huỳnh Lam nữa."

Lý Càn lặng lẽ nhìn trộm sắc mặt của ông cụ nhà mình, rồi cười khuyên nhủ "Trẻ con ấy mà, trưởng thành rồi đều có chuyện riêng của mình, gia trưởng cứ chăm chăm mãi cũng không tốt, biết đâu lại vội vàng đi gặp bạn gái ấy!"

Lý Tiểu Quân chẳng còn hứng thú nói chuyện phiếm, chỉ nhíu mày cầm lấy quyển tạp chí ra coi, mà Lý Nguyên Châu bên cạnh

cũng chỉ uống trà, không nói chuyện.

Thấy cái tình trạng cứng ngắc lúc này, Lý Càn chỉ có thể đành thức thời gọi con gái ra về.

Bên ngoài, Lý Diệp Diệp không nhịn được mà hỏi ba "Lý Huỳnh Lam vẫn vì chuyện năm đó mà bất hòa với ông ngoại và mẹ cậu ta sao? Đã lâu như thế rồi"

Lý Càn bảo cô bé nhỏ giọng một chút "Có phải chuyện ấy không thì không biết được, nhưng mà quan hệ của họ vốn chẳng mặn mà gì, có vẻ bây giờ thì cùng ngày càng tệ!"

Lý Diệp Diệp nhìn chiếc vòng tay trong suốt sáng loáng ở cổ tay, hừ nói "Có phúc mà không biết hưởng!"

"Đúng thế, có vài người đúng là chẳng biết hưởng phúc, rõ ràng có bao nhiêu thứ như vậy còn không biết điều mà làm loạn, lại còn huyênh hoang cho lắm vào!"

Hai người bọn họ cả đường bát quái với nhau, dần dần đi xa.

Trong phòng bệnh, Lý Nguyên Châu bỗng hỏi con gái "Con lần trước hỏi Trác Diệu thế nào rồi?"

Lý Tiểu Quân lật tạp chí "Không phải đã nói với ngài rồi sao, Trác Diệu bảo ra tù rồi, nhưng mà người vẫn còn ở thị trấn G, đại loại là chưa tới thành phố U."

Thấy Lý Nguyên Châu vẫn im lặng, Lý Tiểu Quân nói "Con biết ngài lo lắng cái gì, trong

lòng Lý Huỳnh Lam không thoải mái vì cậu ta"

Dứt lời, bỗng xoay tạp chí ra, chỉ vào một bức ảnh chụp nho nhỏ trên góc "Ôi, trông giống cậu ta nhỉ, lâu không nhắc tới lại quên

béng mất, nhìn tấm này mới nhớ mang mang ra một chút!"

Lý Nguyên Châu nhìn chằm chằm cái tít rất dài "Bộ ngôn tình về cuộc chiến cung đình chuẩn bị bấm máy, các ngôi sao mới đã sẵn sàng", lại quét mắt nhìn đống ảnh chụp một người đàn ông để đầy phía dưới, đã thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Ông đánh giá khuôn mặt người đàn ông đó, quả thật có nét tương đồng, nhưng không nhiều, ít nhất là ánh mắt và khí chất không hề giống, Lý Nguyên Châu dần buông lỏng sự phòng bị trong lòng, nhưng vẫn nặng nề thở dài.

Mà bên kia, Lý Huỳnh Lam vừa xuống lầu, sau đó gặp một người đang rất vội vàng - Lý Linh.

Lý Linh là một người con trai khác của Lý Nguyên Châu, là em trai của Lý Càn, anh trai của Lý Tiểu Quân, cũng là người bác hai của Lý Huỳnh Lam. So với Lý Càn cao lớn cường tráng, Lý Linh trông lại càng giống Lý Nguyên Châu hơn, y có một đôi mắt hẹp mà dài, dáng người cao gầy nhã nhặn, nhìn qua rất giống như thầy giáo, nhưng chuyên ngành của y lại là tài chính.

Lý Linh cũng đã thấy Lý Huỳnh Lam từ đằng xa, câu đầu tiên mở miệng hỏi cũng là khuôn mặt của câu. Lý Huỳnh Lam vẫn sử dụng câu trả lời ban này.

Lý Linh bảo "Phải chú ý một chút!"

Ngữ khí của y chẳng mấy thân thiện, nhưng không hề ra vẻ lấy lệ, so với Lý Càn chân thành hơn vài phần.

"Bác cũng vậy" Lý Huỳnh Lam đáp, cậu biết Lý Tiểu Quân gặp phải chuyện này, nhất định Lý Nguyên Châu sẽ trực trong bệnh viện mỗi ngày, mà người có thể chèo chống công ty lớn như vậy còn có thể là ai khác ngoài bác hai luôn im hơi lặng tiếng của cậu đây.

Lý Linh hiện tại quả thật là bận tới bù đầu, nhưng y sẽ không giống như anh cả lúc nào cũng để mấy chuyện vụn vặt như vậy ngoài miệng, hai người chỉgật đầu chào hỏi một chút, sau đó đường ai nấy đi.

Lý Huỳnh Lam vừa mới ra khỏi bệnh viện thì nhận được điện thoại của Vương Nghi Hoan, hôm nay hai người hẹn nhau đi ăn cơm. Đại tiểu thư đã tới đón.

Vẫn là chiếc siêu xe màu đỏ kia thu hút mọi ánh nhìn của những người xung quanh, Lý Huỳnh Lam mở cửa ngồi lên, Vương Nghi Hoan liền hỏi "Hôm nay nghĩ gì lại đến bệnh viện thăm mẹ vậy?"

Lý Huỳnh Lam nói "Thể nào chẳng phải tới."

Vương Nghi Hoan hiểu ý cậu, Lý Huỳnh Lam nếu không đến, Lý Nguyên Châu cũng sẽ giục cậu tới, không bằng bản thân cậu tư giác hơn một chút, đỡ phải gặp phiền toái.

Vương Nghi Hoan vừa định cảm thán một tiếng, đột nhiên nhìn thấy cái gì đó từ kính chiếu hậu, vội vàng phanh lại, chiếc xe dừng ngay giữa đường.

"Mặt cậu làm sao thế???" Đây là lần thứ ba trong ngày hôm may Lý Huỳnh Lam nghe được câu hỏi này.

Vẫn là câu trả lời kia, nhưng cái lý do này đối phó được với hai người bác của cậu thì còn được, nhưng sao có thể giấu được Vương Nghi Hoan.

"Cậu cho tôi là đồngốc đấy sao? Đang yên đang lành ngã thế nào mà ngã? Lại còn va đầu?" Lý Huỳnh Lam mân môi.

Vương Nghi Hoan đoán già đoán non "Không phải là cậu bị ông

ngoại đánh..."

"Nóibậy bạ gì đấy?" Lý Huỳnh Lam ngắt lời "Đã bảo cậu không sao đâu mà."

"Không được! Có chuyện gì mà cậu lại không nói với tôi, cậu coi tôi là người ngoài đây à?"

Lý Huỳnh Lam đáp "Tôi không lừa cậu đâu, là do lỗi của tôi, đi đường không cẩn thận thì ngã"

"Ngã? Ở đằng kia?"

Lý Huỳnh Lam nói "Quảng trường Tây."

Vương Nghi Hoan ngạc nhiên "Cậu chạy ra chỗ đấy làm gì?"

Lý Huỳnh Lam dường như hơi mất mặt một chút "Sáng hôm qua treo poster mới nên tôi muốn ra coi, mới đứng được một lát chả biết vụn gạch vụn đá chỗ nào bay tới rơi trúng đầu."

"Đi bệnh viện chưa?"

Vương Nghi Hoan vừa định vươn tay ra sờ, Lý Huỳnh Lam đã nhanh chóng tránh được.

"Không sao, thành vảy rồi."

"Cậu sao lại tùy tiện như thế, cái này là sự cố liên quan tới an toàn, cậu đã tìm người phụ trách chỗ đó chưa?" Vương Nghi Hoan nổi giận.

Lý Huỳnh Lam tỏ vẻ không có vấn đề gì "Không tìm được, mấy người công nhân chỗ đó nói muốn tìm quản lý cũng vô dụng, chẳng ai dám kêu ca gì với giám đốc Trịnh bọn họ."

Vương Nghi Hoan vỗ đùi cười "Quỷ sứ, gã đụng phải Diêm Vương rồi!"

Lý Huỳnh Lam bảo cô nhanh lái xe đi "Đừng tám nhảm nữa, đi ăn thôi!"

Vương Nghi Hoan khởi động ô tô một lần nữa "Thôi, chuyện này cứ giao cho tôi, để tôi thay

cậu xử lý.

Lý Huỳnh Lam không đồng ý lắm "Thôi thôi, nhân viên lao động phổ thông một năm vất vả kiếm được bao nhiêu tiền."

Vương Nghi Hoan khó chịu nhấn còi "Tôi dĩ nhiên sẽ không khai đao với mấy người lao động phổ thông đó, nghe ba tôi nói muốn quản lý mấy đám con sâu làm rầu nồi canh, vừa khéo, giám đốc Trịnh đúng không, dù sao cũng phải trừng phạt một chút cho đáng với khuôn mặt của cậu chứ?"

Lý Huỳnh Lam bất đắc dĩ lắc đầu, tỏ vẻ có khuyên cũng chẳng có kết quả gì, tùy ý Vương Nghi Hoan Vậy.

Sau khi ăn tối trở lại vườn hoa Đông Hủy, Lý Huỳnh Lam vậy nhưng không lập tức lên lầu, mà tìm một chỗ dưới bồn hoa, ngồi xuống hàng ghế đá sau đó.

Không lâu sau đã thấy một cái bóng người cao gầy xuất hiện, Lý Huỳnh Lam nhìn anh lên tầng, lại liếc mắt nhìn đồng hồ, hai phút nữa là tới chín giờ.

Trong tay cậu cầm một ly hồng trà, không nhanh không vội mà từ từ thưởng thức, cứ như vậy cho tới khi kim giờ đã chuyển qua một vòng, cứ tưởng có khi phải chờ tới sáng mất thôi, bóng người ban nãy chờ mãi không thấy người về nhà, vì thế lại đi xuống, đứng ngẩn người một lúc, rồi mới xoay người rời đi.

Lý Huỳnh Lam đứng lên, duy trì khoảng cách mười mét theo sát anh phía sau, cứ ngỡ sẽ phải

đi rất xa, ai ngờ chỉ đi qua một con phố, người nọ đã dừng lại, sau đó quay đầu nhìn thẳng về phía mình.

Lý Huỳnh Lam bị phát hiện cũng chẳng khẩn trương, ngược lại đi mấy bước thẳng tới trước mặt đối phương, cười cười nhìn anh.

"Đã đổi nhà mới mà cũng không biết đường gọi tôi tới thăm?"

Cao Khôn kỳ thật đã biết có người theo đuôi từ lâu, nghe tiếng bước chân chẳng cần đoán đã biết là ai, sở dĩ anh không lập tức quay lại chính là suy nghĩ xem mình nên giải thích thế nào mới ổn, nhưng cân nhắc nửa ngày vẫn chẳng tìm được lời thích hợp, đối với Lý Huỳnh Lam, nhưng thật sự là anh chưa bao giờ có biện pháp nào đối phó với cậu.

Chính là nhìn nét mặt đối phương, những suy nghĩ đó của anh lập tức bay thẳng tới chân trời, anh nhíu mày nhìn chằm chằm cái trán của Lý Huỳnh Lam, trầm giọng hỏi "Đầu bị sao vậy?"

Một ngày nghe tới n câu như vậy đáng lẽ phải miễn dịch rồi mới đúng, nhưng câu hỏi của Cao Khôn ấy vậy mà mang theo một loại thâm trầm khó hiểu, khiến cho đầu tim Lý Huỳnh Lam nhảy dựng.

Ánh mắt cậu lén nhìn anh một chút, hàng vạn hàng nghìn lý do nhảy nhót trong đầu, nhưng dưới ánh mắt áp bách của đối phương, chúng hoàn toàn biến thành bọt nước.

Lý Huỳnh Lam vươn tay lột miếng dán xuống, lộ ra một nốt mụn phấn nộn bên trong, nói "Còn thê nào nữa, do ăn ớt nhiều quá, anh vừa lòng chưa?"

Quyển 1 - Chương 31: Nhà mới (2)

DTV-EBOOK

Cao Khôn trừng mắt nhìn cái nốt mụn vẫn còn đỏ rực kia, lại trông thấy vẻ mặt hậm hực của Lý Huỳnh Lam, thức thời ngậm miệng lại.

Lý Huỳnh Lam dán băng lại, nhìn trái nhìn phải một lượt, xung quanh chỉ có một số quán ăn nhỏ và vài tiệm tạp hóa, duy chỉ có một nhà khách, tên là 'Lữ quán Lệ Tinh'.

Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm vào cái biển hiệu rách nát kia trong chốc lát, bỗng nhiên chạy vọt lên.

Cao Khôn hoàn hồn, vội vàng đuổi theo sau.

Chỉ thấy sau chiếc cửa sắt rỉ sét là một cái ngõ đen thui bé tí chỉ chứa nổi một người qua, bước lên vài bước mơ hồ có thể thấy được ánh đèn hôn ám, trong phòng kê rất nhiều giường, có người đang nằm trên đó vung vẩy chân hút thuốc, và cả mấy tiếng ngáy ngủ vang lên liên tiếp, chẳng ai quan tâm sau cánh cửa kia vốn là đường lớn, âm thanh như đẽo núi tầng tầng lớp lớp vang lên, càng miễn bàn tới cái mùi bí bức tỏa ra trong phòng.

Lý Huỳnh Lam khiếp sợ quay đầu nhìn Cao Khôn, lại thấy bảng giá dán ở góc tưởng.

Gian một giường: 60 đồng/đêm; hai giường: 50 đồng/đêm; bốn giường 40 đồng/đêm… cứ thế, cho tới nhiều nhất là 10 giường, hay đúng hơn còn gọi là giường chung.

Cậu hỏi Cao Khôn "Anh chọn cái gì?"

Cao Khôn không trả lời.

Lý Huỳnh Lam hỏi lại một lần "Cái – Nào?" Âm thanh mang theo một chút áp lực.

Cao Khôn dừng một lúc, rồi mới đáp "Tám người." Sau đó vội vàng giải thích "Thật ra chỉ là một giấc ngủ mà thôi, không sao…"

Chỉ là dưới ánh mắt lạnh lẽo của Lý Huỳnh Lam, âm thanh của Cao Khôn nhỏ dần.

Lý Huỳnh Lam cắn răng bảo "Đi dọn đồ…"

Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam định làm gì, anh do dự mãi, nhưng lại thấy Lý Huỳnh Lam định vào bên trong, Cao Khôn vội vã kéo cậu lại.

"Tôi, tôi đi, cậu đừng vào…"

"Anh cũng biết không thể vào à?" Vẻ mặt Lý Huỳnh Lam châm chọc.

Cao Khôn xấu hổ, đợi cho tới khi Lý Huỳnh Lam rốt cuộc rời mắt sang chỗ khác, lúc này mới lặng lẽ thở ra, rồi lập tức lên lầu.

Sau cái lần giải quyết ổn thỏa mọi chuyện với giám đốc Trịnh, Cao Khôn cùng đêm ấy đã bị sa thải khỏi đội công trình, hơn nữa còn bị trừ mất non nửa một năm tiền lương.

Vậy nên Cao Khôn chỉ mang theo hai bà bộ quần áo để thay rồi đi tìm nhà khách trên đường Bỉ Dực ở tạm, kinh tế eo hẹp, anh lại còn muốn tiết kiệm chút tiền trước khi tìm được một công việc mới. Kỳ thật anh chẳng thấy khổ sở một tẹo nào cả, nhưng anh biết nếu để Lý Huỳnh Lam nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ mất hứng, vì vậy không định kể cho đối phương.

Ai ngờ, vẫn bị người ta phát hiện.

Cao Khôn cầm mấy cái túi nhỏ xuống lầu, Lý Huỳnh Lam đứng trên vệ đường nhìn đi đâu đó, thấy anh đến thì trực tiếp xoay người bước đi.

Cao Khôn lò dò theo sau, hai người đi một mạch tới vườn hoa Đông Hủy, vừa mới mở cửa căn hộ, Cao Khôn đã nhìn thấy chiếc va li da thuộc cũ kỹ của mình đặt trên bàn trà kê ngoài phòng khách.

Cao Khôn kinh ngạc "Hỉ Nhạc tìm cậu à?"

Lý Huỳnh Lam gật đầu "Đúng vậy, nếu anh ta không tìm tôi, có lẽ tôi vĩnh viễn sẽ chẳng biết chuyện của anh, đúng không?"

Cao Khôn cảm thấy thật kỳ lạ, sao Lưu Hỉ Nhạc thế nào mà lại lén lút liên lạc với Lý Huỳnh Lam, vào lúc nào vậy? Hơn nữa, cậu ta vậy mà không tự nói với mình.

"Tôi chỉ là muốn…"

"Muốn cái gì?" Lý Huỳnh Lam cười lạnh "Muốn gạt tôi thế nào, coi tôi là cái gì mà định bịp thế?"

"Không phải…" Cao Khôn giải thích "Tôi nghĩ tìm được việc mới sẽ nói với cậu."

"Nói cho tôi biết làm gì?" Lý Huỳnh Lam bỗng phát hỏa "Tôi biết thì có tích sự gì? Tôi là cái gì của anh? Bạn bè? Hay thân thích? Không trả lời được đúng không, thế nên mới tình nguyện đi ở cái chỗ hai mươi đồng một đêm kia, thậm chí còn lười liếc tôi một cái?"

Nói xong, Lý Huỳnh Lam xoay người vào phòng, rầm một tiếng

đóng sập cửa lại! Để lại Cao Khôn bên ngoài á khẩu không biết nói thế nào.

Cao Khôn đứng đực ở đó trong chốc lát, bần thần lựa chọn giữa việc 'tiếp tục ở lại sống cùng Huỳnh Lam' hay 'nên đi thì cậu ấy mới bớt giận' một lúc rất lâu, sau đó dùng trực giác của mình chọn vào phương án sau.

Anh xách va li của mình, tính toán ngủ trên sa lông một đêm rồi nói tiếp sau, bỗng chú ý tới một một căn phòng lạ kỳ.

Bước vào trong, Cao Khôn vừa bật đèn rồi ngẩn ra.

Chỉ thấy bên trong vốn là nơi chứa đầy đồ cũ, giờ này đã kê một chiếc giường mới, đồ dùng sinh hoạt và chăn đệm đã chuẩn bị tốt để một bên, góc giường vậy mà còn đặt một cái giá sách đơn giản, chồng sách ố vàng nguyên bản được mình lấy dây buộc cẩn thận hiện giờ đã được sắp xếp chỉnh tề lên kệ, phía dưới còn đặt mấy miếng gỗ hương dùng để hút ẩm.

Cao Khôn đứng bên ngoài rất lâu, sau đó mới bước tới, nhẹ nhàng chạm vào những quyển sách trên giá, vẻ mặt thể hiện một loại cảm xúc phức tạp, giống như cảm tạ, lại có vẻ bi thương.

Rồi anh xoay người, bước tới trước cửa phòng cách vách, do dự mãi vẫn gõ cửa.

"Huỳnh Lam, Huỳnh Lam…"

Cao Khôn nhẹ nhàng gọi, anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng miệng chưa bao giờ nghe được tiếng lòng, rối rắm nửa ngày chỉ nghẹn được một câu "Thật xin lỗi…"

Lý Huỳnh Lam không để ý tới anh, thẳng cho tới một lúc lâu sau, Cao Khôn vẫn gõ cửa đều đặn không ngừng nghỉ, bên trong

rốt cuộc mới truyền ra một tiếng không kiên nhẫn "Biến!"

Bàn tay đang định tiếp tục gõ cửa của Cao Khôn cứng đờ, rồi dần dần nắm lại thành quyền, sau đó anh im lặng xoay người trở về phòng.

Tiếng động bên ngoài cuối cùng đã chấm dứt, trái tim của Lý Huỳnh Lam nguyên bản còn căng thẳng dần dần trở lại bình thường. Trong phòng chỉ có bóng tối đen đặc, cậu ngạc nhiên nhìn chăm chăm lên trần nhà, một tay nhấc lên thò xuống gối đầu của mình mò mẫm.

"Đồ ngốc…"

Trong bóng đêm u tĩnh, một âm thanh khẽ khàng vang lên, không biết là mắng người kia hay chính mình nữa…

****

Sáng sớm hôm sau, Lý Huỳnh Lam theo thường lệ mở mắt lúc trời vẫn còn nhập nhèm, thế nhưng cậu không đi ra ngoài, mà lắng nghe tiếng động tới tới lui lui bên ngoài.

Thời gian Cao Khôn thức giấc so với cậu không sai biệt lắm, Lý Huỳnh Lam có thể dựa vào tiếng bước chân và âm thanh đồ vật bên ngoài mà đoán xem anh đang làm gì.

Làm bữa sáng, quét tước, giặt quần áo…

Thẳng cho tới khi làm xong mọi việc vẫn chưa thấy Lý Huỳnh Lam ra ngoài, Cao Khôn lúc này mới cầm chìa khóa mở cửa ra ngoài.

Đợi đến lúc anh vừa mới ra khỏi nhà, Lý Huỳnh Lam sau đó mới ra khỏi phòng, cậu nhìn tô cháo hoa còn nóng hầm hập trên bàn, vẻ lạnh lùng trên mặt dần phai nhạt.

Vở kịch ở trường đến cuối tuần này sẽ công diễn, Lý Huỳnh Lam hai ngày này đi theo bọn họ tiến hành luyện tập, cho nên Vạn Hà đưa cậu đi từ sáng sớm, tới buổi tối mới có thể trở về.

Xe vừa mới tới gần vào trường học, từ xa đã thấy Chu Chí Thành đứng chờ trước cổng trường, Lý Huỳnh Lam xuống xe, Chu Chí Thành vội tiến tới cười nói "Tôi đoán ngay ra tầm giờ này cậu sẽ đến mà"

Lý Huỳnh Lam kỳ quái nhìn hắn "Ngày hôm qua chẳng phải đã nói rồi sao?"

Chu Chí Thành gật đầu "Ừ, tôi vừa mới xử lý chút việc trên văn phòng, vừa vặn gặp cậu!"

Lý Huỳnh Lam cũng không để ý hai câu nói trước sau mâu thuẫn của hắn, hẹn Vạn Hà giờ đón.

Chu Chí Thành bên cạnh hỏi "Anh Vạn dạo này bận ạ? Lâu lắm rồi không gặp anh!"

Vạn Hà đáp đáp "Ừ, tôi dẫn theo người mới, nhưng vẫn săn sóc chuyện bên Lý Huỳnh Lam."

Chu Chí Thành cười "Anh Vạn làm được mà, nhân tài của Ánh Sáng nhiều lắm, trợ lý lần trước tới cùng Lý Huỳnh Lam trông điều kiện cũng tốt lắm."

Vạn Hà khó hiểu nhìn về phía Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam thì liếc sang bên Chu Chí Thành, ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như đang cố đâm thủng lớp ngụy trang của đối phương.

Chu Chí Thành làm người khéo léo, thế nên trong trường mới

được bạn học đánh giá rất cao, nhưng bây giờ hắn dùng chiêu này trên người của Lý Huỳnh Lam lại chẳng thích hợp tẹo nào. Hắn lại quên mất tình huống của Lý Huỳnh Lam như thế nào, mà cậu cũng ghét phải thân cận với quá nhiều người, bình thường hay giữ khoảng cách với người ngoài để tránh vài người chạy theo như vịt mà la liếm, mà hành vi lần này của Chu Chí Thành trong mắt cậu chẳng khác nào dối trá và nịnh nọt. Có lẽ là do lần này hắn cũng hơi quá đà, lại nóng lòng cho rằng Vạn Hà sẽ nói cho mình thông tin gì đó, ai ngờ khéo quá hóa vụng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Lý Huỳnh Lam thành công đưa cái ý định kéo gần quan hệ của Chu Chí Thành trở về, nhìn cậu xoay lưng đi, trong lòng Chu Chí Thành càng bực, lần trước hắn lại nghe mấy người chỗ Thường Tiểu Đồng nói chuyện, sau đó Chu Chí Thành bỗng nảy ra một loại xúc động muốn đạp tường.

Đại khái là gần đây rất nhiều bạn học kể rằng nhìn thấy Lý Huỳnh Lam vào trợ lý mới của cậu ra vào trong căng-tin của trường, mà trợ lý kia chẳng ai khác ngoài Cao Khôn. Có lẽ người ngoài chỉ nghĩ rằng tâm tình Lý thiếu gia không tồi nên dạo chơi sinh hoạt bình dân vui vẻ chút đỉnh, nhưng trong mắt Chu Chí Thành hành động này hoàn toàn không bình thường.

Lý Huỳnh Lam đã bao giờ thanh thản như vậy? Đừng nói là trợ lý, ngay cả Vương Nghi Hoan và bản thân mình đi ăn cùng với cậu được mấy lần, dạo phố được mấy lần?

Rốt cuộc Cao Khôn kia là ai? Là gì của Lý Huỳnh Lam?

Chu Chí Thành cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đã tới giới hạn.

******** cindy168.wordpress.com

Ở một căn phòng xa hoa bên trong câu lạc bộ đông đúc ồn ào, âm nhạc ầm ĩ chát chúa hòa lẫn với tiếng cụng ly ‘leng keng’, càng tô điểm cho khung cảnh trụy lạc.

Lúc bấy giờ, một tên đàn em tiến tới trước mặt một gã đàn ông, trên mặt gã có một vết sẹo lớn giữa đôi lông mày "Quý ca, anh Khôn tới!"

Diêu Chính Quý nguyên bản còn đang thân thiết với một cô gái châu tròn ngọc sáng, vừa nghe vậy thì lập tức quay đầu nhìn ra ngoài cửa, quả thật đã thấy Cao Khôn không biết đã tới từ khi nào. Diêu Chính Quý vội vàng đẩy người trong ngực ra, mấy tên đàn ông trái phải lập tức đứng dậy đưa cô gái kia ra ngoài.

"Mấy đứa ra ngoài lát, ca có chuyện cần bàn!"

Đợi cho đám người râu ria rời đi, Diêu Chính Quý lúc này mới võ vỗ sô pha bên người, kéo Cao Khôn ngồi xuống.

"A Khôn uống gì? Rượu hay bia?"

Cao Khôn lắc đầu.

Diêu Chính Quý bĩu môi "Vậy nước lọc nhá?"

Cao Khôn cầm lấy uống cạn, rồi hỏi "Hỉ Nhạc tìm anh?"

Diêu Chính Quý vốn định cùng người anh em này tán gẫu một lát rồi mới vào đề tài chính, không ngờ Cao Khôn chẳng thèm quanh co, gã cả giận "Sao, nó không nói với anh chú định ỉm luôn đấy à?"

Cao Khôn lắc đầu "Chuyện đã qua rồi."

"Qua cái rắm ấy mà qua, anh đây sao lại có thể nhịn mấy cái chuyện vô lý nhường ấy cơ chứ! Mẹ nó, thằng đó là ai mà dám coi chú như quả hồng mà nhéo, mà cũng đếu hỏi xem Diêu Chính Quý ta có đồng ý hay không."

“Quý ca”, Cao Khôn nhìn vẻ mặt đen xì của Diêu Chính Quý, khuôn mặt chẳng hề đổi sắc “Không cần phiền anh đâu.”

Diêu Chính Quý thở dài thườn thượt, rồi vỗ vai Cao Khôn “A Khôn, anh biết chú nghĩ gì, chú lúc nào cũng nhịn người khác, chẳng lẽ chưa bao giờ cảm thấy mấy điều đó không đáng lắm sao? Chú cứ tính chờ cho kẻ xấu gặp báo ứng, nhưng bản thân chú cũng chẳng hề ít tội?”

Cao Khôn lại nói “Nhân nào quả nấy, em rất tin điều đó.”

“Đừng hi vọng…” Diêu Chính Quý không ngừng lắc đầu.

Đàn em bên cạnh thấy bầu không khí có chút căng thẳng, thì vội vàng đi ra nói “Quý ca, trước hết không bằng tìm công việc khác giúp anh Khôn?”

“Đúng!” Diêu Chính Quý lúc này mới nhớ ra “Anh đây có mấy chỗ, bao ăn ở tất, đãi ngộ không tệ đâu, làm nửa ngày cả ngày gì đều được, chú có thời gian thì dẫn Hỉ Nhạc đi xem.”

Nghĩ nghĩ lại bỏ thêm một câu “Nghề nghiệp đứng đắn lắm!”

Cao Khôn gật đầu “Cảm ơn.”

Diêu Chính Quý thấy anh như vậy, rồi chẳng nhịn được mà nhắc khéo “Chú muốn gì thì cứ nói, nhớ lấy, anh đây vĩnh viễn chờ chú em, cả ông chủ Kim nữa.”

Cao Khôn không đáp.

“Mẹ!” Diêu Chính Quý nhíu mày, đẩy anh “Được rồi được rồi, coi như anh chưa nói.”

Cao Khôn vẫn dùng câu nói kia “Cảm ơn” sau lại bảo “Em còn có việc…”

Diêu Chính Quý hiểu rõ tình tình người trước mặt, mỗi lần tới những nơi như thế này ở lại chẳng tới mười phút, vì thế cũng bất đắc dĩ mà phất tay "Rồi rồi, đi nhanh lên đi, đừng làm chậm chễ cuộc vui của anh đây!"

Cao Khôn gật đầu, đứng dậy ra ngoài.

Chờ tới khi người đã đi xa, đàn em lúc này mới lẩm bẩm một câu "Anh Khôn đúng là nghiêm túc quá…"

"Anh mày còn không hiểu tính nết nó hay sao, xích mích nhỏ như hạt đỗ xanh như thế chẳng hề hấn tới nó" Diêu Chính Quý ngã người ra sau ghế.

Đàn em hỏi "Vậy chuyện này tính thế nào?"

"Vấn đề chỗ kia của nó" Diêu Chính Quý nhíu mày "Anh mày ở đây…"

Đàn em hiểu rõ "Để em đi làm."

"Nói chuyện trước, đừng xuống tay nặng quá, A Khôn không dễ nói đâu."

"Em hiểu" Đàn em cầm di động lên rồi ra ngoài. cindy168.wordpress.com

Chỉ là Diêu Chính Quý mới vui vẻ uống được vài ly rượu, đàn em kia không ngờ đã trở lại, vẻ mặt thâm trầm, ghé vào lỗ tai gã "Quý ca, người không ở đó."

Diêu Chính Quý ngẩn người "Nghĩa là sao?"

Đàn em đáp "Em vừa mới phái người đi tìm, nhưng đầu kia nói họ Trịnh và họ Vương cũng không ở trong đội nữa."

“Đi đâu vậy?” Diêu Chính Quý khó hiểu “Trốn à?”

Đàn em lắc đầu “Không, là bị sa thải, nghe nói tham ô nguyên vật liệu trong công trường với tiền lương của công nhân, không ít tội.”

Sao mà trùng hợp thế?!

Diêu Chính Quý nheo mắt.

Hay bị người ta giành trước?!

Quyển 1 - Chương 32: Nhà mới (3)

DTV-EBOOK

Tuy rằng Cao Khôn mới chuyển tạm vào nhà khu nhà trọ ở vườn hoa Đông Hủy, nhưng vì căn hộ có hai người ở, mà Lý Huỳnh Lam gần đây phải bận rộn tập luyện cho vở kịch trong trường, hơn nữa bên 'Tiên cung' thường xuyên yêu cầu tới thử duyệt cho phần hóa trang, cho nên cơ bản là dạo này cậu luôn luôn phải ở trong tình trạng đi sớm về trễ, ai ngờ Cao Khôn ấy vậy mà so với cậu còn rồng thần thấy đầu không thấy đuôi* hơn.

**"Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi" (神龙见首不见尾) là một câu thành ngữ, tùy ngữ cảnh mà ám chỉ những người giỏi giang có hành tung bí ẩn, hay những sự việc, con người mờ ám, bất định.*

Theo Lý Huỳnh Lam suy đoán, có lẽ Cao Khôn đã tìm được công việc mới rồi, cụ thể là việc gì thì anh không nói, nhưng so với mấy việc làm công ở công trường hẳn sẽ chẳng thoải mái hơn mấy. Có những ngày rạng sáng cậu thức giấc ra ngoài căn phòng vẫn không một bóng dáng Cao Khôn đâu hết, mãi cho tới khi rửa mặt xong xuôi, lên giường lăn n vòng nữa mới nghe thấy tiếng chìa khóa 'lạch cạch' vang lên, sau đó đối phương rón rén vào trong.

Chẳng qua là buổi sáng Cao Khôn sẽ ở nhà lâu hơn so với buổi tối một chút, vì thế sáng ra hai người cũng có thể gặp nhau nhiều hơn. Bình thường, Cao Khôn sẽ rời giường rất sớm, sau đó đi nấu bữa sáng cho Lý Huỳnh Lam, trù nghệ của anh rất bình thường, lại còn thường xuyên chỉ làm ba món chính, không khỏi khiến lý Huỳnh Lam ăn không quen lắm, nên cậu chủ yếu vẫn ra ngoài mua.

Chỉ là từ khi anh dọn về đây, không khí giữa hai người vẫn luôn trong tình trạng khá lạnh nhạt, Cao Khôn có lẽ vẫn chẳng thể

hiểu nổi tại sao chỉ một chuyện nhỏ như thế lại khiến Lý Huỳnh Lam mất hứng lâu như vậy. Thật ra bản thân Lý Huỳnh Lam cũng biết mình rất ngốc, nhưng cậu vẫn cảm thấy không được tự nhiên như vậy. Có lẽ do cậu hi vọng rất nhiều, nhưng thực tế lại chẳng như mình mong đợi, nên mới trở thành cái tình trạng như bây giờ.

Mà tên đầu gỗ này vốn chẳng biết nên làm sao cho phải lẽ, nên chiến tranh lạnh áp suất thấp cứ như vậy mà duy trì.

Rốt cuộc, cho tới ngày biểu diễn vở kịch trong trường điện ảnh U, Lý Huỳnh Lam sáng sớm đã rời giường, nhưng tìm từ trong ra ngoài vẫn chẳng thấy Cao Khôn đâu, trên bàn đã dọn bữa sáng xong xuôi, nhưng chỉ có phần ăn của một người.

Lý Huỳnh Lam bình tĩnh cầm đôi đũa lên, sau khi hoàn thành bữa sáng mới ngồi thừ ra một lúc rất lâu nhìn ra ngoài cửa, nhưng thẳng cho tới khi Vạn Hà gọi điện tới giục, vẫn không thấy động tĩnh gì hết.

Lý Huỳnh Lam đành đứng dậy, dạo qua trong phòng một lần, sau đó đóng cửa xuống nhà, đi tới trường học.

Buổi biểu diễn lần này không nằm trong lễ hội nào hết, không có mấy người trong trường học tham dự, chủ yếu là sinh viên trong ngành biểu diễn, cho nên nơi biểu diễn không phải lớn lắm, chỉ là một phòng hội trường cỡ trung. Mặc dù không có bất kỳ hoạt động tuyên truyền nào, nhưng thông qua tin truyền miệng của đám sinh viên, lại có vài nhân vật lớn trong khoa tham dự, nên chỗ ngồi trong phòng đều được lấp đầy.

“Tiểu Đồng, cậu rút dây điện thoại ra đi, chuông reo cả ngày trời rồi!” Sau hậu trường bận rộn, Chu Chí Thành đi qua bố trí hiện trường, quả thực như một người đạo diễn bận rộn, hắn còn muốn bớt thời gian qua xem đội âm thanh nữa.

Thường Tiểu Đồng vội vã chạy tới rút dây điện thoại "Vì vấn đề vé đấy, không thông báo gì sao mà lại đông người đến xem thế?"

"Cậu to mồm như vậy, ai có thể không biết?"

Chu Chí Thành trừng hắn, nói xong, vừa quay đầu lại thấy Lý Huỳnh Lam vừa ra ngoài phòng thay đồ, ánh mắt Chu Chí Thàn lập tức rơi trên người cậu, vẻ mặt lập tức mềm nhũn "Trang phục có vừa người không?"

Lý Huỳnh Lam vuốt cằm, lấy điện thoại trong túi ra xem, ngoại trừ mấy tin quảng cáo thì không có gì khác, im hơi lặng tiếng.

Chu Chí Thành nói "Bảy giờ kém, còn gần tiếng nữa mới bắt đầu, cơ mà cậu xem người bên ngoài đã xếp hàng vào rồi, cậu có muốn đi hít thở một lúc không?"

Lý Huỳnh Lam không nghe hắn nói, chỉ gật đầu theo trực giác, thẳng cho tới khi Chu Chí Thành kéo cậu ra ngoài mới hoàn hồn, đành để tạm điện thoại trong hậu trường.

…

Lưu Hỉ Nhạc chú ý tới Cao Khôn nãy giờ vẫn luôn đỡ đẫn nhìn lên tường, đành hỏi "Ca, anh có việc gì à?"

Cao Khôn cầm hai gốc cải trắng trong tay rồi mang rửa dưới vòi nước.

Lưu Hỉ Nhạc lại nói "Có việc gì thì đi đi, em làm hộ cho, ra nói với ông chủ Mã một tiếng là được."

Cao Khôn do dự "Đợi một lát nữa đi, không vội."

Thế này còn không vội gì sao, từ lúc chập tối sáu giờ qua hai tiếng đồng hồ rồi, sao vẫn còn cái vẻ chần chờ đợi gì vậy, Lưu Hỉ

Nhạc trộm nhìn Cao Khôn một cái, rốt cuộc chẳng nhịn được đẩy anh.

“Đi một lúc đi, ở đây có em, anh đi nhanh về nhanh!”

Cao Khôn bị đẩy lùi hai bước, trong lòng cũng hơi nóng nảy một chút, vì thế xả nước rửa qua đôi găng tay rồi cởi ra, nói với Lưu Hỉ Nhạc “Tôi ra ngoài một lúc, có việc gì cậu gọi cho to nhé, sẽ về ngay!”

Lưu Hỉ Nhạc gật đầu như giã tỏi, Cao Khôn lúc này mới bước vội đi.

Anh chạy tới bên Ánh Sáng lấy xe, sau đó phóng vọt tới khu đại học Tây Nam, vốn phải chạy xe gần một tiếng mới tới nơi, Cao Khôn phóng tầm ba mười phút đã đến, chỉ là lúc xuống xe, thấy bên ngoài cửa rạp hát tấp nập người tới người lui, lúc này anh mới nhớ mình không có vé, không vào được…

Chu Chí Thành tìm một lượt mãi không thấy bóng dáng Lý Huỳnh Lam đâu, hắn sốt ruột định hỏi Thường Tiểu Đồng, vừa quay đầu lại nhìn thấy Vạn Hà đứng đó.

“Anh Vạn, Huỳnh Lam đâu?”

“Chắc đi toilet…” Vạn Hà đáp, thấy vẻ mặt rối rắm của Chu Chí Thành thì vỗ vai hắn cười “Sắp diễn rồi đừng khẩn trương, tôi tưởng cậu cũng có nhiều kinh nghiệm phết chứ nhỉ?”

Vạn Hà dẫn theo Lý Huỳnh Lam vài năm, Vương đại tiểu thư thì anh không dám vượt quá khuôn phép, nhưng tên nhóc Chu Chí Thành này vẫn có thể tùy ý vui đùa, hơn nữa hắn còn là bạn của Lý Huỳnh Lam.

Chu Chí Thành khách sáo “Em có kinh nghiệm gì, vẫn kém hơn Huỳnh Lam một chút!”

Vạn Hà lắc đầu "Đừng so với cậu ấy!"

Chu Chí Thành im bặt, xấu hổ ngậm miệng.

Vạn Hà an ủi "Đi nào, thả lỏng ra, về sau vào giới sẽ trưởng thành hơn thôi, cứ đi từng bước thôi, cậu nhất định sẽ đi xa mà!"

Chu Chí Thành vui vẻ hơn một chút, cười nói với Vạn Hà "Vâng, em sẽ, sáu tháng cuối năm em muốn tới làm thực tập bên Ánh Sáng, em cảm thấy cơ hội chỗ ấy rất nhiều, có lẽ bắt đầu làm trợ lý như Cao Khôn cũng tốt!"

Vạn Hà khó hiểu "Ai là Cao Khôn?"

Chu Chí Thành kinh ngạc "Cao Khôn ấy, trợ lý của Huỳnh Lam, cùng cậu ấy tới tập nhiều lắm, lần trước..." Hắn nghĩ một lúc, rồi vẫn không nói chuyện ở Cố Nhân Phường ra.

Vạn Hà nhíu mày "Trợ lý của Huỳnh Lam vẫn là Tiểu Bao và Tiểu Sa mà, chẳng lẽ lại có người mới." Hơn nữa Trác Diệu coi trọng cậu ấy như vậy, không thể tùy tiện sắp xếp mấy người râu ria cho cháu trai bảo bối được.

Vạn hà nói xong chỉ thấy sắc mặt Chu Chí Thành có chút xám xịt, anh ta nhạy bén làm như chẳng cảm thấy gì, công việc của Lý Huỳnh Lam trước giờ không phải là ít, không nhất thiết phải nói với mình, chẳng lẽ cậu ấy dự định gì đó?"

Vạn Hà lại nói "Chuyện này sao trách cậu được, Huỳnh Lam nhất định sẽ có chừng mực thôi, đi đi, cậu sắp lên sân khấu rồi, cứ đi trước đi, có rảnh anh sẽ hỏi cậu ấy cho!"

Vạn Hà rời khỏi, nhưng vẻ mặt Chu Chí Thành phía sau cứng ngắt rất lâu, khó có thể trở về bình thường.

…

Mà bên kia, Lý Huỳnh Lam đang bồi hồi sau hành lang cảu rạp hát, một tay vuốt ve màn hình di động trong túi, khuôn mặt lại mang một vẻ quá mức lãnh tĩnh.

Đúng lúc này, bỗng có người gọi cậu. Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, quay đầu, chỉ thấy một bóng người cao lớn chậm rãi đi ra từ góc tối, tâm tình của Lý Huỳnh Lam trong nháy mắt vùng lên, chỉ là sau đó, khi ngọn đèn chiếu rõ khuôn mặt người đến, mọi thứ lại rơi xuống.

Người tới đúng là rất lâu chưa gặp, Hạ Tuấn Đồng.

“Huỳnh Lam” Hạ Tuấn Đồng cực kỳ thành thực gọi cậu “Tôi từ xa thấy cậu, sao lại ra ngoài chỗ này?”

Lý Huỳnh Lam mặt không đổi sắc “Hẳn là tôi phải hỏi anh như vậy mới đúng.”

Hạ Tuấn Đồng cười “Tôi tình cơ nghe nói bên trường điện ảnh U có biểu diễn một vở kịch, cậu cũng biết đấy, tôi không học hành chính quy gì, nên rất muốn xem mấy vở kịch do mấy người trụ cột của trường đóng một lần, cơ hội tốt như vậy thật sự không nên bỏ qua.”

Lý Huỳnh Lam chẳng có tậm trạng nói chuyện phiếm với gã, phần lớn thời gian vẫn là Hạ Tuấn Đồng mở miệng, chỉ là đối phương rất thức thời, thấy đối phương không tỏ ra thân thiện, nên chỉ nói hai câu rồi chủ động cáo từ.

“Tôi vào trong đã, lát chờ xem cậu biểu diễn.”

Hạ Tuấn Đồng đi phía trước, Lý Huỳnh Lam thì trở về sau hậu trường, trên đường lại gặp được Vạn Hà.

Vạn Hà cũng thấy Hạ Tuấn Đồng, kỳ lạ hỏi "Cậu mời gã đó à?" Một bên kinh ngạc, không ngờ Lý Huỳnh Lam ấy vậy vẫn liên lạc với vị này.

Lý Huỳnh Lam không nói gì, chỉ ra chỗ cánh gà nhìn ra bên ngoài sân khấu, hội trường cả trăm chỗ ngồi hiện giờ chẳng còn trống đâu hết, hàng cuối vẫn còn vài người đang đứng, chỉ là nhìn qua ngoại trừ Hạ Tuấn Đồng thì chẳng còn ai quen thuộc nữa, càng miễn bàn tới người mà cậu đang đợi.

Lý Huỳnh Lam thầm nhủ "Hắn chắc không muốn tới?"

Vạn Hà dừng lại, lúc sau mới kịp phản ứng Huỳnh Lam đang nói ai "Chưa báo, nhưng anh ấy nhất định sẽ tới…" Lý Huỳnh Lam biểu diễn, ông chủ ấy vậy mà chưa từng vắng mặt.

Lý Huỳnh Lam gật đầu, Hạ Tuấn Đồng xuất hiện chưa bao giờ là trùng hợp, vị này hiện giờ bận hơn mình rất nhiều, mà hắn chắc chắn chẳng thích xem mấy người choai choai gì đói diễn đâu.

Lý Huỳnh Lam đứng đó một lát, vừa lúc Vạn Hà định nói chuyện với cậu, Lý Huỳnh Lam lại đi toilet "Tôi đi rửa tay."

Thế nhưng chưa được hai bước đã gặp Chu Chí Thành.

Sắc mặt Chu Chí Thành không tốt lắm, thấy cậu thì vội la lên "Huỳnh Lam, tôi có chuyện muốn…"

Lý Huỳnh Lam trực tiếp phất tay ngắt lời hắn "Lát nữa biểu diễn xong hẵng nói." Khiến những suy nghĩ trong bụng Chu Chí Thành nãy giờ đều đổ trở về.

Lý Huỳnh Lam xuyên qua dãy hành lang, rồi đi vòng qua sau khán đài, cậu mở cửa bên, nhờ ánh đèn mờ mịt rón rén đi ra ngoài gọi người phía trước hai tiếng.

“Bạn học, bạn học…”

Một nữ sinh ở cuối hàng quay đầu lại, thấy rõ Lý Huỳnh Lam thì lập tức sáng mắt.

“A…”

Lý Huỳnh Lam để một ngón tay lên môi, vẫy tay với cô gái, rồi bước ra sau chỗ tối.

Nữ sinh hiểu ý gật đầu, nhẹ nhàng đứng dậy đi qua đó.

Lý Huỳnh Lam đứng sau cửa chờ cô gái, thấy đối phương, lạnh lùng trên mặt thu lại, hỏi “Xin lỗi, tôi sau màn thấy cậu, không biết cậu có biết tôi không?”

Nữ sinh kia điên cuồng gật đầu “Đương, đương nhiên… tôi với mấy người bạn tới xem cậu biểu, biểu diễn…”

Lý Huỳnh Lam dường như đã có thói quen đối mặt với mấy người kích động sùng bái cậu, cậu chỉ thản nhiên nói “Cảm ơn cậu, vậy cậu có nhớ lúc ở căng-tin thấy tôi và một người nữa?”

Nữ sinh ngây người, rồi đưa cho Lý Huỳnh Lam một đáp án vừa lòng, vì vậy, Lý Huỳnh Lam rút một tờ giấy trong ví đưa cho cô gái.

“Tôi muốn nhờ cậu giúp một chuyện…”

…

Cao Khôn đi từ đầu này của rạp hát tới đầu kia, tới tới lui lui, mãi chẳng tìm được người nào đồng ý nhường vé.

Cuối cùng, anh đứng ngoài cửa hông, nhìn thấy cách đó không

xa có một bức tường cao tầm hai thước, còn có mấy cột điện cạnh đó, bàn tay nhẹ nhàng cọ vào quần.

Vừa lúc Cao Khôn định chạy qua chỗ ấy, bên cạnh lại truyền tới bước chân, một cô gái vội vàng chạy lại.

“Anh đẹp trai, anh đẹp trai… Cuối cùng, cuối cùng cũng tìm được anh…”

Cao Khôn khó hiểu nhìn đối phương.

Cô gái kia thở dốc không ngừng, sau đó trực tiếp lôi một tờ giấy đã nhăn thành dưa muối ra bảo “Có người muốn… muốn tôi đưa, đưa cho anh.”

Cao Khôn nhận lấy, đúng là anh không cầu mà được.

Nữ sinh bảo “Nhanh lên thôi, còn năm phút nữa là bắt đầu rồi.”

Quyển 1 - Chương 33: Nhà mới (3)

DTV-EBOOK

Cầm lấy tấm vé mà nữ sinh kia đưa, Cao Khôn rốt cuộc đã có thể vào rạp hát, thế nhưng anh không đi tìm số ghế ghi trong vé, và cũng vì sau khi vào trong màn sân khấu đã nâng lên, để tránh ảnh hưởng tới người khác, anh chỉ tìm là một góc tối, giống vài người sinh viên không tìm được chỗ mà đứng đó.

Bối cảnh vở kịch là vào khoảng những năm ba mươi của thế kỷ trước, trong một thị trấn phương Nam, nhân vật chính là Chu Chí Thành, vai diễn của hắn là một đại thiếu gia một cửa tiệm may mặc, tuy rằng là thiếu gia nhưng vẫn chỉ là con tư sinh, qua mười lăm tuổi mới được lão gia đón về, giao cho nhiệm vụ buôn bán trong tiệm. Vào những ngày đói khổ ấy việc buôn bán chẳng mấy suôn sẻ, câu chuyện kể về hành trình cố gắng của hắn, vượt qua những bấp bênh của cuộc sống rồi chậm rãi trở thành người gánh vác trách nhiệm toàn gia đình.

Kịch bản đươm đầy bi kịch, ngẫu nhiên cũng có một chút hài hước xen lẫn, còn có cả những lời độc thoại rất dài, yêu cầu khảo nghiệm diễn xuất nhiều, thế nhưng không thể không nói hệ biểu diễn ở trường điện ảnh U quả thật đúng là danh bất hư truyền, đặc biệt là Chu Chí Thành, nửa điểm cũng không luống cuống, thay đổi vẻ mặt cực kỳ thành thạo.

Đối lập với vai diễn hắn phải liên tục đi lên sân khấu, phần diễn của Lý Huỳnh Lam ngắn ngủi hơn nhiều, cả vở có khoảng hai mấy đoạn kịch thì phần của cậu chỉ có khoảng ba đoạn mà thôi. Nhân vật của cậu chính là tiểu thiếu gia của cửa tiệm, cùng với đại thiếu gia che gió chống mưa. Có thể nói, cậu từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp, uống tước lưỡi trà, dùng nghiên mực bằng ngọc, sau mười sáu tuổi xuất ngại, đã được hưởng không ít thứ tốt.

Lý Huỳnh Lam lần đầu lên sân khấu chính là lúc vừa trở về từ nước ngoài, vào dịp lễ mừng thọ của cha. Cậu mặc một bộ âu phục màu đen, quần tây phẳng phiu, trong túi áo vét còn gấp một chiếc khăn tay màu lam, mặt mày như họa, phong độ nhẹ nhàng, so với khí chất ngày thường của cậu vô cùng tương xứng.

Cao Khôn đứng ở nơi đó có thể nghe thấy những lời bình luận vô cùng chân thành, không ít người tới đây vì Lý Huỳnh Lam. Cao Khôn không hiểu mấy về chuyện diễn xuất, nhưng nhân vật trên sân khấu ngay cả một cái nhíu mày, một nụ cười đều sáng chói nhường kia, quả thật chẳng khác nào Lý Huỳnh Lam ngoài đời thật.

Tiểu thiếu gia có một thanh mai trúc mã, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cậu chẳng hề quan tâm tới sinh ý trong gia tộc, giống hệt một thi nhân, gửi gắm tình cảm vào núi vào nước, cảm thương với trời đất, cậu biểu đạt tâm ý như trăng như sao với tiểu thư nhà bán thóc bên cạnh, chỉ chờ tới khi hai mươi mốt tuổi đón nàng về dinh, sau đó hai người cùng nhau du ngoạn thế gian, ngắm cảnh đẹp nhân gian.

Tiểu thiếu gia lần thứ hai lên sân khấu chính là lúc trộm chạy tới thăm nàng, bởi nghe nói nàng bị bệnh. Lúc đó thời cuộc đã thay đổi, cha không đồng ý cho cậu tùy ý hành động, nhưng cậu chỉ muốn tới thăm người ấy một lần, để rồi hôm sau sẽ lên thuyền rời khỏi đây.

Hai người hẹn nhau ở dưới gốc cây hòe bên cạnh giếng nước, tiểu thư xinh đẹp mặc bộ sườn xám màu lục tò mò hỏi cậu về văn hóa nước ngoài, tiểu thiếu gia kiễn nhẫn kể cho nàng, cậu ngồi dưới mái hiên xung quanh là những bụi hoa hồng nhạt màu, nếu bọn họ kết hôn, cậu có thể cùng nàng thưởng hoa, ngắm mặt trời lặn, phong lâm tẫn nhiễm.

Ánh mắt tiểu thư ngập tràn vẻ thương cảm, nàng chỉ nhìn về

phương xa nơi tiểu thiếu gia chỉ đến, nhẹ nhàng thở dài: Thật xa… nơi ấy thật xa…

Lần thứ ba tiểu thiếu gia xuất hiện cũng là lúc vở kịch đi vào phần kết, cuộc chiến vô tình đã phá hủy toàn bộ thị trấn nhỏ, vô luận là cửa hàng bán thóc, hay là cửa hàng may, tất cả đều ngã xuống trong làn mưa đạn tàn nhân, cha qua đời, đại thiếu gia dẫn theo cả nhà tiếp tục xuôi Nam chạy trốn, thế nhưng hắn lại không báo cho tiểu thiếu gia vẫn còn tha hương ở nơi phương xa, thẳng cho đến khi bản thân cậu trở về, chứng kiến hết thảy, nhìn nhà tan cửa nát, và tình cảm chân thành cũng đã qua đi.

Trời mưa to như trút nước, Cao Khôn chỉ thấy Lý Huỳnh Lam cả người nghiêng ngả, lảo đảo đi tới gốc cây hòe héo rũ, nhìn cành cây đã sớm khô kiệt kia.

"…Vì sao? Vì sao? Tại sao không nói cho tôi?"

Tiểu thiếu gia chậm rãi ngồi bên cạnh giếng, vuốt ve thân cây xù xì bên cạnh, rồi đọc một lời độc thoại dài nhất trong toàn bộ vở kịch.

"Tôi cứ tưởng rằng thời gian còn lâu lắm, trời biển bao la, chúng ta vẫn còn có thể hi vọng vào tương lai… Tôi không sợ mùi khói súng nồng nặc, hay bần cùng cực khổ, bởi tôi biết em luôn ở đây. Chỉ là, người vợ tôi muốn nương tựa vào, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long hiện giờ ở nơi đâu? Qua bốn mùa xuân thu đông hạ, người đã ở nơi nào? Vì sao em… không trở lại?"

Đoạn lời thoại này nếu nói trong hoàn cảnh bình thường nhất định sẽ bị người ta cười đến chết, nhưng giờ phút này được Lý Huỳnh Lam sử dụng trên sân khấu chỉ khiến cho lòng người rung động.

Vẻ mặt cậu tuyệt vọng như vậy, trải qua sinh tử triền miên, cậu khoát tay lên cây rồi run rẩy liên tục, trong khóe mắt xẹt qua

một giọt lệ, tựa như những kỷ niệm đẹp đẽ theo thời gian kết tinh thành, lại giống như qua rất nhiều năm tháng níu kéo, nhưng giờ phút này con người ấy đã rơi vào vực sâu không đáy.

Cậu duy trì cái tư thế này hơn mười giây, toàn bộ hội trường cũng lâm vào một mảnh tĩnh mịch, thẳng đến khi tiểu thiếu gia bỗng ngẩng đầu lên, nhìn về phía khán đài, hình như lầm bầm điều gì đó, lại giống như đang nói chuyện gì với ai.

“Không sao, tôi sẽ chờ, giống như như lúc trước đã từng hứa, tôi sẽ trở về, em tin tôi, cho nên hiện giờ, tôi cũng tin em. Em đã đồng ý sẽ ở bên tôi, tôi sao có thể quên đi em đây. Tôi sẽ chờ em, chờ em trở về, nếu em không ở đây, tôi sẽ tìm em, một ngày nào đó, chúng ta có thể gặp lại…”

Ánh mắt kia của cậu như mang theo một loại cố chấp nặng nề, không cam lòng, hay một loại tính cách thấy chết không sờn điên cuồng.

Biểu tình như vậy rất thích hợp với những bộ phim truyền hình hoặc phim điện ảnh, kịch bản càng khoa trương càng tạo cơ hội cho khán giả lĩnh hội ý nghĩa bộ phim. Nhưng ánh mắt tiểu thiếu gia lúc này lại xuyên qua tầng tầng biển người đánh trúng vào lòng Cao Khôn.

Đây là nhập diễn.

Hay là, đang diễn chính bản thân mình…

Tay Cao Khôn gắt gao nắm thành quyền.

Kết thúc vở kịch, đại thiếu gia thuận lợi dẫn cả gia đình trở về thị trấn nhỏ bắt đầu cuộc sống mới, mà từ cuộc đối thoại của họ, khán giả kinh ngạc biết được, tiểu thiếu gia cành vàng lá ngọc vậy mà lại đầu quân nhập ngũ, cậu nói cậu cũng phải đi tìm, về việc tìm kiếm thắng lợi hay người nào đó, chẳng ai có thể biết

được…

Vở kịch kết thúc, đèn trong hội trường đã sáng lên, khán giả đồng loạt đứng dậy nhiệt liệt vỗ tay, nhóm diễn viên cùng nhau lên sân khấu cảm ơn, Lý Huỳnh Lam đứng ở một góc, vừa tiếp các bạn học tới chúc mừng và thăm hỏi, vừa trộm nhìn quanh hội trường, kết quả vẫn không thể tìm được bóng người quen thuộc kia.

Một người nữa cũng đang lén lút tìm kiếm cái gì đó, còn có Hạ Tuấn Đồng ngồi ngay hàng đầu, gã biết lãnh đạo sao có khả năng lẫn lộn trong đám người này mà xem diễn, nếu chẳng may bị fan bắt gặp có khi kéo y ra ăn sạch mất thôi, thế nên chỉ có khả năng xem từ phòng trên tầng.

Gã đeo kính râm và mũ rất dày, thừa dịp mọi người không chú ý, Hạ Tuấn Đồng bước lên lầu hai, ngoài cửa gian phòng nhỏ ở trên gặp được vài tên vệ sĩ quen thuộc.

Hạ Tuấn Đồng tiến lên chào hỏi, đối phương cũng coi như biết gã, do dự mãi vẫn cho vào, cửa vừa mở ra đã thấy Trác Diệu và Phan Minh Câu đang ngồi cùng nhau, bên cạnh còn có mấy người đàn ông trung niên, nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Người đàn ông xa lạ kia nhìn thấy Hạ Tuấn Đồng thì cười giới thiệu cho hai vị khác, còn Phan Mình Câu vửa ngẩng đầu lên thấy vậy thầm nghĩ thôi xong rồi, mấy kỹ xảo nhỏ bé của mấy vị sao này nọ họ đã thấy nhiều, chẳng thiếu kẻ có ý đồ với bọn họ, nhưng mà cũng phải nhìn người trước đã chứ, Hạ Tuấn Đồng tự cho mình là thông minh, ai ngờ lại cố tình đánh sét với Trác Diệu, cái gã này làm người chẳng muốn lại thích đi làm thiêu thân.

Quả nhiên, Trác Diệu vừa thấy Hạ Tuấn Đồng thì vẻ mặt lập tức trầm xuống.

Hạ Tuấn Đồng tỏ ra không biết, lễ phép chào hỏi đối phương, sau đó lại lôi cái lý do đối phó với Lý Huỳnh Lam ban nãy ra, nói muốn tới học tập, không ngời Lý Huỳnh Lam diễn tốt như vậy, bla bla mãi mãi, đợi tới khi gã phát hiện ra, có lẽ đã chậm.

“Hoặc là cậu cút ngay trong vòng 2 phút, hoặc là vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa!” Trác Diệu lạnh lùng.

Hạ Tuất Đồng chả hiểu ra sao, lúc này mới ngẩn người.

Mà người đàn ông trung niên ngược lại thì chỉ cười cười nhìn đối phương, đứng ra hòa giải “Người mới không hiểu chuyện, nhìn qua cũng rất thông minh, A Diệu đừng nóng giận, cho cậu ta cơ hội.”

Trác Diệu hừ một tiếng “Loại người này, bên ngoài tùy tiện kéo về cũng tìm được chục người giống nhau như đúc!”

Người đàn ông kia cũng không nhiều lời nữa, nhìn vai ngậm miệng.

Vẫn là Phan Minh Câu mềm lòng, thấy vẻ mặt cứng ngắt của Hạ Tuấn Đồng, thì phất tay với gã “Còn không mau đi, đứng đực ra đây làm gì?”

Hạ Tuấn Đồng lúc này mới vội vàng liên tục xin lỗi, sau đó vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi xuống lầu, gã lại như trước chẳng hiểu mô tê gì, cả người chẳng khác nào bị đạn tạc đến nỗi mất máu quá nhiều, sau đó lại nhìn về phía đằng sân khấu tính toán, gã chẳng hiểu Trác Diệu tức giận cái gì, nhưng ngược lại muốn tìm Lý Huỳnh Lam mời cậu một bữa, thuận tiện tu bổ quan hệ một chút, nếu không thì nghiệp diễn của gã toi ngay từ đây mất thôi.

Hạ Tuấn Đồng cảm thấy bản thân thông minh quá đi, vì thế vội

vàng vòng ra phía sau, kết quả vừa tới nơi không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy một người nữa, dáng người không sai biệt với gã lắm đang đứng cạnh cửa, cùng với người diễn vai đại thiếu gia nói chuyện, Hạ Tuấn Đồng nhìn chằm chằm nửa mặt quen thuộc tới khó hiểu kia một lúc, trong đầu không ngừng liên tưởng tới câu nói của Trác Diệu.

Tùy tiện kéo về cũng tìm được cả chục người giống nhau như đúc...

Tuy nói Hạ Tuấn Đồng gã đã vào giới từ lâu, cũng coi như có chút tác phẩm, nhưng quan hệ với những ngôi sao khác cho tới bây giờ cũng không được như ý cho lắm, hơn nữa gã lại vừa bị ông chủ lớn uy hiếp xong, tậm trạng Hạ Tuấn Đồng giớ phút này chẳng nói cũng đã biết.

Chu Chí Thành lúc đầu vốn muốn đi chúc mừng Lý Huỳnh Lam, nhưng hắn cũng biết hôm nay Trác Diệu sẽ tới nên mình chắc cũng chẳng có cơ hội đâu, đang định gỡ lớp hóa trang ra, ai ngờ lại gặp được Cao Khôn cũng đang muốn tìm người.

Một khắc kia, tâm trạng vui vẻ của Chu Chí Thành trong nháy mắt đã sụp đổ, hắn vội vàng ngăn cản người đang có ý định tiến vào bên trong kia.

Thực ra Chu Chí Thành muốn trực tiếp vạch trần đối phương, hỏi anh ngụy trang thành trợ lý bên Ánh Sáng là có ý gì, kết quả vừa định mở miệng lại gặp Hạ Tuấn Đồng ở đầu kia.

Chuyện Lý Huỳnh Lam có hứng thú với vị thần tượng này không phải chỉ có mình Vương Nghi Hoan biết, Chu Chí Thành vẫn nghẹn chuyện này từ đó đến giờ, cơ mà vì chẳng ai có thể đoán ra tâm tình của Lý Huỳnh Lam như gần như xa kia, Chu Chí Thành muốn tìm hiểu cũng chẳng biết nên làm thế nào, vì thế nên đành ngậm cục tức trong lòng mà thôi, không ngờ lại

gặp được đối phương chỗ này.

Nhưng khi thấy khuôn mặt Hạ Tuấn Đồng, Chu Chí Thành lại bỗng ngẩn ra, hắn nhìn chằm chằm vào đó một lúc, rồi mới chậm rãi chuyển hướng tới Cao Khôn, thắc mắc vốn khóa chặt trong lòng đột nhiên 'lạch cạch' vài cái, hoàn toàn sáng tỏ.

Vì sao… Tới lúc này mới phát hiện đây?

Mà Cao Khôn thấy Hạ Tuấn Đồng thì cũng hơi sửng sốt, thế nhưng anh rất nhanh lại khôi phục vẻ đạm mạc bình thường, chuyện này chẳng có gì ảnh hưởng tới tâm trạng của anh, chỉ bảo "Tôi muốn tìm Huỳnh Lam một chút…"

Nếu như là Cao Khôn trước đây, anh nhất định sẽ ở bên ngoài chờ người dù thế nào cũng không tiến vào, nhưng bên ngoài trông anh bình tĩnh là vậy, trong lòng chẳng hiểu sao lại như có lửa cháy bùng, bởi vì đoạn độc thoại và ánh mắt cố chấp của Lý Huỳnh Lam vừa rồi, Cao Khôn chẳng mấy khi xúc động như vậy.

Nhưng hai chữ 'Huỳnh Lam' của anh lại khiến cho hai người ở đây có cảm giác như đang nằm mơ, đặc biệt là Chu Chí Thành, vẻ mặt hắn trong chớp mắt vặn vẹo một cái, nhưng nhờ khả năng diễn xuất của mình, hắn rất nhanh ổn định lại được cảm xúc.

Trong đầu liên tục xoay chuyển, hắn có thể chú ý tới sắc mặt chẳng mấy tốt đẹp gì của Hạ Tuấn Đồng, hơn nữa thái độ này với Cao Khôn, Chu Chí Thành không biết giữa hai người này có vấn đề gì, nhưng hắn cần biết được việc này.

Chu Chí Thành nhìn về phía Hạ Tuấn Đồng, cũng nói câu kia "Tôi cũng tìm Huỳnh Lam"

Chu Chí Thành ánh mắt chợt lóe, hắn nói với Cao Khôn "Được thôi, anh theo tôi trước đã, nhưng mà anh…" Hắn nhìn về phía

Hạ Tuấn Đồng “Hậu trường hơi lộn xộn, cứ từ từ đã.”

Hạ Tuấn Đồng nổi giận, trong giới ai là không biết tình tình của gã, vị này chẳng dễ hầu đâu.

“Sao anh ta có thể đi vào mà tôi lại phải chờ?” Gã xuýt nữa phun ngay ra câu cậu mắt chó chẳng lẽ không nhận ra tôi sao?

Còn Chu Chí Thàn chỉ nói “Anh ta là trợ lý bên Ánh Sáng”, sau đó còn xác nhận với Cao Khôn “Có phải không? Chắc vẫn là thực tập sinh nhỉ?”

Cao Khôn ngừng lại, không nói gì.

Thế nhưng lời này hiển nhiên triệt để khiến Hạ Tuấn Đồng nổi khùng, quả nhiên tên này đến tranh cơm với gã, Hạ Tuấn Đồng ném một ánh mắt sắc như dao về phía Cao Khôn, rồi bỗng nói.

“Mày? Mày là cái gì vậy? Thực tập sinh? Cũng xứng!”

Cao Khôn nhướng mày.

Chu Chí Thành khẽ nhếch môi.

Hạ Tuấn Đồng lại nói “Đừng cho là tao không biết thằng oắt mày định làm gì, định chơi tao đó hả, mày ở đâu ra thế? Mày tưởng chỗ mày ngồi chắc lắm rồi ha? Ha, nực cười!”

Nói xong, gã nhìn từ đầu tới chân Cao Khôn một cái, chỉ thấy quần áo của người này chẳng biết là hiệu gì, trên vạt áo còn dính đủ loại dầu mỡ, đôi giày kia vừa bẩn vừa cũ, viền giày còn hơi bong tróc.

Hạ Tuấn Đồng lấy chiêu Trác Diệu vừa dùng với gã lúc nãy ra, quát “Cho mày ba giây, nhanh cút cho tao, từ ổ chó nào chạy tới đây vậy, nếu không tao cho mày ăn đủ.”

Chu Chí Thành thấy vẻ mặt nhăn nhó của Cao Khôn, còn Hạ Tuấn Đồng bên cạnh vẻ mặt như bị người ta giẫm phải đuôi, trong lòng cũng biết ngay sẽ có kết quả như vậy, hắn hả hê lắm, đang định thêm mắm dặm muối hai cậu, chợt nghe thấy giọng nói sau lưng.

“Anh bảo… ai cút đi cơ?!”

Mọi người kinh ngạc, đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Lý Huỳnh Lam tay đút túi quần đứng phía sau, quần áo vẫn chưa kịp thay, còn trên mặt thì cực kỳ lạnh lẽo.

Quyển 1 - Chương 34: Nhà mới (5)

DTV-EBOOK

"Anh bảo ai cút?"

Dưới ánh mắt ngơ ngác của ba người, Lý Huỳnh Lam lại hỏi một lần nữa, ngữ khí càng trầm thấp.

Hạ Tuấn Đồng há miệng thở hắt ra, lúc này gã giống như bị gió bão của Lý Huỳnh Lam lúc này đè bẹp, tất cả uất ức nãy giờ trong lòng đều nghẹn xuống. Gã vốn cho rằng đối phương chẳng qua chỉ là một trợ lý mà thôi, cho dù tới làm ở Ánh Sáng, bằng thân phận của gã mà chẳng lẽ không giáo huấn được một chút hay sao, ai ngờ Lý Huỳnh Lam vậy mà chẳng thèm cho gã một chút mặt mũi nào hết như vậy.

Nếu so sánh thì tính tình của Hạ Tuấn Đồng chẳng kém cạnh tí tẹo nào so với người trước mặt, nhưng nếu so thân phận, gã vẫn chưa có cái gan diễu võ giường oai trước mặt Lý Huỳnh Lam đâu, vì thế đành hạ mình xuống một bậc, tạm thời cho như là một chuyện hiểu lầm.

"Huỳnh Lam, tôi…"

Ai ngờ Lý Huỳnh Lam trực tiếp chặn họng gã, không vui hỏi "Anh gọi tôi là gì vậy, tôi rất thân với anh sao?"

Hạ Tuấn Đồng ngẩn ra, lúc này lại chú ý tới Chu Chí Thành bên cạnh, ánh mắt chứa đầy ý tứ châm chọc kia quả thật có thể biết gã thành thằng đần được rồi, da mặt gã bị người ta chọc đến nhăn nhúm cả lại.

Lý Huỳnh Lam thấy gã vẫn cứ chần chờ, cuối cùng câu "Biến!" lạnh lùng cũng ra khỏi miệng, triệt để đè bẹp vở kịch nực cười

của gã, ngay cả một chữ cũng không dám nói, gã khuất nhục rời đi.

Hạ Tuấn Đồng vừa bị đuổi đi, còn Chu Chí Thành cũng chẳng vui vẻ gì, trong lòng hắn giờ phút này chỉ có sóng cuộn biển gầm, nhưng trên mặt hắn vẫn tỏ ra ôn nhu, cố gắng khắc chế mà tiến lên trấn an Lý Huỳnh Lam, chỉ thấy đối phương né tránh, ánh mắt kia chẳng khác nào lúc trước dành cho Hạ Tuấn Đồng, vẫn là lạnh lùng như vậy, thậm chí còn có một chút thất vọng… Chán ghét?

Chu Chí Thành ngạc nhiên, cuống quít muốn mở miệng giải thích, chợt nghe Lý Huỳnh Lam dùng giọng điệu xa lạ mà hắn chưa từng bao giờ gặp qua, bảo "Đừng giả bộ nữa, tôi không ngu!"

Chu Chí Thành như bị sét đánh.

Lý Huỳnh Lam không rảnh thưởng thức vẻ mặt của hắn, thấy Cao Khôn vẫn trầm mặc như lúc trước, khó chịu nhíu mày.

"Đi!"

Cao Khôn cứ tưởng rằng Lý Huỳnh Lam cũng đuổi anh đi, thế nên vẫn cứ thành thật đứng đực ra đấy.

Lý Huỳnh Lam chẳng còn lời gì để nói nữa, liếc mắt xem thường anh, sau đó giữ chặt tay anh rồi lôi ra ngoài, vóc người anh rất cao to, Lý Huỳnh Lam mới đi hai bước thì suýt nữa bị anh kéo trở lại, may thay Cao Khôn cũng thức thời, để cậu kéo ra ngoài.

Chỉ còn lại Chu Chí Thành với khuôn mặt trắng bệch vẫn đứng lì đó, rất lâu không động.

Hai người lần theo lối cửa sau ra ngoài rạp hát, rồi xuyên thẳng qua con đường hai bên trồng đầy cây ngô đồng.

Cao Khôn phía sau chỉ nhìn Lý Huỳnh Lam kéo anh đi, thẳng tới khi đối phương bỗng dừng bước, quay đầu trừng anh.

Dưới tầm mắt của đối phương, Cao Khôn nhẹ nhàng hỏi một câu khiến Lý Huỳnh Lam xém tí nữa là hộc máu.

Anh nói "Cậu vẫn chưa thay đồ…"

Lý Huỳnh Lam bỗng hỏi "Anh tới xem à?"

Cao Khôn biết cậu đang nói tới màn biểu diễn vừa rồi, vậy nên gật đầu "Có xem, cảm ơn cậu… đã đưa vé cho tôi"

"Tôi cũng để vé ở nhà, anh không chú ý sao?"

Cao Khôn ngạc nhiên, lắc đầu.

Lý Huỳnh Lam cắn môi.

Cao Khôn sợ cậu mất hứng, nên vội bảo "Diễn rất hay…" Vốn anh còn định khen diễn xuất của Lý Huỳnh Lam, chỉ là lời tới cửa miệng rồi lại chẳng biết nói thế nào cho tốt, nên chỉ có thể vặn vẹo nói ra hai chữ nữa.

"Rất hay… Rất hay…"

Lời khích lệ khô khan mà nghiêm túc như vậy nhẹ nhàng vuốt ve nội tâm của Lý Huỳnh Lam, khóe môi cậu hơi gợn lên.

Ven đường chỉ có hai ánh đèn mờ nhạt, ánh sáng mờ mịt xuyên qua những tàng cây thấp thoáng héo rũ, khiến vẻ mặt của Lý Huỳnh Lam có chút mơ hồ, nhưng hai mắt cậu vẫn mở rất to, chẳng hề chớp mắt nhìn Cao Khôn. Cậu vẫn mặc bộ âu phục lúc trước, giống hệt như đoạn kịch dưới gốc cây hòe, lúc tiểu thiếu gia chờ đợi nàng tiểu thư kia.

Thấy thần sắc Cao Khôn có chút mê muội, Lý Huỳnh Lam tiến lên một bước, cười hỏi "Nghĩ gì vậy?"

Khuôn mặt đẹp đẽ càng trở nên rõ ràng, dưới ánh đèn mông lung, tựa như một màu sắc ôn hòa điểm xuyết trên tờ giấy Tuyên Thành, nhiễm thêm một sắc thái kiều diễm.

Cao Khôn cảm thấy nội tâm mình như đang khẽ rung động.

Anh ấp úng "Nghĩ… nghĩ diễn…"

Lý Huỳnh Lam hỏi "Anh có thích không?"

Cao Khôn theo phản xạ gật đầu.

"Thích đoạn nào?"

Cao Khôn chẳng hề do dực "Đoạn cậu diễn…"

Lý Huỳnh Lam cười, nhưng rồi cậu lại bảo "Anh không thấy tên tiểu thiếu gia đó rất ngu sao?"

Cao Khôn nghi hoặc.

Lý Huỳnh Lam nói "Cậu ta không nên tham lam, tốt nhất là lại đi ra nước ngoài, cố gắng mà quên đoạn thời gian đó đi, cả đời người nhớ được bao nhiêu thứ, chỉ là tình cảm thời niên thiếu mà thôi, qua vài năm còn nhớ được ai, ngày qua dần sẽ quên hết, có đúng không?

Cao Khôn trầm mặc.

Lý Huỳnh Lam còn nói "Thiếu một người cũng không phải không sống nổi, chết còn đần độn rồi chờ, thật là ngốc, hắn nào kết cuộc chẳng tốt đẹp gì, cô đơn cả nửa đời sau…"

“Thật xin lỗi” Cao khôn rất lâu mới nói.

Lý Huỳnh Lam dừng lại, ngạc nhiên nhìn đối phương “Tôi đang nói về vở kịch mà.”

Cao Khôn vừa trịnh trọng, vừa thành khẩn “Thật xin lỗi, Huỳnh Lam… Xin lỗi…”

Lý Huỳnh Lam thu lại nụ cười trên mặt “Anh hận tôi sao?”

Cao Khôn chẳng hề chần chờ lắc đầu, vẫn nói câu kia “Cậu đừng nghĩ như vậy, chuyện này không liên quan tới cậu.”

“Anh thật ra cũng biết đúng không? Trước kia anh ra tù không nói với tôi, là vì có hiểu lầm, trong hai năm anh vào trường thanh thiếu niên, tôi đi tìm anh, viết thư cho anh, thật ra lúc đó anh cũng đã biết rồi, sau hai năm cơ bản anh cũng không ra được, lại còn tiếp tục ngồi tù, nhưng lại không nói cho tôi, chắc vì hận tôi đúng không, anh vẫn hận tôi…”

Giờ phút này, Lý Huỳnh Lam bỗng nhớ tới lúc trước Lưu Hỉ Nhạc từng nói với cậu.

Anh tôi từng nói, ngoại trừ chúng ta, trên đời này, anh chẳng còn ai hết…

Cao Khôn ngẩn ra, anh không nghĩ tới chuyện Lý Huỳnh Lam sẽ đoán được, anh sốt ruột, lần thứ hai nhấn mạnh “Tôi không hận cậu, tôi chưa từng trách cậu” Về phần tại sao anh chưa nói cho cậu biết, Cao Khôn chỉ có thể trả lời một câu.

“Thật xin lỗi…”

Lý Huỳnh Lam nhìn vẻ mặt anh, cười khổ “Nhưng anh đâu hối hận, nếu trở lại lúc ấy, anh vẫn sẽ làm vậy, đúng không?

Cao Khôn không nói gì, như đã ngầm thừa nhận.

Lý Huỳnh Lam bỗng bừng tỉnh, gật đầu "Là mẹ… Mẹ tôi, bọn họ từng tìm anh trước phiên tòa… Là mẹ tôi!"

Cao Khôn nhíu mày.

Lý Huỳnh Lam cũng đoán được Lý Tiểu Quân và Lý Nguyên Châu nói gì với Cao Khôn.

"Sao anh tin bà ấy mà không tin tôi, sao anh không để tôi cứu anh? Sao anh lại muốn nhận tội?"

Cao Khôn nhỏ giọng "Đã làm, dù sao cũng phải trả giá"

"Đồ ngốc, đồ ngốc…"

Lý Huỳnh Lam trừng Cao Khôn, trong mắt lại có một tia oán giận, nội tâm cậu lại bắt đầu nóng nảy, phần cảm xúc này chẳng thể nào phát tiết được, cậu đưa tay lên đầu giật tóc chính mình.

Cao Khôn hoảng sợ, vội vàng bước tới giữ chặt tay cậu, sau đó tay còn lại gắt gao ôm Lý Huỳnh Lam vào ngực.

"Huỳnh Lam, Huỳnh Lam… Bình tĩnh một chút được không, đừng nghĩ, đừng nghĩ"

Lý Huỳnh Lam tựa như trở về cơn ác mộng ngày ấy, cảm xúc suy sụp vô pháp khống chế, cậu lắc đầu, thở dốc.

"A Khôn, em rất hận…"

Nhưng cậu chẳng biết nên hận ai nữa, vậy nên chỉ có thể hận bản thân mình.

“Em đã đi tìm anh, anh có biết không, ở đường Bỉ Dực, trường học, thị trấn G, em đã đi rất nhiều, nhưng không thấy anh, chẳng có ai nói cho em biết anh ở nơi nào, chỉ có thể tự mình tìm, nhưng chẳng thấy anh đâu hết…”

Tiếng nói của Lý Huỳnh Lam rất nhẹ, còn Cao Khôn nghe được, trái tim như bị dao cứa, trong thời gian anh phải trả giá trong nhà giam lại không hề biết Lý Huỳnh Lam cũng phải đau khổ vì điều đó, loại tâm trạng tự trách và áy náy đã tra tấn cậu rất lâu, Lý Huỳnh Lam không biết Cao Khôn đã vượt qua sáu năm ấy như thế nào, giống như anh ũng chẳng biết Lý Huỳnh Lam một ngày sống dài đằng đẵng như hai ngàn năm.

“Thật xin lỗi… Thật xin lỗi…”

Cao Khôn vỗ nhẹ lên sống lưng Lý Huỳnh Lam, vuốt ve mái tóc của cậu, chẳng biết nói gì khác ngoài câu xin lỗi, khớp hàm anh cứng đờ, trên thái dương cũng xuất hiện gân xanh.

Lý Huỳnh Lam ôm lại anh, nghe Cao Khôn nói, trong lòng cảm xúc cuồn cuộn.

“Anh sẽ không đi nữa, đúng không?”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn Cao Khôn, dưới ánh đèn đường mờ mịt, đôi mắt cậu như có ánh nước, nhìn qua y hệt nước mắt, bên trong dường như vẫn còn vẻ tuyệt vọng không hề tiêu tan, mơ hồ giống như đoạn diễn độc thoại bên giếng nước Cao Khôn xem lúc trước.

Dưới ánh mắt ấy, Cao Khôn ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Huỳnh Lam cười, mặc cho nụ cười ấy có chút chua sót, nhưng cậu vẫn cười lần nữa.

Cậu nhẹ nhàng cọ đầu vào cổ Cao Khôn, dán hai má vào ngực

anh, hệt như một chú mèo Ba Tư đang làm nũng.

Đây không phải lần đầu tiên hai người thân cận thế này, nhưng giờ phút này, chẳng hiểu sao tay chân Cao Khôn cứng đờ hết vào, sau đó anh ý thức được động tác này của mình càng khiến Lý Huỳnh Lam vùi sâu vào trong lòng mình, lồng ngực anh hiện tại hệt như bị một vật mạnh mẽ nện vào.

Anh kinh ngạc nhìn người gần mình trong gang tấc.

Lý Huỳnh Lam cũng nhìn anh, so với vẻ thâm trầm của Cao Khôn, biểu tình của Lý Huỳnh Lam còn có chút bất lực, Cao Khôn không lùi được ra đằng sau, rồi anh phát hiện ra Lý Huỳnh Lam càng ngày càng sáp lại gần, Cao Khôn biết cậu định làm gì, nhưng phản ứng của anh tuyệt đối chính là vấn đề, anh hệt như một cái ván cửa hiên ngang đứng đó, tùy ý cảm nhận hơi thở ấm áp của cậu càng ngày càng gần.

Ngay lúc hai đôi môi sắp chạm nhau, bỗng một tiếng quát khẽ vang lên, chấm dứt bầu không khí quỷ dị giữa hai người.

“Huỳnh – Lam!”

Cao Khôn cả kinh, vội buông lỏng hai tay.

Ngược lại, Lý Huỳnh Lam chỉ ngạc nhiên một lúc rồi khôi phục rất nhanh, tiện đà chậm rãi quay đầu nhìn về phía kia.

Chỉ thấy đầu đường có một chiếc ô tô đen đang đỗ, cửa kính chỗ ngồi phía sau đã hạ xuống, một người đang ngồi nhìn về phía này, vẻ mặt chẳng hề biến hóa, nhưng ánh mắt lại chứa đầy tức giận bắn thẳng về phía này.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra, một người đàn ông cao gầy bước xuống.

Đối phương tiến gần về nơi này, Lý Huỳnh Lam lúc này mới chậm rãi buông lỏng bàn tay còn nắm trên cổ tay của Cao Khôn, không hề e dè mà đi qua.

Trác Diệu nhìn Lý Huỳnh Lam mặt chẳng đỏ tim chẳng đập, lại liếc sang bên cạnh thì gặp được một người rất quen, nhíu chặt mày.

Thấy đối phương, Cao Khôn rốt cuộc cũng lui một bước, cách Lý Huỳnh Lam khoảng một cán tay, sau đó lễ phép gật đầu với Trác Diệu.

Quyển 1 - Chương 35: Nhà mới (6)

DTV-EBOOK

So với thái độ của Cao khôn, Trác Diệu hiển nhiên lãnh đạm hơn rất nhiều, y nhìn chằm chằm vào đối phương, ánh mắt sắc bén mà nghiêm khắc.

Thanh niên trước mặt so với đứa trẻ trong trí nhớ của y cao lớn hơn rất nhiều, có thể thấy được một vài đường nét quen thuộc trên gương mặt, chỉ là ngũ quan đã sâu sắc hơn và cậu bé năm đó nay đã trở thành một người đàn ông, thế nhưng tính cách ngược lại vẫn trầm mặc ít lời như ngày trước, khiến người ta không thể đoán ra.

Trác Diệu chăm chú nhìn vào ánh mắt Cao Khôn, giống như có thể tìm được điều gì từ đó, nhưng Cao Khôn lại cứ cúi đầu mãi, nên động tác của Trác Diệu cũng chẳng dò ra được gì.

Trác Diệu chỉ bảo "Tôi có chuyện cần nói với Huỳnh Lam" Ngữ khí của y hàm ý cảnh cáo, ai ở đây cũng có thể nghe ra.

Cao Khôn cứng người, rồi phối hợp nói "Được."

Thấy đối phương chỉ liếc mắt nhìn mình một cái rồi đi, Lý Huỳnh Lam buồn bực, tiến lên hai bước định giữ Cao Khôn lại, vậy mà bị Trác Diệu nghiêng người chặn.

"Theo tôi trở về, chúng ta phải nói chuyện tử tế một lần." Trác Diệu trầm giọng.

Lý Huỳnh Lam quay lại, khóe môi hơi nhếch, cuối cùng vẫn gật đầu theo y "Đi" Nếu đã như vậy, giải quyết hết cũng tốt.

Cả đường không nói chuyện, thẳng đến khi ô tô đỗ lại trước biện

thự ven biển, Lý Huỳnh Lam mở cửa đi vào trước, sau đó là Trác Diệu, vừa bước vào nhà, y đã hỏi thẳng "Cháu định dây dưa tới bao giờ đây?"

Lý Huỳnh Lam cảm thấy buồn cười "Chú có lập trường gì mà hỏi cháu vấn đề này?" Giống hệt như lần giấu diếm chuyện Cao Khôn chưa chết mà phải vào tù, lần này Trác Diệu có vẻ thẳng thắn hơn nhiều với cậu.

Trác Diệu tránh đề tài này "Cháu liên lạc với cậu ta từ bao giờ?"

Lý Huỳnh Lam vốn định cự tuyệt trả lời, nhưng cậu bỗng nhớ tới điều gì, sau đó đáp "Khoảng tháng sáu."

"Thậm chí đã nửa năm rồi" Trác Diệu thở dài "Cháu thật ích kỷ."

"Biểu cữu" Lý Huỳnh Lam tháo xuống vẻ lạnh lùng ngày thường, chân thành nói "So với tôi, chú biết lúc Cao Khôn ra tù sớm hơn nhiều, nhưng chú không tìm anh ấy, bằng không hiện giờ sao chú lại hỏi tôi về việc đó, thật ra chú cũng biết anh ấy vô tội, đúng không?"

"Không phải", Trác Diệu nói như đinh đóng cột "Cậu ta giết người."

"Phải. Anh ấy giết người" Lý Huỳnh Lam hét lên "Nhưng là lỗi của cháu, tại cái người đã chết kia, tại mẹ cháu, tại ông ngoại, và cả chú cùng mấy người của chú nữa! Cao Khôn không hề phạm tội! Chúng ta vong ân phụ nghĩa, đổi trắng thay đen! Tại sao lại có thể sống mà không có lương tâm như vậy?"

Lý Huỳnh Lam gào lên rồi nhìn Trác Diệu, thậm chí cậu còn không dám để mình khóc trong cái hôm mình gặp lại Cao Khôn "Chú có biết lần đầu tiên cháu nhìn thấy, anh ấy đang làm gì không? Hôm đó trời nóng như lửa, anh ấy ở trong công trường dọn xi-măng, anh ấy thực ra đã có thể đỗ đại học U, thậm chí

thư báo đã gửi đến rồi, nhưng mà mọi thứ đều sụp đổ, sụp đổ hoàn toàn, vì cháu, vì những người chúng ta! Chúng ta nợ anh ấy rất nhiều, đây không phải là chỗ anh ấy nên ở!"

Đối mặt với Lý Huỳnh Lam kích động như thế, Trác Diệu vẫn bình tĩnh như trước, thậm chí y còn có một chút lãnh khốc, y không ngờ mình sẽ nói câu này.

"Cháu nghĩ như vậy bởi cháu vẫn không biết sự thật."

"Vậy thì chú nói cho cháu biết sự thật là gì?" Lý Huỳnh Lam cảm thấy cực kỳ hoang đường "Chẳng lẽ chính cháu mắt thấy tai nghe lại có thể là giả sao?"

Trác Diệu cắn răng "Vậy cháu nói cho tôi biết, chuyện cậu ta giết người là sao? Chuyện giết người là thế nào?"

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, trong đầu bỗng lướt qua màu máu đỏ tươi đang tràn tới gần, tầm mắt dần dần chỉ còn một sắc đỏ.

"Đó… Đó là bởi vì… Anh ấy như vậy, là bởi vì…"

Lý Huỳnh Lam há mồm ấp úng, âm thanh ngày càng nhỏ, lông mày nhíu chặt, tự giam mình vào những ký ức đau khổ.

Trác Diệu thấy khuôn mặt Lý Huỳn Lam đã tái nhợt, vội vàng bước tới kéo cậu ngồi xuống, giọng nói cũng trở nên mềm nhũn.

"Huỳnh Lam, Huỳnh Lam, đừng nghĩ nữa, tất cả đã qua rồi. Xin lỗi, lần sau chúng ta sẽ tiếp tục đề tài này, cháu nghỉ trước, tôi bảo người làm hâm sữa đưa cho, nhanh thôi…"

Lý Huỳnh Lam kéo Trác Diệu lại, ngắt lời "Biểu cữu, A Khôn không cố ý, anh ấy làm vậy bởi vì cháu, vì cháu, cháu cam đoan với chú, cháu hiểu anh ấy, cháu hiểu anh ấy…"

Trác Diệu nhìn cảm xúc đang cuộn trào trong mắt Lý Huỳnh Lam, còn đâu là thanh niên không hề biết tới sợ hãi ngày thường, vui buồn yêu ghét như sắp tràn ra từ hốc mắt, biểu hiện ấy nào có phải là cảm xúc mà một người bạn nên có, Trác Diệu chợt nhớ tới cảnh vừa nhìn thấy trong xe.

Y bỗng nói "Huỳnh Lam, cháu mệt rồi, hiện giờ cháu không làm chủ được cảm xúc, điều đó không hề thật."

"Là thật!" Lý Huỳnh Lam không bị y làm hoảng hốt, cậu kiên định mà nói "Cảm giác của chính mình, còn có tình cảm đối với anh ấy, không người nào so với cháu có thể rõ ràng hơn…"

Trác Diệu tưởng rằng Lý Huỳnh Lam sẽ né tránh vấn đề này, không ngờ đối phương vậy mà lại nói trắng ra, khiến y phải sử dụng biện pháp mạnh.

Trác Diệu giận tái mặt "Tình cảm cái gì? Tình cảm nào? Cháu mới cùng cậu ta ở chung chỉ mới vài năm? Năm đó cháu mới mấy tuổi? Không phải đâu!"

"Là nó!" Lý Huỳnh Lam phản bác.

Trác Diệu cười nhạt "Đó là vì cháu thương hại cậu ta, đó là áy náy, Huỳnh Lam, đó không phải yêu!"

Thấy Lý Huỳnh Lam giật mình, Trác Diệu biết lời mình có vẻ rất cay độc, thế nhưng y cảm thấy vấn đề này không thể không giải quyết, Lý Huỳnh Lam trưởng thành cũng chẳng thuận lợi lắm, có lẽ đây mà là nguyên nhân dẫn tới tình cảm hiện giờ của cậu lại chệch hướng như vậy, không biết bây giờ có còn kịp không, nhưng y phải dẫn đường cho ngường cháu này, không thể để tình trạng này tiếp tục được.

Trác Diệu ngồi xổm xuống, thu lại lạnh lùng trong lời nói, thâm ý bảo "Một đứa trẻ mười ba tuổi liệu có thể hiểu được tình cảm

là gì? Cháu năm ấy còn quá nhỏ, chuyện này lại để lại cho cháu đả kích quá lớn, khiến cháu nhớ mãi không quê, nhưng đây là cố chấp, là dựa giẫm, là ảo giác của cháu, nhiều năm như vậy, cháu đã không còn là Lý Huỳnh Lam lúc trước, Cao Khôn cũng không phải cậu ta ngày đó, cháu nhớ rõ, là người trong trí nhớ mà thôi, hoặc là, dùng trí nhớ của cháu mà tô đẹp cho cậu ta."

"Anh ấy quả thật không phải" Lý Huỳnh Lam lắc đầu, ánh mắt dần tỉnh táo "Bởi vì nguyên nhân là chúng ta, bắt buộc anh, chính là…" Lý Huỳnh Lam đứng lên "Vô luận anh ấy trở thành dạng gì, nhưng vẫn còn cháu!"

"Huỳnh Lam!"

Thấy Lý Huỳnh Lam xoay người rời đi, Trác Diệu đột nhiên cao giọng "Cao Khôn không còn là một người đáng tin, cháu căn bản chẳng biết gì về cậu ta, gia đình cậu ta,… Cháu sẽ hối hận."

Lý Huỳnh Lam dừng lại, lạnh lùng bỏ lại một câu "Cháu hiểu" Sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi.

…

Mà bên kia, Cao Khôn vội vội vàng vàng trở về nhà bếp. khí thế ở đó quả nhiên còn cao ngất trời. Lưu Hỉ Nhạc trong đó đang cắm đầu cắm cổ đánh vẩy cá.

"Ca, anh về đó hả…" Cậu ta mặc dù không có nhiều lời, nhưng bộ dáng lúc này hiển nhiên như thở phào nhẹ nhõm hẳn ra, một người làm việc vất ơi là vất.

Cao Khôn nhan chóng đeo bao tay, mặc tạp dề bước vào, tới bên cạnh hỗ trợ "Tôi đến đây."

Lưu Hỉ Nhạc dịch sang một bên, lại nói "Ông chủ nói đáng ra sẽ không nhiều việc như thế, nhưng lại có hai người mới về quê,

cuối tuần mới lên, đến lúc đó sẽ thoải mái hơn."

Vừa mới nói xong, chỉ thấy một người đàn ông đẩy cửa bước vào, ông chú này khoảng tầm bốn, năm mươi tuổi, nuôi một chỏm râu mép, đi đứng khập khiễng, thế nhưng thấy Cao Khôn và Lưu Hỉ Nhạc thì cười rất hiền hòa.

Cao Khôn biết mình lần này nhất định sẽ gặp rắc rối rồi, nhanh chóng chào hỏi "Ông chủ Mã, thật xin lỗi…"

"Người trẻ tuổi vội vàng là hiển nhiên, hồi chú tầm tuổi mày cũng đi chơi với gái nhiều lắm đấy"

Cao Khôn không nói gì, Lưu Hỉ Nhạc bên cạnh vội hỏi "Anh cháu còn chưa có bạn gái đâu."

"Mày biết thế nào, không là không thế nào, mày cũng đi gặp gỡ người ta đi" Ông chú Mã tỏ vẻ rất chi là từng trải "Mày không nói người ta cũng biết là chưa có gấu!"

Lưu Hỉ Nhạc sửng sốt, vội vàng nhìn Cao Khôn "Thật mà"

Cao Khôn dừng lại, thấp giọng nói "Không có"

"Ngay cả thích cũng không á?" Ông chủ Mã không tin.

Cao Khôn không biết là nghĩ tới chuyện gì, miệng há rồi lại ngậm, mãi sau mới nghẹn được một câu "Chúng cháu không phải vậy…"

Lưu Hỉ Nhạc vẻ mặt hồ nghi nhìn anh, chợt thấy ông chủ Mã lại bảo "Chúng cháu như vậy là như thế nào?"

Diêu Chính Quý lúc giới thiệu việc, đều đã nói rõ ràng tình huống của Cao Khôn và Lưu Hỉ Nhạc cho ông ta, cả chuyện hai người đã yêu hay chưa, mà ông chủ Mã hiển nhiên cũng biết lại

lịch bọn họ, thậm chí bản thân ông ta cũng là một phần tử trong đó.

“Tuổi trẻ đừng có héo như thế, mấy cô thiên kim xinh đẹp nhà giàu không dễ tán đâu, chẳng qua mấy ngày tới phải khó khăn thôi, gạt chuyện cao thấp sang một bên, tự mình hiểu là được.”

Ông chủ Mã bước vào vừa gọt khoai tây vừa tám nhảm với họ, gọt xong lại xách một túi to ra ngoài.

Lưu Hỉ Nhạc mờ ám xán lại, nhìn Cao Khôn đang chặt một đống sườn lợn vẫn còn đầm đìa máu tươi, thâm ý hỏi “Ca, anh thật sự đi hẹn hò đấy à?”

Cao Khôn ngẩn ra, rồi lắc đầu “Đâu có”

Lưu Hỉ Nhạc xác nhận “Thật không có?” Cậu cảm thấy ca chắc chắn là có chuyện đó.

Cao Khôn lần này kiên định lắc đầu “Không phải, ông chủ Mã không phải đã nói sao, không dễ tán đâu.”

“Chú ấy không phải là có ý đó.” Lưu Hỉ Nhạc định giải thích, chỉ thấy ca cậu cười, cảm giác như anh đang đùa, không khỏi đắc ý “Thế này, anh nhất định là có rồi, chắc chắn là không nói cho em biết, cái gì mà không tán được cơ chứ, thích mới là quan trọng nhất, chỉ cần ca thích, thể nào cũng đổ.”

“Đừng nói bậy.”

Cao Khôn cúi đầu, vui vẻ nắm đuôi cá, rồi nhanh nhẹn chém xuống, hai ba phát đã xử lý sạch sẽ, mặc cho máu theo rãnh thớt chảy xuống dưới nền nhà cứ như một dòng sông nhỏ.

Quyển 1 - Chương 36: Chuyển biến (1)

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam trở lại vườn hoa Đông Hủy, vốn tưởng sau khi nói chuyện với Trác Diệu về có thể về nghe Cao Khôn giải thích, ít nhất là điều gì đó có thể để cậu an tâm hơn, ai ngờ màn đêm đã buông xuống nhưng Cao Khôn vẫn chưa trở về.

Giấc ngủ của Lý Huỳnh Lam vẫn không tốt như trước, nhưng ít nhất có Cao Khôn ở đây, cậu sẽ tự ép mình không uống thuốc, mỗi đêm nghe thấy người ấy tra chìa khóa mở cửa, sau đó là bước vào rửa mặt, chờ tới khi không còn động tĩnh gì nữa, tâm Lý Huỳnh Lam mới thả lỏng, sau đó cậu tự ép mình chậm rãi rơi vào mộng đẹp, sáng sớm ngày hôm sau, âm thanh đối phương rời giường khiến cậu tỉnh lại, chỉ mới mấy ngày thôi, những tiếng động ấy tựa một chiếc đồng hồ báo thức nhanh chóng hình thành ở cậu một loại phản ứng sinh lý cố định.

Kết quả, đêm nay Lý Huỳnh Lam mở mắt nhìn trần nhà mãi vẫn không thể nghe được bất cứ động tĩnh gì.

Ngày hôm sau, Lý Huỳnh Lam theo thường lệ đứng lên vội đi công tác, ngày thư ba, thứ tư, cậu vẫn không hề gặp Cao Khôn.

Rác rưởi trong nhà đã dọn sạch, sàn nhà, phòng bếp đều có người lau, chứng minh Cao Khôn đã trở về, có lẽ vì thời gian công việc của anh và Lý Huỳnh Lam bất đồng, hoặc anh cố ý làm vậy. Lý Huỳnh Lam cảm thấy bản thân cậu thật ngốc. Hiển nhiên, việc Trác Diệu xuất hiện vẫn ảnh hưởng tới hành vi của Cao Khôn, hơn nữa lại còn theo hướng mà Lý Huỳnh Lam chẳng hy vọng tẹo nào.

Vì vậy, hôm nay Lý Huỳnh Lam cố ý kết thúc công việc vào tâm trưa, trở về quả nhiên gặp Cao Khôn chưa kịp ra ngoài, chẳng

qua, khi nhìn hành lý lỉnh kỉnh trong tay đối phương, Lý Huỳnh Lam lập tức biến sắc.

“Anh đang làm gì vậy?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Chỉ thấy Cao Khôn đang khiêng một chồng sách, cẩn thận đặt vào trong một thùng giấy lớn, mà va li của anh cũng đã dọn dẹp xong xuôi để sang một bên.”

Cao Khôn ngẩn ra, không ngờ sẽ gặp phải đối phương, xấu hổ mà xoay tay, đứng dậy bảo “Tôi…”

“Anh đang định rời đi?” Lý Huỳnh Lam trách móc.

Cao Khôn nghĩ nghĩ “Tôi… Chỗ làm hiện tại của tôi… bao ăn ở?”

“À” Lý Huỳnh Lam gật đầu “Đi đi, đi đi…”

Cao Khôn thấy cậu quyết đoán rời đi thì vội đuổi theo hai bước “Chỗ ở của tôi cách đây rất gần, ngay ngoài phố đối diện thôi, cậu cần gì thì tới tìm tôi.”

Đối phương trực tiếp đóng cửa phòng “Rầm!” một tiếng, Cao Khôn chỉ có thể đứng đực trong phòng, không biết nên đi vào trong tiếp tục hay ngừng dọn đồ thì mới tốt.

Lý Huỳnh Lam vừa vào trong phòng mình thì khuôn mặt lập tức trở nên lạnh tanh, tức giận đến nỗi hai tay nắm chặt thành quyền, thiếu chút nữa cậu đã không kiềm chế nổi bản thân mà đạp đổ đồ vật chung quanh, nhưng cậu lại không, cậu hít một hơi thật sâu để khiến mình tỉnh táo lại, yếu ớt nhìn chồng quần áo sạch sẽ chỉnh tề vừa mới được gấp và đăt trên giường, nheo mắt…

****

Đoạn quảng cáo của hãng thể thao Belloc được phát sóng được phản ứng rất tốt, Lý Huỳnh Lam quả thật rất có duyên đối với những loại quảng cáo kiểu này, không ít người xem đều thấy cậu rất quen mắt, thậm chí trên mạng còn có người cố ý đăng bài thảo luận, nội dung là người mới này "có khí chất quý công tử", chờ đến cuối năm khi 'Tiên cung' quay xong xuôi sẽ tới giai đoạn PR hình ảnh trên báo.

Hai hôm nay, bọn họ đang vội chụp poster cho một hãng, dự định sẽ chụp ngoại cảnh ngoài bờ biển, tới giờ giải lao, Vạn Hà đang nói kế hoạch công tác sắp tới cho Lý Huỳnh Lam thì chiếc di động trong tay cậu bỗng vang lên.

Lý Huỳnh Lam nhìn thoáng qua, tắt máy.

Vạn Hà tiếp tục nói, nhưng chiếc điện thoại lại vang lên một lần nữa.

Lý Huỳnh Lam vẫn tắt máy, nhưng sau đó nó rất nhanh lại đổ chuông.

Vạn Hà dừng lại, nhìn cái tên báo trên màn hình – Đầu Gỗ.

Xưng hô thân mật như vậy lại có thể xuất hiện trong điện thoại Lý Huỳnh Lam, điều này làm Vạn Hà có chút giật mình, sau lần nói chuyện với Chu Chí Thành hôm ấy, anh ta vẫn chưa thảo luận chuyện đó với Lý Huỳnh Lam, có lẽ bởi tâm trạng của cậu hai ngày hôm nay có vẻ không tốt, nên không tiện mở miệng, lúc này lại nhịn không được.

"Không nghe à?"

Lý Huỳnh Lam không tắt máy nữa, mặc cho nó vang, vẻ mặt cậu giờ này không còn cảm xúc phiền chán và lãnh đạm nữa, mà có chút nghiêm túc nhìn màn hình, thật giống như cậu đã chờ cuộc gọi này từ rất lâu rồi.

Cậu không trả lời thẳng vào câu hỏi của Vạn Hà, mà sắc sảo hỏi "Anh muốn nòi gì?"

Vạn Hà đánh giá vẻ mặt của cậu "Trước... Mấy hôm trước tới trường cậu không dẫn Tiểu Bao và Tiểu Sa tới à?"

Vạn Hà biết tính cách của Lý Huỳnh Lam, cậu không thích nói chuyện riêng tư với người ngoài, nếu như chuyện đó quá nhỏ nhặt, cậu cũng sẽ lười nói ra, còn nếu là quan trọng, cậu sẽ giữ kín bưng.

Kết quả, lần này Lý Huỳnh Lam lại thoải mái đáp "Vâng, một người bạn khác theo giúp đỡ tôi, vừa khéo anh ấy đang có thời gian, xin lỗi không nói qua cho anh."

Bạn à...

Thân phận sâu xa nhỉ.

"À, vậy lần sau cậu nhớ nói với tôi một tiếng đấy, không tôi lại tưởng Tiểu Bao và Tiểu Sa nhàn rỗi quá." Vạn Hà cười.

Lý Huỳnh Lam cũng hơi nâng khóe miệng, nhưng theo Vạn Hà thấy thì nụ cười của cậu có bao nhiêu là châm chọc, giống như đã sớm hiểu ra ẩn ý sau lời nói khách sáo của anh.

"Tôi sẽ." Lý Huỳnh Lam nói.

Vạn Hà nghiêm túc bảo "Huỳnh Lam, cậu có biết, tôi rất hy vọng cậu có nhiều bạn một chút, chỉ là trước kia tôi hơi lơ là chuyện đó, giới diễn cũng khá phức tạp, cẩn thận một chút cũng không sai." Vạn Hà đang nói Hạ Tuấn Đồng, gần đây chẳng hiểu gã đắc tội Trác Diệu thế nào, mấy hôm nay bị chỉnh không ít lần, Vạn Hà còn nhận được chỉ thị, để Lý Huỳnh Lam về sau giữ khoảng cách hơn với gã nhiều hơn. Tuy rằng Vạn Hà cảm thấy bọn họ

thật kỳ quặc, nhưng ngộ nhỡ lại có âm mưu gì sau đó, nên anh không thể không đề phòng.

“Hiện giờ tôi rất cố gắng, anh ấy không ở trong giới.”

Khẩu khí của Lý Huỳnh Lam vừa bình tĩnh, vừa mang một chút đắc ý nho nhỏ, khiến Vạn Hà cảm thấy có chút kỳ quặc khó hiểu, cho dù nhắc tới Chu Chí Thành cậu ấy cũng chưa từng có thái độ như vậy.

Tiếng chuông ngừng lại, thế nhưng ngay sau đó báo tới một tin nhắn.

Lý Huỳnh Lam chậm chạp mở tin nhắn ra nhìn, nhíu mày, rồi bỏ điện thoại vào trong túi, ý cười trên khóe miệng không qua được con mắt của Vạn Hà.

Vì hiệu quả ánh sáng, theo concept của bức hình, Lý Huỳnh Lam phải đứng ở đằng kia chịu cả ngày gió biển thổi tới, cậu một câu cũng không oán hận, tạo dáng theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, cho tới khi sắc trời triệt để tối đen mới được tan tầm.

Trên đường trở về, Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam luôn tựa ra đằng sau xe mãi chẳng nhúc nhích, Vạn Hà lặng lẽ kéo cửa sổ lên, lại bị Lý Huỳnh Lam cản.

“Đừng, bí lắm…”

“Tôi giảm nhiệt độ đi nhé?”

Lý Huỳnh Lam không để ý tới, ngửa đầu ra sau trông bộ nhữ đi ngủ, Vạn Hà nhìn qua kính chiếu hậu, bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Tới nửa đêm mới trở về vườn hoa Đông Hủy, Lý Huỳnh Lam lảo đảo xuống xe, Vạn Hà thấy vậy liền dặn tối mai sẽ qua đón cậu, để Lý Huỳnh Lam ngủ yên một giấc.

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn ánh đèn hắt ra từ ô cửa sổ căn hộ của mình, yên lặng vuốt cằm.

Vừa lên tầng, còn chưa kịp tra khóa vào ổ, cửa đã tự động mở ra, Cao Khôn đứng đó kinh ngạc nhìn cậu.

Lý Huỳnh Lam không nhìn anh, né anh ra rồi bước vào trong.

Cao Khôn chỉ cảm thấy cả người cậu đều mang theo gió lạnh.

“Huỳnh Lam…” Cao Khôn níu cậu lại.

Lý Huỳnh Lam tùy ý tháo khăn quảng cổ, đi vào rửa tay.

Mặc kệ Cao Khôn đi đằng sau.

“Huỳnh Lam” Cao Khôn lại gọi một tiếng.

Lý Huỳnh Lam vẫn không để ý tới anh.

“Huỳnh Lam!” Lần này, Cao Khôn trực tiếp chặn trước mặt cậu.

Lý Huỳnh Lam rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn anh “Anh không đi à?”

Cao Khôn ngừng lại “Tôi… Tôi trở về lấy ít đồ.”

“À, vậy mau đi đi, tôi muốn đi ngủ.”

Lý Huỳnh Lam miễn cưỡng mà nói, tiếp tục né anh ra, nhưng Cao Khôn không để vậy.

“Sao cậu không đóng bình ga lại?” Vẻ mặt Cao Khôn nghiêm túc, nhớ tới hôm nay vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi ga gay mũi thì cực kỳ lo lắng, cố gắng không làm phiền tới Lý Huỳnh Lam, nếu

không phải vì anh chẳng biết đối phương đang ở đâu, Cao Khôn đã trực tiếp tới đó rồi, "Tôi nhớ từng dặn cậu, đường ống ở đây biến chất rồi, chốt mở cũng nhạy nữa, nhất định phải thường xuyên kiểm tra, cậu có biết như vậy rất nguy hiểm không."

Lý Huỳnh Lam không cho là đúng "Tại sao tôi phải nhớ, anh dặn lúc nào ấy nhỉ?"

Cao Khôn giật mình.

Lý Huỳnh Lam đẩy anh ra "Đừng chặn đường."

Kết quả, người nọ chẳng khác gì một ngọn núi, ngược lại, Lý Huỳnh Lam bởi vì động tác của mình phản tác dụng mà lui về phía sau một bước, rồi hơi mất thăng bằng, đôi chân Lý Huỳnh Lam đã mềm nhũn, nếu không phải Cao Khôn nhanh tay lẹ mắt đỡ, cậu đã ngã sấp xuống rồi.

Cao Khôn nắm chặt cổ tay Lý Huỳnh Lam kinh ngạc, lạnh tới thấu tâm, nhưng trán cậu thì lại nóng tới phỏng cả tay.

Cao Khôn vội vàng sờ trán của Lý Huỳnh Lam.

Cậu giãy dụa "Tránh ra!"

Cao Khôn không buông, nói "Cậu phát sốt."

"Liên quan gì tới anh!" Lý Huỳnh Lam cả giận nói, muốn kéo cổ tay tránh đối phương, lực đạo của người kia lại hệt như kìm sắt. Lý Huỳnh Lam đành lấy đầu húc anh "Buông, anh không cần lo!"

Cao Khôn không chút sứt mẻ, cẩn thận tránh ra, miễn cho đối phương lại đau, bàn tay cũng không dám dùng sức, đành khuyện nhủ "Cậu… Cậu đừng giận…"

Lý Huỳnh Lam đau đầu như sắp nứt ra, vốn dùng tinh thần mà cố cầm cự, nhưng hành động hiện tại kỳ thật chẳng khác gì đập đầu vào tường, ngực người này cứng y hết đá tảng, đầu Lý Huỳnh Lam ong cả lên, cảm thấy toàn bộ thế giới như bắt đầu xoay tròn, cuối cùng cậu vẫn rốt cuộc không chịu được nữa, cắn rắng tựa vào ngực Cao Khôn.

Cao Khôn ôm cổ cậu, đỡ thắt lưng Lý Huỳnh Lam dẫn người vào phòng, sau đó cẩn thận trải giường cho cậu, đặt người nằm xuống.

Sắc mặt Lý Huỳnh Lam ửng đỏ, thống khổ nhíu chặt mày, nhưng đôi mắt lại ngoài dự đoán, vẫn như trước trừng Cao Khôn.

Cao Khôn thành thục lấy hòm thuốc ra, khử trùng nhiệt kế, sau đó ngồi xồm xuống, đưa tới bên môi Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam lại không há miệng.

Cao Khôn lo lắng nhìn cậu.

Có vẻ đã thưởng thức đủ vẻ mặt của đối phương rồi, Lý Huỳnh Lam rốt cuộc mới chậm rãi hé môi, để đối phương đưa chiếc nhiệt kế thủy tinh lạnh lẽ vào trong.

Chỉ trong chốc lát đã có kết quả, vậy mà gần 39 độ.

Cao Khôn lo lắng “Đi bệnh viện thôi.”

Lý Huỳnh Lam trùm chăn lên đầu, thanh âm rầu rĩ “Có phải trẻ con đâu.”

Cao Khôn còn định nói gì đó, nhưng nhìn đống chăn trước mặt, rốt cuộc vẫn xoay người rời đi.

Cách một lớp chăn, Lý Huỳnh Lam lắng nghe động tĩnh bên ngoài, Cao Khôn cất hòm thuốc xong, sau đó đun nước, một lúc lâu sau mới tiến vào.

“Uống thuốc…”

Lý Huỳnh Lam tỏ vẻ gió thoảng bên tai.

Cao Khôn đành kéo chăn cậu, nhưng Lý Huỳnh Lam lại giằng lại.

Trong chốc lát, bên ngoài cũng buông ra, Lý Huỳnh Lam vẫn gắt gao kéo góc chăn, chỉ là cả người cậu lúc này đau nhức vô cùng, dùng lực lâu rồi mệt, nghĩ đối phương đã bỏ cuộc, vậy nên chậm rãi thả lỏng.

Nhưng lúc này lực bên ngoài mới mạnh lên, chiếc chăn bị xốc lên, nhìn lại, Cao Khôn vậy mà vẫn ngồi xổm bên cạnh, thấy Lý Huỳnh Lam mở mắt liền đưa thuốc và cốc nước tới.

“Uống thuốc xong sẽ ổn.”

Lý Huỳnh Lam không còn lời gì để nói.

Có lẽ cậu thật sự đã nghịch đến mệt rồi, hoặc là do tác dụng của cơn sốt, Lý Huỳnh Lam cũng yên tĩnh trở lại.

Cao Khôn dọn đệm vào phòng Lý Huỳnh Lam, giống hệt như hôm đầu tiên tới đây, sợ người này không thoải mái hoặc mình sơ sót điều gì, sau đó tới mở vòi nước, thấm ướt khăn mặt, rồi vội vàng tới lau mặt cho cậu.

Lý Huỳnh Lam ngoan ngoãn nằm đó, mắt rũ xuống, hai má và bờ môi vì sốt cao mà càng thêm hồng.

Cao Khôn dùng lực rất nhẹ, chỉ sợ ngón tay thô ráp của mình

làm cậu đau đớn, thỉnh thoảng vô tình xẹt qua làn da non mịn kia, cảm giác như có dòng điện chạy qua khiến anh không dám dừng lại quá lâu.

Lý Huỳnh Lam còn mặc quần áo bên ngoài, Cao Khôn cầm áo ngủ tính thay cho cậu, lại sợ đánh tỉnh người vừa khó khăn lắm mới ngủ được, đang do dữ, lại thấy khuôn mặt vốn đầy vẻ bình thản của Lý Huỳnh Lam bỗng mở mắt, không hề nháy mắt nhìn anh.

“A Khôn…” Lý Huỳnh Lam nhẹ nhàng gọi.

Cao Khôn lập tức tới gần “Tôi đây.”

Có lẽ bởi chẳng còn sức lực gì nữa, giọng nói của Lý Huỳnh Lam ngược lại trở nên cực kỳ nhẹ nhàng.

Cậu nói “Em khó chịu…”

Câu này hệt như một liều thuốc phiện chích vào lòng Cao Khôn.

Quyển 1 - Chương 37: Chuyển biến (2)

DTV-EBOOK

Cao Khôn dùng mu bàn tay chạm vào khuôn mặt Lý Huỳnh Lam, vẫn nóng bỏng như trước.

“Chỗ nào khó chịu, muốn uống nước không?” Anh ôn nhu hỏi.

Lý Huỳnh Lam lắc đầu, hừ một tiếng “Khó chịu…”

Cao Khôn thấy vẻ mặt cậu không thoải mái lắm, chỉ cảm thấy sự phát triển của căn bệnh khiến anh càng lo lắng gấp trăm lần, ngoại trừ việc đưa thuốc cho cậu thì anh chẳng biết nên làm gì mới tốt, chỉ có thể sốt ruột lúng túng đứng đó, lộ ra cái vẻ chân tay luống cuống.

Lý Huỳnh Lam nâng hàng lông mi dày đặc lên, lộ ra con ngươi sáng ngời, trong mắt còn mang theo vẻ mơ hồ, bàn tay cậu nhẹ nhàng đưa ra nắm lấy bàn tay của Cao Khôn đang rủ bên người.

Cao Khôn ngẩn ra.

Lý Huỳnh Lam bảo “Đau tay…”

Cao Khôn cẩn thận nắm lấy bàn tay trắng nõn thon gầy kia, cảm giác như chỉ cần mình dùng sức một chút là sẽ gãy đôi.

Lý Huỳnh Lam còn nói “Bả vai cũng đau…”

Cao Khôn dọc theo cổ tay cậu xoa về phía trước, giúp cậu thả lỏng, kết quả Lý Huỳnh Lam lại bảo “Thắt lưng cũng đau, chân cũng đau…”

Đừng thấy cậu thanh tú như vậy, thật ra thể trang Lý Huỳnh

Lam rất tốt, không hề thiếu tế bào vận động, thế nên số lần tới bệnh viễn rất ít, đôi khi trúng cảm có hơi sốt một chút, nhưng cậu cũng không đi bên viện, chỉ cần uống thuốc sẽ rất mau khỏi. Đừng nói tới Lý Nguyên Châu và Lý Tiểu Quân, ngay cả Vạn Hà cũng rất ít khi thấy cậu bị bệnh, nhưng những chuyện đó đều xảy ra khi Cao Khôn không ở bên cạnh.

Cao Khôn khó xử nhìn bộ áo ngủ bên cạnh, cuối cùng nói "Thay quần áo đã, rồi tôi xoa bóp cho cậu, có được không?"

Lý Huỳnh Lam không hé răng, nhưng Cao Khôn biết cậu đồng ý, vì thế ngồi xổm xuống cởi áo khoác trên người Lý Huỳnh Lam ra. Cậu không hề phản kháng, mà cũng chẳng phối hợp, lười biếng than nhẹ một chút, mặc cho Cao Khôn sắp xếp mọi chuyện.

Đầu tiên xốc người ấy dậy, sau đó để cậu dựa vào người mình, cởi chiếc áo len ra. Trong phòng mở điều hòa, nhưng Cao Khôn vẫn sợ Lý Huỳnh Lam nhiễm lạnh, vừa mới cởi hết áo ra lập tức trùm chăn lên người cậu, nhưng bả vai trắng nõn và phía sau lưng vẫn lộ hết ra, Cao Khôn vội vàng đưa mắt nhìn, trong lòng hệt như bị cái gì đó đâm vào, vội vã rời ánh mắt đi chỗ khác, run rẩy cài khuy áo ngủ lại, động tác liền mạch dứt khóa.

Lý Huỳnh Lam cuối cùng vẫn trưởng thành, không còn là đứa trẻ trong trí nhớ chỉ cao tới ngực anh, khung xương của cậu rõ ràng, làn da nhẵn nhụi, vóc người dong dỏng giao hòa giữa thiếu niên và thanh niên hoàn mỹ vô cùng, đặc biệt là đôi chân kia, thẳng tắp thon dài, giờ phút này đang thò ra khỏi chăn gác lên người Cao Khôn, mặc cho đối phương giúp cậu mặc quần.

Cao Khôn cả kinh, vội nắm lấy mắt cá chân của cậu nhét vào trong chăn "Đừng để cảm lạnh..."

Ngẩng đầu lên chỉ thấy Lý Huỳnh Lam cười như không cười nhìn mình, Cao Khôn thấy vậy đầu óc toàn bộ bay lơ lửng giữa

không trung, làm thế nào cũng không lấy xuống được.

Khó khăn lắm mới mặc xong quần áo, Cao Khôn nhẹ nhàng xoa bóp dọc theo tứ chi cho cậu, anh rất hiểu lực đạo của mình, chẳng dám mạnh hơn nửa điểm, mặc dù vậy, Lý Huỳnh Lam vẫn thỉnh thoảng nhíu mày một chút, lộ ra cảm xúc khó khăn.

“Có đau không?” Cao Khôn cẩn thận hỏi.

Lý Huỳnh Lam liếc anh “Anh chưa ăn cơm à?”

Cao Khôn biết tính cậu, nói ra thể nào cũng sẽ kích động cho mà xem, như trước thận trọng xoa bóp, chờ tới khí cơ bắp trên tay thả lỏng toàn bộ, nếp nhăn giữa mi tâm của Lý Huỳnh Lam cuối cùng cũng giãn ra.

Lý Huỳnh Lam tùy ý dựa người sang một bên, Cao Khôn đưa tay chạm vào người trong ngực.

“Có thoải mái không?”

Lý Huỳnh Lam chẳng biết đang nghĩ gì, “Ừ” một tiếng.

Cậu không động, Cao Khôn cũng chẳng có cách nào đi, chỉ đành ôm người như vậy, hô hấp của Lý Huỳnh Lam ổn định, cả người cực kỳ yên tĩnh, nhưng Cao Khôn biết cậu vẫn tỉnh.

Anh bỗng hỏi “Bao giờ thì bị?”

Lông mi Lý Huỳnh Lam chớp chớp “Cái gì?”

Cao Khôn nói “Mất ngủ”

Lý Huỳnh Lam ngừng lại, ngẩng đầu lên, hơi thở của cậu cực kỳ nóng, nhẹ nhảng phả lên mặt Cao Khôn, nóng bỏng vô cùng.

Cao Khôn không động, kiên trì chờ đợi đáp án của Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam cuối cùng cũng thu lại ánh mắt, lại dựa vào ngực Cao Khôn "Rất nhiều năm, không nhớ lắm."

Cao Khôn vội hỏi "Sao lại thế, hồi trước chẳng phải bảo tốt hơn nhiều rồi sao?"

"Chẳng có lý do gì, ngủ không được là không được." Lý Huỳnh Lam nói như thể chuyện ấy là cực kỳ bình thường.

Cao Khôn mơ màng, hồi anh còn ở trưởng thiếu niên, Lý Huỳnh Lam từng có chứng mất ngủ rất nghiêm trọng, Cao Khôn biết nguyên nhân, sau đó bản thân anh còn khuyên Lý Huỳnh Lam đi gặp bác sỹ tâm lý, nhưng bệnh sau đó lại có vẻ khá hơn, không ngờ đã lâu như vậy, chứng bệnh ấy vẫn chưa được chữa khỏi…

Lại nói, chứng mất ngủ là do tinh thần phải chịu nhiều áp lực, mà nguyên nhân khiến Lý Huỳnh Lam ngày đêm phiền lòng có thể là gì được đây?

Tâm tình Cao Khôn nặng nề.

"Vẫn… gặp ác mộng sao?" Anh không nhịn được, lại hỏi.

Kết quả, Lý Huỳnh Lam lại lắc đầu "Không phải, vẫn có mộng đẹp."

Nói đến chuyện này, cậu hình như cao hứng hẳn lên "Em mơ thấy anh trở lại, sau đó chúng ta cùng nhau đi rất nhiều nơi, thậm chí còn cùng nhau du lịch vòng quanh thế giới. Chỉ là… Chỉ là thời gian mộng đẹp khá ít, em không ngủ lâu lắm, chốc lát lại tỉnh" Mà chờ tới khi có thể gặp lại giấc mơ ấy, đã là rất lâu rồi.

Cao Khôn nhíu mày, ánh mắt của Lý Huỳnh Lam khiến anh có

chút khẩn trưởng, nhưng anh vẫn trịnh trọng đáp “Có vài thứ, cứ muốn chờ mãi, nhưng thật ra chưa chắc đã đáng giá…”

“Ai bảo?!”

Lý Huỳnh Lam hạ mặt khinh thường, giọng nói mềm mại của cậu hệt như một chiếc lông chim nhẹ nhàng chạm vào lòng Cao Khôn.

“Chuyện gì quan trọng với em, chẳng lẽ em còn không rõ sao, việc duy nhất chúng ta cần làm, là không lừa dối người khác…”

Cao Khôn kinh ngạc nhìn cậu, Lý Huỳnh Lam mỉm cười ngọt ngào với anh, nheo mắt bảo “Anh không tin sao, vậy thì cứ chờ xem.”

“Huỳnh Lam…”

Cao Khôn dường như vẫn muốn tiếp tục đề tài này, nhưng Lý Huỳnh Lam đã chôn đầu vào lồng ngực của anh, cả người mềm nhũn dựa vào Cao Khôn, mệt mỏi bảo “Em mệt.”

Cao Khôn thức thời ngậm miệng.

Đêm nay thật ra không hề an ổn, Lý Huỳnh Lam sốt cao nhiều lần, Cao Khôn thỉnh thoảng vẫn phải vào nhà vệ sinh vò khăn mặt, sau đó cho cậu uống thuốc, vốn định trải nệm ngủ dưới sàn, nhưng Lý Huỳnh Lam lại ôm anh không buông tay, Cao Khôn chẳng còn cách nào khác đành nâng cậu dậy, cứ thế lúc thì vỗ về lúc thì lo lắng cả đêm, thẳng tới lúc tờ mờ sáng, nhiệt độ lúc này mới giảm xuống.

Cao Khôn vốn định mặc y phục ngày thường, nhưng Lý Huỳnh Lam ngại chất vải chiếc áo anh thô đến độ thậm chí có thể đâm vào người, anh đành cởi ra mặc độc chiếc ba lỗ. Thân nhiệt anh rất nóng, còn đắp hai cái chăn, thật sự khiến Lý Huỳnh Lam ra

đầy mồ hôi, tới sáng hôm sau tỉnh lại tóc bết dính hết vào trán, hệt như vừa mới được vớt lên khỏi nước.

Cậu đã như vậy, đừng nói tới Cao Khôn, nhưng anh so với Lý Huỳnh Lam bình tĩnh hơn nhiều, thấy đối phương mở mắt, đầu tiên phải xác nhận trạng thái của cậu trước đã.

Lý Huỳnh Lam ghé cả nửa người vào Cao Khôn, giờ phút này động tay động chân, chỉ cảm thấy mình và đối phương như bị dính vào một chỗ.

“Nóng chết!”

Cao Khôn thấy cậu thấp giọng oán giận, cẩn thận ngồi dậy xuống giường.

Lý Huỳnh Lam dựa vào gối nhìn bóng dáng cao lớn kia bước vào phòng tắm, hừ bảo “Em muốn ăn bánh trứng.”

Cao Khôn cầm khăn mặt ló đầu ra “Cái đồ nhiều dầu lắm… trứng trưng nhé?”

Lý Huỳnh Lam trừng mắt nhìn anh, lúc lắc đứng dậy vào toilet, Cao Khôn thấy cậu muốn động thủ, vội vàng chuẩn bị kem đánh răng và bản chải cho cậu.

Lúc Lý Huỳnh Lam rửa mặt thì nghe thấy tiếng Cao Khôn bận rộn trong phòng bếp, một lát sau thì di động anh reo lên.

Cao Khôn nhận máy, có lẽ là Lưu Hỉ Nhạc gọi tới, Cao Khôn bảo hai ngày sau có việc gấp xin phép nghỉ, hỏi Lưu Hỉ Nhạc có được không, có được đáp án khẳng định xong, rồi chẳng biết cậu ta lại hỏi cái gì, Cao Khôn dừng một lát, rồi mới nói “Đợi một lát, hai ngày nữa dọn, ừ… Đến lúc đó nói cho cậu biết, được…”

Nói được một nửa, lại thấy trong phòng tắm “Choang” một

tiếng, Cao khôn lập tức cúp điện thoại chạy thẳng vào toilet, chỉ thấy cốc thủy tinh đã vỡ tan tành, Lý Huỳnh Lam đứng cạnh đống thủy tinh vỡ nát ấy nhìn anh.

Cao Khôn hoảng sợ, vội đẩy cậu ra bảo "Cẩn thận giẫm vào."

Lý Huỳnh Lam lạnh mặt nhìn Cao Khôn cúi người nhặt những mảnh vỡ, rồi mang chổi dọn hết thủy tinh vỡ đi, thẳng tới khi xác nhận không còn gì nữa, lúc này mới yên tâm.

Lý Huỳnh Lam nói "Em muốn tắm."

Cao Khôn do dự "Bệnh vừa mới khá"

"Người dính lắm" Lý Huỳnh Lam khó chịu lau mặt.

Cao Khôn đành đồng ý, chạy đi chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho cậu, chẳng khác nào hầu hạ lão thái gia, thẳng đến khi Lý Huỳnh Lam muốn cởi quần áo, lúc này anh mới vội vàng lui ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam nhìn cửa đã đóng chặt, lúc này mới cởi áo ngủ ra.

Cao Khôn vừa đập vỏ hai quả trứng bỏ vào nồi, lại đi thay vỏ ga và chăn mới, đang bận rộn lại thấy Lý Huỳnh Lam gọi.

"A Khôn…"

Cao Khôn ngoáy tai, vội vàng đi tới cửa "Sao thế?"

Lý Huỳnh Lam đáp "Tại sao không có nước ấm?"

Cao Khôn cả kinh, trong đầu chỉ còn ý nghĩ "Huỳnh Lam vừa mới hết sốt xong lại tắm mấy phút nước lạnh rồi?" Tin tức như sấm sét giữa trời quang như vậy, anh làm sao có thể nghĩ được nhiều hơn, lập tức đẩy cửa đi vào, trực tiếp nhìn thấy người nọ

đứng trong bồn tắm dưới vòi hoa sen.

Lý Huỳnh Lam đưa lưng về phía Cao Khôn, tựa hồ đang nghiên cứu xem đồ vật đang treo trên tường kia có vấn đề gì, hơi ngẩng cổ lên, đường cong sau lưng tuyệt đẹp, hoàn toàn bại lộ trước mắt Cao Khôn.

Thấy động tĩnh phía sau, Lý Huỳnh Lam lúc này mới quay đầu lại, liếc nhìn thấy ánh mắt của Cao Khôn, cả hai người đều ngẩn ra, Cao Khôn cả người căng thẳng hệt như một ngọn lao, còn Lý Huỳnh Lam mâu quang chợt lóe, bước ra ngoài bồn tắm, sau đó rút khăn tắm treo trên bên cạnh quấn quanh hông.

“Chỗ nào có vấn đề?” Anh cố tỏ vẻ bình thường hỏi.

Cao khôn mở vòi, tay còn lại nắm thành quyền, vội vội vàng vàng kiểm tra bình nước nóng.

Anh ngồi xổm ở đó, có thể cảm giác Lý Huỳnh Lam đang tựa vào bên tường bên cạnh, im lặng mà nhìn mình, trong phòng tắm chỉ có chút hơi nước không hề cản tầm mắt, nhưng khiến bóng người bên cạnh có vẻ không rõ ràng mấy, mà ánh mắt Lý Huỳnh Lam rất nhẹ nhàng, rõ ràng chẳng nặng nề gì, nhưng lại khiến Cao Khôn phải gồng hết cả người lên.

Lý Huỳnh Lam khoanh tay, hỏi “Sửa có lâu không?”

Cao Khôn nhíu mày nhìn cái van nước, không dám quay đầu lại “Máy móc cũ rồi, đun nước nóng không nhanh.”

Lý Huỳnh Lam “Ừ” một tiếng “Không vội.”

Cao Khôn sốt ruột “Mặc quần áo vào đi, cảm lạnh mất.”

Lý Huỳnh Lam bỗng lại gần anh, Cao Khôn chỉ cảm thấy xúc cảm mịn màng lạnh lẽo đang chạm lên mình, một khắc đó trái

tim anh như nhảy lên một cái, cả người cứng đờ.

Lý Huỳnh Lam cúi người, ghé vào bên tai Cao Khôn, cười cười nhìn tay mình "Lạnh vậy? Sao anh chảy nhiều mồ hôi thế?"

Cao Khôn đập một cái, 'rầm' một tiếng, bình nước nóng bị đập bắt đầu hoạt động lại.

Lý Huỳnh Lam thẳng lưng, tránh qua anh đi về phía bồn tắm, chỉ bỏ lại một câu.

"Cao Khôn, đồ nhát gan…"

Quyển 1 - Chương 38: Chuyển biến (3)

DTV-EBOOK

Nước ấm đã được điều chỉnh về trạng thái bình thường, Lý Huỳnh Lam chậm rãi tắm rửa, xong xuôi ra ngoài chỉ thấy Cao Khôn đang đứng trước máy giặt, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, không biết là vừa đi gội đầu hay là rửa mặt, tóc anh so với cậu còn ướt hơn nhiều, những giọt nước trong suốt xẹt qua khuôn mặt kiên nghị, nghe thấy động tĩnh phía sau, anh lúc này mới mờ mịt xoay đầu lại.

Trên mặt Lý Huỳnh Lam chẳng có gì vẻ gì bất thường hơn, cậu chỉ liếc qua chiếc máy giặt đã ngừng chuyển động từ lâu, im lặng ngồi vào bàn.

Cao Khôn đứng lì ở đó vài giây, giống như đang cố gắng ổn định tinh thần vậy, sau đó mới nâng tay áo lên quẹt nước còn đọng trên mặt, rồi vào phòng bếp mang trứng chưng ra. Tô trứng nhỏ màu vàng nhạt, vừa mềm vừa nhuyễn, bên trên rắc chút thịt băm và hành lá, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí.

Lý Huỳnh Lam cầm thì xắn một miếng ăn thử, rồi nhíu mày.

Cao Khôn vội hỏi "Có mặn không?"

Lý Huỳnh Lam bỗng vươn tay ra, đưa chiếc thìa tới miệng anh, trên đó còn có một sợi chỉ màu bạc, cứ như vậy dán trên môi Cao Khôn, không động.

"Nếm thử sẽ biết" Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn lại một lần nữa đờ ra, nhưng dưới cái nhìn chăm chú cố chấp của Lý Huỳnh Lam, vẫn hơi hé miệng, ăn phần trứng

chưng còn thừa. Rất nhanh, món trứng đã trôi từ miệng xuống yết hầu, đó là cảm giác duy nhất của Cao Khôn, miếng trứng ấy vừa lạnh vừa nóng, có mặn hay nhạt thì anh cũng chẳng rõ nữa.

Nhìn vẻ xấu hổ của tên đầu gỗ, Lý Huỳnh Lam cũng chẳng trông cậy gì vào đáp án của anh, cười cười thu chiếc thìa lại, tỏ vẻ chẳng có việc gì tiếp tục ăn.

Cao Khôn nhìn chằm chằm vào cái tô trước mặt Lý Huỳnh Lam, ánh mắt rơi xuống chiếc thìa kia, rồi chẳng may rời tới cánh môi đang động động kia, sau đó đột nhiên giật mình một cái, chạy vội vào phòng.

Lý Huỳnh Lam tắm rửa xong xuôi đi ra vẫn chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng bông mỏng manh, mặc kệ những lọn tóc ướt đẫm rủ xuống, tay áo cũng tùy ý xắn lên, để lộ cổ tay mảnh khảnh trắng như tuyết.

Nhưng mà ngay sau đó, một chiếc áo dày khác đã khoác lên người cậu, Lý Huỳnh Lam vừa ngẩng đầu lên thì thấy vẻ mặt cẩn thận của Cao Khôn.

“Phải chú ý giữ ấm” Cao Khôn nói, thấy Lý Huỳnh Lam cúi đầu nhìn chiếc áo kia, anh lại bồi thêm “Đây là của tôi… Vừa giặt”

Chất áo của Cao Khôn thô chẳng kém cạnh gì mấy cái túi gai bán đầy trên đường, còn áo măng tô mùa đông của anh chỉ có một lớp mỏng dính, chẳng có lấy nửa điểm giữ ấm, thế nhưng cái tên khỏe như trâu này lại vẫn có thể trang chống lạnh, nếu là Lý Huỳnh Lam mặc chiếc áo này thì chẳng biết đã bị đông chết từ đời tám hoánh nào nữa. Thế nhưng, chiếc áo hiện giờ khoác trên bả vai cậu lại ấm áp vô ùng, còn mang theo mùi xà phòng giá rẻ thơm ngát, khiến người ta cảm thấy an tâm, ấm áp một cách khó hiểu.

Qua buổi trưa rốt cuộc mới bận xong việc, Cao Khôn vừa ngồi

xuống định nghỉ ngơi một lát rồi bắt đầu chuẩn bị bữa tối, ai ngờ cái người vừa ngủ trưa dậy lại chậm rì rì ra ngoài, ngồi ở đầu kia sô pha.

Lý Huỳnh Lam liếc mắt thấy cuốn tiểu thuyết rách rưới trong tay Cao Khôn, là một trong những quyển sách lúc trước cậu mang từ công trường về.

Cao Khôn trước kia rất thích đọc sách, thể loại sách gì đều đã xem qua. Lý Huỳnh Lam không hề thấy sở thích này của anh có gì kỳ quái, chỉ là đống sách đó đã cũ lắm rồi, rách giấy mờ chữ thì không có thể không tính, nhưng có cuốn thậm chỉ chỉ còn nửa quyển, cậu thật sự bội phục vị này có thể chịu được, còn giữ chúng như bảo bối nữa.

Lý Huỳnh Lam cầm lấy một quyển sách, lật ra chỉ thấy một lớp bụi rất mỏng.

Cao Khôn ngại ngùng phủi sách, rồi giải thích "Hôm trước đi qua một tiệm thấy người ta bán, tôi thấy rất có lời?"

"Quyển này bao nhiêu thế?" Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn đáp "Năm đồng một cân"

Lý Huỳnh Lam "…"

Lý Huỳnh Lam nhìn quyển sách ố vàng chẳng hiểu từ thời tám hoánh nào, bỗng nói "Anh có bao giờ nghĩ… về sau làm gì chưa?"

Cậu hỏi cực kỳ cẩn thận, nhưng Cao Khôn nghe vậy cũng chẳng để ý, chỉ cười "Đợi thích ứng một thời gian nữa, học hỏi chút ít rồi tính sau" Dù sao anh cũng tách khỏi xã hội này lâu lắm rồi, thời đại biến hóa như vậy, có rất nhiều chuyện không phải cứ thích là sẽ làm được.

Lý Huỳnh Lam gật đầu "Cũng tốt, vậy cũng tốt…" Tốt như thế nào thì không nói nữa.

Thời gian sau đó, hai người họ mỗi người cầm một cuốn sách mà đọc, nhưng nhìn từ ngoài vào, trình độ lễ nghi của Cao Khôn thậm chí có lẽ còn tốt hơn cả trăm lần so với Lý Huỳnh Lam, tư thế ngồi đọc, tư thế cầm sách, ngồi trên sa lông mà sống lưng anh thẳng tắp. Còn Lý Huỳnh Lam thì ngược lại, tư thế xiêu xiêu vẹo vẹo, một chân còn gác lên thành sô pha, cách mặt Cao Khôn chỉ có mấy centimet, nào có tư chất công tử khéo léo ngày thường.

Cao Khôn bỗng thấy bả vai nặng dần, quay đầu lại chỉ thấy Lý Huỳnh Lam dựa vào anh, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp ổn định, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

Cao Khôn không dám động, nhìn không chớp mắt vào bộ dạng lúc ngủ của Lý Huỳnh Lam. Ánh sáng vàng nhạt xuyên qua cửa sổ rọi vào người bên cạnh khiến anh có thể nhìn rõ làn da nhẵn nhụi mịn màng của đối phương, chóp mũi có độ cong đặc biệt xinh đẹp, chiếc cằm thanh tú mà mượt mà, miệng củ ấu, khóe môi hơi nhếch, nếu cười rộ lên hẳn sẽ ngọt ngào vô cùng, nhưng từ khi gặp lại tới giờ, Lý Huỳnh Lam rất ít khi cười.

Cao Khôn cứ như thế nhìn chăm chú vào khuôn mặt người nọ, thẳng đến khi cách môi đỏ ửng bỗng khẽ động, phát ra một câu lạnh nhạt "Nghe điện thoại…" Cao Khôn lúc này mới hoàn hồn, ý thức được chiếc di động bên cạnh ấy vậy mà đã vang được rất lâu.

Lý Huỳnh Lam chẳng biết đã tỉnh từ bao giờ, nhưng cậu không mở mắt, chỉ mơ hồ nhếch khóe miệng lên, sau đó nghiêng đầu ngủ tiếp.

Cao Khôn đứng dậy, cầm điện thoại trên bàn trà, là của Lý

Huỳnh Lam, người gọi là Vạn Hà.

Anh nhìn màn hình, rồi lại nhìn người kia chẳng hề có động tĩnh gì, nhớ tới câu ban nãy của Lý Huỳnh Lam, do dự một lúc rồi ra ngoài ban công nhận máy.

“Ê, Huỳnh Lam hả? Hai mươi phút nữa tôi sẽ tới, ok không?” Vạn Hà ở đầu dây bên kia hỏi.

Kết quả, lại nghe thấy một giọng nam trầm khác hẳn với Lý Huỳnh Lam trả lời “Xin lỗi, cậu ấy bị bệnh.”

Vạn Hà cả kinh, vội hỏi “ Ai vậy? Cậu ấy bây giờ đang ở đâu? Bệnh gì?”

Cao Khôn nói tên, rồi bảo “Cậu ấy ở nhà, hôm qua hơi sốt, hiện tại bình thường rồi.”

Vạn Hà sao có thể quên cái cái tên này được, mặc dù trong lòng cực kỳ sốt sắng, nhưng vẫn không dừng xe, chỉ nói “Tôi tới thăm câu ấy.”

Cao Khôn còn chưa kịp trả lời, đã nghe một giọng không vui trong phòng truyền ra “Đừng để anh ta lên đây.”

Nói chuyện điện thoại xong, Cao Khôn cúp máy, rồi lấy một chiếc chăn tới đắp lên người Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam không động, Cao Khôn nhìn cậu, rồi lặng lẽ cầm chìa khóa xuống lầu.

Vạn Hà vừa mới tới đầu đường, thế nhưng chỉ cần liếc mắt một cái đã biết người đàn ông đằng kia chính là cái người tên Cao Khôn, dừng xe bên đường, tới khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của đối phương, anh ta lại chẳng giấu nổi vẻ kinh ngạc.

“Xin chào” Cao Khôn lễ phép chào hỏi.

Vạn Hà dừng lại một lát, sau mới gật đầu, vừa đánh giá quần áo đối phương, hiển nhiên không phải bộ dạng làm khách, vừa hỏi “Vậy… Huỳnh Lam đâu?”

Cao Khôn đáp “Cậu ấy ngủ rồi.”

“Đang yên đang lành sao lại phát sốt? Đi bệnh viện chưa?”

“Cảm lạnh, chưa đi”

“Cậu chăm sóc cậu ta?” Ánh mắt Vạn Hà tỏ vẻ không tính nhiệm lắm, đợi đến khi Cao Khôn cho anh ta một đáp án khẳng định, vẻ mặt anh lại biến thành sửng sốt.

“Hết sốt rồi, không sao.” Cao Khôn nghĩ Vạn Hà lo lắng, đáp liền.

Vạn Hà đang định hỏi lại, bỗng thấy trên đầu vang lên một tiếng gọi khẽ, Vạn Hà chỉ thấy hơi quen, nhưng Cao khôn vừa nghe xong đã vội ngẩng đầu lên.

Vạn Hà nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một người đang dựa vào ban công nhìn xuống, không vui hỏi “A Khôn, điều khiển tivi đâu?” Tuy khu tập thể này có bảy tầng, nhưng vì đã xây từ rất lâu rồi nên tương đối thấp, nói vọng xuống cũng không khó.

Cao Khôn đáp “Dưới đệm sô pha, đợi lát nữa tôi lên tìm.”

Lý Huỳnh Lam than thở một câu gì đó rồi quay về, cũng không nhìn Vạn Hà, nên cũng chẳng có dịp thưởng thức vẻ mặt thấy quỷ của anh ta.

“Vậy… tài liệu…”

Cao Khôn vừa nói, Vạn Hà mới hoàn hồn, đưa một tệp tài liệu

qua.

“Nếu bị bệnh thì chú ý nghỉ ngơi vài ngày, đằng sau có thông báo xem trước một chút, còn có kịch bản của ‘Tiên cung’ nữa”

Cao Khôn nhận, rồi gật đầu với Vạn Hà định rời đi.

Vạn Hà bỗng hỏi “Ngại quá, tôi muốn hỏi một chút, cậu trước tốt nghiệp đại học nào?”

Cao Khôn ngẩn ra, đáp “Tôi… Không học đại học.”

Vạn Hà lại hỏi “Vậy trung học nào?”

Cao Khôn “Tôi học có hơn hai năm thôi…” Ý là tôi chưa tốt nghiệp.

Thấy Vạn Hà không nói gì, Cao Khôn mặc dù khó hiểu, những vẫn xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng đối phương, Vạn Hà bỗng bất tri bất giác hiểu ra điều gì đó.

…

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lý Huỳnh Lam đột nhiên lại cảm thấy không thoải mái, Cao Khôn đo nhiệt độ cơ thể cho cậu, nhiệt độ không có vấn đề gì.

Lý Huỳnh Lam nằm trên giường nhìn người kia ngồi xổm dưới đất bận rội, sau đó xốc chăn xuống giường.

Cao Khôn vội hỏi “Đi đâu đấy?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Vệ sinh.”

Lúc trở lại thì trong phòng đã tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn mờ nhạt trên đầu giường, Lý Huỳnh Lam cởi dép lên, lúc đi qua người nọ trực tiếp dẫm lên ngực đối phương, đổi lại một tiếng kêu đau đớn của Cao Khôn.

“Xin lỗi, không nhìn thấy anh” Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn “…”

Sau khi nằm lên giường, trong phòng lại khôi phục yên tĩnh, trước kia không biết Lý Huỳnh Lam mất ngủ Cao Khôn đã cản thận đến vậy, hiện tại biết được tình trạng của cậu như vậy càng lo lắng đối phương không ngủ được, dù nghe thấy hô hấp đều đặn của người kia, nhưng Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam vẫn tỉnh.

Được một lúc, người trên giường bắt đầu trở mình, động tác kia vừa có vẻ phiền toái, vừa có vẻ cố gắng khắc chế.

Cao Khôn nghe xong, một lát sau, vẫn không nhịn được ngồi dậy nhìn xem.

Trong đêm tối, Lý Huỳnh Lam mở mắt rất to, dưới ánh trăng còn có vẻ lấp lánh trong suốt.

Lý Huỳnh Lam hỏi “Phiền anh à?”

Cao Khôn lắc đầu “Không thoải mái sao?”

“Không phải”, Lý Huỳnh Lam đáp “Hơi lạnh.”

Cao Khôn đứng dậy chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, sau đó lại hỏi “Được chưa?”

Lý Huỳnh Lam khẽ ừ.

Cao Khôn nằm xuống, Lý Huỳnh Lam không cử động nữa.

Một lúc lâu, Cao Khôn lại hỏi "Còn lạnh không?"

Lúc này không có tiếng trả lời.

Cao Khôn nhắm mắt lại, một khắc sau lại mở, do dự mãi, cuối cùng vẫn đứng dậy sờ lên giường.

Lý Huỳnh Lam vẫn nằm yên, rồi cảm giác chăn bị xốc lên một góc, sau đó một nguồn nhiệt tiến vào, chiếm lấy hơn nửa giường.

Quả nhiên, trong chăn lạnh như băng, Lý Huỳnh Lam cuộn tròn người nằm nghiêng một bên, thấy Cao Khôn kề bên cạn, lúc này cậu mới chậm chạp dịch vào gần.

Cao Khôn cầm tay Lý Huỳnh Lam đặt lên ngực, còn cậu thì thuận theo vùi đầu vào hõm vai của anh, cả người Cao Khôn rất ấm áp, tựa như một cái lò trong đêm đông, không chỉ sưởi ấm người còn khiến lòng của người ta càng ấm áp.

Cách một lớp vải quần áo mỏng manh, Lý Huỳnh Lam vẫn có thể cảm nhận cơ bắp của Cao Khôn phập phồng, vuốt lên thì cứng như đá, nhưng ấn vào lại rất đàn hồi, cơ thể quả thật rất hoàn mỹ, xúc cảm chân thực cân đối, cho dù tập gym nhiều như vậy nhưng vẫn không được tự nhiên thế này.

Lý Huỳnh Lam bắt đầu vuốt ve trước ngực đối phương, sau đó chậm rãi lần xuống dưới, cảm nhận những khối cơ bụng rắn chắc, sau đó bị người cầm lấy, âm thanh Cao Khôn trong bóng đêm nghe ra cực kỳ nặng nề.

Anh nói "Huỳnh Lam, đừng nghịch…"

Lý Huỳnh Lam kéo tay ra, phát hiện căn bản người nọ chả sứt

mẻ gì, cậu giằng co với anh một lúc, cảm giác Cao Khôn vẫn kiên trì nắm chặt tay mình, vẫn thu lực lại.

Cậu nhẹ nhàng cọ cằm vào bả vai rộng lớn của Cao Khôn, nghe hô hấp đối phương có chút bất ổn, giọng Lý Huỳnh Lam vừa an ủi vừa mang theo ý cười.

“Được rồi, ngủ ngon…” Cậu cong cong mắt, nói.

Nhưng mà, lúc này lại đến lượt Cao Khôn mất ngủ.

Quyển 1 - Chương 39: Chuyển biến (4)

DTV-EBOOK

"Reng reng reng ——"

Chiếc di động bên giường vang lên hồi chuông báo thức.

Cảm giác người trong ngực hơi giật giật, Cao Khôn vốn đã mở mắt từ rất sớm lúc này mới cẩn thận rút cánh tay bị áp cả đêm, rồi nhanh chóng tắt tiếng chuông đi.

"Mấy giờ rồi?" Lý Huỳnh Lam mơ hồ hỏi.

Cao Khôn đáp "Sáu giờ, mười giờ mới phải đi, ngủ thêm một chút nữa đi."

Lý Huỳnh Lam trở mình, từ trong ngực Cao Khôn lăn sang bên cạnh, rồi chẳng có động tĩnh gì nữa.

Cao Khôn rón rén rời giường, mặc quần áo chỉnh tề, rồi bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho cậu.

Tuy rằng bận việc, nhưng anh vẫn cố gắng xin nghỉ ba ngày để chăm sóc cho Lý Huỳnh Lam. Trong ba ngày này, ngoại trừ ra ngoài mua đồ ăn, trên cơ bản chủ yếu vẫn vây quanh người bệnh, Lý Huỳnh Lam nhớ tới ngay từ hôm đầu tiên Cao Khôn đã chuẩn bị tất cả mọi thứ cho cậu, hơn nữa, cậu vẫn không thể ngờ anh lại có thể đa năng tới vậy, vừa làm chức hộ lý, vừa làm bảo mẫu, quản gia, thợ sửa điện nước, buổi tối còn làm lò sưởi cho cậu, kiêm nhiều chức như vậy mà chẳng hề hấn gì.

Anh vừa rời khỏi, chỗ trống trên giường lập tức lạnh lẽo, Lý Huỳnh Lam cuộn người trong chăn, không buồn ngủ mà mở to đôi mắt, một lúc sau thì cũng rời khỏi giường.

Ra khỏi toilet thì Cao Khôn mua sữa đậu nành vừa khéo trở về, Lý Huỳnh Lam ngồi xuống ăn sáng, lại thấy Cao Khôn một bên đang nhặt quần áo cũ của mình để giặt, cậu nói "Để đó, anh đừng làm."

Cao Khôn ngừng lại, nghĩ chắc còn đồ quan trọng nên mới không xử lý được, vì thế im lặng đặt mấy bộ quần áo xuống.

Tiếp theo anh định bắt đầu dọn dẹp, chỉ là vừa mới cầm cây lau nhà lên, lại bị Lý Huỳnh Lam ngăn.

Lý Huỳnh Lam nói "Không cần vội đâu."

Cao Khôn bảo "Mỗi ngày đều phải dọn dẹp."

Lý Huỳnh Lam đứng lên, nhận lấy đồ trong tay anh, bảo "Bây giờ để em làm."

Nói xong thì mang cây lau nhà vào phòng tắm, sau ra mang theo một xô nước lớn.

Cao Khôn vội đuổi theo "Không cần thế, để tôi làm."

Lý Huỳnh Lam tỏ vẻ không nghe thấy, xoay người vào trong, Cao Khôn thấy cậu ngồi xổm trước xô nước chiến đấu với cây lau nhà, hai tay thon dài bởi vì dùng lực không đúng cách nên chẳng có cách giữ lấy đám giẻ lau kia, cực khổ vắt một lúc lâu mà chẳng có mấy nước chảy ra.

Cao Khôn sốt ruột, đưa tay lấy đồ, lại bị Lý Huỳnh Lam tránh được.

Bọt nước văng tung toé, khiến Lý Huỳnh Lam một thân ướt sũng, cũng dính vào đôi dép lê bằng lông của cậu, thế nên Lý Huỳnh Lam đơn giản ném nó sang một bên, đi chân trần lên sàn

nhà.

Cao Khôn thấy vậy, rốt cuộc không nhịn được, đoạt lấy cây lau nhà "Không thể đi chân trần… Bệnh vừa mới khá hơn."

Lý Huỳnh Lam quay đầu lại trừng anh, Cao Khôn chẳng mấy khi nghiêm khắc thế, hai người cứ mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, sau đó Lý Huỳnh Lam vơ lấy một miếng giẻ lau ra ngoài.

Cao Khôn lau nhà, vừa mới dọn khô chỗ nước chung quanh, vừa ra ngoài lại thấy Lý Huỳnh Lam trong phòng bếp đang đứng trên bệ cửa sổ lau cửa kính phía ngoài.

Cao Khôn kinh hãi, vội bước tới giữ thắt lưng cậu, khẩn trương bảo "Làm gì vậy?"

Lý Huỳnh Lam ù ù cạc cạc bị anh ôm vào ngực "Lau cửa sổ thôi."

"Không được như thế, rất nguy hiểm" Vẻ mặt Cao Khôn nghiêm túc.

Lý Huỳnh Lam không vui "Cái này không được cái kia không được, anh sao quản nhiều vậy, chỗ nào cũng lảm nhảm thôi, nếu anh trở về đằng kia thì chẳng phải em sẽ làm một mình sao? Trước đây em cũng làm rồi, tại anh hiện giờ không quen nhìn, anh ra ngoài rồi thì cũng có làm được gì nữa đâu."

Thấy Cao Khôn á khẩu không trả lời được, Lý Huỳnh Lam muốn dùng lực đẩy anh ra, vậy mà làm thế nào cũng không thoát được, Cao Khôn vội vàng bảo "Tôi… tôi không đi, cậu đừng làm, cứ để tôi đi."

"Sao lại thế?" Lý Huỳnh Lam kinh ngạc "Đi làm được bao ăn bao ở chẳng phải rất tốt sao, còn có thời gian nghỉ ngơi nữa."

Cao Khôn không đáp.

Lý Huỳnh Lam từ trên cao nhìn xuống đối phương, ánh mắt sắc nhọn, khiến Cao Khôn không thể không thở dài mà nói.

“Chỗ đó không còn phòng, thế nên tôi có thể ở đây không?”

Câu này nghe ra được mấy phần uỷ khuất, Lý Huỳnh Lam lặng lẽ phun tào, trên mặt thì lạnh lùng nguýt anh một cái “Anh bảo đi cơ mà? Ở đây vừa nát vừa cũ, điện cũng chập chờn, lại không an toàn.”

“Tôi… có thể sửa” Cao Khôn ngẩng đầu, nhìn Lý Huỳnh Lam đứng trên cao, rồi bảo “Tôi ở lại sẽ không phải sợ…”

Lời anh nói vậy mà thật nhẹ nhàng, nếu không nghe kỹ thì không phát hiện ra, nhưng ngữ khí trấn an như vậy lại khiến lồng ngực Lý Huỳnh Lam nóng lên một cách khó hiểu, nhiệt độ sau đó lan ra toàn thân.

“Ai sợ?”

Lý Huỳnh Lam bỏ cánh tay của Cao Khôn trên thắt lưng mình ra, sau đó tự mình nhảy xuống dưới, để lại cái giẻ lau ra ngoài.

Đồng hồ vừa điểm mười giờ, Vạn Hà tới đón cậu, Lý Huỳnh Lam xuống lầu ngồi vào trong xe, Vạn Hà đưa mắt nhìn cậu qua gương chiếu hậu, bị bệnh vài ngày, trên mặt cậu giờ đây đã chẳng còn chút tiều tuỵ nào, ngược lại còn có vẻ hồng nhuận hơn trước.

Thấy Vạn Hà ngẩn người, Lý Huỳnh Lam không khỏi phải thúc giục một câu “Lái xe…”

Vạn Hà thấy ngữ khí của cậu đã không còn lạnh lùng như ngày xưa, lại còn có chút nhẹ nhàng, tựa như vừa được tẩm ướt hơi nước của mùa xuân, vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng bên trong

vạn vật đã nảy mầm, tràn đầy sức sống.

Vạn Hà không khỏi nhìn lướt qua cái bóng bên ngoài ban công trên tầng bảy một cái, tiện đà khởi động máy rời đi.

Giữa trưa, Lý Huỳnh Lam vừa tan tiết diễn xuất, suy xét tới việc cơ thể cậu vừa bị bệnh mấy ngày trước, huấn luyện viên đề nghị trợ lý làm cho cậu phần cơm dinh dưỡng đặc biệt.

Lý Huỳnh Lam mở di động ra rồi chụp suất cơm lại, sau đó gửi tin nhắn cho 'Đầu Gỗ'.

'Hi vọng anh dừng để xuất hiện loại thực đơn này ở nhà nhé [Ảnh] Mau reply đi, chán quá chán quá!"

'Ừ, biết.'

Sau đó đối phương lại gửi thêm một tin nữa.

'Rau xanh có rất nhiều dinh dưỡng.'

Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm màn hình mà nhếch mép, đang muốn gửi tin phản hồi, bỗng nhiên trong phòng lại bị người ta gõ cửa, cậu tưởng Tiểu Sa hay Tiểu Bao tới, nên thấp giọng nói "Mời vào." Kết quả có tiếng mở cửa, nhưng mãi không thấy động tĩnh gì, Lý Huỳnh Lam không khỏi ngẩng đầu, chỉ thấy một người quen đứng ở đó, thấy đối phương, khoé miệng đang nhếch của Lý Huỳnh Lam chậm rãi kéo xuống.

Chu Chí Thành cũng không hề xem nhẹ khuôn mặt vốn đang tươi cười của Lý Huỳnh Lam vừa nhìn thấy mình thì lạnh lẽo dần, hiển nhiên trong mấy ngày này hắn đang rối rắm vạn phần, người trước mặt cũng chẳng vì hắn mà ảnh hưởng tới tâm trạng hiện giờ, ngược lại có lẽ vẫn rất tốt.

Chu Chí Thành nắm chặt tay, đem lời muốn nói nhắc lại trong

bụng thầm nhủ qua vài lượt, tạm thời áp chế cảm xúc hiện giờ, chỉ cười nói với Lý Huỳnh Lam "Đi ngang qua công ty, tiện thể vào xem cậu, cậu giờ có bận không?"

Lý Huỳnh Lam nhét di động trở về, cũng chẳng có ý mời Chu Chí Thành ngồi xuống, chỉ bảo "Ừ, lát nữa tôi còn có tiết."

Chu Chí Thành gật đầu, nhìn vào bát ăn của cậu "Sao lại ăn mấy đồ này?" Đầu óc sau đó nhanh chóng chuyển động, lo lắng hỏi "Cậu bị bệnh à?" Nhớ tới lần trước Lý Huỳnh Lam không thoải mái hình như cũng ăn những thứ này.

"Không..." Lý Huỳnh Lam trả lời ngắn gọn, rõ ràng tỏ ý không muốn tiếp tục đề tài này.

Chu Chí Thành dĩ nhiên hiểu ra, hơn nữa thái độ của Lý Huỳnh Lam với hắn còn lãnh đạm hơn cả trước, cơ hồ đã cực kỳ lạnh lùng rồi, thậm chí chẳng khác gì với những người râu ria xung quanh.

Chu Chí Thành trong lòng thất vọng, nhưng vẫn không nhịn được mà nói "Cậu... hình như giận tôi? Hôm ở hậu trường sau rạp hát dường như chúng ta có hiểu lầm gì đó thì phải, tôi cảm thấy mình cần giải thích với cậu."

"Hiểu lầm..." Lý Huỳnh Lam lặp lại hai từ này, phảng phất như có ý gì đó sâu xa hơn, cậu gật đầu "Hẳn là có, thế nhưng cậu xác định muốn giải thích việc này rõ ràng sao?"

Chu Chí Thành không phải là kẻ ngốc, hắn cảm giác ý của mình và Lý Huỳnh Lam nói có vẻ không ăn nhập cho lắm, nhưng hắn vẫn có chút sốt ruột, hai người quen nhau đã sáu năm trời, trừ những ngày mới quen Lý Huỳnh Lam đối với hắn từng có khẩu khí như vậy, sau đó hai người thân dần, Chu Chí Thành vẫn là người bạn thân thiết nhất của Lý Huỳnh Lam, so với mẹ và ông ngoại có lẽ còn thân cận hơn, quan hệ này hắn phải cố gắng bao

lâu mới có được như bây giờ, vậy mà lúc này hắn lại có thể đánh mất tín nhiệm của cậu, chỉ bởi vì một kẻ qua đường giáp vừa gặp.

Vậy nên, Chu Chí Thành cảm thấy đây chính là cửa ải mà hắn cần phải vượt qua, để trở thành người bên cạnh cậu có thể cần tới thời gian, nhưng tình cảm như vậy sao có thể chấm dứt được, chỉ cần hắn giải thích rõ ràng thì sẽ ổn thôi, bản thân hắn từ trước tới giờ làm mọi việc là vì Lý Huỳnh Lam, Lý Huỳnh Lam hẳn sẽ hiểu được, cho nên không khó, không hề khó…

Chu Chí Thành trong lòng an ủi mình vậy, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt giải thích tình huống ngày hôm ấy, kể rằng Cao Khôn đột ngột xuất hiện như thế nào, Hạ Tuấn Đồng vô lý ra làm sao, chính hắn cũng cảm thấy rất xin lỗi vì không ngăn cản đối phương, và cam đoan lần tới sẽ không phát sinh chuyện tương tự.

Lý Huỳnh Lam yên lặng mà nghe, vừa dùng chiếc thìa nhỏ bằng bạc quấy quấy bát cháo, thẳng đến khi Chu Chí Thành nói tới đoạn "Nếu anh ta là bạn của cậu, sau này cũng coi như là bạn của tôi, rồi hôm nào có thể tụ tập với nhau", Lý Huỳnh Lam bỗng ngắt lời đối phương.

"Anh ấy không phải là bạn tôi."

Chu Chí Thành sửng sốt "Cái gì?"

Lý Huỳnh Lam nhìn hắn, tỏ vẻ không nghe thấy âm thanh sợ hãi của hắn, lặp lại một lần nữa "Cao Khôn không phải là bạn tôi."

Không đợi Chu Chí Thành hỏi lại, cậu đã bổ sung "Phải là tôi không hy vọng là như vậy mới đúng, tôi không muốn thế, không thích loại quan hệ này."

“Vậy…” là quan hệ gì? Bốn chữ sau Chu Chí Thành nhất thời chẳng có dũng khí hỏi ra.

Lý Huỳnh Lam nhíu mày, giống như hơi trăn trở “Tôi vẫn luôn nghĩ chuyện đó, nhưng mà tôi cứ nghĩ, mà anh ấy lại không, thế nên cũng chẳng quan trọng” Nói tới đây, Lý Huỳnh Lam vậy mà lại thoải mái mỉm cười, trong mắt của Chu Chí Thành nụ cười ấy ngọt ngào nhường nào, sáng rực khiến hắn cực kỳ chói mắt “Chỉ cần anh ấy không đi nữa, thì chuyện ấy chẳng có gì là quan trọng, anh ấy thích là được.”

Thái độ thẳng thắn của Lý Huỳnh Lam khiến vẻ mặt của Chu Chí Thành trong nháy mắt trở nên vặn vẹo, hắn kiên nhẫn “Vậy còn tôi thì sao? Tôi đã là bạn cậu bao nhiêu năm rồi…”

“Chuyện này tôi biết…” Lý Huỳnh Lam một lần nữa ngắt lời hắn, cậu nâng mí mắt lên, ánh mắt vừa bình tĩnh vừa hờ hững “Vậy nên, tôi cảm thấy cần cân nhắc mối quan hệ giữa chúng ta một lần nữa.”

Da mặt Chu Chí Thành co rúm, ánh mắt hồng lên “Huỳnh Lam, cậu không thể như vậy… Tôi đối với cậu… Tôi vẫn luôn không dám nói ra, chỉ vì cố kỵ suy nghĩ của cậu, tại sao cậu không thể cho tôi một cơ hội…”

Lý Huỳnh Lam mặt không đổi sắc “Bởi vì nếu cho cậu, tôi sẽ không còn cơ hội.”

Chu Chí Thành như bị sét đánh.

“Hơn nữa, cậu không nên có ý thương tổn Cao Khôn, ai cũng không thể tổn thương anh ấy.” Dù có ý định thôi cũng đừng hòng…

Ánh mắt quyết liệt của Lý Huỳnh Lam giống hệt như hàng ngàn thanh đao xuyên qua tim Chu Chí Thành, câu nói kia khiến đôi

mắt của một người đàn ông kiên cường như vậy nổi lên ánh nước.

Lý Huỳnh Lam thấy vậy, trên mặt rốt cuộc lộ ra một tia xin lỗi thản nhiên, chỉ là động tác của cậu lại chẳng hề do dự, cậu đứng dậy mở cửa cho Chu Chí Thành.

“Tôi xin lỗi.”

Chu Chí Thành làm bộ muốn tiến lên, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt của Lý Huỳnh Lam vừa thống khổ vừa phẫn nộ “Tại sao đột nhiên lại là anh ta, vì sao…” Hắn không hiểu, không thể chấp nhận, giấc mộng nhiều năm như vậy, giờ tỉnh lại thực quá tàn nhẫn, cũng thật đột ngột.

Nhưng mà, câu trả lời của Lý Huỳnh Lam là.

“Không phải là đột nhiên, mà đã từ rất lâu rồi.”

Quyển 1 - Chương 40: Chuyển biến (5)

DTV-EBOOK

Trong khu chợ đêm khá lớn nằm giữa trung tâm thành phố U có rất nhiều quá ăn, nào là quán lẩu thịt nước, gà rán, trà sữa, đủ loại cửa hàng rực rỡ muôn màu muôn sắc, đặc biệt tới ban đêm, khi biển người đổ vào khu chợ, cực kỳ náo nhiệt.

Cao Khôn đứng trước một cái thớt gỗ, một tay cầm dao, một tay giữ đậu phụ, nhanh nhẹn xắt xuống, những miếng đậu phụ nhỏ xinh chỉnh tề sắp thành một hàng.

Đầu bếp Dương thấy vậy thì không khỏi khen ngợi "A Khôn vừa mới tới vài ngày đã luyện ra tay nghề thế rồi, không lâu nữa là có thể bắt kịp tôi rồi đấy."

"Dĩ nhiên, anh ấy thông minh như thế, học gì nhớ nấy, chú dạy một là ca hiểu mười đấy." Lưu Hỉ Nhạc bên cạnh vừa đảo nồi canh, vừa kiêu ngạo nói.

Quán ăn nhỏ chỉ có mấy người làm, cũng không có phân công việc gì cụ thể, ngoại trừ hai đầu bếp chính, những nhân viên khác từ mua thức ăn tới rửa nguyên liệu việc gì cũng phải làm.

Lúc này ông chủ Mã đi đến, trong tay bưng một khay bát bẩn, Cao Khôn thấy vậy vội đưa tay ra nhận, rồi bảo "Còn đồ không? Cháu đi dọn."

Ông chủ Mã lắc đầu "Mày đổ nước vào xô rồi mang ra ngoài dọn dẹp."

Chờ Cao Khôn đi ra ngoài, lại nhìn qua Lưu Hỉ Nhạc.

Lưu Hỉ Nhạc hiểu ý chạy ra ngoài giúp đỡ.

Mà một người khác nhỏ thỏ đang rửa nguyên liệu cũng dừng tay, để đổ đó rồi đi ra ngoài "Anh Mã, em cũng đi ha!"

"Thằng ranh con này!" Lão Dương nhìn bóng người thoăn thoắt chuồn mất, miệng ngậm một điếu thuốc lá phả một hơi "Nãy giờ cứ hóng ra ngoài, biết chắc ra đấy lại gặp gái cho mà xem" Xong xuôi lại cảm thán một tiếng. "Đã bao lâu rồi sinh ý không tốt như vậy nhỉ?"

"Ờ phải" Ông chủ Mã cười tủm tìm cầm cái thìa nhỏ lên nêm gia vị "Nhiều người cũng tốt, chỉ khổ cho A Khôn, bị mấy cô gái đó gây khó dễ đi tới đi lui."

"Mấy đứa trẻ bây giờ thích kiểu người như thế lắm", lão Dương nói "Tôi thấy cậu ta từ trưa đến giờ bận bịu suốt, nên mới gọi vào đây, buổi tối để cậu ta vào bếp đi, bên ngoài để mấy người A Lục tiếp."

Ông chủ Mã đồng ý gật đầu.

Lúc này, Cao Khôn mang hai xô nước ra ngoài, chỉ thấy Lưu Hỉ Nhạc thò đầu ra ngoắc ngoắc anh "Ca, mau ra đây mau ra đây!"

Lão Dương mắng cậu ta "Tập trung đi, có mỹ người đẹp đâu mà kích động thế, không thể để cho anh mày nghỉ một lúc hả?"

"Thật là có mà!" Lưu Hỉ Nhạc vẻ mặt láu lỉnh.

Cao Khôn nhìn theo về phía ánh mắt hưng phấn của cậu, không khỏi ngẩn ra.

...

Lý Huỳnh Lam chống đầu ngồi ở một góc tối trong quán, nguồn sáng ở đây không đủ nên không thể nhìn rõ thực đơn treo trên

tường, nhưng vẫn có thể thấy rõ biển hiệu mời khách của quán ăn.

Cậu ngửa đầu nhìn tấm biển 'Mã Ký' treo phía trên, lại quét mắt nhìn mấy người vị khách kẻ đứng người ngồi xung quanh, bởi vì gần đây có trường học, vậy nên đa phần khách khứa tới quán lúc này đều là học sinh, trung học hoặc đại học đều có, có người vẫn còn đang mặc đồng phục, mà trong đó đa số lại là nữ sinh.

Không ít người cũng đang nhìn về phía cậu, cho dù cậu đã cố gắng ngồi vào góc tối trong quán, nhưng vẫn bị người ta chỉ chỏ, chỉ là Lý Huỳnh Lam lại chẳng hề để tâm tới những ánh mắt tò mò ấy.

Cậu đeo kính râm, nhìn về phía phòng bếp, quả nhiên, Lưu Hỉ Nhạc vừa đi ra, một lúc sau Cao Khôn cũng theo tới.

Sự xuất hiện của anh khiến cho chung quanh bắt đầu nổi lên những trận ồn ào, không ít học sinh hi hi ha ha chào hỏi anh, thậm chí còn có người gọi anh là suất ca, gọi anh tới cùng ăn, thế mà dám bảo đi ăn mới là quan trọng, nhìn xem, ai mà chẳng đang cố nghĩ cách làm thân với anh.

Cao Khôn chỉ đi thẳng rồi nói "Tới ngay, chờ một lúc, xin lỗi..." Khó khăn lắm mới thoát khỏi mấy người ồn ào, cho tới khi nhìn rõ người trước mặt là Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn ngạc nhiên.

"Sao cậu lại tới đây?"

Lý Huỳnh Lam tháo kính râm xuống, nhìn kẻ cao lớn trước mặt, hỏi lại "Mấy người ở đây mở tiệm buôn bán, sao em lại không thể tới?"

Cao Khôn thật ra là muốn hỏi tại sao đối phương biết mình đi làm ở đây, chợt nghe thấy Lý Huỳnh Lam nhếch mép hất cằm về phía mấy người đằng sau "Công việc không tồi nhỉ, thành quả

cũng được phết đấy!"

Lời này lại có một chút lạnh lùng khó hiểu, Cao Khôn chẳng biết trả lời ra sao mới phải lẽ, chỉ đành nói "Cậu ăn chưa?"

Lý Huỳnh Lam thầm nghĩ tôi ăn rồi còn đến chỗ anh làm gì, nhưng ngoài miệng vẫn bảo "Rồi!"

Cao Khôn nghĩ ngợi "Ở đây có món sủi cảo được lắm, để tôi gọi cho cậu một phần nếm thử nhé?"

Lý Huỳnh Lam định gật đầu, nhưng nghe phía sau có người gọi anh, nên đành bảo "Thôi, anh đi đi, em chỉ đi ngang qua, ngồi một lát rồi sẽ đi!"

Cao Khôn lại nói "Rất nhanh thôi, cậu chờ tôi một lúc" Sau đó vội vàng chạy vào phòng bếp, vài phút sau đã trở lại đặt một vật trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Loại quán ăn này vốn chẳng có hy vọng món ăn được bày ra đĩa cẩn thận trang trí cầu kỳ gì, nhưng Cao Khôn vậy mà cũng không đưa cho Lý Huỳnh Lam dùng hộp ăn bằng nhựa, mà là một chiếc cặp lồng bằng inox cực kỳ sạch sẽ, Lý Huỳnh Lam nhận lấy, đây là chiếc cặp lồng Cao Khôn mang từ nhà đi, dùng để giữ nóng thức ăn, là chiếc lần trước hai người họ đi siêu thị mua được.

"Rửa sạch sẽ rồi!" Cao Khôn nói, sau đó cầm đũa cho cậu "Cẩn thận nóng."

Bên cạnh lại có người gọi anh, Cao Khôn vội đáp "Đến!" một tiếng, rồi dặn Lý Huỳnh Lam mau ăn, còn mình đi dọn dẹp bàn.

Lý Huỳnh Lam nhìn đám sủi cảo trong cặp lồng, bộ dáng không được coi là xinh dẹp, nhưng rất thơm, đến nỗi chỉ muốn ăn sạch mà thôi, cậu không nhịn được gắp một chiếc rồi bỏ vào miệng.

Đằng kia, Cao Khôn bận rộn chạy đi chạy lại chẳng khác nào một con quay, Lý Huỳnh Lam yên lặng nhìn anh, Cao Khôn thỉnh thoảng cũng lo lắng nhìn về phía cậu, chỉ là mỗi lần anh định đi về phía này, thế nào cũng có người gọi phải làm việc tiếp, so với Lý Huỳnh Lam tỏ ra khí tức người lạ chớ có đến gần, hiển nhiên Cao Khôn được hoan nghênh hơn nhiều, cũng dễ gần người khác hơn.

Tới khi Lý Huỳnh Lam hoàn hồn, bất tri bất giác đã ăn hết sủi cảo trong cặp lồng, một đống sủi cảo chui vào trong dạ dày, hoàn toàn khác biệt với những đồ gần đây cậu thường ăn, khiến nó hoàn toàn căng cứng.

Bỗng một cốc nước được đẩy tới trước mặt, Lý Huỳnh Lam vừa ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông để râu mép đang đứng bên cạnh, nói với cậu "Chỗ này của tôi hơi lạnh, bụng rỗng đừng nên ăn nhiều quá, uống miếng nước cho tiêu."

"Cảm ơn", Lý Huỳnh Lam nhận lấy uống một ngụm, vừa nhìn đối phương đã biết là ai, trên mặt có chẳng mấy khi thu lại vẻ lạnh đạm, nhưng vẫn khách khí nói "Ông chủ Mã? Mấy hôm trước anh ấy có một chút việc nên nghỉ, phiền ngài chiếu cố."

Ông chủ Mã nghe khẩu khí này, thực ra có chút ngoài ý muốn không ngờ Cao Khôn lại có một người anh em như vậy, rõ ràng bọn họ không hề thuộc một loại người, thế nhưng vẫn cười nói "Bạn của Cao Khôn, cũng là bạn của tôi, đến dĩ nhiên là hoan nghênh rồi."

"Sinh ý của ngài ở đây tốt như vậy, dĩ nhiên là tôi sẽ đến thăm thường xuyên."

Ông chủ Mã đi rồi, Cao Khôn rốt cuộc mới rảnh rỗi tới xem Lý Huỳnh Lam, anh nhìn đồng hồ "Lát nữa tôi mới tan làm..." Công việc ở đây không sắp xếp chính xác giờ tan làm, tuỳ lượng

khách, thậm chí có ngày còn làm tới ba bốn giờ, tính ra thì hôm nay vẫn còn sớm.

Lý Huỳnh Lam không thay đổi tư thế, chỉ "Ừ" một tiếng.

Cao Khôn thấy cậu không có ý đi, đành bảo "Cậu chờ tôi một lúc."

Lý Huỳnh Lam lại "Ừ", thuận tay rút một tờ giấy ăn lau vết đồ ăn dính dưới cằm Cao Khôn.

Chợ đêm cực kỳ ồn ào, theo thời gian trôi đi, số lượng học sinh dần thay bằng nhân viên văn phòng. Dọc phố bên cạnh còn có một dãy những cửa hàng KTV ồn ào náo nhiệt, cũng có rất nhiều người sống về đêm ra ngoài tìm một nơi làm ấm bụng, cho nên trừ bỏ 'Mã Ký' còn rất nhiều tiệm ăn khác, nào là đồ nướng, hải sản, món gì cũng có.

Lý Huỳnh Lam mở di động ra chơi, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Cao Khôn đang bận bịu đằng xa, đối với mấy loại phiền toái bên cạnh cũng thích ứng dần, mãi cho tới khi có một tiếng quát vang lên chặt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

Quay đầu lại chỉ thấy một đám thanh niên ất ơ và hai người trung niên đang gây gổ với nhau, chắc là về vấn đề chỗ ngồi. Cao Khôn ban nãy đã dọn cái bàn của Lý Huỳnh Lam ngồi sang một bên, chỗ ngồi của cậu ở góc rất tối, chẳng có mấy người muốn ngồi gần, cho nên nãy giờ vẫn rất an ổn, chỉ là lúc này hai bên khách tranh chỗ với nhau lại ngay gần đây này, chỉ là khu vực này là thuộc 'Mã Ký', nhưng mấy thanh niên này lại là khách bên tiệm đồ nướng.

Theo lý thuyết, chủ quán là hàng xóm với nhau, khách ông khách tôi không phải tính toán chi li từng chút một, hai bên chia sẻ chỗ ngồi chút mọi chuyện sẽ ổn, ai ngờ lúc này cả hai bên đều không nói lý, ông chủ quán đồ nướng vốn định ra giải hoà,

ai ngờ chẳng dập được lửa, ngược lại càng ngày càng lớn giọng, hai người đàn ông trung niên kia có lẽ cũng đã uống rượu, nên không chịu thua, ăn xong rồi cũng không chịu nhường chỗ, nói tôi ăn ở quán này dựa vào cái gì muốn chúng tôi đi, hai bên liên tục gây hấn với nhau.

Chuyện bé tẹo vậy cũng sinh sự với nhau, mọi người cũng không phải lần đầu gặp phải, cố gắng khuyên nhủ người trung niên kia, mấy người trẻ tuổi kia vừa nhìn đã biết là không dây được.

Quả nhiên, một tên bị tình huống giằng co này làm cho phát điên, lục ra một cái ví rồi ném thẳng lên bản, ý tứ là một là cút hai là quất.

Mấy vị khách khác thấy vậy tự động kéo nhau đi, ông chủ cũng lui về phía sau cửa hàng định tìm viện binh, ai ngờ đã bị đối phương chặn lại, lớn tiếng mắng "Ai dám báo nguy thì tới luôn!"

Vẻ mặt hắn dữ tợn, tóc ngắn một mẩu, cánh tay nom ra còn thô hơn cả chân Lý Huỳnh Lam, đằng sau lưng xăm trổ chằng chịt, nhưng do trời tối quá không nhìn ra là hoa văn gì, khuôn mặt hung dữ sát khí bắn ra tung toé, trông cái dạng này cũng biết có lẽ trong lòng mất hứng, nên cố tình gây sự với người khác.

Thấy tình hình chẳng thể níu kéo gì hơn nữa, nhân viên bên Mã Ký thấy vậy thì hành động luôn, Lưu Hỉ Nhạc là người lao tới đầu tiên, nhìn đám người kia rống lên "Mấy người ở đây bọn này còn sinh ý gì nữa? Hả? Đồ chưa ăn mà đã thái độ vậy, còn quán nào dám mở?"

Sau đó có một tên đá văng cái bàn gần đó, chiếc ghế bên cạnh cũng đổ xuống lăn vài vòng, tới dưới chân Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam vẫn ngồi yên đó không nhúc nhích.

Lưu Hỉ Nhạc cả giận "Nhóc con chỗ nào tới, biến về!"

Ông chủ Mã cũng đi phía sau, trong tay còn cầm một gốc cải trắng "Nháo cái gì đấy, không ăn ổn mà ăn đi!"

Chân ông ta bị thọt, cơ thể lại gầy đét, nhìn qua nửa điểm khí thế cũng chẳng có, nhưng ông chủ quán đồ nướng thấy ông ta thì cứ như tìm được vì cứu tinh.

"Lão Mã à, ông xem chuyện này..."

Ông chủ Mã đi qua liếc mắt một cái, khua khua gốc cải trắng trong tay, không nói chuyện.

Thấy Lưu Hỉ Nhạc rống lên, mấy thanh niên kia cũng nổi cáu theo, đang định giải quyết, ánh mắt lại nhìn ra người tới sau đó, không khỏi cứng đờ.

Những người khác vừa muốn động, lại bị gã có hình xăm kia ngăn lại.

"Cao Khôn?"

Gã xăm mình mờ mịt gọi.

Ông chủ Mã và Lưu Hỉ Nhạc không khỏi nhìn về phía Cao Khôn.

Cao Khôn chậm rãi lại gần, ngoài dự đoán mọi người, anh gật đầu với gã xăm mình, sắc mặt trước sau như một "Từ Nhị"

Kẻ gọi là Từ Nhị kia đơ ra một lúc, sau đó lại lộ ra một tia xấu hổ "Vâng, là quán của anh à? Ha ha, chuyện kia, xin lỗi nha..."

Cao Khôn lắc đầu "Cậu ăn gì chưa? Tôi chọn món cho cậu nhé?"

Khoé miệng Từ Nhị giật giật, vội vàng lắc đầu "Không ăn không

ăn, à anh xem chuyện này, mất mặt quá…”

Cao Khôn đi tới nâng chiếc ghế bị đá lăn tới chân Lý Huỳnh Lam, nhìn người ngồi đó không sứt mẻ gì, lúc này mới quay đầu lại “Ăn chút gì đi, đến đến đến…”

“Không phiền không phiền” Từ Nhị một bên xua tay, một bên đẩy mấy người kia đi, chạy vài bước lại quay đầu lại, lấy một hộp thuốc lá trong túi áo đưa qua, nhỏ giọng bảo “Cái này, A Khôn… Em thật ra không biết, nếu biết là anh, em khẳng định không như vậy, anh, anh đừng để trong lòng nhé.”

Cao Khôn đẩy gói thuốc lá của hắn về, xoay người cầm cái ví trên bàn.

Từ Nhị thấy thế, vậy mà lại lùi về phía sau một bước, trong mắt xẹt qua một tia hoảng loạn.

Chỉ thấy Cao Khôn đưa đồ vật nọ vào tay hắn, âm thanh vẫn ôn nhu như trước “Đừng quên cái này.”

Từ Nhị nhận lấy, lại nhìn vào mắt Cao Khôn, thấy anh mặt mày bình tĩnh, không giống như đang tức giận, lúc này mới xoay người rời khỏi, trước khi ra về còn lễ phép chào hỏi ông chủ Mã và quán đồ nướng bên cạnh.

Chuyện này phát triển hệt như một người khoả thân chạy tới bồn cầu tính làm chuyện đại sự, kết quả chỉ phóng ra một cái rắm, khiến quần chúng náo nhiệt xung quanh chờ xem kịch vui mở rộng tầm mắt, thất vọng trở về.

Quyển 1 - Chương 41: Chuyển biến (6)

DTV-EBOOK

Trải qua một trận náo loạn như vậy, khách khứa xung quanh cũng chạy hết sạch, công việc cũng rất nhanh rồi kết thúc. Cao Khôn nói qua với ông chủ Mã và Lưu Hỉ Nhạc, sau đó cùng Lý Huỳnh Lam đi bộ về nhà.

Trở lại vườn hoa Đông Huỷ, Lý Huỳnh Lam ngược lại tỏ vẻ chẳng phát sinh qua bất cứ chuyện gì, còn Cao Khôn so với cậu còn bình tĩnh hơn, đối với chuyện ban nãy không hề đề cập tới một câu, chỉ tới lúc lên giường, hai người cùng nằm xuống, Lý Huỳnh Lam vốn còn đang nhắm mắt bỗng hỏi một câu thật buồn cười.

“Anh biết Từ Nhị à?”

Giọng nói Cao Khôn trong bóng tối vẫn bình tĩnh như trước.

“À, gặp qua vài lần, không quá quen.”

“Không quá quen sao người ta thấy anh mà cứ như gặp sói thể?” Lý Huỳnh Lam trở mình, quấn lấy hơn nửa chăn của Cao Khôn.

Cao Khôn cũng không ngại rét, vẫn nằm yên không động “Chẳng biết, đại khái là… cũng coi như là cùng một loại người.”

Lời này khiến Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, chậm rãi lăn trở lại, vừa vặn tới trước ngực Cao Khôn, thuận tiện đắp chăn lại cho cái người thờ ơ kia.

“Một loại cái rắm!” Lý Huỳnh Lam cười mắng, thanh âm trầm xuống “Nói như thế, em với mấy cô vũ nữ cũng là cùng một loại sao, dù gì cũng là loại người bán da mặt bán rẻ tiếng cười qua

màn hình."

Cao Khôn cứng đờ, vội vươn tay đè lại thân mình lạnh lẽo của đối phương, trên người anh vấn nóng hổi như trước, nhưng Lý Huỳnh Lam tay chân rất lạnh lẽo, ngay cả hơi thở cũng lạnh.

"Đừng nói bậy" Cao Khôn nói "Không giống như thế."

Lý Huỳnh Lam đẩy người kia ra một chút, nhìn vào khuôn mặt Cao Khôn hỏi "Chỗ nào không giống? Hà?"

Trong thời gian ngắn như vậy, âm thanh của cậu đã thay đổi mấy lần, từ vui mừng tới hờn giận, giờ phút này lại mang theo một chút u buồn mơ hồ, hệt như một ngọn lửa nhỏ thiêu đốt khiến Cao Khôn càng thêm phiền muộn.

"Tôi, tôi thấy không giống…" Cao Khôn thành thật đáp, rõ ràng anh đã từng đọc sách rất nhiều, nhưng trước mặt Lý Huỳnh Lam lại chẳng thể tìm được lời mà nói. Mà giờ khắc này, đôi mắt Lý Huỳnh Lam sáng ngời trong suốt vô cùng, cho dù xung quanh một mảng tối đen, nhưng Cao Khôn vẫn có thể thấy được hàng mi dài đang khẽ chớp của cậu, vẻ mặt sáng lạn, cùng với một mùi ngọt ngào như ẩn như hiện, đó là mùi xà phòng mua ở siêu thị lần trước, từ áo ngủ của Lý Huỳnh Lam toả ra, khiến thần trí người ta mơ màng.

Lý Huỳnh Lam sát lại gần hơn, hừ nhẹ một tiếng, khiến Cao Khôn ma xui quỷ khiến thốt lên một câu.

Lý Huỳnh Lam nghe xong, động tác chợt ngừng lại.

"Anh nói… cái gì?" Lý Huỳnh Lam không tin, truy hỏi.

Thanh âm Cao Khôn khàn khàn, anh nhẹ nhàng lặp lại một lần nữa "Cậu… rất sạch sẽ, không giống với bọn họ."

Lý Huỳnh Lam nhổm dậy nhìn anh, rồi mềm nhũn ngã lại vào chiếc gối.

“Đồ ngốc…” Cậu bất đắc dĩ mắng một câu.

Cao Khôn không lên tiếng.

Lý Huỳnh Lam kìm hãm những chua sót trong lòng, ngoài miệng vẫn bảo “Anh so em với quần áo mà anh giặt sao?” Sạch sẽ gì cơ chứ, ai lại dùng cái từ này.

Trong bóng tối, Cao Khôn ngại ngùng cười.

Lý Huỳnh Lam xoay người nằm úp lên người anh, Cao Khôn vội ôm lấy cậu, thuận tay dịch góc chăn cho ổn.

Lý Huỳnh Lam tựa vào ngực anh, thấp giọng nói “Vậy lần tới anh cứ nhảy vào, lăn lộn với em một lúc thì sẽ sạch sẽ thôi.” *(?)*

Cảm giác được người dưới thân mình cứng đờ lại, Lý Huỳnh Lam cười khẽ, hai mắt nhắm lại.

Còn Cao Khôn, nhất thời bị bao nhiêu cảm xúc khó nói bủa vây, luân phiên thay đổi, sau đó chúng lần lượt biến mất, cuối cùng chỉ còn cảm giác nặng nề bao phủ…

****

Cuối cùng thì ngày quay của ‘Tiên cung’ cũng đã chốt xong, địa điểm quay tại phim trường Lâm Huyền, lịch diễn của Lý Huỳnh Lam được phân chia thành ba giai đoạn, theo ý công ty là tập trung quay phim cho mỗi giai đoạn khoảng 10 ngày cho hai bên đỡ tốn sức, mà giai đoạn đầu tiên sẽ bắt đầu sau hôm giao thừa.

Lý Huỳnh Lam vẫn chưa nói với Cao Khôn bao giờ sẽ đi diễn, chỉ bảo anh rằng vài ngày nữa sẽ có việc bận, đầu gỗ sau đó cho cậu

một cái đáp án chẳng có tí tẹo phong tình gì hết, khiến Lý Huỳnh Lam oán hận cầm theo một cái bánh bao xuống lầu.

Tiếp tục tham gia vào một bộ quảng cáo mới cho một hãng xe hơi, thời điểm quay buổi chiều thì di động báo tới vài lần, Lý Huỳnh Lam sau đó mở ra, đều là cuộc gọi nhỡ của Vương Nghi Hoan, sau cùng là một tin nhắn, hỏi buổi tối cậu có rỗi ra ngoài với cô không.

Lý Huỳnh Lam nghĩ nghĩ, rồi đáp "Được."

Sau buổi quay CF, cậu không để Vạn Hà đưa đi, mà tự mình lái xe đến địa điểm hẹn gặp, đại tiểu thư lúc ấy vẫn còn chưa tới, Lý Huỳnh Lam ngồi bên cửa sổ chờ cô, không ngờ bị vài nhóm khách đi qua nhận ra, xin chụp ảnh và chữ ký, họ nói đã thấy Lý Huỳnh Lam trên TV, thực ra đa số khán giả chỉ cảm thấy quen mặt chứ không nhớ rõ tên của cậu, nhưng những người này đều nhớ, còn biết cậu sắp quay phim cho 'Tiên cung', cực kỳ nhiệt tình.

Thái độ Lý Huỳnh Lam rất ôn hoà, nhưng vẫn rất lễ phép, khí chất này của cậu với truyền thông bên ngoài rất phù hợp, vì thế mấy người tới ngược lại càng thêm dũng cảm, cuối cùng vẫn khiến Lý Huỳnh Lam cảm thấy có chút bị quấy rầy, vì thế sau khi bọn họ rời đi, cậu đổi vị trí ngồi vào bên trong.

Khoảng mười phút sau, Vương đại tiểu thư rốt cuộc cũng xuất hiện. Cô vẫn như trước, ăn diện vô cùng khéo léo, chỉ là trên gương mặt đã không còn nụ cười tươi rói ngày thường, vừa ngồi xuống đã dùng ánh mắt khổ sở nhìn Lý Huỳnh Lam.

Trước mặt Lý Huỳnh Lam có đặt một ly cà phê, cậu không có thói quen thêm đường khi uống, chỉ dùng muỗng nhỏ nhẹ nhàng khuấy, đem cơ hội mở lời trước cho người đối diện.

Vương Nghi Hoan vốn là một cô gái thẳng thắn, chưa được vài

phút đồng hồ đã không nhịn được.

“Huỳnh Lam, sao lại thế?”

Đối với khẩu khí chất vấn của Vương Nghi Hoan, Lý Huỳnh Lam chỉ hờ hững nhìn lại.

Vương Nghi Hoan vừa hỏi xong thì lập tức hối hận, thật ra cô cũng đã chuẩn bị tâm lý trước không thể vội vàng được, nhưng có lẽ bởi vì kích động, bất tri bất giác mà thốt ra như vậy.

Cô lập tức xin lỗi “Thật xin lỗi, tôi không có ý trách cậu, chỉ là… Tôi không tiếp thu được, chuyện này quá đột ngột.”

Lý Huỳnh Lam nhấp một ngụm cà phê “Cậu ta tìm cậu à?”

Vương Nghi Hoan gật đầu “Đương nhiên, chúng ta là bạn bè mà.”

Đúng là như thế, Lý Huỳnh Lam trong lòng thầm nói, cậu tỏ vẻ chuyện đó là hiển nhiên.

Vương Nghi Hoan cố tỏ ra vẻ bình tĩnh “Vậy… Chuyện từ khi nào? Tại sao cậu lại muốn…”

“Không có tại sao” Lý Huỳnh Lam ngắt lời cô “Không có lý do gì.”

Vương Nghi Hoan bị khẩu khí lãnh đạm của cậu làm cho mộng mị “Vậy Chu Chí Thành cứ như vậy sẽ không có cơ hội sao? Nhiều năm như vậy… Tôi cứ nghĩ kết quả cậu ấy và cậu sẽ thành một đôi.”

“Nếu là như vậy, thì không cần chờ nhiều năm như thế đâu.” Lý Huỳnh Lam quyết đoán trả lời.

Vương Nghi Hoan hiểu tính tình cậu, nhưng giờ phút này cũng

chẳng đoán nổi trong lòng cậu đang nghĩ cái gì "Cậu ấy rất đau lòng, cực kỳ đau lòng, cậu cũng biết chuyện này đối với cậu ấy cực kỳ đả kích."

Lý Huỳnh Lam trầm mặc.

"Vậy… Người đó là ai?" Vương Nghi Hoan hỏi.

Lý Huỳnh Lam gọi phục vụ, mang cho cô một tách cà phê giống mình "Còn nhớ tôi đã từng nói gì với cậu không?"

Vương Nghi Hoan khó hiểu, trong lòng chuyển động, đại tiểu thư sau đó rất nhanh đã hiểu ra.

"Cậu đã tìm được… người đó sao?"

Lý Huỳnh Lam bỗng nở một nụ cười, tới mức mặt mày loan loan, vô cùng sáng lạn, cậu gật đầu.

"Tôi chỉ cho rằng đó chẳng qua là…"

"Là cái cớ sao?" Lý Huỳnh Lam cười nói "Không phải, tôi đã tìm được anh ấy."

Giọng nói ấy quả thật thoả mãn đến mức khiến Vương Nghi Hoan kinh ngạc, nhưng khi sự ngạc nhiên dần qua đi, cô chỉ có thể nặng nề thở dài.

"Thật ra tôi cũng đoán ra được, từ lần đầu tôi gặp cậu, tôi cũng có cảm giác đó, cậu vẫn chờ một người, chỉ là mỗi lần nghĩ tới Chu Chí Thành, tôi lại hy vọng đó chỉ là ảo giác."

Lý Huỳnh Lam đẩy tách cà phê tới trước mặt Vương Nghi Hoan.

"Tôi không muốn chuyện đó ảnh hưởng tới quan hệ giữa hai chúng ta, nhưng tôi biết điều đó không có khả năng."

“Nhưng mà, cậu vẫn lựa chọn như vậy” Vương Nghi Hoan đối diện với ánh mắt kiên nghị của Lý Huỳnh Lam, nhíu mày “Cậu và Chu Chí Thành là hai người bạn quan trọng nhất của tôi, tôi…”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu “Cậu chỉ cần làm theo ý mình là được.”

Gương mặt của Vương Nghi Hoan lộ ra một vẻ rối rắm, kỳ thật chuyện này cô đã suy nghĩ cả đêm qua, kết quả vẫn phải hắt bát nước đi, nhưng cô vẫn nói.

“Tình cảm đúng là chẳng miễn cưỡng được, tôi biết, thế nên… được rồi, tôi sẽ không quản? Không quản là không có việc gì đúng không?”

Lý Huỳnh Lam lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Chỉ là ngay sau đó, Vương Nghi Hoan không nhịn được lại hỏi “Vậy… Người kia, cậu và anh ta xảy ra chuyện gì? Quen nhau rất lâu rồi à?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Quen nhau từ rất lâu, sau đó anh ấy tạm thời rời đi vài năm.”

“Vì sao? Anh ta đi đâu? Sao lại để cậu tìm? HIện tại sao lại trở về?” Vương Nghi Hoan nghi hoặc.

Lý Huỳnh Lam buông chiếc muỗng nhỏ xuống, vuốt ve miệng tách cà phê, sau đó ngẩng đầu.

“Anh ấy đi tù.”

Trước ánh mắt khiếp sợ của Vương Nghi Hoan, Lý Huỳnh Lam tiếp tục nói, thanh âm đều đều chẳng có lấy một chút cảm xúc nào.

“Bởi vì anh ấy giết một người, bị phán tám năm, vậy nên phải đến trường thiếu niên hai năm, sau đó ngồi tù sáu năm…”

…

Bởi vì anh ấy giết một người, bị phán tám năm, vậy nên phải đến trường thiếu niên hai năm, sau đó ngồi tù sáu năm …

Lúc lái xe trở về, những lời vừa rồi của Lý Huỳnh Lam lặp đi lặp lại trong đầu Vương Nghi Hoan, cô như mất hồn mất ví, thậm chí còn vượt mất hai đoạn đèn đỏ, sau đó mới nghe thấy tiếng di động bên cạnh đang vang lên không ngừng.

Người gọi tới là ông chủ một quán bar, nói rằng ở đây có một con ma men, trời chưa tối đã ngồi ở dây mà hát, kết quả té xỉu ở sảnh mãi không chịu tới dậy, mau tới đây đón người.

Vương Nghi Hoan vội vàng tới đó, quả nhiên nhìn thấy Chu Chí Thành nửa sống nửa chết ngồi phịch ở một bên. Vương Nghi Hoan tiến tới chụp lấy mặt hắn, lắc nửa ngày mới làm người kia tỉnh hơn một chút, kết quả đối phương vừa mở mắt đã liều mạng gọi “Huỳnh Lam, Huỳnh Lam…”

Vương Nghi Hoan khó chịu, nhưng vẫn an ủi “Đừng gọi, đàn ông chút đi, thất tình thôi mà, về sau tìm người khác là được.”

Chu Chí Thành lại nghẹn ngào “Không có, chỉ có Huỳnh Lam… Chỉ có cậu ấy… Tại sao không phải là tôi, tại sao… Cao Khôn! Cao Khôn! Mẹ mày! Đồ tạp chủng! Tao muốn làm thịt mày, làm thịt mày…”

Ba từ “Làm thịt mày” kia lặp đi lặp lại lúc này khiến Vương Nghi Hoan nghe mà lòng càng thêm kinh hãi, cô không nhịn được trầm giọng nói “Cậu có bản lĩnh này sao? Người ta vừa mới ra tù, nói không chừng chính cậu sẽ bị gã giết chết ấy chứ.”

Câu cảnh cáo này vậy mà lại làm Chu Chí Thành vốn hôn mê mãnh liệt mở to mắt, hắn túm lấy Vương Nghi Hoan "Cậu nói cái gì? Cậu nói cái gì? Ai? Ai vừa mới ra tù? Cậu nói ai?"

Vương Nghi Hoan trong lòng biết mình lỡ miệng, nhưng cô tâm phiền ý loạn, đành gạt tay Chu Chí Thành ra "Tôi không nói, cậu nghe nhầm rồi."

"Nghi Hoan! Có phải cậu vừa gặp Huỳnh Lam không, cậu biết được chuyện gì? Cao Khôn... Gã là làm sao? Cậu đừng gạt tôi! Được, cậu lừa tôi cũng không sau, nhưng mà Huỳnh Lam... Không được để cậu ấy bị tổn thương..."

Vẻ mặt Vương Nghi Hoan xấu hổ, nhưng vẫn cắn răng không hề đề cập hay trả lời Chu Chí Thành.

Chu Chí Thành cảm giác được, rằng Vương Nghi Hoan đã biết chuyện gì đó liên quan tới Lý Huỳnh Lam và Cao Khôn kia, hơn nữa chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, nếu không sao cô ấy lại rối rắm như vậy.

Chu Chí Thành dùng sức lau mắt, rồi dần tỉnh lại, hắn trịnh trọng bảo "Cậu không nói cho tôi cũng không sao hết, nhưng cậu phải hiểu, Cao Khôn kia lai lịch không rõ ràng, trực giác nói cho tôi biết gã không phải là người tốt..."

Nói rồi liếc nhìn Vương Nghi Hoan, tiếp tục nói "Coi như tôi cầu xin cậu một lần, nếu như Cao Khôn là một người đáng để phó thác, cho dù thất bại tôi cũng sẽ an tâm."

Vương Nghi Hoan không nói gì, cô trầm mặc đưa Chu Chí Thành trở về.

Chu Chí Thành cũng phối hợp, vì hắn biết, những lời vừa rồi, Vương Nghi Hoan đã chấp nhận.

Quả nhiên, vừa xuống dưới lầu, Vương Nghi Hoan đã gọi một cú điện thoại.

“Anh họ, là em, chuyện kia… Anh có quen vài một người bạn trong cảnh cục… Không, không phải, không phải chuyện của em, chỉ là một người chị em của em đang quen một người, trông được lắm, nhưng hình như trước kia như phạm pháp gì thì phải, đúng vậy, hiện tại nữ sinh đều như thế, đẹp trai cái là chẳng quản trời chăng gì hết, cho nên em mới nhờ, anh hỏi giúp tài liệu hộ em một người, vâng… Em muốn biết trước kia gã làm gì, phạm tội gi, càng tỉ mỉ càng tôi, dạ dạ, bao lâu có thể được ạ? Một lúc sao? Được, em cám ơn, à, gã gọi là Cao Khôn…”

Vương Nghi Hoan đặt điện thoại xuống, vội vàng đánh lái trở về nhà, tốc độ của anh họ cô quả thật rất nhanh, về nhà vừa mở máy tính lên đã thấy một e-mail được gửi tới.

Vương Nghi Hoan hít vào một hơi, sau đó thoải mái mở e-mail kia ra.

Vốn cô nghĩ rằng “Thời niên thiếu ai chẳng có những lúc ngông cuồng, tính tình nóng nảy khó tránh khỏi việc mắc sai lầm, chỉ cần ăn năn hối cải, biết sai là có thể thay đổi, tương lại vẫn rất có tiền đồ”, cho dù người đó trả qua những chuyện như vậy, nhưng ít nhất vẫn là người mà Lý Huỳnh Lam lựa chọn, kết quả…

Văn kiện rất rõ ràng chi tiết, thậm chí còn đính kèm hình ảnh, có lẽ là anh họ khá sốt ruột, cho rằng chẳng qua chỉ là chuyện của mấy cô gái nhỏ nên cũng không xem qua. Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi xem xong văn kiện được gửi tới, Vương Nghi Hoan chỉ cảm thấy toàn bộ chân tay đều lạnh lẽo, sau lưng đầy mồ hôi lạnh.

Lúc này, tiếng chuông di động bất ngờ vang lên, khiến Vương Nghi Hoan nhảy dựng, nhìn lại, là Chu Chí Thành.

Vương Nghi Hoan nuốt một ngụm nước miếng, chậm rãi đứng lên.

“Này… Đại Thành… Tôi… Tôi cảm thấy, có lẽ cậu đã đúng…”

Sau khi nói câu ấy, chỉ cảm giác được toàn bộ cơ thể mình đều phát run.

Quyển 1 - Chương 42: Hiện tại (1)

DTV-EBOOK

Chỉ còn vài ngày nữa là sang năm mới, thành phố U chẳng mấy khi lại đổ tuyết.

Lý Huỳnh Lam quấn chăn lên người, ghé vào cửa sổ nhìn ra ngoài đường, xe cộ và dòng người tới tới lui lui, những hạt tuyết trắng xoá nhỏ bé phất phơ trong không trung, nhưng thời tiết vẫn chưa đủ lạnh để chúng đông lại, để lại một tầng ẩm ướt dưới mặt đất.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, Lý Huỳnh Lam quay đầu lại, chỉ thấy Cao Khôn đã ăn mặc chỉnh tè đứng ở bên cửa, nói với cậu "Tôi mua bữa sáng rồi, để trên bàn."

"Ừm" Lý Huỳnh Lam đáp.

"Trời lạnh dễ mất nhiệt, nhớ hâm nóng lại trước." Cao Khôn lại nói.

Lý Huỳnh Lam gật đầu, nhìn Cao Khôn ở đằng kia còn đang vắt óc nghĩ xem có thể chăm sóc mình được gì nữa không.

Cao Khôn ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt cười như không cười của Lý Huỳnh Lam, tầm mắt anh chuyển tới lớp áo ngủ mỏng manh của cậu, ngại ngùng hỏi "Thời tiết trở rét, buổi tối lạnh lắm, cậu có muốn… đi mua thêm chăn đệm không?"

Lý Huỳnh Lam nheo mắt cười "Anh lạnh à?"

Cao Khôn lắc đầu.

Lý Huỳnh Lam đáp "Em cũng không lạnh."

Từ cái hôm Lý Huỳnh Lam bị bệnh đến giờ, hai người vẫn luôn đồng giường cộng chẩm, lý do vô cùng hiển nhiên: Ấm. Hai gian phòng mà chỉ có một cái điều hoà, công suất thấp, dù chỉnh cao nhiệt độ vẫn chẳng ấm lên mấy, buổi tối chân tay Lý Huỳnh Lam trong chăn lạnh hệt như vừa ngủ trong quan tài ra, vậy nên tác dụng của Cao Khôn vô cùng hiển nhiên, thường xuyên ngủ cùng nhau cũng dần trở thành thói quen, cho dù Cao Khôn đã nhiều lần thầm định trở về phòng mình ngủ.

Cao Khôn "À" một tiếng, rồi bảo "Vậy tôi đi làm."

Thế nhưng vừa mới đi hai bước đã quay đầu lại "Tôi… Vài ngày nữa sẽ khá là bận, năm mới…" Mỗi lần tới dịp lễ tết là công việc lại đặc biệt bận rộn, khách khứa cũng cực kỳ đông, Cao Khôn hiển nhiên cũng phải tăng ca.

Lý Huỳnh Lam dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài "Biết."

"Nhưng mà… Tôi nói với ông chủ Mã, làm thêm trước một ngày, cho nên hôm nay có thể tan tầm sớm."

"Vậy thì?" Lý Huỳnh Lam quay đầu.

Cao Khôn gãi đầu "Có thể ăn cơm với nhau."

Lý Huỳnh Lam buồn cười "Mỗi ngày chúng ta vẫn ăn cùng nhau, vì sao còn phải cố ý chọn ngày ăn?"

Cao Khôn thầm nghĩ, hôm trước Lý Huỳnh Lam rõ ràng từng hỏi mình hôm nào rảnh hai người đi ăn với nhau, hiện giờ chuyện phức tạp như thế này sao lại đặt trên người anh nhỉ, Cao Khôn nhất thời chẳng biết nên trả lời thế nào cho hợp lý, nghĩ mãi mới nghẹn ra được một câu "Ừm… cùng nhau chúc mừng năm mới…"

Lý Huỳnh Lam nhướn mày.

Cao Khôn vội bảo "Nếu không được…"

"Đi, sao lại không được" Lý Huỳnh Lam cong mắt "Năm mới, anh có định lì xì cho em không?"

Cao Khôn ngẩn ra, chẳng hiểu sao câu chuyện lại đi tới đây, nhưng anh vẫn phối hợp nói "Được…"

"Bên ngoài trời lạnh lắm, không muốn đi ra ngoài, ở nhà ăn đi…" Lý Huỳnh Lam liếc mắt xem thường anh, sau đó cuộn tròn người nằm xuống giường.

Cao Khôn gật gật đầu, thấy cậu vậy thì rón rén đóng cửa lại, mở cừa đi làm.

Chờ khi tiếng bước chân đã đi xa, Lý Huỳnh Lam nằm một lát, sau đó mới thò tay xuống gối lấy chiếc di động vẫn báo đèn tín hiệu mãi, vừa mở ra đã thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, chưa kể tới tin nhắn, đa phần đều là của Vương Nghi Hoan và Chu Chí Thành. Vương đại tiểu thư gọi đến rất nhiều, mà Chu Chí Thành chỉ có vài cuộc, nhưng mỗi lần báo tới rất lâu, để tín hiệu tự cắt thì mới thu về, phần còn lại, một cuộc là của Lý Nguyên Châu, một cuộc là của Lý Tiểu Quân.

Lý Huỳnh Lam im lặng kéo xuống, tìm phím cài đặt, sau đó xoá toàn bộ nhật ký điện thoại đi, tiếp theo mới đứng dậy mặc quần áo rửa mặt chải đầu, ăn phần bữa sáng Cao Khôn để lại, xong xuôi mới cầm lấy túi ra ngoài.

****

"Đoàn Lâm, Tiểu Hàn đều bị từ chối, Hách Định Xuyên định tìm cái gì chứ?" Phan Minh Câu trong thang máy hung hăng cúp điện thoại, một bên cáo trạng với Trác Diệu.

Hách Định Xuyên được ví như là Chopin của ngành điện ảnh hiện đại, nhưng tiêu chuẩn của vị đại gia này rất cao, lần nào cũng có dự án cũng phải chọn Đông tuyển Tây một hồi, vậy mà vẫn chẳng có ai vừa mắt y. Phan Minh Câu phải vắt óc suy nghĩ xem ai mới phù hợp với vai diễn này, thật ra thì Hạ Tuấn Đồng là một ứng cử viên sáng giá, nhưng tình xem xét tình trạng của Trác Diệu và gã hiện giờ, cơ bản là không thể được.

"Thật ra ý tôi không nhất định phải chọn ngoại hình, chỉ cần diễn xuất tốt là có thể nhận vai." Thế nhưng, tân binh trong ngành diễn xuất vốn không nhiều lắm, lại còn là bộ phim điện ảnh lớn như vậy, vô cùng phức tạp, hơn nữa Hách Định Xuyên yêu cầu cao như vậy, thật khó để công ty tìm được diễn viên vừa ý y.

Trác Diệu nghiên mặt liếc nhìn Phan Minh Câu.

Phan Minh Câu cười cười "A Diệu, chúng ta coi diễn xuất của Lý Huỳnh Lam không ít lần, tôi rất tin tưởng với diễn xuất của cậu ấy, cậu xem thế nào... hay để cậu ấy nhận thử vai này cũng không rụng miếng thịt nào đâu."

Trác Diệu không nói gì, Phan Minh Câu biết ý của y là phản đối, không khỏi mở điện thoại chuẩn bị gọi điện.

Nhưng Trác Diệu lại bảo "Hỏi cậu ấy đã."

Phan Minh Câu buồn cười "Này..." Tuy nói rằng trưởng bối phải khống chế việc của con cháu, nhưng chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến cháu trai bảo bối trước sao, chỉ cần Lý Huỳnh Lam không đồng ý, Trác Diệu chưa bao giờ bắt ép cậu.

Thang máy lên tới tầng năm thì "Đinh" một tiếng, cửa dần mở ra, Phan Minh Câu vừa định ra ngoài, bước chân bỗng ngừng lại, Trác Diệu ở phía sau, theo tầm mắt của y nhìn lại, chỉ thấy hai

người cực kỳ lo lắng đứng trước bàn thư ký cách đó không xa, đó là Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan?

Hai người họ làm bạn với Lý Huỳnh Lam đã lâu, thường xuyên ra vào ở đây, nên thỉnh thoảng ngẫu nhiên y sẽ gặp họ, đặc biệt là Vương Nghi Hoan, bên tập đoàn Không Thái và Ánh Sáng bàn chuyện làm ăn hợp tác thường xuyên.

“Tìm Huỳnh Lam à?” Phan Minh Câu đi qua thuận miệng hỏi.

Vương Nghi Hoan mím môi không nói gì, mà Chu Chí Thành nhìn thấy người phía sau phan Minh Câu, vẻ muốn nói lại thôi.

“Huỳnh Lam đâu?” Phan Minh Câu cảm thấy bộ dạng lúc này của hai người họ có chút kỳ quái, vì vậy hỏi thư ký bên cạnh.

Thư ký đáp “Hôm nay Lý tiên sinh chưa tới công ty.”

“Tôi, chúng tôi đến nhà tìm, cậu ấy không ở nhà…”

Chu Chí Thành không nhịn được nói, nhưng lại bị Trác Diệu liếc một cái, vội vàng ngậm miệng lại.

“Tìm cậu ấy có việc gì? Đã gọi điện chưa?” Phan Minh Câu lại hỏi.

“Đã gọi, nhưng cậu ấy không nhận…” Vương Nghi Hoan cũng không nhịn được.

“Lịch hôm nay của cậu ấy thế nào?” Phan Minh Câu hỏi.

Thư ký tra sổ “Không có lịch, anh Vạn hôm nay đi cùng Tiểu Mễ.” Lại nói, Vạn Hà cũng đang chăm sóc một tân binh khác.

Vương Nghi Hoan đang do dự tiếp theo nên làm gì, kết quả lại nghe Chu Chí Thàn nói “Huỳnh Lam nhất định ở cùng một chỗ

với Cao Khôn! Chuyện này quá nguy hiểm…”

Giọng nói của hắn không lớn, tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ, người ngoài có lẽ không cảm thấy gì, nhưng sắc mặt của Trác Diệu và Phan Minh Câu bỗng thay đổi, đặc biệt là Trác Diệu, bộ mặt y lập tức trở nên sắc bén.

Y nhìn Chu Chí Thành, lạnh nhạt bảo “Cậu theo tôi vào trong.”

Đã như vậy, Vương Nghi Hoan và Chu Chí Thành chỉ có thể đành theo Trác Diệu vào văn phòng, Phan Minh Câu đằng sau dặn thư ký trì hoãn cuộc họp sau đó một lúc, tiếp theo đóng cửa phòng lại.

“Hai người có ý gì?” Trác Diệu dựa người vào bàn làm việc.

Vương Nghi Hoan không nói lời nào, thật ra cô chỉ muốn tới công ty xem, cảm thấy nhất thiết phải nói chuyện với Lý Huỳnh Lam, không ngờ hôm nay lại chạm mặt với Trác Diệu và Phan Minh Câu, tuy rằng Trác Diệu không giống với Lý Tiểu Quân và Lý Nguyên Châu, nhưng Vương Nghi Hoan vẫn không biết nên nói với y thế nào, vạn nhất Huỳnh Lam biết, nhất định sẽ nghĩ bọn họ xen vào chuyện của người khác, chỉ là sau khi nhìn tệp văn kiện hôm qua, Vương Nghi Hoan lại không khỏi giật mình.

Vương Nghi Hoan không nói gì, Trác Diệu nhìn về phía Chu Chí Thành.

Chu Chí Thành cho tới giờ vẫn biết Trác Diệu không ưa hắn, mà khí thế của người trước mắt cũng thường xuyên khiến hắn sợ hãi, nhưng chuyện này liên quan đến an toàn của Huỳnh Lam, Chu Chí Thành cảm thấy hắn có thể hoàn toàn thẳng thắn, nói ra sự thật.

“Huỳnh Lam gần đây… gần đây đang quen với một kẻ, quan hệ rất thân thiết, nhưng người nọ lai lịch không rõ ràng, đã từng

giả mạo làm trợ lý của Ánh Sáng, từng bị tôi và anh Vạn Hà vạch trần, chúng tôi vốn không để ý chuyện này, kết quả... Nghi Hoan điều tra ra được, người này từng có tiền án cực kỳ nghiêm trọng!"

Trác Diệu nhíu mày, Phan Minh Câu bên cạnh vội vàng nhìn y.

"Án gì?" Trác Diệu hỏi.

"Gã là kẻ sát nhân!" Chu Chí Thành trầm giọng nói.

"Sao cậu biết?" Trác Diệu nhìn thẳng vào Chu Chí Thành.

Chu Chí Thành ngừng lại, hắn nhìn về phía Vương Nghi Hoan.

Vẻ mặt Vương Nghi Hoan cứng ngắc, dưới ánh mắt chờ đợi của Trác Diệu, cô chỉ có thể đáp "Tôi nhờ anh họ điều tra, tôi thật sự rất lo lắng, anh họ sau đó gửi cho tôi một văn kiện..."

Trác Diệu biết anh họ của cô họ Vương làm nghề gì, y dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

"Đưa tôi xem."

Vương Nghi Hoan đành mở máy tính trong văn phòng, lần thứ hai mở ra e-mail gửi đến ngày hôm qua, tệp văn kiện vừa mở ra sắc mặt của Đại tiểu thư đại biến, cô vội vội vàng vàng chuyển màn hình ra trước mặt Trác Diệu.

Trác Diệu nhất chuột máy tính, chỉ thấy trên màn hình hiện ra một phần văn kiện và những hình ảnh hiện trường vô cùng đáng sợ.

Sở công tố Y tỉnh F Viện kiểm sát nhân dân.

Bị cáo: Cao Khôn. Nam. Sinh ngày 11 tháng 12 năm 19XX. Nơi

sinh tỉnh Y, huyện F, trấn G, thôn Mạc Lang. Nam sinh trung học. Trú tại phòng X tầng 7 tập thể XX, đường Bỉ Dực, thành phố U. Nguyên nhân phạm tội: Sát hại công dân Trần Văn Hải. Ngày 2 tháng 5 năm 20XX bị bắt giữ. Tạm giam vào ngày 5 tháng 12. Hiện bị giam tại nhà giam thị trấn G…

Tiếp đó là một số tin tức về vụ án, có lẽ tin tức về vụ án được viết khá vội vàng, nên rất vụn vặt, đại khái người đưa tin khi đó chỉ đợ giản đưa ra vài thông tin đại khái.

Ngày 1 tháng 5 năm 20XX, nam sinh trường trung học số 1 Cao Khôn tại thị trấn G đã sát hại công dân Trần Văn Hải. Tổng cộng có 9 vết thương, đa số ở ngực, bụng, dưới sườn, lưng, nạn nhân chết do mất máu quá nhiều, sau đó còn bị phanh thây, cảnh sát ngày đó đã bắt được hung thủ tại hiện trường.

Trần Văn Hải. Nam. 49 tuổi. Chủ doanh nghiệp tư. Có tiền án dâm loạn phụ nữ, lừa bán trẻ con. Từng bị truy nã, thuộc loại tội phạm cố ý vi phạm nhiều lần. Cao Khôn cũng chính bởi vì những lý do này mà xuống tay với đối phương.

Theo điều tra, Cao Khôn năm nay gần 17 tuổi, học tại trường trung học danh tiếp, thành tích ưu dị, tiền đố của cậu bé vốn rất sáng lạn, nhưng vì việc giết Trần Hải Vân mà đã bị bôi nhọ. Trước khi phát sinh hung án, Trần Hải Vân đang dụ dỗ em gái họ của Cao Khôn, rồi bị Cao Khôn đi ngang quan bắt được, hai người giằng co rồi phát sinh ra thảm kịch. Chính là vì hăng hái làm việc nghĩa thành ra quá đà, sau khi giết người tàn nhẫn phanh thây tử thi, nhưng việc phán án theo một điểm nào đó có chút bất công, nhưng khó thể tránh khỏi sự trừng phạt của pháp luật, toà án vẫn còn đang thảo luận về phán quyết cụ thể.

…

Tin tức viết rất sơ xài, nhưng nghe qua khá là bất công, Cao Khôn vì cứu người mà chiếm được cảm tình dư luận, nếu như

vụ án xảy ra trong thời kỳ công nghệ phát triển như hiện giờ, không chừng sẽ lại được một nhóm người ủng hộ, dựa vào một loạt hình ảnh hiện trường và tin tức được đưa, người ta chỉ có thể khái quá bằng hai chữ "bất công" mà thôi.

Trong hình ảnh đính kèm là một mớ hỗn độn, dưới đấy đầy vết máu, còn bị làm mờ rất nhiều chỗ, trong phòng mỗi góc chỗ nào cũng có phần mờ, muốn làm mờ vì nguyên nhân gì, không cần nói cũng biết.

Đằng sau ghi chép có ghi, nhân viên điều tra đã thu thập được rất nhiều hình ảnh, mà kinh khủng nhất là những tấm ảnh cuối, không chỉ trong căn phòng trong bức ảnh đầu, mà thậm chí trong chuồng lợn, ngoài vườn, người ta đều có thể tìm thấy một phần thi thể, nhưng hoàn toàn không thể phân biệt nổi đó là phân nào cơ thể nữa.

Tầm mắt Trác Diệu dừng ở những ảnh chụp máu thịt mơ hồ rất lâu, lâu đến mức Phan Minh Câu phải ho khan nhắc nhở mới đánh tỉnh được y, Trác Diệu lúc này mới nâng mày lên, thần sắc không có gì biến hoá, nhưng con ngươi âm trầm đen tối dày đặc tới mức như muốn nuốt chửng Chu Chí Thành.

"Cậu đưa những thứ này cho Huỳnh Lam xem chưa?" Trác Diệu hỏi từng chữ.

Chu Chí Thành vội lắc đầu.

Vương Nghi Hoan cũng nói "Không… Nhưng cái này khác hoàn toàn những gì Huỳnh Lam từng nói cho tôi."

"Huỳnh Lam nói gì?" Trác Diệu đóng rập máy tính lại, hỏi đối phương.

Vương Nghi Hoan nhớ tới những lời Lý Huỳnh Lam từng nói với mình trong quán cà phê, trên mặt cậu lúc đó còn đầy vẻ tươi

cười, nhưng giờ phút này khiến cô cảm thấy lạnh lẽo khó hiểu.

“Cậu ấy nói, Cao Khôn vì cứu cậu ấy, nhưng trong tin tức đó người ta lại nói là một cô bé. Bên cạnh còn có ảnh chụp cô bé đó, không có khả năng là giả, “Trừ phi…”

Nhìn Vương Nghi Hoan muốn nói lại thôi, vẻ mặt Trác Diệu lại càng lạnh lẽo hơn, y rốt cuộc cũng nói “Đối với Huỳnh Lam mà nói, mọi chuyện đều đã qua.”

Hai người Chu, Vương đều ngẩn ra, sau đó lại trở nên khẩn trương, quả nhiên Trác Diệu đã biết chuyện này, hơn nữa, y đã sớm biết Cao Khôn.

“Ngày đó Huỳnh Lam tới thị trấn G du lịch, sau đó vô tình bị hại, được cứu đúng lúc, may mắn không thương tổn gì.” Đối với thái độ của hai người, Trác Diệu đành nhắc nhở một chút tránh cho đối phương phải suy nghĩ nhiều.

… Được cứu đúng lúc? Người cứu không phải là Cao Khôn sao? Quả nhiên Huỳnh Lam có liên luỵ trong việc này.

“Vậy… Cao Khôn thật sự đã cứu Huỳnh Lam?” Vương Nghi Hoan kin ngạc, càng khó hiểu với nhiều chi tiết trong câu chuyện này, tuy rằng cô cảm giác được Trác Diệu không định nói ra.

“… Sao có thể gọi là ân nhân được, lúc đó gã vì cứu người, nhưng người bình thường ai lại có thể làm… làm ra cái chuyện khủng khiếp như vậy!” Chu Chí Thành bỗng hét lên “Cho dù Huỳnh Lam định cảm ơn gã, thì vẫn còn rất nhiều cách, sao lại tiến triển tới quan hệ bây giờ, chuyện này không bình thường! Nếu đổi là ngài, sống chung với một người độc ác như vậy, ngài có sợ hãi không?”

Chu Chí Thành nói vô cùng kích động, thành công kéo những

suy nghĩ của Vương Nghi Hoan về.

“Chỉ là, Huỳnh Lam đã đảm bảo với tôi, anh ta sẽ không phảm lại sai lầm…”

“Đây là điều mà tôi lo lắng! Huỳnh Lam hiện giờ hồ đồ như vậy! Câu nghĩ lại đi, không tính tới chuyện của Cao Khôn, nhưng người này đã vị việc đó huỷ hoại tiền đồ cả đời, người tốt bỏ qua chuyện đã sớm biến mất rồi, hiện giờ tình cảm của gã với Huỳnh Lam là như thế nào? Gã có thể bình thường được sao? Ai có thể vĩ đại như vậy? Nếu chẳng may gã định đòi lại cái gì, tại sao gã lại xuất hiện trước mặt Lý Huỳnh Lam! Tôi nghĩ gã chính là muốn lấy được sự áy náy của Huỳnh Lam để đạt được mục đích của gã.”

Chu Chí Thành nhìn Vương Nghi Hoan đang sợ hãi, lại nhìn về phía Trác Diệu vẫn trầm mặc nãy giờ và Phan Minh Câu.

“Đây không phải là lấy oán trả ơn sao, đây là tâm lý của người bình thường, các người so với tôi còn quan tâm tới Huỳnh Lam hơn, tại sao có thể trơ mắt để cậu ấy như vậy? Tại sao không làm gì, một khi chiếm được thứ gã muốn, Cao Khôn sẽ lại bỏ đi! Hơn nữa, gã đã lăn lộn xã hội nhiều như vậy, chẳng lẽ gã không tính tới chuyện khác sao…”

****

Bên trong Mã ký, Cao Khôn ra tay rất nhanh nhẹn, đã sớm rửa sạch sẽ nguyên liệu cho buổi tối, trước khi về còn cầm theo một túi hải sản và rau củ ông chủ Mã đưa cho.

Cao Khôn vốn định rẽ qua chợ xem một chút, buổi tối chỉ làm vài món đơn giản, nếu được sẽ mang vài món xào trở về.

Chỉ là đi được vài bước lại nghe thấy như có người gọi mình, Cao Khôn quay đầu về phía có âm thanh, chỉ thấy một gã đàn ông

khoẻ mạnh đang vẫy tay với mình.

Người nọ vội vàng chạy tới trong chốc lát.

“Anh Khôn, anh Khôn… Tốt quá, gặp anh ở đây!” Đây là A Thành, thường đi theo bên người Diêu Chính Quý.

“Ừ, có việc?” Cao Khôn hỏi.

A Thành hít vào một hơi cho đỡ mệt, sau đó mắng một câu thô tục.

“Mẹ nó, tìm cái thằng chết tiệt này đã hai ngày, nó rõ ràng vừa chạy vào ngõ đảo mắt lại đã chẳng thấy đồ, thằng hồ ly này, hôm nay mà không bắt được thì gay to!”

Cao Khôn nhìn hắn “Chính Quý đâu?”

“Vừa khéo thật, anh Quý mang mấy anh em đến Lâm Thị làm việc, để mình em với cục diện rối rắm này, trong công ty vẫn còn chuyện, nên ở lại chẳng có mấy người.” A Thành tỏ vẻ nhọ ơi là nhọ.

Cao Khôn “ừ” một tiếng “Tôi đi mua thức ăn.”

A Thành vừa xoay người lại, chưa tới hai bước đã bị gọi lại, hắn cười hắc hắc, nhưng lúc quay đầu lại biểu tình lại trở thành vô cùng khổ sở.

“Anh Khôn sao thế?”

Cao Khôn bảo “Có cần tôi hỗ trợ không?”

“Không phải anh đang vội à?”

Cao Khôn đáp “Nhanh một lúc là được.”

“À… Thế okay!” A Thành thoải mái vỗ anh một cái, rốt cuộc vẫn không giấu được vẻ đắc ý “Anh Quý từng bảo có việc quan trọng mới tìm anh! Nếu vớ vẩn về em sẽ bị mắng chết!”

Cao Khôn chẳng có thời gian nghe hắn lảm nhảm, chỉ hỏi “Ở đâu?”

A Thành vội chỉ vào cái ngõ nhỏ đầu kia phố “Bên trong, bọn em cố chặn rồi, chỉ sợ nó trốn mãi chẳng ra.”

Cao Khôn gật gật đầu, đưa đồ ăn trong tay giao cho A Thành “Đợi lát rồi tôi về.”

“Có cần… cần bọn em cùng xông lên không?”

Cao Khôn lắc đầu “Không cần, phải nhanh lên.” Anh lặp lại một lần.

A Thàn cầm lấy gốc rau cần, nghĩ nghĩ, vẫn kéo Cao Khôn lại “Anh Khôn, kẻ này… Em nghe nói nó có dụng cụ, phòng tránh vạn nhất, anh đề phòng nhé!” Nói xong, lặng lẽ dúi vào tay Cao Khôn một vật, lạnh như băng, cứng rắn.

Cao Khôn nhìn nhìn, đẩy lại “Tôi không cần.”

A Thành kiên trì “Anh cầm đi, không cần trả lại.”

Cao Khôn cúi đầu nhìn thanh mã tấu trong tay, không biết là nghĩ cái gì, cuối cùng vẫn nhận lấy nhét vào túi áo, chậm rãi đi vào con ngõ nhỏ kia.

Quyển 1 - Chương 43: Hiện tại (2)

DTV-EBOOK

Trời đã tối, con ngõ gần khu chợ đêm hệt như hẻm tối bên cạnh Cố Nhân Phường hôm đó, nhỏ xíu, chật hẹp, xung quanh là những dãy nhà trệt thấp lùn chen chúc nhau, khoảng mấy chục mét mới có một cái đèn đường, bóng đèn cũ kỹ dính đầy là bụi, ánh sáng hôn ám mờ mịt chẳng chiếu rõ được vật gì.

Cao Khôn đút hai tay vào túi chậm rãi đi vào trong, vừa quan sát bốn phía, A Thành nói rằng người nọ đã trốn thoát được, nhưng hai ngày trước lúc trốn chạy từng bị bọn họ đấm một quyền, ngay xương gò má, bây giờ vẫn chưa hết sưng, nhìn là nhận ra ngay.

Đối phương cực kỳ cảnh giác, nghe thấy động tĩnh vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Cao Khôn, người này khoảng hơn ba mươi tuổi, một nửa khuôn mặt sưng vù như bánh bao, nửa còn lại lành lặn nhìn ra cũng rất khá, chỉ là quần áo trông thật chật vật.

Thấy Cao Khôn có vẻ không phải thuộc nhóm những người đuổi theo mình, vẻ kinh hoảng trên mặt người nọ trong chớp mắt đã biến mất, thân hắn mềm nhũn, ngồi xổm xuống đất.

Cao Khôn hỏi "Anh không sao chứ?"

Đối phương khoát tay "Tôi… Tôi vừa bị mấy tên cướp truy đuổi."

"Nơi này không an toàn đâu." Cao Khôn nhắc nhở.

Người nọ gật đầu "Ừm, tôi nghỉ một lát rồi sẽ về nhà."

Cao Khôn không động.

Đối phương cho rằng anh đang quan tâm đến mình, nhéo mặt rồi nói “Vậy, có thể mượn điện thoại anh dùng một chút không? Tôi muốn báo nguy…”

“Được.” Cao Khôn gật gật đầu.

Nhưng thừa dịp anh vừa sờ túi áo, người nọ bỗng mạnh mẽ nhảy lên, một tay đẩy chiếc thùng rác gần đó vào người Cao Khôn.

Cao Khôn nhẹ nhàng tránh được, nhưng anh chẳng cần đuổi theo đối phương, bởi vì người nọ chỉ mới chạy vài bước đã ngã xấp xuống, dường như hắn còn đụng đầu vào đâu đó, cố gắng vài lần nhưng không tài nào đứng dậy nổi.

Cao Khôn tiến lên một bước, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Người kia chậm rãi nằm phục xuống mặt đất, rất lâu không cử động.

Một lúc lâu, hắn mới nhẹ nhàng nói “Thật xin lỗi… Không phải tôi không muốn trả tiền, chỉ là tôi cần một chút thời gian, một chút thời gian nữa là ổn rồi…”

Cao Khôn không đáp lời, chỉ nhìn đồng hồ hiện trên màn hình di động, năm giờ hai mươi phút.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy trong tay người kia cầm một cái hộp nhỏ, cả người hắn run lẩy bẩy, nhưng vẫn kiên trì duỗi tay ra.

“Phiền anh, có thể phiền anh không?”

Cao Khôn không nhận, chỉ im lặng nhìn đồ vật kia, xuyên qua vỏ hộp rách nát trong suốt có thể mơ hồ thấy bên trong là một mô hình xe đua.

“Tôi… Có tiền, tôi vẫn còn, tôi vừa mua bảo hiểm, có thể vừa đủ… chỉ là vật này có lẽ tôi không có cơ hội tự mình đưa, tôi chỉ có một thỉnh cầu… mong anh hãy đáp ứng.”

Trong bóng tối, gương mặt của người kia hiện ra một vẻ quyến luyến bi thương, có lẽ còn hơi dữ tợn, còn gương mặt Cao Khôn nãy giờ vẫn không hề đổi sắc, sự lạnh lùng hiển nhiên của anh thậm chí còn có chút quá mức.

Người nọ vươn tay ra một lúc rất lâu nhưng không có ai nhận, hắn rốt cuộc mệt mỏi, run rẩy mà nặng nề buông thõng xuống, chiếc hộp rách nát cũng rơi xuống mặt đất.

Sau đó, chỉ có âm thanh khóc thút thít, đối phương vậy mà chôn mặt vào nền đất, khóc nấc lên.

“Nó đã năm tuổi rồi, còn hai ngày nữa là sinh nhật nó, tôi đã đồng ý mua cho nó rồi… Nhưng không kịp nữa, không kịp nữa…”

Cao Khôn nghe tiếng hắn khóc, rốt cuộc cũng mềm lòng, anh chậm rãi ngồi xuống cầm chiếc hộp đồ chơi kia lên.

“Cám ơn anh… Cám ơn anh…”

Cao Khôn không nói gì, chỉ duỗi tay ra kéo người nọ đứng dậy, sau đó trực tiếp ra ngoài con ngõ nhỏ hẹp.

…

A Thành đã nói qua địa điểm, vài anh em cũng đang chờ ở đó, chiếc xe SUV quen thuộc màu đen đỗ bên lề đường.

Đàn em bên cạnh A Thành lần thứ n hỏi có cần vào xem một chút không, A Thành do dự mãi nhưng vẫn bảo “Thôi, nhỡ may

làm hỏng chuyện của anh Khôn, mày cũng biết bản lĩnh anh ấy rồi!" Cho dù ngoài miệng trấn an là vậy, nhưng trong mắt hắn không giấu nổi vẻ lo lắng.

Nhưng mà vừa quay đầu nhìn lại con ngõ nọ, chỉ thấy có hai người chậm rãi đi ra, mấy tên đàn em không khỏi thở phào một cái.

"Anh Khôn quả nhiên lợi hại, thằng oắt này ai ngờ gian xảo như vậy, anh Khôn đã ra tay sao có thể trốn được." A Thành vừa cười vừa vỗ mông ngựa, sau đó nhận lấy người trong tay Cao Khôn, người nọ mềm nhũn ngã xấp xuống, nhìn kỹ từ bả vai đến cằm vậy mà đều bị rách, nhưng không thấy vết thương quá nặng, chẳng qua đã hôn mê rồi, xuống tay phải cẩn thận.

Cao Khôn ném người cho bọn họ, rồi hỏi "Mấy giờ?"

A Thành nhét người vào trong xe, vừa đáp "Hơn năm giờ rưỡi."

Cao Khôn nhíu mày.

A Thành nói "Cảm ơn, anh Khôn, vậy..." Thực ra, ý của hắn là, việc đã xong xuôi, ngài có việc bận thì mau đi.

Ai ngờ Cao Khôn bình thường vốn xong việc thì mỗi người một ngả, nay lại chống tay lên thành xe, một tay ôm ngực, nói với A Thành "Đưa tôi đi một đoạn đường."

A Thành khó hiểu, nhưng vừa rời ánh mắt đến chỗ đó thì không khỏi ngẩn người.

****

Lý Huỳnh Lam hiếm có hôm nào tự mình đi siêu thị, đã nói ăn cơm cùng nhau, nhưng chờ Cao Khôn trở về mới đi mua nguyên liệu nấu ăn khẳng định sẽ trễ, tuy rằng cậu không biết rất nhiều

đồ, nhưng ai quan tâm nó có ăn được hay không, cứ mua về rồi tính tiếp.

Xách túi lớn túi nhỏ về nhà, Lý Huỳnh Lam lại treo thêm mấy câu đối xuân và đèn lồng trang trí nhà cửa, ván cửa cũ kỹ loang lổ màu sơn, nhưng vừa treo câu đối đỏ rực lên vậy mà lại trông vui vẻ hẳn cả lên, cảnh này tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện ở vườn hoa Lục Nham, bởi vì Lý Tiểu Quân chê chúng trông rất khó coi.

Lý Huỳnh Lam dọn ghế, treo đèn lồng lên, chỉnh sửa tới tới lui lui cả ngày, nhìn ngang nhìn dọc mãi rốt cuộc mới vừa lòng mà cười.

Đúng rồi, năm mới.

Buổi chiều lúc Chu Chí Thành và Vương Nghi Hoan tới, Lý Huỳnh Lam còn đang đeo tai nghe vào rồi nhẩm lại lời kịch, chờ đến khi hoàn hồn đã qua bốn giờ, ngoài cửa lúc này chẳng có động tĩnh gì.

Vào mùa này, ban ngày thường rất ngắn, Lý Huỳnh Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ như tuyết sẽ càng ngày càng lớn, nhưng sắc trời lại mông lung, chỉ nhìn thôi thì không thể biết chính xác thế nào.

Vào phòng bếp, rửa sạch sẽ nguyên liệu nấu ăn, nhưng về phần mấy món thịt này nọ, cậu thật chẳng biết làm thế nào, vắt óc suy nghĩ một hồi, lại bỗng nhớ tới chuyện năm mới sao lại thiếu cá được, vì thế thừa lúc Cao Khôn chưa trở về, Lý Huỳnh Lam nhanh chóng phóng xe tới siêu thị một lần nữa, tuyết rơi bắt đầu dày hơn, chỉ đi ra ngoài bãi đỗ xe một lát tóc Lý Huỳnh Lam đã ẩm ướt hết cả, lúc quay về trên đường còn bị kẹt xe, dây dưa nửa ngày, cuống quít lái xe tiến vào tiểu khu lại bị một con mèo làm vướng đường.

Thế nhưng, lúc về phòng vẫn không có một bóng người.

Lý Huỳnh Lam bỏ cá vào trong chậu rửa, rồi đi lòng vòng xung quanh, thấy mình chẳng có thể chuẩn bị cái gì, cuối cùng đành ngồi xuống sô pha xem TV.

Hết chương trình này tới chương trình khác, sau đó lại mở radio lên nghe, Lý Huỳnh Lam cứ ngồi như vậy, nhưng kim đồng hồ đã quay hết một vòng, rồi một vòng nữa…

Thẳng đến khi kim giờ chỉ đến số 10, ngoài cửa rốt cuộc cũng truyền tới động tĩnh, Cao Khôn trở lại.

Lý Huỳnh Lam nâng mí mắt, nói "Cuối cùng cũng kịp ăn khuya." Nhưng ánh mắt chuyển về phía anh sau đó không khỏi ngừng lại, chỉ thấy dưới chân Cao Khôn là một bộ chăn nệm mới tinh.

"Thật xin lỗi… Về trễ, tôi đi nấu cơm." Cao Khôn vừa nói, vừa xắn tay áo đi vào phòng bếp.

Lý Huỳnh Lam nhìn bóng lưng anh, rồi đứng dậy, vốn định nói rằng em rửa sạch nguyên liệu hết rồi, có gì cần em giúp không, nhưng vừa tới cửa bếp Cao Khôn đã bảo "Không cần hỗ trợ đâu, mình tôi làm là được rồi, cậu ra ngoài đi."

Lý Huỳnh Lam hỏi "Anh định làm món gì?"

Cao Khôn không ngẩng đầu lên "Tôi sẽ làm vài món…"

"Một khi đã vậy…"

Cậu lấy một vật từ trên nóc tủ xuống, Cao Khôn nhìn lại, là một cuốn sách nấu ăn rất dày.

"Em có chuẩn bị." Lý Huỳnh Lam đáp.

Cao Khôn chăm chú nhìn trong chốc lát, sau đó mới đưa tay cầm lấy cuốn sách.

“Cậu muốn ăn gì?”

Lý Huỳnh Lam nhìn anh “Mãn Hán Toàn Tịch*”

**Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa (Theo Wiki)*

Cao Khôn ngẩng đầu, khuôn mặt đầy vẻ khó xử, anh biết Lý Huỳnh Lam đang cố ý.

“Không được à?” Lý Huỳnh Lam liếc anh “Để em” Nói xong thì đoạt lấy con dao trong tay Cao Khôn.

Cao Khôn nhìn cậu một tay cầm dao một tay đè lên đồ ăn trên thớt gỗ mà miết, vội hỏi “Để tôi thái, để tôi…”

Lý Huỳnh Lam đưa tay đẩy anh ra, thành công khiến Cao Khôn lùi lại nửa bước, không ngăn cản cậu nữa.

Kết quả, dưới tay nghề của Lý Huỳnh Lam, toàn bộ thức ăn đều được tạo đủ mọi loại hình dạng, khiến bản thân cậu cũng có một chút ngượng ngùng, cố gắng cẩn thận muốn xắt đẹp hơn, lưỡi dao vài lần như xẹt qua ngón tay, khó khăn lắm mới xắt được một nửa quay ra muốn khoe Cao Khôn, ai ngờ ngẩng đầu chỉ thấy sắc mặt đối phương trắng bệch đang nhìn mình, không biết là sợ hay là đói nữa.

Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm vào gương mặt Cao Khôn,

chẳng hứng thú nữa ném con dao đi, nói "Thôi, phiền quá đi mất, chúng ta mỗi người làm một bát mì, muộn rồi, ăn xong thì đi ngủ sớm một chút đi.

Nói xong cậu đi ra ngoài phòng khách, đèn lồng treo ở giữa căn phòng, màu đỏ au chói lọi như vậy, nhưng người trong phòng bếp lại không hề phát hiện ra.

Cao Khôn vốn định nấu cho Huỳnh Lam một bữa cơm, nhưng quả thật thời gian đã không còn sớm, nghĩ tới việc đối phương vẫn ở nhà chịu đói chờ mình, sợ chậm trễ hơn, thế nên anh quyết đoán nấu hai bát mì rồi bưng ta.

Lý Huỳnh Lam yên lặng ngồi, Cao Khôn bưng đồ lên bàn rồi thì ăn, trên mặt chẳng có vẻ gì là không thoải mái, nếu cảm thấy hứng thú với phần nào trên TV thì hàn huyên với anh hai câu.

Ăn xong, Lý Huỳnh Lam đi tắm rửa, lúc ra ngoài đã thấy phòng bếp và phòng khách được thu dọn sạch sẽ hết rò, mà người nào đó giờ phút này đang dọn chăn mới ra đặt ngay ngắn trên giường của mình.

Lý Huỳnh Lam đi qua, xốc chăn lên, sờ sờ, chiếc chăn vẫn còn rất mềm, cậu nhếch môi lên, hỏi "Ở đâu ra đấy!"

Cao Khôn gạt giọt nước nhỏ ra, thả tay áo xuống, đáp "Mua"

Lý Huỳnh Lam gật đầu "Ừm, không tồi, có cái này buổi tối sẽ không sợ lạnh nữa."

Cao Khôn không nói gì.

Lý Huỳnh Lam duỗi tay ra, lấy cái gối trên đầu giường ném cho Cao Khôn, nói "Đi đi, hôm nay không cần ngủ với em đâu, em có thể ngủ ngon."

Cao Khôn nhận lấy gối, định mở miệng nói chuyện gì, nhưng há miệng một lúc rồi lại đóng lại.

Lý Huỳnh Lam không nhìn anh, tự mình dùng khăn tuỳ tiện lau tóc hai ba cái rồi ném sang một bên.

“Muộn rồi, ngủ đi, à đúng rồi, quên mất, năm mới vui vẻ, chuyện kia… tiền lì xì coi như thôi, tha cho anh!”

Sau đó, dưới ánh mắt thẳng tắp của Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam phất phất tay, tiếp theo đóng cửa phòng lại.

Cao Khôn nhìn cánh cửa đã đóng kia, lại quay đầu lại nhìn câu đối xuân, chữ phúc, ánh mắt rốt cuộc rơi lên chiếc đèn lồng treo trên trần nhà, làm bằng giấy, không có khung đỡ, chỉ cần một cơn gió đã có thể thổi bay, nhưng giờ phút này ánh sáng của chiếc đèn chiếu xuống khiến căn phòng sáng sủa lạ thường, đẹp đẽ như vậy, chỉ tiếc chẳng đủ náo nhiệt để xứng với nó.

Cao Khôn nhìn nó trong chốc lát, sau đó vươn tay ra đặt lên công tắc, lạch cạch một tiếng, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, hệt như một tiếng thở dài, Cao Khôn đi trong bóng tối mịt không thể nhìn thấy được cả năm đầu ngón tay, chậm rãi trở về gian phòng của mình, đóng cửa lại.

…

Lý Huỳnh Lam nằm trên giường, trên người là chiếc chăn mà người nào đó mới mua, không phải là loại chăn bảy hay chín ô, mà lại được bỏ thêm rất nhiều bông bên trong, kiểu dáng này đã có từ rất lâu, nhưng ấm áp vô cùng, tuy rằng chân tay của cậu vẫn lạnh, nhưng ít nhất không khiến bản thân rùng mình.

Lý Huỳnh Lam nắm góc chăn mềm mại, quay đầu nhìn sắc trời

ngoài cửa sổ, dưới ánh trăng mơ hồ, tuyết hệt như những sợi bông thi nhau rơi xuống, đã rất nhiều năm, trong trí nhớ của cậu, từ rất lâu rồi thành phố U chưa đổ tuyết lớn như vậy.

Cậu không chớp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hệt như đang tò mò, lại giống như đang suy nghĩ về điều gì, thẳng tới khí khung cửa sổ đám bám đầy tuyết trắng, lúc này Lý Huỳnh Lam mới ngồi dậy.

Cậu không đi dép, cứ để chân trần xuống nền nhà, cảm nhận sự lạnh lẽo của sàn nhà lập tức truyền tới, sàn nhà vốn chẳng tích được nhiệt độ mấy.

Lý Huỳnh Lam giống như không cảm giác được điều ấy, cậu mở cửa, chậm rãi đi tới căn phòng sát vách.

Tới trước cửa căn phòng ấy, cậu dừng lại, nheo mắt lại như đang cố gắng nghe cái gì, đợi cho tới khi trong phòng truyền tới một âm thanh khẽ khàng, lúc này Lý Huỳnh Lam mới giơ chân lên, mạnh mẽ đá văng cửa phòng.

Chỉ thấy trong phòng đang mở đèn đầu giường, ánh đèn vô cùng mờ nhạt, Cao Khôn ngồi đang ngồi trên giường.

Khuôn mặt đẹp đẽ của LÝ Huỳnh Lam lúc này lạnh lẽo như dao, ánh mắt thẳng tắp nhìn lên khuôn mặt Cao Khôn, sau đó dọc theo cổ anh xuống dưới, cuối cùng dừng lại trước lồng ngực anh, con ngươi bỗng co rút lại.

Cao Khôn mặc áo ba lỗ, nhưng cũng không thể che được vải băng dán từ trên bả vai xuống, đừng nói tới điểm đỏ tươi ẩn hiện trước ngực.

Quyển 1 - Chương 44: Hiện tại (3)

DTV-EBOOK

Trước vẻ giật mình của Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam chậm rãi bước vào phòng, sau đó đứng trước giường của người kia. Nhìn trên tủ đầu giường vẫn chưa dọn cồn sát trùng và băng vải đi, khuôn mặt Lý Huỳnh Lam lạnh như sương, cậu nắm lấy vạt áo Cao Khôn.

Đang muốn kéo lên, Cao Khôn lại cứng đờ, nhẹ nhàng than một tiếng "Huỳnh Lam…"

Lý Huỳnh Lam trừng mắt, ánh mắt lạnh lẽo tới mức Cao Khôn phải đành nuốt câu định nói trở lại, tuỳ ý để cậu kéo áo mình.

Miệng vết thương đã rách, băng vải bị nhiễm đỏ một mảnh, kéo dài ra tận lưng, nhất là chỗ ngực trái, chỗ lúc nãy Lý Huỳnh Lam đẩy anh trong phòng bếp.

Giấu diếm thật xuất sắc, đã vậy còn không rên một tiếng.

Lý Huỳnh Lam buồn cười, vẫn có thể khen được, nhưng lúc này khoé miệng không thể nhấc lên nổi.

"Từ Nhị lại tới à?" Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn nhìn chằm chằm đối phương, cố gắng đoán xem cảm xúc hiện giờ của Lý Huỳnh Lam là gì, nghe câu này thì vội lắc đầu "Không, không… Không phải cậu ta, là…"

Cao Khôn do dự chẳng biết nên giải thích thế nào cho hợp lý, Lý Huỳnh Lam bắt đầu nhấc áo phía sau lưng của anh lên, đêm đông lạnh vô cùng, trong phòng không có điều hoà, một người để trần hai cánh tay và lưng, một người mặc áo ngủ mỏng để

chân trần, không khí lạnh càng khiến bầu không khí giữa hai người ngưng trệ.

“Anh đang nghĩ cái gì?” Sau một hồi tĩnh mịch, Lý Huỳnh Lam bỗng nói “Sợ em nhiều lời? Sợ em lắm miệng? Hay sợ em xen vào việc của người khác? Thật ra, anh chỉ cần dùng một câu, để em cút ra xa, em sẽ không quản nữa, em không rảnh như vậy, anh không cần suy nghĩ nhiều.”

Cậu nói rất bình tĩnh, ngữ khí vô cùng ôn nhu, thật giống như đang gợi ý một đề nghị đáng để tham khảo, nhưng Cao Khôn nghe vậy thì càng thêm sốt ruột.

“Huỳnh Lam, không phải thế… Tôi xin lỗi, tôi chỉ là…” Cao Khôn nhíu mày, khuôn mặt cứng đờ, bàn tay nắm chặt thành quyền.

Ngay lúc Lý Huỳnh Lam định rời khỏi, chợt thấy cổ tay bị kéo lại, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tay mình đang bị một bàn tay khác nắm chặt lấy

Lý Huỳnh Lam kéo hai cái, anh vẫn không động đậy, không khỏi cả giận nói “Lại không nói, lại chần chừ, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Cao Khôn kinh ngạc, ngoan ngoãn đi theo cậu.

Chờ Cao Khôn vào phòng mình, Lý Huỳnh Lam chạy sang bên cạnh lấy hòm thuốc, rồi đóng cửa lại, sau đó bảo đối phương ngồi lên giường.

Cao Khôn nhìn Lý Huỳnh Lam đang cẩn thận thấm cồn ra bông, rồi cắt băng vải, động tác cực kỳ nhanh nhẹn.

Lý Huỳnh Lam một tay cầm bông gạc, một tay nâng cằm Cao Khôn “Cởi.”

Có điều hoả quả nhiên ấm áp hơn rất nhiều, Cao Khôn không nhiều lời nữa, phối hợp làm theo, dưới ánh đèn mở nhạt trong phòng, làn da màu lúa mạch với vân da rõ ràng, các khối cơ tinh tế từ trên bả vai xuống tới bụng, đường cong sắc nét, lúc duỗi người có thể thấy được độ co dãn tuyệt vời, chỉ là giờ đây có thêm một tấm vải băng dính máu trên ngực, nhưng lại lộ ra một vẻ đẹp hoà quyện giữa tàn khốc và khêu gợi.

Ánh mắt Lý Huỳnh Lam quét qua một vòng, tháo miếng băng vải cũ ra, lộ ra miệng vết thương còn dính máu.

Miệng vết thương không quá lớn, khoảng ba đến bốn centimet, nhưng nhìn lượng máu này có thể thấy đã cắt vào khá sâu, phía trên đã khâu chỉ, lúc này đường khâu nhìn qua đã vô cùng lộn xộn, trông chẳng có gì giống như là kiệt tác của bệnh viện cả.

Lý Huỳnh Lam nhìn chăm chú trong chốc lát, rồi yên lặng cầm lấy miếng bông khử trùng.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Lý Huỳnh Lam đang ở rất gần, từ phía Cao Khôn nhìn lại, có thể rõ ràng nhìn thấy hàng mi dài của cậu rủ xuống, che đậy thần sắc trong đôi mắt. Cậu rất tập trung, mỗi lần chớp mắt rất chậm rãi, nhưng lại hệt như một chú bướm đang đập cánh, dường như có thể bay lên không trung bất cứ khi nào.

Cao Khôn hơi hoảng hốt, thẳng tới khi cảm giác một vật gì đó chạm lên da mình, đó là đôi tay chẳng hề có độ ấm của Lý Huỳnh Lam.

Trước khi anh kịp nhận ra, Cao Khôn đã nắm lấy tay cậu.

“Buông ra, đợi em làm xong rồi hãy nói.” Động tác của Lý Huỳnh Lam cứng đờ, cậu không ngẩng đầu lên, chỉ nói “Thì tốt rồi…” Câu sau vừa nhẹ nhàng lại thong thả, hệt như đang trấn an vậy.

Cao Khôn không buông tay.

Nhìn Lý Huỳnh Lam vẫn đang bận rộn, Cao Khôn rốt cuộc nói "Tôi có một người bạn, anh ta mở một công ty tư, tôi... thỉnh thoảng sẽ tới trợ giúp."

Lý Huỳnh Lam không nói gì, giống như không nghe thấy.

Cao Khôn ngừng một lát, rồi tiếp tục nói "Chuyên ngành của anh ta là đại diện những chủ nợ không muốn lộ diện."

Lời này nghe ra thì thuận tai, nhưng Lý Huỳnh Lam đâu có ngốc, nói trắng ra là công ty đòi nợ thuê, xã hội bây giờ có không ít công ty như vậy, bình thường sẽ liên quan tới việc cho vay nặng lãi.

Có lẽ là đoán được Lý Huỳnh Lam đang suy nghĩ gì, Cao Khôn vội bảo "Bọn họ không cho vay như vậy đâu, cũng không nhận việc về phương diện đó, đại bộ phận khách hàng đều là quan hệ nợ nần bình thường." Thật ra thì không thể nói công việc đó hoàn toàn bình thường được, nếu không phạm luật thì sao có thể tìm tới bọn họ, thế nhưng trên đời này luôn có những việc pháp luận không chịu trách nhiệm, nhưng con đường làm ăn chân chính sao có thể dễ dàng được, một số người đành phải tới gặp Diêu Chính Quý tìm sự giúp đỡ.

Bên Diêu Chính Quý mỗi lần làm ăn đều có rất nhiều bước, trước đó họ còn sai người đi nghiên cứu thị trường, chờ tới khi xác định lai lịch rõ ràng mới bắt đầu tìm kiếm, định vị, rồi tới quá trình đòi nợ, mà những người chạy trốn đa phần cũng là kẻ không biết xấu hổ, chẳng chuyện ác nào mà không làm, Cao Khôn cơ bản chỉ tham gia quá trình truy bắt này mà thôi, về phần xử lý thế nào, con nợ làm thế nào để trả được nợ, đây là việc của Diêu Chính Quý, dù sao ngoài núi vẫn có núi, nhân ngoại hữu nhân, cuối cùng đề sẽ thu lại được, sinh ý cũng không

tối.

“Tôi đứng sau giúp đỡ bọn họ vài lần.” Cao Khôn cố gắng sơ lược mọi thứ.

Lý Huỳnh Lam duỗi thắt lưng, ném bông gạc kia đi, cười nói “Một lần, mười lần, một trăm lần… Thật ra đều giống nhau, nhân ngoại hữu nhân, ngoài núi có núi, lời này chỗ nào cũng thích hợp, nhưng mà, đi đêm lắm có ngày gặp ma…” Nói xong lại rút băng vải ra quấn lên ngực Cao Khôn, sau đó mạnh mẽ thắt lại.

Cao Khôn chịu đựng, nhíu mày “Hôm nay… Là một việc ngoài ý muốn.”

“À, như thế nào? Có cần thiết để thương tiếc không?” Giọng điệu của Lý Huỳnh Lam đầy vẻ mỉa mai.

Cao Khôn run lên, không nói gì.

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn anh “Là người nào? Cô gái xinh đẹp? Hay một ông lão đáng thương? Hay một cậu bé lầm lỡ?” Cậu cứ đoán lung tung như thế, bản thân cũng biết những điều ấy không thể là thật.

“Là một người khá trẻ, không có gì đặc biệt, chỉ là tôi không cẩn thận, lần tới… Huỳnh Lam!”

Cao Khôn nói xong, rồi bắt được bàn tay đang dừng lại trên ngực mình băng bó vết thương, bàn tay ấy dường như cảm giác được sự không bình thường của Cao Khôn lúc này, nhẹ nhàng mơn trớn lên anh.

Cao Khôn nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam, trong con ngươi đen tối thoáng vụt qua một vẻ hoảng hốt, bởi vì cho dù khi anh đã nắm chặt được một bàn tay, bàn tay lạnh lẽo còn

lại của đối phương hệt như một con rắn nước xẹt qua vùng thắt lưng của anh, nếu không phải anh đã cố gắng nhẫn nhịn, chỉ sợ là đã nhảy dựng lên rồi.

Ngay lúc Cao Khôn muốn nắm lấy bàn tay đang quấy rối kia, Lý Huỳnh Lam bỗng áp cả người lên giường, mà bàn tay kia của Cao Khôn cũng bị cậu đè chặt xuống dưới.

Lý Huỳnh Lam từ trên cao nhìn xuống Cao Khôn đang ở tư thế nửa nằm.

“Người khá trẻ? Bỏ nhà đi? Hay dẫn theo trẻ con? Hả? Người nào lại có thể khiến anh phân tâm? Chắc là trông đẹp lắm?” Lý Huỳnh Lam hỏi dồn dập, vừa cúi người áp sát về phía Cao Khôn.

Cao Khôn lùi về phía sau, đến khi dựa vào thành giường “Không phải, trời lúc ấy rất tối…”

“Trời tối nên anh không thể thấy người ta trông thế nào, nên tự cho là đẹp à?” Lý Huỳnh Lam bắt đầu nói luyên thuyên.

“Không phải…”

“Vậy thì vì sao?”

“Anh ta đã kết hôn.”

“Chuyện này anh cũng biết?” Lý Huỳnh Lam cười, chóp muĩ cơ hồ đã chạm lên mặt Cao Khôn, trên cổ Cao Khôn căng đầy là gân xanh, mãi một lúc sau anh mới cắn răng nói nhỏ một câu “Anh ta đã có con trai.”

Động tác của Lý Huỳnh Lam ngừng lại.

“Đứa trẻ khoảng năm tuổi… Sắp sinh nhật… Anh ta muốn nhờ tôi đưa cho nó chiếc xe đồ chơi.”

Lý huỳnh Lam kề sát lên khuôn mặt của anh, nheo mắt nhìn Cao Khôn “Anh tin?”

Cao Khôn trầm mặc.

“Thừa dịp ấy anh ta chém anh sao?”

Hắn ta không chém, mà đâm.

Lúc đó, Cao Khôn dẫn theo người kia đi tới điểm hẹn, nhưng đối phương bỗng vung tay gạt chiếc xe đua trên tay Cao Khôn xuống đất, thực ra ngay từ đầu anh không phải không đề phòng người nọ, nhưng Cao Khôn vẫn cúi xuống lúc này, đúng lúc này, chẳng biết đối phương rút ra một con dao từ đâu đâm vào ngực Cao Khôn.

Cao Khôn phản ứng rất nhất, lập tức đá cho đối phương một cước vào bụng, người nọ bị đá trực tiếp bay ra ngoài, ngã khuỵu xuống một bên nửa ngày không thấy động đậy gì.

Mặt Cao Khôn chẳng thay đổi gì mà chỉ lau đi vết máu ở ngực, sau đó chậm rãi tiến đến gần người nọ, một tay anh nhét vào trong áo, nắm chặt lấy thanh mã tấu bên trong, anh bước tới, tay nắm thật chặt lại, rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, cứ như vậy rất nhiều lần, khớp hàm cắn chặt lại, khuôn mặt lộ ra một tia tàn nhẫn, nhìn tên đàn ông kia luống cuống không ngừng dùng khuỷu tay bò về phía sau.

Cuối cùng, Cao Khôn vẫn rút bàn tay trống không ra, anh nắm lấy cằm tên đàn ông nọ, bóp ‘rắc’ một cái, đối phương vẫn cố gắng phản kháng, tay chân quều quào, sau đó đau đớn tới phát ngất đi trong con ngõ nhỏ.

Hôm nay Cao Khôn mặc một chiếc áo bành tô màu đen, vốn A Thành vẫn chưa phát hiện ra, bởi vì dáng đi của anh vẫn hệt

như ngày thường chẳng hề thay đổi, nếu nhìn qua chỉ nghĩ rằng đó là dính máu mà thôi.

A Thành sợ tái cả mặt, mà Cao Khôn bắt hắn không được báo với Diêu Chính Quý, chỉ bảo hắn tìm một phòng khám sơ cứu tạm qua.

Anh không nói toàn bộ chuyện đó cho Lý Huỳnh Lam, nhưng không cần anh phải kể, Lý Huỳnh Lam hình như đã hiểu ra rồi.

“Đồ ngốc…”

Sau một tiếng thở dài oán hận, cậu vươn tay chạm lên ngực Cao Khôn, nơi ấy còn vương một giọt máu đỏ sẫm, Lý Huỳnh Lam dùng đầu ngón tay lau, vết máu không hề biến mất, ngược lại có thể cảm nhận rõ ràng cơ bắp người nó đó nhanh chóng cứng rắn như đá.

Lý Huỳnh Lam và Cao Khôn nhìn nhau, khuôn mặt đẹp đẽ nhiễm một tầng ánh sáng nhàn nhạt của đèn ngủ, dưới ánh mắt hoảng hốt của Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam bỗng cúi đầu chậm rãi hướng về chỗ kia.

Cao Khôn chỉ cảm thấy ngực mình mềm nhũn, một cảm giác hoàn toàn bất đồng với xúc cảm của ngón tay bao trùm lên anh, sau cảm giác lạnh lẽo mềm mại là một vật cực nóng, tỉ mỉ liếm dọc theo miệng vết thương của mình.

Cao Khôn nhắm chặt mắt lại, đột nhiễn hít vào một hơi, lý trí kiềm chế nãy giờ căng tới cực hạn, khi mở ra trong con ngươi đen tối đã trở nên sâu hoắm không thấy đáy.

Lý Huỳnh Lam vừa mới chạm lên làn da của Cao Khôn, bỗng cổ tay bị một lực nắm chặt lại, ngay sau đó mạnh mẽ chạm vào thắt lưng của cậu, dễ dàng bế cậu ném lên giường, rồi một cái bóng khổng lồ trực tiếp đè lên.

Cao Khôn gần cậu trong gang tấc, hơi thở phì phò phả lên mặt Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam vẫn chưa thu lại đầu lưỡi bên môi, cậu hơi nheo mắt nhìn Cao Khôn đằng trước, nhẹ nhàng liếm khoé miệng.

Ngay sau lúc ấy, người nào đó rốt cuộc chẳng nhịn được nữa mà cúi xuống, gắt gao chế trụ lấy môi Lý Huỳnh Lam, cắn đầu lưỡi của cậu, rồi chen vào bên trong khoang miệng càn quét hết thảy.

Lý Huỳnh Lam phỏng chừng cũng chẳng có nhiều kinh nghiệm hơn Cao Khôn là mấy, kỹ thuật là gì, trình độ là gì, phản ứng ngây ngô mà mạnh mẽ của hai người đã chứng minh hết thảy. Động tác của Cao Khôn rất nhiệt liệt, cơ hồ không để Lý Huỳnh Lam thở dốc một chút này, Lý Huỳnh Lam thì rõ ràng chẳng thể thở nổi, nhưng vẫn cố sống chết mà bám lên cổ Cao Khôn không cho anh rời đi, chẳng ngại trong khoang miệng của hai người đã nồng nặc mùi máu tươi, nhưng chẳng ai có ý dừng lại…

Ngoài cửa sổ, không biết tuyết đã ngừng rơi tự khi nào, chỉ còn lại ánh trăng sáng ngời và những dải mây trôi lững lờ trên không trung, ánh sáng huyền ảo trong bóng đêm tối mịt khiến lòng người càng thêm say mê.

****

Đêm khuya yên tĩnh, trong một căn biệt thự ven biển, Trác Diệu ngồi trước cửa sổ uống một ly rượu đỏ, nghe thấy động tĩnh phía sau, y quay đầu lại, chỉ thấy một người đang đứng cạnh cửa.

Trác Diệu nhìn đối phương chậm rãi tiến vào, nghe chị hỏi "Chúc mừng năm mới, tôi tới đón Huỳnh Lam về nhà, nó không ở nơi này sao?"

Trác Diệu không đáp lời.

Lý Tiểu Quân quét mắt lên chồng văn kiện trên bàn của y, lại hỏi "Có phải Cao Khôn đã trở lại hay không? Cậu ta đang ở một chỗ với Huỳnh Lam à?"

Trác Diệu nhíu mày lại, quả nhiên chị ta đã sớm biết "Huỳnh Lam trưởng thành rồi." Những lời này là của Phan Minh Câu vẫn thường nói với y, hiện tại y lại dùng với Lý Tiểu Quân.

"Lớn thế nào thì vẫn là con tôi." Lý Tiểu Quân cười cười, nụ cửa kia chẳng khác mấy với Lý Huỳnh Lam "Cậu không nên gạt tôi chuyện Cao Khôn."

Trác Diệu đóng máy tính lại "Chị có cảm thấy mình đã bỏ qua chuyện gì không?"

"Tôi sao?" Lý Tiểu Quân khó hiểu "Chẳng lẽ bây giờ cậu thấy mình sai chuyện gì?"

Trác Diệu trầm mặc.

Lý Tiểu Quân tiến tới, chống tay lên mặt bàn "Trác Diệu, cậu có thể hối hận, dù sao cậu cũng chỉ là người ngoài, nhưng tôi thì không thể như vậy, Huỳnh Lam thích làm minh tinh, thích không về nhà, thích đàn ông đàn bà, chẳng quan trọng, nó vui là được, nhưng mà… người kia không thể là Cao Khôn, cậu hiểu chưa?"

"Một người phạm sai lầm, không bao giờ có thể quay đầu lại sao?" Trác Diệu hỏi.

Lý Tiểu Quân lắc đầu "Để xem chuyện sai lầm kia là chuyện gì đã."

"Cậu ta cứu Huỳnh Lam" Trác Diệu nói "Rồi lại ngồi tủ, đã đủ

rồi.”

“Đủ cái gì?” Vẻ mặt Lý Tiểu Quân rốt cuộc xuất hiện một vết nứt “Nếu không phải là vì nó, Huỳnh Lam sao lại tự dưng chạy tới cái chỗ đó làm gì? Nào, nói xem người nào bị hại?”

Khuôn mặt Trác Diệu càng trầm, Lý Tiểu Quân gằn từng chữ một “Thằng bé bị lừa! Cao Khôn và kẻ kia thực ra đều là một người! Từ đầu tới cuối, nó vẫn luôn khiến Huỳnh Lam tổn thương.”

(Hết quyển thượng)

Quyển 2 - Chương 45: Quá khứ - mới quen (1)

DTV-EBOOK

Lần đầu Lý Huỳnh Lam gặp Cao Khôn là vào năm cậu mười một tuổi, năm ấy, Cao Khôn mới mười bốn…

Lý Huỳnh Lam đứng ở vệ đường nhìn dòng xe ngược xuôi, một đám nhỏ cách đó không xa chạy lại gần, vây quanh cậu ríu rít hỏi.

“Tớ có cả tá tiền luôn í, Lý Huỳnh Lam, cậu có bao nhiêu thế?”

“Tiền nong đâu phải tính theo số tờ, cậu có rất nhiều, nhưng toàn là tờ một nguyên mười nguyên, tớ có hai mươi nguyên cơ này!”

“Tớ có năm mươi nguyên đây! Lý Huỳnh Lam, cậu có bao nhiêu tiền thế?”

Thấy đám nhóc kia lải nhải hỏi han mãi, Lý Huỳnh Lam rốt cuộc mới quay lại, mở nắp hòm ra đưa cho lũ trẻ nhìn.

“Ơ, toàn tờ màu hồng, nhiều tờ như vậy, là tờ 100! Có phải giả không vậy?”

Lý Huỳnh Lam nghiêng người cản những bàn tay đang động chạm lung tung kia, đáp “Khoảng thế, đi về thôi.”

Mọi người tính toán rồi cảm thấy cũng khá đủ rồi, bắt đầu đi về phía trường học, chỉ có một cô bé ở cuối hàng vẻ mặt buồn rầu, thấy Lý Huỳnh Lam nhìn về phía mình, cô bé khổ sở nói “Tớ chỉ có 5 nguyên thôi… Tớ có ít nhất… Làm thế nào bây giờ?”

Lý Huỳnh Lam nghĩ ngợi, rồi bỗng nhiên đưa tay ra trước mặt

cô bé, nói "Tôi đổi với cậu, cậu về trước đi, tôi sẽ tìm mọi người sau."

Mặt cô bé đỏ bừng lên, cô nhìn chằm chằm vào Lý Huỳnh Lam, cảm thấy chuyện này không tốt lắm, kết quả đã nghe thấy Lý Huỳnh Lam nói "Tôi làm rất nhanh thôi, còn cậu quá chậm."

Sau đó, cậu chẳng hề nhìn lại cô bé đang đứng ngốc đó, trực tiếp đổi hòm rồi xoay người đi.

Bây giờ là bốn giờ chiều, nhưng trường trung học số 1 thành phố U tan học trễ hơn với bọn cậu một chút, hiện tại đúng lúc đong đúc nhất, Lý Huỳnh Lam đi dọc theo con phố, không lâu sau chiếc hòm đã nặng trịch, chỉ là phần lớn là tiền lẻ, căn bản không thể so sánh với hòm lúc trước, so với tính toán của cậu còn ít hơn một chút.

Cậu nhìn trái ngó phải, chỉ thấy một nam sinh cao kều đứng giữa một đám nữ sinh kẹo ngọt, mấy cô nữ sinh rất phấn khởi cười nói, cực kỳ vui vẻ.

Lý Huỳnh Lam lặng lẽ đứng trước bọn họ, được một lúc thì bị người ta phát hiện, cậu không nhìn về những cô nữ sinh ánh mắt loé sáng kia, mà trực tiếp bước tới trước mặt nam sinh nọ, nhẹ nhàng hỏi "Anh ơi… có quyên tiền không?"

"Là nữ sinh à? Sao lại mặc đồng phục nam sinh vậy?"

"Tớ không có tiền lẻ rồi, cậu có không?"

"A tớ có socola này, em trai có thích không? Em ăn kẹo nhé?"

…

Cả đám mồm năm miệng mười, Lý Huỳnh Lam vẫn chỉ chăm chăm nhìn vào nam sinh trước mắt không động đậy gì, khiến

đối phương cảm thấy có chút xấu hổ.

“Em… Sao em cứ nhìn mỗi anh thế? Làm sao biết anh có tiền?”

Lý Huỳnh Lam nói một câu khiến tất cả mọi người cười sặc sụa “Mẹ em nói là tất cả những người đẹp trai đều khá là có tiền.”

“Hahahaha, nói vậy cũng được… Tống Vĩ Hào, nhanh lên nào, đừng giận như vậy?”

“Có phải cậu không có không, hay để tôi cho mượn?”

Giữa một đám nữ sinh ồn ào, cái người gọi là Tống Vĩ Hào kia hệt như một kẻ ngốc đành móc tiền trong túi áo ra, hơn nữa hắn vừa được khen là đẹp trai, trong lòng khá vui vẻ.

Nhìn đồng năm mươi tệ có mệnh giá lớn nhất được bỏ vào hòm, Lý Huỳnh Lam lúc này mới gật đầu với hắn “Cám ơn anh ạ.”

Sau đó quay đầu rình coi mục tiêu kế tiếp.

Ngay sau đó, một nam sinh khác bước ra từ cổng trường, lần này không có theo người khác, Lý Huỳnh Lam theo lệ cũ tiến tới.

“Anh ơi, quyên góp không?”

Cao Khôn đeo cặp sách trên lưng đang ra rảo bước ra ngoài cổng trường, nghe thấy động tĩnh thì quay đầu lại, chỉ thấy một nam sinh nhỏ nhắn cao tới ngực mình đứng trước mặt, cậu mặc đồng phục thể dục màu lam, trong ngực ôm một hòm quyên tiền rất lớn, bên trong chất đầy tiền, hẳn là không nhẹ chút nào.

Cao Khôn ngừng lại, bởi vì vẻ ngoài đứa bé kia, cũng là bởi lời nói của đối phương.

Phấn điêu ngọc mài, hệt như búp bê sống.

Đứa bé kia thấy mình không phản ứng, lại nói thêm một câu "Anh ơi, quyên tiền không ạ? Trợ giúp tiền học phí cho các bạn nhỏ trên vùng núi ạ."

Cao Khôn hoàn hồn, sờ sờ túi áo, lấy ra ba xu tiền, không có nguyên, chỉ có mao*, anh xấu hổ nhìn đứa trẻ, thu tay trở lại.

**Đơn vị đếm của tiền tệ Trung Quốc là nguyên/viên (sử dụng hàng ngày: 元 -nguyên; phồn thể: 圓 -viên; giản thể: 圆 -viên; phát âm: yuan) (tiền giấy), giác (角, jiao) hoặc phân (分, fen) (tiền kim loại). Mộtnguyên bằng mười giác. Một giác lại bằng mười phân. Trên mặt tờ tiền là chân dung chủ tịch Mao Trạch Đông.*

"Xin lỗi, anh không có… không có tiền lẻ."

"Không phải tiền lẻ cũng không sao đâu ạ." Lý Huỳnh Lam thấy trong túi quần Cao Khôn lộ ra một tờ năm mươi tệ.

Cao Khôn cuống quít nắm tiền vào trong tay "Cái này… Cái này không phải là của anh, ngại quá, anh không quyên góp được."

Lý Huỳnh Lam cúi đầu "Mấy bạn nhỏ trên vùng núi rất đáng thương."

"Anh biết…"

"Bọn họ còn không đọc sách được."

"…"

"Không có năm mươi, vậy hai mươi cũng được ạ, bọn họ có thể mua cặp, mua sách, mua bút…"

"…"

“Vậy mười nguyên ạ, thầy giáo nói như vậy là bằng một tuần ăn trưa rồi, chỉ cần quyên tiền là sẽ có huy hiệu đính lên người.”

Cao Khôn nhíu mày, đồng năm mươi trong tay anh đã nhăn thành dưa muối, cuối cùng anh chỉ có thể gian khổ mà nghẹn ra một câu “Thật xin lỗi…”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, thiếu niên trước mặt rất cao, dưới góc độ của Lý Huỳnh Lam chỉ có thể nhìn thấy khuôn cằm nghiêm nghị và sống mũi thẳng tắp của anh.

“Thật xin lỗi…” Dưới ánh mắt của đứa bé, Cao Khôn lặp lại một lần nữa, trên mặt mang theo một tia xấu hổ nhợt nhạt.

“Không sao đâu.”

Lý Huỳnh Lam thu lại vẻ mặt của anh vào mắt, bỗng đưa cái hòm cho anh.

Cao Khôn ngẩn ra, vội vàng đỡ lấy.

Chỉ thấy Lý Huỳnh Lam lấy ra trong túi một miếng dán giấy, cẩn thận bóc ra rồi kiễng chân, dán lên vai Cao Khôn.

“Cho anh này, hy vọng lần tới có thể khiến anh có tiền.”

Đứa nhỏ nhanh mồm nhanh miệng khiến Cao Khôn dở khóc dở cười, anh chẳng biết lời đó của cậu là lời chúc hay là châm chọc nữa, chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia lấy lại hòm quyên tiền, sau đó xoay người rời đi.

…

Lần thứ hai gặp lại, là lúc Lý Huỳnh Lam vừa vượt qua kỳ thi giữa kỳ, trường tiểu học có sáu khối, kết thúc khoảng ba giờ chiều, chỉ là Lý Huỳnh Lam chờ ngoài trường học tới tám giờ

tối, nhưng vẫn chưa có ai đến đón cậu.

“Đùng”, một tia sáng loá mắt loé lên ở phía chân trời, mưa lớn dần, Lý Huỳnh Lam lấy áo mưa trong cặp sách ra mặt vào, rồi lại mở di động ra nhìn, chẳng có động tĩnh gì.

“Đòang Đoàng”, lại là một lần tiếng sấm, Lý Huỳnh Lam nghĩ trời mưa to thì không thể đứng ở đây được, vì vậy đi về phía siêu thị đối diện, cậu không mua đồ, cho nên không vào trong, chỉ nép bên bờ tường. Đường Bỉ Dực rất dài, lúc trời còn sớm vẫn có trường học xung quanh nên trông còn có vẻ náo nhiệt hơn, chỉ là giờ tan tầm qua đi, con đường sẽ trở nên vắng lặng như thế này, chi còn lại ánh đèn từ mấy hộ gia đình xung quanh hắt xuống.

Lý Huỳnh Lam ngắm những chiếc xe đi tới đi lui bên ngã tư đường, rồi đếm xem một toà nhà có bao nhiêu ngọn đèn, và rồi, cậu nhìn thấy một thân ảnh đang lảo đảo dưới màn mưa.

Chiếc dù của người nọ rất lớn, nhưng khung dù đã yếu lắm rồi, bị gió to thổi ngả nghiêng trái phải, nom hệt như lá sen trong hồ, mà cái áo mưa bằng nhựa giá rẻ cũng tung bay theo gió, giãn ra rất lớn, rất thu hút chú ý của người khác. Vậy nhưng người kia vẫn bất chấp hết thảy, chỉ gắt gao ôm lấy một vật trong ngực, gian nan bước từng bước một, mà lúc tới gần Lý Huỳnh Lam thì rốt cuộc cũng chẳng chịu được mà đổ rầm mọi thứ ra.

Lý Huỳnh Lam nhìn đồ vật lăn xuống chân mình, lại thấy đối phương chật vật tìm kiếm, dừng lại một khắc, rốt cuộc cũng khom lưng xuống giúp người nọ nhặt đồ lên.

“Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn…”

Hai người thu nhặt nửa ngày rốt cuộc mới xong, mưa bên ngoài thật sự quá lớn, người nọ không đi nổi nữa, đành xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh.

Hiện tại mới nhìn rõ, trong tay đối phương là một chiếc thùng xốp rất lớn, tổng cộng có vài tầng, tầng thứ nhất có n cái lỗ thủng, bên trên cắm đầy các loại bút, tầng thứ hai xếp một ít vở vài loại đồ văn phòng phẩm, mà cái tầng rơi ban nãy là tầng thứ nhất.

Lý Huỳnh Lam đưa mấy cái bút ra trước mặt người nọ, đối phương lần thứ hai ngẩng đầu lên cười tỏ vẻ biết ơn, nhìn thấy Lý Huỳnh Lam thì không khỏi kinh ngạc.

“A, là em à…”

Khuôn mặt Lý Huỳnh Lam tỏ vẻ lãnh đạm, hoàn toàn chẳng nhớ đối phương là ai.

“Ừm, anh là…” Cao Khôn vốn định tự giới thiệu, nhưng gãi gãi đầu lại chẳng biết nên nói sao, đành cười khan mấy tiếng tiếp tục cúi xuống xếp lại đồ.

Bỗng một người ngồi xổm xuống trước mặt anh, tò mò nhìn động tác của Cao Khôn, một khắc sau, Lý Huỳnh Lam hỏi “Làm cái gì vậy?”

Cao Khôn vốn định lấy cái khăn tay lau lại đồ, lại phát hiện ra cái khăn đã ướt sũng rồi chẳng thể dùng được nữa, nhưng anh không ném nó đi, chỉ dùng một góc áo, lau sạch mấy chiếc bút dính nước.

“Bán đấy.” Cao Khôn đáp.

Lý Huỳnh Lam khó hiểu “Bán bút bi à? Sao lại thế?”

Cao Khôn cười cười “Kiếm tiền.”

“Anh không có tiền à?” Lý Huỳnh Lam mở to mắt nhìn anh.

Cao Khôn vẫn cười "Có một chút, nên vẫn muốn kiếm tiếp."

"Anh kiếm tiền để mua gì vậy? Tranh biếm hoạ* à?" Chắc là giống mấy nam sinh trong ban.

Cao Khôn lại lắc đầu, không đáp lời.

Lý Huỳnh Lam cũng không nói gì nữa, cậu vốn dĩ là đứa trẻ rất kiệm lời, nếu không có gì quan trọng, cậu cũng không thích giao lưu với người là, mấy vấn đề hôm nay tò mỏi đã là lạ lắm rồi.

Cảm giác người trước mặt đang nhìn chằm chằm vào đồ trong tay mình, Cao Khôn lật tầng dưới của cái thùng lên lấy một cái hộp bút kim loại đưa cho Lý Huỳnh Lam.

"Cho em này, cảm ơn đã giúp anh nhé!"

Lý Huỳnh Lam vậy mà cũng lắc đầu.

Cao Khôn nói "Đừng khách sáo, không đáng mấy đâu, lát nữa anh về quán làm thêm kiếm tiền bù vào được."

Lý Huỳnh Lam vẫn không đưa tay ra, thẳng tới khi Cao Khôn khuyên vài câu xong cậu mới nói "Nó hơi xấu."

Cao Khôn sửng sốt, cánh tay đờ ra ở không trung rất lâu sau mới thu về "À, vậy à…"

Lý Huỳnh Lam gật đầu "Ừm, trông quê mùa lắm, chắc là sẽ không có người mua đâu."

"Bảo sao…" Cao Khôn nhủ thầm.

"Chắc anh buôn bán không tốt lắm nhỉ?" Lý Huỳnh Lam lại hỏi.

Cao Khôn cảm thấy đứa nhỏ này ăn nói sao mà giống ông cụ non thế, hơn nữa mỗi lời nói ra đều có trật tự và nề nếp, không khỏi xấu hổ cười cười "Có một chút… Nhưng mà anh đổi nơi bán chắc là sẽ tốt hơn thôi."

Lý Huỳnh Lam định bảo, chắc là cũng không khá khẩm hơn đâu, nhưng nhìn vẻ mặt người trước mặt cẩn thận giữ gìn mấy món đồ này, vẫn ngậm miệng lại.

Không khí lại lâm vào trầm mặc, Lý Huỳnh Lam một lần nữa dựa vào tường.

Cao Khôn ngẩng đầu nhìn đối phương, hỏi "Trễ như vậy rồi, trong nhà không ai đến đón em à?"

Lý Huỳnh Lam không trả lời, tựa hồ tạm thời đóng cửa giao tiếp với bên ngoài.

Cao Khôn cũng ngậm miệng lại.

Bên ngoài mưa vẫn đổ mãi, Cao Khôn lau bút xong, quan sát thời tiếp một lúc, rồi xoay người vào siêu thị, một lát sau mang một chiếc bánh mì đi ra.

Mở bao ra, anh vừa định cắn, lại quay đầu thấy Lý Huỳnh Lam, do dự một lúc vẫn đưa ra.

"Em có đói không?"

Lý Huỳnh Lam nghiêng mặt, liếc về cái món khô quắt kia.

Cao Khôn nói "Đồ giảm giá, nhưng mà chưa hết đát đâu, còn hai mấy giờ nữa cơ, mau ăn đi."

Lý Huỳnh Lam dùng một loại biểu tình 'đồ ngốc' nhìn đối phương, không hứng thú mà được mở rộng tầm mắt.

Cao Khôn đành thu tay về, chậm rãi gặm chiếc bánh kia, chỉ là gặm được một nửa lại nhìn đối phương, kịp liếc thấy Lý Huỳnh Lam vội ngó sang chỗ khác.

Cao Khôn nuốt miếng bánh mì xuống, sau đó bảo "Thật không ăn à?"

Lý Huỳnh Lam trầm mặc, ngay sau đó hạ mí mắt xuống chiếc bánh mì kia.

"Ăn đi, anh nghe thấy bụng em kêu rồi." Cao Khôn cười nói, trong một giây, anh thấy trên mặt đứa trẻ giống hệ búp bê kia xẹt qua một tia mất tự nhiên "Được rồi, lừa em thôi, bụng em còn vang hơn cả tiếng sấm sét nữa cơ."

Trong lòng Lý Huỳnh Lam giãy dụa một chút, cuối cùng nhớ tới bộ dáng người trước mắt vừa rồi ăn như thế nào, vẫn không chịu được cơn đói, nhận lấy chiếc bánh, chỉ là nhìn thấy vết căn nham nhở, lại chẳng thấy muốn ăn nữa.

"Có khô lắm không?" Cao Khôn nhìn vẻ mặt khô cằn của Lý Huỳnh Lam, sờ sờ trong túi một lúc rồi lấy ra một chai nước "Này, uống đi, đừng để bị nghẹn."

Nói xong thì bắt đầu vỗ nhẹ phía sau Lý Huỳnh Lam, nhưng sợ cậu sắp sặc đến nơi.

Lý Huỳnh Lam cán một miếng bánh mì uống một ngụm nước, ngậm vào trong miệng đã biến thành cháo bột, nhưng vẫn chậm rãi nuốt vào theo nhịp vuốt sau lưng của người kia, lại cảm thấy hương vị khá hơn rất nhiều.

Sau đó, cậu thật sự ăn hết non nửa cái bánh mì còn dư lại của Cao Khôn.

Miễn cưỡng đầy bụng, mưa rốt cuộc nhỏ dần, Cao Khôn nhìn đồng hồ, rồi hỏi Lý Huỳnh Lam "Em muốn gọi điện cho người nhà không?"

"Trong nhà không có người."

Lý Huỳnh Lam đáp.

"Họ đang tới đón em à?" Cao Khôn hỏi.

Lý Huỳnh Lam đáp "Không biết."

Cao Khôn ngạc nhiên "Vậy… Nhà em ở đâu? Để anh đưa về?" Sợ Lý Huỳnh Lam khong tin, anh lại bổ sung một câu "Anh học ngay ở trường số 1, không phải là người xấu đâu."

Trong lòng Lý Huỳnh Lam đại khái cảm thấy rất buồn cười, nên cậu liền nói ra địa chỉ vườn hoa Lục Nham, sau đó bảo "Chỗ đó muốn tới thì phải thuê xe."

Cao Khôn biết chỗ kia, cũng biết lời của Lý Huỳnh Lam là thật, hôm nay là lần thứ n anh phải tự vuốt túi quần của mình rồi.

"Được rồi, hiện giờ cũng muộn rồi, chúng ta gọi xe trước đã." Cao Khôn lại nhấc chiếc thùng xốp kia lên, sau đó bảo Lý Huỳnh Lam đi theo mình.

Lý Huỳnh Lam không động "Thật ra anh có thể báo công an."

Cao Khôn quay đầu "Em muốn anh báo công an à?"

Lý Huỳnh Lam trầm mặc.

Cao Khôn tiến đến nắm lấy tay cậu "Đi thôi."

Đêm đã lạnh, nhưng bàn tay của thiếu niên lại ấm áp tới vậy, Lý

Huỳnh Lam bị anh kéo đi, cẩn thận lau vệt nước dính trên người, sau đó ngồi lên xe.

Xe chạy được một lúc, Lý Huỳnh Lam bỗng nói "Đi về phía đường ra ven biển."

Cao Khôn không có ý kiến, bảo lái xe chuyện hướng đi về phía đó.

Đường ra khu vực ven biển xa hơn so với tới vườn hoa Lục Nham, ngồi xe mấy khoảng nửa, tiếng, lúc xuống xe Lý Huỳnh Lam vậy mà đã ngủ, tựa vào ngực Cao Khôn.

Cao Khôn nhẹ nhàng lay tỉnh cậu, nhìn đứa trẻ còn ngái ngủ, nói "Đến rồi."

Lý Huỳnh Lam mờ mịt nhìn Cao Khôn, rồi theo anh xuống xe.

Cao khôn nhìn căn biệt thự tối om sừng sững trước mặt, chẳng có dấu hiệu là có người bên trong, đang định hỏi Lý Huỳnh Lam, chỉ thấy có ánh đèn xe lại gần. Một chiếc xe hơi dừng lại cách đó không xa, rồi một người đàn ông xuống xe, khuôn mặt nổi tiếng của y khiến Cao Khôn dại ra một chút.

"Huỳnh Lam?" Đối phương vội vàng bước tới, nhìn Lý Huỳnh Lam, rồi lại nhìn sang Cao Khôn, măt mang theo vài phần đánh giá, thiếu niên trước mắt khoảng mười bốn mười lăm tuổi, vóc người thon dài, bộ dạng tuấn tú, mặc đồng phục trung học khiến Trác Diệu yên tâm phần nào.

Lý Huỳnh Lam nhẹ nhàng gọi "Cậu họ."

Cao Khôn thấy đối phương thật là gia trưởng của đứa bé nọ, thì nhiệm vụ cũng hoàn thành, xoay người cáo từ.

Trác Diệu gật đầu với anh "Cảm ơn cậu đã đưa Huỳnh Lam về."

Cao Khôn chỉ cười cười, rồi vẫy tay với Lý Huỳnh Lam, một lần nữa ngồi lên xe, thoải mái trở về.

Trác Diệu mang cặp sách của Lý Huỳnh Lam vào trong, quay đầu lại thấy cháu trai vẫn còn đứng đó nhìn chiếc xe nọ rời đi, không khỏi gọi cậu lại, hỏi "Mẹ cháu đâu?" Nói xong cảm thấy lời vừa nói ra thật vô nghĩa, đã trễ như vậy rồi, chẳng biết lại đi đâu nữa, trên mặt y không khỏi lộ một vẻ tức giận.

Lý Huỳnh Lam thu ánh mắt về từ chiếc xe kia, Trác Diệu dắt cậu bé vào nhà.

Mà đầu bên kia, chiếc xe chở Cao khôn vừa mới trở lại khu nhà, anh vội vàng nhảy xuống xe, cơ hồ lột hết túi áo túi quần mới lôi ra được chút tiền trả phí thuê xe.

Trong bóng đêm tĩnh lặng, Cao Khôn chậm rãi đi vào trong khu nhà dành cho người giàu, trong tay ôm một thùng xốp, chiếc áo mưa trên người đã khô quắt lại một nắm, cảnh và người như vậy, lại chẳng hề hợp chút nào…

Quyển 2 - Chương 46: Mới quen (2)

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam gặp Cao Khôn lần thứ ba ở khu phụ cận vườn hoa Đông Huỷ, trên đường Bỉ Dực, gần trường tiểu học.

Đó là một sáng thứ bảy, Lý Huỳnh Lam tham gia lớp bổ túc ở trường, nên tám giờ đã xuống nhà ăn sáng, kết quả lại gặp một người đàn ông khác ngồi bên bàn ăn. Lý Huỳnh Lam gặp người đàn ông này vài lần, gã ba mươi lăm tuổi, vẻ ngoài rất được, thấy Lý Huỳnh Lam thì bỏ dao nĩa xuống chào hỏi, còn cẩn thận làm cho cậu một chiếc sandwich bơ.

Toàn bộ quá trình, Lý Huỳnh Lam đều trầm mặc, thẳng cho tới khi ăn xong lại nghe thấy người đàn ông kia nói muốn đưa mình tới trường, lúc này mới nhìn về phía gã.

“Tài xế đưa mẹ con đi công tác rồi, ông ngoại con cũng không ở đây, nên ta sẽ đưa con đi.”

Lý Huỳnh Lam không thích điều này lắm, nhưng cân nhắc vấn đề thời gian lại thì hình như chỉ có lựa chọn này, vậy nên cậu theo người đàn ông nọ lên xe.

Chẳng qua, cậu lại ngồi hàng ghế sau, điều này làm cho gã vốn đang mở cửa bên phó lái cảm thấy có chút xấu hổ.

Cả đường đi, đối phương cố gắng nói chuyện với cậu, thậm chí còn chọn vài đề tài mà bọn nhỏ thường thích để nói, nhưng Lý Huỳnh Lam lại triệt để phớt lờ, dần dần gã cũng mất kiên nhẫn, sau lại có người gọi điện thoại cho gã, vì thế tình huống lại trở thành đằng này một người buôn dưa lê với bạn, còn Lý Huỳnh Lam lần này lại bị phớt lờ.

Tuy bây giờ không phải giờ cao điểm, nhưng con đường nhỏ hẹp này vẫn chật ních xe cộ đi lại. Lúc dừng trước đoạn đèn đỏ, Lý Huỳnh Lam nhìn về phía đối diện, đôi mắt vô tình liếc đến trước tiệm bán hoa quả ven đường, nơi đó có một bóng dáng quen thuộc làm sao đang đứng khiêng hàng vào tiệm, thời tiết đầu xuân mà chỉ mặc độc một chiếc sơ mi, sau lưng ướt sũng mồ hôi.

—— Bíp bíp bíp!

Người đàn ông ngồi ghế lái không kiên nhẫn mà bóp còi, âm thanh lớn thành công khiến không ít người qua đường nhìn về phía này, bao gồm cả thiếu niên trong tiệm.

Bên trong xe tối đen, theo lý thuyết thì đối phương hẳn sẽ không nhìn rõ mới đúng, kết quả là, Lý Huỳnh Lam lại phát hiện hình như anh đang câu môi cười với mình.

Mặt Lý Huỳnh Lam bỗng tái mét.

Chẳng qua, lúc sau cậu chán ghét nhìn về phía người đàn ông đang hút thuốc kia, nói "Mở cửa, tôi muốn xuống ở đây!"

Người đàn ông dĩ nhiên là không đồng ý "Không được, chưa tới trường đâu!"

"Tôi muốn xuống xe!" Lý Huỳnh Lam khăng khăng, khuôn mặt đẹp đẽ cúi gằm xuống.

"Ơ, thằng nhỏ này sao không nghe lời như vậy?" Người đàn ông cũng hết kiên nhẫn, lớn giọng "Đừng có chống đối, ngoan ngoãn ngồi xuống!"

Sau đó lại nghe thấy tiếng bịch bịch đập cửa, người đàn ông nhìn lại, lông mày đều dựng thẳng lên.

“Thằng nhóc chết tiệt…” Gã rủa một tiếng nhưng sau đó vẫn nuốt cục tức trở lại, oán hận mở cửa cho cậu “Đi đi đi đi, đi xuống đi, tự đi đi, không phải là tao không tiễn mày đâu!”

Lý Huỳnh Lam nhấc túi sách lên quả quyết nhảy xuống xe, sau đó xoay người đóng cửa lại, ngẩng đầu lên vẫn thấy thiếu niên trước tiệm bán hoa quả vẫn đứng đó, vui vẻ nhìn về phía mình.

Lý Huỳnh Lam cũng nhìn anh, trong lòng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ tới bắt chuyện với một người qua đường, vậy mà cũng không bỏ đi.

Nhưng chẳng hiểu tại sao sắc mặt nam sinh lại trở nên hoàng hốt, vội vàng chạy về phía mình, vừa chạy vừa khua tay, Lý Huỳnh Lam nhíu mày cố nghe xem anh đang nói cái gì, sau đó chỉ cảm giác được bên người bị một lực mạnh mẽ tiến về phía mình, đột ngột kéo cậu về phía trước.

Lý Huỳnh Lam không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy cả đất trời xoay chuyển trong nháy mắt, sau đó cả người nằm rạp dưới mặt đất, lúc ngã xuống còn văng ra một chút, mông ma sát với mặt đất, lúc đó, Lý Huỳnh Lam bỗng tỉnh mộng, tầm mắt cậu trắng xoá trong hai giây, sau đó trước mắt xuất hiện một khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Tay cậu bị nắm rất chặt, sau đó lại thắt lưng, lực rất lớn, tới mức khiến Lý Huỳnh Lam phát đau, nhưng vẫn không kháng cự lại sức mạnh kia, chỉ kéo theo người đó ngã xuống.

Cao Khôn một tay ôm lấy Lý Huỳnh Lam, một tay dùng sắc đấm lên thành chiếc xe gây tội, nắm tay đầy máu nện trên khung kim loại cứng rắn phát ra nhưng tiếng ‘ruỳnh ruỳnh’, mỗi cú đấm đều dùng hết sức, làm Lý Huỳnh Lam không khỏi chấn động!”

Mấy người qua đường lúc này cũng phát hiện có chuyện không

đúng, vội vàng hét lên "Nhanh dừng xe! Mau dừng xe lại! Quai cặp của đứa trẻ bị vướng vào cửa!"

Mà người gọi đang nói chuyện điện thoại trong xe lúc này mới phát hiện có chuyện không đúng, vội vàng dừng xe kéo cửa kính xuống, vừa kịp chặn đứng một thảm hoạ sắp sửa phát sinh.

May mắn là đang đoạn kẹt xe nên tốc độ xe khá chậm, mới đi được cùng lắm mười mét, mặc dù không xảy ra chuyện gì quá nghiêm trọng, nhưng từng đó cũng đủ để hai người nếm mùi đau khổ, đặc biệt là Cao Khôn.

Trong bệnh viện, Cao Khôn ngồi trên giường tuỳ ý để bác sỹ băng bó cho mình, lúc bị kéo đi, anh dùng cánh tay của mình ôm ngang thắt lưng Lý Huỳnh Lam, ba lớp quần dưới mông Lý Huỳnh Lam còn bị kéo rách bươm, đừng nói tới chuyện Cao Khôn trực tiếp ma sát da thịt với nền đường.

Trên mặt Cao Khôn ấy vậy mà chẳng có vẻ gì đau khổ hết, ngược lại, anh cứ nhìn chằm chằm Lý Huỳnh Lam mà cười. *(Em thắc mắc lâu rồi mà chưa dám comment, anh bị đần bẩm sinh hay luyện tập vậy?=.=)*

Hiển nhiên, Lý Huỳnh vẫn còn hoảng hốt sau sự kiện vừa rồi, cậu hệt như không thể khống chế được nỗi sợ hãi trong lòng mình, khuôn mặt cậu cứng đờ, mím chặt môi, bàn tay nắm lấy góc áo Cao Khôn mãi không buông.

Cao Khôn đang nghĩ xem nên an ủi cậu như thế nào, lại nghe thấy ngoài hành lang truyền tới tiếng tranh chấp, hình như là một nam một nữ, không lâu sau, một người phụ nữ xinh đẹp giống hệt Lý Huỳnh Lam tiến vào, vẻ mặt rất hoảng hốt, thấy Lý Huỳnh Lam bình an vô sự thì nhẹ nhàng thở hắt ra.

"Huỳnh Lam… Con không sao chứ, doạ chết mẹ thôi!" Người phụ nữ kia khoảng hơn hai mươi tuổi, chẳng có vẻ gì là một bà

mẹ có con lớn tới vậy cả.

Lý Huỳnh Lam cúi đầu, chẳng nói lời nào.

“Con đừng giận nhé, mẹ đang bảo gã cút đi rồi, về sau sẽ không gặp lại nữa!” Người phụ nữ nói xong, thì sờ đầu cậu, lại hỏi han bác sĩ vài câu, nghe bác sĩ đáp chỉ bị trầy da không có chuyện gì đâu mới yên lòng.

Chị lại dỗ con trai vài câu, nhưng đều không được đáp lại, người phụ nữ cũng không xấu hổ, lại quay đầu nhìn Cao Khôn.

“Nghe nói là nhờ cậu giúp, thật sự cảm ơn nhiều.”

Cao Khôn lắc đầu “Không, không sao… Chỉ là thuận tiện mà thôi.”

“Nhất định phải cảm ơn.” Lý Tiểu Quân thân thiện cười, nhưng vẻ diễm lệ trời sinh của chị lại có vẻ không phù hợp với loại khí chất này “Bạn học à, cháu tên là gì?”

Cao Khôn tự giới thiệu bản thuân, lúc anh nói chuyện, Lý Huỳnh Lam nhìn anh không nháy mắt.

Lý Tiểu Quân nghe vậy thì gật đầu “Có muốn cô báo cho người nhà cháu không? Hay là đưa cháu về nhà? Nếu cháu muốn ở bệnh viện chữa mấy ngày cũng không thành vấn đề.”

Kết quả, Cao Khôn lại cự tuyệt, chỉ bảo không sao đâu, còn muốn về tiệm làm công.

Lý Tiểu Quân khuyên vài câu, thấy đối phương cứ khăng khăng như vậy thì không tiếp tục nữa.

Cao Khôn muốn ra về, nhưng Lý Huỳnh Lam cứ níu lấy anh mãi, thẳng tới khi Cao Khôn cúi xuống sờ mặt của cậu, nói nhỏ

“Không phải sợ, không sao đâu, anh làm ngay tiệm bán hoa quả, về sau em có thể tới tìm anh chơi.”

Lý Huỳnh Lam chẳng biết là có nghe lọt không, nhưng rốt cuộc bàn tay cũng chậm rãi buôn ra, nhìn về bóng dáng rời đi của Cao Khôn.

Chuyện này khiến Lý Tiểu Quân áy náy đến mấy ngày, Lý Nguyên Châu sau đó biết cũng gọi điện thoại về an ủi chị mấy câu, dì Tạ mỗi ngày làm rất nhiều món ăn cho Lý Huỳnh Lam, ấy vậy mà người bị hại lại có vẻ bình tĩnh nhất.

Thái độ của Lý Huỳnh Lam với Lý Tiểu Quân hệt như ngày thường, không hề oán trách mẹ mình suốt ngày chạy đông chạy tây bỏ rơi gia đình, mà cũng chẳng bởi sự quan tâm đặc biệt của chị mà thân thiện hơn, cho cậu ăn gì thi cậu sẽ ăn, no thì thôi, mà quà cáp của mẹ mang về vẫn nhận như bình thường, sau đó về phòng lại ném vào tủ treo quần áo, chẳng thèm liếc mắt một cái.

Chẳng mấy khi Lý Tiểu Quân không quên mấy chuyện trong nhà, chị nhờ người mang tới cho Cao Khôn rất nhiều thuốc bổ, còn tặng mấy món quà mà đồng lứa với anh rất thích, sau đó Lý Huỳnh Lam cũng tới với mấy người xách túi lớn túi nhỏ vào tiệm bán hoa quả Cao Khôn làm việc, bởi vì không tìm được địa chỉ của anh.

Cao Khôn sốt ruột, nên chỉ nói chuyện với họ một lát rồi đi làm việc, cho dù anh từ chối thế nào thì đối phương cũng cương quyết để đồ ở lại, khiến Cao Khôn chẳng có cách nào cự tuyệt được.

Lý Huỳnh Lam đứng một bên trầm mặc, cậu nhìn vào tiệm bán hoa quả này, Cao Khôn vẫn mặc chiếc áo sơ mi lần trước, trên cánh tay còn băng vải trắng, anh vừa nói chuyện vừa cố gắng thu dọn hàng hoá.

Ngày đó, Lý Huỳnh Lam chỉ nói với Cao Khôn một câu 'Cảm ơn', nhưng anh chỉ khoát tay, cho rằng chuyện này cứ đơn giản qua đi, không ngờ từ đó về sau, đứa bé kia lại thường xuyên chạy tới chỗ này.

Cao Khôn không làm việc liên tục ở nơi này, anh còn phải tới trường, nếu rảnh rỗi mới tới tiệm làm vào buổi tối thứ tư, hoặc chiều tối thứ sáu, còn bình thường thì chỉ đi làm vào hai ngày thứ bảy, chủ nhật.

Ngày thứ tư đầu tiên, anh cho rằng Lý Huỳnh Lam chỉ đi ngang qua tiệm, vì thế vui vẻ đưa cho đứa nhỏ một quả táo. Lý Huỳnh Lam không ăn, chỉ cầm quả táo trong tay, đứng một bên nhìn anh.

Cao Khôn hỏi rằng có phải cậu dang chờ người nhà tới đón không, Lý Huỳnh Lam gật đầu, đến sáu giờ, đứa trẻ quả nhiên ra về.

Thứ sáu Cao Khôn có bài kiểm tra, vậy nên không tới làm, chờ đến thứ bảy, không ngờ lại gặp Lý Huỳnh Lam ở đây, mà nghe bà chủ cửa tiệm nói chuyện, anh có chút ngoài ý muốn.

"Ơ, bạn nhỏ hôm nay lại tới nữa à, sớm hơn cả hôm qua nữa."

Hình như buổi chiều thứ bảy bên trường tiểu học có khoá học phụ đạo thì phải, sao Lý Huỳnh Lam lại chạy ra đây chờ anh?

Cao Khôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng anh không hỏi. Có lẽ đứa bé không có nhiều bạn bè, thế nên thích chạy tới đây, chỉ là chỗ này người đi qua đi lại bận rộn nhiều, sợ cậu gặp nguy hiểm, cho nên anh kê một băng ghế ra ngoài để cậu bé ngồi, thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn về phía này. Lý Huỳnh Lam rất yên lặng, đã vậy còn rất xinh trai, khách vào tiệm ai cũng sẽ hỏi hai câu, dù sao thì đứa trẻ này so với thằng bé con của bà chủ suốt

ngày nghịch ngợm nô đùa quả thật khác một trời một vực, chỉ là Lý Huỳnh Lam lại không nói chuyện với người lạ, chỉ trả lời hai ba câu nếu Cao Khôn tới gần hỏi cậu có đói không, đã làm bài tập chưa, tới mức bà chủ cửa tiệm phải thốt lên rằng "Đúng là tính con nhà giàu."

Lý Huỳnh Lam ngồi ở đây suốt nhưng hình như người nhà của cậu cũng chẳng phản đối gì, Cao Khôn từng hỏi thì cậu đáp "Không sao đâu", khiến anh không khỏi nhớ tới người đàn ông lái xe vô trách nhiệm lần trước, người phụ nữ trẻ đẹp họ Lý, và Lý Huỳnh Lam luôn trầm mặc ngoan ngoãn ngồi phía kia, nội tâm không khỏi mềm nhũn.

Thời tiết tháng năm oi bức, hôm nay, Lý Huỳnh Lam vừa xuống xe đã thấy Cao Khôn đứng ngoài tiệm bán hoa quả, mà hôm nay cửa tiệm cũng không mở cửa, Lý Huỳnh Lam nghi hoặc, lại thấy Cao Khôn bảo "Bà chủ về quê rồi, anh cũng đang tính đổi nơi làm việc."

Lý Huỳnh Lam nhìn anh, cau mày "Anh định đi đâu làm?"

Cao Khôn đáp "À, không ở gần đây lắm, cũng khá xa."

"Anh không tới trường à?" Lý Huỳnh Lam hỏi.

Trên mặt Cao Khôn mang theo nụ cười chân thành "Anh không cần tham gia kỳ thi lên cấp ba, sắp tới nghỉ hè rồi nên có nhiều thời gian rảnh rỗi."

Lý Huỳnh Lam từng nghe bà chủ cửa tiệm nói với người khác, thành tính của Cao Khôn vô cùng xuất sắc, cậu biết anh được tuyển thẳng, hiện giờ Cao Khôn đang học tại trường sơ trung số 1 của thành phố U, năm sau anh sẽ lên trung học rồi.

"Anh vẫn không có tiền à?" Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn lắc đầu "Trước thì đúng là chưa có, nhưng bây giờ thì đủ học phí rồi." Tuy rằng trường học trợ giúp cho vay học phí, nhưng vẫn còn tiền phí sinh hoạt nữa.

Lý Huỳnh Lam bỗng giật mình "Anh… Mấy đồ lần trước mẹ em đưa cho anh đâu?"

Nói đến chuyện này, Cao Khôn có chút xấu hổ "Thuốc bổ anh tặng cho bà chủ, mấy đồ chơi này nọ thì anh tặng con bà ấy." Tuổi anh còn rất nhỏ, không có chứng minh thư thì chẳng được đi đâu làm, bà chủ cửa tiệm đồng ý cho anh làm ở đây cũng chẳng dễ dàng.

"Không thể lấy lại à?"

Cao Khôn thấy Lý Huỳnh Lam sốt ruột, đành nói "Cái này… Chắc không được đâu, anh không có địa chỉ bọn họ, bọn họ cũng không nói bao giờ về, thật xin lỗi…"

Lý Huỳnh Lam tuy mới mười mấy tuổi, tuy không hiểu nhiều về đạo lý đối nhân xử thế, nhưng so với những đứa trẻ cùng tuổi đã trưởng thành hơn rất nhiều, bao gồm chiếc phong bì mà mẹ cậu nhét vào đám đồ có khoảng năm cái tấm chi phiếu…

Tiền không thể lấy trở lại, nếu nói thẳng với người trước mắt, bạn nhỏ Lý Huỳnh Lam đoán ngay ra được tên đần Cao Khôn sau khi nghe chuyện này sẽ phản ứng ra sao, nhưng cậu không muốn để mẹ hiểu lầm anh cầm tiền, vậy nên lúc trở về vẫn kể lại chuyện đó cho Lý Tiểu Quân.

Kết quả, Lý Tiểu Quân cũng cười, hỏi "Cậu ta kể cho con thế à?"

"Vâng", Lý Huỳnh Lam nhíu mày "Mẹ không tin à?"

"Mẹ tin", Lý Tiểu Quân vuốt cằm, sau lại rũ mắt xuống xem tạp chí "Nếu thế thì thôi."

“Sao không đưa…”

Lý Huỳnh Lam vừa mở miệng đã bị Lý Tiểu Quân ngắt lời, chị nghĩ Huỳnh Lam gần đây luôn chạy ra ngoài, chắc buồn chán lắm “Huỳnh Lam, mẹ đưa con sang nước A chơi nhé?”

Lý Huỳnh Lam mím môi, thấp giọng nói “Con còn có cuộc thi.”

Lý Tiểu Quân ngạc nhiên “Vậy à… Hay là để mẹ xin phép thầy giáo nhé?”

Lý Huỳnh Lam nhìn chị, thành công khiến Lý Tiểu Quân im lặng.

Một tháng sau, cậu không tới tìm Cao Khôn, cũng chẳng biết anh đi làm chỗ nào, mãi cho đến khi Lý Huỳnh Lam hoàn thành cuộc thi, chủ nhiệm lớp cậu trực tiệp gọi đến nhà, vừa lúc Lý Nguyên Châu nhận được điện thoại.

Lý Nguyên Châu cúp máy, gọi Lý Huỳnh Lam vào thư phòng “Sao thi cuối kỳ lại kém vậy?” Tuy rằng không phải không đạt yêu cầu, nhưng so với thành tích trước đó của Lý Huỳnh Lam vẫn khác biệt như trời với đất, cũng may tình huống của Lý gia như vậy, đưa Lý Huỳnh Lam tới một trường sơ trung tốt cũng không có vấn đề gì.

Lý Huỳnh Lam nói “Không đủ thời gian.”

“Thời gian là căn nguyên của kiến thức mà lại không đủ”, Lý Nguyên Châu hệt như một giáo sư đại học hướng dẫn từng bước một “Cần cố gắng nhiều, nghỉ hè thì đọc sách nhiều hơn đi.”

Lý Huỳnh Lam nhìn về phía ông ngoại “Thầy giáo bảo con cần mời gia sư dạy kèm ở trường, trường học có người.”

Điện thoại của Lý Nguyên Châu vang lên, một bên nhận điện một bên gật đầu với Lý Huỳnh Lam "Đi đi, con tự mình quyết, hẹn giờ người ta đến nhà mà dạy."

Lý Huỳnh Lam "Dạ" một tiếng, rồi xoay người ra cửa.

Quyển 2 - Chương 47: Mới quen (3)

DTV-EBOOK

Một ngày trước kỳ nghỉ hè, học sinh trường sơ trung số 1 thành phố U cần về trường lần cuối, lúc Cao Khôn ra ngoài trường học thì thấy một đứa trẻ đeo cặp sách đứng bên bồn hoa, không ngừng nhìn về phía này.

Cao Khôn tiếp lên, nhìn trái ngó phải, chỉ có mình Lý Huỳnh Lam.

“Sao lại đến đây?” Anh hỏi.

Lý Huỳn Lam đáp “Em muốn lên sơ trung, nên tới.”

Cao Khôn không rõ do cảm giác của anh hay là tại giọng điệu đứa nhỏ này hứng thú đến vậy nhỉ “À, em có muốn anh dẫn đi xem trường không?”

Lý Huỳnh Lam đứng nguyên đó, không nhúc nhích.

Cao Khôn khom lưng xuống “Sao thế? Bây giờ trong trường không có người đâu.”

Lý Huỳnh Lam cau mày “Điểm thi cuối kỳ em không được tốt lắm, không biết có thể vào đây không.”

Tuy rằng chỉ mới là sơ trung, nhưng vô luận là trường nào đi nữa ai chẳng muốn tuyển nhiều học sinh ưu tú, muốn vào học thì cần phải tốn khá nhiều công phu.

Cao Khôn không biết chuyện Lý gia quyền thế như vậy thì chuyện tới trường thì có tính là chi, anh ngược lại chỉ chú ý tới thành tích của cậu bạn nhỏ.

“Không sao đâu, kỳ thi năm sau mà, chỉ cần cố gắng là được.”

Trên mặt Lý Huỳnh Lam thậm chí còn có vẻ nghiêm trọng “Em mốn vào trường sơ trung số 1, anh có thể dạy bổ túc cho em không?”

Cao Khôn không hề do dự “Được thôi, nhưng mà anh còn phải đi làm, phải xếp giờ đã.”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu lên “Dạy bổ túc là có tiền đấy!”

Cao Khôn ngẩn ra, dắt tay cậu vào trong trường học, tay anh rất nóng, dưới cái thời tiết nắng chang chang bây giờ chẳng thể nào thoải mái được, thế nhưng Lý Huỳnh Lam lại không buông ra, thâm chí còn nắm chặt hơn. Còn Cao Khôn, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo nhỏ bé trong tay mà có cảm giác hệt như nắm một que kem nhỏ, rất thoải mái.

“Không cần tiền, chỉ thuận tiện thôi mà.” Quả nhiên, anh nói những lời này.

Lý Huỳnh Lam lập tức không nhiều lời nữa, thẳng tới khi Cao Khôn tới nhà cậu, dạy xong hai tiếng số học, dì Tạ dúi tiền vào tay anh, nhưng anh vẫn kiên nhẫn đẩy lại, Lý Huỳnh Lam mới nói một câu “Mẹ em bảo, nếu nhận tiền thì yên tâm hơn, nếu thành tích của em tốt còn có thể cảm ơn anh nữa, bằng không tất cả mọi người sẽ đều ngại hết, anh không lấy tiền thì lại tìm người khác tới dạy, mà tiền cũng đưa người ta.”

Câu này thực tế vô cùng, lại còn có lý, Cao Khôn nghe vậy dù khó xử nhưng cũng chẳng biết phản bác ra sao, cuối cùng vẫn nhận, thế nhưng vấn đề giá cả lại khiến anh có phần thụ sủng nhược kinh, dạy mỗi một tiếng mà ngang ngửa cả đợt anh đi làm thêm tại cửa tiệm hoa quả, Lý Huỳnh Lam và dì Tạ lại cùng một thái độ ‘Chuyện này chẳng liên quan tới chúng ta, đừng có mà hỏi’

càng khiến Cao Khôn cảm thấy bản thân mình không nhận là làm kiêu, anh so với bất kỳ ai cần khoản phí ấy hơn hết.

Vì nhận khoản phí kếch xù từ Lý gia, anh tự nhiên lại dốc sức nhiều hơn, vốn chỉ định làm thêm ngoài công việc vừa nhận trong kỳ nghỉ hè, hiện tại anh đều dồn mọi chú ý vào việc dạy kèm Lý Huỳnh Lam.

Ban đầu chỉ là một, ba, năm buổi học, mỗi buổi hai tiếng, sau khi đến vài lần lại phát hiện ra ngoại trừ dì Tạ thì chỉ có một mình Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn lại lo lắng ở lại, anh cảm giác được Lý Huỳnh Lam có chút tịch mịch, những đứa trẻ tuổi này nào ai thích cô độc như vậy, tuy rằng trên mặt cậu luôn tỏ ra vẻ lãnh đạm, nhưng trong lòng luôn hy vọng có một người bạn chơi cùng, mà điều Cao Khôn duy nhất có thể làm cũng chính là giúp đỡ cậu, dù sao sau khi trở về anh cũng chỉ có một mình, tuy rằng bọn họ ở cạnh nhau cũng không nói nhiều, nhưng Lý Huỳnh Lam thật sự làm một đứa trẻ ngoan nhất anh từng gặp, Cao Khôn rất thích cậu.

Cao Khôn không phải là một người nhiều lời, đối với tình huống trong nhà Lý gia anh cũng không có ý hỏi tới, chỉ là trong một lúc vô tình, Cao Khôn nhìn thấy một quyển tạp chí trong nhà Lý Huỳnh Lam, bên trên có một cái tít nhỏ đưa tin về gia đình họ Lý

Lý Tiểu Quân là người phụ nữ khá có tiếng, chị được một số tờ báo mời viết về chuyên mục xu hướng, vậy nên thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trên một số tạp chí đưa tin giải trí. Mẩu tin mà Cao Khôn nhìn thấy miêu tả cuộc sống đời tư của chị, dùng từ khá khéo léo, nhưng cũng vô cùng thẳng thắn, không ngại chị là phụ nữ, bài báo viết thẳng rằng chị có một đứa con trai, là một người mẹ độc thân. Năm nay, Lý Tiểu Quân chưa tới ba mươi tuổi, khoảng mười tám chị đã sinh Lý Huỳnh Lam. Trước đó vài năm đã có tin đồn, nhưng gần đây báo chí mới đào ra được, thế nhưng chị khá hào phóng, nếu có ai hỏi thì sẽ kể, nói rằng năm

đó do thiếu kinh nghiệm, gặp phải chuyện này coi như là tuổi trẻ nông nổi, còn về phần cha của đứa trẻ, quan hệ của bọn họ là lúc hợp lúc tan, hiện tại đã không còn liên lạc gì, nhưng không ảnh hưởng gì tới sinh hoạt đứa bé, bản thân chị sẽ quản lý cuộc đời của mình.

Cao Khôn không phải biểu gì sau khi xem mẩu tin này, cũng chẳng hề nhắc tới trước mặt Lý Huỳnh Lam, anh cảm thấy trẻ con thì không nên xen vào chuyện của người khác. Không nghĩ tới có một ngày, Lý Huỳnh Lam lại chủ động kể với mình. Đó là một ngày cuối tuần, vốn là một ngày cả nhà sum họp, Cao Khôn không tới Lý gia dạy kèm, bởi vì trước đó Lý Tiểu Quân từng bảo muốn dẫn Lý Huỳnh Lam ra ngoài ăn, kết quả buổi tối Cao Khôn trở về nhà, lại thấy một bóng dáng bé nhỏ ngồi ngoài hành lang, ôm chân, vùi đầu vào hai bên đầu gối, trông vẻ như đang ngủ.

Cao Khôn vội chạy tới lay tỉnh đối phương, vừa thấy quả nhiên là Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam mơ màng mở mắt, Cao Khôn sờ trán cậu, hơi sốt.

Cao Khôn trực tiếp bế xốc đứa bé lên, Lý Huỳnh Lam thì chôn đầu vào ngực anh, sau đó mở cửa vào nhà.

Cậu mới chỉ ghé qua chỗ của Cao Khôn đúng một lần, khi mà lặng lẽ đi theo sau anh rồi bị người đó phát hiện, bất đắc dĩ mà đưa tới, Cao Khôn tuy không nói rõ, nhưng Lý Huỳnh Lam có thể đoán được vì sao anh không nguyện ý đưa mình về nhà, bởi vì căn phòng này thật sự rất tồi tàn, không phải là loại thiếu cửa số thiếu trần nhà này nọ, mà là rất nhỏ, trong phòng ngoại trừ một cái giường, cơ bản là chẳng còn gì cả, một ngọn đèn nhỏ treo trên trần nhà, ánh sáng chiếu xuống chỉ cỡ một bàn tay, chẳng có cửa sổ, cũng chẳng có dụng cụ điện gì khác, đừng nói tới nhà vệ sinh. Lúc ấy có lẽ vẫn chưa có khái niệm thuê chung, nhưng một cánh cửa tiến vào, sau đó có bảy tám phòng ở, phòng nào cũng có người, cũng có một chiếc giường hệt như vậy, hù

doạ tiểu thiếu gia, nơi này sao mà còn chẳng lớn bằng một nửa phòng thay đồ của mẹ cậu.

Giờ phút này, Cao Khôn định bế Lý Huỳnh Lam đặt cậu lên giường, nhưng Lý Huỳnh Lam lại không đồng ý, khó chịu ôm người không buông tay, Cao Khôn đành một tay bế cậu một tay tìm thuốc dưới nệm, chỉ là sinh hoạt của anh nơi này đã khan hiếm tới vậy, Cao Khôn bình thường lại cường tráng hệt bò Tây Tạng, căn bản là không có loại đồ vật như vậy, cuối cùng đành ngồi xuống giường đặt cậu lên đùi, dùng khăn mặt ẩm lau mặt cậu để hạ nhiệt độ.

Rất lâu sau, Lý Huỳnh Lam mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, Cao Khôn hỏi cậu liên tiếp vài câu, Lý Huỳnh Lam mới mở miệng nói rằng cậu tới từ buổi chiều, thời tiết tháng tám, một đứa bé ngồi không ngoài đường cả buổi chiều, không cảm nắng mới là lạ.

Về phần tại sao lại chạy tới, Lý Huỳnh Lam trả lời, bởi vì trong nhà nhiều người lắm.

Cao Khôn biết, Lý Tiểu Quân thích náo nhiệt. Vài lần cậu ở lại đúng lúc thấy trong vườn hoa Lục Nham tiệc ngoài trời, có khi kéo dài từ giữa trưa tới nửa đêm, tiếng ồn to tới mức như muốn xóc cả nóc nhà lên, nếu Cao Khôn gặp, sẽ tạm thời bỏ sách xuống cùng xem TV với Lý Huỳnh Lam, hai người tâm sự với nhau thẳng cho tới khi Lý Huỳnh Lam ngủ, cũng chẳng quan tâm xem dưới lầu đang làm gì, nhưng nếu như Lý Huỳnh Lam ở nhà một mình, nhất định sẽ bị ảnh hưởng, có lẽ bởi vậy cậu đã tự chạy tới đây chăng, nghĩ tới đây, Cao Khôn cảm thấy hơi đau lòng, bởi vì trước khi anh tới Lý gia, cậu vẫn luôn ở một mình như vậy.

Cho nên, tới khi anh hỏi rằng “Có muốn về nhà không?” thì lập tức nhận được đáp án phủ định, Cao Khôn cũng không kiên nhẫn, anh trải lại giường, để Lý Huỳnh Lam ngủ bên trong, còn

mình nằm phía ngoài.

Thời tiết mua này nóng như thiêu như đốt, Cao Khôn ở đây ngay quả quạt điện cũng chẳng có, cũng may trước đó có cầm mấy tờ bướm quảng cáo về, Cao Khôn ra ngoài đơn giản gấp chúng lại, rồi quay lại dựa vào đầu giường, vừa nói chuyện với Lý Huỳnh Lam vừa đưa tay quạt cho cậu, mặc cho phe phẩy quạt tới đâu vẫn nóng hệt như cũ, nhưng nhiệt độ cơ thể của Lý Huỳnh Lam lại đã trở về bình thường.

Trong căn phòng tối đen, một giọng nói giòn tan bỗng vang lên "Anh sống một mình à?"

Cao Khôn ngẩn ra, nhẹ nhàng 'ừ', rồi bảo "Đúng là thế."

"Bọn họ đi đâu rồi?"

"Bọn họ..." Cao Khôn không hề biết Lý Huỳnh Lam nói từ 'bọn họ' là người thân của anh, anh đáp "Không ở đây."

Lý Huỳnh Lam biết Cao Khôn không phải là người trong thành phố U, anh từng bảo rằng nhà mình ở một nơi rất xa.

"Vậy tại sao anh lại đến đây?" Đứa bé lại hỏi.

Cao Khôn đáp "Anh lên thành phố U đi học, ở nơi đó không có trường học tốt như ở đây."

Lý Huỳnh Lam nghe thế, vậy mà nói "Em cũng chỉ có một mình."

Cao Khôn trong lòng căng thẳng, sửa đúng cho cậu "Em có mẹ, và ông ngoại nữa." Tuy rằng bọn họ quả thật đối với Lý Huỳnh Lam không quan tâm đúng chỗ lắm "Em còn có một người cậu họ."

Dường như đêm nay Lý Huỳnh Lam có một cảm giác an toàn vô cùng, đứa trẻ hiếm khi nói nhiều hơn "Nhưng chú ấy rất bận, một năm em chỉ có thể gặp vài lần thôi." Sự nghiệp của Trác Diệu đương vào giai đoạn phát triển không ngừng, công tác suốt cả một năm, tuy rằng mỗi lần trở về y đều cố gắng chăm sóc cho Lý Huỳnh Lam, nhưng cũng chỉ nhiều nhất là mười ngày, mà cũng chẳng thể ở cùng cả ngày được.

"Chú ấy đối xử với em rất tốt." Cao Khôn nhớ về ấn tượng lần đó gặp Trác Diệu mà nói.

Gia đình họ Trác không phải là những người tầm thường, chỉ là trong gia đình họ rất ít người, mẹ của Trác Diệu cũng chính là em gái ruột của Lý Nguyên Châu, bà và chồng qua đời từ rất sớm, để lại Trác Diệu chưa tới hai mươi tuổi, Trác Diệu không dùng tới tiền của gian đình, tự mình dốc sức trong giới văn nghệ làm ăn, y không thường xuyên liên lạc với họ hàng bên nội, cũng chẳng mấy tiếp xúc nhiều với mấy người họ ngoại, duy chỉ có cháu trai nhỏ bên ngoại này, có lẽ là hợp tính, từ nhỏ Trác Diệu đã đối xử vô cùng tốt với Lý Huỳnh Lam, mà y cũng chính là người duy nhất trước Cao Khôn mà Lý Huỳn Lam nguyện ý mở miệng chỉa sẻ, chỉ tiếc thời gian ở chung với Trác tiên sinh thật sự quá ít.

"Vậy thì em không được tính là một mình sao?" Lý Huỳnh Lam đối với vấn đề này hiển nhiên có cái nhìn bất đồng với Cao Khôn.

Cao Khôn do dự mãi, nhưng vẫn nói "Bọn họ là người nhà của em, không được… ghét họ."

Ai ngờ Lý Huỳnh Lam vậy mà lại lắc đầu, trong bóng tối, cặp mắt to lúng liếng ấy phá lệ mà sáng ngời "Em không ghét bọn họ đâu, mẹ em rất đẹp, còn ông ngoại thì có tiền."

Cao Khôn sửng sốt, mãi sau mới hiểu ý Lý Huỳnh Lam, nếu như

là gia trưởng trong nhà, nghe thấy trẻ con nói vậy chẳng biết hai người sẽ có cảm tưởng thế nào, một người mẹ tồn tại vì ý nghĩa xinh đẹp, mà một người khác lại vì tiềm lực kinh tế, có lẽ đối với người khác thì nó vẫn là một lời khen, nhưng lại từ miệng một đứa trẻ thì mọi chuyện lại khác.

Anh hỏi "Là em tự thấy thế thôi, thực ra…"

"Các bạn trong lớp đều nói rất hôm mộ em." Ngữ khí của Lý Huỳnh Lam vô cùng bình thản, chẳng hề vui vẻ, cùng chẳng buồn rầu.

Trong lòng Cao Khôn bỗng có một cảm giác đau lòng, khó trách Lý Huỳnh Lam chưa từng có thái độ oán giận Lý Tiểu Quân, cậu cũng không hề thấy chật vật, bởi vì cậu vốn chẳng cảm nhận được mấy tình thương của mẹ và sự ấm áp của gia đình, nhưng những người bạn đồng lứa lại tỏ vẻ hâm mộ xung quanh cậu, vậy nên tuy rằng Lý Huỳnh Lam quả thật cảm thấy rất cô đơn, nhưng cậu cho rằng chuyện này chẳng có gì ghê gớm, mẹ và ông ngoại của cậu xuất sắc như vậy, Lý Huỳnh Lam không hề khát vọng tình thương của họ, hoặc nói một cách khác, cậu tin rằng những sự chăm sóc như vậy là một lựa chọn, cho nên cậu tự nhủ rằng bản thân "chỉ có một mình".

Cao Khôn không biết rằng có phải đây chính là gien lạnh nhạt trời sinh của người nhà họ Lý hay không, anh càng hi vọng có thể khiến Lý Huỳnh Lam trở nên mạnh mẽ. Nếu có thể, anh còn muốn nói với cậu tình mẹ là như thế nào, nhưng lại lo sợ Lý Huỳnh Lam sẽ lại khát vọng một tình cảm như vậy, nếu bọn họ không thể đáp lại hy vọng ấy của cậu, hà tất phải vẽ cho cậu một giấc mơ viển vông?

Rất lâu không thấy Cao Khôn nói gì, nhưng hơi thở bên cạnh vẫn liên tục truyền tới, Lý Huỳnh Lam bỗng hỏi "Anh có ba không?"

Câu này rõ ràng là lạc đề, nhưng lại có thể cảm giác được rõ ràng người bên cạnh đột nhiên giật mình, khoảnh khắc đó không hề rõ ràng, nhưng cánh tay Cao Khôn kề sát bả vai Lý Huỳnh Lam, cơ bắp trong nháy mắt co rút, từ đầu tới cuối đều không có dấu hiệu thả lỏng, mà cánh tay đang quạt của Cao Khôn cũng đã ngừng lại.

Lý Huỳnh Lam không khỏi nghiêng đầu nhìn lại, chỉ là trong phòng thật sự quá tối, cậu không thể nhìn rõ được vẻ mặt Cao Khôn, thế nhưng bóng dáng lờ mờ của khớp hàm cứng đờ vẫn có thể thấy được.

Rốt cuộc, Cao Khôn vẫn đáp "Không có..." Âm thanh vô cùng trầm thấp.

Lý Huỳnh Lam lại hỏi "Đã chết rồi à?" Nói thẳng như vậy, thậm chí có phần chói tai.

Lúc này, Cao Khôn lại thản nhiên "Đúng vậy"

Lý Huỳnh Lam ngừng một lát rồi nói "Em cũng vậy... Chắc cũng đã mất rồi."

"Em không hỏi mẹ sao?"

"Từng hỏi một lần."

Trong ký ức của Lý Huỳnh Lam, lúc ấy Lý Tiểu Quân đã say chuếnh choáng, chị vừa định bước vào, lại nghe thấy câu hỏi này, nghĩ rất lâu rồi mới đáp "Mẹ cũng chẳng biết nữa, có muốn mẹ cho người đi hỏi chút không?"

Lý Huỳnh Lam thấy khuôn mặt thờ ơ của chị, cũng lắc đầu, từ đó về sau chưa bao giờ nhắc lại.

Ba à?

Chẳng qua chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Cao Khôn không nói gì, Lý Huỳnh Lam cũng yên tĩnh, thời gian dần trôi qua, cơn buồn ngủ cùng dần kéo tới.

Thời tiết đêm hè oi bức, không hề dễ chịu chút nào, vậy nên để căn phòng thoáng gió, Cao Khôn không dám đóng cửa, chỉ dám khép lại để chừa ra một khoảng bé xíu, nơi này không an toàn, anh không thể ngủ quá say giấc, vì vậy trong bóng tối mờ mịt, một thiếu niên đổ đầy mồ hôi cứ như vậy dựa vào đầu giường, trên tay phe phẩy quạt gió cho đứa trẻ nằm bên cạnh, mặc cho cậu bé ngủ rất say cũng không dừng lại.

Mà bản thân anh vẫn luôn mở to mắt suy nghĩ, nhìn về một điểm hư ảo trong không trung, con ngươi u ám sâu hoắm, khuôn mặt sắc bén khác hẳn vẻ ngây ngô ngày thường, hoà lẫn với bóng đêm mờ mịt xung quanh, khiến người ta chẳng thể phân biệt nổi…

Quyển 2 - Chương 48: Mới quen (4)

DTV-EBOOK

Ngày khai giảm đầu tiên vào sơ trung của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn đưa cậu đi. Lúc ấy, ngoài cổng trường, học sinh mới tới tới lui lui lưu luyến không rời cha mẹ. Khi Cao Khôn đưa cặp sách cho đứa trẻ, bỗng cảm giác được tâm trạng khó hiểu của các bậc phụ huynh bên cạnh, vừa hy vọng lại vừa hạnh phúc, hệt như đang nhìn một mầm chồi ngày qua ngày khoẻ mạnh trưởng thành vậy.

Cao Khôn vẫy tay với Lý Huỳnh Lam "Có chuyện gì ra sau sân thể dục tìm anh." Trường phổ thông và sơ trung chỉ cách nhau một hàng rào sau sân thể dục.

Hôm nay cũng là ngày đầu tiên Cao Khôn lên phổ thông, Lý Huỳnh Lam nhìn vẻ mặt tươi cười mà ôn hoà của đối phương, cũng phá lệ giơ tay vẫy anh.

Sinh hoạt của trường sơ trung dĩ nhiên khác biệt với tiểu học, tính cách của Lý Huỳnh Lam lãnh đạm, nhưng vẻ ngoài rất đáng yêu, chẳng cần chủ động kết bạn cũng có những bạn nhỏ không ngại tới kết giao với cậu. Cậu cũng biết việc xã giao với các bạn học khác cũng trợ giúp việc học tập sau này, vậy nên không hề tỏ ra hờ hững, ngược lại còn rất hào phóng, có gì người khác thấy hâm mộ thì trực tiếp đưa, mắt chẳng hề chớp cái nào, tuy rằng trẻ con tuổi này còn chưa biết cái gì gọi là học đòi làm sang, nhưng dựa vào sự nổi tiếng của cậu trong lớp học là đã có thể thấy một chiêu này có biết bao là lực sát thương rồi.

Chỉ là, Lý Huỳnh Lam ở trường có nhiều bạn bè, nhưng ra ngoài cổng trường lại trở về tình trạng một mình. Tan học, cậu không đi về cùng bạn, không mời bạn bè tới nhà, càng không đi chơi cùng họ vào những buổi cuối tuần, giống như cậu chỉ cần bạn

học cùng trường, không cần những người bạn tinh thần.

Trung học tan muộn hơn so với sơ trung một tiếng đồng hồ, hơn nữa Cao Khôn được bầu làm lớp trưởng, phải phụ trách một chút chuyện lặt vặt xong xuôi mới được về, Lý gia đã tới đón cậu từ lâu, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn ở lại chờ…

Quả nhiên, Cao Khôn vừa thấy cậu đã vội chạy tới, Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu nhìn anh, ngáp một cái rồi nói "Lâu quá!"

Cao Khôn đáp "Anh học nhiều tiết hơn em, đừng chờ anh."

Lý Huỳnh Lam nói "Về sau em sẽ tự về nhà."

Cao Khôn nhớ tới chú tài xế mấy lần hẹn mà mãi không tới, nếu Lý Huỳnh Lam có thể tự về, quả thực không cần nhờ người ta nữa.

"Thế em có biết đường không? Tự đi về không an toàn đâu."

Lý Huỳnh Lam nói "Thế nên em mới chờ anh."

Cao Khôn bỗng cảm thấy bản thân suy nghĩ không chu toàn, nếu tự mình đi lại, ít nhất có thể chủ động về mặt thời gian, không phát sinh tình huống nhỡ hẹn chờ lâu nữa.

"Vậy về sau em vào trong trường mà chờ, nói qua với chú bảo vệ là được."

"Vâng."

Ngoại trừ tan học cùng nhau ra về, buổi sáng cũng dần trở thành cùng đi với nhau.

Dì Tạ chăm sóc Lý Tiểu Quân lớn lên, coi như là người giúp việc lâu năm cho Lý gia, nhưng hai người chủ thường xuyên không ở

trong nhà, Lý Huỳnh Lam lại chẳng phải là một đứa trẻ hoạt bát nghịch ngợm gì, vậy nên quan hệ của dì với cậu rất bình thường, nếu Lý Huỳnh Lam không yêu cầu làm đồ gì đặc biệt, dì cũng chuẩn bị đồ tương đối đơn giản, dinh dưỡng vừa đủ, nhưng mùi vị thức ăn cũng nhàm dần.

Cao Khôn từng ăn cơm nhà họ vài lần, anh cảm thấy rất tốt, chỉ là Lý Huỳnh Lam mỗi lần ăn cơm chỉ có mỗi một bát con con, lại còn chẳng động đũa mấy, khuyên thế nào cũng không chịu ăn thêm, tuy rằng cậu không nói, nhưng Cao Khôn cũng biết, cậu bé không thích ăn mấy món đó.

Nhưng tính tình Lý Huỳnh Lam không bao giờ chủ động yêu cầu người khác, chỉ có mình Cao Khôn mò ra được. Lúc đầu anh còn lo mấy người nhà có tiền kỹ tĩnh, sợ Lý Huỳnh Lam ngại không sạch sẽ, nhưng có lần anh thử mua một xuất trứng chưng ở ven đường, còn tính nếu cậu không thích ăn thì mình sẽ xử nốt, kết quả xuất trứng kia lại bị chén gọn, Cao Khôn lúc này vừa thấy buồn cười vừa thấy đau lòng, sau cũng yên tâm dần.

Từ đó về sau, Lý Huỳnh Lam không thích ăn bữa sáng ở nhà nữa, trong ba năm sơ trung đó, Cao Khôn dẫn cậu vào khắp các quán ăn trên đường Bỉ Dực, thậm chí anh còn phát hiện ra Lý Huỳnh Lam còn rất thích ăn cay, trình độ có khi còn cao hơn cả anh, chỉ là thể chất của cậu ăn cay không tốt lắm, vài ngày sau trán sẽ lại nổi mụn, thật sự rất ảnh hưởng tới vẻ đẹp của mỹ thiếu niên shota, quan trọng là, Cao Khôn chủ yếu vẫn sợ việc ăn cay ảnh hưởng tới sức khoẻ của cậu, cho nên rất chú ý tới việc này.

Nhưng mà trong lòng thì nghĩ hạn chế, nhưng thực tế thì chẳng kiên trì được mấy, cuối cùng cả hai cùng lên kế hoạch trước, hẹn sẵn với nhau về sau ra ngoài ăn món gì, một xuất thường một xuất cay, hai người đổi cho nhau, phòng luôn cho Lý Huỳnh Lam ăn quá hoá nghiện.

…

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã chuyển cấp được một năm, Lý Huỳnh Lam mười hai tuổi, Cao Khôn mười lăm tuổi.

Cao Khôn vẫn đảm nhiệm việc gia sư riêng của Lý Huỳnh Lam, trong lúc đó, thành tích học tập của Lý Huỳnh Lam vô cùng ổn định, vốn Lý Nguyên Châu từng hi vọng đổi một gia sư là sinh viên của một trường đại học danh tiếng cho cậu, kết quả người đó mới tới dạy thử một lần, điểm số của Lý Huỳnh Lam trực tiếp tuột dốc, Lý Huỳnh Lam nói "Phương pháp học tập này con đã quen rồi, nếu thay đổi thì lại phải thích ứng một lần nữa, làm nhiều mà công ít, ảnh hưởng tới việc học tập của con."

Lý Nguyên Châu ngần này tuổi rồi mà cũng chẳng hiểu nổi chuyện này, thế nhưng nếu cậu không thích thì thôi, ông cũng chỉ xem kết quả học tập.

Mà thái độ của bọn họ đối với Cao Khôn cũng tương đối xa cách, giống kiểu người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cho dù cả tuần có năm ngày ở nhà có thể gặp anh, nhưng số lần Lý Nguyên Châu và Lý Tiểu Quân cùng anh nói chuyện có thể đếm được trên đầu ngón tay, thẳng cho tới khi có một chuyện xảy ra, Cao Khôn mới phát hiện người nhà họ Lý không phải hoàn toàn mặc kệ chuyện anh ở chung với Lý Huỳnh Lam.

Vào một ngày nghỉ, Cao Khôn và Lý Huỳnh Lam cùng nhau ở trong phòng ôn bài, chợt nghe thấy dưới lầu có người gọi cửa. Có lẽ dì Tạ đi mua thức ăn, vậy nên rất lâu không có người mở cửa, Cao Khôn bảo Lý Huỳnh Lam tiếp tục, còn mình xuống dưới nhà mở cửa.

Kết quả, chỉ thấy bên ngoài có một người đàn ông cao mà cường tráng đứng đó, trước gã còn có một cô bé khoảng mười một tuổi.

Không đợi Cao Khôn nói chuyện, cô bé kia đã hỏi "Anh là ai thế?" Giọng điệu cực kỳ chua ngoa, khiến lỗ tai người ta phát đau.

Cao Khôn dừng lại, người đàn ông phía sau cũng giống anh đánh giá đối phương, phát hiện người này có vẻ ngoài khá giống người nhà họ Lý, Cao Khôn vừa nói, vừa tránh sang một bên "Tôi là gia sư tại nhà của Lý Huỳnh Lam."

Vừa nói xong, cô bé kia đã quay đầu lại bảo "Ba ơi, con cũng muốn có gia sư tại nhà! Muốn anh ta! Để anh ta tới nhà chúng ta!" Nói xong ngón tay chỉ lên mũi Cao Khôn.

Người đàn ông kia không để ý tới, dắt cô bé vào nhà, rồi hỏi "Chỉ có hai người thôi à?"

Cao Khôn không biết Lý Tiểu Quân đã về hay chưa, vì thế lắc đầu "Không biết."

Người đàn ông nhìn anh một lần, sau đó gật đầu, buông con gái ra, nói "Diệp Diệp, con tự chơi một lúc, ba vào bên trong làm việc, rồi chờ ông về."

Sau đó để lại cô bé một mình trong phòng khách, xoay người vào thư phòng của Lý Nguyên Châu.

Cao Khôn nhìn cô bé ngồi trên ghế sô pha, đang định lên lầu, bỗng bị chặn lại.

Cô bé kia tiến tới kéo áo anh, ngửa đầu hỏi "Anh đẹp trai, anh đã có bạn gái chưa?"

Cao Khôn sửng sốt "Anh không có."

"Ừ" Cô gái nhỏ ánh mắt đảo một cái "Em cũng không có bạn trai."

Cao Khôn đối với cô gái nhỏ tỏ vẻ trưởng thành sớm như vậy, cảm thấy buồn cười "Thế à…"

"Trong trường có rất nhiều người theo đuổi em" Lý Diệp Diệp thắt lại nơ con bướm trước ngực mình "Nhưng mà em chẳng thích ai trong số bọn họ cả, em thích đàn ông trưởng thành."

Cao Khôn chỉ trả lời một tiếng "Ừ".

Lý Diệp Diệp thấy anh chẳng có chút tẹo phong tình nào thì bất mãn "Trời, sao anh lại như thế nào mà ngốc thế, đồ đần!"

Cao Khôn không tức giận, nhưng vẫn thu lại nụ cười "Anh lên nhà trước."

Lý Diệp Diệp lại không buông tay "Anh có tới nhà em làm gia sư không?"

Cao Khôn lại bảo "Chắc không được, anh chỉ có thể nhận một người thôi."

"Khiếp, cho anh tiền còn không đi à? Em còn có thể đưa anh vào phòng nhạc của ba em xem phim nhé, bạn học em còn không được vào đâu." Cô tiểu thư bị làm hư mất hứng, ném ra một điều kiện cực kỳ hấp dẫn.

Kết quả, Cao Khôn vẫn từ chối, gỡ tay cô bé ra khỏi áo rồi đi lên lầu "Thật xin lỗi."

Mới bước vài bậc thang, sau lưng bỗng truyền tới cảm giác đau đơn, sau đó một tiếng "bịch" vang lên, quay đầu lại chỉ thấy một chiếc giày da nhỏ lăn xuống cầu thang, mà Lý Diệp Diệp để trần một chân, oán hận nhìn Cao Khôn.

Cô bé lấy giày ném anh.

Cao Khôn nhíu mày, trầm mặc nhìn thẳng vào cô gái nhỏ kiêu căng trước mặt, ánh mắt ấy bỗng khiến Lý Diệp Diệp nhảy dựng, sau đó đôi mắt cô bé dần hồng lên, sau đó hốc mắt dần đẫm lệ, rồi bắt đầu gào khóc.

"—— oa oa oa a a a…"

Thấy động tĩnh, Lý Càn vội đi ra "Làm sao thế?"

Lý Diệp Diệp nhào vào trong ngực của ba, khuôn mặt đỏ lên, chỉ vào Cao Khôn "Anh ta… anh ta… huhuhu, đều tại anh…"

Lý Càn nhìn chiếc giày lăn lốc trên sàn, lại nhìn Cao Khôn không nói một lời, không vui hỏi "Cậu ta bắt nạt con à?"

Lý Diệp Diệp dùng sức gật đầu "Để anh ta đi! Để anh ta đi đi!"

Lý Càn trừng mắt với Cao Khôn "Cậu là ai, lại dám đánh con bé?"

Cao Khôn mím môi "Tôi không đánh cô bé, tại sao tôi phải đánh cô bé?"

"Ba ba ba ba!" Lý Diệp Diệp bắt đầu gào lên, khóc đến khàn cả giọng "Ghét quá ghét quá ghét quá!"

"Được rồi được rồi, đừng khóc đừng khóc, lát nữa mẹ con thấy lại dỗi, ba bảo nó cút là được chứ gì?" Trong đầu Lý Càn còn một ngàn chuyện của công ty, không rảnh quan tâm tới mấy hạt đậu xanh này, tuỳ ý chỉ vào Cao Khôn bảo "Nghe thấy không, đi đi!"

Cao Khôn không động "Tôi còn phải dạy Huỳnh Lam."

"Hừ, thằng nhãi này" Lý Càn làm con trai cả trong Lý gia mà cậu ta lại dám đôi co, hiện tại ngay cả ô sin ở đây cũng không cho gã mặt mũi nữa, lập tức cáu tiết "Tôi đã bảo cậu đi ngay cơ mà, gia sư dạy kèm bên ngoài so với chó còn nhiều hơn, chẳng lẽ tôi lại

không tìm được người dạy Huỳnh Lam?"

"Bác cả."

Bỗng một tiếng gọi cắt đứt sai khiến kiêu ngạo của Lý Càn, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Huỳnh Lam đứng trên cầu thang nhìn bọn họ, cau mày, vẻ mặt ghét bỏ.

"Bác nhỏ giọng thôi, tôi đang chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới."

Lý Càn bị chỉ trích ngẩn ra, không vui bảo "Hừ, gia sư của cháu ở đâu tìm ra đấy, bản thân gia giáo còn chẳng ăn ai lại đòi đi dạy người khác, nhanh đuổi việc đi, bác cả tìm cho cháu người khác."

Cao Khôn nhìn về phía Lý Huỳnh Lam, Lý Huỳnh Lam lại không nhìn anh, chỉ nhìn về hướng Lý Càn và Lý Diệp Diệp trong ngực gã, còn có chiếc giày lăn lốc trên mặt đất.

"Thầy của tôi không bằng chó, vậy kẻ bị anh ấy dạy là tôi chẳng lẽ đến chó cũng không bằng?"

Lý Càn ngẩn ra, đang định giải thích, lại bị Lý Huỳnh Lam ngắt lời.

"Không phiền đâu, chó tốt bác cứ giữ cho Lý Diệp Diệp, nó hình như còn cần hơn cả tôi đấy."

"Ai, lời này mà mày cũng dám nói hả, chả có phép tắc gì hết! Bác mày cũng là vì mày mà thôi!" Lý Càn bị cậu châm chọc rất mất hứng "Đều tại mẹ mày giáo dục đây mà, không dạy dỗ tới nơi tới chốn là..."

"Mẹ tôi thì làm sao?" Lý Huỳnh Lam vừa hỏi vừa chậm rãi lại gần.

Lý Càn giờ này hệt như tổ ong vò vè, nói liên tục "Còn có thể thế nào, nhà chúng ta như thế có được đứa con giá đúng là đốt hương tám đời mới cầu được, thế mà bây giờ đến việc ngủ dậy cả nhà vẫn phải lo cho nó, còn có mày, có lộc mà chả biết hưởng…"

Chỉ là đang nói tới hứng khởi, dưới chân Lý Huỳnh Lam bỗng vấp một cái, như sắp lộn xuống cầu thang, may mà Cao Khôn vẫn luôn để ý tới cậu, vội vàng mở hai tay ra ôm lấy người, Lý Huỳnh Lam ngã vào lồng ngực của anh, gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng đối phương.

Lý Càn cũng bị doạ sợ, vừa định mở miệng, chợt trên lầu truyền tới tiếng bước chân, ngay sau đó Lý Tiểu Quân xuất hiện ở đầu cầu thang, vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của con trai mình đang trong lòng Cao Khôn.

"Huỳnh Lam?" Lý Tiểu Quân vội vàng chạy xuống dưới lầu "Sao lại ngã vậy?"

Lý Huỳnh Lam thở hổn hển hai cái mới ngẩng đầu lên, ánh mắt đầu tiên chạm lên khuôn mặt căng thẳng và hoảng hốt của Cao Khôn, sau tới mới Lý Tiểu Quân đang lo lắng bên cạnh.

Lý Huỳnh Lam ý bảo Cao Khôn buông cậu ra, đợi đến khi bản thân đứng vững mới nói "Không sao đâu, chỉ bị doạ sợ nên giẫm nhầm."

"Cháu… Cháu… Đang yên đang lành sao lại bị doạ đến thế, đúng là không cẩn thận." Lý Càn cũng có chút khẩn trương, trộm đưa mắt nhìn em gái, còn tỏ vẻ dạy dỗ trẻ nhỏ.

Nhưng mà Lý Tiểu Quân lại cười lạnh "Anh cho là tôi điếc à?"

Chị bị tiếng ồn bên ngoài đánh thức, bình thường Lý Tiểu Quân quả thật chẳng quan tâm mấy chuyện mèo chó nghĩ gì về chị, mặc cho thiên hạ bàn tán, thế nhưng không có nghĩa là chị có

thể chịu được người ta mắng mình thẳng vào mặt như thế, lại còn khiến con trai của mình thiếu chút nữa là lăn xuống lầu.

Mà Lý Càn ở ngoài thì vênh váo, trước mặt phụ nữ thì lại mềm nhũn, cuối cùng vẫn bị Lý Tiểu Quân đá ra ngoài vườn hoa Lục Nham, chính xác đúng là bị đá, tuy rằng chị đang đi dép lê, nhưng chân đá cao tới tận ngực, trực tiếp đánh văng gã ra ngoài cửa, bao gồm cả đứa con gái của gã nxuwa.

Dù biết Lý Nguyên Châu bất công, Lý Càn cũng không dám động thủ với chị, nhiều nhất chỉ là chửi bậy mà thôi, kết quả lại thiếu chút nữa bị Lý Tiểu Quân lấy chiếc giày da của con gái nhét vào miệng, trên mặt đều có vết móng tay cào, mà Lý Diệp Diệp lúc này đúng thật là bị doạ tới mức khóc thét, khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngoắc.

Thật sự là người đội lốt chó đi vào, lúc ra thì chật vật chạy trốn, coi như chút trò giải trí cho mấy chú bảo an trong khu.

Mà Lý Huỳnh Lam từ lúc bọn họ ồn ào, đã đứng lên kéo Cao Khôn lên nhà, đóng cửa phòng lại rồi mở TV, trực tiếp át qua âm thanh ồn ào ngoài kia.

Cao Khôn định giải thích chuyện vừa rồi với cậu, lại nghe thấy Lý Huỳnh Lam bảo "Về sau ai gọi cửa thì đừng có mở."

…

Hôm nay, Cao Khôn ăn cơm với Lý Huỳnh Lam rồi mới rời đi, lúc ấy không gặp Lý Tiểu Quân, cho rằng chị đã ra ngoài, kết quả Cao Khôn xuống dưới nhà lại thấy đại tiểu thư họ Lý đang ngồi trong phòng khách xem tạp chí.

Chị cười cười nhìn anh, rồi nói "Lớp chọn 11/1, Cao Khôn đúng không? Chú cậu tới thành phố U buôn bán, thuận tiện mang cậu tới đây đi học, kết quả lại làm ăn thua lỗ về quê, hẳn nào chỉ còn

một mình cậu ở đây, kiên trì đi làm kiếm tiền sinh hoạt."

Cao Khôn sửng sốt, anh nhớ rõ mình mới chỉ giới thiệu tên mình, ngay cả học lớp nào cũng chưa từng nói.

"Không phải gấp, tôi cũng không có ý trách cậu gì đâu." Lý Tiểu Quân lật trang tạp chí "Thành tích của cậu rất tốt, Huỳnh Lam cũng thích cậu, chúng tôi thường không có nhà, để cậu chăm sóc nó cũng không tồi."

Cao Khôn cắn chặt răng, trầm giọng nói "Cháu sẽ đối xử tốt với Huỳnh Lam ạ."

"À, đấy là đương nhiên, tôi tin cậu là một bé ngoan, chúng tôi cũng rất thích bé ngoan, đừng để cho chúng tôi thất vọng." Lý Tiểu Quân nói xong ném tạp chí xuống, cũng không nhìn lại thiếu niên đang ngây ngốc ở đó, loẹt quẹt di dép lê lên nhà.

Quyển 2 - Chương 49: Mới quen (5)

DTV-EBOOK

Tiệc sinh nhật mười ba tuổi của Lý Huỳnh Lam là do Trác Diệu tổ chức, trước kia Lý Tiểu Quân và Lý Nguyên Châu từng đề nghị tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu, nhưng lại bị Lý Huỳnh Lam từ chối. Cậu không thích ăn bánh ngọt, không có bạn bè gì, cũng chẳng thích ồn ào, mà tiệc sinh nhật thể nào cũng ồn ào và cả đống đồ ngọt nữa, đối với cậu thì phiền toái cực kỳ, thế nên cậu cũng chẳng mặn mà gì với loại hoạt động này, hơn nữa thời gian biểu của những người trong nhà thường xuyên thay đổi, mà ngày này thể nào họ cũng sẽ lại thả bồ câu gì đó rồi lại bày đủ trò chơi khiến cậu cảm thấy không thoải mái, thế nên về sau nếu cậu không có yêu cầu gì, mỗi năm đến ngày họ sẽ tặng quà cho cậu và thế là xong.

Lý Huỳnh Lam không nói, vậy nên năm trước Cao Khôn mới bỏ lỡ sinh nhật của cậu, chờ tới lúc anh hỏi lại đã qua hơn một tháng rồi, cuối cùng anh mời Lý Huỳnh Lam hai tô súp cay tính để bồi thường.

Ngày này năm nay, Trác Diệu vừa vặn nhàn rỗi, vì thế đưa cháu trai tới nhà rồi chúc mừng sinh nhật luôn. Trác Diệu cũng biết tính tình Lý Huỳnh Lam, nên nói là tiệc chúc mừng nhưng thật ra cũng chẳng có gì phô trường, nhiều nhất là có thêm một người đại diện, mọi người cùng nhau dùng bữa trong phòng ăn là xong, nhưng Lý Huỳnh Lam lần này này muốn mời thêm gia sư của mình tới chơi.

Trác Diệu biết Cao Khôn từ lần đầu tiên anh đưa Lý Huỳnh Lam trở về, lại thấy cháu trai mình nhắc tới vài lần, không phải là tình cờ, mà vốn dĩ muốn Lý Huỳnh Lam nói thêm mấy câu đã chẳng dễ gì. Tuy nói là nếu muốn trẻ con thích bạn, chỉ cần bạn đối xử tốt với nó là được, nhưng dù sao Lý Huỳnh Lam lại là đứa

trẻ cực kỳ khó lấy lòng, thế nên dù bạn đối tốt với cậu cũng vô dụng thôi. Lý Tiểu Quân từng có mấy người tình, bạn học, thầy giáo, mấy người đồng nghiệp đủ loại của Trác Diệu, rất nhiều người thấy ông vua con này là bắt đầu nịnh nọt thân cận, nhưng Lý Huỳnh Lam lại có thể dễ dàng phân biệt được ai thật lòng ai không, hoặc chỉ là nhất thời hứng thú. Cậu không phải là chó mèo, không phải là công cụ, để cậu có hứng thú với ai thì đó là cả một câu chuyện với đủ loại chất xúc tác.

Vì thế, chờ tới khi tiệc sinh nhật của cậu chấm dứt, Cao Khôn định xin ra về, Lý Huỳnh Lam lại nhìn về phía Trác Diệu, y ngừng một lúc, rồi với nói một câu "Chờ đã, hay là ngủ lại ở đây đi."

Thế nhưng ở đây y chỉ có một phòng nghỉ mà thôi, nhìn hai người cùng nhau về phòng, Phan Minh Câu bên cạnh vừa uống champagne vừa cảm thán "Nào, về sau cậu bé có một người bạn chơi cùng rồi, ông chú già như cậu bây giờ ra ngoài đã yên tâm được chưa?"

Mà Lý Huỳnh Lam trở về phòng ngủ, trong tay còn ôm một bể cá nhỏ, bên trong là quà sinh nhật Cao Khôn lần này tặng cậu, mấy chú cá vàng.

Điều kiện kinh tế của Cao Khôn dĩ nhiên là không thể tặng cậu món quà xa xỉ như của Trác Diệu, Lý Huỳnh Lam cũng biết rõ cân lượng của anh, bình thường hai người cùng nhau ra ngoài cũng rất ít khi để Cao Khôn mời mình, nhiều nhất là ăn vặt ven đường, mà nếu Cao Khôn khăng khăng thì thể nào cũng khiến cho cậu bé mất hứng, vậy nên món quà của anh cũng chẳng đắt đỏ gì, nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy có thể tặng cho Lý Huỳnh Lam một vật nuôi làm bạn là tốt nhất, hơn nữa nó lại không quá mức ầm ĩ ảnh hưởng tới sinh hoạt của cậu.

Sự thật chứng mình, tặng vật nuôi quả thật cực kỳ đúng đắn, Lý Huỳnh Lam rất thích, từ lúc ăn tối tới giờ luôn ngắm nhìn, lên

lầu xong lại tiếp tục, ngắm mãi tới trước cả lúc đi ngủ, Cao Khôn gọi cậu đi tắm, nhưng cậu bé vẫn nằm úp sấp trên giường ngắm mấy chú cá nhỏ.

Cao Khôn cũng quay lại ngắm, mấy chú cá xinh đẹp màu cam hồng, nhẹ nhàng vẫy đuôi trong nước, dưới ánh đèn chiếu xuống, hình như còn phát ra màu ánh kim hồng sáng chói, vô cùng xinh đẹp.

“Sao thế?” Cao Khôn hỏi.

Lý Huỳnh Lam mím môi, rất lâu sau mới hỏi “Liệu chúng nó có chết không anh?”

Cao Khôn buồn cười “Không đâu, vừa mới mua mà.”

“Nhỡ bị em nuôi rồi chết thì làm thế nào bây giờ?”

Cao Khôn hoảng hốt, nghĩ nghĩ “Chết… thì mua lại vậy.”

“Nhưng mà nhỡ chỉ được mấy ngày…”

“Cái này…” Cao Khôn cũng chẳng biết trả lời thế nào, anh không biết Lý Huỳnh Lam đang nghĩ gì nữa “Ông chủ nói chúng có thể sống khá lâu đấy, hay là… không nuôi nữa?”

Lý Huyfnh Lam vội ôm chầm lấy bể cá nhỏ “Đã là của em rồi! Em chưa nói không nuôi!”

“Được rồi được rồi, vậy thì nuôi nhé, chúng nó sẽ sống tốt thôi!” Cao Khôn cười, rồi lại gần trải giường cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam đi tắm xong, rồi tự cầm máy sấy sấy khô tóc mình, Cao Khôn hỏi cậu “Đã làm bài tập xong chưa? Đề thi lên phổ thông năm nay anh tìm được rồi, ngày mai chúng ta thử làm nhé?” Thành tích của Lý Huỳnh Lam cũng khá ưu tú, mặc

dù mới chỉ học tới sơ trung, nhưng đã học trước rất nhiều môn rồi, hơn nữa trình độ tiếp thu của cậu so với bạn bè cùng trang lứa có nhỉnh hơn một chút, lại còn có Cao Khôn là học sinh ưu tú bên cạnh chỉ dẫn, muốn không ưu tú cũng khó.

Lý Huỳnh Lam chỉ "Vâng" một tiếng, rồi đi soạn sách vở.

Cao Khôn quay đầu lại thấy mái tóc rối bù của cậu, tiến lại gần, cầm lấy máy sấy, đứng đằng sau sấy tóc cho cậu.

Lý Huỳnh Lam bị mấy lọn tóc mỏng chọc ngứa hơi nheo mắt lại, một tay lục lọi cặp sách, bỗng có một tiếng 'xoạt', một vật gì đó rơi ra ngoài.

Cao Khôn xoay người nhặt vật đó lên, máy sấy cũng dừng lại.

Lý Huỳnh Lam xoay người, chỉ thấy Cao Khôn đang cầm một phong thư, màu lam nhạt, mang theo mùi nước hoa nhàn nhạt, trên bao còn dám một miếng trái tim nhỏ, vừa thấy đã biết là đồ vật của mấy cô nữ sinh nhỏ hay dùng, phía trên còn có một dòng chữ nắn nót: Gửi Lý Huỳnh Lam.

Cao Khôn nhếch mép một cái, đưa thư tới nói "Cái này... có muốn xem không?"

Lý Huỳnh Lam thuận tay nhận lấy, vừa định ném vào thùng rác, bỗng lại chỉ vào phong thư kia hỏi Cao Khôn "Nếu là anh, anh có xem không?"

Cao Khôn ngừng lại, nói "Anh... Anh sẽ xem qua." Thấy Lý Huỳnh Lam nhướng mày, anh lại giải thích "Người ta cũng đã bỏ công ra viết" về phần có nhận hay không, thì phải phụ thuộc vào cảm giác.

Lý Huỳnh Lam bỗng thả cặp sách xuống, ngồi xuống bàn học "Anh từng được nhận rồi à?"

Cao Khôn nhất thời không đáp.

Lý Huỳnh Lam đánh giá cao thấp thiếu niên trước mặt, hồi mới gặp, lúc ấy Cao Khôn mới mười bốn tuổi, cao một mét bảy tám, hiện giờ đã qua hơn một năm, Cao Khôn mỗi ngày ăn ba bát cơm, so với cây trúc còn trưởng thành nhanh hơn, kỳ kiểm tra sức khoẻ gần đây nhất anh đã cao tới một mét tám ba. Lúc này, anh mặc áo ba lỗ cũ, quần đùi tứ giác, trông hệt như tạo hình nhân vật ông chú nằm dưới gốc cây phe phẩy chiếc quạt nan trong bộ phim chiếu hồi hè vừa rồi, nhưng là bởi vì ở trên người Cao Khôn, những cảm giác cũ kỹ ấy sớm bị khí chất của anh làm nhạt màu.

Ngũ quan Cao Khôn góc cạnh mà sâu sắc, hơn nữa lại còn có một chút gì đó lạnh lùng, chờ đến khi trưởng thành hẳn sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó gần, thế nhưng anh rất ít khi làm mặt lạnh, một khi mở miệng sẽ khiến người ta thấy rõ cá tính của anh, cộng thêm ngữ khí ôn hoà ngày thường, lập tức tạo thành lực sát thương với người chung quanh. Tuy rằng nam sinh này có điều kiện gia đình không tốt, trường học còn hỗ trợ cho vay, nhưng thành tích vô cùng ưu tú, thích vận động, tính cách tốt, ở trong trường không bị chú ý cũng khó, có lẽ còn được yêu thích hơn cả Lý Huỳnh Lam, chuyện thư từ tở tình cũng không phải chuyện lạ.

Chỉ là Cao Khôn bận bịu với việc kiếm tiền, thời gian rảnh rỗi cống hiến toàn bộ cho sự nghiệp làm gia sư tư, ở trường thì toàn học với học, trừ khi giáo viên có giao nhiệm vụ trong ban cán bộ lớp cho mình, anh chẳng còn thời gian giao lưu với bạn học nữa, cũng chẳng có tiền tiêu vặt mà đi chơi cùng với họ, vậy nên từ khi lên phổ thông tới giờ, Lý Huỳnh Lam chẳng thấy anh đi giao lưu gì đó với bạn học cả, chớ nói là với nữ sinh.

Nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không có người mến anh, Cao Khôn có lẽ sẽ được hưởng thụ sinh hoạt rực rỡ đầy sắc màu

khi ngồi tren ghế nhà trường, nhưng lại bởi đủ loại nguyên nhân mà bị trì hoãn, Lý Huỳnh Lam biết, mình là một trong những nguyên nhân đó, thậm chí còn chiếm tỉ lệ rất lớn.

“Anh thích nữ sinh thế nào?” Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu lên hỏi an.

“Chưa từng nghĩ tới.” Cao Khôn nhíu mày.

Lý Huỳnh Lam bỗng nói ra cái tên “Triệu Đồng Đồng?”

Cao Khôn sửng sốt “Sao em biết?”

Lý Huỳnh Lam nheo mắt cười, nhẹ nhàng gọi “A Khôn…”

Dưới vẻ ngốc trệ của Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam lại nói “Có phải chị ấy gọi anh như vậy không? Ơ, cái tên này không tồi đâu, em cũng rất thích.”

Lúc ban đầu, cậu còn gọi Cao Khôn là “ca”, sau khi quen thân rồi thì bắt đầu gọi tên đầy đủ của anh, thỉnh thoảng trước mặt người khác còn gọi anh là ‘thầy’, Cao Khôn cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ là bỗng dưng xưng hô như vậy lại khiến anh có chút ngại ngùng.

Cao Khôn gãi đầu, nghĩ xem sao mà Lý Huỳnh Lam lại biết Triệu Đồng Đồng nhỉ, mình với cô ấy mới tiếp xúc mới có một lần, chính là…

“Có phải em tới xem anh tập không?” Cao Khôn tỉnh ngộ

Cao Khôn thật ra vẫn luôn có thói quen rèn luyện cơ thể, anh nói rằng, hồi bé còn ở nông thôn, phải hoạt động khá nhiều, trẻ con vùng núi có khi phải chạy qua cả một ngọn núi, lúc tới thành phố U, tinh lực của anh vẫn dư thừa như trước, trong phòng trọ, trước khi ngủ, Cao Khôn có thói quen tập năm mươi cái chống

đẩy, năm mươi lần gập bụng, từ khi anh quen đường từ nhà tới vườn hoa Lục Nham, nếu không phải tới sớm thì không ngồi xe, chạy bộ nửa giờ thì tới, sau đó tới nơi thì rửa mặt, hôm thì tập cho đỡ lạnh.

Loại rèn luyện này không hề vô nghĩa, nhờ vậy mới có thể giúp Cao Khôn làm việc và học tập dưới cường độ cao như vậy, thậm chí trước kia còn tới làm giúp tại tiệm bán hoa quả, từ sáng sớm tới tối muộn, thắt lưng không mỏi chân không nhức, ngủ mấy giờ đứng lên lại khoẻ re, người anh như vậy, vốn liếng duy nhất chính là sức mạnh tuổi trẻ và thân thể khoẻ khoắn, duy trì ở trạng thái tốt nhất hoàn toàn có thể trợ giúp rất nhiều.

Gần đây, giáo viên thể dục đăng ký cho Cao Khôn tham gia đại hội thể dục thể thao mùa hè, cũng chính là đại hội thể dục thể thao cuối cùng của anh ở trường phổ thông, vậy nên cho dù thời gian khá bận bịu, Cao Khôn vẫn đồng ý, 400 mét chạy tiếp sức, anh chạy đợt cuối, vậy nên hai tuần lễ này, ngoài việc tự học, anh đều tới sân thể dục cùng mọi người luyện tập, thẳng tới hôm thi chính thức, mà đúng hôm đó Lý Huỳnh Lam đến xem.

Cao Khôn hỏi “Em đến trường mà sao không gọi anh ra?”

Lý Huỳnh Lam cảm thán “Chị kia rất xinh đấy!”

Cao Khôn hơi xấu hổ “Nào, đừng nói bậy, bọn anh là bạn học.”

“Em còn thấy chị ấy đưa nước cho anh, rồi đưa khăn lau, sau đó hai anh chị cùng nhau ngồi trên băng ghế nói chuyện nữa, đấy là mối tình đầu của anh à?”

Câu này khiến Cao Khôn bất đắc dĩ vô cùng, anh lần thứ hai cường điệu “Không phải, anh đâu có nhận lời của cô ấy… Sau lần đó anh cũng không nói chuyện với cô ấy nhiều.”

“Gì?” Lý Huỳnh Lam cho anh một cái nhìn xem thường “Thật ra

về sau em có thể tự về nhà, em đã thuộc đường rồi."

"Không được." Cao Khôn sốt sắng cả lên "Bây giờ trời tối sớm, sáu giờ rưỡi đã tối mịt rồi, hơn nữa xuống xe xong còn mười mấy phút đi bộ nữa."

Lý Huỳnh Lam ngắt lời anh "Người lớn bảo thích và kết hôn là không giống nhau đâu."

Cao Khôn thấy Lý Huỳnh Lam bắt đầu ông cụ non thì rốt cuộc không nhịn được cười "Ai bảo em như thế?" Tuổi nhỏ xíu mà bày đặt làm chuyên gia tình yêu.

"Em nói có gì không đúng à?" Lý Huỳnh Lam mở to mắt "Bây giờ nếu anh có thích nữ sinh, ở chung với chị ấy cũng được, nhưng về sau chưa chắc đã kết hôn với chị ấy đâu."

"Anh đâu có thích nữ sinh" Cao Khôn thở dài, rồi bảo "Anh cũng sẽ không kết hôn."

Câu sau của anh nói rất nghiêm túc, thậm chí có hơi lên giọng, nói xong lại thấy Lý Huỳnh Lam chăm chú nhìn anh, con ngươi sáng ngời phản chiếu hình bóng của mình, Cao Khôn lúc này mới cảm thấy nhỡ lời, anh nắm chặt tay, thầm nghĩ nói chuyện này với một đứa bé làm gì.

Anh cho rằng Lý Huỳnh Lam sẽ không tò mò nữa, ai ngờ, đối phương lại nói "Em cũng không kết hôn..." Trong giọng nói kia đầy vẻ đồng tình chẳng thể khiến Cao Khôn xem nhẹ được.

Hai người sau đó không nói gì nữa, căn phòng lại trở nên yên tĩnh đột ngột.

Câu trả lời của Cao Khôn chính là xoa đầu Lý Huỳnh Lam, vội thay cậu nhét phong thư kia lại vào cặp sách, sau đó để cậu bé đi ngủ. Hình như anh cho rằng cậu không nói thật, dù gì trẻ con

cũng dễ bị ảnh hưởng bởi tình cảm trước mắt, do cậu không cảm nhận được mấy tình cảm mà thôi, thế nên cũng không suy nghĩ quá nhiều về chuyện này, nghĩ rằng hai năm nữa cậu sẽ thấy câu này của mình ngốc biết bao, rồi sẽ quên nhanh thôi.

Chỉ là Cao Khôn không phát hiện rằng, anh có nhiều quyết định ở nhiều thời điểm, thật ra chỉ có một cái là đứa trẻ đó đã không còn nhỏ nữa rồi…

****

Lên lớp 12, việc học của Cao Khôn ngày càng bận rộn, thế nhưng chuyện này không ảnh hưởng tới việc dạy kèm Lý Huỳnh Lam, anh gần đây sẽ ở nhờ ở Lý gia, hai người tuy rằng đều là những đứa trẻ thông minh, thế nhưng chẳng có thiên tài nào tự có sẵn kiến thức cả, thế nên nhiều khi quên bẵng mất thời gian.

Mọi cố gắng sẽ được đền đáp, học kỳ năm cuối sơ trung, trong một cuộc thi toán cấp thành phố U Lý Huỳnh Lam giành được giải nhất, được thầy giáo để cử tham gia cuộc thi cấp quốc gia, trực tiếp gọi điện thoại báo tới nhà, Lý Tiểu Quân nhận được, lập tức vui vẻ muốn tổ chức tiệc chúc mừng, kết quả lại bị Lý Huỳnh Lam ngăn lại, cậu nói rằng bởi có Cao Khôn phụ đạo nên mới có đoạt giải trong thời gian ngắn như vậy, muốn cảm ơn anh.

Vì thế Lý Tiểu Quân trực tiếp tăng gấp đôi tiền lương cho Cao Khôn, còn cho phép anh đi cùng Lý Huỳnh Lam tới thành phố V tham gia thi đấu.

Quyển 2 - Chương 50: Mới quen (6)

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thành phố V và thành phố U một ở phía Bắc một ở phía Nam, nếu ngồi tàu thì rất lâu, vậy nên đợt Lý Huỳnh Lam tham gia thi đấu trường học có hỗ trợ vé máy bay, chỉ là có Cao Khôn đi cùng, nên tiền này Lý gia tự mình chu cấp, ngay cả chỗ ăn ở cũng chuẩn bị vô cùng cẩn thận khác hẳn so với thí sinh bình thường.

Lý Huỳnh Lam tỏ ra vô cùng tự nhiên, ngược lại Cao Khôn từ nhỏ tới giờ chưa từng ngồi máy bay bao giờ cả, cũng chưa từng ở một khách sạn nào tốt như thế này, dọc đường nội tâm anh vô cùng tò mò, lặng lẽ ngắm nhìn mọi vật, ngay cả mấy vật nhỏ xíu cũng ngạc nhiên, cũng may Lý Huỳnh Lam không tỏ thái độ ghét bỏ anh gì, còn cẩn thận giải thích cho anh từng thứ một.

Sau khi tới thành phố V, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ để ngày hôm sau chính thức đi thi, bản thân cậu thì chẳng thấy có gì đặc biệt, nhưng nhìn vẻ khẩn trương của Cao Khôn, lại dặn cậu đừng uống quá nhiều nước, lo cả chuyện ăn bữa sáng nhiều dầu quá nhỡ vào phòng thi lại khó chịu, rồi kiểm tra các loại giấy chứng nhận mấy lần xem có sót tờ nào hay không, quả thật chẳng khác nào mấy bậc phụ huynh cả.

Thời gian làm bài là hai tiếng, Lý Huỳnh Lam bảo Cao Khôn đi tìm chỗ mà ngồi, đừng có đứng ngoài cổng đứng ngốc chờ mình, sau khi vào thi cậu nhanh nhẹn dùng hết một tiếng để hoàn thành bài thi, ra khỏi phòng thì phân nửa học sinh kinh ngạc nhìn mình, kết quả chưa ra tới ngoài cổng đã thấy một bóng dáng quen thuộc đứng hệt như cái cột điện, thời tiết tháng mười hai lạnh lẽo, phương Bắc mùa này nhiệt độ sắp chạm tới 0 đến

nới, gió lạnh thổi ầm ầm không đông chết người mới là lạ, mà người kia ăn mặc vốn chẳng nhiều lắm, mỗi một chiếc áo len mỏng lót trong với chiếc áo khoác mặc ngoài, so với mấy vị phụ huynh khác bọc mấy tầng áo khoác cố tìm chỗ tránh rét, trông anh cứ như đang ở mùa hè vậy.

Anh vừa thấy Lý Huỳnh Lam bước tới thì nhanh chóng cười tiến tới đón.

Lý Huỳnh Lam nhíu mày nói "Đã nói anh không cần phải…"

Cao Khôn không đợi cậu nói xong đã nắm lấy mũ len trong túi áo ra đội lên đầu Lý Huỳnh Lam "Không sao đâu." Thành phố V nói chung thì vẫn xa lạ, đường xá không quen, anh sợ Lý Huỳnh Lam đi ra không thấy mình đâu thì lại sốt ruột.

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu, hình như rất có ý kiến đối với cái đồ vật chẳng biết đâu ra này, nhưng lại thấy Cao Khôn đi đằng trước nói "Nơi này lạnh hơn thành phố U nhiều lắm, em không có thói quen nhưng vẫn phải đội vào, không thể để bị lạnh đầu được…"

"Đâu ra vậy?" Lý Huỳnh Lam mở miệng hỏi.

Cao Khôn cẩn thận chỉnh mũ cho Lý Huỳnh Lam xong thì đáp "Mua"

Sợi len thô cứng chạm vào khiến trán Lý Huỳnh Lam hơi đau, hơn nữa nó lại còn là màu đỏ vô cùng quỷ dị, Lý Huỳnh Lam thấy mũi và lỗ tai hồng hồng của Cao Khôn, nhịn không được mà nói.

"Thế sao anh lại không có?" Lý Huỳnh Lam vừa chà tay vừa hỏi.

Cao Khôn kéo lấy tay cậu, nắm chặt rồi bỏ vào túi áo, hai người đi về phía khách sạn "Anh quen thời tiết vậy rồi."

“Ơ?” Lý Huỳnh Lam ngạc nhiên, nghĩ một lúc rồi hỏi “Ở nhà anh thời tiết cũng thế này sao?”

“Ừ, không khác lắm.”

“Ở phía Bắc à? Chỗ nào?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn ngập ngừng “Tỉnh Y”

Lý Huỳnh Lam nhìn anh tiếp tục đợi.

“Huyện F”

Cậu vẫn không chuyển mắt.

Cao Khôn đành phải tiếp tục “Thị trấn G… Thôn Mạc Lan, hẻo lánh lắm, chỗ đó em không biết đâu.”

“Có đi xe tới được không?” Lý Huỳnh Lam kề sát Cao Khôn, mặc anh chắn hơn nửa phần gió rét cho mình.

Tóc của Cao Khôn bị gió thổi rối bù, lộ ra cái trán cao của anh “Có, ngồi xe lửa rồi bắt xe về, đi bộ một đoạn nữa là đến.”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu thấy ánh mắt của Cao Khôn, khó khi nào có ý cười, nhưng con người rất sâu, có chút hồi tưởng.

“Anh có nhớ nhà không?” Lý Huỳnh Lam hỏi “Nhớ mẹ anh?”

Cao Khôn lắc đầu “Bà ấy qua đời lâu rồi, ngay lúc…”

“Gì cơ?”

Cao Khôn cắn chặt một cái, rồi nhẹ nhàng nói “Vào mùa này.”

Lý Huỳnh Lam trầm mặc, Cao Khôn cũng không nói gì, hai người tay trong tay đi dưới trời giớ rét lạnh, dựa vào nhau, tay kề tay giữ ấm cho nhau.

Ăn cơm xong, trở lại phòng khách sạn, Lý Huỳnh Lam đi tắm trước, sau tới Cao Khôn. Lúc thu dọn hành lý cho kịp chuyến bay về thành phố U ngày mai, nhưng cho tới khi xem lại giấy tờ cho hai người, Lý Huỳnh Lam bỗng ngẩn ra.

Cao Khôn tắm xong ra thấy cậu đang gọi điện thoại, nói hai câu rồi Lý Huỳnh Lam cúp máy, Cao Khôn hỏi cậu có chuyện gì, Lý Huỳnh Lam chỉ bảo nói chuyện với Lý Tiểu Quân, Cao Khôn không hỏi nữa.

Sau đó hai người đi ngủ, Cao Khôn người vừa cao vừa to, cho dù anh đã cố nằm gọn lại cũng đã chiếm hơn nửa cái giường, anh sợ trở mình lại đánh thức Lý Huỳnh Lam nên không dám tuỳ tiện xoay người, cho dù giường còn trở mình cũng rất cẩn thận, Lý Huỳnh Lam ngược lại sợ lạnh, thời tiết rét buốt như vậy nên bình thường toàn chui vào trong ngực Cao Khôn, để chân tay lạnh lẽo dán hết lên người anh.

Lúc này cũng là như vậy, mới nằm được một lúc Cao Khôn cách cậu chỉ còn bằng một nửa khi nãy, Lý Huỳnh Lam rụt chân, nói "Lạnh…"

Cao Khôn nhanh chóng dịch lại gần, mở vòng tay ra ôm cậu vào, để Lý Huỳnh Lam để hết chân tay lên người mình, đầu của đối phương còn ngay dưới càm, hơi thở lành lạnh phả vào lồng ngực anh.

Một lúc lâu, âm thanh rầu rĩ của lý Huỳnh Lam truyền tới "Đồ lạnh ở thành phố V ăn ngon lắm"

Cao Khôn cười, bây giờ Lý Huỳnh Lam lại cực kỳ hứng thú với mấy món ăn vặt, lần này chẳng biết nghe đâu ra.

“Món đó mùa hè mới có, bây giờ không có đâu.”

“Anh đã ăn chưa?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn nghĩ nghĩ “Ở nhà hình như ăn rồi.”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu “Ở chỗ anh có đẹp không?”

Đây là lần thứ hai trong hôm nay cậu nhắc tới nơi đó, trong bóng tối, Cao Khôn không hề nhìn Lý Huỳnh Lam, chỉ im lặng nhìn về tấm màn tối đen đằng trước, hệt như đang thấy vật gì xuyên qua nó.

“Trong nhà… không thể coi là đẹp, thế nhưng phong cảnh bên ngoài cũng đẹp lắm.”

“Có phong cảnh gì?” Lý Huỳnh Lam hiếm khi thấy hứng thú mà hỏi.

Cao Khôn trầm ngâm “Rất nhiều hoa dại, nhiều núi, tới mùa xuân sương mù dày đặc, từ đỉnh núi trông xuống thì giống chốn thần tiên lắm, đến mùa đông tuyết rơi hệt như lông ngỗng, cả trời lẫn đất đều trắng xoá, chỉ đi một bước là có thể chôn vùi em.”

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn, đối phương hơi híp mắt, tren mặt có một loại thần sắc mịt mờ, Lý Huỳnh Lam không thấy rõ, cậu tạm thời cho rằng Cao Khôn hiện giờ đang hoài niệm về nơi kia, trong nhà Cao Khôn khá nghèo, tuổi thơ của anh có lẽ không bằng nhiều đứa trẻ cùng tuổi khác, nhưng kể cả rời lâu như vậy thì vẫn sẽ nhớ chứ, giống như cậu vậy, cậu rất nhớ vườn hoa Lục Nham, mỗi lần Lý Tiểu Quân dẫn cậu ra nước ngoài, không quá hai ngày Lý Huỳnh Lam sẽ trở về, chỗ nào cũng không bằng nhà mình, cho dù nơi đó không phải vô cùng hoàn hảo.

Đêm đó, Cao Khôn ôm Lý Huỳnh Lam kể rất nhiều chuyện trong nhà mình, nào là phong cảnh, ẩm thực, hoặc vài chuyện khi anh còn bé xíu, anh không giỏi ăn nói, nhưng chẳng mấy khi thao thao bất tuyệt, tuy rằng lúc nghe tuyệt không thấy nhiều xúc cảm, thậm chí nhiều đoạn chỉ sơ lược lại, lúc trước còn đang kể chuyện chăm ngỗng, lúc sau đã thấy chuyện trèo cây mơ rồi bị đánh, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn chăm chú nghe, thỉnh thoảng sẽ nhíu mày hoặc mỉm cười, chẳng biết sau bao lâu rồi bắt đầu mơ màng ngủ thiếp đi…

Sáng hôm sau, Cao Khôn rời giường trước, vừa vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, chợt thấy tiếng chuông cửa vang lên, ra ngoài mở cửa rồi lại quay vào phòng, cầm một cái khay trên tay mà ngơ ngác nhìn Lý Huỳnh Lam bò xuống giường.

Lý Huỳnh Lam dụi dụi mắt, đi tới trước mặt Cao Khôn mở plate cover* ra, bên dưới đặt một chiếc bát, bên cạnh đặt một cây nến nhỏ và bật lửa.

**Là cái úp đĩa đó, thực ra tớ cũng không biết tên tiếng việt của cái nè, cơ mà dân mình hay gọi là cái lồng bàn, cơ mà lồng bàn nghe to quá mà không hợp lý nên tớ để tiếng anh*

Lý Huỳnh Lam đặt ngọn nến lên trên, sau đó bật lửa lên, châm vào, rồi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào ánh mắt ngạc nhiên của Cao Khôn.

“Đây là…”

“Em gọi.”

“Đây là…”

“Room service”

“Đây là…”

Cao Khôn cứ ngốc nghếch lắp bắp mỗi hai chữ này, Lý Huỳnh Lam đành giải thích “Em hỏi bọn họ có gì không, bọn họ nói rằng chỉ có bánh ngọt, em không thích ăn đồ ngọt, anh cũng không thích mà? Thế nên em nghĩ, có nến với món này là hợp nhất, ừm, hiện giờ trông cũng tạm được.”

Thấy Cao Khôn thất thần không nói lời nào, Lý Huỳnh Lam nhíu mày “Chẳng nhẽ em nhầm à? Trên chứng minh thư của anh ghi hôm nay là sinh nhật anh mà.”

Cao Khôn trợn mắt, lẩm bẩm hai chữ “Sinh nhật…”

Lý Huỳnh Lam mỉm cười “Có phải anh cũng không quen không?”

Cao Khôn gật đầu “Anh không…” chưa từng có sinh nhật.

Vốn dĩ Lý Huỳnh Lam cũng không thích tổ chức sinh nhật, ngay cả sinh nhật năm ngoái của mình cậu cũng chẳng nói cho Cao Khôn, thế nhưng năm nay Cao Khôn tặng cậu một món quà rất đáng yêu, Lý Huỳnh Lam vui vẻ vô cùng, lần đầu tiên cảm thấy tổ chức sinh nhật cũng có vẻ không đáng ghét lắm, cậu nghĩ Cao Khôn cũng nên hưởng thụ cảm giác đó một lần, chỉ là từ phản ứng của Cao Khôn, cậu mới biết rằng anh không giống mình không thích sinh nhật.

Thế là vì tại sao?

Không có điều kiện? Không có người?

Vô luận là lý do nào đi nữa đều khiến Lý Huỳnh Lam cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói

“Anh tặng em rồi em tặng anh, công bằng nhé.”

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của Cao Khôn cứng ngắc, không biết anh đang suy nghĩ gì nxuwa, thẳng tới khi ngẩng đầu nhìn về phía Lý Huỳnh Lam mới tỉnh lại được, cho dù bên ngoài cậu vẫn tỏ ra lạnh lùng không để ý, nhưng ánh sáng trong đôi mắt kia tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó. Huỳnh Lam hy vọng mình sẽ thích nó chăng? Nghĩ tới điều này, trong lòng Cao Khôn mềm nhũn, sau đó hệt như bị một ấm nước nóng rót vào, chất lỏng ấm áp từ nơi ấy chậm rãi chảy vào khoảng không mênh mang trong nội tâm anh.

“Cảm, cảm ơn…” Cao Khôn mỉm cười, chỉ là nụ cười đó vặn vẹo vô cùng, so với khóc còn khó coi hơn

Trong mắt Lý Huỳnh Lam hiện lên một tia ngạc nhiên, thế nhưng rất nhanh đã dần thay bằng một sự thoả mãn, cậu cong mắt lên rồi phất tay với Cao Khôn, rồi đi về phía phòng tắm “Thổi đi nhanh lên, xong còn ăn, bữa sáng đó, nến mà ngon thì lát gọi thêm suất nữa.”

Cao Khôn nhìn về phía bóng dáng Lý Huỳnh Lam, lại quay đầu lại ngắm ánh nến lung linh, luyến tiếc thổi nó, cuối cùng Lý Huỳnh Lam ra ngoài vẫn thấy một nửa ngọn nến vẫn còn đang cháy.

Ăn sáng xong xuôi, hai người đi về phía sân bay, không ngờ lúc chờ đợi bên ngoài Cao Khôn cậu lại cho Cao Khôn một ngạc nhiên nữa, nhìn tới địa điểm đến đã đổi thành một nơi khác, khuôn mặt ôn nhu của Cao Khôn hoàn toàn biến thành vẻ nặng nề cứng ngắt, anh không dám tin mà nhìn về phía Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam tháo chiếc mũ len khó coi xuống dưới ôm vào ngực “Chắc anh muốn trở về lắm, chỗ này gần đó lắm, cơ hội tốt như vậy.”

Cao Khôn nắm chặt lấy tấm vé máy bay, đầu ngón tay dùng sức tới mức tái nhợt.

Bên tai vẫn là giọng nói trong trẻo mà thản nhiên của Lý Huỳnh Lam, tuyệt không hề giống một đứa trẻ "Nếu anh chê em nhiều chuyện thì đổi lại thành vé về thành phố U vẫn kịp, trong thẻ vẫn còn tiền, chờ bao giờ em có giải thì bù vào cũng được."

Nói xong câu đó thì cậu không làm phiền suy nghĩ của Cao Khôn nữa, cho dù tới giờ cất cánh rồi cũng không giục anh, để mặc một mình người cao lớn nọ ngồi ở đó, khuôn mặt âm trầm chân tay cứng ngắc không nhúc nhích, thẳng tới khi Cao Khôn tự mình xách hành lý lên, Lý Huỳnh Lam mới theo anh, yên lặng làm thủ tục lên máy bay về tỉnh Y.

Tỉnh Y cũng ở phía Bắc, từ thành phố U phải bay một tiếng đồng hồ, dọc được Cao Khôn vẫn luôn trầm mặc, nhưng vẫn không xem nhẹ Lý Huỳnh Lam bên cạnh, giúp cậu lấy nước, bỏ ba lô xuống, hạ cánh rồi còn sợ lạc nhau nên vẫn nắm chặt tay cậu.

Lý Huỳnh Lam không chạm tới thần kinh đang căng thẳng vô cùng của Cao Khôn nữa, cậu nghe lời theo Cao Khôn đợi nửa tiếng bên ven đường, sau đó lên một chiếc xe khách cũ ngồi, đoạn đường này rất dài, tuy rằng tỉnh Y cũng không phải là một nơi phồn hoa gì, nhưng chiếc xe càng đi, phong cảnh bên đường cũng ngày càng hẻo lánh, một lát sau có thể thấy những ngọn núi mờ mịt đằng xa, rất lâu sau mới có thể trông thấy vài mái nhà nhỏ.

Xuống xe, Cao Khôn lại dắt Lý Huỳnh Lam đi bộ khoảng bốn mươi phút nữa, nơi này khí hậu giống hệt như thành phố V, nếu Cao Khôn không mua mũ trước, Lý Huỳnh Lam cảm giác đầu của mình nhất định sẽ bị đông thành bóng côn cầu mất.

"Lạnh không, lại đây."

Lý Huỳnh Lam nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng.

Buổi sáng hôm đó hình như trời đổ tuyết, dưới đất đã phủ đầy tuyết rồi, chỉ cần bước một bước đã bị dính bẩn, đôi giày chơi bóng mới tinh của Lý Huỳnh Lam cứ như thế mà lốm đốm vết bẩn, không lâu sau, bầu trời đã tối dần.

Lý Huỳnh Lam không để ý, cậu luôn chú ý tới cảnh sắc chung quanh, cho dù đi tới hơn mười phút vẫn không thay đổi, cậu vẫn ngắm nhìn rất nghiêm túc, thẳng tới khi hai người quẹo vào một thôn nhỏ, Cao Khôn mới nói "Đến nơi rồi."

Vẫn là đường đất bẩn thỉu, xung quanh nhà xây hai bên, chỉ là những ngôi nhà này chẳng thể gọi là nhà ngói được, có mấy khối gạch xây lộ cả ra ngoài, vỡ tới độ còn tưởng nhà xây bằng bùn, Lý Huỳnh Lam từng đọc sách nói quốc gia này mức độ giàu nghèo chênh lệch rất nhiều, nhưng cho dù tận mắt nhìn cũng không thể tưởng tượng nổi.

Cậu cảm giác Cao Khôn như đang phải gồng lên để nắm tay mình, Lý Huỳnh Lam cảm thấy hơi đau, nhưng cậu không nói ra.

Cao Khôn đi theo con đường mòn quanh co vào trong, vào mùa đông tới khoảng mười hai giờ trưa may ra mới thấy một chút ánh mặt trời, nhưng người trong thôn không nhiều lắm, rốt cuộc mới gặp được hai người phụ nữ đeo mấy cái sọt sau lưng không biết để gì bên trong từ đằng xa, thấy hai người thì bọn họ ngẩn người, sau đó tò mò đánh giá trên dưới, do dự hỏi "Ơ, Khôn Tử à, cháu quay lại?!"

Không đợi Cao Khôn phản ứng, các cô đã gọi lớn lên, sau đó mấy người nữa ra ngoài xem, chào hỏi rồi lại buôn chuyện. Bọn họ nói giọng địa phương, Lý Huỳnh Lam nghe không rõ lắm, nhưng cậu vẫn nghe hiểu mấy người đang gọi tên Cao Khôn, còn

Cao Khôn thì vẫn cười, nhất thời cũng tỏ vẻ thân thiện.

Không ít người chỉ trỏ sau lưng Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn không ngừng lắc đầu giải thích với họ điều gì đó, sau đó kéo Lý Huỳnh Lam tiếp tục đi về phía trước.

Lý Huỳnh Lam vẫn an tĩnh như thế, không hề tỏ vẻ người lạ chớ gần như ngày thường, cậu thậm chí còn cố gắng không tỏ ra lạnh lùng, chỉ là cố gắng bình dị gần gũi bao nhiêu, vẫn như là một người đến từ thế giới khác đối với thôn dân nơi này.

“Bọn họ nói gì vậy?” Chờ cách xa một đoạn, Lý Huỳnh Lam mới tò mò hỏi.

Cao Khôn hơi nhếch miệng “Bọn họ… nghĩ em là con gái.”

Lý Huỳnh Lam nhướng mày.

Cao Khôn liếc nhìn cậu, thở dài nói “Thật xin lỗi, lừa em rồi, ở đây không giống như lời anh nói tốt như thế, nơi này mấy năm trước vẫn là vùng nghèo khó, hiện tại…” cũng chẳng hơn mấy “Chúng ta lát nữa đi nhé.”

“Em muốn thấy nhà của anh.” Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn ngập ngừng, rồi gật đầu “Được.”

Lại tiếp tục đi thêm mười phút nữa, hai người dừng lại trước một căn nhà thấp lùn, nơi đây so với những ngôi nhà xung quanh không khác nhau mấy, chỉ là bên trong sân không hề có bất cứ loại gia súc nào, trước hiên cũng không treo quần áo, trên nóc nhà càng không có khói bếp.

Nhà của Cao Khôn, hiển nhiên, không có người ở.

Quyển 2 - Chương 51: Về quê (1)

DTV-EBOOK

Khu vườn chưa tới mười thước vuông hoang tàn mọc đầy cỏ dại, cửa vào thực chất là một tấm gỗ thô ráp vừa thấp vừa mốc bên ngoài móc không biết bao nhiêu là khóa, Cao Khôn móc ra khoảng hai ba chùm chìa khóa, sau đó bắt đầu mở.

Cửa mở, trong phòng tối đen, trần xây rất thấp, nếu Cao Khôn đứng thẳng thì vừa khéo đụng trần nhà, anh hơi cúi đầu, bảo Lý Huỳnh Lam đứng ngoài, rồi bản thân vào phòng phía trong.

Từ chỗ Lý Huỳnh Lam đứng, có thể ngửi thấy cái mùi ẩm thấp lâu ngày không có người ở trong phòng tỏa ra, cùng với mùi bùn đất, căn phòng được cho như là phòng khách chỉ kê độc một chiếc bàn vuông, một băng ghế dài, ngoài ra không có một thứ gì.

Cao Khôn vào trong dọn dẹp qua loa, sau mới ra ngoài dẫn Lý Huỳnh Lam vào. Lý Huỳnh Lam theo anh vào phòng trong, ngoại trừ một chiếc giường, một cái rương để quần áo thì chẳng còn gì nữa.

Dưới ánh mắt sửng sốt của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn hỏi "Uống nước nhé?"

Anh luống cuống tìm trong ba lô, lúc này mới nhớ tới còn vấn đề ăn uống phải giải quyết, ngày đông lạnh như vậy không ăn làm sao mà chịu được.

Chẳng biết Cao Khôn nghĩ gì, rồi xoay người ra ngoài, Lý Huỳnh Lam thấy vậy thì vội vàng đuổi theo "Đi đâu?"

Cao Khôn dừng lại "Sang hàng xóm hỏi xin chút gạo với nước, cả

củi lửa nữa."

Thấy thế, Lý Huỳnh Lam móc hai tờ tiền màu hồng đưa cho anh, bảo "Đổi với họ cho tiện"

Đối với sự túng thiếu ở nơi này, Cao Khôn lộ vẻ hơi xấu hổ, Lý Huỳnh Lam lại nói "Coi như mừng họ một chút"

Cuối cùng, Cao Khôn ra ngoài gõ cửa một ngôi nhà ngói gần đó, vừa đi vừa nghĩ xem nên hỏi mượn người ta bao nhiêu, lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền tới.

Chẳng mấy khi Lý Huỳnh Lam mải mê nghĩ điều gì, thẳng tới phía sau truyền tới động tĩnh, cảm giác một lực mạnh mẽ lao tới, đẩy cậu ngã phịch xuống đất. Quần áo của cậu rất dày, nhưng vẫn không thể chịu nổi, cả người ngơ ngác một phút rồi mới ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn bà ăn mặc lôi thôi, khuôn mặt vặt vẹo tiến về phía mìn.

Lý Huỳnh Lam hoảng sợ, cảm thấy bản thân không thể tránh kịp, nhưng Cao Khôn đã vội tới, người đàn bà nọ vừa rồi còn nhìn chằm chằm Lý Huỳnh Lam, vừa thấy Cao Khôn đã đổi mục tiêu, lao về phía anh hết đấm lại đá.

"Aaaa!" Âm thanh bà ta khàn khàn khó nghe, có chút thê lương mà nặng nề "Đánh chết mày… Đánh chết mày…"

Cao Khôn chắn trước Lý Huỳnh Lam, kéo cậu ra sau mình, quyền cước của người đàn bà kia cứ thế rơi thẳng trên người anh, kỳ lạ là, Cao Khôn chẳng hề tránh, cũng chẳng có ý đánh lại, Lý Huỳnh Lam nghe thấy tiếng đánh huỳnh huỵch thì mặt mũi trắng bệch.

"Cứu với! Có người điên!" Lý Huỳnh Lam bỗng kêu lớn.

Cao Khôn ngẩn ra, định đưa tay ra cản, không ngờ đã có người

lập tức tới.

Chỉ thấy hai nam một nữ vội vàng chạy vào trong, người đàn ông béo ú trực tiếp kéo người đàn bà điên nọ về, người phụ nữ còn lại bên cạnh thì khuyên hắn ta dừng tay, nhưng người đàn ông không để ý, kéo tóc người đàn bà nọ, nói "Chị dâu đừng nói nữa, phải làm như thế nó mới ngoan được."

Người đàn ông còn lại thì đừng ngoài thềm cửa, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên người Cao Khôn, một lúc lâu sau mới hỏi "Khôn Tử?"

Một câu này khiến mấy người đang ầm ĩ bên cạnh cũng phải im lặng.

Người phụ nữ kia nheo mắt, sau đó chủ động tiến lên hai bước "Khôn Tử, cháu, sao cháu lại trở về?"

Cao Khôn rốt cuộc cũng ngẩng đầu, khuôn mặt lạnh nhạt, nhìn thấy họ cũng chẳng vui vẻ, nhưng khóe miệng anh vẫn nhếch lên, tỏ vẻ lễ phép.

"À, tới thành phố V, tiện đường trở về." Nói xong, anh gọi đôi nam nữ nọ "Chú, thím"

Rồi lại nhìn về phía người đàn ông béo và kẻ điên trong tay hắn ta "Dượng, cô…"

Ông dượng béo không đáp, ngược lại chỉ nhíu chặt mày, lơ là buông lỏng tay, người đàn bà điên nọ lập tức vùng ra, lao về phía Cao Khôn đánh tới tấp, khàn giọng chửi "Thằng súc sinh, thằng súc sinh… Đánh chết mày, đánh chết mày… Sát tinh, sát tinh…" Giống như thấy vậy vẫn còn chưa đủ, người đàn bà tóm chặt lấy tay của Cao Khôn hung hăng cắn xuống.

Cao Khôn không động, chú và dượng của anh thế nhưng cũng

chẳng tiến tới ngăn cản, chỉ có người thím và Lý Huỳnh Lam là sốt sắng, hai người vội vàng kéo tách người đàn bà nọ ra khỏi Cao Khôn.

Thím trừng mắt nhìn chồng, nói "Thất thần gì đấy, kéo A Quyên về."

Y rốt cuộc cũng đưa tay ra giữ người đàn bà nọ, mà ông dượng béo cũng hồi thần, kéo người đàn bà điên lại rồi cho bà ta một cái bạt tai "Ồn ào cái gì, ồn nữa tao đánh chết!"

Ngoại trừ Lý Huỳnh Lam, nhưng người khác ở đây đều thờ ơ với chuyện này, trơ mắt nhìn ông dượng kéo bà cô ra ngoài, người phụ nữ lúc này mới hỏi Cao Khôn "Đã ăn cơm chưa? Đến nhà thím ăn nhé."

Cao Khôn không nói gì, người phụ nữ thấy vậy thì đẩy chồng bên cạnh. Cao Trọng Thủy, chính là chú của Cao Khôn, lúc này mới nói "Trong nhà chẳng có cái gì, sang kia ăn, lát về."

Cao Khôn nhìn Lý Huỳnh Lam bên cạnh, Lý Huỳnh Lam cũng nhìn anh, đợi ý kiến, một lát sau, Cao Khôn mới gật đầu.

Căn phòng đối diện này chẳng khác nhà của Cao Khôn là mấy, ngoại trừ việc lớn hơn một chút, nhiều đồ dùng sinh hoạt hơn một tẹo. Trên bàn đã bày mấy món ăn, có rau có cơm, tuy chỉ có vài miếng thịt xào, lại còn hơi nhiều mỡ, thế nhưng so với những gia đình khác trong thôn đã khấm khá hơn rất nhiều.

Hai người vừa vào nhà, đã thấy ông dượng béo liền kéo người cô của Cao Khôn vào phòng trong, lại thấy một đứa bé gái vừa đen vừa gầy tầm mười bốn mười lăm tuổi chạy ra, thấy tình hình đó thì năn nỉ "Cha, cha bỏ mẹ ra đi, để con nói chuyện với mẹ, cha đừng đánh mẹ..."

Sau đó chẳng nghe thấy gì nữa, vì người đàn ông béo đã đóng

cửa lại.

Người thím vội vội vàng vàng xới hai bát cơm trắng đặt trước mặt Cao Khôn và Lý Huỳnh Lam, sau đó ngồi xuống, cười nói "Hôm nay vừa khéo chú thím tới thăm cô con, mang cho nhà bọn họ ít gạo ăn, nào đừng ngốc ra đấy nữa, đói thì ăn mau đi."

Cao Khôn hỏi "Mọi người ăn chưa?" Sau thím anh trả lời rằng vừa ăn rồi, lúc này mới nhấc đũa lên đưa cho Lý Huỳnh Lam.

Anh nghĩ mấy món này hẳn sẽ chẳng lọt được vào mắt của cậu, nhưng bây giờ cũng chỉ có ngần ấy, chắc Lý Huỳnh Lam sẽ miễn cưỡng ăn được, kết quả Lý Huỳnh Lam cũng chẳng khách khí, gắp một miếng thịt lợn vào miệng, mùi thịt rất nồng, không thể ăn miếng thứ hai được nữa.

Có lẽ người khác không nhận ra được, nhưng Cao Khôn lại rõ, anh vội gắp thêm đồ ăn khác cho cậu, còn bản thân mình thì chỉ ăn mỗi rau cải.

Chú thím của Cao Khôn đứng bên cạnh nhìn họ ăn cơm, chỉ là, người thím mang theo ý cười, mà vẻ mặt của Cao Trọng Thủy lại chẳng sáng sủa mấy.

Một lúc lâu, y mới mở miệng hỏi "Mày… vẫn đến trường hả?"

Cao Khôn ngập ngừng, gật đầu "Vâng"

Thím kinh ngạc "Học phí đóng thế nào?"

Cao Khôn đáo "Trường học miễn cho."

Người thím nhẹ nhàng thở ra "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Lý Huỳnh Lam ngồi ăn cơm bên cạnh, vừa nghểnh tai nghe mấy người họ nói chuyện với nhau, rồi mới biết, người này chính là

ông chú dẫn Cao Khôn lên thành phố U lúc trước, sau làm ăn thua lỗ nên mới về quê, để mình anh ở lại trên thành phố.

“Tốt cái gì, miễn học phí, nhưng ăn uống ngủ nghỉ không phải trả tiền chắc?” Cao Trọng Thủy nhíu mày.

Lúc này thím của Cao Khôn mới nhớ tới, lại vội hỏi “Vậy thì làm thế nào?”

Cao Khôn đặt bát cơm xuống, nhìn Lý Huỳnh Lam bên cạnh, nói “Con làm gia sư, dạy kèm em lớp dưới, có tiền lương hàng tháng.”

Tầm mắt chú thím anh lúc này mới rơi lên người Lý Huỳnh Lam, nói thật, lần đầu gặp đứa trẻ này họ đã không thể nào bỏ qua được, chú anh đã từng lên làm ăn trên thành phố U, mà thím cũng thường xuyên di chuyển giữa hai tỉnh, vừa nhìn đứa bé này đã biết là con nhà không tầm thường, vừa nãy họ còn suy nghĩ, lúc này Cao Khôn tự mình nói mới bắt đầu hỏi han.

Cao Khôn giới thiệu sơ lược mối quan hệ giữa anh và Lý Huỳnh Lam, nhưng không nói nhà họ Lý có nhiều tiền, còn Lý Huỳnh Lam bên cạnh thì vẫn luôn trầm mặc.

Thím cầm đũa gặp miếng thịt lợn vào bát của Lý Huỳnh Lam “Cháu, cháu tới chơi, chẳng có gì đặc biệt đãi cả, đừng trách chúng ta nhé…” Bọn họ nói giọng địa phương, thế nhưng không nặng như những người bản xứ khác, Lý Huỳnh Lam vẫn có thể hiểu đại khái.

Cậu gật gật đầu, cho dù rất ghét bỏ, nhưng vẫn ăn hết miếng thịt, rồi lễ phép gật đầu với hai người, nói “Cảm ơn.”

Người chú lại nói về đề tài chính “Làm việc thế có ảnh hưởng gì không?”

“À, đúng rồi, Khôn Tử, con muốn thi đại học đúng không?” Thím cũng hỏi.

Cao Khôn đáp “Vâng.”

“Phải làm việc này mới thi lên được đại học?” Cao Trọng Thủy lạnh giọng, ánh mắt hoài nghi.

Cao Khôn mím môi “Đại khái là thế, còn đang nghĩ biện pháp.” Quả thực, chi phí cho việc lên đại học cao hơn phổ thông rất nhiều, không nói tới việc có giành được học bổng hay không, nhưng tiền sinh hoạt, tiền ăn ở đã là cả một vấn đề rồi, so với tiền tiếp kiệm hiện tại của anh vẫn còn hiển nhiên vẫn còn thiếu.

Nghe vậy, Cao Trọng Thủy lập tức ném đũa xuống “Mày lớn ngần này rồi, đầu óc sao còn không nghĩ ra, mày tưởng lên thành phố dễ lắm hả, chẳng xem lại bản thân, tưởng biến thành phượng hoàng chắc?”

Cao Khôn bị mắng đến cúi gằm đầu xuống, chẳng nói câu gì, còn Lý Huỳnh Lam mờ mịt nhìn Cao Trọng Thủy, chẳng hiểu sao ông này bị làm sao, nhà người ta có con cháu ham học mừng còn không kịp, mà ông này thì ngược lại, hay là lại giống người đàn bà thần kinh trong phòng kia nhỉ?

Người thím thấy thế cũng thì dùng sức đẩy chồng, ý bảo y câm miệng lại, thế nhưng Cao Trọng Thủy lại càng nói càng hăng.

“Lúc đấy tao bảo mày về mày lại còn chống đối, dân quê ở đấy thì sống ra sao, đừng có mơ trông cậy vào người khác, mẹ mày hồ đồ thế rồi, sao mày cũng lại hồ đồ như thế!”

“Mẹ tôi không hồ đồ!”

Cao Khôn vốn luôn trầm mặc nghe tới câu này bỗng ngẩng đầu,

giọng anh không lớn, nhưng ăn nói rất mạnh mẽ, cộng thêm khuôn mặt sắc bén, vậy mà khiến một người đàn ông vạm vỡ Cao Trọng Thủy im lặng.

Y sầm mặt, vừa định mắng anh thì bỗng có tiếng người gõ cửa, ông dượng béo nghe thấy chạy ra ngoài mở, sau đó quay đầu lại gọi chú Cao Khôn.

“Anh Thủy, ông chủ Trần tới.”

Vừa nghe vậy, Cao Trọng Thủy lập tức đứng lên, không tranh cãi với Cao Khôn nữa, cùng với ông dượng béo ra ngoài.

“Ông chủ Trần, xin chào xin chào, vừa khéo đang lúc dùng cơm, vào ngồi lát chứ?”

“Không, tao tới xem chúng bay buôn bán thế nào rồi, lát nữa còn lên trên huyện.” Một giọng đàn ông khác đáp lại, người này hình như còn nói ngọng, âm thanh cứ ngậm trong miệng, rất khó nghe.

Thấy mấy người đàn ông ra ngoài bàn chuyện, người thím ngồi bên bàn lúc này mới nhỏ giọng nói với Cao Khôn “Khôn tử, con đừng trách chú nhé, chú xót con lên thành phố chịu khổ thôi, con cũng biết đấy, ông ấy vô dụng thế, lên đó làm ăn chẳng ra gì, đành trở về, con lại không theo ông ấy nữa, mấy năm nay ông ấy cứ nghĩ tới là khó chịu, ông ấy vẫn mong con về đấy, gần người mới tiện chăm sóc.” Nói tới việc buôn bán, thật ra Cao Trọng Thủy lên thành phố U buôn bán, kết quả mở hàng được non nửa năm thì lỗ vốn, đành dọn quán về quê.

“Con biết.” Cao Khôn an ủi thím “Con không trách ông ấy đâu.”

“Nhưng mà chú con gần đây cũng khá lắm, buôn đồ ăn chăn nuôi gia súc, còn quen không ít người, ông ấy vẫn mong con về giúp đấy.” Dân quê vốn chẳng được học hành mấy, mà Cao

Trọng Thủy biết chữ đã là đủ dùng, lúc trước vốn tính cho Cao Khôn lên thành phố học hết sơ trung rồi về, còn chuyện lên đại học sinh viên này nọ đối với họ là khái niệm rất xa xôi, kể cả thi đậu trọng nhà cũng không có điều kiện mà chi trả, cho nên hắn cho rằng ý tưởng của Cao Khôn rất viển vông, không nên ảo tưởng sức mạnh, suy nghĩ thực tế một chút thì tốt hơn.

Cao Khôn nghe xong cũng không đáp. Lý Huỳnh Lam bên cạnh lấy đụa chọc chọc miếng thịt trong bát, vẻ mặt cũng lạnh dần.

Cảm giác trong phòng dần lâm vào cảnh trầm mặc, thím anh lúc này mới thở dài nói "Không đồng ý thì không đồng ý, đi học dù sao cũng giữ thể diện cho nhà họ Cao, chỉ cần con không chịu thua kém là được, thím tin con mà."

Cao Khôn cười cười với thím, chỉ có ánh mắt của Lý Huỳnh Lam bên cạnh dường như vẫn còn một chút lo lắng.

Trong bát Lý Huỳnh Lam vẫn còn cơm, Cao Khôn cầm lên ăn nốt, rồi định dọn dẹp nhưng bị thím ngăn lại, mà đứa bé gái lúc trước lúc này bỗng ra ngoài, đoạt lấy bát dơ trong tay họ rồi ra khỏi phòng.

Cao Khôn thấy thế thì kéo Lý Huỳnh Lam xin phép trở về, Lý Huỳnh Lam thừa dịp mọi người không chú ý thì đặt hai tờ tiền hồng lên bàn. Mà thím anh và đứa bé gái dọn sạch bát đũa, rồi lấy mấy khúc củi ra bảo anh mang đi, Cao Khôn cũng không cự tuyệt.

Mở cửa ra thì gặp ba người đàn ông đứng dựa vào tường hút thuốc, trong đó có một người đàn ông rất lùn, mặt chữ điền, xương gò má lại cao, nhìn có vẻ rất hung tợn, thấy đứa bé gái nọ thì nheo mắt hỏi "Kia là con gái nhà ai?"

Ông dượng béo nói "Của nợ nhà em, phải nhờ ông chủ Trần hai năm nữa giới thiệu cho nó một đứa để gả, cho tụi em đỡ lo."

Ông chủ Trần kia ha hả cười, đánh giá đứa bé gái ngồi xổm cạnh giếng mấy lần, rồi hỏi "Được, mấy tuổi?"

"Mười lăm."

Ông chủ Trần vuốt cằm "Không thành vấn để, trông ngon như thế, đầy thẳng thèm."

Nói rồi lại nghe thấy tiếng cửa mở, mấy người nhìn về phía Cao Khôn đi ra, người đàn ông lùn bỗng ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Lý Huỳnh Lam phía sau Cao Khôn bỗng rụt lại, mẩu thuốc lá trên miệng thiếu chút nữa thì rơi.

Lý Huỳnh Lam không chú ý, chỉ cảm thấy Cao Khôn nắm tay mình tê rần, hôm nay cậu đã bị anh kéo nhiều lần, nhưng lần này mạnh nhất, so với lúc trước khi vào thôn còn đau hơn, Lý Huỳnh Lam cảm giác xương cốt của mình như sắp gãy tới nơi rồi, ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy ánh mắt của Cao Khôn thẳng tắp về phía trước, một khắc kia, Lý Huỳnh Lam bỗng cảm thấy khuôn mặt anh bỗng trở nên hung ác vô cùng, cho dù chỉ là một cái chớp mắt, cũng khiến cho người ta hoảng hốt.

Ông chủ Trần như cũng nhận ra điều gì, tầm mắt từ Lý Huỳnh Lam chuyển sang Cao Khôn, ông chủ Trần sửng sốt, rồi cười hòa ái, vươn tay ra chỉ "Này, nhà tụi bay có khách quý ở đâu tới này."

Cao Trọng Thủy đưa mắt nhìn Cao Khôn, nói "Cháu trai."

Y vốn kéo Cao Khôn ra ngoài nói chuyện, giống như thím anh từng nói, muốn anh đi theo học chút chuyện buôn bán, thế nhưng Cao Khôn chỉ gật đầu với họ, trực tiếp kéo Lý Huỳnh Lam đi hướng khác, khiến da mặt chú anh co rụt lại.

Mà Lý Huỳnh Lam lúc này chỉ nghĩ tới việc tay mình đau quá, hiếm khi nào không chú ý tới ánh mắt vẫn nhìn chòng học sau

lưng mình, cho tới khi cậu đã vào nhà, đóng cửa lại, anh mắt theo dõi ấy cũng không hề dứt.

Quyển 2 - Chương 52: Về quê (2)

DTV-EBOOK

Về phòng, Cao Khôn lúc này mới chú ý tới cổ tay của Lý Huỳnh Lam bị mình nắm chặt tới mức vừa sưng vừa đỏ, anh vừa đau lòng, vừa áy náy nhẹ nhàng xoa cho cậu.

Lý Huỳnh Lam nhìn khuôn mặt Cao Khôn, nói "Giờ còn sớm."

Cao Khôn trầm mặc.

Lý Huỳnh Lam lại nói "Hôm nay chắc vé máy bay đã hết rồi, chắc phải để sang ngày mai, hay là ở đây một đêm, giờ hãy còn sớm, mình đi đâu loanh quanh đây đi."

Cao Khôn xoa tay cho Lý Huỳnh Lam xong, lại ngồi đờ ra rất lâu, rồi mới bảo "Vậy, ra sau núi nhé."

Lúc ra ngoài, trời đã đổ tuyết. Cao Khôn đội mũi cho Lý Huỳnh Lam, hai người cùng nhau xuyên qua rừng cây đã héo rũ, con đường uốn lượn đi khoảng mười phút mới ra sau núi, chỉ thấy một phần mộ lấp ló xuất hiện đằng xa.

Cao Khôn không dám nắm chặt tay Lý Huỳnh Lam, đành cắn răng, chậm rãi tới gần.

Nấm mồ này dùng đất trát thành, phía trước không có bia đá gì hết, chỉ có một khối gỗ nhỏ dựng thẳng lên, qua năm tháng, tấm gỗ kia đã hơi mục rữa, hiện giờ chỉ còn mơ hồ nhìn được hai chữ 'Hà Xảo' trên đó, bút pháp có chút ngây ngô, mà lại rất quen thuộc với Lý Huỳnh Lam, nhưng nó đã mờ lắm rồi, trông không rõ nữa.

Cao Khôn dừng lại trước phần mộ nọ, Lý Huỳnh Lam nhìn vẻ

mặt nghiêm nghị của anh, định lùi sang một bên, nhưng Cao Khôn không buông tay.

“Không sao”, anh nói “Mẹ anh… cũng sẽ thích em.”

Bọn họ vội vàng tới đây, chẳng chuẩn bị bất luận thứ gì, không có đồ cúng, hay vàng mã, chỉ có hai tay trống trơn và trái tim run rẩy.

Cao Khôn không nói gì, anh cứ đứng như vậy, mặc cho gió gào thét chung quanh, lưng vẫn thẳng tắp, cả người tỏa ra khí tức lạnh lẽo hệt như thời tiết bên ngoài, quay đầu nhìn người bên cạnh chỉ thấy khuôn mặt của cậu lạnh tới tím tái, nhưng không hề nói một lời.

Cao Khôn thầm hoảng hốt, nhấc đôi chân đã cứng ngắt lên, cuối cùng chỉ nói một câu “Mẹ, bây giờ con đang đi học trên thành phố U, sắp lên đại học rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi, về sau… cũng sẽ ổn, mẹ yên tâm, mẹ yên tâm…”

Ba chữ cuối cùng anh lặp lại hai lần, vừa có vẻ như đang phóng đại, lại hệt một lời cam đoan, giọng nói anh rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi từ đều có trọng lượng, giống như nhưng rung động trong lồng ngực vậy.

Cho tới khi lớp tuyết dưới chân như đã dày hơn một tầng, Cao Khôn rốt cuộc mới xoay người, dẫn Lý Huỳnh Lam rời khỏi nơi này.

Trên đường về, không một ai mở lời, mãi đến khi trở về căn nhà đổ nát, sắc trời đã tối, Cao Khôn vội ra ngoài chẳng biết đào đâu ra mấy củ khoai lang, anh nhóm lửa, nướng cho Lý Huỳnh Lam ăn.

Đây là lần đầu Lý Huỳnh Lam ăn món này, tuy nóng bỏng cả miệng, nhưng mùi thơm ngọt ngào vẫn khiến cậu mê mẩn.

Sắp tới giờ đi ngủ, Cao Khôn đi chuẩn bị nước ấm, còn đốt giường sưởi, sau đó lấy ra một cái chìa khóa duy nhất còn sót lại trong phòng mở tủ gỗ, ôm một đống chăn bông ra, tới trải giường. Chiếc chăn bông này cũng không phải mới, lại còn có mùi ẩm thấp giống hệt như trong phòng, nhưng Lý Huỳnh Lam biết không có điều kiện, nên không tỏ vẻ ghét bỏ gì hết.

Dưới ánh đèn nhạt nhòa, hai người gấp áo của mình làm gối đầu, Lý Huỳnh Lam chui vào ổ chăn trước, cảm thấy cho dù dưới thân rất cứng, nhưng vẫn coi như ấm áp, mà Cao Khôn vừa cởi áo lên giường, lúc này mới thấy trên cánh tay trần của anh có một dấu răng rõ mồn một. Lý Huỳnh Lam nhớ tới chuyện ban nãy người đàn bà điên cắn Cao Khôn, rõ ràng lúc đó anh mặc áo măng tô, thế nhưng vết cắn của bà ta vẫn khiến tay anh bầm lên, mới biết đối phương dùng lực mạnh như thế nào.

Cao Khôn cũng chẳng hề phát giác, thẳng tới khi nằm vào trong chăn, cảm thấy trên cánh tay hơi ngưa ngứa, lấy đầu ngón tay gãi nhẹ lại có vẻ hơi rát, anh mới cúi đầu nhìn, thấy Lý Huỳnh Lam nắm tay mình, thì kéo tay cậu vào ngực, rồi giải thích "Cô của anh… thần kinh hơi có vấn đề, cô không thích gặp người, nhưng chưa bao giờ thấy bị kích thích như hôm nay."

Khuôn mặt Lý Huỳnh Lam lộ vẻ nghi hoặc.

Cao Khôn nói "Hồi bé cô ấy bị bệnh, sau chữa khỏi nhưng lại hơi trì độn, giờ cũng lớn tuổi rồi, hình như càng ngày càng nghiêm trọng."

Lý Huỳnh Lam nhớ tới người đàn nọ tuy rằng tóc tai rối bù, nhưng cũng nhìn ra được khuôn mặt tương đối thanh tú, hồi trẻ có vẻ rất đẹp.

Hình như đoán ra Lý Huỳnh Lam đang nghĩ gì, Cao Khôn mới nói "Hồi đó dượng anh đồng ý kết hôn với cô cũng là vì chuyện

đó, cuộc sống trong thôn còn khó khăn nên chẳng thể kén cá chọn canh được, có thể tìm được một gia đình đồng ý chăm sóc cho đã là tốt lắm rồi, chẳng qua tính tình dượng không được tốt lắm, còn trọng nam khinh nữ, thế mới…"

Cao Khôn không nói tiếp, nhưng Lý Huỳnh Lam cũng đoán ra, vợ chồng họ bát hòa, lại liên lụy tới đứa bé gái, cuộc sống bần cùng hiện giờ liệu có thể đổ tại ai?

"Trọng nam khinh nữ…" Lý Huỳnh Lam lặp lại từ này, sau đó nói "Ông ngoại em cũng thế."

Đột nhiên cậu lại nói tới vấn đề này, Cao Khôn có chút bất ngờ, nhưng bởi vì tình huống nhà họ Lý rõ ràng tới mức đó, nên bình thường anh không tò mò, chỉ cảm thấy Lý Nguyên Châu là một người có tư tưởng truyền thống trong một gia đình thượng lưu mà thôi.

"Là vì… bà ngoại em à?" Cao Khôn cẩn thận hỏi.

Lý Huỳnh Lam lắc đầu "Vì bản thân ông thôi."

Cao Khôn không hiểu.

Lý Huỳnh Lam nói "Ông ấy một mình nuôi con gái, nếu không thương, thì chẳng phải là bản thân thất bại rồi sao?"

Hóa ra Lý Nguyên Châu và bà ngoại của Lý Huỳnh Lam ngày ấy chia tay, thời đó nào có khái niệm ly hôn, hai người chỉ đơn giản tách nhau ra sống mà thôi. Lý Nguyên Châu ngày ấy bận rộn làm ăn, không có thời gian chăm sóc con cái, vả lại, từ khi chúng còn nhỏ, ông đã không ưa tính tình vừa nát lại vừa kém của Lý Càn, còn Lý Linh thì luôn trầm lặng đến đáng sợ, so với hai người ấy, Lý Tiểu Quân đáng yêu hơn nhiều. Hồi ấy, Lý Nguyên Châu đã nuông chiều con gái hơn, đến lớn vẫn là như vậy. Tuy nói muốn chăm con nhưng công việc quá bận rộn, không thể

quản lý nhiều chuyện sinh hoạt ở nhà được. Tuy biết Lý Tiểu Quân lúc nào cũng mang phiền toái đến cho ông, nhưng thời gian dạy dỗ còn chẳng có, vậy nên chỉ có thể thỏa mãn con gái bằng cách cho chị tiêu xài phung phí, chờ tới khi quay lại nhìn, đã không còn kịp nữa rồi.

Sau khi bà ngoại Lý Huỳnh Lam qua đời, công việc của Lý Nguyên Châu cũng ổn định hơn, cũng sẵn sàng bỏ thời gian chăm sóc người nhà. Ấy vậy mà quan hệ của ông với hai đứa con trai vẫn không tốt lắm, còn Lý Tiểu Quân tiếp tục gây thất vọng cho ông, nhưng đối với Lý Nguyên Châu, chị vẫn là người thân cận với ông nhất. Tính cách người họ Lý trời sinh đã lạnh nhạt, ngay cả con cái cốt nhục còn lúc xa lúc gần, Lý Nguyên Châu như vậy, Lý Tiểu Quân như vậy, Lý Càn, Lý Linh cũng đều như vậy, có lẽ một ngày, Lý Huỳnh Lam cũng trở nên như vậy thôi.

Cao Khôn không ngờ Lý Huỳnh Lam tuổi nhỏ như vậy đã biết nhiều chuyện như thế, so với anh lớn như thế này rồi mà nhiều vấn đề còn chẳng rõ nữa là. Cao Khôn cảm thấy bản thân vừa là thầy giáo, vừa là anh trai, cũng vừa là bạn bè của Lý Huỳnh Lam. Sinh hoạt hằng ngày của cậu vốn dĩ thiếu hụt như vậy, tương lai tính cách nhỡ cũng thiếu hụt như vậy thì sao. Cao Khôn vừa nghĩ đã thấy khổ sở, chỉ là Lý Huỳnh Lam lại không thấy như vậy, Cao Khôn cũng chẳng biết đây là may mắn hay không nữa.

Không khí trầm mặc một lúc, chợt thấy Lý Huỳnh Lam nói "Đến anh."

Cao Khôn sửng sốt "Cái gì?"

"Không kể à? Em ngủ đây" Lý Huỳnh Lam kéo kéo chăn.

Cao Khôn im lặng, thẳng cho tới khi mí mắt Lý Huỳnh Lam díu tịt lại rồi, mới thấy anh mở miệng.

“Mẹ của anh… rất tốt.”

Lý Huỳnh Lam mở mắt, không nói gì.

Cao Khôn lại nói “Mẹ rất khéo tay, nấu ăn rất ngon, còn may quần áo cho anh nữa. Mẹ chưa từng đi học, nhưng bà ấy biết rất nhiều thứ, còn kể cho anh rất nhiều câu chuyện. Cuộc đời bà ấy đi xa nhất là ra ngoài tỉnh, nhưng bà ấy vẫn luôn nói cho anh biết, thế giới bên ngoài rất lớn, còn bảo anh cố gắng đi ra ngoài đó mà xem, rồi dẫn bà theo với…”

Giọng nói của anh lúc này, ngoài ý muốn, lại nhẹ nhàng vô cùng, trái tim của Lý Huỳnh Lam cũng như thắp lên một ngọn lửa nhỏ, chỉ tiếc Cao Khôn từ chỗ này ra ngoài, thấy được bao nhiêu điều hay, thế nhưng đợi đến lúc anh trở về, muốn nói cho bà bên ngoài đẹp từng nào, tốt từng nào, nhưng bà ấy rốt cuộc không nghe nữa rồi.

Lý Huỳnh Lam hỏi “Là chuyện gì thế?”

“Mẹ anh tự biên, em có muốn nghe không?”

Lý Huỳnh Lam lập tức “Vâng”, bởi vì từ nhỏ tới lớn, chưa từng có người kể chuyện cho cậu nghe.

Trong đêm đông lạnh lẽo, hình ảnh rất nhiều heo con, cún con, hổ con tràn ngập trong đầu cậu, thẳng chó tới khi cậu đi vào giấc ngủ sâu.

Cậu mơ thấy một giấc mộng, trong mộng cậu trở thành em trai của Cao Khôn. Bọn họ có một người mẹ, là người phụ nữ rất xinh đẹp và dịu dàng, có tiếng cười hòa ái và giọng nói mềm mại, bà ấy sẽ đứng đợi ngoài cổng trường đón mình lúc tan học, sẽ làm một bàn đầy đồ ăn vào bữa tối, sẽ kể chuyện cho mình trước khi đi ngủ, sau đó còn dặn cậu không được đá chăn, chờ tới sáng hôm sau sẽ gọi cậu dậy để tới trường.

Chỉ là, Lý Huỳnh Lam càng ngủ càng lạnh, cậu chờ mãi nhưng không thể đợi được đôi tay ấm áp kia. Lý Huỳnh Lam run cầm cập, rốt cuộc không thể chịu nổi mà thức giấc, rời giường tìm kiếm. Kết quả, căn phòng chỉ còn một mình cậu, không có mẹ, không có Cao Khôn, chỉ có một mình cậu…

Lý Huỳnh Lam giật mình đột ngột mở mắt, cậu thở hổn hển vài cái rồi đưa tay sang bên cạnh sờ soạng. Trống rỗng. Đêm đông vắng lặng, Cao Khôn bên cạnh không thấy, trong căn nhà cỏ rách nát, chỉ còn lại một mình Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam kéo chăn bông trên người, cuộn tròn cơ thể lại, kinh ngạc trừng mắt nhìn bóng đêm đen như mực phía trước. Không biết đã qua bao lâu, mới nghe thấy tiếng cửa mở, một bóng người cao lớn đi tới.

Cao Khôn rón rén bước vào, còn sợ đánh thức Lý Huỳnh Lam, ai ngờ lên giường rồi quay đầu lại đã thấy đôi mắt rất lớn, anh giật mình.

“Em, sao em lại tỉnh?”

Lý Huỳnh Lam nhìn thẳng vào Cao Khôn.

Cao Khôn nói “Củi không nhiều, anh đi đốt thêm.”

Trên người Cao Khôn đúng là có mùi khói, còn có một mùi hương cỏ cây thản nhiên, chỉ là ngày đông khắc nghiệt như vậy tìm đâu ra cây cỏ.

Lý Huỳnh Lam vỗ tay Cao Khôn “Đi đốt củi mà lạnh thành vậy sao.”

Cao Khôn mỉm cười, nắm tay của Lý Huỳnh Lam, đáp “Còn đi nhà cầu nữa.”

Lý Huỳnh Lam không nói chuyện.

Cao Khôn thấy cậu có vẻ hơi run rẩy, vội vàng đưa tay ra ôm lấy "Sao thế? Có lạnh không?"

Lý Huỳnh Lam ngập ngừng "Em gặp ác mộng…"

Cao Khôn vỗ vai cậu "Đừng sợ, có anh ở đây, yêu ma quỷ quái đều chạy hết." Cứ như lúc kể chuyện vậy, ngữ khí của Cao Khôn còn giống như đang dỗ trẻ con.

Lý Huỳnh Lam lại nói "Em không sợ quỷ, trên đời này căn bản là không có quỷ."

Cao Khôn cúi đầu nhìn cậu.

"Nhưng em từng đọc một cuốn tiểu thuyết, nó nói thật ra điều đáng sợ nhất là con người, trong lòng họ có quỷ, con quỷ đó lấy thứ quý giá nhất rồi uy hiếp con người, có đôi khi chúng ta biết rõ là giả, nhưng vẫn cứ sợ hãi." Lý Huỳnh Lam nhìn anh "Anh có gặp ác mộng không?"

"Không" Cao Khôn dời mắt sang chỗ khác, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ "Trước kia có, nhưng bây giờ thì không."

"Lúc nào cũng không à?" Lý Huỳnh Lam hoài nghi.

Câu trả lời của Cao Khôn là một cái nhếch miệng, Lý Huỳnh Lam không rõ anh có ý gì, cậu chỉ biết nương theo ánh mắt của Cao Khôn nhìn ra những bông tuyết không ngừng bay xuống bên ngoài cửa sổ…

Hôm sau, hai người dự định lên chuyến bay lúc giữa trưa. Vừa rời giường đã dọn dẹp đồ đạc rồi lên huyện bắt xe tới sân bay. Trước khi đi, Cao Khôn còn ghé qua nhà cô, người ra tiếp là em

họ anh. Cô bé có vẻ hướng nội, rất ít nói, nhưng xem ra khá thân với Cao khôn. Chỉ là đang nói hai câu, bỗng đẩy Cao Khôn đi, kêu "Mẹ của em về rồi, anh đi nhanh đi."

Cao Khôn mới lùi hai bước còn chưa kịp xoay người, quả nhiên thấy một bóng người từ xa đang chạy lại gần. Chẳng hiểu tại sao tính tình của cô anh so với trước còn điên hơn, cứ gặp Cao Khôn lại đòi đánh, thím anh đứng ngay phía sau, cùng em họ anh và Lý Huỳnh Lam ngăn cản nhưng vẫn không được.

Chỉ thấy Cao Quyên như sư tử cái, hét khàn cả giọng "Đánh chết mày! Đánh Chết mày... Thằng súc sinh... Sát tinh... Thằng súc sinh... Cao Khôn mày là thằng súc sinh... Sát tinh!"

Sức của bà ta rất lớn, Cao Khôn giống như ngày hôm qua chỉ đứng đực ra đó, vì không có người ngăn nổi, Cao Quyên mở miệng cắn lên tay anh.

Lý Huỳnh Lam nóng vội, thế lại đưa tay mình ra cản.

Còn chưa tiếp xúc, Cao Khôn rốt cục cũng đưa tay ra đẩy Cao Quyên, tốc độ vô cùng nhanh, tất cả mọi người đều không kịp nhìn, tới khi hoàn hồn thì người đàn bà kia đã ngã sấp dưới mặt đất.

Lần này, Cao Quyên như gặp mộng, thím và ông dượng béo phía sau thấy vậy đều giật mình. Lúc sau, ông dượng mới hùng hổ bước tới.

Đang định mở miệng, một chiếc xe nhỏ bỗng dừng lại trước ngôi nhà, Cao Trọng Thủy bước xuống.

Cao Trọng Thủy thấy Cao Quyên ngã sấp xuống, lại nhìn Cao Khôn bên cạnh, ánh mắt như đao.

Ông dượng béo đương định cáo trạng với y, Cao Trọng Thủy lại

thấp giọng nói “Ở đây có người ngoài, đừng có dọa người ta.” Rồi quay sang Cao Khôn “Đi à?”

Cao Khôn gật đầu.

Cửa sổ chiếc xe nọ kéo xuống, một gã mặt chữ điền nhòm ra ngoài cửa sổ, cười nói “Đúng lúc ta định lên huyện, tiện đường đưa bọn mi đi.” Gã nhìn Cao Khôn, rồi đưa mắt về phía Lý Huỳnh Lam phía sau, cười tới sáng lạn.

“Không cần…”

Cao Khôn nhướng mày, đang từ chối, nhưng chú anh lại nói “Ý tốt của ông chủ Trần, đừng có mà không nhận, lên xe đi, chúng ta còn vội đi làm nữa.” Nói Xong cũng chẳng để ý tới Cao Khôn, trực tiếp ngồi lên xe chờ.

Thấy hai đứa trẻ vẫn đứng nguyên tại chỗ, thím anh vội tới đẩy người “Có xe cũng đỡ vất vả hơn, còn tới trường cơ mà, cháu không vội, nhưng người nhà cậu bé kia cũng sốt ruột chứ.”

Nghe vậy, sự kiên trì của Cao Khôn rốt cuộc cũng lay động, đang định quay đầu thì thím anh lại kéo lên xe, rồi lấy một xấp tiền mặt đưa cho Cao Khôn. Cao Khôn nào dám thu, thím anh chỉ nói anh lên đại học nhất định phải dùng, trong nhà vẫn còn dư ít tiền để dùng, về sau gửi thêm cho anh một chút nữa. Cao Khôn chết cũng không nhân, hai người dây dưa tới nửa ngày, vẫn là Cao Trọng Thủy chờ tới phát bực, thím anh lúc này mới chịu tha, còn dặn Cao Khôn nếu thiếu tiền nhất định phải nói cho bà, một mình anh sống ngoài đó chật vật quá.

Cao Khôn cứ nói với bà là không sao đâu, rồi lại cảm ơn bà, lúc này mới kéo Lý Huỳnh Lam lên xe. Nhưng còn chưa kịp chào tạm biệt người thím, chiếc xe đã phóng đi mất.

Quyển 2 - Chương 53: Về quê – Kỳ 3

DTV-EBOOK

Mọi người cùng lên xe ông chủ Trần, một chiếc bán tải nhỏ đời cũ, song trong thôn mà sở hữu được thế này đã là thuộc vào hàng thượng lưu. Ông ta ngồi trên với lái xe, Lý Huỳnh Lam với Cao Khôn phải chen nhau ở hàng sau. Tuy dáng người cậu nhỏ nhắn nhưng chen ba người một hàng cũng không khỏi cảm thấy bức bách khó chịu.

Gã tài xế hẳn cũng là người trong thôn, bị hói, vừa gặp Cao Khôn đã lớn tiếng nói: "Khôn Tử bao nhiêu năm rồi không thấy mi về quê, giờ trông khác xưa nhiều ha."

"Người trong nhà Trọng Thủy toàn dân to cao, hơn nữa tên nhóc này còn vào thành phố, tất nhiên phải khác cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này của chúng ta rồi." Ông chủ Trần rút điếu thuốc bỏ lên miệng hút, liếc mắt từ gương chiếu hậu nhìn Cao Khôn xong lại lướt về phía Lý Huỳnh Lam.

Gã hói đầu nói: "Ông chủ Trần cũng có giống tụi tôi đâu, hồi xưa ông còn rời thôn lên huyện làm ăn, lâu lâu mới về được một chuyến, tụi tôi ngày đó ít học một chữ bẻ đôi cũng chẳng biết, còn phải nhờ theo ông mới lăn lộn được nữa mà."

Cao Trọng Thủy cũng vội gật đầu lia lịa: "Phải phải, ông chủ Trần lại khiêm tốn rồi, cũng là người trần mắt thịt xuất thân như nhau, vậy mà ông đi đâu cũng ăn nên làm ra cả."

"Trọng Thủy, chú cũng khiêm tốn quá đấy", ông chủ Trần cười ha hả, "Thằng nhóc này mốt lên đại học, về sau học thành tài thể nào chú cũng phải cười trộm cho xem."

Gã hói đầu là một tên lanh trí, mắt thấy ông chủ Trần ra

chiều coi trọng Cao Khôn, mặc dù trong lòng khinh thường nhưng cũng không khỏi đón gió hùa theo: “Còn lên đại học nữa hả, thế còn kinh hơn bọn ta nhiều nữa, ai ai cũng bảo phải học từ bé lớn lên mới có kết quả tốt, nhưng nhìn Khôn Tử mà xem, hồi bé nghịch ngợm chẳng kém đứa nào, giờ lớn lại có tiền đồ hơn ai hết.”

“Mấy chuyện hồi nhỏ không cần nhắc…” Cao Trọng Thủy nghe vậy nét mặt thoắt cái đông cứng, đoạn lúng túng nói.

Lý Huỳnh Lam từ lúc lên xe đã ngẩn người, thật ra cậu còn đang mải nghĩ đến sự tình bên trong việc Cao Quyên đuổi đánh Cao Khôn ban nãy. Cao Khôn từng bảo Cao Quyên không phân biệt được ai với ai, nhưng trước khi xung đột xảy ra Cao Quyên còn nhận thức chính xác Cao Khôn rồi mới ra tay. Trước ánh mắt tràn ngập oán hận, tiếng hét khàn cả giọng ấy, ngay lúc đó cậu đã cho rằng cô ta còn muốn ăn tươi nuốt sống luôn cả Cao Khôn. Người bị bệnh tâm thần giết người không phạm pháp, nếu một ngày nào đó cô ta lại mất đi lý trí, thật sự cầm hung khí tấn công Cao Khôn thì cô ta chẳng khác nào như một quả bom hẹn giờ chỉ trực chờ bùng nổ. Lý Huỳnh Lam từ suy nghĩ đó mà giật mình hoảng sợ, không ngờ cậu lại miên man tự dọa bản thân.

Cậu vội quay sang nhìn Cao Khôn, đã thấy nét mặt nghiêm nghị của anh, chỉ im lặng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ mà không nói lời nào, môi mím chặt thành một đường thẳng sắc bén.

Cậu kéo kéo tay Cao Khôn, làm cho đối phương nghiêng đầu qua, cậu khẽ giọng hỏi: “Anh hồi nhỏ…” Lời nói ra chỉ rõ được nửa câu đầu, tiếng động cơ máy móc bên ngoài đã nuốt mất nửa câu sau.

Cao Khôn còn chưa lên tiếng, ông chủ Trần đằng trước đã đá đá gã hói đầu nói: “Nghe chưa, vị khách bé nhỏ của chúng ta muốn biết kìa, chú còn không mau nói.”

Gã hói đầu cũng bất chấp biểu tình Cao Khôn với Cao Trọng Thủy thế nào, vội vàng như thể muốn lật đổ hết hạt đậu trong hũ ra ngoài.

“Khôn Tử ấy à, vừa nhìn cái là biết người nhà họ Cao, tính tình hồi bé giống với cô nó và ba nó y như đúc, ta nói, trước kia đám con nít trong thôn chỉ cần thấy nó đã sợ té, ể, đâu chỉ mấy đứa trẻ con, tôi còn từng thấy mấy đứa lớn tới mười bảy mười tám rồi cũng bị nó lúc đó mới mười hai tuổi đuổi đánh thẳng một đường từ đầu thôn tới tận cuối thôn hệt như gà con, rắm cũng chẳng dám đánh một cái.”

Ông chủ Trần nghe xong cười hô hố.

Gã hói đầu lại chau mày: “Thế ông không tin tôi à, tôi không có nói đùa đâu, thằng út nhà ông Vương hàng xóm đó, chính là cái đứa hai ngày trước chúng ta gặp ấy, giờ cái chân kia của nó hơi bị thọt, là bởi hồi xưa bị Khôn Tử lấy gậy trúc đập gãy chứ đâu, anh Thủy nói xem đúng thế không.”

Nét mặt Cao Trọng Thủy co rút đến lợi hại, không lên tiếng đáp lời.

Lý Huỳnh Lam lại có phần ngạc nhiên nhìn Cao Khôn, mà vẻ mặt anh vẫn không thay đổi, giống như câu chuyện kia chẳng can hệ gì tới mình.

“Nhìn không ra, đúng là ghê gớm thật.” Ông chủ Trần sâu xa nói.

Gã đầu hói chẳng khác nào một đứa nhỏ được khen học giỏi, thái độ như đang kể truyện cười vậy, càng nói càng hăng, lại chẳng biết đâu là giới hạn nên dừng, thế mới nói sai một ly đi một dặm, chỉ cần thiếu suy nghĩ một chút thôi cũng đủ đi sai đường hết cách quay đầu lại.

“Hồi đó chị Hà Xảo còn khỏe, ông chủ Trần chưa biết, thì mẹ nó còn quản được nó, nhưng sau này chị Hà Xảo không còn sức quản, nó không gây chuyện nữa thật đúng là nhờ ông trời có mắt.”

Ông chủ Trần đột nhiên hỏi: “Vậy cha đâu? Cha là Cao Bá Sơn à? “

Lý Huỳnh Lam liền phát giác Cao Trọng Thủy kế bên mình hơi cứng ngắc, mà Cao Khôn vẫn ngồi yên không hề có phản ứng.

“Ờ phải, lúc đó ông còn trong thôn nhỉ, chắc cũng có ấn tượng…” Gã hói đầu cùng ông chủ Trần nhìn nhau cười, “Hồi đó anh Bá Sơn bản lĩnh quá trời ha, ban ngày vừa mới ra thôn, nhà ai cũng chẳng dám mở cửa, ai mà ngờ được còn không địch nổi thằng con.”

“Cha mà còn sợ con á?” Ông chủ Trần làm như không dám tin.

Gã hói đầu cũng không tin nổi: “Ông chưa thấy đâu, tôi thì thấy rồi này, Khôn Tử này còn có thể cầm cục gạch phang thẳng lên mặt cha nó——.”

“Hói đầu” Cao Trọng Thủy rốt cuộc nghe không nổi nữa, hắn phát giác tên hói đầu này thực tế là đang cố ý hạ bệ nhà họ Cao trước mặt ông chủ Trần, “Chuyện quá khứ rồi, đừng để ông chủ Trần chê cười.”

Gã hói đầu cũng thấy mình nói chuyện không biết lựa lời, nhưng gã dám không cố kỵ mà nói ra hết như vậy là vì Cao Trọng Thủy cũng không tệ mạt như ông anh mình năm đó, gia cảnh thì tàm tạm, không sợ gặp bất trắc. Về phần Cao Khôn, người có học tất nhiên lá gan cũng nhỏ, hơn nữa lần này đi rồi sẽ ít khi về đây, nói móc hai câu cũng đâu mất miếng thịt nào.

“Ý tôi nói Khôn Tử bây giờ không thể so với trước kia, năm đó bà Trương còn sống cũng từng bảo nó ‘Vận số không tốt, trong mệnh có chữ sát’, các người ai cũng cho là đúng, còn muốn tôi tin thời buổi giờ cũng có mấy chuyện mê tín dị đoan này á, dù sao tôi cũng chẳng tin, ông tin không ông chủ Trần?”

Vừa rồi lúc Cao Quyên lên cơn mắng chửi Cao Khôn, mọi người ở đó đều nghe rõ, giờ hói đầu lại nói không tin, khác nào càng muốn nói cả nhà họ Cao đều hồ đồ, ông chủ Trần liếc mắt cười, điếu thuốc kia đã bị ông ta rít gần hết, đoạn mở cửa sổ phun một tiếng “phụt” ra ngoài.

“Mấy thứ vận mệnh này, nếu tin thì cho là có còn hơn không, nếu không tin thì bị cho là kì thị tín ngưỡng.”

Ông chủ Trần trả lời một câu như có như không khiến gã hói đầu nghe xong phải gật gù, lại chỉ vào vật nằm trong góc xe nói: “Ông chủ Trần cũng có tâm thật, thành tâm thì cũng sẽ linh nghiệm đấy.”

Mọi người không khỏi nhìn qua, chỉ thấy một tượng phật bằng đá nhỏ chừng đồng xu treo gần cửa xe, theo xóc nảy lắc lư qua lại, trông khá vui mắt.

“Ấy, món này….nhìn quen thật.” Cao Trọng Thủy lên tiếng hỏi “Từng thấy ở đâu ấy nhỉ?”

“Tôi cũng quên thỉnh được ở đâu rồi, chắc là miếu thổ địa trong huyện.” Ông chủ Trần sờ sờ tượng phật bằng đá nọ, cười đến nghiền ngẫm.

Gã hói đầu đoán chừng Cao Trọng Thủy có ý muốn nói lảng sang chuyện khác, lại lẳng lặng cứa hắn một nhát: “Anh Thủy cũng mau đi cầu một cái đi, biết đâu chừng anh có duyên, cầu được Bồ Tát phù hộ cho Cao Khôn có hi vọng thi đỗ đại học, nhà

họ Cao từ đó mà cũng nở mặt nở mày."

Tức thì sắc mặt Cao Trọng Thủy đen kịt một mảnh, mà Cao Khôn từ đầu chí cuối đều chưa nói một lời, đến tận khi Lý Huỳnh Lam nhỏ giọng nói một câu: "Em muốn nôn", bấy giờ Cao Khôn mới có biểu tình.

"Khó chịu lắm phải không, hói đầu, mở cửa sổ mau." Ông chủ Trần vậy mà phản ứng còn nhanh hơn Cao Khôn.

Nhưng Lý Huỳnh Lam lại không thèm để ý tới gã, chỉ hướng Cao Khôn nói lại: "Khó chịu, muốn nôn."

Cao Khôn xem xét bên ngoài "Dừng ở đây đi."

Ông chủ Trần lại không vừa ý: "Còn một đoạn nữa, phải đi xa lắm."

Cao Khôn nói: "Không phiền, chúng tôi vừa lúc hít thở không khí."

"Mi thì đi được, nhưng vị khách nhỏ này da thịt non mềm sao chịu nổi gió trời phía Bắc." Ông chủ Trần miệng thì cười, ánh mắt lại dừng trên gương mặt tinh xảo của Lý Huỳnh Lam.

Cao Trọng Thủy cũng muốn lên tiếng, Cao Khôn cứ vậy thì có hơi không nể mặt ông chủ Trần, kết quả Cao Khôn lại nói thẳng với gã hói đầu: "Đến ngã rẽ phía trước, cho chúng tôi xuống."

Gã hói đầu không đợi đến chỗ ngã rẽ, chẳng rằng chẳng nói đạp phanh một cước dừng ngay giữa đường.

Cao Khôn cũng không để tâm, mặc kệ ông chủ Trần còn đang bất ngờ, anh chỉ gật đầu với Cao Trọng Thủy, rồi mở cửa xe nắm tay Lý Huỳnh Lam bước xuống, chờ đến lúc bọn họ đã đi được một khoảng xa, sau lưng mới vang lên tiếng động cơ nổ máy đi

qua.

Ngoài trời tuyết đã ngừng rơi, nhưng trên đường vẫn còn tàn tích đọng lại, đặt chân xuống là đủ ngập qua giày, muốn bước khi cũng không khỏi gian nan. Cao Khôn chỉnh khăn quàng và mũ len lại cho Lý Huỳnh Lam rồi nói: “Đường thế này không dễ đi, ở đây lại không có xe, còn nửa tiếng để đến sân bay, lên đây anh cõng em.”

Lý Huỳnh Lam không đồng ý, Cao Khôn lại đến thẳng phía trước ngồi xổm xuống.

Lý Huỳnh Lam lưỡng lự một chốc rồi cũng nằm sấp lên, Cao Khôn nhẹ nhàng nâng cậu đứng dậy, vững vàng đi từng bước.

Lý Huỳnh Lam rúc vào cổ anh, yên tĩnh nhìn làn sương trắng từ nhịp thở của anh tuần hoàn trước mắt.

“A Khôn…” Lý Huỳnh Lam gọi một tiếng, từ khi nghe Triệu Đồng Đồng kêu như vậy, cậu cũng muốn. Mới đầu Cao Khôn nghe còn hơi chưa quen, song hiếm khi có dịp Lý Huỳnh Lam kiên trì thế này, dần dà rồi cũng quen.

“Ừm?”

Lý Huỳnh Lam lại không nói gì.

Cao Khôn cũng không hỏi.

Có điều đi chưa được vài bước, Lý Huỳnh Lam lại gọi anh.

Cao Khôn cúi đầu, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Xin lỗi, bắt em chịu khổ rồi.”

Lý Huỳnh Lam nâng mắt, nghiêng sang nhìn chiếc mũi cao thẳng của anh, cánh môi hơi mỏng khẽ động.

“Thật ra…em có thể tìm gia sư khác dạy kèm… anh không phải một thầy giáo tốt.”

“Trước kia anh hay đánh nhau lắm sao?” Lý Huỳnh Lam hỏi, giọng điệu vô cùng bình thản.

Cao Khôn gật gật đầu.

“Vì sao?”

“Bọn họ thường đến nhà ăn trộm đồ, còn phá hư rẫy nhà anh.”

Lý Huỳnh Lam cũng không ngốc, nếu chỉ có mấy đứa trẻ con ngẫu hứng phá phách thì tính toán với nhau chút là xong, thế nhưng theo lời của gã hói đầu vừa nói ban nãy, thì nhà Cao Khôn cũng có mâu thuẫn với không ít người trong thôn, người ngoài nào nghe đều sẽ thấy rất kỳ lạ.

Quả nhiên, Cao Khôn dừng một lúc lâu mới nói: “Bọn họ muốn đòi nợ nhà anh, nhưng trong túi mẹ anh không còn đồng nào, hơn nữa cũng không phải mẹ mượn, dựa vào cái gì mà bắt mẹ trả?”

“Cho nên anh đánh bọn chúng?”

“Phải, oan có đầu nợ có chủ, bọn họ không đòi được tiền, liền tìm đến nhà anh, nếu nhà anh không trả, bọn họ sẽ không để yên.”

“Làm sao mà anh đánh lại được?”

Về phần ai là người mượn thì không cần nhắc tới, nếu hắn ta còn có lương tâm cũng không đến nỗi để xảy ra cảnh người khác đến ức hiếp vợ và con trai mình. Cao Khôn cho rằng cậu sẽ tiếp tục truy vấn, nhưng kết quả lại chú ý đến một điểm có hơi kỳ

quái, anh cũng không giấu diếm nói.

“Lúc đầu thì đánh không lại, nhưng nhờ qua ngày ngày tập luyện thể lực, với lại chỉ cần em không sợ, bọn chúng sẽ sợ em.”

Cao Khôn bình thản nói ra, nhưng trước mắt cậu xuyên qua màn tuyết lại thấy được thân ảnh của một cậu bé trong sân nhà đổ nát, bị vây quanh giữa đám người, hết lần này tới lần khác bị vật xuống sau một hồi hỗn chiến, mà vẫn kiên trì đứng lên, mang một thân đầy thương tích vẫn không lùi bước, cậu hiểu được vì sao anh vẫn không nhân nhượng, vì anh còn một người quan trọng nhất cần phải bảo vệ. Lý Huỳnh Lam nghĩ nếu cậu thật sự muốn biết thêm, chắc chắn sẽ nghe được những chuyện kinh khủng xót xa hơn nữa, nỗi hận ấy, đau đớn ấy, có lẽ Cao Khôn sẽ nói hết cho cậu nghe, nhưng mà cậu có chút… không dám.

“Chỉ là mẹ không thích anh như vậy, nên anh đã hứa với bà về sau nếu có thể không đánh thì sẽ không đánh.” Cao Khôn cười cười, như đang nhớ về một hồi ức ấm áp.

“Ừ, mẹ anh nói đúng đấy.” Tiểu đại nhân Lam Lam cũng gật gật đầu, rồi lại nói: “Nhưng cũng phải xem mình đối phó ai đã, có vài người xấu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Cao Khôn ngẩn ra, ý cười càng sâu.

o O o

Cuối cùng sau thời gian dài chiến đấu với con đường ngập tuyết cũng đến được sân bay, lại qua nửa ngày xóc nảy, xế chiều hai người mới về tới được thành phố U, đi về hướng hoa viên Lục Nham, bấy giờ Lý Huỳnh Lam mới thấy mình như vừa trải qua một giấc mộng ở nơi hoang vu, những nơi trong mơ ấy với cuộc sống của cậu như hai thế giới hoàn toàn khác. Ở nơi đó, Lý Huỳnh Lam cố gắng giả như không có việc gì, tận đến khi trở về

không gian quen thuộc mới không thể không thừa nhận sự thật. Trong chuyến đi xa này, lúc nào tâm tình cậu cũng trong tình trạng căng thẳng, rõ là nơi đó chẳng có gì, mà lại khiến Lý Huỳnh Lam cảm thấy luôn tồn tại một cỗ áp lực vô hình, thậm chí đôi khi còn rợn sống lưng, cậu cũng tinh tường nhận ra, tâm trạng Cao Khôn cũng không sáng sủa hơn là bao.

Cậu cảm thấy quyết định cùng Cao Khôn về quê lần này, đối với hai người mà nói là một sai lầm, nhưng trong lòng Lý Huỳnh Lam lại muốn hiểu biết rõ hơn về đối phương, dù anh cũng không giấu cậu việc gì, chỉ cần Lý Huỳnh Lam hỏi, thì anh luôn thành thật trả lời. Thế nhưng, có lúc cậu vẫn thấy Cao Khôn còn cách xa mình lắm. Đa mưu túc trí như Lý Nguyên Châu, thông minh tinh quái như Lý Tiểu Quân, nhưng qua ánh mắt có thể biết được đó là tính cách của họ, bản chất của họ, duy chỉ có Cao Khôn, biết anh được ba năm, sớm chiều bên cạnh, một người đơn giản chất phác là thế, Lý Huỳnh Lam lại thường xuyên nhìn không thấu suy nghĩ của anh, mà giờ đây, chí ít cũng đến gần đối phương được một bước, những chuyện không đẹp cứ để quên đi.

Cao Khôn định đưa Lý Huỳnh Lam lên nhà rồi đi, bất ngờ lại gặp Lý Tiểu Quân đang ngồi trên sô pha trong đại sảnh.

Lý Tiểu Quân đang cầm điện thoại trên tay, cười hỏi Lý Huỳnh Lam: “Huỳnh Lam, hôm nay là đầu tuần, không phải lên lớp à?”

Lý Huỳnh Lam mặt không đổi đáp: “Con đi thi, thời tiết xấu, nên không có chuyến bay, hôm nay mới mua được vé.”

Lý Tiểu Quân gật gật đầu “Vậy à, thế lần sau con nhớ gọi điện về báo một tiếng, mẹ với ông ngoại đều rất lo lắng.”

Lý Huỳnh Lam không lên tiếng trả lời, chỉ bước lên lầu, nghe Lý Tiểu Quân muốn nói chuyện với Cao Khôn, cậu kéo kéo vali trên tay, quay đầu lại nhíu mày nói với Cao Khôn: “Nặng quá, anh

qua hộ em chút đi.”

Cao Khôn vội chạy lên trước hỗ trợ.

Lý Tiểu Quân nhìn bóng hai người khuất dần sau ngã rẽ, cúi đầu nhìn di động trong tay, chỉ thấy màn hình hiện mấy thông báo:

—Mã khách hàng thẻ tín dụng số 9890 vào 8 giờ 8 phút, ngày XX tháng 11, trừ 3587 đồng.

—Mã khách hàng thẻ tín dụng số 9890 vào 9 giờ 47 phút, ngày XX tháng 11, trừ 3499 đồng.

『Hết chương 53』

Quyển 2 - Chương 54: Về quê – Kỳ 4

DTV-EBOOK

Đã có kết quả cuộc thi từ lần đi thành phố V mấy tháng trước, quả nhiên Lý Huỳnh Lam không phụ sự kỳ vọng của mọi người, dành được thứ hạng xuất sắc, trước đúng hai ngày đã được chuyển tiền vào tài khoản. Lý Huỳnh Lam mời Cao Khôn ra ngoài ăn mừng cùng mình, hai người quyết định chọn một quán đồ nướng nhỏ gần trường học, khéo thế nào vừa vào lại gặp vài người bạn cùng lớp của Cao Khôn.

Những người này cũng rất nhiệt tình, thấy họ từ đằng xa đến đã chào hỏi, còn muốn mời ngồi ăn chung. Cao Khôn từ chối, là vì sợ phá hỏng kế hoạch của Lý Huỳnh Lam, nhưng ai mà ngờ nhóc tì này lại gật đầu cái rụp, kêu chủ quán đặt thêm hai cái ghế cùng đám người ngồi ăn lẩu.

Một nữ sinh xinh xắn buộc tóc đuôi ngựa để ý thấy Cao Khôn lúc nào cũng quan tâm đến Lý Huỳnh Lam, cái gì chín rồi liền gắp cho cậu ăn trước, mặn nhạt một chút cũng chạy đi lấy thêm gia vị nêm nếm, không khỏi cười hỏi: “A Khôn, nhóc này là em trai cậu hả?”

“Em trai á? Phải là em gái chứ.” Một người bên cạnh nói xong còn cười to.

Cao Khôn gắp một cục cá viên vào chén Lý Huỳnh Lam, nghiêm túc nhấn mạnh: “Là em trai.”

Nữ sinh giải thích với Lý Huỳnh Lam: “Đừng giận nha, trông nhóc rất đáng yêu, nên mọi người mới chọc nhóc thôi.”

Lý Huỳnh Lam từ tốn gắp cục cá viên lên ăn, còn mỉm cười ngẩng đầu lên: “Không sao đâu ạ,” lại lễ độ mà gọi một tiếng:

“Chị”

Kế bên có người chế nhạo: “Gọi chị cái gì, phải gọi chị dâu đó nha.”

Sắc mặt nữ sinh thoắt cái đỏ lên, vội xua tay nói: “Đừng có nói bậy.”

“Có nói bậy đâu, cậu xem, Cao Khôn sắp đi rồi, nếu giờ không chịu tận dụng cơ hội là phải đợi tới sau khi thi đại học xong mới được đó, cũng chả biết lúc đó tụi mình rã đàn xẻ nghé đi đâu hết nữa. Hôm nay vừa có thời gian, các cậu cũng nên nắm bắt đi, giờ tụi mình đi uống cho đã đời thôi. “Nói đoạn liền gọi chủ quán đến tính tiền.

Lý Huỳnh Lam không đặt chú ý vào câu sau, cậu bắt được một trọng điểm trong đó, khó hiểu hỏi: “Đi? Đi đâu cơ?”

Bạn cùng lớp nói: “Ơ nhóc chưa biết à, anh nhóc mới được nhận thông báo tuyển thẳng, kì thi tốt nghiệp này kia cũng được miễn hết, là đại học U lận đấy, làm tụi này đỏ cả mắt.”

Thông báo tuyển thẳng?

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, quay đầu nhìn Cao Khôn.

Cao Khôn nhận ra ánh mắt của cậu cũng quay sang, nhưng Lý Huỳnh Lam đã chuyển tầm nhìn sang hướng khác.

Sau đó đám người cùng đứng lên kéo nhau đi uống rượu, Cao Khôn vốn dĩ không muốn tham gia, mà nhiều người khuyến khích như thế nên cũng chẳng từ chối nổi, trong lòng còn phấn chấn hẳn lên, vì thế liền uống vài hớp, ngược lại tửu lượng của mấy người khác không bằng, bởi vậy khi tàn tiệc đã có một đống người chịu không nổi ngã trái ngã phải.

Cao Khôn đỡ hộ mấy người ra ngoài, đợt đầu là hai nam sinh lôi kéo nói sảng, nói anh đúng là con nhà người ta mà, khiến nữ sinh nào cũng thích, còn cố tình ra vẻ chẳng thèm đoái hoài, đã thế giờ thành tích còn hơn xa bọn hắn, thật khiến người ta ghen tị muốn chết.

Cao Khôn chỉ ừ hử cho qua rồi gọi taxi đưa họ về, cuối cùng còn lại hai nữ sinh, trong đó có một cô dáng người cao kều, lúc đầu còn an ổn dựa lên người bạn mình, đến phiên được Cao Khôn đỡ thì dựa sát cả người vào anh, Cao Khôn khẽ đẩy cô hai lần muốn cách xa một chút, thế mà nữ sinh kia lại cúi đầu thút thít.

Lý Huỳnh Lam không đi theo nghe bọn họ nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên ngoài, từ xa nhìn thấy Cao Khôn bị cô gái Triệu Đồng Đồng nọ dây dưa nửa ngày mới thoát thân được, Lý Huỳnh Lam xoay người bỏ đi.

Cao Khôn chạy chậm đuổi theo muốn nắm tay cậu: "Ở đây nhiều xe lắm, trời tối khó thấy đường."

Chẳng biết từ bao giờ đã dưỡng ra một thói quen, hễ mà hai người ra ngoài, anh nhất định phải nắm tay Lý Huỳnh Lam. Trước kia cậu cũng rất thích anh dắt mình đi, như vậy sẽ mang lại cảm giác an toàn tuyệt đối, nhưng tự dưng lần này Lý Huỳnh Lam cảm thấy Cao Khôn cứ như đang nắm sợi dây dắt cún vậy, sợ thất lạc sợ xổng mất sợ về không biết ăn nói làm sao.

Lý Huỳnh Lam gạt tay đối phương ra: "Em tự đi được."

Cao Khôn không biết làm gì hơn, bèn theo sau cậu xuyên qua hai hàng xe cộ tấp nập, cho dù đã bắt kịp xe bus nhưng xe về hướng hoa viên Lục Nham rất ít, người trong xe đã đông nghịt, ghế ngồi còn lại phải nhường cho một ông lão và một cậu học sinh tiểu học, những ghế cách xa đó hẳn là không thể giành được cho Lý Huỳnh Lam, có khi cậu còn bị người ta giẫm chân lên hai ba lần. Cuối cùng vẫn nhờ Cao Khôn phát giác ra, một tay

anh nắm vòng treo, tay còn lại chống lên cửa xe, dùng thân hình cao lớn cách ly tất cả va chạm của những hành khách khác. Nội tâm Lý Huỳnh Lam nghẹn khuất, song ngực lại thấy ấm áp, dưới mâu thuẫn như vậy, đầu cậu tựa lên ngực Cao Khôn, thừa dịp chuyển làn cố ý dùng đầu cụng vào anh vài lần, Cao Khôn cũng không dám nhúc nhích.

Xuống xe đi về hướng biệt thự, Lý Huỳnh Lam vẫn không nói một lời, thẳng đến tới cửa, Cao Khôn lên tiếng: "Lần này em đãi, lần sau để anh…."

Lý Huỳnh Lam dừng bước, quay đầu lại cười lạnh: "Đãi cái gì? Có chuyện gì vui?"

Cao Khôn gãi gãi đầu: "Là chuyện bọn họ vừa nói…"

"Bọn họ nói? Nếu bọn họ không nói, anh cũng sẽ không nói chứ gì?"

Nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Lý Huỳnh Lam, bấy giờ Cao Khôn mới biết cậu thật sự không vui.

"Anh… anh thấy chưa vội, chờ sau này có thời gian rồi…"

Lý Huỳnh Lam không muốn nghe anh nói chuyện này nữa, mò lấy chìa khóa ra mở cửa, kết quả bỗng dưng tay lại run lên, chiếc chìa 'keng' một tiếng rơi xuống đất, cậu lại không nhặt mà vội lấy tay bụm mắt mình.

Cao Khôn thấy thế lập tức tiến lên, lo sốt vó hỏi: "Sao vậy? Để anh xem… Có gì bay vào rồi phải không?"

Lý Huỳnh Lam vẫn cúi đầu không để anh nhìn, Cao Khôn lại dùng chút lực dễ dàng kéo tay cậu ra, chỉ thấy đôi mắt Lý Huỳnh Lam khép hờ, bởi vì khó chịu mà lông mi không chừng chớp, khóe mắt đã rơi lệ.

Cao Khôn cẩn thận quan sát một lúc, sau đó khẽ hé mắt cậu ra rồi nhẹ nhàng thổi hai cái.

Lý Huỳnh Lam sợ hãi né tránh, nhưng hàm dưới bị Cao Khôn giữ chặt nên không tránh đi đâu được, qua vài lần như thế mới nghe Cao Khôn nhẹ giọng hỏi: “Thấy đỡ hơn chưa?”

Lý Huỳnh Lam chớp chớp mở mắt ra, bỗng chốc bắt gặp khuôn mặt đối phương gần trong gang tấc.

Cao Khôn cũng ngẩn ra, khóe mắt cậu còn phủ một tầng hơi nước, viền mắt ửng đỏ, trong khoảng cách gần như vậy lại như có một loại xúc cảm khó hiểu đánh sâu vào lòng, khiến anh chấn động đến mức đứng ngây ra đó.

Chẳng qua lại bừng tỉnh trong nháy mắt, Cao Khôn tức tốc buông đối phương ra, lùi ra sau một bước dài, song một bước này cũng không kéo giãn được khoảng cách giữa hai người, vì sau khi anh bước, Lý Huỳnh Lam cũng bước theo.

Đôi mắt ấy đuổi sát ánh mắt Cao Khôn, còn ra chiều ngây ngô hỏi: “Anh làm gì mà không dám nhìn em?”

Chính Cao Khôn cũng không hiểu nổi mình, vừa ngửa đầu ra sau vừa phủ nhận: “Không có…”

Lý Huỳnh Lam kiễng chân, đôi môi cũng gần như dán sát vào khuôn mặt Cao Khôn, hơi nóng khi nói chuyện thi thoảng còn phớt lên má anh, cậu hỏi: “Bọn họ đều nói em giống con gái, anh cũng thấy vậy sao?”

Cao Khôn lắc đầu: “Không có, anh chưa từng nghĩ vậy.”

“Em với Triệu Đồng Đồng, là ai đẹp hơn?”

Cao Khôn cả kinh, giống như không dám tin Lý Huỳnh Lam sẽ hỏi ra những lời này.

Lý Huỳnh Lam vẫn không đổi sắc, nhưng vẻ lãnh đạm trên gương mặt đã rút đi phân nửa, khóe miệng mang theo nét cười yếu ớt, lại hỏi lần nữa: “Là ai?”

Cao Khôn mím môi không nói.

Lý Huỳnh Lam chuyển ánh mắt, tuy tuổi còn nhỏ mà đã làm cho Cao Khôn nghĩ đến một câu hình dung “Đôi mắt đẹp lưu chuyển, thần thái rạng ngời.”

“Em…” Cao Khôn vừa buột miệng mới phát giác không ổn, vội vã sửa lời: “Em bây giờ còn nhỏ, sau này lớn sẽ rất đẹp trai.”

“Em không phải trẻ con nữa!” Lý Huỳnh Lam rất không vui nói, cậu nheo mắt, “Em còn hai tháng nữa là mười bốn rồi, chờ em vào trung học, đã có thể yêu đương.”

Một câu nói vang lên như sét đánh vào lòng Cao Khôn, lại như bị một chậu nước đá hắt tỉnh, đem mọi ý nghĩ quỷ quái trong tâm ra gột sạch.

Mười bốn tuổi, chỉ mới mười bốn tuổi mà thôi.

Anh đang muốn nói, thình lình tiếng thắng xe vang lên đâu đó, rồi một chiếc xe xám bạc chạy chậm đỗ lại cách đó không xa, cửa xe vừa mở, Lý Tiểu Quân từ trong bước xuống.

Lý Huỳnh Lam với Cao Khôn còn đang đứng sát nhau, Cao Khôn thấy vậy vội bước lùi về sau.

Lý Tiểu Quân tiến lên, cười hỏi: “Hai đứa ngốc này, sao cứ đứng đây hứng gió đêm mà không vào nhà?”

Lý Huỳnh Lam trả lời bằng hành động mở cửa ra đi thẳng vào trong.

Lý Tiểu Quân lại nhìn Cao Khôn, anh hiếm khi không dám ngẩng đầu, nói xin lỗi Lý Tiểu Quân xong vội vã đi khỏi, Lý Tiểu Quân nhìn theo bóng lưng Cao Khôn, nhớ tới một màn vừa rồi lúc còn ngồi trong xe đã thấy, thu lại ý cười trên mặt.

o O o

Giữa tháng ba, quyết định tuyển thẳng Cao Khôn vào đại học U đã thông báo xuống, không cần phải lên lớp, Cao Khôn đang định dùng thời gian này để ôn tập lại cho Lý Huỳnh Lam, dù sao tháng sáu cậu còn phải thi chuyển cấp. Thái độ Lý Huỳnh Lam từ ngày đó vẫn tỏ ra như thường, Cao Khôn nói gì, cậu nghe thế đó, luôn hoàn thành bài tập đúng thời hạn, nào ngờ tháng tư đã có kết quả thi giữa kì, cậu bỗng dưng bị trượt khỏi top mười, cả chủ nhiệm luôn khen ngợi cậu cũng không khỏi vội vàng gọi điện về nhà hỏi thăm.

Lý Tiểu Quân là người tiếp máy. Tối hôm đó, cô tìm Lý Huỳnh Lam nói chuyện, dùng từ ngữ uyển chuyển ngữ điệu dịu dàng, chị không trách cứ việc cậu thi không tốt, chỉ nói cậu không cần tự tạo áp lực quá lớn cho mình, nếu trượt cậu vẫn còn có chị, chỉ cần là Lý Huỳnh Lam muốn, về sau muốn xuất ngoại du học ở đâu cũng được, không cần đối phó những cuộc thi trong nước.

Lý Huỳnh Lam chỉ nhíu mày, lập tức nói: “Sẽ không có lần sau đâu ạ.”

Lý Tiểu Quân động viên con trai một lúc, rồi ra khỏi phòng.

Ngày đó Cao Khôn cũng ở đấy, anh vừa lúc ở phòng khác gọi điện, Cao Khôn không có tiền mua nổi chiếc di động, cho nên mượn điện thoại của Lý gia, gọi lại cho thím anh. Tuy tư tưởng người chú của anh tương đối bảo thủ, cho rằng không có tiền thì

cứ đi lao động đi học chi cho lãng phí, nhưng nhớ đến việc đó Cao Khôn lại biết ơn bọn họ nhiều hơn. Nếu không phải năm ấy Cao Trọng Thủy đáp ứng với mẹ anh mang anh rời khỏi nơi đó, Cao Khôn cũng sẽ không được đặt chân đến thành phố U, dù sau đó Cao Trọng Thủy về quê để anh lại một mình, nhưng Cao Khôn vẫn biết ơn vợ chồng họ, hơn nữa cũng nhờ có chú thím phụ cấp học phí năm đầu nên anh mới trụ được đến giờ này, sắp tới đây thím anh còn muốn tài trợ cho anh lên đại học, chỉ cần phần tâm ý này, cả đời Cao Khôn cũng sẽ không quên. Vì thế lần này có quyết định được tuyển thẳng lên đại học, Cao Khôn nghĩ ít ra mình cũng phải thông báo với họ một tiếng, dù sao sau này anh cũng khá bận, có lẽ không dư thời gian để về.

Có điều, từ nhiều hôm trước, Cao Khôn đã bắt đầu gọi, chỉ cần anh rảnh là lại gọi về, nhưng vẫn chưa có ai bắt máy, nhà Cao Trọng Thủy đó giờ vẫn làm buôn bán nhỏ, mà ở nơi hoang vu hẻo lánh đó đã được gọi là giàu rồi. Từ nhiều năm trước, hai vợ chồng đã dọn ra chỗ huyện không xa thôn cũ mấy, chỉ thi thoảng mới quay về thăm Cao Quyên. Vì để buôn bán nên nhà Cao Trọng Thủy cũng có điện thoại, theo lý phải có người tiếp máy mới phải, mà mấy ngày qua Cao Khôn cho rằng mình gọi đúng lúc chú thím đang bận, có khả năng nhất thời không bắt được là bình thường.

Hôm nay rốt cuộc đã gọi được, nhưng vừa nghe giọng thím anh bên kia, Cao Khôn chỉ biết đã xảy ra chuyện không hay.

Nguyên do trước kia Cao Trọng Thủy hùn vốn với các lái buôn kinh doanh thức ăn gia súc, đâu ai ngờ đợt hàng về đầu tiên đã hại chết mấy chục con heo. Sau có phái người đi tra xét, mới biết bọn người kia nhập nguyên vật liệu từ mấy xưởng xa xôi phía bắc, chủ yếu dùng cỏ dại có đầy trên núi, sau đó mang về gia công ngay trong thôn, vì để hạ thấp chi phí nên chẳng tìm người để phân loại. Kết quả không biết đã lẫn lộn cây độc nào vào, gặp thêm khâu bảo quản lúc vận chuyển không tốt, do đó khi về đến tay hộ nông dân đã bị nổi nấm mốc rải rác, rồi giờ hai bên chẳng

ai chịu trách nhiệm. Thím anh nói, giờ người dân đang liên hợp lại đòi chú anh bồi thường thiệt hại, nếu không trả sẽ cùng nhau tố cáo chú.

Cao Khôn hỏi, còn hai bên đối tác kia đâu?

Tất nhiên là mấy người đó đâu chịu thừa nhận, thím tức giận đến giọng nói cũng run rẩy, bọn họ nói một bên quản hàng hóa, một bên quản vận chuyển, hàng trao qua tay chú anh rồi thì bọn họ cũng hết trách nhiệm, nhưng chú anh nói rõ ràng đầu mối này là do ông chủ Trần chỉ cho ông ấy, giờ tự dưng trở mặt, phủi tay ném hết mớ rối rắm cho họ. Thế là chỉ mới hơn một tháng đã thất thoát một đống tiền, giờ chẳng biết đi đâu để kiếm thêm mười triệu tệ nữa đây.

Thím vừa nói vừa khóc, cuối cùng không cẩn thận lỡ miệng, chuyện chú anh bị lên cơn đột quỵ, mấy hôm trước cứ nằm viện suốt, bữa nay mới về được, hiện giờ đang nằm nhà buồn đến không dậy nổi.

Lúc Cao Khôn lao từ phòng lao ra suýt nữa va phải Lý Tiểu Quân đang đi xuống lầu, Lý Tiểu Quân nhìn vẻ mặt nặng nề của anh, hỏi: “Làm gì mà vội vậy? “

Cao Khôn hít một hơi đáp: “Nhà cháu có chút việc… muốn xin phép nghỉ vài ngày.”

Lý Tiểu Quân nhìn vào mắt Cao Khôn, bỗng dưng nở nụ cười, khoảnh khắc chị với Lý Huỳnh Lam cười rộ lên trông rất giống, chỉ là kiều diễm tỏa nắng hơn, phảng phất như trăm hoa đua nở.

“Cô có thể giúp được gì không?”

Cao Khôn mím môi, lắc đầu.

Lý Tiểu Quân lại hỏi: “Cần tiền?”

Cao Khôn ngây ngẩn.

Lý Tiểu Quân gật đầu, rút từ trong bóp ra một thứ gì đó đưa cho Cao Khôn.

Cao Khôn vẫn không động đậy, chỉ nhìn tờ giấy kia, tờ chi phiếu này hẳn là được chuẩn bị từ trước.

“Lý phu nhân, cháu không…”

“Chớ vội từ chối.” Lý Tiểu Quân ngắt lời Cao Khôn, “Cứ nghe cô nói hết đã, chắc cháu còn nhớ lần trước cô đã nói gì rồi nhỉ, cô không phải người bảo thủ, cũng không quan tâm ba cháu đốn mạt thế nào, cháu trước kia tệ hại bao nhiêu, cô chỉ hy vọng về sau cháu có thể làm một đứa nhỏ tốt, cô từng tin cháu cũng có thể, nhưng mà…” Chị ra chiều bất đắc dĩ mà lắc đầu, “Cháu làm cô thất vọng rồi.”

Cao Khôn thẳng tắp mà đứng, vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Lý Tiểu Quân thấy anh chưa nhận ra ý tứ, còn tưởng rằng mình như đi guốc trong bụng anh, chị lại đẩy chi phiếu đến trước mặt anh: “Hiện tại cháu thiếu tiền, cô đây vừa lúc có, cũng không phải chuyện gì xấu, cháu cứ về nhà lo chuyện của mình đi, còn Huỳnh Lam về sau vẫn có thể an tâm thi cử, đôi bên đều có lợi, cháu nói có đúng không?”

Lý Tiểu Quân được giáo dưỡng thành đại tiểu thư Lý gia, nên cô sẽ không nói: “Cậu còn biết xấu hổ thì mau cầm tiền rồi cút cho tôi! Tránh xa con tôi ra! Về sau cũng đừng hòng bước vào nhà tôi nửa bước!” Tuy thậm chí trên mặt cô vẫn mang ý cười, nhưng lại giống như bổ một đạo sấm sét lên đầu Cao Khôn!

Anh ở chung với Lý Huỳnh Lam lâu như vậy, nhưng đến giờ vẫn bị Lý Tiểu Quân khinh thường tận lực kéo giãn khoảng cách. Sao

Cao Khôn có thể không hiểu, anh không mấy bất ngờ, nhưng e rằng anh và Lý Huỳnh Lam trong thời gian ngắn này, sẽ không còn được gặp lại nhau, mà tương lai sau, lòng người cũng sẽ đổi thay, có lẽ, tình cảm thầy trò của họ, anh em, bạn bè và gì đó khác, đều đến lúc đặt dấu chấm hết, mà đứa nhỏ kia, ngay từ đầu đã cách anh quá xa rồi.

Cao Khôn siết tay thành đấm, trông như muốn quay về phòng, cho dù không thể tạm biệt nhau, nhưng chí ít còn có thể nói với Lý Huỳnh Lam một câu, nhìn cậu một chút thôi cũng được, thế nhưng Lý Tiểu Quân vẫn cứ đứng chắn trước mặt, điều này khiến Cao Khôn lần đầu trong đời sinh ra một loại cảm giác tự ti lẫn mặc cảm.

Cao Khôn nhìn Lý Tiểu Quân gật đầu, đoạn xoay người, không nhìn tờ chi phiếu trên tay chị thêm lần nào, đi thẳng xuống lầu.

Lý Tiểu Quân nhìn Cao Khôn ra khỏi biệt thự Lý gia, chị chỉ nhún vai cười cười, thờ ơ vò tấm chi phiếu thành một cục, ném vào thùng rác trong góc hành lang.

o O o

Cùng ngày hôm ấy, Lý Huỳnh Lam vẫn chưa phát hiện Cao Khôn đã rời khỏi, thật ra mà nói gần đây trong lòng cậu đã không bình tĩnh được như vẻ ngoài, chỉ cần cậu thấy Cao Khôn là không có cách nào tập trung tinh thần, mà Lý Huỳnh Lam cũng biết Cao Khôn nhìn thấu được suy nghĩ của mình. Đối phương đang cố gắng thản nhiên để chống đỡ, thậm chí còn hi vọng bất thường này sẽ cuốn theo gió mà bay đi sất.

Nhưng đây không phải cái mà Lý Huỳnh Lam muốn, cậu mong Cao Khôn cũng có biểu hiện gì đấy đi, tốt hay xấu gì miễn có là được, ít ra cũng đừng như bây giờ, chỉ có một mình mình như kẻ điên, vì thế nên Lý Huỳnh Lam muốn thông qua cách trực tiếp để biểu lộ nhanh nhất là thành tích, đúng vậy, cậu cố ý, bởi vì

giờ phút này chỉ có thành tích của mình mới khiến Cao Khôn không thể giả vờ làm lơ mình thôi.

Nhưng mà cậu có hơi khẩn trương với phản ứng của Cao Khôn, sợ anh thật sự thờ ơ, lại càng sợ từ trong ánh mắt ấy thấy được sự thất vọng về mình.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lý Huỳnh Lam không biết phải làm sao, cậu tuyệt không thích mình như vậy, nhăn nhăn nhó nhó vô cùng trẻ con, chẳng dễ chịu tẹo nào, chẳng qua cậu biết, nếu mình mà thấy dễ chịu, có lẽ chỉ có một kết quả.

Cho nên, hiện tại không thấy được Cao Khôn cũng tốt, để cậu yên tĩnh một tí, tránh phải bản thân tiếp tục làm thêm chuyện gì đó ngu xuẩn.

Nhưng mà một hai hôm thì còn được, Lý Tiểu Quân nói Cao Khôn có xin phép nghỉ rồi, nhưng ba bốn hôm, mãi hết một tuần cũng không thấy người đâu, Lý Huỳnh Lam không nhịn được nữa.

Cậu không hỏi lại Lý Tiểu Quân, trực tiếp tìm đến khu trọ Cao Khôn ở. Kết quả căn phòng xập xệ đó đã đổi thành người khác, hỏi xong thì người ta cũng trả lời rằng một tuần trước người kia đã trả phòng, trong lòng Lý Huỳnh Lam lập tức run lên một trận.

Cậu lại tìm đến trường học, gặp vẻ mặt giáo viên chủ nhiệm lớp Cao Khôn sốt ruột không khác gì mình, trước kia nhà trường yêu cầu thông tin liên lạc với Cao Khôn, cần anh điền chút tư liệu, thế nhưng ở thành phố U anh không có bất cứ số điện thoại nào để liên hệ, bên nhà trường không tìm thấy Cao Khôn nên đành gọi về quê nhà, may sao liên hệ được, nói là hai ngày nữa sẽ trở lại, nhưng mắt thấy sắp hết thời hạn mà người vẫn chưa xuất hiện, giáo viên chủ nhiệm trái lại còn nhìn Lý Huỳnh Lam chằm chằm, nói muốn gặp Cao Khôn mau tìm anh về đây.

Lý Huỳnh Lam lạnh mặt ra khỏi trường học, quay về hoa viên Lục Nham, bữa tối cũng chưa ăn đã lên giường. Lăn qua lộn lại đến nửa đêm, sức nhẫn nại cũng bay sạch, cậu cầm di động lên.

“A lô, tôi muốn đặt một vé máy bay đến huyện F tỉnh Y vào ngày mai…..”

Quyển 2 - Chương 55: Về quê – Kỳ 5

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam chỉ mang theo một vali nhỏ làm tùy thân, gửi đơn xin nghỉ đến trường học với lý do không khỏe xong liền lên chuyến bay đến tỉnh F. Trải qua một đường xóc nảy từ huyện Y đến xã G, cậu nhỏ đơn độc một mình còn suýt mấy lần bị lạc đường, may sao gặp được một ông chú tốt bụng tại bến xe, nhận tờ 100 tệ của Lý Huỳnh Lam xong, dùng xe máy kéo mất nhiều giờ đồng hồ mới chở được cậu vào thôn, bởi thế mà bấy giờ trời đã tối mịt.

Lý Huỳnh Lam cố gắng dựa theo trí nhớ của mình để lần tìm đến nhà Cao Khôn. Khó khăn lắm mới tới nơi, vậy mà kết quả nghênh đón cậu lại là cửa nhà đóng chặt cùng một khoảng sân tối đen như mực. Lý Huỳnh Lam thử gọi vài tiếng, vẫn không thấy Cao Khôn đâu, ngược lại còn gọi một cô gái đi ra từ nhà đối diện, đó là cô em họ của Cao Khôn.

Cô gái cũng nhận ra Lý Huỳnh Lam, tính cô nàng có hơi nhát gan, song nhác thấy Lý Huỳnh Lam chẳng qua cũng chỉ nhỡ nhỡ như mình, vì thế ráng can đảm lên trả lời cậu: “Cậu… tìm anh họ tớ hả? Anh ấy với ba tớ qua thôn bên thăm cậu tớ rồi.”

“Cậu của cậu bị sao?” Lý Huỳnh Lam thầm nghĩ quả nhiên Cao Khôn đã về đây, vừa nghe thế thì hỏi lại ngay.

Cô gái kể hết đầu đuôi sự tình của Cao Trọng Thủy cho Lý Huỳnh Lam nghe, lại nói: “Giờ tối rồi, không biết họ có về được không nữa.”

Thấy Lý Huỳnh Lam đứng bất động, cô nàng nói: “Cậu… muốn vô nhà tớ ngồi tí không?”

Lý Huỳnh Lam nhớ trong nhà cô còn có thêm người đàn bà điên kia, vẫn lắc đầu: “Tôi ngồi trong sân chờ.”

Cô nàng cũng không nói nhiều nữa chỉ gật gật đầu, quay vô nhà, có điều đợi bên trong mới được một lát cô lại trở ra, trong tay cầm một xâu đồ, vốn định nói trước kia để dễ tìm anh họ mình nên cô có giữ một bộ chìa khóa, Lý Huỳnh Lam có thể mở rồi vào, nhưng tại sao đối diện chẳng còn bóng dáng ai thế này, sân nhà họ Cao rộng như vậy mà giờ chỉ còn một khoảng không vắng lặng, xơ xác vài chiếc lá rụng bay xào xạc.

Cô gái dòm trái dòm phải, lại nhìn chỗ vừa rồi đứa nhỏ kia mới đứng, khó hiểu chau mày…

…

Mấy năm nay, Cao Khôn luôn lo lắng cho thân phận của Lý Huỳnh Lam sẽ gặp phải những nguy hiểm khó lường, nên lúc nào cũng che chở mọi hướng chung quanh cậu. Nhưng thật ra, Lý Huỳnh Lam không phải là một đứa trẻ không hề có tâm phòng bị, trái lại, cậu không chỉ có những kỹ năng sống cơ bản, mà còn có khả năng tự gánh vác và năng lực phòng ngự hơn cả đám bạn đồng trang lứa. Bằng không cứ thử sống theo cách bỏ mặc của Lý gia, không chừng Lý Huỳnh Lam đã sớm chết N lần.

Mà ngay lúc này, khi cậu biết đang có người theo dõi sau lưng mình, Lý Huỳnh Lam cũng đã phát hiện từ trước, song sở dĩ cậu không lập tức trốn tránh hay gọi người tới là do đối phương ắt còn trốn nhanh hơn cậu.

Bóng dáng lùn thô kệch thập thò đằng kia, tất nhiên Lý Huỳnh Lam chỉ cần thoáng liếc mắt đã nhận ra, đó là người bàn việc làm ăn với Cao Trọng Thủy lần trước – ông chủ Trần. Cả một thời gian gần đây gặp vấn đề về thức ăn gia súc thì cái người đứng đầu sóng ngọn gió này lại biệt tăm biệt tích, bên nhà Cao Khôn phải một mực chạy đi tìm gã, nào ngờ gã lại lén lút tự

dâng mình đến cửa, vì để thăm dò tin tức chăng?

Có điều, Lý Huỳnh Lam không có ý định đuổi theo, cậu biết rõ trọng lượng bản thân, dù sao cũng chả vật nổi gã này, nhưng ai dè gã đàn ông kia cứ cuống quít nóng vội chạy trốn, chưa được vài bước đã bị vấp phải một cành cây ngã ập vào đống rơm, không biết đụng trúng gì rồi, mà mới đó chẳng thấy động đậy nữa.

Lý Huỳnh Lam đợi một lát vẫn không thấy có phản ứng, lúc này mới nhặt một cục đá trên mặt đất lên, từng chút từng chút đến gần. Sau đó dù cậu có dùng cục đá ném gã, hay cả gan đá rồi đạp gã cách mấy, tên kia vẫn chẳng hề có động tĩnh. Lý Huỳnh Lam xác nhận chắc là gã đã bị bất tỉnh, đang nghĩ chuyện gọi cho Cao Khôn hay trực tiếp báo cho cảnh sát, thì dưới chân lại thấy đau xót, toàn thân ngã vật trên đất, tiếp theo không đợi cậu lên tiếng, một phát gậy đập vào sau gáy!

Lý Huỳnh Lam tức khắc biết mình gặp phải chuyện không may, ngay sau đó trước mắt đã tối sầm…

Chẳng qua cậu không mất ý thức được bao lâu, vì cậu vẫn có cảm giác đối phương đang túm tay mình lên một chiếc xe, rồi dùng dây thừng trói tay chân mình lại, tiếp theo xe liền quanh co khúc khuỷu chạy đi, rốt cuộc chạy qua bao lâu thì Lý Huỳnh Lam không rõ lắm, tóm lại là đã ra khỏi thôn.

Trong bóng tối cậu một mực cố gắng phân tích hoàn cảnh xung quanh, tìm cách có thể cởi trói tay, nhưng cố gắng thật lâu vẫn không thành công. Đến khi xe dừng lại, cửa xe mở ra, đối phương kéo cậu xuống xách một đường vào một căn phòng, sau đó dùng dây xích khóa chặt cậu lại lần nữa. Lý Huỳnh Lam mới hoàn toàn xác nhận đây là mưu tính từ trước, có lẽ từ lúc mình vừa đặt chân vào thôn đã bị bám đuôi. Vừa rồi còn làm bộ ngã sấp xuống lừa cậu cắn câu, sau đó lại mang cậu đến đây nhốt. Thế nhưng, gã đã bắt đầu chuẩn bị từ lúc nào, mục đích là

gì? Dùng mình để uy hiếp Cao Khôn? Làm con tin?

Lúc Trần Hải Vân mở đèn trong phòng rồi quay đầu thì bắt gặp biểu tình đang cắn răng trừng mắt nhìn mình của đứa trẻ kia, Trần Hải Vân cười cười, đoạn ngồi xổm xuống trước mặt Lý Huỳnh Lam dí sát mặt gã vào nói: "Đừng có suy nghĩ lệch lạc thì bớt ăn khổ, hiểu chưa?" Nói xong lại chạm ngón tay vào làn da trắng mịn nói không nên lời, vừa định cảm thụ thêm tí nữa đã bị Lý Huỳnh Lam đá vào bụng một cước, Trần Hải Vân giận dữ, trả lại bằng một cái tát, đánh cho đầu Lý Huỳnh Lam va thẳng lên bức tường phía sau, phát ra tiếng dội thật lớn.

Trần Hải Vân đứng lên nhổ mạnh một ngụm nước bọt, dữ tợn nói: "Vừa mới nói xong đã cứng đầu, đừng ép tao trừng phạt mày."

Đầu Lý Huỳnh Lam bị trúng đòn, nặng nề ngã trên sàn đất một hồi vẫn không phản ứng được, giữa cơn choáng váng cảm giác gã đàn ông kia tắt đèn rồi ra ngoài. Sau đó vang lên âm thanh khóa lại, thật dày thật kĩ tận mấy vòng, ước chừng cả nửa phút sau mới khóa xong, cuối cùng chỉ còn lại Lý Huỳnh Lam một mình trong bóng đêm dơ tay không thấy nổi năm ngón.

Chiều dài dây xích này rất ngắn, thậm chí cũng không đủ cho Lý Huỳnh Lam đứng lên được, cậu cứ nằm sấp như vậy cả một đêm, thẳng đến khi bên tai nghe thấy động tĩnh bên ngoài. Ban đêm ở vùng nông thôn cực kì lạnh, mấy tiếng đồng hồ qua đi tay chân Lý Huỳnh Lam đã không còn cảm giác. Lúc mới vừa bật đèn, cậu thấy rõ chỗ này hẳn là một kho vật liệu, xung quanh chất đầy mấy đống hàng hóa lung tung, còn có một loại cỏ có mùi khiến người ta buồn nôn lan tràn trong không khí, Lý Huỳnh Lam sờ soạng hồi lâu, vẫn không tìm được thứ nào có thể lợi dụng.

Không cần vội, không cần vội… Mày không được sợ hãi, mày nhất định phải nghĩ được biện pháp ra ngoài.

Nơi này không có di động, không có cách liên lạc, thậm chí Cao Khôn còn chưa biết mày đến tìm anh ấy, ngoại trừ dựa vào chính mày, ngoại trừ dựa vào chính mày thôi.

Lý Huỳnh Lam một lần lại một lần tự gia cố tâm lý cho bản thân, cậu không còn đợi gã đến nhìn mình nữa, vì chỉ khoảng khi trời vừa hừng sáng, cửa sắt kho chứa đồ sẽ vang lên lạch cạch, rồi phía ngoài dường như chỉ mở ra một khe hở nhỏ cỡ đồng xu, chưa gì đã bị gã đóng lại ngay. Sau đó nghênh đón Lý Huỳnh Lam, lại là một quá trình chờ đợi dài đằng đẵng và buồn chán.

Gã không cho cậu ăn cơm, chẳng qua mỗi ngày vẫn sẽ đến ngó cậu hai lần, Lý Huỳnh Lam cứ thế bị bỏ đói hết ba ngày, mới đầu tinh thần còn có thể chống cự, nhưng rồi cũng dần tiêu hao theo sinh lý, và chỉ sót lại một mảng trì độn vì đã kiệt quệ. Trong không gian tối tăm, rơi vào tình cảnh bơ vơ không nơi nương tựa, thân thể suy yếu, hết thảy mọi thứ như đang thử thách đứa nhỏ đã sống trong nhung lụa từ khi mới chào đời. Mà điều duy nhất đứa nhỏ này có thể làm, chính là cố gắng không để bản thân mình tuyệt vọng.

…

Ba ngày sau, chờ đến khi cánh cửa chỉ mở được cỡ một đồng xu đó hé ra lần nữa, rốt cuộc Lý Huỳnh Lam đã không nhịn được mà mở miệng, giọng cậu giờ này khàn hơn rất nhiều so với tưởng tượng, khô khốc gần như phải xé rách cả cổ họng.

“Tôi đói quá, ông… ông có thể cho tôi chút đồ ăn được không?” Cậu tận lực thì thào từng chữ, lẫn thêm vẻ cầu khẩn.

Vậy mà vừa nói xong, cánh cửa kia vẫn vô tình đóng sập lại, Lý Huỳnh Lam trừng mắt nhìn nơi đó, rốt cuộc thoát lực ngã sấp xuống đất.

Đến gần tối, họ Trần lại mở cánh cửa kia ra, mang vào một ít thức ăn, một đống sền sệt căn bản không phân nổi là cái gì, bóp miệng Lý Huỳnh Lam ra đổ hết vào.

Lý Huỳnh Lam đương nhiên sẽ không bằng lòng, gã nổi nóng lại sắp đánh cậu, có điều vừa nhác thấy chỗ trước đó ở trên mặt cậu vẫn còn bị sưng, lại thu tay về.

Lý Huỳnh Lam nghe gã lầm bầm: "Hỏng rồi lại mất giá…"

Trong đầu cậu nổ 'uỳnh' một tiếng, nước mắt dâng đầy khóe mi rốt cuộc cũng không kìm được nữa mà trào ra, Lý Huỳnh Lam vừa nức nở vừa cầu xin: "Đừng… Tôi muốn về nhà, xin ông thả tôi về đi mà… Xin ông đấy…"

Cậu khóc đến giàn giụa nước mắt, mặc dù toàn thân đều chật vật vô cùng nhưng bộ dáng này lại khiến Trần Hải Vân vừa thoạt nhìn đã ngơ ngác hồi lâu, tiếp đó khóe miệng liền câu lên một nụ cười có phần nham hiểm vừa như si mê, vội vã vươn tay ra lau nước mắt cho cậu.

"Đừng khóc đừng khóc, mày ngoan một chút thì sẽ không có chuyện gì hết đâu, nhé, cục cưng bé nhỏ… Thật chẳng nỡ giao luôn như vậy, bao lâu rồi mới gặp được món hàng tốt thế này."

Lý Huỳnh Lam bị gã gọi đến rét run cả người, nhưng cậu vẫn cắn răng chịu đựng ghê tởm, run rẩy gần như sợ hãi đến gần gã đàn ông, quả nhiên được đối phương đáng khinh ôm lấy.

Ngay lúc gã cũng sáp mặt lại đây với ý đồ cho cậu chút an ủi thân mật, Lý Huỳnh Lam đột nhiên đưa tay lên, dùng hết sức lực từ khi bú sữa mẹ lấy dây xích trong tay hung hăng siết cổ gã.

Mấy ngày này cậu suy nghĩ ra rất nhiều biện pháp, nhưng cũng vô dụng, tất thảy đều vô dụng, cậu bị nhốt trong này, không

người nào biết, tay không một tấc sắt, mà hiển nhiên là đối phương đang sử dụng thủ đoạn tuyệt thực giam cầm nhằm đánh tan ý chí của cậu. Lý Huỳnh Lam chỉ còn cách nhanh, nếu không nhanh, dù có dọn đường cậu cũng không đi nổi, chứ nói chi là chạy?

Thế nhưng, sức một đứa nhỏ sao địch nổi một tên đàn ông trưởng thành, đã vậy, trước kia Trần Hải Vân còn làm nông, mặc dù dáng người không cao to, nhưng tứ chi thô ngắn lại rất có lực. Lý Huỳnh Lam liều mạng khiến gã ngạt thở một trận, tuy nhiên khi rơi vào tình thế nguy hiểm tới tính mạng, đối phương cũng sẽ bùng nổ, dù ra sức kéo nhưng kết cục dây xích trên tay Lý Huỳnh Lam vẫn bị đối phương giãy khỏi, sau đó Trần Hải Vân điên lên, thẳng tay đánh đập cậu một trận tàn nhẫn.

Lý Huỳnh Lam đau đớn hứng chịu hết thẩy quyền cước trên người mình, ý thức dần tan rã, lúc này đây, cậu biết, khả năng mình trốn được khỏi nơi này là càng ngày càng nhỏ…

…

Lần nữa tỉnh lại là khi bị tiếng ồn ào từ đâu đó đánh thức, Lý Huỳnh Lam chóng mặt hoa mắt, cả người đều nhói đau đến mức cả một ngón tay cũng không động đậy được, nhưng trong mơ màng vẫn thoáng nghe thấy tiếng khóc của trẻ con vang bên tai.

Cậu khó khăn cố lết vài bước, dán sát lỗ tai lên tường, quả nhiên tiếng khóc truyền ra từ phòng bên cạnh, trong đó còn kèm theo tiếng quát mắng phẫn nộ, đương nhiên là của Trần Hải Vân, gã đang đe dọa đứa trẻ kia mà dám ồn ào nữa là cắt mũi với tay chân nó ngay lập tức, đứa trẻ thành công bị dọa. Có điều chẳng được bao lâu lại khóc tiếp, khóc đến khàn cả giọng, cuối cùng hình như còn cắn Trần Hải Vân một ngụm, thế là lúc này gã kia cũng không lưu tình nữa, so với lực đánh Lý Huỳnh Lam ban nãy còn nặng hơn vài phần trừng phạt đứa trẻ đó một trận, rốt

cuộc cũng đổi lấy được một không gian yên tĩnh.

Lý Huỳnh Lam nghe tiếng động kia, chỉ cảm thấy hận ý đang lan tràn khắp lồng ngực, trước khi gã đàn ông vào đây lần nữa, Lý Huỳnh Lam gần như có một loại xung động muốn lôi gã chết chung một chỗ.

Giây trước trong lòng cậu còn đang có ý chí đang có hy vọng, đang có quyết tâm nhất định phải rời khỏi nơi này cho bằng được, thì ngay giây sau, lúc gã đàn ông xách một người khác vào đây, ngọn hải đăng của Lý Huỳnh Lam đã lập tức bị gió bão càn quét dập tắt.

Trần Hải Vân nhìn cô gái ngã lăn trong góc, lại đá lên cánh cửa, sắn tay áo lên chửi: "Một đám đều không biết nghe lời thế này, được, vậy cứ để bố mày giáo huấn tụi bây, bắt đầu từ mày…."

Trong bóng tối thâm trầm, Lý Huỳnh Lam mơ hồ nhìn thấy hình dáng cô gái đang không ngừng run lẩy bẩy bên chân mình, ý thức được gì đó cậu đột nhiên hét to: "Đừng… Ông không thể làm vậy, ông là đồ súc sinh!"

Trần Hải Vân nghe xong lại cười ha hả, 'Xoẹt' một tiếng, là tiếng xé rách quần áo, a ô một tiếng, là tiếng cô gái kêu khóc.

Lý Huỳnh Lam xông lên muốn ngăn cản, nhưng bị dây xích trói chặt căn bản không cho cậu có cơ hội này, mặt thô ráp của dây xích cứ thế cứa hết lên làn da, máu thịt lẫn lộn mà vẫn không tài nào thoát khỏi, hoàn toàn bất lực.

Nhìn cảnh tượng trước mắt mà cả đời này mình cũng không bao giờ quên được, trong không gian bao trùm tiếng khóc thảm thiết "Ba mẹ….cứu cứu con với", đây là lần đầu tiên Lý Huỳnh Lam chảy xuống giọt nước mắt tuyệt vọng.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Trần Hải Vân cũng chịu đứng

khỏi nữ sinh kia, vừa cài thắt lưng vừa đến bên cạnh Lý Huỳnh Lam đang xụi lơ trên mặt đất, dùng chân đá đá cậu.

“Còn lì nữa không? Hửm? Trách thì đi mà trách mày đã gặp nó, nó thấy mày vào thôn rồi, nếu không vậy người ngoài tới đây thì sao.” Nói đoạn lại chép chép miệng, như vẫn còn trong dư vị, lại ghét bỏ nói, “Tuổi thì lớn rồi, nom cũng chả được đẹp, nhưng ai biểu nó không được giá như mày chứ, cứ thử dùng trước cũng không tệ.”

Dứt lời lại hừ cười sờ soạng khuôn mặt của Lý Huỳnh Lam, hài lòng thoả dạ bước ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam nghe tiếng cửa sắt kia khép lại, móng tay dùng sức cào ra mấy vệt máu trên mặt đất.

…

Ba ngày sau chính là địa ngục trần gian thống khổ nhất trong suốt mười bốn năm trên đời của Lý Huỳnh Lam, đứa trẻ phòng bên cứ thế liên tục thay đổi, có lúc lưu lại vài tiếng, có lúc lưu lại cả buổi mới bị dẫn đi. Bọn họ bị chuyển về đây từ bốn phương tám hướng trong thôn, nơi đây hẳn là một trạm trung chuyển. Nhưng có điều, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình Trần Hải Vân xuất hiện, gã rất cẩn thận, dường như không cho bất luận kẻ nào biết đến nơi này. Lý Huỳnh Lam dựa vào âm thanh để phân biệt, đứa trẻ nhỏ nhất đại khái khoảng năm sáu tuổi, lớn chút nữa thì mười một mười hai, mà mình thì xem như lớn nhất.

Cậu từng một lần nghe lén Trần Hải Vân gọi điện thoại, đối phương nói, cậu có thể bán được giá cao nhất. Chẳng qua, do cậu không chịu nghe lời, nên còn phải từ từ. Về phần bán đi đâu làm gì, Lý Huỳnh Lam không muốn nghĩ nữa, cậu chỉ biết rằng ý chí của mình đang ngày một sụp đổ.

Sau lần đó, Lý Huỳnh Lam từng thử một lần đến gần cô em họ Cao Khôn, nhưng lại bị đối phương hung hăng cắn một ngụm, rồi cô gái kia liền bắt đầu thét chói tai không biết chừng mực, Lý Huỳnh Lam muốn cho cô câm miệng, vì cứ thế này sẽ phải hứng chịu thêm một lần tàn ác của Trần Hải Vân. Song rõ ràng nữ sinh nọ đã nhanh mất đi khả năng tự kiềm chế hơn so với Lý Huỳnh Lam, và hiển nhiên là lại gặp phải một kết quả tồi tệ nhất.

Ba ngày, Trần Hải Vân vào đây được ba lần, sau khi bị giày vò thì cô gái kia cũng hết sức chống cự, mà dưới sự tra tấn như vậy, bản thân Lý Huỳnh Lam cũng đã hoàn toàn gục ngã, tiếng thét, đánh đập, tăm tối, bịt kín, mùi cỏ, các loại âm thanh ghê tởm, va chạm, đang đồng loạt ăn mòn từng ý chí còn xót lại của Lý Huỳnh Lam, cậu không chống đỡ được nữa, cậu không cứu nổi ai, cũng không cứu nổi chính mình, cậu rất oán hận, mà cũng rất sợ hãi.

Ai làm ơn tới cứu tôi với, làm ơn tới cứu tôi đi…..

Cao Khôn, Cao Khôn, anh ở đâu…..

Anh ở đâu?

…

Cô gái bị bắt tới ngày thứ tư, cũng là ngày thứ bảy Lý Huỳnh Lam ở nơi này, đứa trẻ kiêu ngạo cúi đầu với sự thật, khi Trần Hải Vân toan tới gần cô gái, Lý Huỳnh Lam bi thương nói với gã: “Xin lỗi, tôi sẽ nghe lời, ông thả cô ấy đi đi, thả cô ấy…”

Giọng nói nhu thuận lại hèn mọn ấy đã thành công thu hút sự chú ý của Trần Hải Vân, Trần Hải Vân cười cười quay sang kéo Lý Huỳnh Lam dậy, ra chiều tiếc rẻ nói: “Mày muốn nghe lời thế nào đây? Hửm, bé con, mẹ kiếp, vốn định nhịn rồi, mà giờ thực khó mà nhịn nổi…..”

Gã bổ nhào tới hệt như con sói đói gắt gao nhìn chòng chọc vào gương mặt của Lý Huỳnh Lam, đoạn nôn nóng muốn xé nát quần áo cậu. Có điều, do Lý Huỳnh Lam từ lúc bị nhốt đến nay, toàn bộ ăn uống sinh hoạt đều giải quyết cùng một chỗ, thì hiển nhiên là cực kỳ bẩn. Trần Hải Vân kia cũng có chút ghét bỏ, nhưng lại luyến tiếc, giữa lúc đang nhất thời mâu thuẫn chỉ lấy tay không ngừng ve vuốt thân thể cậu.

Bất chợt, gã biến sắc, tay thò vào quần của Lý Huỳnh Lam mò mẫm, kinh ngạc nói: "Sao lại có cái này?" Mắng xong lại tự phỉ nhổ bản thân, thầm nghĩ mình sơ ý, thế mà lại quên tra xét ngay từ đầu, chẳng qua mắng xong lại nói: "Nếu đã vậy thì dù có khui hàng, cũng không sợ mất giá nữa rồi."

Nghĩ đến đây, mắt gã cũng nheo lại cười hiểm, hai ba đợt xé áo sơmi của Lý Huỳnh Lam xong lại muốn đi lột quần cậu.

Lý Huỳnh Lam cảm nhận bàn tay đang giao du trên thân thể mình mà muốn nôn khan từng đợt, cậu chịu đựng đến phát run cả người, mắt thấy sắp nôn ra, bỗng dưng bên trái xuất hiện một chân tấn công tới, bất ngờ giúp cậu thoát khỏi Trần Hải Vân!

Vừa rồi, để tiện hành sự nên Trần Hải Vân mới nới lỏng chút dây xích bên chân cho cô em họ kia, mà không ngờ chính điều này lại tạo cơ hội cho đối phương phá hỏng chuyện tốt của mình. Tiếc thay sức con gái không lớn, chỉ tách Trần Hải Vân ra được một khoảng, còn bản thân lại bị té ra mặt đất, cả hồi lâu vẫn chưa gượng dậy nổi.

Mắt thấy Trần Hải Vân giận dữ bật dậy, nhấc chân sắp đá lên người cô gái, thân hình tức thì chấn động, trên mặt lộ vẻ thống khổ quay đầu lại, liền bắt gặp mảnh kim loại dài trên tay Lý Huỳnh Lam, một đầu có hình răng cưa. Đúng là một trong số lưỡi dao trộn dùng để cắt thức ăn gia súc bên cạnh, cũng không biết cậu đã lấy xuống từ lúc nào, trên tay đầm đìa máu tươi, một

vài miệng vết thương đã sâu hoắm đến độ thấy cả xương.

Mà giờ phút này, một phần ba mũi dao kia đã cắm vào ngực Trần Hải Vân. Chẳng qua thứ này chỉ rộng cỡ lưỡi dao gọt trái cây, thực ra Lý Huỳnh Lam muốn nhắm vào gáy của gã, nhưng lại bị Trần Hải Vân trong lúc vô tình tránh được, nên lúc này chỉ làm hắn bị thương, cũng không thể làm chết người, e rằng đã vụt mất cơ hội tốt nhất.

Quả nhiên, ngay sau đó lưỡi kim loại kia đã bị Trần Hải Vân nhịn đau rút ra, gã lập tức nắm tóc Lý Huỳnh Lam, nghiêm mặt dữ tợn nói: "Đồ chó chết, muốn hại tao, xem tao dám giết chết mày không!"

Dứt lời dùng sức ném Lý Huỳnh Lam té văng trên mặt đất, cái ót trực tiếp đập xuống nền vang lên một tiếng trầm đục, sau đó lại là một trận quyền đấm cước đá điên cuồng đòi mạng, không mảy may chừa chút đường lui, đánh cho Lý Huỳnh Lam hộc ra hai ngụm máu tươi, mặt Trần Hải Vân đỏ gay, trừng đứa nhỏ đang dở sống dở chết trên nền đất, cũng bất chấp việc làm ăn, tức giận dùng lưỡi dao sắc bén trong tay đâm thẳng xuống đầu Lý Huỳnh Lam!

Ngay lúc này ngoài cửa đột nhiên vang "ẦM" một tiếng, cánh cửa chưa kịp khóa đã bị người bên ngoài mạnh mẽ đá văng ra, một bóng người cao lớn xuất hiện trước cửa.

Quyển 2 - Chương 56: Về quê – Kỳ 6

DTV-EBOOK

Nơi này là thung lũng cách thôn Mạc Lan cỡ hơn nửa tiếng lộ trình, sát bên hông căn nhà bị che khuất trong hàng cỏ mọc cao gần nửa người là khe núi dốc đứng sừng sững. Bề ngoài trông rách nát cũ kỹ, rêu phong phủ kín, tường nhà vỡ toang toác thành từng mảng lớn, nếu không phải trên mặt đất có vết xe chạy qua, căn bản không thể ngờ được rằng nơi đây còn người ở.

Cao Khôn tìm một vòng gian ngoài cũng chưa phát hiện ra vấn đề gì, may thay mắt anh tinh tường nên chú ý tới sau phòng bếp còn có một cánh cửa nhỏ, qua đấy sẽ thông ra sân sau. Cao Khôn nhanh chóng đi vào, mới tìm loanh quanh được một vòng chợt bắt gặp một tiếng quát tháo khàn khàn từ phía trong, đầu tiên là giọng gã đàn ông, Cao Khôn đang phân biệt xem gã có phải Trần Hải Vân hay không, trong phòng có mấy người. Ngay sau đó, một giọng nói quen thuộc vọng ra, khiến Cao Khôn cả kinh không quan tâm được gì nữa, tức tốc phi tới đá văng cửa!

Vừa vào, cảnh tượng kinh khủng lọt ngay vào tầm mắt, một gã đàn ông cường tráng đang cầm lưỡi dao sắc trong tay muốn đâm xuống người nằm dưới đất, nghe động tĩnh gã không khỏi kinh ngạc quay đầu lại, nhưng gã còn chưa kịp thấy rõ người đá văng cửa đó là ai, thì đã bị đối phương quét một cước trên mặt, tức khắc một tiếng gào rú trực tiếp bay ra ngoài.

Cao Khôn mặc kệ gã đàn ông lăn lông lốc như bao cát qua một bên, vội vã tiến lên ngồi xổm xuống xem xét người trong góc, mới nom thấy thân thể nhỏ gầy đau đớn cuộn tròn trên nền đất, cổ tay cổ chân bị xích sắt quấn chặt dày tới ba bốn cm, tóc tai bết dính đầy bụi bẩn rủ xuống dán bên má, chỉ lộ ra mặt mũi bầm dập không phân biệt nổi ngũ quan.

Ngay giây phút ấy, Cao Khôn chỉ cảm thấy ngực mình như bị ai đó nả một phát súng đau đến thấu tâm can.

“Cút đi… Tránh ra… Đồ súc sinh…”

Lý Huỳnh Lam dường như còn đắm chìm trong màn tra tấn tàn bạo vừa rồi, nên khi Cao Khôn tới gần vẫn bộc ra bản năng phản kháng, cho dù cậu đã cạn kiệt sức lực nhưng vẫn phí công giãy dụa.

“Huỳnh, Huỳnh Lam…” Cao Khôn kéo căng yết hầu, run rẩy rồi mới gọi nổi tên cậu, “Là anh, là anh đây…”

Lý Huỳnh Lam chấn động toàn thân, ngơ ngác một lát mới nhận ra đối phương. Trước mắt cậu lóe lên một luồng ánh sáng mờ nhạt, há miệng thở dốc, đoạn quay đầu nhìn về hướng người còn lại bên cạnh tường.

Cao Khôn nghe thấy Lý Huỳnh Lam nói: “Cứu, cứu cô ấy……”

Lúc này, anh mới phát hiện hóa ra còn có một người không mặc quần áo nằm trên mặt đất bên kia, đúng là cô em họ của anh, cô gái đã không còn động tĩnh, không biết còn sống hay đã chết.

Cao Khôn vừa muốn đứng dậy đến đó xem xét, khóe mắt liếc thấy Trần Hải Vân bị mình đá ngã đã lần nữa đứng dậy, đang toan bỏ chạy tới phía cửa bên cạnh.

Thế nhưng gã còn chưa kịp chạm đến tay cầm, đã bị trúng ngay một đòn hiểm trên lưng. Gã lúc này như một con chó ăn phải bả ngã vật xuống đất, thực ra Trần Hải Vân phản ứng cũng không chậm, trước lúc cảm giác được Cao Khôn qua đây, gã đã trở tay rút một thanh mã tấu dài vung ra sau.

Nhưng không ngờ, Cao Khôn còn nhanh hơn cả gã, nhanh chóng nghiêng người né qua, mũi đao lạnh lẽo sượt một đường

qua vai anh.

Trần Hải Vân xuất một kích không trúng đang định tấn công tiếp, lại phát giác cổ tay đau xót, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, cánh tay kia của gã còn chưa kịp rút về đã mềm oặt rơi xuống, mà dĩ nhiên cây đao nọ đã nằm gọn trong tay đối phương. Gã tốt xấu gì cũng là một trung niên tráng hán, kết quả lại bị một thiếu niên dễ dàng tháo khớp tay.

Trần Hải Vân không dám tin nhìn Cao Khôn trước mắt, mà thần sắc đối phương vẫn lạnh lùng như thường, cặp mắt nọ nhìn thẳng vào gã, khuôn mặt xưa nay vốn trầm ổn chất phác, vậy mà giờ phút này trong đồng tử đã nhuốm một màu đỏ máu, khiến Trần Hải Vân vừa thấy đã kinh hãi không thôi.

Cao Khôn dò xét túi quần gã, không tìm thấy thứ gì, anh lạnh lùng hỏi: "Chìa khóa đâu?"

Trần Hải Vân cứ chống cự bất chấp, chật vật muốn đứng dậy, lại nghe vang ẦM một tiếng, cửa đã bị người kia đá một phát đóng sập lại, căn phòng lần nữa trở về bóng tối u ám.

Cao Khôn đang đứng trước mặt Trần Hải Vân, từ trên cao nhìn xuống gã, khuôn mặt một mảnh vô tri, nhưng đôi mắt kia lại phá lệ lóe sáng, cũng như lưỡi đao anh đang cầm trên tay, sắc đến rét lạnh.

Trần Hải Vân nuốt nước miếng, ha hả cười nói: "Chỉ có tao mới biết chìa khóa ở đâu thôi."

Cao Khôn từng bước lại từng bước đến gần Trần Hải Vân, thân hình cao lớn kia sinh ra một áp lực vô hình nặng nề, tựa như một mảng hắc ám đang đổ ập xuống đầu Trần Hải Vân.

Trần Hải Vân muốn chạy trốn, Cao Khôn giẫm mạnh lên bụng gã một cước, giơ tay đâm thẳng xuống.

“Aaaaaaaa……..”

Giữa không gian u tối, tiếng hét thảm thiết của Trần Hải Vân vang vọng khắp một phòng, gã hốt hoảng sờ soạng phần xương sườn của mình, cảm xúc trên tay dính dớp một mảnh, mùi máu tươi dần lan tràn trong không khí. Trần Hải Vân chật vật lui về phía sau, trong cơn hỗn loạn gã run rẩy nói những lời lẽ đe dọa không rõ, một hồi nói Cao Khôn phải coi chừng gã, lúc thì nói mình sẽ không bỏ qua cho anh, lát nữa lại nói cả hai làm giao dịch, mình sẽ đưa tiền cho anh, để Cao Khôn thả gã đi…

Cao Khôn hỏi lại lần nữa, Trần Hải Vân vẫn không trả lời, ánh mắt lạnh lẽo hiện lên, lại đâm thêm một nhát, mục tiêu lần này là trên vai gã.

Trần Hải Vân hoảng hốt vô cùng, gã đau đớn lết tới hai bước, bắt đầu xin khoan dung.

“Được được, tao nói tao nói… Tao sai rồi, tao không muốn chết đâu… Cao Khôn… Khôn Tử… Chìa khóa không ở chỗ tao, ở thôn bên, tao đi lấy cho mày được không…”

Lần này một nhát sau lưng.

“Tao nói thật, tao thật sự không có, cứu mạng!!! Đừng mà… Xin, xin lỗi, chuyện này là lỗi của tao, còn có… Còn có chuyện chú mày cũng là lỗi của tao… Aaaaaa… Đừng giết tao mà…”

Ở đùi.

“Tao biết… Tao biết mày lo cái gì… Tao sẽ không nói… Tao sẽ không nói gì hết… Không có ai biết đâu… Tao thả mày một con ngựa, mày cũng cho tao một con ngựa đi mà… Aaaaaaaaaa!!!”

Không biết lần cuối này một nhát đâm xuống đâu, tiếng Trần

Hải Vân gào rống vang dội cả một phòng, Lý Huỳnh Lam đang nằm trên mặt đất mà gương mặt vốn bị sưng húp rướm máu, đau đớn khiến tầm mắt của cậu cũng mơ hồ, cậu không thấy rõ Cao Khôn đang làm gì, nhưng âm thanh tàn nhẫn kia vẫn sộc thẳng vào tai, cậu sợ hãi co rúm lại, còn không ngừng run rẩy, cậu biết Cao Khôn như vậy là không đúng, muốn kêu anh dừng tay lại đi, nhưng cậu lại không mở miệng được, cậu cũng rất hận, nếu có thể cậu cũng muốn làm như thế với tên cặn bã đó, hắc ám trong lòng đang đồng loạt kêu gào: G*iết gã…….Giết gã đi……*

Lý Huỳnh Lam gắng sức trừng lớn mắt nhìn về phía trước, âm thanh gã phát ra làm cậu cảm thấy ghê tởm, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn cẩn thận nghe, nghe từng câu gã cầu xin, nghe từng tiếng gã rên rỉ trong đau đớn.

Có lẽ, trước khi chết khao khát muốn sống sẽ bùng nổ, rõ ràng là Trần Hải Vân đã nửa chết nửa sống, vậy mà trước khi Cao Khôn tiến lên lần cuối, gã bất ngờ nhảy dựng lên phóng tới chỗ Lý Huỳnh Lam, chẳng qua mới được nửa đường đã bị Cao Khôn phát hiện, hung ác nắm đầu gã quăng thẳng vào tường bên.

Trần Hải Vân lăn lộn trên mặt đất hai vòng, song trong lúc vô ý đã nhấn mở công tắc máy trộn thức ăn gia súc phía trước, chân gã đang đặt đúng ngay cửa vào.

Nghe tiếng máy móc nổ vang, Lý Huỳnh Lam kinh sợ phát hiện cả người Trần Hải Vân trước mắt đang bị băng chuyền từ từ kéo lui ra sau, gã thình lình vươn tay ra bắt lấy chân Lý Huỳnh Lam, thảm thiết cầu xin: “Cứu cứu tao, cứu cứu tao với……..”

Gương mặt vặn vẹo kia khiến Lý Huỳnh Lam vẫn luôn kéo căng ý chí triệt để tan vỡ, cậu khàn cả giọng hét ầm lên.

“Aaaaaaa, tránh ra!!!!!!! Ông tránh ra!!!!!”

Cao Khôn vội vàng tiến lên tắt cái máy nọ, muốn đi giựt tay Trần Hải Vân ra, nhưng đối phương vẫn sống chết nắm chặt lấy, một bên gào thét một bên nhìn chằm chằm Lý Huỳnh Lam, khóe miệng lại giương lên một nụ cười quỷ dị.

"Cao….. Cao Khôn….. Hắn….. Với tao….. Không phải….. Người….. Hắn….. Hắn….. Nghịch…. Nghịch tử….."

Lưu lại lời nói không đầu không đuôi cuối cùng này, người trước mắt đã không còn hơi thở.

Lý Huỳnh Lam không hiểu Trần Hải Vân có ý gì, cậu chỉ không nhịn được nữa mà sụp đổ cố đẩy đối phương ra, không tiếc cào rách cổ chân mình đến máu thịt lẫn lộn, cũng muốn thoát khỏi gông cùm xiếng xích trên chân. Thế nhưng dù có gắng sức thế nào đi nữa, bàn tay giam chặt lấy Lý Huỳnh Lam đều không chút sứt mẻ.

Mắt thấy Lý Huỳnh Lam gần như hành động điên cuồng, Cao Khôn vội ôm người vào lồng ngực mình, ngăn cản hành vi tự tổn hại bản thân của cậu.

Lục phủ ngũ tạng của Lý Huỳnh Lam quặn đau từng chập, cậu rúc vào lòng Cao Khôn, nức nở: "Đem hắn đi đi, đem đi đi……."

"Được, để anh làm, để anh làm……."

Cao Khôn vừa an ủi cậu vừa lật xem ổ khóa dây xích trên người Lý Huỳnh Lam, trải qua dằn vặt mấy ngày nay, lỗ khóa kia cũng đã bị móp méo, cho dù có chìa khóa đi chăng nữa chưa chắc đã mở được, trừ khi có dụng cụ chuyên nghiệp có thể bẻ gãy, không chỉ tốn công sức, mà còn sợ rằng không cẩn thận có thể làm Lý Huỳnh Lam bị thương.

Cao Khôn cau mày suy nghĩ, sau đó cúi đầu hôn lên thái dương Lý Huỳnh Lam, dịu dàng nói: "Đừng sợ, nghỉ một lát là ổn ngay

thôi.”

Lý Huỳnh Lam mờ mịt ngẩng đầu, đáp lại là nụ cười ôn hòa của Cao Khôn, rõ ràng mới vừa trải qua một chuỗi sự việc khủng bố như vậy, mà vẻ mặt Cao Khôn vẫn bình tĩnh đến đáng sợ, thậm chí anh còn có thể cười được, cảm xúc trái ngược này khiến Lý Huỳnh Lam nhất thời giật mình, chỉ ngơ ngác nhìn đối phương, bỗng chốc sau gáy nhói lên, tầm mắt liền tan rã ngay lúc này.

…

Lý Huỳnh Lam trong cơn mê man vẫn nghe thấy âm thanh gì đó, bang bang bang bang vang bên tai hết sức ồn ào, nhưng cậu không mở mắt ra được, đầu cậu rất nặng, mí mắt cũng rất nặng, cậu một mực cố gắng, không biết qua bao lâu, rốt cuộc tầm mắt của cậu đã bắt được một tia sáng.

Đầu tiên mắt thấy chính là gương mặt Cao Khôn gần trong gang tấc, anh đang ôm cậu, hình như đang mở ổ khóa trên tay cậu.

Lý Huỳnh Lam muốn nhúc nhích, Cao Khôn ấn cậu lại thấp giọng nói: “Đừng động đậy, sắp được rồi.”

Lý Huỳnh Lam đang định mở miệng, bỗng dưng một thứ mùi nồng nặc sộc thẳng vào mũi, loại mùi này so với vừa rồi còn nặng hơn gấp trăm ngàn lần, thật giống như giữa mùa hè mà đi vào lò mổ, vừa gỉ sét vừa tanh hôi, làm cho người ta vừa ngửi thấy chỉ muốn chạy đi nôn một trận.

Cậu phát hiện vòng xích quanh tay mình đã được tháo ra, một cái khác thì đang trong tay Cao Khôn, mà trên chân cũng không còn, với cả bàn tay của gã đàn ông mới nãy còn nắm chặt cậu thì đã…….

Sắc mặt Lý Huỳnh Lam trắng bệch, cậu bỗng cảm giác được dường như mình vừa mới liếc thấy một thứ gì đó, đỏ tươi,

gai mắt, đang nhiễu bên người mình, một bãi rồi lại một bãi, khắc sâu trong tâm trí khiến cả đời này cũng không bao giờ quên được…..

Cao Khôn nhận thấy biểu tình Lý Huỳnh Lam dại ra, xoa xoa mặt cậu, càng làm đầu cậu áp sâu vào trong ngực mình, thấp giọng nói: “Sợ thì đừng nhìn, ráng nhịn một chút rồi chúng ta đi.”

Lý Huỳnh Lam siết lấy vạt áo trước của Cao Khôn, chỉ không ngừng run rẩy kịch liệt, run đến khớp hàm không cắn chặt nổi, run đến ruột gan liên tục quay cuồng.

Cao Khôn thủy chung không nói một lời, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam gắt gao ôm chặt thắt lưng Cao Khôn, nhưng vạt áo anh cũng dính thứ ẩm ướt sền sệt kia, khiến ngón tay Lý Huỳnh Lam cũng gần như co rút.

Rốt cuộc, một tiếng nhẹ nhàng “Cùm cụp” vang lên, dây xích nặng nề trên người Lý Huỳnh Lam bị lấy xuống.

Cao Khôn bỏ dây thép với cây kềm lại, một tay ôm lấy Lý Huỳnh Lam bế lên, giẫm lên đống bừa bộn trong căn phòng bước ra ngoài.

Lúc này, Lý Huỳnh Lam mới phát hiện cô gái kia không biết đã tỉnh lại từ bao giờ, dây xích trên người cũng được gỡ bỏ. Nhưng cô chỉ ngơ ngẩn nhìn về phía trước với đôi mắt trống rỗng vô hồn.

Cao Khôn đưa tay đến dắt cô đi, cô gái đờ đẫn theo anh ra ngoài.

Trước lúc ra cửa, Lý Huỳnh Lam cố lấy can đảm, đưa mắt nhìn vào trong, có điều chỉ mới vừa liếc mắt đã bị Cao Khôn

xoay mặt lại.

“Qua hết rồi, chỉ là cơn ác mộng thôi…” Cao Khôn dán sát bên tai cậu nói nhỏ.

Lý Huỳnh Lam vùi đầu vào ngực anh, mặc cho nước mắt ứa ra giàn dụa trên gương mặt, nét mặt đó có bao nhiêu là sợ hãi, lại có bao nhiêu là oán hận.

Thế nhưng ba người vừa mới ra khỏi sân, tiếng còi cảnh sát chói tai liền vang lên, chưa được bao lâu, hai chiếc xe đã tới trước mặt, nhóm người mặc đồng phục cảnh sát ra khỏi một chiếc, trong một chiếc khác dĩ nhiên là Lý Tiểu Quân với Trác Diệu đang sốt ruột.

“Huỳnh Lam!” Lý Tiểu Quân nhảy xuống xe xong liền vọt tới phía con trai mình.

Cao Khôn buông Lý Huỳnh Lam xuống, nhìn mấy viên cảnh sát đi vào bên trong, còn lại hai người khác tiến hành truy vấn anh, sau khi xác nhận tên, kéo anh đi nói: “Mời cậu theo chúng tôi về sở một chuyến.”

Lý Huỳnh Lam hoảng sợ nhìn thấy người nọ lấy còng số 8 ra, khóa trái tay Cao Khôn ra sau, cậu liền tránh khỏi cái ôm của Lý Tiểu Quân, muốn đi tới giữ Cao Khôn lại.

“Các người làm gì? Tại sao lại bắt anh ấy!!! Buông anh ấy ra!!!” Tuy nhiên cậu đã quá suy yếu rồi, đi được vài bước đã ngã sấp xuống, được Trác Diệu đến giúp mới miễn cưỡng đứng vững.

“Là anh báo cảnh sát, đừng sợ, không sao đâu…”

Cao Khôn thấy gương mặt Lý Huỳnh Lam tràn ngập hoảng loạn, vẫn không quên an ủi cậu, nhưng chưa kịp nói xong đã bị nhét vào xe cảnh sát.

Lý Huỳnh Lam nhìn cánh cửa kia đóng sập lại, khó khăn chống đỡ hai mắt tối sầm, rốt cuộc cũng té xuống ngất lịm đi.

『Hết chương 56』

Quyển 2 - Chương 57: Khắc phục hậu quả – Kỳ 1

DTV-EBOOK

Khi Lý Huỳnh Lam tỉnh lại đã là hai ngày sau, cậu hiện đang nằm tại bệnh viện trung tâm tỉnh Y, theo chẩn đoán của bác sĩ, cậu bị gãy hai căn xương sườn, gãy xương cánh tay, não bị chấn động nhẹ, còn hai bàn tay do cố giật dao máy trộn ra đến nỗi da tróc thịt bong phải bó thành hai đòn bánh tét, da toàn thân nhiều chỗ bị xuất huyết, phần mềm bị bầm dập, cộng thêm cơ thể bị thiếu nước trầm trọng và bỏ đói nhiều ngày, nên gần như mất đi nửa cái mạng.

Lý Tiểu Quân đang ngồi cạnh bên, hiếm khi sợi tóc tán loạn quần áo không chỉnh tề, nào còn hình tượng ăn diện tinh tế như trước. Nhác thấy Lý Huỳnh Lam mở mắt ea, chị khẩn trương vội bật dậy đến hỏi thăm: “Huỳnh Lam, Huỳnh Lam con tỉnh rồi à? Khó chịu ở đâu? Có khó chịu ở đâu không?”

Lý Huỳnh Lam ngơ ngác nhìn chị, sau một lúc lâu mới đau đớn nhíu mày, dường như đang nhớ tới gì đó, trong mắt cậu hiện lên một tia hoảng hốt, rồi liền bắt đầu dáo dác tìm kiếm xung quanh.

Lý Tiểu Quân thấy cậu không ngừng mấp máy môi, đến gần thì chợt nghe Lý Huỳnh Lam thì thào: “Người đâu… Ở đâu? Đâu rồi…”

“Mẹ đang ở đây, mẹ ở đây…”

Lý Tiểu Quân muốn nắm tay cậu, lại bị Lý Huỳnh Lam giằng ra, cậu trừng mắt cố dùng giọng khàn khàn không rõ nói: “Cao Khôn… Cao Khôn…”

Lý Tiểu Quân ngẩn ra, giọng nói vẫn mềm nhẹ: “Nó không ở đây,

con ráng nghỉ ngơi cho khỏe trước đi, để mẹ đi gọi bác sĩ."

Vừa muốn đứng dậy lại bị Lý Huỳnh Lam dùng sức túm góc áo, dường như cậu không muốn nghe lời cũng không buông tha cho Lý Tiểu Quân, ánh mắt nóng vội đỏ cả lên, cậu còn nhớ rõ Cao Khôn bị mang lên xe cảnh sát, vậy giờ đang ở đâu?

"Anh ấy... ở đâu, anh ấy... Có sao không... Có... chuyện gì không?"

Lý Tiểu Quân nở nụ cười: "Nó tốt lắm, không có chuyện gì hết, chờ con khỏe rồi, mẹ sẽ dẫn con đi gặp nó nhé."

"Choang" ly nước trên đầu giường bất ngờ bị Lý Huỳnh Lam quét rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh, Lý Huỳnh Lam hướng Lý Tiểu Quân gào lên: "Đừng... gạt tôi, không cần gạt tôi..." Nếu Cao Khôn không có việc gì, vì sao không tới nhìn cậu, anh ấy nhất định sẽ không mặc kệ cậu.

Lý Tiểu Quân bị sự kích động cố chấp trong mắt Lý Huỳnh Lam dọa kinh ngạc không thôi, cô muốn đỡ cậu, Lý Huỳnh Lam lại không hề chịu phối hợp mà tránh né, ngay lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Trác Diệu vừa vào đã thấy đứa nhỏ lẽ ra nên tĩnh dưỡng trên giường, vậy mà đang run rẩy muốn vịn khung giường bước xuống, Trác Diệu vội vàng tiến lên áp Lý Huỳnh Lam về gối đầu, quay đầu bất mãn nhìn Lý Tiểu Quân.

Bấy giờ Lý Tiểu Quân mới hoàn hồn, chị muốn nói gì đó, lại bị Trác Diệu lạnh lùng ngắt lời: "Chị ra ngoài trước đi!"

"Tôi..." Lý Tiểu Quân không muốn.

Trác Diệu nói: "Có chị ở đây nó không ổn định được cảm xúc, tôi muốn nói chuyện riêng với nó..."

Lý Tiểu Quân nhìn Lý Huỳnh Lam bên cạnh, khẽ cắn môi, chỉ đành tạm thời rời đi.

Chị vừa ra khỏi cửa, Lý Huỳnh Lam vội túm lấy Trác Diệu, lặp lại câu hỏi kia: "Cao… Khôn đâu? Cao Khôn…"

So với Lý Tiểu Quân, Trác Diệu có phần hiểu Lý Huỳnh Lam hơn ai hết, y biết đứa cháu mình đang suy nghĩ những gì, vì thế trầm giọng nói: "Nghỉ ngơi cho tốt đi, rồi cậu sẽ nói con biết, con còn lộn xộn nữa, cậu chỉ còn cách gọi bác sĩ đến xử lý thôi."

Lý Huỳnh Lam lập tức ngừng động đậy, ngoan ngoãn nằm đó, mở to mắt nôn nóng mà nhìn Trác Diệu.

Trác Diệu lẳng lặng nhìn sắc mặt ngập nỗi lo âu kia của cậu, cả ánh mắt sợ hãi chưa kịp bình tĩnh ấy nữa, vẫn không nỡ nào, ngồi xuống mép giường, vuốt đầu cậu trả lời: "Cậu ta còn đang ở cục cảnh sát."

Lý Huỳnh Lam cả kinh: "Tại sao… Tại sao chứ… Bao giờ anh ấy mới ra?"

Trác Diệu ngừng một lúc đáp: "Cậu ta phải phối hợp điều tra."

"Sau đó thì sao? Sau khi điều tra xong thì sao…"

Trác Diệu trầm mặc.

Lý Huỳnh Lam toan đứng dậy, Trác Diệu lập tức ngăn cản, Lý Huỳnh Lam vội la lên: "Anh ấy… Anh ấy vô tội, anh ấy là vì cháu… Cao Khôn không có tội… Anh ấy là vì cháu… Mới giết người… Điều tra xong… thì thả anh ấy đi… thả anh ấy đi…"

"Cậu biết, cậu biết." Trác Diệu trấn an cậu.

“Cậu… Cao Khôn không phải cố ý đâu, anh ấy muốn cứu cháu mà, là anh ấy đã cứu cháu.” Lý Huỳnh Lam chỉ mới tỉnh lại, sức khỏe cực kỳ yếu, mới trải qua vài phút kích động mà hơi thở đã phập phồng bất ổn, trước mắt tối sầm từng đợt, ấy nhưng cậu vẫn cố gắng gượng một lần rồi lại một lần nhấn mạnh với Trác Diệu, “Cậu… Cháu muốn thấy anh ấy, cho cháu gặp anh ấy đi…”

Trác Diệu ôm Lý Huỳnh Lam, không cho cậu lộn xộn, lại chú ý chai nước biển đang nhỏ giọt kế bên, vừa nhẹ nhàng vỗ lưng cậu.

“Ráng nghỉ ngơi cho tốt đi, việc này cứ giao cho cậu là được, chờ cháu khỏe rồi, cậu liền dẫn cháu đi gặp cậu ta.”

Qua một lúc y không ngừng khẽ an ủi, rốt cuộc Lý Huỳnh Lam cũng dần bình tĩnh trở lại, nửa cưỡng ép lần nữa chìm vào giấc ngủ mê man.

Trác Diệu nhìn ấn đường vẫn nhíu chặt ấy, nhìn tay chân lúc ngủ không hề thả lỏng mà luôn co rúm lại, phải cố hít một hơi thật sâu mới đè nén được nỗi phẫn nộ tràn ngập trong lòng, y lại ở bên Lý Huỳnh Lam một lúc lâu, mới mở cửa phòng bước ra ngoài.

Lý Tiểu Quân đang dựa bên tường, thấy y đi ra thì định vào trong, lại bị Trác Diệu giơ tay cản.

“Cậu làm gì vậy?” Lý Tiểu Quân lạnh lùng nghiêm mặt.

Sắc mặt Trác Diệu còn lạnh hơn chị: “Chị nói xem?”

Lý Tiểu Quân cùng y đối mặt giây lát, khí thế bỗng chốc sụp đổ, không chịu được nữa vành mắt đỏ hoe: “Là lỗi của tôi, là do tôi vô trách nhiệm, cho nên tôi càng phải bù đắp lại cho nó, về sau tôi sẽ quan tâm nó hơn.”

Lý Nguyên Châu hiện đang phát triển thị trường hải ngoại nên quanh năm đều ở nước ngoài, mà Lý Tiểu Quân vốn đã có thói quen thích ngao du thế giới, có vài ngày không ở Lý gia luôn là chuyện thường như cơm bữa. Trong mấy ngày Lý Huỳnh Lam mất tích, trong nhà cũng chỉ có mình dì Tạ, đã vậy gặp dì Tạ cũng sơ ý, cứ nghĩ trẻ con nó ham chơi, có khi đi chơi đâu đó cùng bạn học rồi không chừng, hoặc lại chạy qua chỗ Cao Khôn, hồi trước cậu không phải chưa từng như vậy. Kết quả qua hai ba ngày sau vẫn không thấy người đâu, lại ngẫm nghĩ chẳng phải Cao Khôn nghỉ rồi sao, bấy giờ dì Tạ mới cảm thấy không đúng, vội vã chạy đi gọi cho hai vị chủ nhân.

Điện thoại cho Lý Nguyên Châu thì không gọi được, còn Lý Tiểu Quân sau khi biết xong đã gấp rút trở về, có điều chuyến bay của chị bị hoãn lại một ngày mới đến được. Chờ chị về thành phố U, lại mất một khoảng thời gian tìm kiếm, mới tra ra chuyến bay của Lý Huỳnh Lam, còn tìm cách liên hệ với Cao Khôn, biết được tình hình bên gia đình anh, cũng đã qua năm sáu ngày.

Vẫn nhờ có Trác Diệu quay về kịp lúc, trực tiếp liên hệ với phi cơ tư nhân, đưa mọi người đến tỉnh Y. Lại nghe nói bên nhà Cao Khôn cũng chưa gặp qua Lý Huỳnh Lam, khi đó bọn họ đã muốn báo cảnh sát, bởi vì em họ Cao Khôn cũng mất tích. Tuy không có bằng chứng nào để suy đoán hai người có liên quan với nhau hay không, nhưng phía cảnh sát đã bắt đầu dốc toàn lực điều tra, mà ngay lúc đó người nằm trong diện tình nghi số một chính là người đã nảy sinh tranh chấp việc làm ăn với nhà họ – ông chủ Trần.

Chẳng qua lúc ấy bọn họ đã lật tung khắp nơi mà vẫn không truy ra được nơi ẩn náu của Trần Hải Vân, tựa như con ruồi mất đầu tìm kiếm ở thôn Mạc Lan suốt một thời gian. Mãi đến khi bất ngờ nhận được điện thoại của Cao Khôn, đoạn đuổi đến hiện trường, thì sự tình đã diễn biến thành tình trạng không thể vãn hồi.

Đối mặt với sự kiểm điểm của Lý Tiểu Quân, Trác Diệu chỉ khinh thường bỏ lơ.

Thấy Trác Diệu quay người muốn đi, Lý Tiểu Quân lại nói: "Tôi… Tôi muốn mang Huỳnh Lam quay về U thị."

Trác Diệu dừng bước, từ từ ngoảnh lại nhìn cô.

Lý Tiểu Quân vẫn thấy quyết định của mình không hề sai: "Điều kiện điều trị ở đây quá kém, bất lợi cho Huỳnh Lam tĩnh dưỡng, mà sức khỏe của nó mới là quan trọng nhất."

Trác Diệu gằn từng chữ: "Nếu chị thật sự vì sức khỏe của nó mà suy nghĩ, thì nên biết giờ này nó đang quan tâm cái gì nhất, chị còn muốn kích động để nó tốt như cái chị nói thì cứ thử xem."

Lý Tiểu Quân bị lời cảnh cáo của Trác Diệu làm cho sửng sốt, lại nghe đối phương rằng: "Cả chuyện của Cao Khôn chị cũng đừng quản, cứ giao cho tôi xử lý."

Lý Tiểu Quân lạnh mặt: "Tôi mới là mẹ nó!"

Trác Diệu cười mỉa mai: "Chị nói những lời này không thấy chột dạ sao?" Nói đoạn chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một lần, bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Dưới lầu đã đậu sẵn một chiếc xe chờ y, Trác Diệu ngồi vào liền nói với người hàng sau: "Vất vả rồi, bắt ông từ xa xôi chạy tới đây."

"Đừng nói mấy lời khách sáo này chứ," Phạm Doanh lắc đầu, "Tuy rằng gần đây tôi chỉ làm lão làng trong giới giải trí, có vài năm không nhận vụ án hình sự nào rồi, nhưng nếu đã là chuyện của chú, tôi sẽ cố hết sức."

Trác Diệu liếc mắt nhìn tập văn kiện trong tay đối phương, "Ông

nắm hết được tình hình rồi chứ?"

Phạm Doanh đáp ừ: "Hình như bên truyền thông đã biết, tuy bị Minh Câu ép xuống rồi nhưng một khi bị phơi ra ánh sáng, vụ này sẽ phức tạp lắm đây, mà thôi chú cứ nói yêu cầu ra trước xem."

Trác Diệu nói: "Bào chữa vô tội."

"Người bị giết có tiền án, lại đang phạm tội, hơn nữa Cao Khôn tuổi còn nhỏ, có thể tập chung biện hộ giết người do phòng vệ chính đáng… Có điều, việc cậu ta xử lý sau đó thì," nghĩ đến một đống hỗn độn ở hiện trường, Phạm Doanh chưa vội đáp ứng ngay, chỉ nói: "Tôi phải đi gặp cậu ta trước đã, chú đi cùng không?"

Trác Diệu ngẫm nghĩ, gật đầu.

…

Trại tạm giam xã G cực kỳ nhỏ, phía phòng giam sau khi biết bọn họ muốn đến đây còn cố ý dành một gian phòng rộng rãi cho họ gặp mặt.

Phạm Doanh ngồi xuống một bên, lặng lẽ mà đánh giá đương sự trước mặt. Tuy sở hữu vóc dáng rất cao nhưng khuôn mặt lại khá ngây ngô, vẫn chỉ là một thiếu niên mà thôi. Từ lúc hắn vào đây, đối phương vẫn trầm tĩnh ngồi đó, dù có soi thế nào cũng không thấy giống như trong hồ sơ miêu tả.

Phạm Doanh liếc nhìn Trác Diệu bên cạnh, tự giới thiệu với Cao Khôn: "Tôi là luật sư biện hộ cho cậu, tôi sẽ nỗ lực trợ giúp cậu trong vụ án này, thế nên tôi hy vọng giữa chúng ta sẽ không có gì là bí mật, tôi càng hiểu rõ cậu, thì đối với cậu lại càng có lợi, cậu có thể làm được chứ?"

Cao Khôn ngẩng lên, tóc của anh đã bị cắt ngắn, hiện chỉ còn dư lại một phân ngắn củn che phủ da đầu. Thế nhưng, lại càng làm ngũ quan lập thể thêm sâu sắc, cùng Phạm Doanh mắt đối mắt một lát, anh gật gật đầu.

Phạm Doanh hỏi: "Trước kia, cậu với Trần Hải Vân có quen biết không?"

Cao Khôn đáp: "Có quen."

"Quen biết thế nào?"

"Trước đây hắn ở thôn chúng tôi, sau này hình như đi làm ăn xa, rồi không gặp lại nữa."

"Nói cách khác, bởi vì sự việc lần này, cậu với hắn mới tiến thêm một bước? So với quan hệ chỉ là thôn dân trước kia?"

Cao Khôn lắc đầu: "Chú tôi với hắn có hùn vốn làm ăn."

"Vụ làm ăn này cậu có tham gia không?"

"Tôi không."

"Trước đó cậu theo học ở thành phố U? Rồi sao lại về đây?"

"Vì chú tôi, chú ấy bị đột quỵ."

"Là vì làm ăn thất bại?"

"Phải."

"Do vậy nên cậu mới có thù hận với Trần Hải Vân?"

Cao Khôn: "Không phải thù hận, chỉ khinh thường thôi."

Khinh thường…

Phạm Doanh cau mày: “Vậy làm sao cậu biết nơi ở của Trần Hải Vân? Khi ngay cả phía cảnh sát còn không tìm được.”

Cao Khôn ngừng một lát,

Phạm Doanh nói thêm: “Những lời này bên phía tố cáo sẽ hỏi cậu trên phiên tòa, chúng ta có thể phát hiện ra, tất nhiên bọn họ cũng sẽ, vậy nên cậu phải làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý.”

Cao Khôn nói: “Tôi lớn lên từ nhỏ ở đây, tôi biết được những nơi mà rất nhiều người khác không biết. Chỗ thung lũng nhỏ Trần Hải Vân ở có một cây hạnh nhân, hồi tiểu học tôi hay qua đó chơi, từ xa từng thấy hắn xuất hiện một lần, lúc trước quên mất, lần này mới nhớ, cho nên mới đến thử xem.”

Phạm Doanh nhìn anh, có vẻ như đã chấp nhận lời giải thích này của Cao Khôn: “Vậy giờ cậu thuật lại hết từ đầu đến cuối quá trình gây án cho tôi nghe, phải cố gắng nhớ lại, một chi tiết cũng không được sai sót.”

Cao Khôn rất phối hợp, lập lại từng li từng tí, bao gồm cả việc anh đánh ngất Lý Huỳnh Lam thế nào, phân xác ra sao, dùng biện pháp gì để nạy khóa, đều không chừa lại.

Mà Phạm Doanh với Trác Diệu càng nghe thì sắc mặt càng cứng ngắc, cuối cùng sau khi Cao Khôn nói xong, cả căn phòng to như vậy lại rơi vào trầm mặc vài giây.

Phạm Doanh cầm hồ sơ đứng dậy nói: “Được, chờ tôi chỉnh lý một chút rồi đến xác nhận lại lần nữa. Trong lúc này cậu có thể không cần nhận thẩm vấn, trừ khi tôi có mặt, còn phải biết cách bảo vệ chính mình, trước khi nói gì phải nhìn quản giáo ngoài cửa.”

Cao Khôn hiểu rõ gật đầu.

Mãi đến khi Trác Diệu với Phạm Doanh phải ra ngoài, qua bao nhiêu lâu rồi anh mới chủ động hỏi duy nhất một câu.

“Huỳnh Lam có khỏe không?”

Trác Diệu quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Cao Khôn, dường như đang đánh giá, lại giống như đang phê phán gì đó, y đáp: “Nó vẫn ổn, cảm ơn cậu đã cứu nó.”

Cao Khôn chỉ mím môi, ánh mắt lộ ra vẻ yên tâm, tùy ý để người dẫn anh quay về.

Ngoài cửa, Phạm Doanh hỏi Trác Diệu: “Chú thấy thế nào? Nếu gặp chú ở đấy, có phải cũng muốn đi lên đâm hai phát không?”

Trác Diệu đi đằng trước, lưng thẳng tắp, mà như đang mang một vẻ cứng ngắc lẫn căng thẳng.

Phạm Doanh lại tự lắc đầu: “Nhưng chú sẽ không làm vậy, cho dù chú có giết gã cũng sẽ không dùng cách thức này, người bình thường cũng sẽ không như thế.”

“Xương cổ tay dập nát, căn cứ theo lực công kích như vậy, nếu Cao Khôn vì cứu người, thì cậu ta có vô số cơ hội để tóm gọn gã súc sinh kia, còn nếu giết người vì quá khích, thì một nhát thôi cũng đủ trí mạng.” Phạm Doanh nói, “Nhưng cậu ta lại đâm gã súc sinh đó tận 9 nhát, mỗi một nhát đều tránh đi chỗ hiểm, cứ như mèo vờn chuột vậy, nhìn gã chết dần chết mòn. Hơn nữa lúc đó còn nhắm chuẩn cả thời cơ lẫn vị trí…” Phạm Doanh vừa nhớ lại ảnh chụp hiện trường trước đó, biểu tình không khỏi ngưng trọng.

“Vừa rồi cậu ta còn nói do Trần Hải Vân bị kẹt trong máy trộn, nếu cậu ta không làm vậy, Huỳnh Lam sẽ…” Thấy sắc mặt Trác

Diệu đột ngột thay đổi, Phạm Doanh vẫn chọn lướt qua Lý Huỳnh Lam: “Chỉ là, tách tay gã súc sinh kia ra là được, hoàn toàn đâu cần làm đến triệt để như thế.”

Phải biết rằng, giết người có thể dựa vào xúc động nhất thời, nhưng cũng không đến nỗi phân thây, thường thì phân thây được chia làm hai loại: Một loại là vì không muốn bị phát hiện, loại còn lại là để cho hả giận, mà bất luận là loại nào đi chăng nữa thì cũng cần có một cái đầu lạnh, ít ra lúc đó người gây án phải biết mình đang làm gì.

Mà Cao Khôn… Rõ ràng không phải loại trước, thi thể kia không hề bị giấu đi, mà còn vương tán loạn khắp nơi, sau cùng còn cái đầu bị quẳng ngoài sân, không hề gây khó dễ cho việc truy tìm. Hơn nữa, các vết cắt quá mức ngay ngắn và dứt khoát, các khớp xương lớn đều bị tháo dỡ cực kỳ chuẩn xác, hệt như một bác sĩ ngoại khoa tay nghề cao, qua đó có thể thấy rằng lý trí của Cao Khôn khi làm việc này tỉnh táo đến cỡ nào.

“Đây tuyệt đối là hành vi sát hại quá độ,” Phạm Doanh nói: “Với cả mấy câu trả lời vừa rồi của cậu ta nữa, vừa logic vừa tỉ mỉ, không nóng không vội, vẻ mặt trầm tĩnh, cảm xúc cũng lãnh đạm ổn định, cho dù nơi này là sở cảnh sát… Thậm chí dù có phải dựng lại hiện trường lần nữa, cũng sẽ mặt không đỏ thở không gấp, huống chi cậu ta vừa mới chính tay thực hiện tất cả việc này.” Nếu gặp người bình thường, dù hiện tại không liên tục gặp ác mộng, sợ rằng cũng phải thấp thỏm bất an chứ, càng đừng nói đây chỉ là một đứa nhỏ.

Trác Diệu nhớ đến cái ngày y thấy Cao Khôn ôm Lý Huỳnh Lam ra ngoài sân hôm đó, bất luận là thấy xe cảnh sát, hay giải thích với Lý Huỳnh Lam, hoặc lúc lên xe về đồn, thái độ Cao Khôn đều không hề gợn sóng, thậm chí có thể dùng từ ung dung mà đối đáp. Khi ấy Trác Diệu còn thấy việc này có chút kỳ lạ, hiện giờ ngẫm lại càng thấy rợn sống lưng.

Phạm Doanh đúc kết, cũng khiến tâm trạng hai người trầm xuống tận đáy.

“Cậu ta còn chưa đến 17, mà trạng thái từ đầu đến cuối đều giữ vẻ lãnh tĩnh đến mức bất thường…”

Quyển 2 - Chương 58: Khắc phục hậu quả – Kỳ 2

DTV-EBOOK

Khi Trác Diệu quay về phòng bệnh là lúc Lý Huỳnh Lam đang uống thuốc, vừa thấy cậu mình vào liền bất chấp ly trà nóng đang cầm trên tay, vội vội vàng vàng muốn đứng dậy, lại bị Lý Tiểu Quân ngăn cản không cho động.

Lý Huỳnh Lam sốt ruột: "Cậu, sao rồi? Cao Khôn khi nào mới được ra, sao anh ấy vẫn chưa ra vậy?"

Lý Tiểu Quân nói: "Huỳnh Lam, cảnh sát có quy trình xử án của họ, nếu cậu ta vô tội ắt sẽ được trả tự do thôi."

"Đúng là anh ấy vô tội mà!" Lý Huỳnh Lam không hiểu nổi, "Tại sao không được thả? Chẳng lẽ mẹ thấy anh ấy có tội sao?"

Thấy Lý Huỳnh Lam lại kích động, Lý Tiểu Quân vội nói: "Ý mẹ không phải vậy, mẹ chỉ muốn con quan tâm mình một chút, dưỡng sức khỏe cho tốt thôi."

"Con rất khỏe, con uống thuốc đúng giờ, ngủ đúng giấc, bác sĩ cũng nói con khỏe lắm rồi," Lý Huỳnh Lam trừng mắt nhìn Lý Tiểu Quân, lại nhìn sang Trác Diệu, nhấn mạnh lần nữa, "Con khỏe lắm rồi, khỏe lắm rồi…"

Quả thực gần đây cậu rất phối hợp điều trị, làm các đợt kiểm tra gì hay ăn cái gì uống cái gì đều rất ngoan ngoãn, thân thể đang trong trạng thái dần hồi phục. Trác Diệu thấy biểu tình của Lý Huỳnh Lam như vậy, suy tính rồi nói: "Được, trước khi mở phiên tòa, bọn cháu có thể gặp nhau một lần."

Lý Tiểu Quân nhướn mày.

Lý Huỳnh Lam cũng rất kinh ngạc: “Mở phiên toà? Tại sao phải mở phiên toà?”

Trong khi Trác Diệu trầm mặc thì sắc mặt Lý Huỳnh Lam đã dần trắng bệch.

“Tại sao có thể như vậy… Tên khốn đó mới phải là bị cáo… Sao lại biến thành Cao Khôn… Cao Khôn không có tội, anh ấy vì cứu cháu… Là vì cứu cháu mà…”

Lý Huỳnh Lam ấp úng hai câu này xong, phảng phất như bị trúng một cú sốc kinh hoàng.

Cả Trác Diệu và Lý Tiểu Quân đều biết hiện tại Lý Huỳnh Lam không chịu thêm nổi kích thích nào, mới định nói gì đó để trấn an, đã thấy Lý Huỳnh Lam hít sâu một hơi, dần lấy lại bình tĩnh.

Cậu nhìn Trác Diệu chằm chằm, nghiêm túc nói: “Cháu muốn ra tòa, cháu đã trải qua tất cả mọi chuyện, nên cháu có thể trả lại sự trong sạch cho Cao Khôn.”

Từ khi vụ án bắt đầu được điều tra, tuy Lý Huỳnh Lam cũng là một trong số những người bị hại nhưng đến nay vẫn chưa hề có một cơ quan chức năng nào đến tiến hành thẩm tra. Cậu đã bao nhiêu lần muốn chứng minh Cao Khôn vô tội, mà lần nào cũng bị chính nhóm người Lý Tiểu Quân ngăn cản, khiến Lý Huỳnh Lam không cần tiếp tục, không cần nhớ lại. Nhà họ Lý muốn lôi cậu ra khỏi vụ án này, bất kể là vì gia tộc, hay vì chính cậu đi nữa, bản thân Huỳnh Lam cũng hiểu bọn họ nghĩ thế nào. Thế nhưng, cậu đã nghe nói tình hình của cô em họ Cao Khôn, bởi gặp phải sự việc thương tổn tinh thần quá sức chịu đựng, mà cô có phần bị ảnh hưởng tới khả năng tương tác với xã hội. Đối với một người con gái mà nói, điều cô nên làm nhất chính là tránh xa nơi này, nhưng nếu thế còn ai có thể nói ra chân tướng, còn ai có thể chứng minh Cao Khôn vô tội nữa đây.

“Cháu nhất định phải đi, cháu nhất định phải đi!” Trước khi Trác Diệu mở miệng, Lý Huỳnh Lam đã cắt ngang y. Tuy giọng nói cậu không kịch liệt, thần sắc trên mặt cũng tương đối bình tĩnh, nhưng chính sự kiên định tuyệt không thể lay động trong ánh mắt đó lại khiến cả Trác Diệu và Lý Tiểu Quân chỉ cần thoáng nhìn thôi đã thông suốt.

Bọn họ biết, nếu không cho Lý Huỳnh Lam đi, chắc chắn một điều rằng tâm người này sẽ không bao giờ được an ổn.

…

Một tháng sau, Lý Huỳnh Lam đã có thể tự mình làm ít việc vặt, theo yêu cầu của bản thân, cậu ngồi máy bay về thành phố U để tham dự một kì thi quan trọng, thi chuyển cấp.

Bước vào sân trường xa cách hơn một tháng nay, trong khoảnh khắc bắt đầu đặt bút làm bài thi, Lý Huỳnh Lam gần như phải gượng hết sức mình mới kiềm lại được nước mắt, cậu tự nhủ với lòng: *Mày phải thi cho tốt, rồi mày sẽ được lên trung học, mà Cao Khôn cũng sẽ lên đại học, đời này của mày và anh ấy sẽ không vì vậy mà thay đổi. Đó chỉ là một sự cố ngoài ý muốn thôi mà, chờ mày ổn rồi, tất cả đều là quá khứ hết, thế nên mày phải thi tốt, mày nhất định phải thi tốt, như vậy Cao Khôn cũng sẽ không gặp chuyện gì…*

Lý Huỳnh Lam cứ một lần rồi lại một lần tự nói với mình, rõ là ngồi ngay dưới vị trí có quạt, mà mồ hôi lạnh trên trán cứ tuôn ra như tắm.

Thầy giáo biết thân thể cậu không được khỏe, vì thế thỉnh thoảng sẽ đi qua hỏi thăm xem thế nào, lại đều bị Lý Huỳnh Lam từ chối. Lý Huỳnh Lam hiểu vết thương trên người mình gần như lành rồi, cậu chỉ muốn chiến thắng chính mình mà thôi. Cậu đã làm xong bài thi từ sớm, nhưng vẫn đợi tiếng

chuông vang lên mới đứng dậy nộp bài thi, ra khỏi phòng thi, trong phút chốc, trước mắt Lý Huỳnh Lam chợt tối sầm, nhưng cậu chỉ thở gấp hai hơi, cố gắng đứng vững, rồi mới thẳng lưng chậm rãi bước ra ngoài.

Vừa kết thúc đợt thi cuối cùng, bất chấp lời khuyên bảo của Lý Tiểu Quân, Lý Huỳnh Lam lại tức tốc bay về tỉnh Y. Trác Diệu đã chờ cậu ở sân bay, dẫn cậu đi gặp Cao Khôn.

…

Cách một bàn gỗ nhỏ, vẫn là chỗ Trác Diệu với Cao Khôn gặp mặt lần trước, Lý Huỳnh Lam được nhìn thấy đối phương, chẳng qua chỉ mới hai tháng, mà khi hai người gặp lại nhau đã như qua một thập kỷ. Trong lòng mỗi người đều chỉ có một suy nghĩ: người ấy gầy đi nhiều.

Lý Huỳnh Lam thực sự gầy kinh khủng, trải qua một trận bệnh nặng đã khiến đôi má vốn lúng liếng căng mịn khi xưa biến đâu mất, làn da trắng hồng giờ đây chỉ thấy trắng chứ chẳng thấy hồng, tưởng như chỉ cần một cơn gió to thổi qua là người sẽ bị quật ngã ngay tắp lự.

Thế nên so ra Cao Khôn vẫn tốt hơn nhiều, hơn nữa trông tinh thần anh cũng không tệ mấy, đôi mắt kia vẫn hữu thần như xưa. Chỉ có điều trong giây phút nhìn thấy Lý Huỳnh Lam anh lại nhíu mày, rồi mới lẳng lặng cong khóe môi.

“Thân thể khỏe chưa?” Cao Khôn ôn tồn hỏi.

Lý Huỳnh Lam vành mắt đỏ hoe, cố giữ cho giọng mình tự nhiên đáp: “Không có gì đáng lo, bị chó đớp hai phát, thịt vẫn mọc lại được mà.”

Cao Khôn cười, tựa như muốn xoa đầu Lý Huỳnh Lam, nhưng vừa mới vươn tay ra đã chợt cứng đờ, anh nhìn còng số 8 trên cổ

tay mình, lại chầm chậm thu về.

Lý Huỳnh Lam cũng thấy được, đoạn Cao Khôn muốn thả tay xuống gầm bàn, cậu đã túm lại trước một bước, nắm chặt lấy.

“A Khôn, em cam đoan với anh, em sẽ cứu anh ra, em nhất định sẽ cứu anh…” Lý Huỳnh Lam thẳng thốt từng chữ.

Cao Khôn lặng im không nói.

“Anh sẽ không có chuyện gì đâu, anh không cần phải ngồi tù, anh không cần phải ngồi tù…” Lý Huỳnh Lam lại nói, “Anh chỉ vì cứu em thôi mà.”

“Huỳnh Lam,” Cao Khôn bị tia sáng lấp lánh trong ánh mắt ấy đâm vào lòng, anh vội nói, “Em hãy nghe anh nói…”

“Anh nghe em nói hết đã,” Lý Huỳnh Lam trách móc, nhưng lời nói ra vẫn chỉ lặp lại hai câu kia, còn không ngừng nhấn mạnh.

Cao Khôn muốn trở tay nắm lấy cậu, Lý Huỳnh Lam lại nắm quá chặt, móng tay còn đâm sâu vào lòng bàn tay Cao Khôn, vậy mà cậu không hề phát giác.

“A Khôn, em hứa với anh, em hứa rồi thì nhất định sẽ làm được, anh phải tin em, tin em…”

Trác Diệu với Lý Tiểu Quân đang ngồi phía sau cậu, bấy giờ mới ngợ ra tình hình bất thường nên mau chóng đi lên kéo Lý Huỳnh Lam lại.

“Huỳnh Lam, cháu buông ra trước đi.”

“Huỳnh Lam, cháu không cần kích động, có gì từ từ nói…”

Lý Huỳnh Lam vẫn chưa hề bừng tỉnh, trên trán toát đầy mồ hôi

lạnh, hơi thở dồn dập bất ổn, mãi đến khi Cao Khôn dùng chút lực, thoát khỏi nắm tay của Lý Huỳnh Lam, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt cậu, trấn an: "Huỳnh Lam, em nhìn anh này, hiện tại anh không sao, cho nên em cũng sẽ không sao hết, anh chỉ mong em khỏe thôi."

Chỉ một câu "Chỉ mong em khỏe thôi" đã vỗ về được cảm xúc của Lý Huỳnh Lam thoáng dịu đi, cậu ngơ ngác nhìn Cao Khôn. Thần thái kia như ẩn một loại quật cường cố chống đỡ, lại khiến Cao Khôn thấy lòng mình xoắn chặt biết mấy.

Lý Tiểu Quân đưa mắt ra hiệu với viên quản giáo bên kia, quản giáo nhìn sang Trác Diệu, sắc mặt Trác Diệu nghiêm lãnh, gật đầu với bọn họ.

Vì thế quản giáo bước tới kéo Cao Khôn quay về, Lý Huỳnh Lam vẫn không buông tay.

"A Khôn, anh chờ em, em sẽ cứu anh…"

"Huỳnh Lam, cháu đã hứa với cậu thế nào?" Trác Diệu lạnh lùng nói.

Thừa dịp Trác Diệu tiến lên, Cao Khôn nghiến răng tránh khỏi tay Lý Huỳnh Lam, theo quản ngục dẫn mình rời khỏi đây. Trước khi đi, anh còn nghe thấy Lý Huỳnh Lam ngoảnh lại lớn tiếng nói với Trác Diệu.

"Hiện tại cháu rất khỏe, cháu rất khỏe… Cao Khôn không thể ngồi tù! Anh ấy muốn lên đại học! Anh ấy không thể ngồi tù…"

Cao Khôn qua một cửa khác, tiếng Lý Huỳnh Lam cũng theo đó mà im bặt, anh tưởng nguyên do là bởi cửa sắt đóng lại. Nhưng lại không hề biết rằng, ngay khoảnh khắc anh không nhìn thấy, Lý Huỳnh Lam đã ngất lịm.

Trác Diệu với Lý Tiểu Quân vội vàng đưa người đến bệnh viện, bác sĩ nói do tâm lý Lý Huỳnh Lam quá kích động, vẫn là câu nói kia, bệnh nhân không thể chịu thêm kích thích nào nữa.

Trác Diệu đang muốn hỏi thêm, lại nhận được điện thoại của Phạm Doanh.

Phạm Doanh nói: "A Diệu, tôi mới tìm thấy một thứ, tôi nghĩ chú cần phải đến xem rồi."

…

Huyện Y là một trong những huyện thuộc cấp nghèo trên toàn quốc, thị xã G lại là xã nghèo nằm trong huyện nghèo, dĩ nhiên có rất nhiều phương diện khó theo kịp. Chỉ một số cơ quan chức năng có thẩm quyền, cụ thể là điều tra các vụ án hình sự. Tuy nhiên, ai cũng hiểu rằng nếu sự việc không ầm ĩ, thì chẳng những đừng kiến nghị, mà cả các kiểm nghiệm chi tiết và thẩm tra sẽ tự động bị bỏ qua hết. Hung thủ, động cơ, hung khí, người bị hại cơ bản đã có đầy đủ, không cần thiết thì không tiến hành đào sâu mở rộng gì thêm. Ngược lại còn hao người tốn của, cả Phạm Doanh hay Cao Khôn đều không ngoại lệ.

Chẳng qua Phạm Doanh từng là một kim bài hô mưa gọi gió trong giới luật sư, hiếm khi mới xuống nông thôn trải nghiệm như lần này. Những việc không nên biết liên quan tới vụ án, hắn cũng phải biết, có điều biết rồi mà có nói được hay không thôi, mặc kệ nơi đây chỉ là sơn thôn nhỏ, luật sư Phạm vẫn có biện pháp của riêng mình.

Hắn đưa cho Trác Diệu xem hai bản tư liệu.

"Cái này, tôi có, bên cảnh sát cũng có." Phạm Doanh chỉ chỉ bản đầu tiên.

Trác Diệu đánh giá, trên đó là bối cảnh chi tiết của Cao Khôn.

Cao Khôn sinh ra ở thôn Mạc Lan, cha mẹ đều là nông dân. Người cha Cao Bá Sơn là một con nghiện cờ bạc, nợ nần chồng chất, bất kể là dân làng hay vợ con hễ nom thấy gã là như thấy diêm vương. Do vậy mà đứa con trai nhỏ Cao Khôn cũng noi theo một thân thói hư tật xấu của cha mình, thường xuyên đánh nhau với đám người trong thôn. Năm Cao Khôn mười hai tuổi, Cao Bá Sơn uống rượu quá độ, nửa đêm ngã lăn xuống phía sau núi mà chết. Sang năm sau, người mẹ cũng bệnh nặng qua đời, Cao Khôn dường như trưởng thành ngay trong đêm đó, không còn gây rối thêm, đoạn theo chú ruột mình là Cao Trọng Thủy lên thành phố U học sơ trung, sau này đã trở thành một cậu học sinh ưu tú vừa đa tài, thẳng đến khi gặp chuyện không may lần này.

Trác Diệu lại lấy một bản khác ra.

Phạm Doanh nói: “Cái này, tôi có, bên cảnh sát không có.”

Bản này chỉ gồm hai tờ giấy, một là giấy vay nợ, hai là một tấm ảnh.

Hôm nay vay của Trần Hải Vân số tiền mười ngàn tệ, ngày 1 tháng 1 năm 19xx, người vay: Phương Hà Xảo.

Đây là nội dung một khoản vay, chữ viết thô cứng, dễ nhận thấy ngay không phải nét bút của phụ nữ, thế nhưng bên cạnh lại có thêm chữ ký và in một dấu vân tay đỏ thẫm.

Tấm ảnh còn lại không phải chụp người, cũng chẳng phải cảnh đẹp nào, chỉ trơ trọi một mảng thân cây, bề mặt bị khắc rất nhiều vết dao, còn viết một vài chữ, bởi trông có phần nhiều tuổi, vỏ cây khô cằn, nên chữ không được rõ lắm, tuy nhiên vẫn mơ hồ nhìn ra chữ “Vân” mờ mờ khắc trên cùng, mà những vết dao này cứ chằng chịt lên nhau, chỗ sâu nhất gần

như bằng một nửa thân cây nhỏ, có thể thấy dùng lực rất lớn.

Thấy sắc mặt Trác Diệu đăm chiêu, Phạm Doanh lại nói: “Hai trăm ba mươi sáu cây, hai mươi bảy cây có đánh dấu, đây là một trong số đó.”

Trác Diệu đẩy tư liệu đi, lấy một điếu thuốc cho lên miệng hút, nét mặt như bao phủ bởi làn sương mù dày đặc, lát sau y hỏi: “Ông nắm chắc được bao nhiêu phần thắng?”

“Chín phần… Chín, có điều…” Phạm Doanh nhún vai: “Tất cả đều ở chú, hoặc ở Huỳnh Lam?”

Trác Diệu nghĩ đến tình trạng của Lý Huỳnh Lam hiện giờ, rít mạnh một hơi, hồi lâu vẫn chưa lên tiếng.

Quyển 2 - Chương 59: Khắc phục hậu quả – Kỳ 3

DTV-EBOOK

Qua ba tháng sau, tòa án nhân dân huyện F bắt đầu mở phiên toà xét xử sơ thẩm "Vụ án giết người phân thây" xảy ra tại thị xã G.

Từ sáng sớm, Trác Diệu đã đến khách sạn đón Lý Huỳnh Lam, vì vụ lần này mà y hầu như phải chậm trễ hơn phân nửa công tác, thường xuyên bay tới bay lui giữa hai nơi. Tuy là vậy, nhưng nom tinh thần Trác Diệu so với Lý Huỳnh Lam chỉ ngẩn ngơ trong phòng mỗi ngày thì vẫn tốt hơn nhiều lắm.

Lý Huỳnh Lam đang ngồi bên cửa sổ, cầm một xấp bản thảo thật dày trong tay, ở đó tự lẩm bẩm một mình, Trác Diệu bước đến cạnh bên rồi mà chưa hề có phản ứng.

Đoạn Trác Diệu vừa vươn tay tới gần, Lý Huỳnh Lam thình lình phản xạ ôm lấy xấp giấy vào lòn, hoảng hốt thốt lên: "Từ từ… từ từ, chưa, chưa được… chưa tốt, tôi, tôi phải nhẩm lại đã… Tôi phải nhẩm lại đã, sót cái gì rồi phải không, sót rồi phải không, không thể sót được… Tuyệt đối không thể…"

Trác Diệu cau mày, ngồi xổm xuống nhìn Lý Huỳnh Lam: "Gần đây cháu không nghỉ ngơi à?"

Lý Huỳnh Lam dường như không nghe thấy: "Sót cái gì rồi phải không, tôi sẽ nói lại từ đầu, tôi sẽ…" Lúc này cậu mới để ý tới Trác Diệu, quay đầu lại trừng lớn mắt nói, "Cậu? Cậu đến rồi à, để cháu nói cậu nghe lần nữa, nghe xong nhận xét giúp cháu được không?"

Trác Diệu quay đầu nhìn về phía Lý Tiểu Quân đang đứng cạnh cửa.

Lý Tiểu Quân bất đắc dĩ nói: “Căn bản là nó không chịu nghe lời tôi.”

“Bác sĩ đâu?”

Trác Diệu vừa hỏi, Lý Huỳnh Lam đã la lên, sắc mặt lộ vẻ bất mãn: “Tại sao cháu phải cần bác sĩ? Cháu rất khỏe, cháu không có bệnh! Cháu muốn ra tòa!”

Như ý thức được mình quá mức kích động, Lý Huỳnh Lam mới chợt hạ giọng: “Cậu, cháu chỉ muốn chuyện này qua nhanh đi, chỉ khi mọi thứ bị phủ bụi, cháu mới có thể yên tâm được.”

Lý Huỳnh Lam tha thiết mà nói, khiến Trác Diệu do dự một lúc, cuối cùng lời ngăn cản vẫn bị ém lại, đưa người đến tòa án.

Suốt chặng đường Lý Huỳnh Lam đặt hết tập trung vào xấp giấy, trên bề mặt chi chít chữ, cậu còn không ngừng viết gì đó, viết rồi lại sửa, bôi bôi xóa xóa, đến nỗi tờ giấy cứ nhăn nhúm lại như sắp rách đến nơi, Lý Tiểu Quân ngồi kế bên thấy vậy muốn đổi tờ khác cho cậu, lại bị Lý Huỳnh Lam khó chịu đẩy tay ra.

“Đừng đụng nữa! Con sẽ quên mất, con phải nhớ cho kỹ… Con phải nhớ cho kỹ… Nếu con sai, hại Cao Khôn ngồi tù thì sao đây!”

Lý Tiểu Quân ngẩng đầu, nhìn qua gương chiếu hậu trong xe thấy Trác Diệu cũng đang trông ra sau, tầm mắt hai người chạm nhau, cùng bắt được vẻ nặng nề trong mắt đối phương.

…

Đến tòa án, Phạm Doanh đã chờ sẵn, hắn dẫn bọn họ vào một gian phòng nghỉ, nói rõ quá trình phiên tòa diễn ra sắp tới đây với Lý Huỳnh Lam, đến chừng đoạn thẩm phán triệu tập nhân

chứng là Lý Huỳnh Lam lên tòa, chỉ mới nói được một nửa đã thấy tay Lý Huỳnh Lam bấu chặt lên mặt bàn gỗ, vụn gỗ mắc vào kẽ móng, cắt đứt đầu ngón tay, vậy mà cậu không hề phát giác, chỉ ngẩn ra hệt khúc gỗ mà nhìn Phạm Doanh, chóp mũi lấm tấm mồ hôi.

“Huỳnh Lam? Huỳnh Lam?” Phạm Doanh dĩ nhiên biết có vấn đề rồi, mau chóng gọi Lý Huỳnh Lam vài tiếng mới kéo được thần trí cậu về, “Cháu thấy khó chịu phải không? Tình trạng cháu thế này thích hợp ra tòa sao?”

Nửa câu đầu Lý Huỳnh Lam chỉ hoảng hốt lắc đầu, ngay khi nghe thấy mình không thể ra tòa, Lý Huỳnh Lam lập tức nóng nảy: “Không không không, tôi có thể, tôi không có bệnh, tối qua tôi ngủ rất ngon! Tôi phải cứu Cao Khôn!”

Phạm Doanh liếc mắt nhìn Trác Diệu với Lý Tiểu Quân kế bên, mang máng hiểu được tình huống, hắn tận lực dùng giọng ôn hòa cười nói: “Tôi nắm chắc phần thắng cứu Cao Khôn mà, dù cháu không ra tòa cũng không sao đâu, đừng căng thẳng như vậy.”

Nghe được lời này từ Phạm Doanh, Lý Huỳnh Lam không nhịn được mà nở nụ cười, chẳng qua ngay sau đó, cậu lại lạnh mặt, kiên định nói: “Tôi mà ra tòa chẳng phải phần thắng lớn hơn sao? Chúng ta không thể sai sót, Cao Khôn cũng không thể ngồi tù, anh ấy chỉ vì cứu tôi thôi.”

Hai câu này, không biết Lý Huỳnh Lam đã nói đi nói lại hết bao nhiêu lần. Phạm Doanh cùng Trác Diệu là chỗ bạn bè lâu năm, đối với cậu cháu ngoại bảo bối này, xem như hắn cũng biết được một ít. Tuy Lý Huỳnh Lam còn nhỏ tuổi, nhưng tính tình đã giống Trác Diệu y như đúc, vui buồn không để lộ. Vậy mà gần đây, tâm tình lại thường xuyên bất ổn, tình trạng này dĩ nhiên là không thích hợp ra tòa.

Trác Diệu phía sau lắc đầu với Phạm Doanh.

Phạm Doanh dừng lại, bỏ qua ý định ngăn cản.

Thời gian đã điểm, Phạm Doanh đúng giờ ra tòa, Lý Huỳnh Lam cũng không muốn đợi tiếp trong phòng, cậu đến một góc vắng vẻ phía ngoài phòng xét xử lặng lẽ đứng, nghe diễn biến từ trong truyền ra.

Đúng như Trác Diệu đã dự đoán, vụ án này có vẻ chẳng có gì để bàn cãi, một số chứng cớ phạm tội đều phô bày rõ ràng ở hiện trường, bị cáo lại tự mình đầu thú, điểm mâu thuẫn duy nhất nằm ở chỗ, giết người phân thây có tội hay không.

Với những nghi vấn của thẩm phán đưa ra, Phạm Doanh đối đáp rất trôi chảy, bẻ báo cáo khám nghiệm tử thi của Trần Hải Vân thành bài văn ngắn gọn. Cao Khôn không công kích điểm trí mạng của đối phương, không hề có chủ ý giết người. Nhưng do người chết chẳng chịu buông tha, đương sự của hắn bị dồn vào bước đường cùng mới bộc lên bản năng tự vệ, thành ra kết quả đối phương bị mất máu quá nhiều mà bỏ mạng.

Về phần phân thây, Phạm Doanh cứ một mực chắc chắn đó là phản ứng bởi sự sợ hãi tột độ. Người chết là một tội phạm có tiền án phạm tội hàng loạt, Cao Khôn sợ gã làm hại nhiều người cộng thêm phẫn nộ nhất thời nên mới không khống chế được. Nói đoạn còn tiện thể trình các loại hành vi tái phạm có tính chất khó dung tha của Trần Hải Vân lên cho quan tòa xem xét.

Từ mười năm trước đã bắt đầu tham gia vào đường dây lừa bán trẻ em, nhiều lần cưỡng hiếp phụ nữ, trẻ nhỏ. Từng kinh doanh cờ bạc, buôn bán mại dâm, có thể nói rằng tiểu sử vô cùng đồi bại.

Mà Cao Khôn, suốt ba năm ở thành phố U luôn là một cậu học sinh ưu tú mang vinh dự cho trường, ba tháng sắp tới còn được

tuyển thẳng vào đại học U danh tiếng, trước sau đối lập, khỏi cần bàn cãi.

Sau khi quan toà xem xét hết các bằng chứng, mới hỏi Cao Khôn về tình tiết lúc đó.

Cao Khôn vẫn cúi đầu đứng đó, nghe lời này định ngẩng lên trả lời vài câu, bỗng dưng từ hàng ghế dự thính vang lên một tiếng la hét.

“Giết người… Giết người… Có kẻ giết người!!!”

Mọi người đồng loạt quay sang, mới biết hóa ra là tiếng của người phụ nữ phía sau, mới đầu cô chỉ khoa chân múa tay, rồi dần dần động tác càng lúc càng loạn, miệng lầm rầm gì đó. Người đàn ông kế bên cố sức ngăn cô lại, cả công an cũng phải tham gia để bảo đảm trật tự, mà người phụ nữ vẫn cứ làm ầm lên, cảm xúc kích động không gì kiềm chế nổi.

Cảnh sát chỉ còn cách đưa cô rời phòng xét xử, thế nhưng trước lúc ra khỏi cửa, người phụ nữ kia lại cố vùng vẫy chỉ thẳng vào mặt Cao Khôn khàn giọng quát: “Giết người… Hung thủ giết người! Nó là hung thủ giết người! Sát tinh… Chỉ biết hại người… Thằng súc sinh, sát tinh… Thằng súc sinh!!!”

Đến khi cửa đóng sập lại, tiếng om sòm của người phụ nữ kia mới theo đó mà bị nhốt bên ngoài.

Chánh án cùng viên thẩm phán trao đổi ngắn gọn với nhau một lát, mới biết người này là mẹ của một trong số các nạn nhân. Vả lại có dấu hiệu tâm thần nên những biểu hiện vừa rồi cũng tạm gác sang một bên.

So với không khí náo loạn xôn xao ấy, người bị chỉ trích là Cao Khôn chỉ đứng yên trong lặng lẽ, thậm chí đầu cũng chưa hề nâng lấy một lần.

Phạm Doanh nhìn anh, nghĩ thầm, hình như có gì đó không đúng, chẳng qua hồi lâu sau hắn lại do dự không biết có nên làm theo yêu cầu là mời một đương sự khác lên tòa hay không.

Lý Huỳnh Lam đang đứng bên ngoài, sau lưng kề sát bức tường lạnh lẽo, chỉ có thế này cậu mới có thể gượng ép mình bình tĩnh. Đang không ngừng trấn định tâm lý phập phồng thì bỗng thấy cửa lớn bị mở ra, cảnh sát kéo theo một người phụ nữ đầu bù tóc rối ra ngoài.

Người phụ nữ nọ cứ điên cuồng quờ quạng hai tay, đỏ gay cả mặt, trên trán cuồn cuộn gân xanh, bà khàn giọng gào thét: "Cao Khôn… Hung thủ giết người! Hung thủ giết người! Sát tinh… Thằng súc sinh…"

Câu nói kia liền đâm trúng ngay nhược điểm dễ vỡ nhất của Lý Huỳnh Lam giờ phút này, cậu lắc đầu nguầy nguậy: "Không phải, không phải… Nói bậy… Nói bậy, Cao Khôn không có giết người… Nói bậy…"

Lý Tiểu Quân đang đứng kế bên, liên tục vỗ lưng cậu: "Huỳnh Lam, Huỳnh Lam, chúng ta quay về khách sạn nghỉ ngơi nhé?"

"Nói bậy… Nói bậy…"

Lý Huỳnh Lam chỉ nỉ non hai từ này hết lần này đến lần khác, mãi đến lúc phòng xét xử triệu tập cậu vào.

Lý Tiểu Quân đang lo nghĩ không biết làm sao, nhưng ngay sau khi Lý Huỳnh Lam nghe thấy tên mình, dưới chân không ngừng, lao nhanh vào phía trong, mục tiêu của cậu chính là Cao Khôn.

Cao Khôn cũng cùng lúc ngẩng đầu lên, song khi anh thấy Lý Huỳnh Lam liều mạng chạy tới trước mặt mình, lại bị cảnh sát

ngăn cản. Biểu tình lạnh nhạt rốt cuộc đã xuất hiện vết nứt, anh muốn bật dậy, lại bị ấn mạnh trở về.

Lý Huỳnh Lam thấy bọn họ ngăn mình lại, vẻ mặt khó hiểu: "Tôi, tôi đến làm chứng mà… Sao các người lại cản tôi."

Trông thấy cậu bé nhỏ tuổi, cảnh sát chỉ dẫn tới chỗ nhân chứng. Tuy nhiên, khi chánh án hỏi Lý Huỳnh Lam vài vấn đề cậu lại không hề có phản ứng, mọi người trong phòng cũng thấy bất thường.

Phạm Doanh đứng lên, khẽ gọi cậu vài lần, rốt cuộc Lý Huỳnh Lam mới mơ màng mà hoàn hồn, nhưng câu đầu tiên cậu nói được lại là: "Cao Khôn không có giết người, anh ấy không có giết người!"

Phạm Doanh với Trác Diệu đang ngồi kế bên đồng thời biến sắc, thầm nghĩ chuyện không hay rồi.

Quả nhiên, ý chí của Lý Huỳnh Lam bắt đầu sụp đổ: "Anh ấy vì cứu tôi, sao các người lại muốn bắt anh ấy! Lẽ ra các người phải đi bắt kẻ xấu kia mới đúng, ông ta đáng chết! Tại sao các người lại muốn bắt Cao Khôn! Anh ấy không có giết người mà! Anh ấy không phải hung thủ giết người, anh ấy không phải!"

Cậu hét to hai tiếng này, qua mắt mọi người ở đây cũng chẳng khác gì người phụ nữ ban nãy, cảnh sát đanh mặt, vội tiến lên thi hành theo quy định.

Cao Khôn thấy tay những người đó túm lấy Lý Huỳnh Lam, gấp đến độ liều mạng muốn đứng dậy, lại bị người canh hai bên gắt gao chế trụ.

Đúng lúc này, Trác Diệu từ hàng ghế dự thính lao nhanh tới, cản ngay những đôi tay kia rồi kéo Lý Huỳnh Lam vào lòng.

Gương mặt Lý Huỳnh Lam ngập tràn nỗi sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu, cậu túm lấy Trác Diệu run rẩy nói: "Cậu… Con quên rồi… Con đã chuẩn bị lâu như vậy, mà con lại quên mất, con không nhớ ra mình phải nói gì nữa… Nhưng mà Cao Khôn không có giết người… Anh ấy chỉ vì cứu con mà…"

Phạm Doanh vội nói người làm nhân chứng của mình gặp sự cố, xin tạm dừng phiên tòa.

Trác Diệu mau chóng ôm lấy Lý Huỳnh Lam, không xen vào hiện trường nữa, trực tiếp đưa người ra ngoài, chạy thẳng đến bệnh viện.

Mà Cao Khôn sau khi nhìn thấy hình ảnh kia rời xa, đôi tay đang bị còng ấy, siết chặt lại đến run rẩy.

…

—— Có triệu chứng điển hình của hội chứng chướng ngại tâm lý.

Đây là kết quả chẩn đoán của bác sĩ, bệnh lý này thường bị đột phát hoặc liên tiếp gặp phải khủng hoảng tinh thần mới dẫn đến hậu quả như vậy, mà sau khi xảy ra sự việc kia, Lý Huỳnh Lam cũng chưa để lộ triệu chứng bệnh, song bởi áp lực tâm lý liên tiếp đè nặng thành ra cậu vẫn khó thoát khỏi một kiếp. Bệnh này có lâu mà cũng có ngắn, có thể hoàn toàn chữa khỏi, nhưng nếu trị không hết, sẽ biến chứng thành rối loạn tâm thần mãn tính (khó trị liên tục tái phát).

Nhìn thân ảnh trên giường đang chìm vào giấc ngủ vì thuốc, Trác Diệu lạnh mặt, thầm nghĩ thế nào mà mình lại sao lãng chuyện này, lẽ ra y nên bố trí sẵn bác sĩ tâm lý cho Lý Huỳnh Lam từ sáng sớm mới phải.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Lý Tiểu Quân từ bên ngoài

bước vào.

Trác Diệu bất mãn khi thấy chị, rõ là chị chờ cùng Lý Huỳnh Lam ngoài phòng xét xử, vậy mà từ lúc nhập viện đến nay đã qua cả buổi chiều, người mẹ này vẫn không thấy tăm hơi, giờ mới xuất hiện.

Trác Diệu đang định lên tiếng, Lý Tiểu Quân bất ngờ giơ một thứ ra trước mặt y, Trác Diệu vừa thấy, không khỏi giật mình, đây đúng là hai phần tư liệu mà Phạm Doanh đưa cho y, chẳng qua cũng chỉ là bản sao.

“Chị lén vào phòng tôi?” Trác Diệu để thứ này trong phòng khách sạn, nếu Lý Tiểu Quân muốn vào cũng chẳng có gì khó.

Ánh mắt lạnh như băng của Lý Tiểu Quân cắt ngang lời y: “Thế vì sao cậu gạt tôi?”

Trác Diệu giận tái mặt: “Chị chỉ cần quan tâm Huỳnh Lam là tốt rồi, chuyện của Cao Khôn khỏi cần bận tâm.”

Lý Tiểu Quân kinh ngạc, “Không bận tâm? Cậu muốn biện hộ vô tội cho nó? Nhưng đây là nó cố ý giết người!”

“Có cố ý hay không tôi không cần biết, cậu ta là người đã cứu Huỳnh Lam.” Trác Diệu nghiến răng gằn từng chữ.

“Cứu?” Dường như những lời này đã kích Lý Tiểu Quân bạo phát “Nó quen biết Trần Hải Vân từ lâu rồi, rõ ràng là có thù oán với gã, vậy mà khi thấy chú mình làm ăn với tên cặn bã này lại không rên một tiếng. Đến tận giờ mới không kiềm chế được? Huỳnh Lam đang yên đang lành ở U thị, vì cớ gì lại đến cái nơi quỷ quái này? Một lần còn chưa đủ, lại đến lần nữa ư? Là ai đã dẫn dắt nó biết nơi này? Tại sao khi không lần này lại bị gã khốn kia bắt đi? Cảnh sát họ tìm khắp nơi không ra, mà nó lại tìm được?! Chưa đến 17 tuổi, phòng vệ quá độ, chủ động đầu thú, có

cậu tận lực bào chữa giúp, hại Huỳnh Lam thành ra thế này còn phải đi lo cho nó?! Thật là quá bản lĩnh rồi!"

Lý Tiểu Quân gật đầu: "Đúng, nó đã cứu Huỳnh Lam, nhưng mà, cậu có dám chắc trăm phần trăm nói cho tôi biết, nó đến đó, rốt cuộc là vì cứu người, hay là đi giết người không?!"

Trác Diệu đối diện với lời chất vấn của Lý Tiểu Quân chỉ trầm mặc, sắc mặt ngưng trọng, sau một lúc lâu cũng không mở miệng được.

Lý Tiểu Quân hít sâu một hơi, đến bên giường nói: "Được, cậu nghĩ thế nào làm thế nào tôi cũng mặc kệ, tôi chỉ muốn dẫn Huỳnh Lam về nhà thôi, nó không thể ở lại nơi quỷ quái này thêm giây phút nào nữa, nó điên rồi."

"Huỳnh Lam không điên, nó sẽ ổn thôi."

Trác Diệu nói xong, không có ý định bàn cãi thêm với Lý Tiểu Quân, chỉ nhìn Lý Huỳnh Lam một lát, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

…

Bởi vì vụ án này liên tiếp nảy sinh các sự việc ngoài ý muốn nên bị hoãn lại ngày xét xử.

Trác Diệu băng qua hành lang gấp khúc u tối, vào một gian phòng nhỏ của trại tạm giam, nhìn thấy thiếu niên đang ngồi bên trong.

"—— Bộp" Trác Diệu ném tư liệu lên bàn, nghiêng người qua, trừng mắt nhìn thiếu niên vẫn giữ vẻ bình thản đối diện.

"Tôi có thể không để cậu ngồi tù, nhưng cậu phải thỏa thuận với tôi hai điều kiện."

“Thứ nhất, tôi đổi trường đại học cho cậu, sau khi mọi chuyện kết thúc, cậu không bao giờ được xuất hiện ở thành phố U nữa.”

“Thứ hai, tôi phải biết được chân tướng.”

Cao Khôn nhìn Trác Diệu hùng hổ gần ngay trước mắt, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu: “Huỳnh Lam có khỏe không?”

Trác Diệu ngẩn ra: “Cậu hy vọng Huỳnh Lam khỏe sao? Vậy thì trả lời tôi đi.”

Cao Khôn cúi đầu, nhìn những thứ trên bàn thật lâu, hai tay giao nhau, tư thế ngồi nghiêm chỉnh, lưng càng thẳng tắp.

Trác Diệu vẫn chờ, mãi đến lúc thấy Cao Khôn động đậy, y mới hỏi: “Nghĩ xong rồi?”

Câu trả lời của Cao Khôn là ngẩng đầu, chỉ đáp lại y bằng nụ cười nhợt nhạt.

Quyển 2 - Chương 60: Khắc phục hậu quả – Kỳ 4

DTV-EBOOK

Khi Lý Nguyên Châu đến bệnh viện huyện F đã gặp ngay Lý Tiểu Quân đang ngồi cứng đờ hệt khúc gỗ ngoài phòng bệnh.

Lý Tiểu Quân nhác thấy cha mình cũng kìm lòng không đặng, khóe mắt đỏ hoe.

Suốt ngần hai tháng qua, Lý Nguyên Châu lo việc kinh doanh bên nước A, Lý Tiểu Quân chưa hề báo hết sự tình cho ông. Đến tận lúc này, chị chống đỡ không nổi nữa mới nói thật với Lý Nguyên Châu.

“Bây giờ thế nào rồi?” Giọng ông bình thản, song vẻ lo âu trong đáy mắt vẫn khó che giấu.

Lý Tiểu Quân gạt nước mắt: “Con khuyên mấy hôm rồi, mà nó vẫn không chịu về U thị với con.”

“Vì sức khỏe của nó, không muốn cũng phải muốn.” Hiển nhiên Lý Nguyên Châu luôn cứng rắn hơn Lý Tiểu Quân.

“Nhưng ngày nào vụ án chưa có phán quyết, thì Huỳnh Lam…”

“Vụ án đã định rồi.” Ngay khi Lý Tiểu Quân còn đang ngơ ngác, Lý Nguyên Châu cắt ngang, “Ta mới gặp A Diệu, nó bảo… Cao Khôn nhận tội rồi.”

Lý Tiểu Quân kinh ngạc: “Sao lại thế… Chẳng lẽ nó đúng là cố ý?”

“Nếu đã vậy, vụ án này coi như kết thúc tại đây, cái quan trọng nhất bây giờ là tình hình của Lý Huỳnh Lam.” Lý Nguyên Châu

nói.

Lý Tiểu Quân hoàn hồn, vội hỏi: “Nhưng bác sĩ từng khuyên không nên kích động nó nữa, lỡ tin này mà bị Huỳnh Lam biết….”

Lý Nguyên Châu cau mày: “Vậy tạm thời không cần nói cho nó, cứ để tâm trạng nó ổn định rồi hẵng tính.” Tiện đà đẩy cửa bước vào phòng bệnh.

Lý Huỳnh Lam đang nằm trên giường, cậu đã tỉnh, đôi mắt mở to nhìn trần nhà, không hề động đậy.

Lý Nguyên Châu đi đến trước mặt Lý Huỳnh Lam, nhìn cháu trai gầy yếu, chỉ biết thở dài.

Sau khi nhấn chuông, chốc lát đã có hai hộ lý đi vào.

Lý Nguyên Châu bảo họ: “Thay quần áo cho nó, cẩn thận chút.”

Hộ lý này do bỏ tiền ra thuê, khá có kinh nghiệm khi đối đãi với bệnh nhân, chẳng qua mới vừa đụng tới Lý Huỳnh Lam vẫn khiến cậu chống cự kịch liệt, dường như cậu cũng biết những người này tới đây để làm gì, vừa giãy dụa vừa la lên.

“Không… Tôi không về… Tôi không cần! Tôi phải ở lại… Tôi phải cứu Cao Khôn…”

Lý Tiểu Quân đau lòng muốn tới an ủi, Lý Nguyên Châu cản chị, lạnh giọng nói với Lý Huỳnh Lam: “Con ở lại thì có ích gì? Con cảm thấy mình làm được cái gì giờ này?”

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, dù vậy miệng vẫn lẩm bẩm “Buông…” nhưng hơi sức trên chân tay đã yếu dần.

Lý Nguyên Châu lại nói: “Con ngay cả mình còn lo chưa xong,

thì còn giúp được ai?"

"Con không có bệnh… Con rất khỏe…" Lý Huỳnh Lam đau đớn phản bác.

Lý Nguyên Châu ra hiệu bảo hai người kia tiếp tục: "Thực ra chính con cũng hiểu, con luôn rất thông minh, phải biết lúc này nên làm gì mới đúng, con cần điều trị Huỳnh Lam à, chờ con tỉnh táo lại, sự tình tự nhiên sẽ tốt hơn."

"Nhưng mà… Con đi rồi Cao Khôn làm sao bây giờ?"

"Nếu con lo cho nó thì nên mau khỏe lên đi."

Lý Nguyên Châu nói lời này lập tức trấn an được Lý Huỳnh Lam, cậu phối hợp theo bọn họ rời đi, thế nhưng vừa đến sân bay, vẫn vừa khéo bị cậu biết được chân tướng.

"Hung thủ giết người phân thây là một thiếu niên mười sáu tuổi", mức độ vụ án nghiêm trọng như vậy vẫn gây chấn động dư luận ở một vùng quê hẻo lánh. Dù Phương Minh Câu cố gắng phong tỏa tin tức cách mấy, cũng chỉ chặn được một chi tiết là Lý Huỳnh Lam theo yêu cầu của Trác Diệu, nào địch nổi hàng trăm cái miệng thiên hạ truyền tai nhau. Hiện giờ vụ án đã có kết quả, dĩ nhiên đài truyền hình địa phương phải làm rùm beng một phen, chẳng qua giữa vô vàn lời đồn đại, họ chỉ tung ra một tin xem như đúng sự thật, dòng chữ "Tòa phúc thẩm, nghi can đã nhận tội, đang chờ ngày tuyên án", chỉ cần một câu này thôi cũng đủ khiến Lý Huỳnh Lam trúng một cú sấm sét giữa trời quang.

Sắc mặt cậu trắng bệch, lập ức quay người chạy về, lại bị hai người trợ lý mà Lý Nguyên Châu mang theo mạnh mẽ khống chế.

"Cao Khôn không thể ngồi tù!!! Anh ấy còn muốn lên đại học…

Còn muốn lên đại học…”

Lý Huỳnh Lam đấm đá loạn xạ chống trả người hai bên, khi thấy Lý Nguyên Châu với Lý Tiểu Quân đứng trước mặt mình, đây hẳn là lần đầu tiên trong đời Lý Huỳnh Lam để lộ vẻ mặt khổ sở cầu khẩn họ.

“Ông ngoại, con xin ông, ông cứu anh ấy đi, con biết ông có thể cứu anh ấy mà, ông nhất định có thể, Cao Khôn vô tội, anh ấy vô tội…”

“Toà án sẽ cho nó một phán quyết công bằng, không phải việc chúng ta định đoạt.” Lý Nguyên Châu nói, “Hết thảy đều do nó tự gây ra thì phải tự trả giá thôi.”

“Anh ấy đã cứu con,” Lý Huỳnh Lam kích động đến hai mắt đỏ lên, vậy mà sắc mặt Lý Nguyên Châu và Lý Tiểu Quân vẫn thờ ơ như cũ, “Anh ấy không phải cố ý, không phải…”

“Huỳnh Lam…” Lý Tiểu Quân thấy con trai mình sắp mất kiểm soát đến nơi, không kiềm được nữa nói, “Con bị nó lừa rồi, căn bản là nó chỉ lợi dụng con thôi, một đứa trẻ mới mười lăm mười sáu tuổi, lại thủ đoạn ác độc như thế, có mấy người như nó chứ?!”

Lý Huỳnh Lam bỗng thôi khóc, mở to đôi mắt đỏ ngầu trừng Lý Tiểu Quân: “Tại sao các người cứ vu khống anh ấy như vậy, anh ấy đã cứu tôi! Nói bậy, đều là nói bậy… Tôi hận mẹ!”

Nghe thấy Lý Huỳnh Lam dùng ngữ khí ngoan lệ buốt giá nói ra ba từ cuối cùng ấy, Lý Tiểu Quân không khỏi ngạc nhiên, nét mặt càng dâng lên nồng đậm bi thương.

Lý Nguyên Châu kế bên thì cực kỳ bất mãn, quả quyết nói: “Làm nó yên tĩnh lại đi, rồi mang nó lên máy bay.”

Trước đó Lý Nguyên Châu đã mời bác sĩ đi theo, tiêm một mũi thuốc an thần, dù Lý Huỳnh Lam có kịch liệt không muốn, cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn bị bắt về thành phố U.

Thế nhưng, tính cách người nhà họ Lý xưa nay luôn quật cường, Lý Nguyên Châu cứ ngỡ mình có thể dùng bạo lực để khống chế cháu trai. Mà đâu ngờ rằng, một khi Lý Huỳnh Lam đã định chuyện gì rồi, dẫu có dùng một trăm con ngựa cũng không kéo về nổi.

Bất luận bác sĩ áp dụng phương pháp nào, bệnh tình của cậu chẳng những không khá hơn, ngược lại còn càng ngày càng trầm trọng, thần trí rối loạn, mất trí nhớ, mất từ ngữ giao tiếp, đêm không ngủ được. Về sau trở nặng đến mức nếu không dùng thuốc an thần, tuyệt đối không thể ăn uống và đi vào giấc ngủ bình thường như bao người, tấm thân nhỏ gầy ấy chỉ cần dùng mắt thường cũng có thể thấy, thể trọng và sức khỏe đang không ngừng tụt dốc không phanh.

Mấy hôm rồi, Trác Diệu chưa ghé qua xem tình trạng của Lý Huỳnh Lam, từ tỉnh Y quay về lại phải bận bịu giải quyết mớ công việc chồng chất bấy lâu, đến khi thăm được cháu ngoại, là đã gần nửa tháng sau.

Y từng có lần gọi điện về, Lý Tiểu Quân nói Lý Huỳnh Lam vẫn đang điều trị, nhưng khi tận mắt thấy được người thật, Trác Diệu chỉ cảm thấy đứa bé trước mắt mình đang dần hấp hối.

Tuy nhiên tinh thần của Lý Huỳnh Lam vẫn cố chống đỡ, trái lại còn rất cao hứng?

“Yên tâm, con sẽ ổn,” Lý Huỳnh Lam còn an ủi Trác Diệu, “Chỉ một năm rưỡi thôi mà, chờ con khỏe lại rồi, Cao Khôn cũng đã trở về.”

Trác Diệu nổi lửa trong lòng, vẫn cố dằn lại, nghe thấy Lý

Huỳnh Lam nói lời này chẳng biết có tư vị gì: “Con nói sao? Cái gì một năm rưỡi?”

“Ngày Cao Khôn trở về đó, hôm qua luật sư Phạm nói con biết, mất hai năm trong trại cải tạo, chỉ cần dùng chút biện pháp, Cao Khôn vẫn có thể quay về trường học. Có lẽ đơn tuyển thẳng sẽ mất hiệu lực, nhưng chỉ cần quay về trung học được, chắc chắn Cao Khôn vẫn có thể thi lên đại học.” Lý Huỳnh Lam gạt tóc mình qua, vịn tủ đầu giường ngồi dậy, trên mặt còn nguyên vẻ tươi cười, “Tuy lãng phí hơn sáu trăm ngày trong đời, nhưng dù sao cũng không quan trọng, mọi chuyện sẽ ổn, sẽ ổn, cháu cũng sẽ ổn…”

Suốt ngần ấy thời gian, Lý Huỳnh Lam luôn chìm trong trạng thái mơ hồ, giờ này bỗng được người báo tin vui, mắt cậu sáng ngời như ánh trăng, nói chuyện cũng tình tự lưu loát, đến cả Trác Diệu nhìn mà chẳng nỡ nào đập tan giấc mộng đẹp.

Trở về gọi điện cho Phạm Doanh, người đầu dây bên kia cũng vô cùng bất đắc dĩ.

“Đúng vậy, là ý của vị cậu với em gái bảo bối kia của chú nên tôi mới nói vậy. Mà chắc chú cũng thấy tình trạng của Huỳnh Lam rồi đấy, hiện tại cũng chỉ còn cách này thôi. Chẳng lẽ chú muốn nói cậu nhỏ đó biết Cao Khôn bị phán tám năm tù sao? Chí ít nói như vậy mới có ích cho việc điều trị, ài, chỉ mong sao lúc đó bọn họ có thể thu được tàn cuộc.”

Trác Diệu trầm mặc.

Phạm Doanh lại nói: “Với lại, tôi đã thông quan hệ rồi, y nguyên ý chú, về sau hồ sơ vụ án này sẽ không có tên Lý Huỳnh Lam.” Dù sao Lý Huỳnh Lam chỉ là một trong số các nạn nhân, rút hoàn toàn ra khỏi lịch sử, kỳ thật cũng không ảnh hưởng đến tính khách quan của hồ sơ. Việc này đối với Phạm Doanh không phải vấn đề khó, thế nên dù có bị công khai, thì tất cả đều đã bị

xóa sạch. Những cơn ác mộng kinh hoàng mà Huỳnh Lam từng trải ở nơi đó, những ký ức đau đớn ấy, sẽ dần chìm vào quên lãng như chưa hề tồn tại.

...

Bất kể là quá khứ trước kia hay tương lai sau này, bất kể Lý Nguyên Châu phải nói dối sao cho tròn, nhưng chí ít Lý Huỳnh Lam thật sự đã hồi sinh lần nữa.

Có lẽ Cao Khôn tựa như một công tắc trong cuộc sống người này vậy, bật lên, thế giới có thể còn có ánh sáng, mà tắt đi, con đường phía trước liền chỉ còn bóng tối bao trùm. Người này vẫn luôn ngoan cường như thế, chỉ cần có lòng tin, cuối cùng vẫn tìm được lý do để tiếp tục tồn tại.

Không ai biết rằng Lý Huỳnh Lam đã sống sót qua những ngày tháng đó như thế nào, cậu chưa từng nhắc tới, cũng chưa từng nói cho bất kỳ ai, ngay cả Trác Diệu cũng không. Có điều cậu bắt đầu tập viết thư cho Cao Khôn, trong thư sẽ kể lại sinh hoạt mỗi ngày của mình, bình dị, không có thay đổi gì quá lớn. Chỉ là Lý Huỳnh Lam còn nhớ biểu hiện của mình trên tòa ngày đó đã bị Cao Khôn nhìn thấy, cho nên sợ đối phương lo lắng, cậu chỉ nhắc tới việc gần đây mình đang điều trị tâm lý một lần duy nhất, do tác dụng phụ nên thỉnh thoảng sẽ mất ngủ, chẳng qua đã hồi phục nhanh như chớp, hết thảy đều không có gì khác, gần như là Lý Huỳnh Lam của trước kia, chưa hề thay đổi.

Cậu thành công đỗ lên trung học, đây là trường chuyên cấp ba đứng đầu ở thành phố U. Trước kia, Lý Huỳnh Lam thường không thích ở nhà, nên càng thích trường học hơn, dù nơi đây cũng chẳng có gì thú vị, vậy mà từ lúc Cao Khôn xuất hiện trong mạch sống của cậu, Lý Huỳnh Lam lại cảm thấy ở nhà cũng không tệ lắm. Có lẽ bởi hằng ngày sau giờ học, còn có Cao Khôn đến dạy thêm cho cậu vẫn tốt hơn nhiều so với tự học trên lớp.

Song hiện giờ, cậu rất vui khi đi học lại, bởi vì người kia đã từng học ở nơi này, hơn nữa khi ở trường thời gian sẽ trôi qua nhanh một chút, nhanh hơn một chút. Lý Huỳnh Lam còn dùng bút đánh dấu trên lịch, một ngày trôi qua, một tuần trôi qua, một tháng, một năm, chỉ trong chớp mắt liền trôi qua, chẳng hề chậm tí nào, không cần trông mong chờ đợi, không cần mong ngóng mòn mỏi, chỉ cần chờ thôi, và một ngày nào đó Cao Khôn sẽ trở về, trở về để tiếp tục cuộc sống trước kia của họ.

Hai năm… Lý Huỳnh Lam tính toán, sau hai năm, là mình lớp 11, nếu cậu cố gắng hơn, có lẽ sẽ được lên đại học sớm, mà khi đó Cao Khôn cũng vào đại học U…

Lý Huỳnh Lam ngẫm nghĩ, không khỏi nở nụ cười, ở mặt sau bức thư cậu bỏ thêm một câu: *biết đâu đến lúc đó em sẽ cho anh một tin vui*.

Chẳng qua vì bức thư chưa được gửi này mà vài ngày sau cậu đã hối hận.

Hôm đó tan học, Lý Huỳnh Lam lặng lẽ đi bộ một mình, men theo đường Bỉ Dực về nhà. Hiện tại cậu có thể ngồi xe, quen đường xá, trên đường còn có thể tự mua ít đồ ăn vặt, thế nhưng mới ngoặt qua ngã rẽ đã gặp phải một người kỳ lạ.

Người này đưa cho cậu một tấm danh thiếp, hỏi cậu có muốn làm ngôi sao không, tất nhiên là Lý Huỳnh Lam không có hứng thú, nhưng ngay lúc cậu lách người muốn bỏ đi, người nọ chợt níu lại giải thích, đoạn người nọ nói đến “Chúng tôi hoàn toàn có đủ điều kiện cho cậu học tập, hơn nữa thành sao có thể kiếm được nhiều tiền, sẽ rất nhiều người thích cậu, còn có thể khiến cậu nổi ở mọi nơi cậu muốn,” Lý Huỳnh Lam đột ngột dừng bước.

Cậu nghĩ đến cậu mình, ở bất cứ thành phố lớn hay nông thôn nhỏ nào, cũng đều thấy poster hay ảnh chụp của cậu ấy, trong

TV, trong sách, trong tạp chí, nơi đâu cũng có, nơi đâu cũng có thể nhìn thấy, tất cả mọi người đều biết.

“Học thành ngôi sao?”

“Đúng đúng, bên chúng tôi là công ty chuyên đào tạo ngôi sao, so với học viện điện ảnh U còn được debut nhanh hơn nữa cơ.”

“Học viện điện ảnh U?”

Lúc sau người nọ còn dông dài gì đó nhưng Lý Huỳnh Lam cũng không nghe hết, suốt đường về cậu mãi nghĩ đến vấn đề này, thấm thoát đã về tới nhà. Thế nhưng vừa vào đã không thấy bức thư mình mới viết được phân nửa ấy đâu mất, dù cậu có lục tung khắp phòng vẫn chẳng có tung tích.

Lý Huỳnh Lam biến sắc, vội vã lao ra ngoài, hỏi Lý Tiểu Quân đang ngồi ngẩn người trong phòng khách.

Chẳng biết bao lâu rồi cậu chưa nói chuyện với Lý Tiểu Quân, mà phải nói rằng, kể từ lúc trở về Lý Huỳnh Lam đã cực kỳ kiệm lời, bất luận người đó là ai.

Lý Tiểu Quân nghe thấy tiếng động của cậu lại hoảng sợ, nhưng khi nhìn Lý Huỳnh Lam sắc mặt chợt sầm xuống.

Lý Huỳnh Lam hỏi: “Thư của con đâu?”

Lý Tiểu Quân làm như không hiểu: “Thư gì cơ?”

Lý Huỳnh Lam lạnh giọng: “Mẹ lấy thư của con đi đâu rồi?”

“Mẹ không thấy thư của con, con viết thư cho ai?”

Lý Huỳnh Lam cắn răng, xoay người bước đi.

Lý Tiểu Quân lại nhịn không được nói với theo: “Huỳnh Lam, con viết thư cho Cao Khôn à? Hai đứa vẫn liên lạc với nhau sao?”

Lý Huỳnh Lam không trả lời.

Lý Tiểu Quân cũng không bỏ qua: “Con gửi đến trại giam? Con bắt đầu từ khi nào, ngày nào cũng viết? Vậy nó thì sao? Nó có từng hồi đáp cho con không?”

Câu cuối cùng như đâm trúng vết thương cũ của Lý Huỳnh Lam, nét mặt cậu hiện lên một tia vặn vẹo, chẳng qua rất nhanh đã lạnh nhạt trở lại: “Nơi đó quản rất nghiêm, do anh ấy không có thời gian thôi.”

“Con không cần… không cần phí sức làm gì, nên nghỉ ngơi cho tốt mới phải, chỗ đó hẻo lánh như vậy, một năm nửa tháng cũng chưa chắc nhận được đâu.”

“Cho nên con không sốt ruột! Con tuyệt đối không sốt ruột!” Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên lớn tiếng, lại hít sâu một hơi, “Hơn nữa con tìm được cách liên lạc với anh ấy… Việc đó không liên quan đến mẹ!”

Dứt lời không đợi Lý Tiểu Quân trả lời, trực tiếp dùng sức đóng sập cửa lại.

…

Nếu theo tin tức được biết trước kia, bắt đầu tính từ ngày Cao Khôn bị bắt, thì khi Lý Huỳnh Lam học được nửa học kỳ lớp 11 anh sẽ ra tù. Nhưng đợi mãi đến thời điểm học kỳ kết thúc, thư mà Lý Huỳnh Lam gửi cho Cao Khôn đã ngần mấy trăm bức, vậy mà một bức hồi âm cậu cũng không nhận được, cho dù sức kiên nhẫn của Lý Huỳnh Lam tốt cách mấy cũng không tài nào tiếp tục nữa.

Thừa dịp nghỉ hè, Lý Huỳnh Lam gạt mọi người, lén mua một vé máy bay, đi đến nơi đã khiến mình gặp vô số cơn ác mộng hằng đêm – thị xã G.

Quyển 2 - Chương 61: Khắc phục hậu quả – Kỳ 5

DTV-EBOOK

Tuy nhiên, do trước ngày đi gặp phải thời tiết xấu nên bên hãng hàng không tạm hoãn lại chuyến bay, Lý Huỳnh Lam đành sửa ngày đăng ký trên vé thành hôm sau. Tối hôm đó Lý Huỳnh Lam ngồi trước cửa sổ viết thư cho Cao Khôn như thường lệ, cậu nói: *A Khôn, em đến đây.*

Vừa ngẩng đầu, thành phố U vậy mà đã có tuyết, bông tuyết tinh tế nhẹ nhàng tung bay trên không trung, đọng trên mặt kính tan thành từng giọt nước, rồi chậm rãi chảy xuống, tựa như một dòng lệ.

Lý Huỳnh Lam không biết mình ngủ quên từ khi nào, dường như cậu đã mơ một giấc mơ thật dài, giấc mơ lần này hiếm khi không có gì kỳ quái, không có sự thấp thỏm sợ hãi, mà còn rất đẹp nữa, bao lâu rồi Lý Huỳnh Lam chưa được nếm vị ngọt thế này, song khi cậu mở mắt ra, mọi thứ đã tan thành bọt nước, không còn sót lại gì trong tâm trí.

Cậu ngơ ngác trông ra ngoài, mới phát hiện bầu trời đã hừng sáng, không ngờ cậu lại nằm sấp trên bàn suốt một đêm, vội vội vàng vàng đứng dậy sắp xếp lại hành lý đuổi ra sân bay, vừa kéo vali ra khỏi cửa đã gặp ngay Lý Tiểu Quân trong phòng khách.

Sắc mặt Lý Tiểu Quân trông rất trầm trọng, nhưng Lý Huỳnh Lam không rảnh thưởng thức biểu tình của chị, lách qua muốn đi, thình lình bị ngăn lại.

Hơn một năm nay vóc dáng của Lý Huỳnh Lam đã phát triển không ít, từ mới đầu chỉ xấp xỉ với Lý Tiểu Quân mà giờ đã chênh nhau đến 10 cm, lúc từ trên cao nhìn xuống, gương mặt nhìn mẹ mình có một vẻ hờ hững khó tả.

Lý Tiểu Quân cũng không tránh ra, chị biết Huỳnh Lam không thích mình can thiệp vào cuộc sống của cậu, nhưng Lý Tiểu Quân vẫn nhịn không được muốn hỏi cho ra lẽ.

“Con muốn đi đâu?”

Câu trả lời của Lý Huỳnh Lam chỉ gỏn gọn hai chữ: “Tránh ra.”

Lý Tiểu Quân cau mày: “Huỳnh Lam… Chẳng lẽ con lại muốn đến cái nơi quỷ quái đấy? Phải làm sao thì con mới chịu nghe lời đây.”

Trong mắt Lý Huỳnh Lam hiện lên một tia hận ý, nhưng giọng nói lại mang theo vẻ thành khẩn, nghiêm túc hỏi lại: “Vậy phải làm sao để mẹ quay về làm người mẹ tốt không quản chuyện của con như trước kia đây?”

Ba từ “Người mẹ tốt” này như kim châm vào lòng Lý Tiểu Quân, trên mặt chị lộ vẻ khổ sở, nhìn Lý Huỳnh Lam lạnh lùng lướt qua mình bỏ đi.

Lý Tiểu Quân vẫn ngẩn ra, ngay lúc Lý Huỳnh Lam sắp ra khỏi cửa đột nhiên phục hồi lại tinh thần, ném thứ gì đó trong tay mình lên bàn, nghiêm giọng nói: “Huỳnh Lam, con có đi cũng vô ích thôi.”

Lý Huỳnh Lam khó hiểu: “Mẹ nói gì?”

Lý Tiểu Quân quay đầu nhìn cậu, đã bình tâm lại, chị chỉ tay vào vật trên bàn, ý bảo cậu tự xem đi.

Lý Huỳnh Lam vốn dĩ không để ý tới, nhưng trong tâm lại nảy lên một nỗi bất an, sau khi đấu tranh một hồi, vẫn đi qua, cầm tờ báo trên bàn lên xem.

Đây là tờ tin tức buổi sáng của huyện F? Còn phiền Lý Tiểu Quân phải chú ý tới tin tức ở một nơi xa lắc xa lơ thế này, không biết là ai có tâm như vậy?

Lý Huỳnh Lam chỉ cười lạnh, nhưng nụ cười ấy ngay khi bắt gặp một mẩu tin trên báo, đã lập tức cứng đờ.

Mẩu tin đó không lớn, thậm chí trên trang đầu tờ báo chẳng mấy rộng rãi chỉ chiếm một ô bên hông, bé như miếng đậu hũ, đã vậy còn chưa tới mấy từ: *Đêm hôm qua, tại Trại tạm giam thị xã G đã xảy ra một trận hỏa hoạn, làm ba người chết sáu người bị thương…*

Lý Huỳnh Lam ngạc nhiên hai giây, đoạn ném tờ báo sang muốn đi.

Lý Tiểu Quân phía sau cậu la lên: “Con đi đâu?! Không còn kịp nữa rồi Huỳnh Lam à, không còn kịp nữa rồi! Nó ở trong đó…Nó là một trong số ba người kia… Mẹ không lừa con đâu, mẹ vừa gọi điện đến xác nhận rồi! Cao Khôn đã chết rồi! Huỳnh Lam!!!”

Lý Huỳnh Lam không ngoảnh lại, bóng lưng vẫn dứt khoát, bước chân vẫn kiên định, nhưng mới đi được tới cửa dưới chân liền mềm nhũn, một bước xuống bậc thang chợt hụt vào khoảng không rồi ngã khụy.

Cầu thang này cũng cao tới mấy bậc, vậy mà khi Lý Huỳnh Lam lăn xuống, lại chẳng hề có cảm giác.

o O o

Lúc Trác Diệu nhận được điện thoại của Phạm Doanh, đã biết có chuyện chẳng lành. Y tạm hoãn lại lịch qua nước khác quay MV, trực tiếp mua vé máy bay về nước, chẳng qua với tính cẩn trọng, y vẫn muốn xác nhận thêm với Phạm Doanh: “Ông chắc chắn là cậu ta? Quản giáo gửi ảnh hiện trường cho ông rồi à?”

"…Chắc không sai đâu, đã thống kê xong hết danh sách các trại viên rồi," Phạm Doanh tạm ngừng, ngẫm nghĩ rồi nói, "Ờ mà công tác quản lý chỗ đó lộn xộn lắm, thôi cứ để tôi hỏi lại cho chắc cái đã."

Trên đường đi, Trác Diệu cứ lo nghĩ đến lúc gặp Lý Huỳnh Lam sẽ thế nào, bệnh cậu gần đây đã khá ổn định, rất có khả năng cú sốc lần này sẽ phá hủy mọi nỗ lực từ trước đến nay.

Thế nhưng, sau khi bước vào biệt thự Lý gia, tình hình trước mắt khiến Trác Diệu không khỏi bất ngờ.

Lý Huỳnh Lam rất điềm tĩnh, phải nói rằng so với giai đoạn mắc chứng rối loạn tâm lý nghiêm trọng trước đây, thì lúc này nhận được tin báo tử của Cao Khôn, rõ ràng là Lý Huỳnh Lam quá mức bình tĩnh. Cậu chỉ ngồi trên giường, quần áo gương mặt đều gọn gàng sạch sẽ, thời điểm gặp Trác Diệu vẫn phản ứng vô cùng tự nhiên.

Cậu nhẹ nhàng nói: "Cậu, cháu muốn tới xã G."

Nghe tên địa phương kia, trong lòng Trác Diệu tự sinh ra phản cảm, nhưng khi thấy biểu tình của Lý Huỳnh Lam, Trác Diệu biết mình không còn lựa chọn nào khác.

Từ lúc đặt vé máy bay đến khi cất cánh, Trác Diệu luôn để ý tới di động mình, rốt cuộc nửa đêm hôm đó y nhận được điện thoại của Phạm Doanh.

Giọng Phạm Doanh qua ống nghe như trút được gánh nặng: "A Diệu à, ta nói mấy thằng nhãi đó chẳng đáng tin chút nào, xảy ra trận hỏa hoạn lần này, có kẻ trốn có người chết, liên lụy khu giam vị thành niên bên cạnh cũng loạn hết cả, phòng ốc bao nhiêu năm rồi chưa tu sửa, quá nhiều tai hoạ ngầm. Nói chung là nơi giam giữ bị phá hủy, cho nên danh sách trại viên cứ gom

hết lại một chỗ, tôi tự mình bay qua huyện F xem một chuyến rồi, tra xét cả buổi mới xác nhận được, chết thì đúng là người, nhưng không phải Cao Khôn, mà cụ thể cậu ta hiện giờ bị chuyển đến đâu thì tôi chưa biết."

Tảng đá lớn treo nặng trong lòng Trác Diệu cũng được hạ xuống, nhưng một loại cảm xúc phức tạp khác lại gia tăng, ngay lúc còn đang rối rắm chợt phát giác sau lưng có gì đó bất thường, quay đầu lại đã thấy một người không biết đứng đó từ bao giờ.

"Tôi sẽ liên lạc lại với chú sau."

Trác Diệu cúp điện thoại nhìn về phía Lý Tiểu Quân cách đó không xa.

Lý Tiểu Quân ngắn gọn dứt khoát: "Không cần nói cho Huỳnh Lam biết."

Trác Diệu cau mày: "Chị lại muốn bệnh của Huỳnh Lam tái phát nữa à?"

"Nhưng chuyện này phải có kết thúc!" Lý Tiểu Quân bỗng lớn tiếng, lại chợt hạ giọng, thoạt như đang run rẩy, "Tôi cũng không muốn Huỳnh Lam thương tâm, tôi không muốn để nó phải chịu khổ, tôi không nhẫn tâm như thế, Trác Diệu, tôi không có! Tôi chỉ muốn lời nói dối kia sao cho tròn thôi. Ban đầu tôi cứ ngỡ thời gian có thể xóa nhòa đi tất cả, chẳng phải trước đây trông nó tốt lắm sao, một khi nó quên được bóng ma này rồi thì nó có thể trở về một cuộc sống bình thường… Nhưng mà nó không hề! Huỳnh Lam ngụy trang bề ngoài như không có việc gì, thực ra hai hôm trước tôi mới biết chuyện nó luôn viết thư cho Cao Khôn, ngày nào nó cũng sống trong cái sự kiện đó, đã hơn một năm rồi, chẳng lẽ Huỳnh Lam còn phải chờ mòn mỏi như vậy suốt sáu năm, bảy năm hay sao? Cứ thế thì nó sẽ không bao giờ đi tiếp được nữa."

“Chị tưởng Cao Khôn chết rồi thì nó sẽ đi tiếp được ư?” Trác Diệu nheo mắt.

“Dù tệ nhất cũng chỉ như thế thôi!” Lý Tiểu Quân cắn răng, “Cậu với tôi đều hiểu mà, mặc kệ Cao Khôn có ngồi tù hay không, có ra tù hay không, cũng không thể để hắn gặp lại Huỳnh Lam! Hắn là một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ, chỉ cần hắn còn sống ngày nào, là Huỳnh Lam sẽ không buông tay ngày đó, thời gian càng kéo dài lại càng khó, mà đây chính là cơ hội tốt nhất, là cơ hội ông trời ban cho chúng ta, cứ để Huỳnh Lam nghĩ hắn đã chết rồi đi…”

Thật lâu sau khi Lý Tiểu Quân nói xong rời đi, Trác Diệu vẫn duy trì tư thế thẳng tắp bất động. Trong đầu y lướt qua vô số hình ảnh, lần đầu tiên y thấy Cao Khôn đưa Huỳnh Lam về nhà, Cao Khôn làm sinh nhật cho Huỳnh Lam, Huỳnh Lam cũng từng nói với y Cao Khôn là người đưa đón cậu tan học, chăm sóc cho sinh hoạt của cậu ra sao… Hình ảnh lại xoay chuyển, một tờ giấy vay nợ, một bức ảnh, hiện trường đẫm máu của vụ trọng án, mỗi một nhát dao cực kỳ chuẩn xác trên khối thi thể, mỗi một bộ phận xác chết nằm la liệt khắp nơi, cuối cùng hình ảnh dừng lại ở nét cười bình thản của thiếu niên ấy.

Thiếu niên nói: “*Tôi không đồng ý, tôi nhận tội.*”

Trác Diệu nhắm chặt mắt, cố gắng đè nén mọi tâm tình phức tạp xuống đáy lòng, y cầm điện thoại gọi đến một số người mình đã từng dàn xếp quan hệ trước đây ở trại tạm giam thị xã G.

Thôi vậy, cứ như thế đi…

…

Trên đường đi, Lý Huỳnh Lam luôn giữ im lặng, cậu chỉ yên tĩnh trông ra ngoài cửa sổ, mãi khi đến khu tạm giam, một quản giáo

giao cho họ một hộp giấy nho nhỏ.

Hộp giấy nọ chỉ cỡ ba bốn tấc, ngay cả một chiếc áo hay đôi giầy cũng không bỏ vừa được, quả thực Cao Khôn không hề để lại một bộ quần áo hay đôi giày nào, người trong đây nói, thời điểm đó lửa cháy rất lớn, những người gặp nạn đa phần là những thiếu niên ở các gian phòng lầu hai, bởi vì toàn bộ tủ sắt đều bị đổ sập dẫn đến cửa thoát hiểm duy nhất bị tắc nghẽn, chờ tới lúc nhân viên cứu viện đến hỗ trợ thì hiện trường chỉ còn là đống tro tàn, mà những vật dụng này cũng nằm trong số ít mẩu vụn còn sót lại.

Lý Huỳnh Lam thấy sâu trong hốc có vài mẩu giấy viết thư nằm trơ trọi bị cháy sạch chỉ lưu lại một góc, có thể mơ hồ nhìn ra một dòng "Cho anh một tin vui", Lý Huỳnh Lam muốn tự lấy ra kiểm tra, thế nhưng đầu ngón tay vừa chạm, tờ giấy mỏng manh kia đã lặng lẽ vỡ thành mảnh vụn, muốn ghép lại cũng không được.

Quản giáo dò hỏi: "Người này đang ở ngay phía sau, chưa có người nhà nào đến xác nhận, các người có muốn... mà phải chuẩn bị tâm lý trước đấy. "

Nét mặt Trác Diệu căng thẳng mãi để ý Lý Huỳnh Lam từ đầu đến giờ, thấy cậu có vẻ nghe được câu này rồi nhưng vẫn thờ ơ.

Lý Huỳnh Lam dời đầu ngón tay, từ trong hộp lấy ra một vật xem như toàn vẹn duy nhất, đó là một chiếc cúc áo, làm bằng gỗ, chẳng biết có gì đó che chở, mà nó không bị cháy hỏng, chỉ là bên góc có một vết xém nhỏ.

Lý Huỳnh Lam nhìn một lúc, cầm lấy nó nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó thấp giọng nói với Trác Diệu: "Cháu muốn trở về."

Trác Diệu sửng sốt, không ngờ rằng Lý Huỳnh Lam vậy mà lại không muốn vào nhà xác nhìn người.

Lý Huỳnh Lam đi thẳng ra ngoài, ngoài trừ sắc mặt có chút tái nhợt thì trông không có gì bất thường, nhưng lúc lên xe thân hình thoáng chao đảo, Trác Diệu vội vàng đỡ lấy, cầm bàn tay đã thấm ướt lạnh lẽo, còn hơi run rẩy của cậu.

Chuyến đi lần này trông thì có vẻ quá im hơi lặng tiếng, thế nhưng chuyện chưa kết thúc ở đây. Sau khi Lý Huỳnh Lam quay về thành phố U, máy bay vừa đáp cánh, Lý Huỳnh Lam lập tức sốt cao, cơn sốt lần này hành hạ cậu liên tục không ngừng, sử dụng đủ loại thuốc điều trị vẫn không đem lại hiệu quả, rơi vào đường cùng, Trác Diệu đành phải nhờ đến bác sĩ tâm lý lần nữa.

Bác sĩ tâm lý đưa ra lời khuyên: có lẽ lần này bệnh nhân cần một thời gian dài để dưỡng bệnh, khi nào khỏe lại thì không ai biết được.

Thế cho nên nửa học kỳ sau, Lý Huỳnh Lam phải nghỉ học.

Nhưng ngoài dự đoán của Trác Diệu với Lý Tiểu Quân, bản thân cậu cũng không bài xích việc trị liệu, như năm trước vậy, cậu vẫn hoàn toàn phối hợp cùng bác sĩ, nên thế nào thì thế nấy, điều này không khỏi khiến mọi người vui mừng.

Nếu vào một ngày nào đó, Trác Diệu không tình cờ bắt gặp lời nói mà Lý Huỳnh Lam lẩm bẩm một mình với bể cá vàng nho nhỏ, chắc y cũng dần giống như Lý Tiểu Quân, cho rằng lựa chọn của mình không hề sai lầm.

Ngày đó Lý Huỳnh Lam nói: *Tụi bây ăn nhiều như vầy, chờ A Khôn trở về chắc cũng nhận không ra, để tao giảm béo cho nhé.*

Nhưng ngoài lần đó, Trác Diệu rất hiếm khi nghe cậu nhắc tới người này, dường như cái tên Cao Khôn đã biến mất khỏi cuộc

sống của Lý Huỳnh Lam vậy.

Trong một năm điều trị, cảm xúc của cậu khá ổn định, ý chí phục hồi rất mãnh liệt, đây là một dấu hiệu cực kỳ tốt, cậu vẫn liên tục tiếp nhận các cuộc trò chuyện trao đổi với bác sĩ tâm lý, duy chỉ có giấc ngủ buổi tối vẫn chưa tốt cho lắm, khi nào quá hạn chịu đựng thì phải dùng tới thuốc, nhưng không được quá lạm dụng.

Qua sự cho phép của bác sĩ, cuối cùng Lý Huỳnh Lam cũng được quay về trường, học lại một năm, vì sợ chương trình nặng, Lý Huỳnh Lam chỉ được học lớp 11. Lẽ ra là phải học cùng các đàn em nhỏ hơn mình một tuổi, chẳng qua Lý Huỳnh Lam vốn dĩ đi học sớm, thành thử giờ lại thành học với đám bạn đồng trang lứa.

Hôm đến trường, Trác Diệu đích thân đưa cậu, bọn họ không đi qua đường Bỉ Dực, dẫu vậy, giữa đường vẫn bị kẹt cứng giữa dòng xe cộ tấp nập.

Nhìn từ xa, sáng sớm tinh mơ cổng trường nào cũng rộn rã sôi nổi, chợt có một đứa bé bận đồng phục tiểu học đi từ trong ra, Lý Huỳnh Lam dòm qua kính chiếu hậu, thấy nhóc nọ ôm một thùng quyên góp cản một nam sinh đang định vào trường lại, nam sinh đó hơi bất ngờ, đoạn lúng túng thò tay lục lọi túi quần, vậy mà mò mẫm cả buổi trời vẫn chẳng moi ra được gì hết, thế là người ấy chỉ biết gãi gãi quả đầu hệt tổ chim của mình, không biết ăn nói thế nào với nhóc ấy, đứa nhỏ bĩu môi, hết cách đành bỏ đi.

Trác Diệu gọi mấy lần liên tiếp Lý Huỳnh Lam mới hoàn hồn, y cau mày nói: “Có muốn cậu đưa vào luôn không?”

Lý Huỳnh Lam biết Trác Diệu mà xuất hiện thể nào cũng gây náo loạn, lắc lắc đầu: “Cháu tự đi được.”

Trác Diệu vẫn lo lắng: “Có gì nhớ điện thoại cho cậu ngay.”

Lý Huỳnh Lam chưa vội bước đi, hiếm khi hỏi được một câu: “Cậu vẫn ra album chứ ạ?”

Trác Diệu thoáng ngạc nhiên, rồi gật đầu: “Sắp tới sẽ tuyên truyền.”

“Rất nhiều nơi được biết sao?” Lý Huỳnh Lam lại hỏi.

“Sẽ phát hành toàn Châu Á.”

“Tốt thật, ai cũng biết được, còn thấy được nữa…” Lý Huỳnh Lam ngập ngừng, bỗng nói, “Cháu cũng muốn thành người nổi tiếng.”

Trong khi Trác Diệu còn đang mù mịt chưa hiểu gì, Lý Huỳnh Lam chỉ bỏ câu này lại rồi xuống xe.

Cậu đến lớp học mới, giờ tự học đã bắt đầu, Lý Huỳnh Lam vừa bước vào đã thu hút toàn bộ ánh mắt trong phòng, cậu không có chỗ ngồi, nhưng không vội, cứ đứng vậy luôn, hệt như nhân vật chính long lanh bước ra từ các quyển manga Nhật mà mấy nữ sinh đang cầm trong tay vậy.

Bấy giờ bỗng có một người đứng phía sau, hơi lúng túng nói với Lý Huỳnh Lam: “Bạn học, chào cậu, cậu là học sinh mới đúng không? Chủ nhiệm có nói với mình rồi, mình là lớp trưởng, để mình dẫn cậu đến chỗ ngồi nha.”

Lý Huỳnh Lam nhìn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của đối phương, nhìn mái tóc lộn xộn rối bù như tổ quạ, rồi bước theo hắn, và kết quả, quả nhiên là hai người ngồi cùng một bàn.

Mới ngồi xuống, nam sinh nọ vừa định giới thiệu tình hình lớp cho Lý Huỳnh Lam đã bị cậu cắt ngang.

“Tôi sẽ tự xem.”

Nam sinh nọ nhìn Lý Huỳnh Lam đăm đăm, sắc mặt không khỏi đỏ ửng, lúng túng cúi gằm mặt.

“Ừ, vậy cậu có gì thắc mắc

Quyển 2 - Chương 62: Khắc phục hậu quả – Kỳ 6

DTV-EBOOK

Cao Khôn đã vào trại giam số 3 tỉnh Y gần một tháng nay, không một ngày nào mà trên người anh không có thương tích.

Sáng sớm, trong căn phòng tăm tối không bắt nổi một tia sáng, tiếng chuông nhắc nhở vang vọng khắp các tầng lầu, quản giáo cầm côn đập cửa từng phòng giam ầm ầm, quát tháo phạm nhân mau thức dậy làm việc.

Cao Khôn cắn chặt răng chuẩn bị xuống giường, một người giường trên lập tức nhảy xuống đỡ anh. Đấy là một thiếu niên, dáng vẻ ba gai người thấp tủn, làn da ngăm đen, nếu chỗ xương chân mày không sưng vù lên một cục làm mắt mở không lên, thì chắc nhìn ngũ quan cũng rất chi là đàng hoàng lém lỉnh.

Thiếu niên trừng mắt nhìn gã gáy ồ ồ như sấm giường trong góc, thì thầm với Cao Khôn: “Anh, anh còn bị thương thì đừng có đi, để em nói với quản giáo, cùng lắm thì bị tẩn một trận thôi mà.”

“Hỉ Nhạc,” thiếu niên kia mới quay đi đã bị Cao Khôn gọi lại, “Không sao đâu, vài hôm nữa là ổn rồi.”

Lưu Hỉ Nhạc nghĩ bụng, hễ người này mà không bị thương quá nặng là sẽ không bao giờ chịu thua đâu, sao mà ổn được chứ, nhưng miệng lại không kiên nhẫn, quát cậu nhóc lùn đứng kế: “Khương Minh, đến giúp một tay coi.”

Khương Minh muốn tiến lên, Cao Khôn lại lắc đầu với cậu ta, tự chống người dậy, thở ra một hơi, gắng thu dọn chăn mền xong mới ra ngoài.

Lưu Hỉ Nhạc với Khương Minh hết cách bèn đuổi theo.

Ba người họ đều chuyển tới đây từ trận hỏa hoạn ở trại tạm giam xã G, trước kia Lưu Hỉ Nhạc từng cùng phòng với Cao Khôn, ở chung chừng nửa năm, còn Khương Minh thì mới đến được vài hôm, ai ngờ đụng phải chuyện đó. Tài nguyên trong huyện vốn dĩ đã ít, lúc này cũng không cần thiết phải phân chia từng khu, chỉ đơn giản tập hợp một đống người chuyển tới chỗ mới, cho dù bọn họ chưa qua tuổi mười tám, cũng bị giam giữ cùng nơi với phạm nhân trưởng thành.

Trại giam này có khá nhiều phòng nhỏ, mà phòng Cao Khôn ở cũng được xem là lớn, chứa mười sáu cái giường, lại chỉ có sáu người, nhưng ở đây cũng đâu phải khách sạn, là càng rộng rãi càng thoải mái chứ.

Nếu cho Lưu Hỉ Nhạc với Khương Minh được chọn, bọn họ thà ở trong căn phòng nhỏ xíu, ngủ chen chúc với nhau dưới sàn nhà còn hơn ngồi đợi thời gian mỏi mòn trôi tại cái nơi quỷ tha ma bắt này.

Lúc đi ngang, Lưu Hỉ Nhạc lại hung hăng liếc gã trên giường một cái, với cả cái tên ngủ hệt lợn chết độc nhất vô nhị bên cạnh.

Kết quả, Cao Khôn thu hoạch chậm nên bị mắng nhiếc một trận, rồi đến khu rừng bỏ hoang phía nam cắt rơm rạ như thường lệ, khí hậu đang vào mùa đông khắc nghiệt, bàn tay mới lộ ra không khí đã lạnh đến mất cảm giác, đã vậy phải nắm thân cây cỏ sắc nhọn kia, cắt suốt một buổi như thế, dù da thịt dày cách mấy cũng bị bong xước kinh khủng.

Mặc Lưu Hỉ Nhạc lo lắng, Cao Khôn vẫn kiên trì, hơn nữa ngày nào cũng có mức yêu cầu phải hoàn thành, Khương Minh cứ hay vụng về tay chân, Cao Khôn luôn giúp đỡ cậu ta, sắp tới giữa trưa mà chưa làm xong việc, thì cơm cũng đừng hòng được ăn.

Lưu Hỉ Nhạc bỗng xơ xẩy quơ dao cắt sâu lên tay một đường, máu lập tức rỉ ra, Khương Minh đang ở kế bên vội vã xé áo băng bó cho hắn, lại bị Lưu Hỉ Nhạc ngăn cản.

Khương Minh tò mò hỏi: “Anh nhìn gì thế?” Nhìn gì mà mất tập trung vậy.

Lưu Hỉ Nhạc hếch cằm ý chỉ mấy gã to đầu ngồi trong lều ở đằng xa: “Dựa vào cái quái gì mà đối đãi chênh lệch thế cơ chứ?” Rõ ràng ai cũng là phạm nhân như nhau, mà bọn kia chẳng những không cần lao động, quần áo còn dày hơn bọn hắn.

Khương Minh nói: “Tới đâu cũng có mấy người được hưởng đặc quyền kiểu này thôi.” trại giam số 3 chứa không ít phạm nhân, tuy chỉ mới xây lên vài năm nay, nhưng ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này lại chẳng có ma nào thèm dòm ngó, thành thử ra bên trong tự đặt một mớ luật rừng, với điều kiện hai phe hắc bạch phải hòa thuận sống chung với nhau.

Không biết Lưu Hỉ Nhạc nghĩ tới điều gì, cũng gật đầu: “Hôm qua tôi còn thấy mấy người đó cơm nước xong không về phòng, mà đi tới chỗ cây đại thụ kìa.”

“Đến đó làm gì?” Khương Minh kinh ngạc.

“Còn làm gì nữa.” Lưu Hỉ Nhạc như phát hiện một bí mật kinh thiên động địa, thì thầm, “Giải quyết tranh chấp chứ sao, nghe đồn ầm ĩ một hồi đến lúc không thỏa hiệp thì…”

Hắn dùng tay làm động tác cứa ngang cổ, dọa Khương Minh tái hết cả mặt.

Cao Khôn nghe nhưng không nói gì, mãi đến khi vất vả làm xong, anh mới ngẩng đầu liếc nhìn ra xa, lại thấy mấy gã ngồi

trong lều nọ cũng đang nhìn họ bên này.

Cao Khôn chạm mắt với gã đàn ông đầu trọc ngồi giữa, đoạn lặng lẽ quay đầu sang hướng khác.

Từ xa, gã phạm nhân A bên phải, cân nhắc vẻ mặt của đại ca xong mới nói: "Cứ tưởng cỡ một tuần là đủ, ai dè sắp một tháng rồi… Mà mấy thằng nhãi kia còn chịu đựng được."

"Hắn có thể, còn hai đứa kia thì chưa hẳn, nhất là đứa da thịt non nớt đằng sau, tao nhớ tụi nó còn chung phòng với lão Ngũ hai ngón nhỉ, bọn chúng manh động thế mà, sao đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết vậy, chẳng lẽ lại sợ đấy chứ."

"Mấy thằng già bệnh hoạn đó mà sợ?" C xen mồm hỏi.

B mắng gã: "Cho mày biết chút tin tức nè, bớt ngu học toàn cắm mặt vô ba cái đồi trụy đi, vụ án ở thôn Mạc Lan đã rùm beng trên báo đài hai năm trước rồi."

C nói: "Chính là hắn? Tính đến năm nay cũng chưa qua mười tám tuổi nữa, chẳng lẽ… lại đích thân ra tay, nhìn thế nào cũng có giống đâu, thành thật thế cơ mà."

"Ai dám nói chó thì chưa bao giờ cắn người." A nói, "Em thấy tên nhóc này thú vị lắm, anh Quý, cũng thấy vậy chứ."

Người gọi "Anh Quý" chính là gã đàn ông đầu trọc bên cạnh, gã chỉ cười cười, rút một điếu thuốc ra hút, tuổi tác không lớn mấy, trên chân mày có một vết sẹo dài nổi bần bật, khi không mở miệng thì nét mặt đó đã mang theo vẻ tàn nhẫn.

A lại nói: "Ta nói mười thì hết chín người vào đây ai cũng muốn cải tạo tốt để về làm lại từ đầu, nhưng thật sự làm được thì có mấy người? Cái hoàn cảnh chó má này cho phép sao, muốn bảo vệ mình bình an vô sự thì đầu tiên phải ngoan ngoãn hùa theo

anh lớn, người như hắn, nhìn thì có vẻ không có tiếng tăm gì, nhưng đâu phải loại người bình thường vơ đại ngoài đường được cả nắm, tuổi còn nhỏ mà đã có tâm cơ, không bị bọn lão Ngũ hai ngón nhìn trúng mới là lạ."

A nói xong B kết luận: "Thì để ý hai ngày trước rồi đấy thôi."

…

Chẳng biết có phải do những lời này linh ứng không, mà cùng ngày đó, nhóm người Cao Khôn làm xong còn chưa kịp về phòng đã xảy ra chuyện, một đám người đánh lạc hướng tách Cao Khôn ra, chặn Lưu Hỉ Nhạc lại đánh một trận trên đường.

Lúc quản giáo đuổi tới, tay Lưu Hỉ Nhạc đã bị chặt đứt một ngón, mặt mũi máu me bầm dập, nhưng hắn vẫn cắn răng nói với Cao Khôn: "Anh, em không sao đâu…" Hắn còn nhớ Cao Khôn từng dặn hắn phải nhẫn, hắn cũng muốn mau chóng ra ngoài lắm, không bao giờ phạm sai lầm một lần nữa.

Cao Khôn nhìn anh em mình bị khiêng lên cáng đến phòng y tế, đôi đũa trong tay gãy đôi thành hai đoạn.

Tối hôm đó Cao Khôn nằm trên giường, không khí trong trại giam vốn nên yên ắng giờ lại oang oang mấy tiếng chửi tục vui đùa không ngớt, mà trong đó âm thanh lớn nhất phát ra từ chính phòng họ.

Góc chăn bị nhẹ nhàng kéo kéo, Cao Khôn mở mắt, liền thấy một bóng người đang đứng trước mặt.

"Anh Khôn…" Đối phương khẽ gọi một cách đáng thương.

Cao Khôn khựng lại một chốc, mới ngồi dậy chừa ra nửa giường, để mặc thiếu niên ngồi xuống quấn lấy chăn mình.

Trong bóng tối, Khương Minh sáp lại đây giọng run rẩy nói: “Em muốn về nhà, khi nào em mới về được đây…”

Cậu nhỏ này chỉ mới mười bảy tuổi, hồi đó gia đình ở trong thôn cũng xem như khá giả, không kham khổ mấy, nhưng chẳng biết sao cha mẹ lại đắc tội với bí thư xã, sản nghiệp nhỏ bỗng chốc đổ vỡ trong một đêm. Người cha tức giận đến mức lên cơn trụy tim rồi lìa đời, người mẹ tay xách nách mang dẫn theo hai đứa con trai lên huyện kêu oan, oái ăm sao trên đường bà bị xe cán chết tại chỗ. Khương Minh dưới cơn phẫn hận tột cùng dự mưu đi phóng hỏa đốt nhà bí thư xã, kết quả vừa mới đến cửa đã bị tóm gọn, thế nhưng tội phóng hỏa đã định, chỉ đành chấp nhận số phận chôn mình nơi đây.

“Nơi này chỉ cần có tiền thì cái gì cũng có, bán thuốc lá, đánh nhau, không cần phải làm việc, giết người cũng không ai quản, không có chỗ nào công bằng cả, thế giới này chưa bao giờ tồn tại công bằng…” Khương Minh thảng thốt, nhịn không được nức nở.

Trong màn đêm, Cao Khôn nhìn hàng mi thấm đẫm nước mắt, thoáng ngây ngẩn, chẳng biết vì sao lại thấy quen thuộc thế này, anh khẽ nâng tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho đối phương, nhưng chưa kịp nói lời an ủi, bỗng dưng chăn đang đắp trên người đã bị ai đó xốc lên, rồi một tràng tiếng cười dồn dập vang.

“Ây cha, đang làm gì đó, sao lại khóc thế kia, nhớ nhà rồi phải không, có muốn anh đây đến an ủi cưng không nè…”

“Bé cưng khóc rồi kìa, chuyện lớn đó nha, mau lại đây để anh xem nào…”

Tiếng ồm ồm vang tới tấp, nói miệng chưa thấy đủ, bọn người đó còn vươn móng heo tới chỗ Khương Minh, chẳng qua chưa kịp đụng tới đã bị Cao Khôn hất trả.

Hành động cản trở này của anh hiển nhiên làm đối phương bất mãn, rất nhanh một trận quyền đấm cước đá liên tiếp ập tới, song bất kể bọn người đó ra sức đánh thế nào, Cao Khôn vẫn kiên trì bảo hộ Khương Minh sau lưng mình, tầm mắt anh luôn đóng đinh vào gã trung niên dáng vẻ hèn mọn trong góc phòng.

Gã trung niên đó chính là đầu lĩnh của bọn người này, người trông ốm đói trơ xương, lại thêm cặp mắt hẹp xếch lên trên, đám người trong đây thường gọi gã với cái danh "Lão Ngũ"

Lão Ngũ nhìn Cao Khôn, lại nhìn Khương Minh phía sau anh, ánh mắt ngập vẻ nham hiểm.

Thấy Cao Khôn bị đánh đến mức không gượng dậy nổi, rốt cuộc Khương Minh không nhịn được nữa mà lớn tiếng kêu cứu, đám người đó tất nhiên không cho cậu ta gọi, lúc này đột nhiên Cao Khôn rõ ràng chỉ còn nửa hơi tàn, lại bởi sự chống trả quyết liệt của anh mà đám người nọ không tài nào tiếp cận được Khương Minh.

Chẳng biết qua bao lâu mới thấy bóng dáng quản giáo thong dong rề rà đến, dưới tiếng quát tháo của bọn họ, Lão Ngũ đi lên bắt chuyện giả lả vài câu, rồi dúi vào tay bọn họ chút đồ, không rõ là thuốc lá hay là tiền, mà chung quy vẫn đuổi được đối phương đi.

Người ngoài đi rồi, Lão Ngũ hai ngón mới quay đầu lại dùng giọng điệu như mèo vờn chuột nói với hai người ngã trên mặt đất: "Cứng đầu đấy, cơ mà thoát được mùng một chưa chắc thoát được ngày rằm đâu nhể?"

Cao Khôn quệt máu trên khóe miệng, mặc xác gã đánh rắm.

Lão Ngũ hai ngón nhìn chằm chằm anh một lúc, quanh thân người này không hề toát ra lệ khí, nhưng thần sắc trong con ngươi vẫn đủ khiến gã chùn bước.

“Được, vậy để rằm rồi nói.” Gã nhếch khóe miệng, trèo lên giường nằm.

…

Hôm sau, Cao Khôn lại lãnh thêm vết thương mới, nhưng anh vẫn kiên trì muốn làm việc như hôm qua, đoạn anh có đề xuất với quản giáo cho Khương Minh làm việc trong nhà, bị bác bỏ thẳng thừng.

Hai người chỉ đành tiếp tục trở lại nơi trời đông đất rét thấu xương đó mà làm việc, thậm chí Cao Khôn còn bị yêu cầu đi xúc băng, đôi chân ngâm sâu trong tuyết lạnh, nước băng tan chảy ngấm ướt quần bông, chỉ chốc lát thôi hai chân đã mất sạch cảm giác.

Cao Khôn sợ làm không xong, cho nên cực kỳ dốc sức, đến khi anh làm được phân nửa rồi quay đầu lại muốn giúp Khương Minh, thì bất ngờ không thấy đứa nhỏ kia đâu mất.

Trong lòng Cao Khôn chấn động, trực giác linh cảm gặp nguy rồi, anh cất bước muốn chạy về, nhưng chưa được hai bước đã bị cảnh ngục ngăn cản, trong khoảnh khắc đó, Cao Khôn thật sự rất nóng nảy, không biết lấy đâu ra nhiều sức như thế, ba bốn người tới cũng không khống chế nổi anh, đến tận khi đối phương dùng biện pháp mạnh cuối cùng, phải lôi súng ra.

Bị giáo huấn một trận, rồi nhốt suốt một ngày, chờ đến khi Cao Khôn về phòng thì ngoài trời đã sẩm tối.

Giữa không gian tĩnh mịch, Cao Khôn vừa đi vào đã bắt gặp đôi mắt mở to trong đêm tối, trống rỗng, tuyệt vọng, với đôi mắt trong căn phòng chứa cỏ, trên tòa án, như chồng lên nhau, cùng siết chặt lấy tâm Cao Khôn.

Cao Khôn đi tới, cẩn thận ngồi xuống bên giường, anh không vén chăn lên, mà chỉ lại gần rồi dang hai tay ôm lấy cậu thiếu niên đang run rẩy, để mặc nước mắt người nọ lặng lẽ thấm ướt vạt áo anh.

Cao Khôn nhẹ nhàng vuốt tóc cậu thiếu niên, quay đầu lại nhìn gã đàn ông đang nằm ngáy o o bên kia, trong ánh mắt như hồ sâu thăm thẳm bỗng nổi lên một tia gợn sóng thâm trầm.

Hôm sau, Cao Khôn mang tấm thân đầy thương tích đi làm việc, thứ ba, rồi thứ tư, ước chừng khoảng một tuần, Khương Minh với Hỉ Nhạc đều ở phòng y tế, Cao Khôn vẫn lao động như bình nhật, rồi ngủ, vậy mà trông càng thiếu cảm giác tồn tại hơn lúc trước, thế nên bọn người lão Ngũ hai ngón cười nhạo anh hệt như con thú hoang, phải chỉnh một trận thì mới chịu nghe lời.

Sau khi Lưu Hỉ Nhạc quay về biết được việc này, trong lòng chỉ hận không thể lao tới thụi lũ khốn đó trăm nhát, lại bị Cao Khôn ngăn cản, rồi một hôm nọ, hắn bị điều đến nơi khác làm. Mới tới được một lúc, giữa chừng đã nghe thấy chuyện Cao Khôn vào phòng y tế, chỉ nói là do rảnh rỗi có ý đồ đánh nhau với ai đó, nên bị quản giáo tóm rồi tẩn cho một trận, đầu đập xuống đất nở hoa, giờ đang phải đi khâu lại.

Lưu Hỉ Nhạc kinh hãi tìm người nhưng không thấy tăm tích, bèn trở lại chờ tin tức anh mình, cuối cùng cả một đêm đó Cao Khôn không về, lão Ngũ cùng phòng cũng không về, còn mỗi Lưu Hỉ Nhạc ở.

Hỉ Nhạc biết, ba cái chuyện buồn rầu nên phải thường xuyên hút thuốc, uống rượu, hít thở không khí hay gì gì đó chỉ là kiếm cớ mà thôi, mua chuộc được quản giáo ra ngoài vào nửa đêm để hẹn nhau giải quyết chuyện giang hồ mới là thật. Quản giáo không sợ người bỏ trốn, với hàng lưới sắt bao phủ phạm vi trăm dặm cả chim cũng bay không nổi dù không bị bắt về cũng sẽ bị chết đói, chẳng ai dại dột làm ẩu.

Mà trường hợp này cũng thế, quả nhiên gần đến nửa đêm, quản giáo mở cửa, để mấy người lặng lẽ đi vào, sau khi làm ầm ĩ một trận, trời đã dần tờ mờ sáng.

Nhưng hôm nay còn sớm hơn trước một tiếng, chuông đánh thức đã reo lên, một hàng quản giáo vọt vào, lần lượt kiểm soát từng phòng, một đám người ra đứng để người đến kiểm tra, kết quả là có ba người không có trong phòng.

Trong số đó, một người được đưa đến bệnh viện – Khương Minh, một người đang ở phòng y tế – Cao Khôn, còn lại một người dĩ nhiên là lão Ngũ hai ngón.

Quản giáo tức giận đến mức lôi hết một đám người đứng xếp thành hàng, vừa chửi ầm lên vừa quơ côn, Lưu Hỉ Nhạc không còn lòng dạ nào đi nghe, tầm mắt hắn đang đặt phía vài người cách đó không xa, cùng nâng một cái cáng phủ vải trắng lên từ sau gốc cây cổ thụ, trên tấm vải đó thấm ra từng chấm đỏ rực gai mắt.

Lưu Hỉ Nhạc ngây ra như phỗng.

Cuối cùng những ai giam cùng phòng tất nhiên sẽ bị tra khảo dữ dội nhất, mấy người kia sau một hồi ấp a ấp úng mới khai ra việc tối qua lão Ngũ có hẹn một đám khu bốn mà gã không vừa mắt ra dạy dỗ, đánh xong thì kêu bọn họ đi về trước, một mình ở lại làm điếu thuốc, ai ngờ bọn họ ngủ đến sáng mới phát hiện lão Ngũ chưa về.

Quản giáo hiển nhiên không tin, đồng loạt thẩm vấn tất cả, bao gồm cả người ở phòng y tế là Cao Khôn.

Lưu Hỉ Nhạc cũng biết, kể cả khi không có ai nhận tội cũng không phải bọn họ, nhưng dù có bị vu oan cũng đành trơ mắt bất lực thôi. Lúc trước hắn cùng phòng với Cao Khôn, nếu không

nhờ có anh ngay thời điểm lửa cháy to hừng hực, liều mạng dùng ván giường đập song sắt, dẫn hắn chui ra, Lưu Hỉ Nhạc hắn đã sớm làm ma từ đời thuở nào, thế nên hắn mới nói, Cao Khôn chính là anh trai của hắn, ân nhân của hắn, dù hắn có làm sao cũng muốn cứu anh cho bằng được.

Đầu óc Lưu Hỉ Nhạc xoay chuyển, thậm chí còn nảy ra ý định mình phải gánh tội để giúp Cao Khôn trở về, kết quả ngay buổi sáng hôm sau, lại gặp được anh ở chỗ làm việc.

Trừ trên mặt có vài chỗ bầm tím, với vết khâu trên đầu ra thì không thấy Cao Khôn bị thương nặng chỗ nào.

Mà Lưu Hỉ Nhạc liếc thấy, bên anh còn một gã đàn ông đầu trọc có vết sẹo dài trông như lão đại, hay ngồi nghỉ ngơi trong lều.

Lưu Hỉ Nhạc lập tức lại gần hỏi: “Anh… Anh không sao chứ? Làm thế nào mà bọn họ chịu thả anh ra thế?”

Gã đầu trọc cười ha hả tiếp lời: “Anh chú mày có làm gì đâu mà không được ra, sao pháp luật dám xử oan người vô tội được chứ.”

Lưu Hỉ Nhạc hoang mang nhìn Cao Khôn, chợt nghe anh nói: “Bác sĩ phòng y tế làm chứng cho tôi. Tôi… Đêm qua chưa từng rời khỏi đó.”

Nói đoạn nhìn về phía gã đầu trọc, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

Gã đầu trọc cười xòa, vỗ vỗ bả vai Cao Khôn: “Về sau chúng ta là anh em cả mà, khách sáo làm cái chi.”

Rồi nói với Lưu Hỉ Nhạc bên cạnh: “Anh đây ngồi trong này mấy năm rồi, người tài thì gặp nhiều đấy, chẳng qua anh chú mày thật đúng là…” Gã nhịn không được bật ngón cái, “Rất bản lĩnh! Anh thích.”

Nói xong nghênh ngang rời đi.

Lưu Hỉ Nhạc dòm bóng lưng gã, lại nghía sang Cao Khôn, chỉ biết ngơ ngác mà há hốc mồm.

Cao Khôn tưởng hắn sẽ hỏi thêm gì đó, nhưng Lưu Hỉ Nhạc chỉ nói: "Anh, vết thương của anh không sao chứ?"

Cao Khôn lắc đầu: "Hỉ Nhạc…"

"Anh," Lưu Hỉ Nhạc lại ngắt lời anh, "Em hiểu rồi, chúng ta thế này, sẽ có rất nhiều việc trên đời không được như ý mình, nhưng mà em còn nhớ anh từng nói với em là, chỉ cần còn một hơi thở, không thể buông tha thì đừng buông tha, mặc kệ dùng biện pháp gì đi nữa, miễn sao đáng giá là đủ rồi… Số mệnh không tốt, cùng lắm thì đời này cứ vậy thôi, ít ra cũng còn sống, nếu số tốt, ông trời còn phải nhớ chúng ta không chừng, sáu năm… Rất nhanh."

Nói xong lời này, Lưu Hỉ Nhạc lại cười toe, vừa định khi nào Khương Minh về thì đổi giường ngủ cho cậu ta, phòng giam gần đây chắc chỉ có ba người họ ở, biết đâu còn yên tĩnh được vài hôm.

Cao Khôn nhìn theo bóng dáng hắn đi khuất, hồi lâu sau anh khẽ gật đầu.

Đúng vậy.

Sáu năm, sẽ rất nhanh thôi…

『Hoàn quyển trung』

* Lão Ngũ hai ngón là hành nghề ăn trộm, không phải gã đó có hai ngón thôi đâu.

Quyển 3 - Chương 63: Tương lai - hồi sinh – kỳ 1

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bức màn che khuất hơn phân nửa ánh bình minh bên ngoài, chỉ còn một tia nắng ban mai len lỏi qua khe hở chiếu rọi vào.

Cao Khôn mở mắt ra, đối diện với anh là một đôi mắt trong veo sáng ngời.

Ánh mắt ấy đã vơi đi vẻ lim dim buồn ngủ, chẳng biết tỉnh dậy từ lúc nào, song không lên tiếng, chỉ lẳng lặng duy trì tư thế ôm nhau ngắm nhìn đối phương.

Hai người không ai nói gì, cho nhau cái nhìn trong phút chốc, vẫn là Cao Khôn mở lời trước, không biết đang nghĩ tới điều gì, mà trông biểu tình hơi mất tự nhiên.

Dẫu vậy, Cao Khôn vẫn ngập ngừng nói "Chào buổi sáng..." Lý Huỳnh Lam, đơn giản mà lộ ra vài phần gắn kết thân mật, rõ ràng gần đây hai người họ cũng trải qua nhiều tình huống như vậy, thế nhưng sáng hôm nay lại có một bầu không khí khó nói nên lời lan tràn xung quanh.

Lý Huỳnh Lam vẫn một vẻ bình đạm như thường ngày, cứ như nụ hôn đêm qua không hề có gì thay đổi với mình.

Cậu hỏi Cao Khôn: "Anh ngủ ngon không?"

Cao Khôn gật gật đầu.

Thực ra mà nói lúc đầu cũng hơi khó ngủ, lúc ôm Lý Huỳnh Lam

anh chỉ cảm thấy một luồng khí nóng cứ không ngừng bốc lên từ đáy lòng, nhưng rất nhanh đã bị tư vị ấm áp khác thay thế, tâm lý biết bao thỏa mãn đó đủ bao phủ hết thảy tâm tư, bởi lẽ Lý Huỳnh Lam đang ở ngay trong lòng anh, không còn gì có thể sánh bằng.

Lý Huỳnh Lam như thể nhìn ra cảm xúc nhấp nhô trong mắt anh, cậu khẽ cười rồi chợt nói: "Em cũng vậy, em gặp một giấc mơ, một giấc mơ dài thật dài."

Cao Khôn ngần ngừ hỏi: "Mơ thấy những gì?"

Lý Huỳnh Lam nheo mắt, dường như đang hồi tưởng: "Về trước kia, lúc chúng ta còn nhỏ."

Vừa dứt lời, tự dưng cảm giác vòng tay đang ôm lấy mình thoáng buộc chặt hơn: "Cũng đẹp lắm, chúng ta cùng nhau ăn sáng, rồi cùng nhau đi học. Đến chiều, em tới xem anh thi điền kinh, anh giành được giải quán quân 100m, còn được lãnh tiền làm thêm. Trên đường về, anh mời em ăn một bát mì sa tế, sợi mì rất thơm, nhưng đáng tiếc chỉ là mơ, nên em chẳng nếm được vị gì cả, vậy mà anh ăn, còn nói rất ngon…" Nói tới đây, Lý Huỳnh Lam bất chợt cười thành tiếng, "Anh nói xem, rõ ràng là anh mời em ăn mà, sao ngay cả hương vị thế nào còn phải nhờ anh nói cho em biết?"

"Huỳnh Lam…" Cao Khôn khẽ gọi.

"Cho nên em rất tức giận, ở trong mơ đánh anh," Lý Huỳnh Lam lại cười, nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt Cao Khôn, "Em xuống tay rất nặng, có lẽ làm anh đau, nên sau đó anh bỏ đi."

"Huỳnh Lam, anh…"

"Anh đi nhanh lắm, em ở phía sau gọi anh, nhưng anh không

quay về nữa, bỏ em lại một mình…”

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn đến thất thần, ánh mắt như đang xuyên qua anh trông về một nơi nào đó thật xa.

Cậu còn định nói thêm, lại bị Cao Khôn nhịn không được cắt ngang: “Huỳnh Lam, đó là mơ, là giả, ngày mai chúng ta sẽ đi ăn, mì sa tế, ngày mai sẽ đi… Hiện tại anh có tiền.”

Trông anh rất lo lắng với sự trống rỗng mờ mịt như bị sương mù bao phủ trong ánh mắt Lý Huỳnh Lam, bỗng chốc bao quanh đối phương, gắt gao ôm lấy.

Lý Huỳnh Lam tựa lên ngực anh, cong cong khóe mắt, nói: “Dĩ nhiên em biết là giả rồi, chẳng lẽ anh sẽ vì chút chuyện như vậy mà bỏ mặc em sao?”

Cao Khôn sửng sốt.

Lý Huỳnh Lam từ từ ngẩng đầu lên, truy vấn: “Sẽ sao?”

Cao Khôn mím môi, khẽ lắc đầu: “Sẽ không… Sẽ không, nhất định sẽ không…”

Lý Huỳnh Lam nhìn thẳng vào Cao Khôn, như muốn xác nhận lại sự thật, ánh mắt thậm chí có phần sắc bén.

Một lát sau, cậu vừa lòng gật đầu: “Vậy nên em không đi, em vẫn đứng ở nơi đó, em biết anh sẽ trở về, em biết mà…”

Cậu vừa lẩm bẩm, vừa tiến đến gần Cao Khôn, luồng hơi thở ấm áp, hòa lẫn cùng hô hấp có chút hỗn loạn của anh, chóp mũi cũng nhẹ nhàng chạm tới gương mặt đối phương.

Như xuất phát từ thói quen, phản xạ của Cao Khôn là lập tức muốn né tránh, song chợt ý thức được rằng giờ đây hai người họ

đã phá đi ranh giới cấm kỵ giữa đôi bên, thì sự kiềm chế của anh chỉ càng làm Lý Huỳnh Lam thêm tổn thương.

Thế nên khi Lý Huỳnh Lam từng chút từng chút đưa môi mình sát lại, Cao Khôn không cự tuyệt nữa, thậm chí anh còn dùng bàn tay to ấn lên lưng cậu, ghì sát vào người mình, nhấm nháp hương vị tuyệt vời ấy.

Chẳng qua chỉ tựa chuồn chuồn lướt nước, Lý Huỳnh Lam đã ngẩng đầu lên, để lại một mình Cao Khôn ngơ ngác muốn đuổi theo.

“Hiếm khi dậy sớm, không muốn nằm ườn trên giường nữa.” Nói xong lời quang minh chính đại, Lý Huỳnh Lam ngồi dậy, xốc chăn lên rồi xuống giường.

Áo ngủ của cậu do bị Cao Khôn đè ép, nên chỗ ngực với lưng bị nhăn thành một nhúm, cổ áo còn mở bung hai cúc, thế mà vẫn thoải mái, vặn eo một vòng lớn, rồi ung dung đi rửa mặt.

Nhưng mới tới cửa lại quay đầu, chỉ tay vào người nào đó còn ở đấy ngẩn ngơ, nói: “Đừng có lộn xộn, hôm qua anh chưa tắm, ở đấy lát em lau cho.”

Cao Khôn đang định đứng dậy, nghe vậy thì lập tức đứng hình, thực ra anh muốn nói anh có thể tự xoay xở được, kể cả tắm rửa cũng không thành vấn đề, nhưng chưa gì đã bị Lý Huỳnh Lam trừng mắt một cái, lại lặng lẽ quay về nằm.

Không lâu sau, Lý Huỳnh Lam bưng chậu nước ra, cậu xem xét vết thương trên người Cao Khôn trước, qua một đêm máu đã đông lại, chỗ băng bó cũng ổn định rồi, lúc này Lý Huỳnh Lam mới vắt khăn mặt lau người cho Cao Khôn.

Động tác của cậu trông không được thành thạo cho lắm, tuy biểu tình thì vẫn thản nhiên nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm

túc, biết bản thân không có kinh nghiệm, nên càng làm chậm rãi mà cẩn thận, ngoại trừ nước càng ngày càng lạnh ra, quả thật không hề làm đau Cao Khôn.

Lau xong phần thân trên, Lý Huỳnh Lam muốn vén chăn lên, tay lại bị Cao Khôn bắt lấy.

“Chân để anh tự làm…”

Lý Huỳnh Lam toan rút tay ra, Cao Khôn lại không chịu thả, cậu hừ một tiếng, hết kiên nhẫn.

“Được.”

Cậu thẳng thắn đứng lên, đi ra ngoài.

Chờ đến khi Cao Khôn tự lau mình, xuống giường đổi quần áo xong, mới thấy tầng khói mù mịt đang lượn lờ trong phòng khách, mà khói này là bắt nguồn từ phòng bếp.

Cao Khôn vội vàng đi vào, liền bắt gặp cảnh tượng Lý Huỳnh Lam đang định đổ thêm một bát nước đầy vào cái nồi nấu trên bếp.

Cao Khôn cả kinh, tức thì dùng một tay đoạt bát nước kia lại, trước tiên tắt bếp, cầm chiếc nồi tới bồn rửa, xả nước vào, một lúc sau khói mới dần dần tản đi, còn dư lại mấy vật thể gì đó không xác định, nổi lềnh bềnh trong nồi.

Cao Khôn nghiêng đầu sang, nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam hếch hếch cằm, vẫn một vẻ lạnh nhạt nói: “Em muốn chiên thịt xông khói, mà bếp này cũ quá rồi, chắc phải đổi thôi.”

Cao Khôn muốn hỏi em quên bỏ dầu ăn vào rồi phải không?

Nhưng đối mặt với Lý Huỳnh Lam, anh cũng chỉ đành gật đầu: "Được, đổi đi…"

Ngay sau đó lại thấy Lý Huỳnh Lam xắn tay áo lên tính sờ vào chiếc nồi kia, Cao Khôn cấp tốc ngăn cậu lại: "Làm gì?"

Lý Huỳnh Lam ngơ ngác không hiểu gì hết: "Rửa rồi chiên lại, đây là bữa sáng mà."

"Để anh làm." Cao Khôn nói.

"Là anh tàn phế hay em tàn phế?" Lý Huỳnh Lam không vui nhìn anh.

Cao Khôn không thấy mình tàn phế chỗ nào hết, mà nếu mình không phải, vậy khẳng định là Lý Huỳnh Lam rồi, anh quẫn bách nói: "Bữa sáng anh vẫn làm được."

"Anh làm được vậy em cũng làm được." Lý Huỳnh Lam hiếm khi bướng bỉnh với anh, mặc kệ Cao Khôn ngăn cản, thẳng tay đi rửa.

Cao Khôn khó xử dõi theo động tác của cậu, thấy tay Lý Huỳnh Lam trực tiếp ngâm trong nước lạnh, lập tức xả nước ấm cho cậu, còn cẩn thận điều chỉnh nhiệt độ sao cho vừa phải.

Lý Huỳnh Lam trừng anh một cái: "Tránh ra."

Cao Khôn dưới ánh mắt bất mãn ấy chỉ còn cách lủi thủi lui sang một bên, nhưng vẫn đứng ở cửa phòng bếp lo lắng mà nhìn chăm chú nhất cử nhất động của đối phương.

Lý Huỳnh Lam chỉ cần liếc mắt cũng thấy người đang lấp ló cách đó không xa, đối mặt với Cao Khôn thì cậu lạnh lùng vậy thôi, chứ vừa quay đầu lại nhịn không được khóe môi hơi nhếch lên.

Sự thật chứng minh, không phải cậu chẳng biết tí gì, Lý Huỳnh Lam thông minh nhạy bén, dù chưa thạo nên tất nhiên đôi lúc sẽ mắc chút sai lầm. Nhưng một khi đã có kinh nghiệm thất bại trước đó rồi sẽ không tái phạm lại lần nữa, bận rộn hồi lâu, rốt cuộc cũng làm ra được hai phần sandwich thịt xông khói.

Bưng hai đĩa vào phòng khách, Lý Huỳnh Lam lại rót cho mỗi người một ly sữa, rồi tỏ ý bảo Cao Khôn nếm thử.

Cao Khôn cẩn thận cắn một miếng, sau đó gật gật đầu: “Ngon lắm.”

Cả toàn thân lẫn biểu tình người này đều toát nên một vẻ thật thà chất phác, nét cười trước mắt còn cường điệu hóa đến mức nói không nên lời, Lý Huỳnh Lam thấy thế lại hoài nghi.

Cậu thử ăn một miếng: “Sao không có vị gì hết vậy? Em quên bỏ muối rồi sao?”

Nói xong lại lấy của Cao Khôn qua, anh muốn ngăn lại cũng không kịp, chỉ thấy Lý Huỳnh Lam vừa nếm thử lập tức biến sắc: “Sao của anh lại mặn thế này?”

“Vẫn ngon mà…” Cao Khôn nói.

Lý Huỳnh Lam trừng trắng mắt, làm lời giải thích của Cao Khôn tới miệng rồi lại nuốt trở về, nhưng ngay khi thấy Lý Huỳnh Lam định đem đồ ăn về phía thùng rác, Cao Khôn nhanh tay lẹ chân ngăn cản.

“Vẫn ăn được.”

“Bỏ!” Lý Huỳnh Lam nói, “Vẫn nên gọi đồ ăn ngoài đi.” Giờ cậu rất chán khả năng ở phương diện này của mình, để anh đợi cả buổi trời, kết quả lại phải ăn loại đồ ăn như vậy.

Cao Khôn cầm dao nhỏ từ phòng bếp ra đây, xắt thịt xông khói của hai người ra hai phần đều nhau rồi trao đổi, còn cẩn thận kẹp vào giữa lát sandwich.

“Như vầy được rồi.”

Lý Huỳnh Lam nhìn phần sandwich qua hai lần chế biến kia, im lặng cầm lấy quan sát một lát, trên mặt hơi ghét bỏ, nhưng vẫn mở miệng ăn.

Hôm nay Lý Huỳnh Lam không tới công ty, khoảng giữa trưa cậu mới mở di động, một chuỗi ting tang lập tức reo lên, hẳn toàn là tin tức, nên cậu chưa cần quan tâm, gọi điện cho Vạn Hà nói mình muốn nghỉ phép hai ngày, cũng không nói nguyên nhân, chỉ cần hỏi có được hay không, nhận được câu trả lời chắc chắn liền cúp máy.

Gọi xong cậu nhìn về phía Cao Khôn, hàng mi khẽ nhíu, không hiểu sao lại khiến Cao Khôn cảm thấy tựa như một con mèo Ba Tư cao quý đang chờ tiến cống vậy.

Cao Khôn do dự một lát, lúc này mới cầm lấy di động gọi cho ông chủ Mã, vì phải xin nghỉ nên anh cũng có chút ngượng ngùng, có điều ông chủ Mã khá khách sáo, chưa hề tra hỏi nguyên do đã chấp thuận ngay, ông ấy còn bảo tết này mình tính làm một chuyến về quê thăm gia đình, chắc có khi sẽ nghỉ vài ngày luôn không chừng.

Buổi chiều hai người ở trong phòng khách, một người đọc sách, người kia thì xem một bộ phim. Kỳ thật trước kia lúc Lý Huỳnh Lam với Cao Khôn ở chung cũng không hay nói chuyện, cả hai đều không phải người thích nhiều lời, thường thì hai người tự làm chuyện của mình, thỉnh thoảng gặp vấn đề mới thảo luận ngắn gọn trong giây lát, rồi lại tiếp tục bận rộn.

Nhưng khác biệt ở chỗ, có gì khó khăn thì đối phương sẽ là người phát hiện trước tiên, chẳng hạn như hồi trước Lý Huỳnh Lam học bài, hễ đụng tới câu khó, cậu rất ít khi phải gọi Cao Khôn, chỉ cần trên tờ giấy nháp viết nhiều công thức hơn mà vẫn chưa tính ra là Cao Khôn đã biết Lý Huỳnh Lam bị kẹt ở đó, có điều anh sẽ không nói cho cậu đáp án ngay, mà sẽ dùng cách khéo léo dẫn hướng đi để cậu tự giải, sau đó lập tức lấy các loại câu tương tự ra, để cậu thử tự suy luận, vậy là lần sau Lý Huỳnh Lam sẽ không bao giờ quên nữa.

Chẳng qua ấy là còn nằm trong phạm vi Cao Khôn biết thôi, chứ nếu gặp chuyện anh không am hiểu, anh sẽ không lắm lời, chỉ lẳng lặng nhìn Lý Huỳnh Lam, đối phương muốn nói thì tất nhiên sẽ tự nói, Cao Khôn chỉ ở yên bên cạnh cậu.

Chẳng hạn như giờ phút này, Cao Khôn nằm trên sô pha khép hờ mi mắt, dưới thân đắp một tấm chăn thật dày dõi theo Lý Huỳnh Lam đang xem phim bên kia, quả thật Cao Khôn thấy hơi nóng, nhưng Lý Huỳnh Lam kiên quyết bắt anh phải đắp, còn phân nửa còn lại thì đắp trên đùi cậu.

Lý Huỳnh Lam đang xem một phân đoạn chiếu đi chiếu lại, sau cùng còn nhìn tivi chằm chằm tới bất động.

Qua hồi lâu, cậu mới quay sang hỏi Cao Khôn: “Anh thấy bộ phim này thế nào?”

Cao Khôn đáp: “Rất hay.” Thực ra anh không hiểu lắm, nhưng vẫn thuận theo ý Lý Huỳnh Lam mà trả lời.

“Em thấy cũng không tệ, nhất là chỗ này…” Lý Huỳnh Lam chỉ chỉ màn hình, biên tập cắt nối đoạn này khá tốt, diễn viên đóng cũng đạt, nhưng nếu không có một đạo diễn chuyên nghiệp, kết quả ắt hẳn sẽ không được như vậy.”

Cao Khôn liếc nhìn vỏ bìa chiếc đĩa — Bộ phim《Bóng xưa Quan

Đông》, đạo diễn: Hách Định Xuyên.

** Quan Đông (vùng đất ở phía Đông Sơn Hải Quan, gồm các tỉnh Đông Bắc Trung Quốc)*

Anh chợt nghĩ tới gì đó: “Anh từng nghe ca khúc chủ đề này rồi, cũng rất hay.”

“Là đối thủ không đội trời chung của cậu em hát đấy.” Lý Huỳnh Lam nói xong, lại có phần bất ngờ: “Anh cũng quan tâm ca nhạc à?”

Cao Khôn lắc đầu: “Ít lắm.” Như sợ Lý Huỳnh Lam sẽ mất hứng, anh lại nói, “Thực ra… Anh rất thích xem tivi.”

Lý Huỳnh Lam nghe cách anh ăn nói cẩn thận mà thấy hơi buồn cười, ai ngờ câu tiếp sau đó của anh mới khiến cậu thật sự kinh ngạc.

“Quảng cáo đồ thể thao kia, rất hay, còn đồ uống trước đó nữa…”

Lý Huỳnh Lam vốn đang tùy ý bấm remote, tay đột nhiên đứng cờ, ngỡ ngàng quay đầu sang.

Cậu đã ra mắt được ba năm, bởi nhờ có bên Ánh Sáng nâng đỡ, nên cũng có các nhãn hàng lần lượt tới mời làm người đại diện, những năm gần đây thì càng ngày càng nhiều, nhưng duy chỉ có quảng cáo đồ uống là Lý Huỳnh Lam chụp mỗi lần đó, là tác phẩm đầu tay khi cậu mới vào học viện, ấy vậy mà tỉ suất được phát trên đài không cao, cũng không được đăng trên báo, hơn nữa năm trước đã bị dỡ xuống rồi.

Lý Huỳnh Lam ngây ngẩn một lúc lâu, tắt TV, đột nhiên đứng lên đi về phía toilet.

Cao Khôn khựng lại, kéo chăn ra đi theo sau, vào tới lại thấy Lý

Huỳnh Lam đang đứng trước bồn rửa tay, cậu cúi đầu, nhìn qua gương chỉ thấy được chóp mũi cao thanh tú cùng hàng lông mi thật dài.

Lý Huỳnh Lam thật sự xả nước rất lớn, còn nghiêm túc chà xát, Cao Khôn chỉ đứng đó dõi theo, hồi lâu sau, anh mới từ từ bước tới sau lưng Lý Huỳnh Lam, vòng qua cậu tắt vòi nước, nắm lấy bàn tay lạnh băng như vừa bị ngâm vào chậu nước đá.

“Huỳnh Lam…” Cao Khôn ghé vào tai cậu thì thầm.

Lý Huỳnh Lam không có phản ứng.

Cao Khôn lặp lại lần nữa: “Huỳnh Lam.”

Lúc này Lý Huỳnh Lam mới nâng mắt lên, vẻ mặt cậu mơ màng, chớp chớp mắt nhìn người trong gương.

Mãi đến khi Cao Khôn nói: “Anh thấy, anh đã thấy…”

Lý Huỳnh Lam ngơ ngác, rốt cuộc nhịn không được đỏ hoe khóe mắt, nhưng cậu vẫn cố kìm nén, ngẩng đầu lên ngăn dòng lệ trực trào, cố sức đến mức hàm dưới khẽ run rẩy.

Cao Khôn nhẹ nhàng xoay cậu lại đây, đỡ gáy Lý Huỳnh Lam áp lên lồng ngực mình.

“Xin lỗi… Anh xin lỗi…”

Biết rõ đối phương ở đây cố gắng thế nào, vậy mà Cao Khôn vẫn nhẫn tâm cô phụ lòng mong mỏi của Lý Huỳnh Lam, hiện tại nghĩ đến Cao Khôn cũng thấy mình thật tội đáng muôn chết, anh chỉ biết không ngừng nói xin lỗi, mặc cho cậu gắt gao túm lấy vạt áo mình, dần thấm ướt lớp vải trước ngực.

『Hết chương 63』

Tập 63 – Cảnh 69 [*Gọi xong cậu nhìn về phía Cao Khôn, hàng mi khẽ nhíu, không hiểu sao lại khiến Cao Khôn cảm thấy tựa như một con mèo Ba Tư cao quý đang chờ tiến cống vậy.*]

Sao không thử xem trong mắt mọi người em ấy sẽ thế nào trong ver mèo Ba Tư?

~1~ Trong mắt readers

~2~ Trong mắt editor

~3~ Trong mắt Cao Khôn

~4~ Sự thật

Đùa thôi =)) Đây mới là Lam đại nhân uy vũ

Ngầu quá chứ hả, em dỗi cả thế giới, the best gương mặt khó ở nhất của năm chính là em

ヽ(´ー`)ノ Vậy thôi chứ bình thường thì em mỹ nhân thế này cơ

Thông cảm, tui bị cuồng mấy em mèo =))

Quyển 3 - Chương 64: Hồi sinh – Kỳ 2

DTV-EBOOK

Cả nước tưng bừng đón giao thừa, phố phường giăng đèn kết hoa rực rỡ, dòng người tấp nập nối đuôi nhau, nhìn từ xa xa trông thật náo nhiệt.

Lý Huỳnh Lam lẳng lặng đứng bên cửa sổ, cầm một tách cà phê trên tay, trong phòng rất ấm áp, lớp sương lạnh đọng trên khung kính trong suốt, phòng khách không có điều hòa, độ ấm bên trong là do Cao Khôn với Lý Huỳnh Lam hai hôm trước cùng nhau đi mua máy sưởi mới.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng chén bát đing đang, là Cao Khôn đang rửa chén, lúc được nghỉ vài ngày, hơn phân nửa việc nhà đều bởi Lý Huỳnh Lam một tay lo hết, khoan nói đến chất lượng tốc độ hay mức độ khó dễ, cũng có lúc Cao Khôn âm thầm thu dọn bớt cục diện rối rắm, nhưng trên căn bản Lý Huỳnh Lam vẫn hoàn thành không tệ, điều này lại khiến người hay bận rộn như Cao Khôn hiếm khi được nhàn hạ, thế nên thừa dịp ngày mai Lý Huỳnh Lam phải đi quay, Cao Khôn sợ cậu mệt mỏi, nói sao cũng muốn giành rửa, Lý Huỳnh Lam đôi co với anh vài câu, rốt cuộc mới từ bỏ.

Lý Huỳnh Lam thu hồi tầm mắt, đi tới phòng bếp, Cao Khôn đã rửa chén xong, đang rửa lại tay, tay áo vẫn sắn lên, thân trên chỉ mặc một chiếc áo len, lộ ra cánh tay thon dài có lực.

Lý Huỳnh Lam mới bước vào bếp, còn chưa kịp tới gần Cao Khôn, anh đã quay người ra.

“Huyện Lâm lạnh hơn U thị, nên mang thêm hai cái áo lông, sáng nay có nắng, anh đem đi phơi rồi.”

** Huyện Lâm là một huyện thuộc Lữ Lương, tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.*

Lý Huỳnh Lam muốn kéo tay anh lại: "Em mang đủ đồ rồi, anh khỏi cần sắp."

Cao Khôn dừng bước, ngượng ngùng gật gật đầu.

Lý Huỳnh Lam lại về phòng ngủ, kết quả Cao Khôn lại đi tới phòng khách, ngồi xổm xuống bàn trà lục lọi.

"Vậy… còn thuốc thì sao? Ngày thường phải chuẩn bị một ít, tuy đang vào mùa đông, nhưng trên núi vẫn có muỗi."

Lý Huỳnh Lam nói: "Cũng có, nhưng khi quay phim đều có bác sĩ đi cùng."

"À." Cao Khôn chỉ đành đứng dậy, cúi đầu như đang suy ngẫm.

Lý Huỳnh Lam đã có chút mất kiên nhẫn, nhưng vẫn nhìn xem anh có nói thêm gì không, một lúc lâu sau quả nhiên lại thấy đối phương di chuyển.

Cao Khôn tới chỗ tủ để đồ trong phòng ngủ, từ bên ngăn tủ lấy ra một gói đồ to đưa đến trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam mở ra xem, lại thấy đầy ắp trong túi là đồ ăn vặt.

Cao Khôn: "Không biết ở đó có mua được không, nếu không… cái này lúc buồn miệng có thể lấy ra ăn cho đỡ đói."

Lúc trước đi siêu thị rõ ràng không thấy anh mua, vậy mấy món này chuẩn bị từ khi nào?

Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm cái túi to đầy màu sắc sặc sỡ kia, muốn nói gì đó nhưng lời cứ nghẹn lại trong họng không

thốt ra được, đáy lòng thoáng chua xót.

Cao Khôn sợ cậu không thích, vội nói: “Anh chưa kịp chọn… Nếu không ngon thì đừng ăn.”

“Em không ăn vậy cho ai ăn?” Lý Huỳnh Lam buồn cười hỏi.

Cao Khôn hơi ngập ngừng nói nhỏ: “Để anh ăn.”

Lý Huỳnh Lam nghĩ thầm, Cao Khôn ngay cả ăn một que kem thôi mà còn giãy dụa hết cả buổi, kêu anh tiêu thụ hết đống đồ này, chi bằng bắt anh dọn một xe xi măng còn nhanh hơn.

Lý Huỳnh Lam hết nói nổi, chỉ cho anh một cái trừng mắt không có lực sát thương, rồi cầm lấy bọc to kia, bỏ vào vali mình.

“Em đi tắm đây.” Lý Huỳnh Lam phủi tay vào phòng tắm.

Cao Khôn vẫn đứng im một chỗ, đang ngẫm xem Lý Huỳnh Lam còn mang thiếu gì không.

Lúc trước hai người đi đâu, đồ của Lý Huỳnh Lam luôn do một tay Cao Khôn thu xếp, từ quần áo đến các loại vật dụng thường ngày, cực cẩn thật chu đáo, thực ra anh cũng biết hiện tại Lý Huỳnh Lam không cần mình phải làm vậy nữa, bên cạnh cậu luôn có trợ lý đi theo, nhưng sau một hồi anh vẫn nhịn không được theo sau lo nghĩ này kia.

Đang mải suy nghĩ, chợt nghe tiếng Lý Huỳnh Lam vọng ra từ phòng tắm, gọi Cao Khôn.

“Đồ ngủ của em… để đầu giường quên cầm rồi.”

Cao Khôn vội vàng quay đi lấy, gõ gõ cửa phòng tắm, sau đó cẩn thận bước vào.

Bên trong phủ đầy hơi nước, còn nghe thấy tiếng nước chảy, cho nên Cao Khôn tưởng Lý Huỳnh Lam chưa tắm xong, nào ngờ vừa mở cửa lại bắt gặp ngay người đang đứng trước gương lau khô tóc.

Cũng bất ngờ tựa như quay về cái lần máy nước nóng bị hư trước kia vậy, nhưng khác ở chỗ, lần đó Lý Huỳnh Lam thấy Cao Khôn sẽ còn lấy khăn tắm quây lại, mà lần này cậu rất tự nhiên xoay người sang, vươn tay ra với Cao Khôn.

Cao Khôn đơ toàn tập, mãi đến khi nghe thấy giọng Lý Huỳnh Lam thoáng mang ý cười nói một câu: "Đưa áo cho em mau."

Bấy giờ Cao Khôn mới hoàn hồn.

Giao áo vào tay đối phương xong, Cao Khôn vội vã kéo cửa ra ngoài, tốc độ tháo chạy nhanh y như đào tẩu, đằng sau còn vang lên tiếng Lý Huỳnh Lam cười khẽ.

Lý Huỳnh Lam mặc quần áo chỉnh tề xong ra ngoài thì thấy Cao Khôn ở phòng bên đang tập hít đất, đây là thói quen anh hay rèn luyện, nhưng do mấy hôm bị thương, hai người ngoài cùng nhau đi siêu thị, thì mấy ngày nay Lý Huỳnh Lam hầu như không cho Cao Khôn xuống lầu.

Lúc này chống tay trên mặt đất, dễ dàng nâng lên hạ xuống, anh đã cởi áo len trên người ra, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đen bên trong, cơ bắp trên cánh tay bởi dùng sức mà căng lên một độ cung rắn chắc mạnh mẽ, trên làn da rám nắng khỏe khoắn phủ một tầng mồ hôi tinh mịn sáng loáng, mỗi lần gập người đều hiển lộ đường cong vô cùng kiện mỹ.

Lý Huỳnh Lam cứ đứng tựa vào cạnh cửa như vậy mà nhìn, đợi Cao Khôn bỗng dưng ngẩng đầu lên rồi dừng động tác.

Tầm mắt chạm nhau, Cao Khôn đứng dậy, kéo lớp áo dưới ngực lên lau mồ hôi trên trán, lúc buông xuống, lại thấy Lý Huỳnh Lam bỗng nhiên tiến tới, túm áo anh, tiếp đó kéo cao lên nhìn phần ngực.

Sắc mặt Lý Huỳnh Lam u ám không rõ, Cao Khôn thấy thế liền giải thích: "… Miệng vết thương không sao, không bị nứt ra."

Lý Huỳnh Lam nhìn chằm chằm chỗ băng gạc kia một lát, lại ngước nhìn Cao Khôn.

Cậu mới tắm xong, vài hạt nước còn đọng trên vầng trán ươn ướt, đôi mắt hoa đào xinh đẹp trừng lớn, cánh môi phiếm đỏ, làn da trắng hồng phảng phất mang theo hơi ấm, trên người còn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng tươi mát của hương sữa tắm.

So với vẻ sạch sẽ của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn trông chật vật chết đi được, bởi vận động mà hơi thở dốc, trên người mồ hôi đầm đìa, áo dán chặt vào trước ngực lẫn sau lưng, cùng đối phương quả thực đối lập như hai thái cực.

Nên khi thấy Lý Huỳnh Lam từ từ đến gần, Cao Khôn liền lui ra sau, lúng túng nói: "Bẩn…."

Dĩ nhiên Lý Huỳnh Lam cũng chú ý tới chóp mũi còn đọng mồ hôi của Cao Khôn, cậu ngừng một lát, nhìn giọt mồ hôi từ bên thái dương trượt xuống, lướt qua sườn mặt góc cạnh, dọc theo hàm dưới xuống cổ.

Ánh mắt cậu như có nhiệt, đốt cháy làn da Cao Khôn, rồi lại như lông vũ, gãi nhẹ khiến người ta tê ngứa, hầu kết Cao Khôn cuồn cuộn, khó khăn nuốt khan vài ngụm nước bọt.

Chờ đến lúc Lý Huỳnh Lam vươn đầu ngón tay, khẽ chạm lên phần xương quai xanh, vừa lúc tiếp được giọt mồ hôi ấy.

Cơ toàn thân Cao Khôn căng cứng, bắt lấy tay Lý Huỳnh Lam: "Anh… đi tắm."

Lý Huỳnh Lam lại trở tay nắm ngược lại, dường như muốn dựa vào người Cao Khôn, nhưng bởi Cao Khôn né tránh nên vẫn cách nhau một khoảng nhỏ, chỉ có hơi thở quanh quẩn hòa cùng.

"Em phải đi tận mười ngày…" Lý Huỳnh Lam nói khẽ, vào tai Cao Khôn, như đang nỉ non vậy.

Cao Khôn rũ mắt nhìn cậu: "Ừm… Nhớ phải cẩn thận."

Lý Huỳnh Lam mới không cần nghe mấy lời vô nghĩa này của anh, cậu tiếp tục lại gần, buồn bã nói: "Ngày mai Vạn Hà sẽ đến đón, em phải ra thẳng sân bay."

Cao Khôn ấp úng: "Được, vậy em muốn ăn gì… bữa sáng?"

Lý Huỳnh Lam nhướn mày, khi nói chuyện còn có thể thấy hàm răng trắng tinh cùng tí xíu đầu lưỡi hồng hồng giữa hai cánh môi: "Em không ăn sáng, trên máy bay có."

"Vậy…."

Cao Khôn còn đang cân nhắc có thể nói gì thêm, đã thấy ánh mắt của Lý Huỳnh Lam lóe lên sắc lạnh, sắc bén đến mức trực tiếp làm anh phải ngậm miệng.

Anh không lùi bước nữa, tự nhiên để Lý Huỳnh Lam dán lên.

Trên người Cao Khôn còn đang toả ra khí nóng, Lý Huỳnh Lam vòng tay qua cổ anh, không chút kiêng dè áo ngủ mình bị mồ hôi Cao Khôn dính vào.

Cao Khôn cũng ôm lấy Lý Huỳnh Lam, không đấu tranh gì nữa mà nhằm vào cái miệng luôn khiến mình tâm phiền ý loạn kia

hôn xuống.

Từ lúc bắt đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, hôn nhau đến khó lòng tách rời, cả hai đều không có kĩ thuật gì, chỉ đơn thuần dựa vào bản năng mà triền miên, có đôi khi sẽ va phải răng cắn phải lưỡi, song cứ như thế, Lý Huỳnh Lam vẫn hơi thở dồn dập, bên tai cũng nghe được tiếng Cao Khôn thở dốc ngày càng nặng nề.

Đột nhiên Cao Khôn cứng đờ, như muốn ngẩng đầu lên, lại bị Lý Huỳnh Lam ngăn cản nhanh hơn, đầu lưỡi cũng bị không nặng không nhẹ cắn một cái, nhưng dù vậy, Cao Khôn vẫn chịu đau tách khỏi đối phương, tiếp đó bắt lấy cái tay đang muốn luồn vào quần mình.

“Huỳnh Lam…” Việc này dĩ nhiên không hề nằm trong dự định của Cao Khôn.

Vẻ mặt Lý Huỳnh Lam vẫn rất đỗi bình thản.

Cao Khôn chớp mắt vài cái, liền cảm giác bàn tay trong tay mình giãy dụa hệt như con rắn nhỏ, anh vội nói: “Mai em phải dậy sớm, còn phải ngồi máy bay, không được…”

Lý Huỳnh Lam nheo mắt, hơi bị mất hứng: “Em không phải con nít, A Khôn.”

Cao Khôn khựng lại, nhưng vẫn không buông tay, thậm chí còn dùng chút lực, để Lý Huỳnh Lam có thể hiểu ý mình.

Sắc mặt Lý Huỳnh Lam thoáng chốc sầm xuống, bất mãn nhìn chằm chằm đối phương, vốn định bỏ tay ra nhưng lại bị cảm xúc đè nén nhoáng lên trong mắt Cao Khôn làm cho ngỡ ngàng.

Ẩn trong đó là thận trọng cùng ẩn nhẫn, mà hơn hết là một loại lo sợ bất an.

Thực ra Cao Khôn đang sợ, nhưng anh ấy sợ cái gì?

Người này trước mặt cả đám côn đồ hung hãn, dù tính mạng bị uy hiếp cũng chẳng hề sợ hãi, thì còn cái gì có thể làm anh ấy sợ chứ?

Lý Huỳnh Lam bỗng dưng hiểu ra.

Nếu có thể, ai mà không muốn được mặc sức phóng túng, ai mà không muốn tùy theo lòng mình, nhưng Cao Khôn đã có thói quen lo lắng, thói quen kiềm chế, đặc biệt với Lý Huỳnh Lam, anh càng không muốn để cậu chịu chút thương tổn nào.

“Đồ ngốc…” Lý Huỳnh Lam dựa đầu lên ngực Cao Khôn, bất đắc dĩ mắng: “Em có xương có thịt, đâu phải làm bằng đậu hũ.”

Cao Khôn trong lòng run lên, nhịn không được ôm chặt Lý Huỳnh Lam vào lòng, anh không nói gì, chỉ biết dùng hành động để biểu thị nội tâm rối ren phức tạp giờ phút này.

Lý Huỳnh Lam cảm giác cánh tay Cao Khôn vòng qua người lại siết chặt hơn, cũng thấy hơi khó chịu, nhưng cậu không kháng cự, chỉ nhỏ giọng nói: “Quên đi, chờ em về vậy….”

“Ừm…” Cao Khôn đáp.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, sáng sớm hôm sau, Lý Huỳnh Lam lên máy bay tới huyện Lâm, bắt đầu quay bộ phim đầu tay trong nghiệp diễn.

Quyển 3 - Chương 65: Hồi sinh – Kỳ 3

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tới hôm đi, Vạn Hà đến hoa viên Đông Hủy từ khá sớm, có điều anh ta chưa vội lên lầu mà chờ đúng hẹn mới tới gõ cửa.

Lý Huỳnh Lam ra mở, nói với Vạn Hà: "Anh cầm hành lý trước đi, tôi xuống ngay, nhớ dịch xe ra sau một chút, đừng đậu ngay cửa, sắp tới giờ nhiều hộ dân họ ra vào rồi."

Vạn Hà nhận hành lý xong, lại nói: "Xe không phải do tôi lái…"

Lý Huỳnh Lam thoáng khựng lại, thấy biểu cảm thận trọng của Vạn Hà mới hiểu ra điều gì: "Vậy anh chờ tôi tí."

Cửa khép hờ còn một khe hở nhỏ, Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam xoay người bước vào, chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền ra đoạn đối thoại khe khẽ, giọng có chút thanh trong hẳn là Lý Huỳnh Lam, còn người kia có chất giọng hơi trầm.

"…Trên đường đi phải cẩn thận…"

"Em biết, đây là lần thứ tám trăm mấy rồi… Còn anh…"

"Ừm… Sẽ không quên đổi thuốc…"

"… Em đi đây…"

Tiếp đó tiếng người liền trở nên mơ hồ, một lát sau, Lý Huỳnh Lam chỉnh lại quần áo xong đi ra, trong tay cậu còn cầm thêm một gói giấy nhỏ, mà Vạn Hà đâu ngờ từ phía sau cậu

còn thoáng thấy một thân hình cao lớn, nhoáng một cái bước qua, cửa đã bị Lý Huỳnh Lam đóng lại.

“Đi thôi…”

Xuống lầu rồi, hai trợ lý một người mở cửa xe, một người đi cất hành lý, chiếc này là xe thương vụ bảy chỗ, Lý Huỳnh Lam vào ngồi ghế sau, Vạn Hà ngồi đằng trước, vừa nhỏm đầu lên liền nom thấy Lý Huỳnh Lam lấy từ gói nhỏ trong tay ra một cái… Bánh trứng?!

Vạn Hà hơi bị bất ngờ, lại liếc trộm qua gương xem phản ứng của vị bên kia thế nào.

Lý Huỳnh Lam vẫn khá tự tại, mặc cho hương hành thái thơm thoang thoảng lan tỏa xung quanh, thẳng đến khi chậm rãi đem cái bánh kia ăn hết sạch sẽ, lại dùng khăn tay tinh tế lau miệng cùng tay xong, lúc này mới quay sang nhìn người từ lúc mình lên xe đến giờ vẫn trầm mặc – Trác Diệu.

“Cậu ăn sáng chưa?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Trác Diệu không trả lời.

Trông tâm trạng Lý Huỳnh Lam rất tốt, cậu vậy mà hướng sang người bên cạnh Vạn Hà, đó là A Mậu trợ lý của Trác Diệu nói: “Chú Mậu, lát nữa tới sân bay mua giúp tôi một phần bánh violet…, còn phần kia vị vani đi.” Cái sau dĩ nhiên để dành cho Trác Diệu.

Sắc mặt Trác Diệu âm u không rõ, y nhíu mày: “Cháu có biết mình đang làm cái gì không?”

“Nếu không biết, vậy hiện giờ cháu đang mộng du sao?” Giọng Lý Huỳnh Lam vẫn thản nhiên.

“Đấy là nguyên nhân mà cháu dọn ra khỏi Lý gia?” Trác Diệu phóng tầm nhìn về phía gói giấy nhỏ đã rỗng.

Đồng thời, Lý Huỳnh Lam cũng cúi đầu nhìn theo, cẩn thận vuốt phẳng túi giấy, lại chậm rãi gấp lại gọn gàng, bỏ vào túi nhỏ tùy thân.

“Nguyên nhân thì có rất nhiều, nếu cậu muốn nghe, cháu có thể nói từng điều một cho cậu biết.”

Trác Diệu sững sờ, sắc mặt thoáng trầm xuống.

Đoạn lại nghe Lý Huỳnh Lam nói: “Chẳng qua, đấy cũng là nguyên nhân lớn nhất.”

“Huỳnh Lam…”

Trác Diệu thở dài, mới định mở miệng đã bị Lý Huỳnh Lam cắt ngang.

“Cậu, cháu biết cậu đến đây vì chuyện gì, ý của cậu từ đó đến nay đều biểu đạt quá rõ ràng, sao cháu lại không hiểu?” Lý Huỳnh Lam nở nụ cười, nét cười thật bình thản, chẳng hề có ý châm chọc hay lạnh nhạt: “Nhưng mà có lẽ cậu không biết, tuy rằng mấy năm qua cháu luôn kiên trì, rồi cuối cùng cũng đợi được đến ngày này, cậu lại muốn hỏi cháu có hối hận hay không…..”

Lý Huỳnh Lam quay sang, nhìn thẳng vào Trác Diệu bằng ánh mắt bằng phẳng: “Đáp án là — có, không lúc nào mà cháu không hối hận! Chẳng qua hối hận đó chẳng phải việc tại sao năm đó cháu lại gặp Cao Khôn, tại sao lại về quê anh ấy, rồi tại sao không đứng ra làm chứng cho anh ấy. Cái mà cháu hối hận chính là, tại sao khi cháu biết anh ấy đã không còn trên đời, cháu còn chọn tiếp tục ở lại chờ để làm gì? Vấn đề này khiến cháu trăn trở rất lâu, nhưng về sau nghĩ kỹ lại, cháu mới hiểu, chỉ có kiên trì,

cháu mới có thể chứng minh mình đúng, ở điểm này, quả thực cháu đã nhận được di truyền tốt đẹp từ dòng họ…..”

Đương khi trong mắt Trác Diệu đầy ắp vẻ khiếp sợ, Lý Huỳnh Lam lại nói: “Nhưng mà ngu ngốc như vậy một lần là đủ rồi, nếu lại có lần hai, cháu nghĩ mình nhất định sẽ không vất vả như vậy nữa, bởi vì kiên trì thật sự quá mệt mỏi, còn tiếp tục sống cũng quá mệt mỏi.”

Giọng cậu dần yếu đi, thoảng như thực sự cảm thụ được nỗi mệt mỏi cực hạn của đời người, Lý Huỳnh Lam nghiêng đầu nằm xuống, nhìn phong cảnh không ngừng lướt qua bên ngoài cửa sổ, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Không khí trong xe bỗng lặng như tờ, mấy trợ lý hàng trên bao gồm cả Vạn Hà chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, tuy có phần không hiểu ý nghĩa trong lời Lý Huỳnh Lam vừa nói, nhưng hầu như ai cũng biết mình mới nghe được một chuyện gì đó quá sức khủng khiếp, cả đám lén nhìn qua gương dò la xem biểu tình của ông chủ mình ra sao, mà ngờ đâu lại phát hiện sắc mặt ông chủ còn muốn khó coi hơn họ, quả thực mặt như la sát, đáng sợ tới mức cả bọn phải kéo nhanh khóa miệng, thở cũng chả dám thở mạnh.

Dọc đường đi, Lý Huỳnh Lam cũng không nói gì thêm, tựa như chưa hề biết rằng mình mới bổ xuống tâm Trác Diệu một đạo sấm sét rung trời lệch đất.

Mãi đến khi xe đến sân bay rồi cậu mới mở mắt ra, dụi dụi mắt lấy một chiếc kính râm ra đeo, nói với người bên cạnh: “Cảm ơn cậu đã tiễn, cũng cảm ơn cậu… đã không lên lầu.”

Nghe tiếng cửa bên đóng lại, Trác Diệu mới chợt hoàn hồn, nhìn A Mậu đang ở băng trên hất cằm ra hiệu.

A Mậu hiểu ý, xuống xe đi theo Lý Huỳnh Lam.

Nhìn theo đoàn người ngoài cửa sổ dần đi xa, Trác Diệu nhíu chặt đầu mày, thật lâu sau mới nặng nề thở ra một hơi.

Mà câu nói vừa nãy của Lý Huỳnh Lam cứ văng vẳng bên tai: Kiên trì thật sự quá mệt mỏi, còn tiếp tục sống cũng quá mệt mỏi.

…

Trên máy bay, Lý Huỳnh Lam gửi cho Cao Khôn một tin nhắn, nhận được của anh một chữ "Tốt". Ngồi chờ hết hơn mấy tiếng đồng hồ đáp cánh, lại báo tin lộ trình sau đó, nhận được vẫn là chữ "Tốt".

Lý Huỳnh Lam không được vui cho lắm, nhưng vừa tưởng tượng đến cảnh Cao Khôn vẻ mặt nghiêm túc chăm chú cầm di động dọc nửa ngày trời mới nặn ra được hai chữ, lại cảm thấy rất buồn cười, cậu mới hiếm khi mở camera ra tự chụp một tấm, rồi gửi qua cho đối phương, lần này không nhận được hồi âm nào, chẳng phải anh không muốn trả lời, mà bởi anh bị bất ngờ quá mức, mãi vẫn không biết nên trả lời thế nào cho phải…..

Vì thế người ngồi bên cạnh là Vạn Hà thấy rõ ràng Lý Huỳnh Lam ôm di động, khóe miệng khẽ mỉm cười, hệt như mấy người đang chìm đắm trong lưới tình vậy, Vạn Hà thấy thế chỉ trầm mặc…..

Lần này địa điểm quay 《 Tiên Cung 》 là khu phim trường ở huyện Lâm, vai nam số ba do Lý Huỳnh Lam thủ diễn có khá nhiều phân cảnh ở đầu và cuối phim, song phần giữa lại ít, thế nên có thể tập trung quay được, mà vì hôm nay là ngày đầu tiên, đoàn phim chuẩn bị làm một lễ khai máy đơn giản, các diễn viên chính đều sẽ có mặt.

Xe trực tiếp dừng ở khu lân cận, vào chiều tà, quay phim trên

đỉnh núi cao nên nhiều tổ đều khá bận rộn với công việc chuyên môn, bãi đậu xe gần nhất cũng chật kín như nêm, Tiểu Sa lượn một vòng mới tìm được một chỗ tạm được, thế nhưng vừa tính đánh lái vào đột nhiên bị tiếng bấm kèn dọa cho giật thót, ngay sau đó một chiếc khác từ bên trái vượt lên chặn ngang, kiểu phóng ẩu quá sức nguy hiểm, đầu xe gần như cạ qua thân xe bên Lý Huỳnh Lam, may mắn là Tiểu Sa phản ứng nhanh mới không xảy ra va chạm.

“Má nó…” Tiểu Sa đạp một cước phanh gấp, nhịn không được phải chửi tục, quay cửa kính xuống trách móc bên kia, vừa lúc kính xe đối diện cũng mở ra.

“Mấy người đi cái kiểu gì thế hả, không biết lái xe à?” Tiểu Sa nóng giận la lớn.

Ngờ đâu thái độ bên kia còn ngang ngược hơn: “Đụng tới mi chưa mà ồn xồn thế? Chưa đụng tới thì ăn vạ cái đếch.”

Tiểu Sa ngớ ra, đầu bốc hỏa, vừa muốn bạo phát lại bị Vạn Hà ngăn cản.

“Đừng ầm ĩ với hắn nữa, đi tìm chỗ khác đi.”

Tiểu Sa nhìn Lý Huỳnh Lam đang ngồi băng sau, cậu đeo kính râm không rõ được tâm tình, nhưng ấn đường đã hơi nhíu lại, nên cũng vội vã ngậm miệng, quay cửa kính lên đi tiếp.

Đi được một đoạn, Vạn Hà hỏi: “Đấy là ai vậy?”

Tiểu Bao với Tiểu Sa đều lắc đầu.

A Mậu lại nói: “Trông xe đó rất quen.” Nhưng suy nghĩ một lúc vẫn không nhớ ra, hẳn là nằm trong số mười tám nghệ sĩ nhỏ, vì thế cũng lười truy thêm.

Đem xe đậu ở một bãi đỗ cách đó khoảng mười phút, rồi A Mậu đi làm việc khác, mấy người còn lại thì cùng nhau cuốc bộ về, lúc Lý Huỳnh Lam đến là còn sớm, diễn viên chính chỉ mới tới được phân nửa, Tiểu Bao nhỏ hơn Tiểu Sa khá nhiều, từ lúc tốt nghiệp đến nay vẫn đi theo Lý Huỳnh Lam, đây là lần đầu cậu ta được đến đoàn phim, thế nên đối với rất nhiều vấn đề hoàn toàn như trang giấy trắng, lúc này nhịn không được dòm mấy chiếc xe ngoài cửa mà hỏi: "Chỗ này còn quá trời chỗ, hà cớ gì chúng ta lại không được đậu ở đây nhỉ?"

"Đấy là nơi dành riêng cho đạo diễn với mấy ông chủ lớn đó," TIểu Sa giải thích cho cậu ta hiểu.

Tiểu Bao cau mày: "Chúng ta coi như cũng có ông chủ lớn mà…"

"Thì có, nhưng mà…" Tiểu Sa lén nhìn Lý Huỳnh Lam, dùng khẩu hình miệng nói: "Lam thiếu không muốn".

Lại bổ sung thêm: Chúng ta không cần khoa trương.

Tuy Lý Huỳnh Lam thủ vai nam chính thứ ba, nhưng dựa theo bối cảnh trong nghề mà nói, vài vai phụ trong đoàn phim vẫn có thể sáng ngang hoặc hơn thế nữa, một newbie như Lý Huỳnh Lam quả thực không nên nhận những đặc quyền này.

Tiểu Bao bất đắc dĩ, chỉ bèn gật gật đầu.

Vì vậy, nếu Lý Huỳnh Lam đã không có dự định nhận, dĩ nhiên một loạt ưu đãi sau đó cậu đều không được hưởng thụ, cậu mang ít người, không hô hào không dàn xếp, chỉ lặng yên không tiếng động sang bên góc chờ khai máy. Ngoài một phó biên tập đi ngang qua chào họ một tiếng, so với một nam một nữ đang tránh trong xe bảo mẫu thì mức độ coi trọng cách biệt một trời, và hầu như có rất nhiều người chưa nhìn thấy cậu ở đây.

Lý Huỳnh Lam trái lại chẳng để tâm mấy, chỉ im lặng tựa vào

lan can nghịch di động, thấy cái gì cũng chụp lại rồi dùng MMS gửi đi, và một người nào đó sẽ hồi âm, nhưng cơ bản cũng chỉ vỏn vẹn vài câu đơn giản kiểu như.

“Cảnh rất đẹp….”

“Nhiều người thật…”

“Phải cẩn thận…”

“Chú ý an toàn…”

Quả thực nhàm chán hết biết, ấy vậy mà Lý Huỳnh Lam vẫn cứ không biết mệt, có khi còn thấy thời gian trôi quá mau. Đến lúc một trận ồn ào phát ra từ phía cửa, một nhóm mười mấy người từ ngoài vào, kẻ bung dù người xách đồ, gần như lấp kín không gian bên trong, tới khi nhóm người phía trước dừng chân, Lý Huỳnh Lam mới thấy người dưới tán ô cũng xấp xỉ cỡ tuổi mình, thân cao chân dài, diện mạo cũng coi như tuấn tú, hòa nhã cười với những người xung quanh.

“Chào mọi người, đều vất vả rồi, về sau xin chiếu cố nhiều hơn ạ…..” Thanh niên vừa chào hỏi, vừa vẫy vẫy tay, mấy trợ lý theo sau cầm đồ uống lần lượt phân phát cho từng người.

Tiểu Sa đang đứng bên ngoài, cũng duỗi tay ra nhận, sau đó đi tới cảm thán: “Nóng quá đi mất, ở đây chắc không dưới một trăm người đâu.”

“Đó là Hồ Dương à? Đợt trước thử vai đâu có giống bây giờ, vài tháng không gặp đã khoa trương vậy rồi á?” Tiểu Bao nghi hoặc: “Hình như cái mũi cậu ta còn cao hơn thì phải?”

Vạn Hà trừng mắt nhìn sang, làm hai bát quái tinh lập tức ngậm miệng, rồi quay sang nói nhỏ với Lý Huỳnh Lam: “Xe bên ngoài…”

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu, liền thấy gần đó có một chiếc xe, mà chính xác hơn là chiếc mới giành chỗ đậu của họ ban nãy, có điều lúc này lại đỗ ngay mấy vị trí bên ngoài.

Lý Huỳnh Lam không lên tiếng, liếc mắt thôi cũng lười để ý Hồ Dương là ai, lại cúi đầu tiếp tục nhìn di động.

Không biết Hồ Dương có chú ý tới nhóm Lý Huỳnh Lam hay không, phát đồ uống hết một vòng xong, Tiểu Bao cũng có một ly, sau Hồ Dương lại bưng hai ly tự mình đưa đến chỗ xe bảo mẫu của một nam một nữ nọ, nửa ngày cũng chưa trở ra.

Đợi khoảng chừng hơn một tiếng, đạo diễn Triệu cùng các nhà đầu tư khác của "Tiên Cung" mới khoan thai đến muộn, ông ta còn tinh mắt, liếc sơ liền thấy Vạn Hà đang đứng trong góc, vội vàng đi tới chào hỏi, mắt thấy đạo diễn Triệu cùng đối phương tiếp đón niềm nở, bấy giờ mọi người mới chú ý tới người thanh niên trẻ tuổi bên kia, sau đó rỉ tai nhau một phen, ánh mắt so với ban nãy khác xa một trời một vực.

Lý Huỳnh Lam cất di động đi, lúc này mới tháo kính râm bản rộng xuống, lộ ra toàn bộ gương mặt, gật đầu với đạo diễn, biên kịch, cùng các nam nữ diễn viên chính khác.

Tuy trước đây lúc thử vai cũng có mấy lần tham dự phỏng vấn, nhưng Lý Huỳnh Lam chưa từng gặp mặt bọn họ, tới giờ mọi người mới làm quen với nhau.

Trong đó có nam diễn viên trẻ mới nổi của J.W, có kỹ thuật có khí chất, vừa qua còn đạt được giải thưởng lớn, cũng xem như hoàn toàn xứng đáng với vai nam chính số một, anh ta dường như là người sống khá nội tâm, không nói nhiều lắm, nhưng tính tình ôn hòa, dễ chịu. Mà nữ diễn viên Tưởng Nhất Tuyền còn lại cũng là người mới có năng lực ưu tú, diện mạo thanh lệ, khí chất không hề thua kém các diễn viên khác trong đoàn.

Ngoài ra còn vai nam chính số hai – Hồ Dương, người cũng như tên, thuộc loại hình ưu nhìn, tính tình hoạt bát, hay tạo tiếng cười trong phim trường, đợi đến phiên Lý Huỳnh Lam, cậu vẫn như mọi khi, lời ít mà ý nhiều, giới thiệu tên, lý lịch, rồi không nói gì thêm. Điều này cũng không làm bớt đi mức độ háo hức của nhóm người xung quanh, đặc biệt là Tưởng Nhất Tuyền, vừa nghe thấy tên Lý Huỳnh Lam hai mắt liền sáng rực, đáp lại cô nàng không phải nét cười nhạt như cũ, nhưng thật sự đã nhu hòa đi phong thái lãnh đạm bấy lâu nay của Lý Huỳnh Lam.

Những người quan trọng tập hợp đầy đủ rồi, chuẩn bị thêm chút nữa, không cần làm gì quá cầu kỳ, kéo vải đỏ khỏi máy quay, vậy xem như đã hoàn thành lễ khai máy.

Thế nhưng vào thời điểm xếp vị trí chụp ảnh lại xảy ra một vấn đề nhỏ, theo lẽ thường vai nam chính số 3 Lý Huỳnh Lam sẽ đứng hàng đầu ngoài bìa, vậy mà lúc chụp hình, đạo diễn Triệu lại để cậu đứng ngay trung tâm, mang tiếng là để góp phần làm đẹp cho khung hình, nên không ai dị nghị gì, rốt cuộc kết thúc buổi lễ trong suôn sẻ.

Có điều lúc tất cả mọi người tản ra, Lý Huỳnh Lam lại cúi đầu, nhìn thấy trên đôi thể thao trắng tinh của mình tự dưng bị in một dấu chân đen thùi.

Cậu nửa câu cũng chẳng nói, chỉ lạnh lùng nhếch khóe miệng, đâu ai ngờ cái người xưa nay luôn cao lãnh ưa sạch sẽ thấy thế trước tiên sẽ rút khăn giấy ra lau, vậy mà giờ lại lôi di động ra nhắm trúng vết bẩn đó chộp một bô.

—— Phải tẩy sạch!

『Hết chương 65』

《Tập 65 – *Cảnh tạm biệt nhau sau cánh cửa*》

Trong ver Khôn gôn đần & Lam miêu cưng

Lam miêu cưng: “….Em đi đây….” *ôm*

Khôn gôn đần: “…Trên đường đi phải cẩn thận….” *vỗ vỗ đầu*

***

Quyển 3 - Chương 66: Hồi sinh – Kỳ 4

DTV-EBOOK

Kết thúc ngày ghi hình đầu tiên, Lý Huỳnh Lam về khách sạn, bên đoàn phim đã an bài sẵn ba tấm thẻ phòng. Tiểu Sa nhận lấy, nhưng Lý Huỳnh Lam thấy, trên đó là tầng 8. Mặc dù cậu chưa từng đến đây quay bao giờ, song cũng hiểu một chút sự tình bên lề. Thực ra khách sạn này chuyên cấp cho đoàn phim cùng một số ít ngôi sao đến thuê, tổng thể gồm 12 tầng. Tuy nhiên tiêu chuẩn từ trang thiết bị đến vấn đề bảo an từ tầng 8 trở lên đều cao hơn gấp đôi các tầng khác. Với tuổi nghề còn non trẻ mà miễn cưỡng nhận đãi ngộ như sao hạng A này, dĩ nhiên Lý Huỳnh Lam sẽ không muốn.

Tới hồi vào thang máy rồi, mà mắt Tiểu Sa với cả Tiểu Bao cứ bịn rịn ngó tấm thẻ phòng kia mãi không thôi, thầm lo ngộ nhỡ chất lượng phòng không tốt, ảnh hưởng đến nghỉ ngơi thì sao đây, nhưng chưa gì đã bị Lý Huỳnh Lam liếc nhìn một cái, tức thì gạt phăng ý nghĩ này khỏi đầu.

Bấy giờ cửa mới khép lại, tự dưng có hai cánh tay từ đâu chui ra chặn ngang, ngay sau đó liền có bốn năm người ùn ùn ùa vào, không gian bé tí lập tức chật cứng, mà cái người ở giữa chẳng phải Hồ Dương thì là ai.

Trông hắn như mới thấy Lý Huỳnh Lam, cười ha ha xoa đầu nói: "Lý… Ờm Lý thiếu gia, xin lỗi nha, tại trễ quá, nên mới chen vậy đó mà."

Hắn gọi một tiếng Lý thiếu gia nghe mà châm chọc làm sao, tới cả Vạn Hà còn cau mày khó chịu, Lý Huỳnh Lam vẫn mặt không đổi sắc, nội liếc nhìn thôi cũng lười, căn bản như chẳng nghe thấy gì hết, thế mà khiến vẻ mặt Hồ Dương đông cứng, bị quê không hề nhẹ.

Thang máy tới tầng 7 rồi dừng lại, Lý Huỳnh Lam dẫn đầu bước ra, đoạn Vạn Hà liếc thấy đối phương nhấn nút tầng 9, rồi cũng bước theo sau.

Tiểu Bao cười khẩy: "Đó giờ mới thấy người mới mà cũng bày đặt ra vẻ với chúng ta vậy đấy, có thù oán gì nhau? Bộ chúng ta ăn giựt gì của hắn chắc?"

Vạn Hà nói: "Chuyện gì cũng vừa phải thôi, người không có mắt như vậy thiếu gì, chẳng lẽ một đám lại đi so đo với bọn hắn, tự hạ thấp chính mình, rảnh quá thì bớt nói nhiều mà đi làm việc, để tâm tới Lam thiếu, còn thích lắm lời nữa thì hai cậu cứ tự giác mà nghỉ việc."

Tiểu Bao với Tiểu Sa bị giáo huấn chỉ đành le lưỡi nuốt lại lời nói.

Vạn Hà nói với Lý Huỳnh Lam: "Tôi hỏi chú Mậu rồi, chú ấy bảo xe kia chắc của phó tổng công ty giải trí Kha Tạp, Tăng Hưng Đạt, xem ra cái người ôm đùi lần này không biết điều, sau này coi bộ hơi phiền đấy."

Chẳng biết lời dự đoán của Vạn Hà có phải lời tiên tri hay không, mà sau vài ngày quay, Hồ Dương kia quả thực cứ thích vô tình hay cố ý nhằm vào Lý Huỳnh Lam ở mọi lúc mọi nơi. Chẳng qua dù hắn muốn ngấm ngầm ở sau lưng ngáng chân Lý Huỳnh Lam cách mấy, hắn vẫn chưa đủ bản lĩnh lớn cỡ vậy. Theo như lời của nhóm nhân viên chạy việc trong đoàn, ngoài mấy diễn viên nhỏ khác công ty quản lý, thì mỗi người ở đây, trên cơ bản đều có chống lưng hết, ấy là còn chưa kể đến vài gương mặt nổi tiếng, fan ruột có mặt ở mọi mặt trận, bởi vậy người nào cũng đắc tội không nổi, nhưng nếu thật sự muốn biết ai là người có thế lực mạnh nhất, vậy vẫn là Lý Huỳnh Lam.

Trước tiên bàn về Trác Diệu, tuy gần hai năm nay hầu như đã

dần lui vào hậu trường, nhưng ngôi vị thiên vương trong giới giải trí vẫn chưa bao giờ lung lay. Ngoài việc làm ông chủ lớn, tài lực hùng hậu khiến mấy dân trong giới đạo diễn cùng biên tập phải đỏ cả mắt, y còn nằm trong số ít cổ đông lớn nắm quyền quan trọng trong ngành, dám lên tiếng với y cơ bản chẳng có mấy người.

Mặt khác, sau lưng Lý Huỳnh Lam còn một tập đoàn gia tộc hùng mạnh – nhân tố ngoại thương trong nước, dù rằng Lý Nguyên Châu không hứng thú mấy với ngành giải trí, song nội chỉ cần lấy tiền trong người ra tùy tiện quăng vào mặt ai đó, cũng đủ cho người nọ ngu ngơ cả nửa ngày. Ba từ có uy lực nhất trong xã hội là tiền, quyền, danh đều chiếm đủ, đồ ngốc mới không coi trọng nhân vật tai to mặt lớn này. Trong cái nơi phức tạp như giới showbiz, tình nhân luôn có thể thay như thay áo, chứ cháu trai ruột thịt có thể muốn đổi là đổi sao? Cứ thử xem thái độ của mấy người từng tiếp xúc qua Lý Huỳnh Lam thì biết.

Vậy cho nên khi Hồ Dương kia càng ra vẻ câu nệ xa lánh thì lại càng buồn cười, dù có làm ầm ĩ thế nào đi nữa, cũng chẳng chiếm nổi một ánh nhìn của Lý Huỳnh Lam, nhiều hôm tức giận mang vẻ mặt méo xẹo quay về nom đến là khó coi, như thể mấy anh hề thích múa may làm trò ngoài đường vậy.

Bỗng chốc đã qua một tuần, hai hôm nay Lý Huỳnh Lam đều hoạt động vào buổi tuối, cậu thủ vai thiếu niên tướng quân, trên chiến trường phải gian khổ chiến đấu nơi biên cương, trở về lại bị hôn quân áp bức, gian thần hãm hại, mà màn trong lao như bữa nay không chỉ tầm ba bốn cảnh, kết cục còn phải kéo quân lên đỉnh núi, liều chết hy sinh luôn tại đó, nói chung cũng không đơn giản.

Vào ngày đông giá rét, Lý Huỳnh Lam bị ngâm mình liên tục suốt năm sáu đợt dưới nước, mặc dù xung quanh có trang bị một loạt máy sưởi, nhưng đến lúc cậu bước ra vẫn lạnh đến mặt tím tái, rốt cuộc đạo diễn rất hài lòng, giám chế còn luôn miệng

tán thưởng, so với nhiều người mới có tài NG bẩm sinh thì tốt hơn quá nhiều.

Hoàn tất xong công việc quay về khách sạn đã là 12 giờ hơn, Lý Huỳnh Lam tắm xong ngồi bên giường vừa lau tóc vừa lấy di động ra xem, không có cuộc gọi nhỡ nào cũng chẳng có tin nhắn, đoạn tin sau cùng còn lưu trong máy là nội dung đính kèm ảnh chụp một miếng thịt kẹp giữa bánh mì mà cậu mới gửi hồi trưa nay, Lý Huỳnh Lam còn bình luận: quá dầu, phát ớn.

Bên kia trả lời rằng: đừng để bị đói, cơm trưa cũng quan trọng lắm, có thể bỏ bớt mỡ đi, ăn một chút phần nạc, kèm tí da, tốt nhất nên ăn thêm rau, như vậy mới tương đối đủ dinh dưỡng.

Từ mấy hôm Lý Huỳnh Lam bỏ bom tin nhắn đến nay, tốc độ đánh chữ của anh rõ ràng tăng không ít, với cả còn nói nhiều hơn, nhưng so ra cũng chả khác khi gặp nhau là mấy. Có lúc chỉ từ một vấn đề quái lạ nào đó, người này còn có thể chú tâm hồi âm một chuỗi dài ngoằng, cả mấy chuyện lông gà vỏ tỏi anh đều dặn đi dặn lại không biết mệt, nghiêm túc đến mức người ta phải cho rằng tế bào hài hước trong con người anh bị tiệt chủng từ thuở nào rồi vậy.

Dẫu vậy, Lý Huỳnh Lam vẫn thành thật đọc hết không bỏ sót một chữ, thỉnh thoảng cũng trả lời anh vài câu. Cậu nghĩ chắc hôm nay Cao Khôn phải bận nhiều việc, không biết giờ này được nghỉ chưa, sau một hồi cân nhắc mới gửi cho anh một tin.

— *Về nhà chưa?*

Ngờ đâu đối phương phản hồi rất nhanh.

— *Về rồi.*

Lý Huỳnh Lam vừa nhận được, tiện tay bấm gọi lại Cao Khôn.

“Alô?”

Từ ống nghe truyền ra giọng nam trầm ấm, xuyên thấu qua điện thoại, trong đêm mọi âm thanh như được khếch đại thêm gấp nghìn lần, giờ phút này nghe vào tai vậy mà rất từ tính.

“Mấy giờ anh mới tan ca?” Giọng Lý Huỳnh Lam bình thản, thân mình cũng lười biếng mà ngã ra giường.

Cao Khôn nói: “Mười giờ, hôm nay tương đối sớm.”

“Hửm? Có chuyện gì sao? Hay do mới qua năm nên chưa bán được?”

“Không, không có, buôn bán rất tốt.”

“Thế thì có việc gì mà phải về sớm?”

“…Không có gì.” Cao Khôn ngập ngừng đáp.

Lý Huỳnh Lam khẽ nhíu mày: “Anh đang làm gì vậy?”

Cao Khôn nói: “Quét nhà.”

“Khuya rồi anh còn mần làm chi,” Lý Huỳnh Lam hết nói nổi, “Bộ tối nay ăn nhiều quá sao?”

“Không ăn nhiều lắm… Ăn mì xào,” Nói giữa chừng mới ngộ ra ý Lý Huỳnh Lam đâu phải đang thật sự hỏi mình, không khỏi ấp úng rồi ngậm miệng luôn.

Lý Huỳnh Lam nhịn không được bật cười, tiếng cười của cậu qua điện thoại cũng đặc biệt trong trẻo, nhẹ bẫng mà êm tai, như tràng hồi âm vang vọng từ những chiếc chuông bạc lung lay trong gió.

“Đồ ngốc, hơn nửa đêm rồi còn nói với em mì xào cái gì chứ.”

“Em đói bụng không?” Cao Khôn hỏi, “Ăn cơm tối chưa?”

“Ăn rồi, nhưng chẳng ngon chút nào, không đúng, phải nói là rất khó ăn….” Lý Huỳnh Lam oán giận.

Cao Khôn không giấu được vẻ sốt ruột: “Món nào cũng khó ăn lắm à? Có ăn được gì không? Cơm tối nhất định phải ăn…”

“Biết mà, ngày nào anh chẳng nói câu này mấy lần,” Lý Huỳnh Lam ghét bỏ, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên, “Em muốn ăn mì sa tế, lần trước nói phải ăn mà chưa được.”

Cao Khôn nói: “Về rồi ăn…”

“Muốn về còn phải đợi ba ngày!” Lý Huỳnh Lam mất hứng.

Cao Khôn trầm mặc.

Lý Huỳnh Lam đợi một hồi vẫn không thấy anh nói gì, không khỏi nói: “Anh đang nghĩ gì thế? Trên máy bay không được mang mì theo, hơn nữa vé máy bay cũng đủ mua một trăm bát rồi.”

“Không có…” Cao Khôn phủ nhận, nhưng nỗi lo vẫn còn đó.

Lý Huỳnh Lam lập tức xem thường, thầm nghĩ đầu gỗ kia có ý nghĩ này trong đầu thật ư? Rõ là anh lúc nào cũng keo kiệt với bản thân, thế mà đôi khi lại dần đến độ không đỡ được.

“Anh quét xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Ngày mai em cũng phải diễn cảnh quét nhà.”

“Hả?” Cao Khôn nghi hoặc.

“Chính là dùng cây bút lông cực to quét quét quét trên mặt đất, vừa phô diễn võ công cao cường, lại trông học đòi văn vẻ, y như cái cách mà mấy phim thần tượng hay xài ấy…”

Hai người lấy đề tài quay phim ra nói lòng vòng một hồi, nội dung hết sức nhàm chán, nếu đổi thành người khác, không chừng ngay cả ánh mắt Lý Huỳnh Lam cũng lười tham dự, vậy mà bấy giờ toàn do cậu nói, Cao Khôn thỉnh thoảng sẽ đóng góp vài câu hỏi ngớ ngẩn, rồi từ đó hai người còn thảo luận được thêm mấy hiệp, thẳng đến khi giọng Lý Huỳnh Lam dần yếu đi.

“Tối nay em bị treo… Tay rất mỏi, mai lại phải mỏi tay nữa…”

Cao Khôn bên kia vốn chỉ im lặng lắng nghe, bỗng dưng kêu lên: “Huỳnh Lam Huỳnh Lam…”

Lý Huỳnh Lam mơ màng mò tay xuống gối đầu, sờ soạng một hồi vẫn không tìm được thứ mình cần, Cao Khôn càng tăng cao âm lượng, lúc này cậu mới bừng tỉnh khỏi cơn mê.

“Cúp máy ngủ đi, đừng để ở đầu giường.”

Lý Huỳnh Lam không tình nguyện thuận theo, nghĩ Cao Khôn cũng nên nghỉ ngơi rồi, bèn nói ngủ ngon rồi cúp máy, đoạn vừa trở mình cảm giác buồn ngủ cũng bay biến, chỉ trừng to mắt nhìn trần nhà.

Do trước đây luôn có Cao Khôn bên cạnh, giấc ngủ của cậu được cải thiện đáng kể, thế nên lần đi xa này Lý Huỳnh Lam cũng muốn thử xem, nếu không có anh, cậu có thể vào giấc một cách dễ dàng vậy không, kết quả chứng minh… Cậu đã đánh giá cao bản thân, cũng đã xem nhẹ Cao Khôn.

Nhưng ít ra tình hình vẫn đang có chuyển biến tốt, Lý Huỳnh Lam tự an ủi, có lẽ về sau sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Mà dù có không tốt thì đã sao? Chỉ cần Cao Khôn ở bên, cậu có thể ngủ ngon là được rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Huỳnh Lam ấm lên, từ từ nhắm mắt lại.

Bên kia, sau khi Cao Khôn gác máy vẫn đứng ngốc tại chỗ, không biết nghĩ tới cái gì, một lúc sau mới buông cây chổi trong tay, nhặt tờ giấy vừa rồi bị rơi dưới cạnh cửa, nhìn nội dung trên đó, nét bình tĩnh trên mặt dần rút đi, ấn đường cũng theo đó mà nhăn lại.

Anh đi vào phòng ngủ, ngẫm xem thói quen cất đồ của Lý Huỳnh Lam thế nào, cuối cùng giật mở ngăn kéo thứ hai trên tủ đầu giường, quả nhiên tìm thấy vật đang cần. Tuy anh thường xuyên thu dọn đồ đạc cho Lý Huỳnh Lam, nhưng đối với những loại vật dụng có phần riêng tư, trước giờ Cao Khôn chưa từng có ý định nhìn trộm.

Lúc này Cao Khôn lấy ra một tập hồ sơ, anh lại chú ý thấy vài lọ thuốc ngủ đặt sâu tít trong hốc.

Cao Khôn cầm từng lọ ra lấy tay ước chừng, trong đó có hai lọ đã dùng qua, có điều còn thừa hơn phân nửa, những lọ khác đều nguyên xi chưa động, căn cứ theo ngày tháng trên bao bì thì chưa quá nửa năm, điều này cho thấy tần suất Lý Huỳnh Lam phải dùng thuốc cũng không phải quá cao.

Cao Khôn nhớ từ lúc hai người họ gặp lại nhau đến nay, chỉ cần có mình ở đó, hầu như chưa thấy Lý Huỳnh Lam uống thuốc lần nào, anh cũng từng lo không biết Lý Huỳnh Lam có gạt anh bệnh tình của mình không, xem ra chứng cứ trước mắt phần nào giúp anh biết tình hình đang có chiều hướng tốt.

Cao Khôn thấy hơi vui mừng, nhưng vừa nghĩ tới việc cậu chuẩn bị nhiều lọ thuốc như vậy, cũng có thể đoán được lượng nhu cầu lớn bao nhiêu, đáy lòng không khỏi khó chịu.

Vừa định đóng cửa tủ, một vật nhỏ sau mấy lọ thuốc bất ngờ ngăn động tác anh lại.

Cao Khôn sửng sốt, đưa tay lấy nó ra… Đó là một chiếc cúc áo bằng gỗ chỉ cỡ một đồng xu, quanh rìa còn có chỗ bị cháy sém.

Tuy rằng chỉ ở nơi đó hơn một năm, nhưng trải qua tháng ngày buồn tẻ trong tù, có bao thời điểm Cao Khôn chỉ có thể hết nằm rồi lại ngồi như đi vào cõi thần tiên, căn phòng giam chỉ trơ trọi mỗi cái giường và cái bàn, ngoài ra chẳng còn gì khác, trên trần nhà có bao nhiêu nét hoa văn, qua năm sáu trăm ngày cũng đủ để người ta đếm chuẩn xác, càng miễn bàn đến bộ đồ tù trên người bị lôi ra giày vò nghiên cứu chẳng biết bao nhiêu lần.

Chất lượng bộ đồ kia kém cực kỳ, chỉ cần bất cẩn đánh một trận cũng đủ nát bươm như cái bang, ai phá hư thì người đó tự đi bồi thường, có khi vá một mảnh, cũng có khi phải vá nhiều mảnh. Thế nhưng cúc áo lại rất bền, như thể sợ dùng chất liệu quá cứng có thể làm người ta bị thương, mà phần lớn cúc áo trên đồng phục đều được làm bằng gỗ.

Chẳng qua bộ anh mặc chỉ bị hỏng một lần, đúng vào hôm xảy ra hỏa hoạn, lúc anh tìm cách thoát khỏi đó, vừa cởi áo trên người ra dập lửa, còn vừa kéo Lưu Hỉ Nhạc leo qua song sắt.

Cúc áo trong tay trông quá bình thường, chẳng hề có gì đặc sắc, nhưng Cao Khôn chỉ cần liếc sơ cũng nhận ra, vì phần trên còn lưu lại một vết sứt nhỏ khi mình bất cẩn bị kẹt vào khung giường.

Nhưng tại sao cúc áo của anh lại ở chỗ Lý Huỳnh Lam? Hơn nữa

đã qua nhiều năm như vậy……

Cao Khôn cúi đầu, nét mặt ẩn trong bóng tối nhìn không ra biểu tình, chỉ cầm vật đó trên tay, nắm chặt đến mức mu bàn tay nhảy lên từng thớ gân xanh dữ tợn.

Anh cứ duy trì tư thế này, thật lâu sau vẫn chưa hề động đậy…..

…

Hôm sau, Cao Khôn dựa theo thông tin liên lạc từ bản hợp đồng gọi điện cho đối phương.

Điện thoại không kết nối, Cao Khôn không nản lòng, kiên trì gọi lại từ sáng đến tận chiều tối, sau cùng mới có người nhận máy.

Đầu dây là một người phụ nữ đã có tuổi, vừa nghe mục đích Cao Khôn gọi đến, giọng điệu bà tức thì trở nên cực kỳ kiên quyết.

“Vô ích thôi, cậu không cần phải nói với tôi gì cả, tôi chỉ dựa theo điều khoản hợp đồng đến làm việc. Trên trển có viết, nếu phát sinh gì thì tôi chỉ cần báo cho các cậu biết trước là được, chưa kể là còn trước mấy ngày, hôm qua tôi có sang để lại tờ giấy thông báo rồi đấy, tôi cho các cậu kỳ hạn năm ngày để dọn ra cũng dư dả chứ có ít đâu, khoản bồi thường tôi sẽ chuyển thẳng tới tài khoản người ký hợp đồng, còn những việc khác không có gì để nói, vậy nhé!”

Nói xong trực tiếp cúp máy, chỉ còn lại Cao Khôn với thần sắc nặng nề.

Quyển 3 - Chương 67: Hồi sinh – Kỳ 5

DTV-EBOOK

Mấy hôm rồi Cao Khôn vẫn ráng thử câu thông với chủ thuê, song trừ lần hôm nọ bà ấy chẳng chịu tiếp thêm lần nào.

Mỗi ngày, anh thường trò chuyện với Lý Huỳnh Lam qua điện thoại hay tin nhắn, ấy nhưng một khi việc quay phim đã bước vào tiến độ, sẽ có rất nhiều thời điểm không thể liên lạc được với nhau, chỉ có lúc về khách sạn mới là cố định. Mấy lần đó, Cao Khôn cũng có ý định mở lời, nhưng nhiều hôm nghe giọng cậu mệt mỏi, chưa nói được đôi ba câu đã ngủ thiếp đi, mà không sao thốt ra được. Hơn nữa, Cao Khôn rất hiểu tính tình của Lý Huỳnh Lam, chuyện này nếu bị cậu biết, sẽ không dễ gì chịu bỏ qua.

Dẫu sao cũng còn vài ngày, vẫn kịp đợi Huỳnh Lam về, vậy để đến lúc đó rồi tính sau, tránh phải ảnh hưởng đến công việc của em ấy. Lần nào cúp máy Cao Khôn cũng thầm nhủ câu này, nhưng anh đâu biết rằng, mỗi khi nói chuyện xong, cơn buồn ngủ của Lý Huỳnh Lam luôn vơi đi phân nửa, trằn trọc thật lâu mới vào được giấc.

Cứ thế trôi qua mười ngày công tác, lẽ ra vào tối nay, Lý Huỳnh Lam sẽ đáp chuyến bay trở về, nào ngờ qua nửa đêm Cao Khôn lại nhận được điện thoại của đối phương.

“Không về được…” Lý Huỳnh Lam hiếm khi để lộ vẻ phiền chán qua lời nói.

Cao Khôn kinh ngạc: “Sao vậy?”

Nguyên nhân là do vai Công chúa bị lưu đày đem lòng thầm mến Lý Huỳnh Lam của Tưởng Nhất Tuyền. Theo nguyên tác,

sẽ có cảnh Lý Huỳnh Lam thúc ngựa hộ tống nàng thoát khỏi đội binh ám sát, kịch bản rõ ràng đã giao cho dàn diễn viên tự chuẩn bị từ sớm, vậy mà đến lúc quay, Tưởng Nhất Tuyền lại nói mình không biết cưỡi ngựa, rồi giờ lại đổi ý, bảo sẽ không dùng thế thân, vả lại còn bày ra một phong thái chuyên nghiệp, kiên quyết học cấp tốc trong thời gian ngắn, từ đó liên lụy đến cảnh của Lý Huỳnh Lam bị hoãn đến mấy ngày sau.

Dĩ nhiên là cậu không muốn vướng phải mấy chuyện lãng phí mất thời giờ kiểu này, song trước nay cậu chưa từng có thói quen phủi mông quẩng cục diện rối rắm cho người khác. Mà việc quay phim bên này như một dây chuyền đã định sẵn vậy, nhỡ phát sinh thay đổi thì phải xử lý một cách linh hoạt, nếu không tất sẽ ảnh hưởng đến lịch trình sau đó, càng kéo chậm tiến độ. Hơn nữa, hoàn tất thêm vài phân đoạn, chuyến quay đợt sau sẽ bớt đi được vài ngày, tính ra cũng không thua thiệt gì mấy, nghĩ vậy Lý Huỳnh Lam mới chấp thuận.

“Bởi vậy mì phải đợi vài hôm nữa mới được ăn.” Đầu dây bên kia, Lý Huỳnh Lam trừng trắng mắt.

Cứ tưởng Cao Khôn chắc hẳn sẽ tua lại câu “Vậy em phải nhớ ăn uống đầy đủ, đừng để bị đói.” rồi này nọ lọ lọ chai, nào ngờ anh lại hỏi: “Ừ… Mấy ngày nữa em mới về?”

Lần này đến phiên Lý Huỳnh Lam bất ngờ, khóe miệng khẽ nhếch lên, giọng nói cũng nhẹ nhàng mà trầm bổng, như thể một âm hưởng du dương phát ra từ những phím dương cầm trong đêm.

“Thế nào? Anh mong em về sớm một chút hay về trễ một chút?”

Cao Khôn trầm ngâm, thành thật đáp: “Về sớm một chút.”

Gương mặt của Lý Huỳnh Lam dưới ánh đèn ngủ nhàn nhạt không giấu nổi ý cười, may mà điện thoại này không có chức

năng video, tay cậu lăn lăn cây bút máy trên tủ đầu giường, nhìn nó phát ra chuỗi âm thanh lộc cộc lộc cộc, tự dưng thấy vui lạ thường.

“Vì sao cơ?”

Cao Khô: “Ở đó em ăn không ngon ngủ không yên.”

Lồng ngực của Lý Huỳnh Lam nóng lên, vốn định bảo mấy năm qua em đi đâu cũng vậy thôi, đâu có gì đặc biệt cũng chẳng có gì ghê gớm, song lời nói tới miệng lại thấy không thích hợp, bèn nuốt trở về, chỉ nói: “Lý do to tát nhỉ.” Ấy mà vẫn có người đưa lên làm hàng đầu, đặt trong lòng lo nghĩ.

Cao Khôn trầm giọng tiếp lời: “Nhưng rất quan trọng.”

Lý Huỳnh Lam nói: “Cũng đâu phải lần đầu em xa nhà, làm diễn viên mà không ăn chút khổ được, đi đâu cũng phải có anh, năng lực của em chỉ tới đó thôi à?”

“Không phải…” Ý của anh không phải vậy.

Cao Khôn mau chóng muốn phủ nhận, bất chợt nghe Lý Huỳnh Lam hỏi.

“Còn gì nữa?”

Cao Khôn ngẩn ra.

“Chỉ lý do đó thôi?” Lý Huỳnh Lam giải thích.

Cao Khôn đang đứng ngoài lan can, nhìn hàng cây dưới lầu khẽ lay động theo chiều gió, không khí vào đêm ở khu dân cư kiểu cũ thật yên bình.

“Thực ra, vì hai hôm trước phòng…..”

Đến giờ, Cao Khôn mới hạ quyết tâm mở lời, thế nhưng Lý Huỳnh Lam bên kia lại nói: “Đợi em tí… tới liền.”

Hình như có người gõ cửa phòng, điện thoại đang nằm trong tay Lý Huỳnh Lam, anh vẫn nghe được tiếng cậu với Vạn Hà đang nói gì đó.

Mới đầu, bọn họ bàn về kế hoạch quay ngày mai, theo ý đạo diễn, phân đoạn Công chúa bỏ trốn sẽ diễn ra khi trời chưa hừng sáng, và để tăng hiệu ứng tối đa cho khung ảnh, nên tốt nhất mọi việc sẽ tiến hành trước sáu giờ. Tuy nhiên vì là phim cổ trang, công đoạn hóa trang phải chuẩn bị mấy giờ liền, mà cảnh quay này lại khá lớn, lượng công việc gấp đôi ngày thường, một ngày không dễ gì hoàn thành kịp, thành thử phải bắt đầu từ bốn giờ. Nhưng căn cứ theo giờ Lý Huỳnh Lam kết thúc công việc, nếu quay gấp cùng lắm chỉ ngủ được ba tiếng. Còn nếu kéo giãn tiến độ, sẽ quay hơn hai ngày, song sẽ không bị áp lực mệt mỏi như phương án trước. Nói cách khác, ý của Vạn Hà là vẫn sẽ lưu lại thêm vài ngày, nhưng những cảnh quay khác sẽ dời đến tháng sau, thoải mái hơn nhiều cho đôi bên.

Chẳng qua càng về sau, âm lượng càng nhỏ dần, chắc hẳn đã có người bịt lại ống thu, Cao Khôn không nghe rõ lắm, đợi lúc giọng Lý Huỳnh Lam vang lên, căn phòng lại trở về yên tĩnh.

Lý Huỳnh Lam không hề nhắc tới chuyện vừa rồi mà chỉ hỏi: “Anh muốn nói gì với em?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, Lý Huỳnh Lam hỏi lại lần nữa, bấy giờ anh mới ấp úng: “Không… Không có gì đâu.”

Lý Huỳnh Lam nghe vậy thì nhíu mày, khẽ hừ một tiếng, hừ xong mới thấy mình hẹp hòi quá chừng, chẳng lẽ mình còn trông đợi từ miệng đầu gỗ này nghe được một câu “Anh mong em về sớm một chút là vì anh nhớ em” hay sao?

Ngốc!

Cao Khôn vừa định mở miệng, bên ngoài bỗng vang lên tiếng ầm ĩ, rồi ai đó tung cửa vào, chưa chi đã sang sảng lên: “Anh, em tới rồi nè! Em mới qua kia coi, chỗ đó cũng được lắm anh, chỉ bị cái ngõ dưới lầu hơi hẹp xíu, muốn dọn đến phải khiêng qua chắc hơi cực, hay để em kêu một chiếc tải nhỏ cho anh nha…”

Mới nói giữa chừng bắt gặp sắc mặt của Cao Khôn, tức tốc ngậm chặt miệng.

Qua điện thoại, giọng Lý Huỳnh Lam thoáng nghi ngờ: “Anh đang ở đâu vậy? Ai vừa nói?”

Cao Khôn vội vã xoay lưng qua đáp: “Đang, đang ở ngoài…”

“Anh nói mình mới về mà?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn lắp bắp: “Ừ… Anh, anh vừa ra ngoài mua chút đồ.”

“Muộn rồi còn mua cái gì? Anh tính ăn khuya?”

“Ừ…” Cao Khôn ậm ờ.

“À, thế mua cái gì? Mua ở đâu? Giờ anh mới đến chỗ nào? Mang nhiêu tiền?” Lý Huỳnh Lam truy hỏi dồn dập.

“Mua… Mua miến cay, ngay cửa khu… Giờ anh mới xuống lầu, mang… mười đồng.” Cao Khôn ngập ngừng nhưng vẫn ứng phó đầy đủ.

Vậy mà Lý Huỳnh Lam chẳng hề lấy làm vui vẻ, chỉ cười nhạt: “Ừm, vậy anh từ từ ăn.” Nói đoạn liền thẳng tay cúp máy.

Cao Khôn nghe tiếng tút tút qua ống nghe, chẳng hiểu sao tự

dưng thấy nóng nảy, mà ngẫm lại vừa rồi chắc Huỳnh Lam cũng chưa nghe rõ Hỉ Nhạc nói, đành lòng bất lực bước ra ngoài.

Lưu Hỉ Nhạc chỉ dám đứng ngay đơ trong phòng khách, trên mặt còn nguyên vẻ thấp thỏm, ban nãy hắn quả thật bị ánh mắt đáng sợ của anh hắn dọa cho chết sững, giờ thấy sắc mặt anh hơi dịu đi, mới dè dặt hỏi: "Anh… còn dọn nữa không?"

Hồi tối ăn cơm chung, Cao Khôn bất ngờ nói không chừng hai ngày nữa có thể nhờ Lưu Hỉ Nhạc đến hỗ trợ, nhưng chưa xác định được, vậy mà Lưu Hỉ Nhạc đã gào tới cửa, bảo rằng mình có thằng bạn làm bên vụ này, sang coi thử thấy được quá liền đèo xe chạy tới đây.

Vào cửa, hắn vừa ngâm cứu vừa đánh giá xung quanh một lượt, căn phòng này trông tốt hơn hắn tưởng tượng nhiều, mặc dù không trang hoàng lộng lẫy, nhưng cực kỳ ngăn nắp sạch sẽ, không những thế còn vô cùng ấm áp, mang lại cảm giác gia đình.

Ấy, tại sao giường trong phòng dành cho khách lại không có chăn gối? Thế anh hắn ngủ ở đâu?

Cao Khôn đáp: "Thôi khoan đi… để anh nghĩ cách khác."

"Nãy tới đây em thấy có nhiều phòng môi giới lắm, quanh đó còn quá trời phòng cho thuê, phòng này không được nữa thì đổi đi anh." Lưu Hỉ Nhạc vừa dứt lời đã thấy Cao Khôn cau mày.

"Không thôi anh đưa em số điện thoại bà chủ nhà này đi, để em tìm bã nói chuyện, yên tâm, em không quậy bã đâu, chỉ nói lý với bã tí thôi, em không tin nói không được."

Cao Khôn vẫn lắc đầu: "Không cần, anh tự giải quyết, nếu không được nữa thì tới đó sẽ nhờ cậu."

Vấn đề ở đây đâu chỉ đơn giản là chuyển nhà, nói trắng ra thì đổi phòng quá dễ rồi, nhưng còn chuyện sau đó thì sao? Thủ đoạn này quả thực không là gì, mà thái độ cản trở của đối phương mới là cái quan trọng. Hiện tại, anh với Huỳnh Lam chỉ muốn có một cuộc sống ổn định, điều mà trước đây anh hằng trốn tránh, bởi lẽ anh khi ấy chưa nắm chắc được điều gì cũng như không có lập trường nào. Ấy nhưng tương lai sau không còn cô đơn chiếc bóng nữa, nếu Huỳnh Lam đã lựa chọn, anh chẳng còn lý do gì để bước lùi, cho dù bây giờ chưa đủ khả năng, nhưng ít ra anh vẫn có thể bày tỏ quyết tâm để Huỳnh Lam biết.

Chiếc di động trên tay này Lý Huỳnh Lam từng dùng, trước giờ Cao Khôn luôn bảo dưỡng kỹ càng, chưa một lần dám động vào dữ liệu bên trong, vậy mà lúc này lại có tác dụng. Sau khi đợi Lưu Hỉ Nhạc ra về, anh lấy di động ra, tìm được dãy số mình cần rồi gửi một tin nhắn, tuy giờ này đã trễ nhưng chắc hẳn đối phương vẫn chưa nghỉ ngơi.

Không nhận được hồi âm, Cao Khôn cũng không bỏ cuộc, thời hạn còn một ngày, anh quyết định thử thêm lần nữa.

Mà đầu dây bên kia, sau khi cúp điện thoại, Lý Huỳnh Lam không hề lên giường, chỉ ngồi một chỗ rơi vào trầm tư, nghĩ tới điều gì mà sắc mặt càng lúc càng thâm trầm.

…

Hôm sau, Cao Khôn liên tục gửi tin qua dãy số nọ, còn kiên trì hơn cả đợt bà chủ nhà, giữa chừng đối phương thẳng tay khóa máy, anh vẫn không từ bỏ. Rốt cuộc gần tới giờ tan làm, anh mới nhận được cuộc gọi lại.

Ngay lúc đang trao đổi với đầu bếp về vài kỹ thuật chuyên môn, vừa nhìn thấy số điện thoại gọi đến, Cao Khôn vội vã buông hết chuyện trong tay, tìm một nơi nào đó yên tĩnh bắt máy.

Giọng nói đầu dây rất lãnh đạm, thậm chí còn không kiên nhẫn mà nói thẳng: “Sao cậu lại có số của tôi?”

Nét mặt Cao Khôn nghiêm túc, giọng nói không tự ti cũng không kiêu ngạo, trước tiên anh nói: “Chào Lý tiểu thư….”

Về phần xưng hô này, thực ra là có nguyên do, năm ấy Cao Khôn làm gia sư cho Lý Huỳnh Lam, theo lẽ thường bậc phụ huynh của học trò mình phải gọi một cách tôn trọng là bà chủ hoặc phu nhân, nếu thân hơn có thể gọi cô, song mấy từ này không thích hợp với Lý Tiểu Quân, bởi chị chưa kết hôn, vả lại còn khá trẻ, mà chị cũng chẳng ưa gì Cao Khôn, lựa chọn hợp lý nhất cũng chỉ có thế này. Dẫu vậy, Lý Tiểu Quân vẫn không hài lòng, mà thực ra bất luận Cao Khôn có gọi thế nào, số lần chị đáp lời e rằng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đa số lần ấy đều do có Lý Huỳnh Lam ở đó, còn lại thì chị cứ coi Cao Khôn như người vô hình mà thôi.

Lúc này, nghe Cao Khôn gọi vậy, chị vẫn dùng lời nói lạnh nhạt đáp lời: “Có việc gì?”

Cao Khôn nói: “Không biết tôi có thể nói chuyện với chị một chút được không?”

“Ồ,” Lý Tiểu Quân từ chối thẳng thừng, “Tôi không rảnh, tôi cũng chẳng thấy giữa chúng ta có gì để nói cả.”

Cao Khôn cũng không bị dọa sợ, nói tiếp: “Tôi chỉ có chút chuyện muốn nói với chị, mong chị có thể cho tôi chút thời gian.”

“Không cần đâu…”

Lý Tiểu Quân chẳng chút nể nang.

“Cậu thấy gọi cho tôi thì cậu có thể thuyết phục tôi cái gì à? Cậu

thấy mình có tư cách nói chuyện của Huỳnh Lam với tôi? Cậu thấy tương lai mình có thể mang lại hạnh phúc cho nó, với cái điều kiện như giờ của cậu? Hay cậu muốn biện hộ mình vô tội, làm tôi tin tưởng cậu là một người có tâm hồn thiện lương phẩm chất đoan chính gì đó? Thế thì cậu lầm rồi, tôi không có hứng đi quan tâm cậu, cũng chẳng có hứng đi nghe ba cái đảm bảo hay hứa hẹn gì của cậu cả, cậu thử nói xem, nếu cậu là tôi, cậu có chấp nhận cho con mình ở chung với hạng như cậu không? Cậu tự hỏi lương tâm rồi nói tôi biết đi, Cao Khôn?"

Cao Khôn cắn răng, sau một lúc lâu mới nghiêm túc nói: "Tôi sẽ đối tốt với em ấy."

Lý Tiểu Quân cười khẩy: "Vô dụng, cái này vô dụng thôi. Thực ra tôi biết cậu muốn nói cái gì, có thể cậu có rất nhiều nỗi khổ, có thể trước đây cậu phải chịu rất nhiều đau thương. Nhưng mà, cậu biết đấy, người bất hạnh trên thế giới này nhiều lắm. Định mệnh đã định một số người không thể cùng một chỗ, bởi vì họ không phải người cùng một thế giới, mà cậu với Huỳnh Lam cũng không ngoại lệ. Tuy nghe thì rất tàn nhẫn, nhưng sự thật là thế đấy. Năm đó không thể, hiện tại lại càng không. Cậu với Huỳnh Lam ở chung sẽ chẳng tốt lành gì đâu, không phải do nó, mà chính là quá khứ của cậu, cậu tưởng trải qua quá nhiều chuyện như vậy cậu còn trở lại cuộc sống bình thường được ư? Nếu cậu không được, vậy chỉ còn cách lôi Huỳnh Lam vào thế giới của cậu. Đây cũng là nguyên nhân của sự kiện năm ấy đấy, cậu vẫn chưa hiểu à? Nó muốn đến gần cậu, nhưng thế giới của cậu với nó mà nói quá nguy hiểm, cho dù cậu không có chủ ý tổn thương Huỳnh Lam, nhưng rất nhiều cạm bẫy không tới phiên cậu làm chủ, đợi đến khi xảy ra chuyện, hối hận đã quá muộn rồi!"

Lý Tiểu Quân hết lần này đến lần khác giáng mạnh đòn hiểm, Cao Khôn như thể dính một chiêu định thân chú đứng chết chân tại chỗ, thật lâu không nói được một lời.

Lý Tiểu Quân đầu dây bên kia nghĩ mình đánh phủ đầu được đối phương rồi, vừa định cúp máy, Cao Khôn bỗng dưng lên tiếng.

“Không phải vậy, tôi có thể vì em ấy…..”

Nói giữa chừng, ngay lúc này, từ ống nghe bất ngờ vang lên giọng nói lạnh lùng mà dứt khoát của Lý Huỳnh Lam.

“Không ngờ đó giờ luôn là mẹ! Chuyện của tôi, nếu anh ấy đã không thể làm chủ, vậy mẹ cũng không thể, chỉ có bản thân tôi thôi!”

Hai người đồng loạt ngây ngẩn.

Lý Tiểu Quân ngỡ ngàng quay đầu lại, liền thấy Lý Huỳnh Lam tay kéo vali mang theo phong trần mệt mỏi đứng trước cửa chính nhà họ Lý.

『Hết chương 67』

Quyển 3 - Chương 68: Hồi sinh – Kỳ 6

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Huỳnh Lam thoạt nhìn hơi uể oải, song ẩn sâu trong đáy mắt hướng về phía Lý Tiểu Quân, lại bùng lên một đốm lửa nhỏ, rực sáng như sao.

Lý Tiểu Quân nhấn phím ngắt máy, làm như chưa nghe thấy lời cậu vừa nói, đứng dậy hỏi: "Sao con lại về rồi?"

Dĩ nhiên chị biết Lý Huỳnh Lam phải đến huyện Lâm quay phim, nếu không chị cũng sẽ không chọn nhúng tay vào thời điểm này, thậm chí sáng hôm trước thông qua Vạn Hà, chị mới xác nhận được ngày Huỳnh Lam trở về, hơn nữa còn không quên căn dặn đối phương đừng lắm lời để cậu biết, nào ngờ đương sự lại xuất hiện ngay tại hoa viên Lục Nham.

Không có hứng đánh Thái Cực quyền với chị, Lý Huỳnh Lam chầm chậm bước vào phòng, quét mắt nhìn xung quanh một vòng, không thấy Lý Nguyên Châu ở đây, chỉ mỗi dì Tạ đang bận bịu trong nhà bếp.

Cậu quay sang nhìn Lý Tiểu Quân: "Bởi vì mẹ không muốn nói chuyện với Cao Khôn, nên chỉ đành đến phiên tôi vậy."

"Huỳnh Lam…" Lý Tiểu Quân cau mày, sắc mặt lộ vẻ khổ sở, "Mẹ…"

"Thực ra tôi cũng không có hứng nghe mẹ kể lể hay nói mấy lời chính đáng này nọ," Lý Huỳnh Lam mỉa mai, "Mẹ muốn nói gì, dùng lý do gì tôi đều biết, có điều, những cái đó đối với tôi cũng

vô dụng. Tôi với Cao Khôn, có lẽ thật sự không phải người cùng một thế giới, nhưng còn tôi với mẹ, chung đường từ bao giờ?"

Nếu những lời nói kia của Lý Tiểu Quân như búa tạ nện vào lòng Cao Khôn, khiến anh nửa ngày thở không ra hơi, vậy thì lời nói hiện giờ của Lý Huỳnh Lam chẳng khác nào một đạo sấm sét bổ ngay đầu chị, làm chị chấn động ngay tại chỗ.

"Con không thể… Con không thể nói vậy được," Giọng Lý Tiểu Quân không nén được sự run rẩy, "Mẹ là mẹ của con, mẹ thương con mà…."

"Tôi cũng từng nghĩ như vậy," Lý Huỳnh Lam nở nụ cười, còn nghiêm túc gật gật đầu, "Tôi không gạt mẹ đâu, thật sự tôi đã nghĩ như vậy, tôi với mẹ cùng chung huyết thống, nên tôi cho rằng, ít nhất mẹ cũng sẽ quan tâm tới tôi. Yêu cầu của tôi không nhiều lắm, những gì tôi được nhận từ nhỏ đến lớn, tôi cảm thấy vậy là đủ rồi, tôi không muốn đòi hỏi gì thêm, cũng không cần. Thế nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi mới nhận ra quả thực là chưa đủ…."

Cậu đến gần Lý Tiểu Quân: "Trong suốt bảy ngày tôi bị nhốt ở nhà kho, tôi từng cầu khẩn không biết bao nhiêu lần, tôi mong sao cậu có thể đến cứu tôi, nhưng cậu ấy quá bận, tôi mong sao ông ngoại có thể đến cứu tôi, nhưng ông ấy cách tôi quá xa, tôi cũng mong sao mẹ tôi… chính là mẹ, mẹ có thể đến cứu tôi, à phải, tôi gọi mẹ rất nhiều lần, vậy mà mẹ cũng không nghe thấy. Thế nhưng có một người, người ấy lại nghe thấy, ngay tại lúc tôi tuyệt vọng nhất, người ấy đã cứu tôi, mang tôi rời khỏi đó, tôi chỉ biết nếu không có người ấy, e rằng cả cơ hội được đứng ở đây nói những lời vô nghĩa này với mẹ, tôi cũng không có."

"Rồi sau này tôi mới biết, thứ huyết thống hay tình cảm các người cho tôi đều không đủ để đổi lấy vài tiếng hy vọng, có lẽ do tôi đã đòi hỏi quá nhiều thôi."

Lý Huỳnh Lam thở dài: “Tựa như hôm nay vậy, tôi cũng rất muốn vui vẻ ngồi xuống nói chuyện tình cảm với mẹ, mẹ con ta có một lần giải bày, tâm sự nỗi lòng của tôi, nhưng tôi từ bỏ rồi. Chính vì phương diện ‘tình cảm’, ở cả mẹ và tôi thực sự quá ít, nó ít đến mức tôi không có lập trường nào để đòi hỏi mẹ đừng làm cái gì, tương tự như vậy, mẹ cũng không có lập trường nào để yêu cầu tôi nên làm thế nào. Bởi lẽ cách mà chúng ta ở chung tốt nhất, chính là không can thiệp vào chuyện của nhau.”

Giọng Lý Huỳnh Lam bình tĩnh, như thể trò chuyện với bạn bè, nhưng thật ra càng giống với người xa lạ hơn, thế nên lãnh ý trỗi lên trong mắt cậu vừa rồi đã phai nhạt dần, lại trở về vẻ lạnh lùng thường thấy.

Tương phản với điều đó, là đôi mắt đỏ hoe của Lý Tiểu Quân.

“Mẹ cho rằng tôi trách mẹ, hận mẹ?”

Lý Huỳnh Lam vừa hỏi vừa rút tờ khăn giấy trên bàn đưa qua.

Tay Lý Tiểu Quân run rẩy nhận lấy mới chợt phát hiện, đây là lần đầu tiên trong suốt ngần ấy năm Lý Huỳnh Lam chủ động vì chị làm một việc, khi không có Cao Khôn xuất hiện, bọn họ đều rất ít khi nói chuyện, nói chi đến việc làm gì đó cho nhau.

“Có thể vài năm trước đã từng, ngay sau khi Cao Khôn biến mất, tôi luôn muốn tìm một lý do để phát tiết, nhưng hiện tại không còn nữa rồi.” Lý Huỳnh Lam lại nở nụ cười, “Nói ra có thể mẹ không tin, nhưng tôi lại biết ơn cái gọi là số phận ấy đã không thật sự ruồng bỏ tôi, tôi không hẳn là một kẻ xui tận mạng, ít ra thì cuộc sống của tôi còn có hy vọng, mặt khác… Thật sự không có gì ghê gớm, thế nên tôi không hận mẹ, cũng không trách mẹ, tôi còn phải cảm ơn mẹ, đã sinh ra tôi, nuôi tôi lớn.”

Lý Tiểu Quân không bởi vì vậy mà tâm trạng khá hơn, thậm chí sắc mặt còn trắng bệch.

Người đời có câu, yêu càng nhiều hận càng sâu, tình yêu càng mãnh liệt, thế nhưng cốt lõi trong lời của Lý Huỳnh Lam lại không mang hàm ý khuyên giải, mà là cậu không cần, bất kể là ý Lý Tiểu Quân hay Lý Nguyên Châu, Lý Huỳnh Lam cũng không để tâm, hiển nhiên cũng sẽ không tiếp tục nhớ tới, bất luận là yêu hay là hận.

Đúng như cậu nói, ngay cả chút vốn tình cảm để bọn họ ngồi xuống nói chuyện với nhau cũng không đủ.

“Tôi cũng không muốn nhắc đến những chuyện mất vui này, ấy nhưng chuyện khiến tôi vui lại chỉ có một, nếu cả anh ấy các người cũng muốn xóa bỏ, vậy sống mấy năm qua tôi còn lại cái gì?” Lý Huỳnh Lam chân thành hỏi.

Lý Tiểu Quân không biết trả lời thế nào, đối mặt với lời giải bày thẳng thắn này của Lý Huỳnh Lam, câu “Con còn lại chúng ta” chị nói không nên lời.

Nói đoạn Lý Huỳnh Lam quay đầu, nhìn người chẳng biết đã về từ bao giờ, lúc này đang đứng cạnh cửa với nét mặt cứng đờ – Lý Nguyên Châu.

“Nếu giữa chúng ta đã không thể nói chuyện tình cảm, vậy chỉ còn cách nói điều kiện, tiền bạc thôi,” Dứt lời cậu vậy mà lại lấy từ trong ví tiền ra một tờ chi phiếu, “Tôi rời khỏi Lý gia từ tết Trung thu, bắt đầu tính từ ngày tôi sinh ra với thời gian ở đây tổng cộng hai mươi mốt năm lẻ năm tháng, có thể có chút sai số không chuẩn xác, vậy coi như đúng hai mươi hai năm đi, tôi không biết nuôi một đứa trẻ cần bao nhiêu tiền, nhưng mười triệu hẳn là đủ, nếu vẫn chưa đủ… Vậy chờ tôi kiếm thêm tiền sẽ trả lại cho các người sau.”

Nếu cho rằng lời lên án trước đó là một hình phạt, thì tấm chi phiếu này chính là một con dao sắc lẻm đâm thẳng vào lòng Lý

Nguyên Châu với Lý Tiểu Quân, một nhát chí mạng.

“Lý Huỳnh Lam, mày….”

“Vô lương tâm? Súc sinh? Không phải người?” Lý Huỳnh Lam ngắt lời, “Phải, xem như tôi là người như vậy đi, nuôi không tôi hai mươi hai năm rồi.”

“Huỳnh Lam!” Lý Tiểu Quân rốt cuộc bật khóc, “Chẳng lẽ vì một người như thế, mà cả mẹ, con cũng không cần sao?”

Lý Huỳnh Lam rũ mắt nhìn sàn nhà: “Xin lỗi, chỉ vì tôi rất sợ, giống như mẹ sợ Cao Khôn sẽ tổn hại tôi vậy. Cho dù anh ấy cam đoan thế nào mẹ cũng không tin, tôi cũng vậy. Có lẽ như mẹ đã nói, cả hai đều không cùng một thế giới, nên từ đầu mẹ đã luôn khinh thường anh ấy, tôi không ép buộc, và cũng chưa từng có ý định đó. Kể cả khi có một ngày, ông ngoại và mẹ chấp nhận anh ấy, tôi cũng không ôm hy vọng gì, hơn nữa căn bản là tôi không tin, tôi không muốn mạo hiểm mất anh ấy lần nào nữa.”

Đặt chi phiếu lên bàn xong, Lý Huỳnh Lam xoay người kéo vali đến bên cửa: “Tôi muốn cho mình một cơ hội, tôi không muốn đáng thương như vậy, nếu các người còn có lòng nhớ tới chút quan hệ giữa chúng ta, tôi cũng chỉ có một yêu cầu,” nhẹ giọng lặp lại, “Cả đời đến khi nhắm mắt buông tay, yêu cùng hận đều không tồn tại mãi được, tôi không muốn giống các người, như vậy quá đáng thương…”

Lúc lướt qua Lý Nguyên Châu, ông tựa hồ thoáng chao đảo, Lý Huỳnh Lam đưa tay đỡ lấy ông, không nhìn sắc mặt đối phương.

“Ông ngoại giữ gìn sức khỏe, nếu ông cho phép, tôi cũng có thể thường xuyên ghé thăm…”

Nói một nửa đã bị Lý Nguyên Châu dùng sức hất mạnh tay ra.

“Khỏi cần! Nếu mày đã muốn đoạn tuyệt quan hệ, thế thì từ nay về sau, nhà họ Lý này sẽ không còn cái thứ bội bạc như mày nữa. Tụi tao coi như sinh phải một thằng ăn cháo đá bát!”

Lý Huỳnh Lam cắn chặt răng, từ từ ổn định thân thể.

“Phải, vốn đã chẳng có gì to tát, các người sẽ quên nhanh thôi, nhớ không được bao lâu.” Nhà họ Lý không có cậu, cuộc sống của họ vẫn thế, không có thay đổi gì quá lớn, chưa được mấy ngày sẽ bình thường như chưa có gì xảy ra.

Dứt lời, Lý Huỳnh Lam giẫm lên tiếng khóc nức nở của Lý Tiểu Quân, thong thả bước khỏi cửa nhà họ Lý.

Rõ ràng dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ không có mưa, vậy mà cơn mưa ngoài kia bỗng chốc đã tưới ướt đẫm toàn thân Lý Huỳnh Lam, hạt mưa dường như còn lẫn cả đá, táp vào mặt từng đợt đau rát, cậu lại không bung dù, cũng không gọi xe, cứ thế lặng lẽ cuốc bộ dọc theo ven đường.

…

Cao Khôn trong nháy mắt nghe ra giọng nói qua ống nghe là của Lý Huỳnh Lam, nhưng không đợi anh kinh ngạc, Lý Tiểu Quân bên kia đã cúp máy.

Ngay lập tức, Cao Khôn bỏ lại cho Hỉ Nhạc một câu “Có chút việc”, đoạn vội vàng chạy ra khỏi Mã Ký, giờ này đang cao điểm, đường xá ùn tắc nên khó đón được xe, anh lao nhanh tới bãi đỗ xe bên Ánh Sáng, nơi này luôn đèn đóm sáng trưng, Cao Khôn dắt con mô tô của mình ra, phi như bay rời khỏi.

Chưa bao lâu đã tới hoa viên Lục Nham, ngôi biệt thự bề thế vậy mà trông từ xa lại tối đen chẳng thấy nổi một ánh đèn.

Cao Khôn gọi vào máy của Lý Huỳnh Lam suốt đường đi nhưng

đối phương đều không tiếp. Giờ phút này, anh cũng bất chấp tất cả, dứt khoát đi tới nhấn chuông, nhấn hồi lâu mới thấy mỗi bóng dáng dì Tạ ra mở cửa.

Dì Tạ bảo trong nhà không có ai, lão gia với tiểu thư đều ra ngoài cả rồi.

Ngay lúc Cao Khôn tính hỏi thêm, dì Tạ mới tiết lộ, vừa nãy Lý Huỳnh Lam có về đây, nhưng chưa được một tiếng đã đi mất, nói xong bà đóng sập cửa lại, mặc kệ Cao Khôn gõ thế nào cũng không mở nữa.

Cao Khôn chỉ còn cách gọi lại cho Lý Huỳnh Lam, rốt cuộc vẫn không ai bắt, ngược lại nhận được cuộc gọi của Lưu Hỉ Nhạc bên kia.

Lưu Hỉ Nhạc gọi mấy lần, nhưng giờ lòng Cao Khôn chỉ lo nghĩ đến Lý Huỳnh Lam, nào còn tâm tư quay về, tới lần này anh mới bắt máy, Lưu Hỉ Nhạc tức tốc nói: “Anh, chừng nào anh mới về thế?”

Cao Khôn còn hơi lơ đãng: “Giờ anh đang có việc, có gì cậu cứ nói với anh Mã…”

Lưu Hỉ Nhạc sốt ruột cắt ngang: “Đại minh tinh đang ở chỗ tụi mình nè, cậu ấy nói phải đợi anh, nếu anh không đến được thì em đưa về nhé? Khổ cái cậu ấy uống say rồi, không muốn đi…”

Chưa kịp dứt câu, Cao Khôn bên kia đã cúp cái rụp, chẳng qua Lưu Hỉ Nhạc chưa ngơ ngác được bao lâu, liền thấy bóng dáng anh quay lại.

Lúc tới cửa, quần áo anh đã ướt sũng, trên mặt đâu cũng đọng vệt nước, vậy mà Cao Khôn chỉ tùy ý lau một cái liền xông vào trong, giữa đường gặp Lưu Hỉ Nhạc, Cao Khôn trực tiếp đáp: “Được rồi, cứ để anh.”

Lưu Hỉ Nhạc vội vàng bổ sung: “Anh Mã để cậu ấy ở buồng nghỉ đằng sau đó.”

Căn phòng nhỏ này ước chừng vài thước, cùng lắm chỉ để được một cái giường, lúc thường phải là nhân viên trong quán tăng ca lao lực quá mới được vào đánh một giấc, Cao Khôn đẩy cửa ra liền thấy Lý Huỳnh Lam đang ngồi bên giường, khẽ nghiêng đầu tựa lên cạnh tủ gỗ, nửa tỉnh nửa mê.

Nghe tiếng động, cậu mở mắt ra, khi vừa trông thấy người tới bỗng chốc nở nụ cười.

“Sao anh lề mề vậy, em chờ lâu lắm rồi đấy.”

Cao Khôn tới gần, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, anh có thể ngửi thấy mùi rượu gay mũi tỏa ra từ người Lý Huỳnh Lam, so với lần gặp nhau ở ngoài Cố Nhân Phường còn nồng đậm hơn nhiều, mà quần áo cũng bị ẩm ướt, tóc mái tán loạn trên trán, cánh môi hồng nhuận nay lại tái nhợt.

Cao Khôn sờ mặt cậu, lạnh lẽo đến đâm tay, anh đau lòng nói: “Chúng ta về thôi.”

Lý Huỳnh Lam không động đậy, chỉ cười ha ha, ánh đèn nhàn nhạt trong phòng phản chiếu lên gương mặt ửng đỏ bởi men say.

“A Khôn, em phải diễn một tên tướng quân, hắn rất lợi hại… tài trí hơn người, văn võ song toàn… Hắn vì quốc gia mà bỏ vợ mình lẻ loi ở nhà… Mới thành thân được ba hôm đã xông ra chiến trường đánh giặc, rất lợi hại… Thắng trận rồi, về nhà thì… ha ha ha, vợ chết mất tiêu rồi… Anh nói xem hắn có nhọ không chứ, thế mà hắn vẫn đánh giặc tiếp… Đánh tới đánh lui… Chẳng ai biết ơn hắn, hoàng đế ngại hắn công cao lấn chủ… Muốn diệt trừ hắn, trong triều ngại hắn thâu tóm binh quyền… Muốn hại

chết hắn, dân chúng… dân chúng cũng chẳng ai nhớ hắn là ai… Ai biểu hắn đi lâu quá vậy làm chi, trong lòng dân hắn cứ như mấy người trong sử sách vậy, sinh ra chỉ để người khác lừa… Sau đó hắn hoàn toàn bị cô lập… Rồi cũng chết trong cô độc… ha ha ha ha, anh thấy hắn có ngu không… “

Lý Huỳnh Lam cười đến nỗi hô hấp khó khăn.

“Ngày nào em cũng diễn một tên đần độn như vậy, em rất mệt… em mệt mỏi lắm, vì em không phải thằng ngốc, em là tên toan tính, không chịu tí thua thiệt nào… Em chỉ trả giá cho việc có lợi cho mình thôi, em không phải thằng ngốc, em là một thằng bội bạc, máu lạnh tàn nhẫn, lương tâm chó gặm, ăn cháo đá bát… Với anh cũng vậy, với người khác cũng vậy… Em không phải thằng ngốc… Không phải….”

Lý Huỳnh Lam càng nói càng kích động, hưng phấn đến mức bàn tay đang đặt trên giường cũng đánh loạn, làm chiếc đệm mỏng manh bật lên tiếng vang bịch bịch bịch, nụ cười vẫn tươi rói trên môi song khóe mắt đã ngân ngấn nước, rồi đến khi Cao Khôn không nhịn được nữa ôm chặt lấy cậu.

Cao Khôn nghiến chặt khớp hàm, gân xanh trên trán hằn lên rõ rệt, thế nhưng lực trên tay cùng đôi môi lại dịu dàng khôn xiết, anh khẽ đặt lên vầng trán của Huỳnh Lam một nụ hôn, rồi xuôi theo một đường xuống chóp mũi đến môi, dẫu chỉ là cái hôn nhẹ lướt qua, vậy mà vẫn thành công làm cho cậu ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cậu thuận thế vùi vào lồng ngực anh, suy yếu nói: “Em muốn về nhà…”

Cao Khôn lại hôn hôn lên môi cậu, giọng anh tràn ngập yêu thương đáp: “Được.”

Anh xoay người để Lý Huỳnh Lam nằm lên lưng mình, cứ thế

cõng cậu ra khỏi gian phòng.

Ông chủ Mã đang đứng ở cửa hút thuốc, bên cạnh còn có Lưu Hỉ Nhạc, hai người thấy Cao Khôn như vậy không khỏi sửng sốt.

Không đợi Cao Khôn mở lời, ông chủ Mã nói: “Không sao đâu, đưa cậu ấy về đi, trước khi ngủ nhớ cho cậu ấy uống chút sữa, vậy sẽ dễ chịu hơn đấy.”

Cao Khôn gật đầu, không quên mang theo ô, cho dù bộ đồ trên người Lý Huỳnh Lam hầu như ướt gần hết, nhưng một tay anh vẫn nâng khủy chân cậu, tay còn lại thì cầm một chiếc ô đôi, cẩn thận bảo hộ người trong đó, cùng nhau bước vào làn mưa tầm tã.

Cũng không biết Lý Huỳnh Lam đã ngủ hay chưa, mà cậu chỉ lẳng lặng kề sát Cao Khôn, rõ là băng qua bao con phố hàng quán xôm tụ ồn ã, ấy mà cả thế giới rộng lớn này tưởng chừng như đã thu nhỏ lại chỉ còn hai người họ dưới tán ô.

『Hết chương 68』

Ô đôi Khôn ca cầm

Quyển 3 - Chương 69: Bên nhau – Kỳ 1

DTV-EBOOK

Vừa về đến nhà, Cao Khôn lập tức mở máy sưởi, cởi bộ đồ ẩm ướt trên người Lý Huỳnh Lam, suốt quá trình đó đối phương vẫn nhắm nghiền hai mắt, có vẻ như đã ngủ. Cao Khôn xả nước từ phòng tắm xong trở ra ôm Lý Huỳnh Lam vào, tới khi ngâm mình xuống bồn, cậu mới chập chờn mở mắt.

Chắc do cảm thấy lạnh, nên môi Lý Huỳnh Lam còn hơi tái nhợt, song nhờ có men say, mà trên gương mặt trắng nõn ửng lên sắc hồng nhàn nhạt, thoạt nhìn có phần diễm lệ lẫn mong manh khôn tả. Mi mắt cậu rũ xuống, chỉ lẳng lặng nhìn sóng nước khẽ lay động, ngay cả khi Cao Khôn xắn tay áo, đoạn đưa tay vào làn nước dò xét, vẫn chưa có bất cứ phản ứng nào.

Cao Khôn chần chừ một thoáng mới vớt khăn tay lên lau người cho Lý Huỳnh Lam, có điều động tác của anh chẳng mấy linh hoạt, cứ khẽ khàng như không dùng lực. Làn da trắng mịn như sứ được ngâm trong nước ấm kia, thoảng như chỉ cần một cái chạm nhẹ thôi là sẽ gây nên thương tích vậy. Cao Khôn sợ cậu bị cảm lạnh nên để nhiệt độ nước trong bồn hơi cao, vì vậy mới vào chưa bao lâu, mà hơi nước đã lượn lờ khắp phòng tắm, điều đó càng làm cho gương mặt Lý Huỳnh Lam giờ phút này thêm mơ màng, ấy nhưng đôi mắt lại sáng ngời dị thường.

Lông mi cậu khẽ rung động, cái nhìn đầu tiên là dừng trên tay Cao Khôn, nhìn bàn tay rắn chắc cầm một khăn tay màu xanh nhạt đang chà lau phần bả vai với trước ngực mình, rồi chầm chậm xê dịch xuống thắt lưng, tới phần bụng bỗng dưng im bặt, đổi sang bên kia người, tay chân trông thì nhanh nhẹn, nhưng mà nhanh nhẹn này phải tả bằng câu như thiêu như đốt thì đúng hơn.

Lý Huỳnh Lam không khỏi nâng mắt lên, nhìn về phía Cao Khôn.

Anh vẫn nhíu mày hết sức chuyên chú vào động tác trên tay, như thể hiện giờ đang làm một nhiệm vụ lớn lao không được mảy may tí sơ suất nào, hàm dưới kéo căng, mồ hôi trên trán chảy dọc theo ấn đường, mà anh, ngay cả một động tác thừa cũng chẳng có lòng dạ nào đi làm.

Nhất là khi cảm nhận được tầm mắt của Lý Huỳnh Lam, eo lưng Cao Khôn càng căng cứng, lại cố tình ngay giờ phút này, một bàn tay đột nhiên níu lên.

Trên tay Lý Huỳnh Lam còn dính nước, cứ vậy mà níu lấy vạt áo trước ngực Cao Khôn, từng giọt nước dần thấm ướt một mảng lớn áo sơ mi, chẳng mấy chốc đã có thể thấy đường cong cơ bắp ẩn giấu bên trong đó.

“Huỳnh Lam…” Cao Khôn khựng lại, kiên trì vỗ về, “Gần xong rồi.”

Lý Huỳnh Lam không thu tay, trái lại còn dán cả người về phía Cao Khôn.

“Lạnh…”

Cậu khẽ nỉ non, tay còn lại cũng vòng lên cổ Cao Khôn, cả thân trên đều treo lên người anh.

Cao Khôn sợ cậu ra khỏi bồn, bèn ôm lấy thắt lưng cậu, cảm giác khi tiếp cận làn da trắng nõn ẩm hơi nước ấm kia ngỡ như sẽ hấp thụ luôn cả tâm trí, vừa chạm vào liền tan chảy.

Mới được lau sơ qua sữa tắm, một mùi hương thơm ngát ngọt lịm từ người Lý Huỳnh Lam lan tỏa thẳng đến đầu mũi Cao Khôn, làm hầu kết anh cũng trườn trượt lên xuống.

Bị Cao Khôn ấn ngồi lại vào bồn, nhưng vòng tay của Lý Huỳnh Lam không mảy may buông lơi, cứ thế kéo luôn anh vào cùng.

Và rồi quần áo trên người Cao Khôn cũng ướt mất, Lý Huỳnh Lam thấy bộ dáng chật vật đó của anh còn bật cười vui vẻ, cười một chốc đôi lông mày lại nhíu chặt.

“A Khôn… A Khôn…” Hai tay cậu bưng lấy mặt Cao Khôn, gọi khẽ anh từng tiếng một, dư âm vang vọng, như lời thủ thỉ trong nghẹn ngào, làm cho người ta vừa nghe đã cảm thấy sao mà quá chua xót.

Lồng ngực Cao Khôn phập phồng, sau khi hít một hơi thật sâu, anh chậm rãi đưa tay cởi nút áo mình.

Bồn tắm rất nhỏ, Cao Khôn vừa ngồi xuống là hơn phân nửa lượng nước bên trong liền lũ lượt trào ra, cả Lý Huỳnh Lam cũng bị anh dồn sang một bên, chân gập lại trước ngực, chân kia thì khoác lên thắt lưng Cao Khôn, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười mơ màng, nhưng cái chân lại không chịu thành thật ôm lấy eo đối phương.

Chờ Cao Khôn cởi hết áo quần trên người, Lý Huỳnh Lam liền bổ nhào vào lòng anh, Cao Khôn tức thì ôm lấy cậu, trước khi cánh môi của Lý Huỳnh Lam muốn chạm đến môi mình, anh lại ngăn cản hành động này của đối phương.

Giữa khoảng cách quá gần như vậy, Cao Khôn nhìn thẳng vào mắt Lý Huỳnh Lam, tay nâng sau ót cậu, trong con ngươi sẫm màu, hệt như vòng xoáy sâu không thấy đáy, bỗng chớp nhoáng một tia tàn bạo, làm cho Lý Huỳnh Lam có lỗi giác một cây kim bén nhọn vừa xuyên thẳng vào tim, không khỏi giật nảy mình.

Nhưng không đợi Lý Huỳnh Lam trải qua nhiều xúc cảm, môi anh đã mạnh mẽ áp xuống, mới đầu nụ hôn này hết sức hung

hãn, cánh môi của Lý Huỳnh Lam cũng bị anh mút đến phát đau, chẳng qua ngay sau đó lại trở nên mềm nhẹ, phảng phất như từng dòng nước ấm chảy qua, len lỏi khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, vừa tê dại vừa nồng nàn, khiến cho người ta khó kiềm lòng mà thả mình đắm chìm vào.

Ngực và bụng của hai người dán sát vào nhau, trong phút giây trao nhau nụ hôn say đắm, tay cậu đụng đến một vết lõm nho nhỏ trước ngực Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam đã hơi tỉnh rượu, cậu thoáng cúi đầu nhìn miệng vết thương đang dần khép, song đường khâu đã để lại một vết sẹo xiêu vẹo chằng chịt, quả là xấu thật, nhưng bởi vì tồn tại trên người Cao Khôn, mà nó lại tạo nên một nét phong trần từng trải, vết sẹo như vậy trên người anh cũng lác đác mấy nơi, nom chúng không rõ lắm, hoặc có khi từng có rồi lại biến mất chẳng biết bao nhiêu.

Lý Huỳnh Lam vươn ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve, đầu ngón tay lạnh lẽo tựa như lông vũ vờn quanh, hơi thở Cao Khôn ngày càng nặng nề, anh lại ôm chặt cậu hơn chút nữa, nói bằng giọng khàn khàn: “Đã ổn rồi….”

Lý Huỳnh Lam hỏi: “Anh tự rút chỉ?”

Cao Khôn tạm dừng một chốc, song vẫn gật đầu: “Anh tự làm được….” Không cần tới bệnh viện, vừa phiền phức vừa phí tiền.

Lý Huỳnh Lam nheo mắt.

Dưới tầm mắt cực nóng của Cao Khôn, tay cậu chầm chậm trượt xuống, ngay khi đối phương nhận ra cậu muốn làm gì, nảy lên ý định ngăn cản, Lý Huỳnh Lam lại bất ngờ hé miệng cắn lấy ngón tay anh đang đưa tới.

Cậu không dùng lực, nhưng chính hàm răng trắng muốt đều tăm tắp khép hờ cùng cánh môi mềm mại ướt át kia lại khiến Cao Khôn không tài nào rút về được, chỉ đành tùy ý để bàn tay

đối phương đặt trước ngực mình thuận đường trượt xuống, lướt qua bụng dưới, lặng lẽ tiến vào trong nước.

Kế đến, cả người Cao Khôn đột ngột cứng đờ, cánh mũi phập phồng, gân xanh trên thái dương nảy lên thình thịch, trong con ngươi nhìn về phía Lý Huỳnh Lam chỉ còn là một màu đen u ám.

Trên mặt Lý Huỳnh Lam mang ý cười nhàn nhạt, động tác trên tay tận lực trấn định, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cậu, nên nơi khóe mắt cong cong vẫn khó tránh khỏi ửng sắc đỏ ngây ngô, trông vừa gợi cảm vừa quyến rũ.

Cậu thả lỏng miệng, song môi vẫn dính lấy ngón tay Cao Khôn, chậm rãi duỗi chân ngồi lên đùi anh.

“Tự làm giỏi thật… Chắc cái này anh cũng muốn tự làm nhỉ…”

Đôi mày Cao Khôn nhíu chặt, cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, dứt khoát giữ nguyên tư thế này nâng mông Lý Huỳnh Lam bế lên, sau đó trở tay rút khăn tắm trên tường bọc người lại, ra khỏi bồn tắm sãi bước nhanh vào phòng ngủ, ném lên giường.

Lý Huỳnh Lam bị thả người nện xuống một mớ đệm chăn mềm mại, nụ cười trái lại càng ngọt ngào gấp vạn phần, cậu dang hai tay ôm lấy Cao Khôn đang áp tới, ôm anh thật chặt, giống như ôm lấy tương lai của đời mình vậy…

…

Hôm sau, Cao Khôn thức dậy từ sớm, nhưng anh vẫn không dám động đậy, bức màn còn kéo kín che khuất cảnh xuân bên trong, đồng hồ đặt trên đầu giường báo hiệu sắp tới trưa rồi.

Người trên thân thi thoảng sẽ hơi ngọ nguậy, có lẽ ngủ không

được ngon, nên sắc mặt rất khó chịu, ấn đường chưa có lúc nào thả lỏng, rốt cuộc sau một cái cựa mình, Lý Huỳnh Lam mở mắt ra. Ánh mắt cậu có phần mơ màng, nhưng khi nhìn thấy Cao Khôn bên cạnh chẳng mấy chốc đã tỉnh hẳn.

Trên gương mặt kia hình như chớp nhoáng một tia mất tự nhiên, Lý Huỳnh Lam khẽ hừ một tiếng, muốn xuống khỏi người Cao Khôn, cơ mà vừa động một tí cả người đã đau nhức không sao chịu nổi.

Cao Khôn tức tốc hỗ trợ, đỡ thắt lưng cậu dịch sang một bên, lo lắng hỏi han: “Khó chịu ở đâu?”

“Anh nói xem?”

Lý Huỳnh Lam liếc đối phương một cái, thanh âm nói ra nghe mỏi mệt vô cùng, kế đến kéo chăn lên che hết cả người, chỉ lộ ra nửa phần gáy bên ngoài, từ góc độ của Cao Khôn có thể thấy vành tai cậu đỏ bừng như sắp nhỏ máu đến nơi.

Cao Khôn xấu hổ, nhưng lại thấy rất thỏa mãn. Anh nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, làm vệ sinh cá nhân xong làm điểm tâm sáng cho Lý Huỳnh Lam, có điều cậu hiển nhiên đã cạn kiệt sức lực, chưa bao lâu lại thiếp đi, Cao Khôn không dám đi đánh thức, cứ thế qua cả bữa cơm trưa, đồ ăn hết nguội lại nóng hết nóng lại nguội, mãi đến khi trời sắp nhá nhem tối, Lý Huỳnh Lam mới tỉnh lại.

Cao Khôn đã cầm sẵn đồ ngủ mới canh giữ bên giường hệt như hầu hạ thái thượng hoàng.

Lý Huỳnh Lam vốn không muốn để anh giúp, nhưng một mình mình thật sự không được, lúc xuống giường bắp chân còn bị chuột rút khó mà đứng vững nói chi là đi.

Dựa lên người Cao Khôn đánh răng một cách khó khăn, tới hồi

muốn rửa mặt mà tay không tài nào nhấc lên nổi, buộc lòng phải để anh lau cho mình, trong khi đó Lý Huỳnh Lam vẫn dùng ánh mắt lên án nhìn Cao Khôn chằm chằm, Cao Khôn bị nhìn tới độ động tác trên tay cũng cẩn thận hơn bao giờ hết.

Bỗng dưng Lý Huỳnh Lam hỏi: "Mọi hôm anh hay xem sách gì vậy?"

Bản chất giọng cậu đã không thô nặng, lúc thường toàn dựa vào khí chất người lạ chớ có gần để chống đỡ ra một chút khí thế, nhưng giờ phút này, nghe vào tai lại yếu ớt mà nao lòng, như gãi nhẹ vào lòng người, hoàn toàn đối lập với câu hỏi nghiêm túc kia của mình.

Cao Khôn không hiểu, anh không nắm được ý của Huỳnh Lam, song vẫn trả lời: "Sách gì cũng xem cả." Đống sách bán theo ký hồi trước anh mua đâu phải Lý Huỳnh Lam chưa từng thấy.

Lý Huỳnh Lam bật cười, xoay đầu nhìn vào gương, dung mạo của thanh niên trong đó vẫn y như cũ, thế nhưng trên gương mặt trắng như tuyết lại đượm vẻ uể oải, dưới mắt xuất hiện hai quầng thâm rõ mồn một, kế đến là làn da lộ ngoài lớp áo ngủ, từ cổ tay lên tới khủy tay chi chít dấu hôn, khỏi nói đến phần trong cổ áo.

"Nếu chưa biết còn tưởng anh suốt ngày nghiên cứu, đúng là thiên phú dị bẩm, cái gì cũng tinh thông ha…" Lời này cậu nói như khẽ lẩm bẩm, mơ hồ ẩn chứa một vẻ không cam lòng, muốn cho Cao Khôn nghe, rồi lại không muốn anh nghe, chính cậu còn thấy mình vừa kỳ quặc vừa mâu thuẫn.

Anh cũng đâu có nghe, còn truy hỏi thêm một câu, bị Lý Huỳnh Lam oán hận đẩy ra.

Cao Khôn nấu cháo cho cậu, nhưng Lý Huỳnh Lam không có khẩu vị, chỉ muốn nằm liệt một chỗ không làm gì hết, thế mà

Cao Khôn lại nhìn cậu bằng ánh mắt tha thiết trông cứ như một con cún to bự, Lý Huỳnh Lam không đỡ nổi anh như vậy, nên cũng miễn cưỡng nuốt hai muỗng, kế đến ngả vào lòng đối phương, tiếp tục khó chịu.

“Đừng có trưng bản mặt này với em…” Lý Huỳnh Lam giơ tay nhéo nhéo khuôn cằm cương nghị của Cao Khôn, sắm vai phú ông xấu xa trêu ghẹo con gái nhà lành “Cứ như em hiếp anh không bằng.”

Lông mày Cao Khôn nhíu chặt lại, cả người cứng đờ, nhưng ngay sau đó không khỏi yêu thương xoa sau eo cho Lý Huỳnh Lam, nói: “Xin lỗi… Lần sau sẽ không vậy nữa.” Anh tự trách mình lần đầu đã không biết chừng mực, việc này làm Cao Khôn áy náy không thôi.

Lý Huỳnh Lam hừ lạnh, dùng cái gáy cụng vào ngực người nào đó, bất đắc dĩ mắng: “Đồ ngốc.”

『Hết chương 69』

Quyển 3 - Chương 70: Bên nhau – Kỳ 2

DTV-EBOOK

Tối, lúc bà chủ nhà gọi điện đến, Lý Huỳnh Lam đang nằm chợp mắt trên giường, Cao Khôn trong bếp nghe tiếng chuông reo thì vội chạy vào, vừa thấy số hiển thị, nhìn sang Lý Huỳnh Lam không hề có ý muốn tiếp, anh thoáng do dự một lát rồi tiếp máy thay cậu.

Nói được vài câu đã cúp, đoạn quay qua lại thấy người nào đó đang nhìn mình với ánh mắt bình thản.

Cao Khôn nói: "Bà ấy bảo... Lần trước bị nhầm, nên phòng này chúng ta có thể tiếp tục ký hợp đồng."

Lý Huỳnh Lam chỉ ừ một tiếng rồi muốn khép mi mắt, chợt thấy Cao Khôn ngồi xổm xuống bên cạnh.

"Gì thế? Đồ ăn khét bây giờ." Lý Huỳnh Lam hừ khẽ nhắc nhở.

"Anh tắt bếp rồi," Cao Khôn không nhích chân, anh cẩn thận nắm lấy bàn tay bị buông rũ bên ngoài của Lý Huỳnh Lam, ngón tay lạnh ngắt, Cao Khôn dùng lòng bàn tay mình ủ ấm cho cậu, nghiêm túc hỏi, "Em... Em nghe được lời Hỉ Nhạc nói phải không?"

Lý Huỳnh Lam cũng không vòng vo: "Giọng anh ta to như cái loa phát thanh vậy mà."

Bởi vì nghe thấy, nên chỉ cần suy luận thêm một chút có thể đoán được ai là người đang gây khó dễ sau lưng họ, đó cũng là lý do vì sao Lý Huỳnh Lam lẽ ra còn vài ngày quay lại bất ngờ trở về, hơn nữa còn đến thẳng biệt thự nhà họ Lý.

Từ hôm qua đến giờ, Cao Khôn đều chưa hỏi câu nào, thế nhưng dựa theo các biểu hiện của Lý Huỳnh Lam, anh cũng loáng thoáng hiểu được rốt cuộc đối phương đã làm gì.

Lúc này thấy thần sắc anh trở nên nặng nề, khóe miệng Lý Huỳnh Lam khẽ nhếch lên, nói bằng giọng lạnh nhạt lẫn chút châm chọc.

“Anh chưa từng nghe câu này à, có một số người từ khi sinh ra đã định thuộc tuýp người tự tư tự lợi, chỉ chọn làm những gì mình được lợi nhiều nhất, bọn họ cân nhắc tất thảy lợi và hại, bỏ nhỏ lấy lớn, trông thì có vẻ hy sinh nhiều lắm, nhưng thật ra với bọn họ mà nói, đó đều là những thứ có cũng được mà không có cũng chả sao. Đến cả ăn xin ngoài đường dù có mong nhận được sự thương cảm của ai đi nữa, cũng chẳng phải ở bọn họ, bởi vì không cần.”

Giọng điệu cậu xa cách, nhưng bàn tay lại trở ngược nắm lại tay Cao Khôn, thậm chí càng nắm càng chặt.

“Kết quả đã chứng minh, lựa chọn của em là đáng giá, đúng không?”

Ánh mắt Cao Khôn càng sâu thẳm, anh nâng tay Lý Huỳnh Lam, đặt lên môi hôn một cái, lại khom người hôn trán cậu, đáp: “Đúng vậy…”

Lý Huỳnh Lam bấy giờ mới nở nụ cười.

“Em nằm một lát nữa đi… Cơm tối sắp làm xong rồi.” Cao Khôn đặt tay đối phương vào ổ chăn, xoay người bước ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam nhìn theo bóng lưng anh, một lần nữa nhắm mắt lại, tổ hợp của sự mỏi mệt và biếng nhác khiến khóe miệng tươi cười dần buông xuống, nhìn từ xa, lại phảng phất như một nét bi thương…

…

Có việc trở về đột xuất, đúng ra phải tranh thủ quay lại đoàn phim, nhưng dựa theo tình hình của Lý Huỳnh Lam hiện giờ thì tạm thời chưa đủ sức khỏe để quay, do vậy cậu xin phép Vạn Hà nghỉ vài ngày, cũng không biết phải chăng đối phương đã biết được tin tức liên quan đến sự biến đổi lớn về quan hệ giữa cậu với nhà họ Lý, mà chưa được mấy câu liền đáp ứng, còn dặn Lý Huỳnh Lam nhớ nghỉ ngơi cho tốt.

Mà đầu sỏ gây tội Cao Khôn hiển nhiên là tận tâm tận lực chăm sóc người chu đáo từng li từng tí, không cho mệt không cho động, linh hoạt đổi thực đơn, chăm chút từng bữa ăn cho Lý Huỳnh Lam, ngoại trừ toàn là cháo thì quả thật không soi ra lỗi nào, sắp bỏ xa phụ nữ ở cữ luôn không chừng.

Tuy ngoài mặt không vui, song vẫn thấy lạ lùng ở chỗ món nào cũng rất ngon, Lý Huỳnh Lam hơi bất ngờ vì chẳng biết từ khi nào mà tay nghề của Cao Khôn lại tiến bộ tột bậc thế này?

Liếc mắt nhìn chén cháo lươn tía tô trên bàn, Lý Huỳnh Lam lại mím môi nhìn sang Cao Khôn bên cạnh, hạt gạo được nấu ra mềm mịn trắng muốt, thêm mùi thịt lươn thơm lừng và hương tía tô đặc trưng, đâu thua kém gì các nhà hàng cao cấp.

“Anh giấu nghề có phải không?”

Đối mặt với lời khen của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn cười hơi ngượng ngùng: “Anh học từ đầu bếp trong quán, nhưng thời gian không nhiều nên chỉ học được vài phương thức, về sau sẽ thử cái khác.”

Lý Huỳnh Lam khuấy cháo trong chén, hiểu được ngụ ý của anh, cậu chỉ ừ một tiếng.

Cao Khôn quan sát sắc mặt cậu: “Em thấy… Không tốt sao?”

Đôi mắt Lý Huỳnh Lam chợt lóe, ngẩng đầu hỏi: “Anh thấy tốt chứ?”

Cao Khôn trầm ngâm mới gật đầu: “Rất tốt, mặt tiền quán nằm trong chợ đêm như Mã Ký tuy diện tích không lớn mấy nhưng buôn bán rất được, tiền công một tháng của phụ bếp cũng rất khả quan, với lại còn bao ăn ba bữa…”

Cao Khôn chậm rãi giải thích tình hình công việc hiện tại, Lý Huỳnh Lam nghiêm túc lắng nghe, nói cho đơn giản thì công việc này cũng coi như vừa làm vừa học, lại kiếm tiền rất nhanh, ít ra cuộc sống sẽ không quá trắc trở. Nếu làm tốt, không chừng sau này còn có thể gầy dựng cơ nghiệp cho mình, tự đứng ra làm chủ.

Chẳng qua nói xong rồi vẫn không thấy Lý Huỳnh Lam trả lời, tiếng của Cao Khôn nhỏ dần.

“Chỉ là mới đầu tiền kiếm không được nhiều lắm…” Cao Khôn nói ra điều khó khăn nhất với Lý Huỳnh Lam, so với khoản đối phương kiếm được hiện giờ thì kém xa.

Lý Huỳnh Lam giương mắt nhìn anh, đoạn chợt gắp thịt trong chén bỏ qua bên anh.

“Đây là anh muốn so đo với em?” Lý Huỳnh Lam như thể nhìn thấu trong lòng Cao Khôn đang nghĩ gì, “Cũng phải! Một thanh niên có chí chỉ dựa vào hai bàn tay trắng cần cù lao động với một thiếu gia chỉ biết dựa vào quan hệ với hậu phương uy quyền, quả là một đôi cừu địch không đội trời chung, một kết hợp tuyệt hảo, anh chọn đúng người rồi!”

Cao Khôn vừa nghe vậy hiển nhiên sốt ruột: “Không có, em không phải…”

“Sao em lại không phải?” Lý Huỳnh Lam từ tốn húp cháo, tư thái tao nhã, “Anh thử đi hỏi người bên ngoài xem, có bao nhiêu người biết em là ‘Lý Huỳnh Lam’ và có bao nhiêu người biết em là ‘Tiểu thiếu gia nhà họ Lý’ với ‘Cháu ngoại bảo bối của Trác Diệu’? Nếu theo cách tính của anh, vậy chắc tiền em kiếm được phải chia hết chín phần cho bọn họ nhỉ, ngẫm kỹ lại, em sống thật vô dụng…”

“Huỳnh Lam! Không phải!” Cao Khôn trầm giọng, “Đó đều là những thứ em nên được, nếu em không nỗ lực, mọi người cũng sẽ không xem trọng em như bây giờ…”

Lý Huỳnh Lam bỏ muỗng xuống, kinh ngạc nhìn người xưa nay vốn hiền lành, chẳng mấy khi bị kích động bộc lộ nét nghiêm khắc, kế đến cậu nở nụ cười.

“Không đâu, rõ là anh cũng hiểu đạo lý mà… Tuy rằng đến giờ em chỉ mới đi được nửa cuộc đời nhưng vì chữ tiền ấy mà chịu khổ đủ rồi, thứ đó trong mắt em chẳng là cái thá gì, cơ mà không có nó, chúng ta lại chẳng là cái thá gì,” Lý Huỳnh Lam hiếm khi lạnh giọng nhấn mạnh, “Thế nên đừng so thứ này với em, nếu có thể kiếm được nhiều tiền thì cứ coi như không phải lo miếng ăn giấc ngủ, còn nếu không thể…” Cậu gõ gõ cái chén trước mặt, “Ví dụ như cái này đi? Anh có tin dì Tạ từng theo một khóa đào tạo bên nước A không, tiền học phí đó cũng đủ ăn ở Mã Ký cả năm, nhưng thứ bà ấy làm được cũng chỉ hơn cám heo một chút.”

Nói đoạn, Lý Huỳnh Lam lại húp cháo tiếp.

Cao Khôn thấy dáng vẻ kia của đối phương, nhẹ giọng cam đoan: “Về sau… Anh sẽ làm cho em.”

“Đương nhiên,” Lý Huỳnh Lam không ngẩng đầu lên, “Anh muốn để em ăn lại mấy thứ đó? Cũng phải hỏi xem em có chịu

không đã."

Cao Khôn cười cười, gắp thịt lươn trong bát mình trả về cho Lý Huỳnh Lam.

Ngoài cửa sổ, gió Bắc thổi se sắt từng hồi, hơi ấm từ chén cháo tỏa khói nghi ngút khắp cả một căn phòng nhỏ…

…

Trước một ngày Lý Huỳnh Lam trở lại đoàn phim, cũng là ngày cuối cùng đắm chìm trong thế giới hai người, giữa trưa Cao Khôn với Lý Huỳnh Lam cùng nhau ra ngoài mua đồ ăn.

Mùa đông tiết trời se lạnh, Lý Huỳnh Lam xưa nay luôn ghét rườm rà lại bị Cao Khôn bọc hết lớp này đến lớp nọ chẳng khác gì chú gấu, nào là áo lông dày cộm, nào là mũ len rồi khăn quàng cổ, thế nhưng bao tay chỉ đeo một bên, còn tay bên kia đang được ủ ấm trong túi người nào đó, dẫu sao trên mặt có khẩu trang, ra cửa thì biết ai với ai, hiển nhiên hành động cũng đỡ phải kiêng dè hơn mùa hè.

Mới đầu, Lý Huỳnh Lam có kêu Cao Khôn lấy xe đi cho mau, nhưng anh thấy gió lớn quá, nên chỉ kéo người từ từ đi bộ tới siêu thị.

Hiện giờ hai người đã quen nếp sống chung hơn trước, lúc chọn rau củ quả còn có thể thảo luận giá cả với nhau một phen, chẳng qua vẫn có nhiều loại Lý Huỳnh Lam chưa biết, khi ấy Cao Khôn sẽ đứng ra lo liệu.

Mua sắm xong về tới nhà, Lý Huỳnh Lam vội vàng cởi hết thứ đồ bao trên người, quả thực lúc dạo trong siêu thị cậu đã thấy nóng không chịu nổi, nhưng nghĩ tới việc mình phải mặc áo cao cổ là vì có chút bí mật nhỏ không thích hợp phơi bày trước mặt người khác nên lại thôi.

Hai người đều là thanh niên trai tráng, lại đang trong độ tuổi sinh lực dồi dào, không lý nào hằng đêm còn như hai que đũa mỗi người chiếm một bên. Cho dù trong đó là một đầu gỗ đi nữa thì sau ngày ngày tưới nước trồi non cũng phải nảy mầm, nào còn trạng thái giả chết như xưa. Thế là đợi đến khi thân thể Lý Huỳnh Lam gần bình phục rồi, cứ vậy mà thuận theo tự nhiên tiến tới lần hai.

Tuy nhiên Cao Khôn vẫn khá kiêng dè, nhất là có lần đầu làm gương, thêm phần lo cho công tác sau đó của Lý Huỳnh Lam nên không dám buông thả, Lý Huỳnh Lam thấy thế là đủ biết cái ông ngốc này lại có ý kiềm chế, nếu không nhờ cậu bất chấp kiên trì quấn lấy anh một lúc, có khi giải quyết cho cậu xong, bản thân phải nhẫn nhịn một mình.

Rồi cứ như vậy, dù được bảo dưỡng mấy ngày nay nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn chịu ít thương tích, song vì muốn chứng minh mình khỏe mạnh khí phách, chút chuyện nhỏ này đâu làm khó được mình, thế là cậu kiên quyết theo Cao Khôn đi dạo một vòng lớn, kết quả về đến nhà tinh thần rõ ràng không được ổn, dưới sự nửa dỗ nửa ép của Cao Khôn bèn vào phòng đi ngủ.

Vừa tắt bếp, Cao Khôn còn đang sắn tay áo, lúc này lại nhận được cuộc gọi của Lưu Hỉ Nhạc, Cao Khôn vừa nghe vừa nhíu mày, chưa kịp nói gì, chuông cửa đã vang lên.

Cao Khôn nhìn lướt qua hướng phòng ngủ, cửa vẫn đóng chặt, vì vậy anh mới ra mở cửa, bên ngoài Diêu Chính Quý dẫn theo mấy tên đàn em đứng chờ sẵn.

Vừa thấy Cao Khôn, Diêu Chính Quý lại gần vỗ bồm bộp lên vai anh, sãi bước thẳng vào nhà.

“Ôi đệch! Cậu làm anh tìm mãi đấy!”

Không đợi Cao Khôn lên tiếng, Diêu Chính Quý quay lại thuận tay tát vào gáy A Thành.

“Thằng nhãi này ẩu thật, dám giấu anh mày chuyện chú bị thương, bị anh mạnh tay giáo huấn một trận rồi.”

“Anh Khôn… Em sai rồi, anh, anh đừng chấp em, lần trước chỉ tại em không suy xét chu đáo, hại anh bị thương, anh đừng trách em nha…” A Thành khẩn khoản xin Cao Khôn thứ lỗi.

Cao Khôn lắc đầu: “Không liên can tới cậu, do tôi bất cẩn thôi, với lại chỉ là vết thương nhỏ cũng sắp lành rồi.”

“Ừ thì coi như chú không tính toán với anh em, mà nếu chẳng phải người khác miệng rộng, chắc chuyện chú bị thương cũng không định nói anh biết đúng chứ! Anh loanh quanh nhiều nơi mà không tài nào tìm được chú, may mà có Hỉ Nhạc lanh mồm,” Nói đoạn Diêu Chính Quý nện Cao Khôn một quyền, thấy nét mặt anh bình thản, thể trạng cường tráng như xưa bấy giờ mới nhẹ lòng.

Cao Khôn để đám người Diêu Chính Quý ngồi ở sofa, liếc thấy bao lớn bao nhỏ trong tay A Thành với mấy người khác, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa đâu… Đấy là chút mồi nhắm thôi,” Diêu Chính Quý cũng không biết ngại, phất tay ra hiệu cho bọn A Thành mang đồ vào bếp, còn sợ Cao Khôn từ chối mới nói thêm: “Chỉ có cá thịt rồi rau này kia thôi ấy mà, chú đưa anh, anh cũng chả làm, chỉ có nước đem đi giục.”

Cao Khôn suy nghĩ một chút cũng nhận: “Giờ làm những món đó chắc không kịp nữa, ăn đỡ đồ nấu sẵn trước đi, cơm hẳn là đủ.”

“Quá tốt.” Cả đám người không ai chê đồng ý ngay tắp lự.

A Thành hệt như con lợn chết sãi lai trên sofa, Diêu Chính Quý lúc này mới chú ý tới nơi ở của Cao Khôn, chợt phát hiện mấy bàn chân to tướng của bọn họ in lên sàn nhà sạch bong nguyên một hàng dấu chân đen thùi, thấy áy náy không thôi, nhưng cái gì cần cởi bọn họ cũng cởi cả rồi, cả một phòng cứ chân trần thế này cũng thật là, chỉ bèn cười xòa.

Cao Khôn lại chẳng hề để tâm, rót cho họ mỗi người một tách trà rồi ngồi xuống tiếp chuyện.

Diêu Chính Quý đánh giá xung quanh: "Không ngờ chú lại thuê chỗ này nhỉ, cứ thấy nhỏ nhỏ sao ấy." Nhưng trông rất sáng sủa sạch sẽ, so với căn biệt thự lớn bên họ thì thoải mái hơn nhiều.

Cao Khôn đáp: "Hơi nhỏ nhưng khá tiện, như thế là đủ rồi."

"Anh nói chú nghe, dù gì cũng phải đối tốt với mình chút!" Diêu Chính Quý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mỗi lần gặp lại nhau toàn không nhịn được càm ràm mấy câu cũ rích, chẳng qua vừa thấy vẻ mặt của Cao Khôn là tức thì như quả bóng bị xì hơi tóp teo về hình thái ban đầu.

"Không thì khỏi ăn ở đây, anh em mình ra ngoài chơi đi, phía đông quảng trường có hai khách sạn mới mở, nhà anh mới đút cổ phần trong đấy, muốn thử tí không?"

"Anh Quý, là cái chỗ hoành tráng lần trước anh bảo muốn dẫn anh Khôn tới đó hả, trừ đồ ăn, cái gì cũng được lắm nha…" A Thành nói xong chìa ra ngón út bị đứt đoạn ngụ ý nhắc nhở Diêu Chính Quý.

"Đúng đúng, chỗ đó lợi hại, người trong đó cũng lợi hại nốt," Diêu Chính Quý bật cười ha hả, tới khoác vai Cao Khôn, "Mới đầu sợ chú chưa khỏe còn muốn để chú nghỉ ngơi vài hôm, giờ nom chú sinh long hoạt hổ thế này rồi anh em cũng yên tâm, lại

biết chú ngại bẩn nên anh thấy chỗ đó được đấy, chú cứ cô đơn gối chiếc vầy không sợ nhịn thành bệnh luôn hả?"

"Anh Khôn, con gái chỗ đó anh thích là cái chắc, bọn họ còn quảng cáo là trong ngoài như một đảm bảo thuần khiết." A Thành xen mồm, "Phải ha, còn có mấy bé trai nữa…"

Diêu Chính Quý nói tiếp: "Chưa kể chú đâu nhất thiết phải làm gì, thích thỏa mãn hay nhìn cho đã mắt cái nào chẳng được, có khi còn có thể khơi dậy hứng thú nữa, nếu chê trong đấy thì ra cửa biết đâu thấy vừa mắt ai trên đường mà ăn rơ với nhau lại càng tốt! Quan trọng là chú có muốn không thôi, chứ thế giới này lớn thế, sợ gì không tìm được cực phẩm xứng tầm, tới lúc yên bề gia thất còn khiến mấy anh em ai cũng hâm mộ không…"

Chữ "Chừng" chưa kịp thốt ra, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng CẠCH thật lớn, mọi người ngơ ngác, nhao nhao quay đầu lại, chỉ thấy cửa phòng ngủ bị giật mạnh ra và một cậu thiếu niên mặc đồ ngủ mỏng manh đang đứng ngay đó.

Tóc cậu thiếu niên hơi rối, trên mặt còn nguyên hai vết ngấn khi ngủ, ngược lại càng tôn lên gương mặt đẹp không tì vết, ngũ quan hoàn mỹ đến mức không có điểm gì để chê, đặc biệt là đôi mắt, vừa sắc sảo vừa ẩn chứa một vẻ thiếu kiên nhẫn vì bị đánh thức, cả băng xã hội đen cứ thế bị ánh mắt lạnh lùng ấy nhìn đến sững cả người.

『Hết chương 70』

Quyển 3 - Chương 71: Bên nhau – Kỳ 3

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam đứng đó thô lố mắt nhìn nhau giây lát với đám đàn ông trong phòng, sau một khắc im lặng quỷ dị, toan nhấc chân bước ra, nhưng chưa gì đã bị Cao Khôn bật dậy khỏi sofa tới ngăn cản, nửa kéo nửa dìu ủn lại vào.

Người bên ngoài nghe ngóng được dăm câu "Mặc thêm áo vào, đừng để bị cảm, dép đâu...", cửa đã đóng sập lại. Dù rằng âm thanh của anh rất nhẹ, song chỉ bằng giọng nói dịu dàng ấy, cũng đủ khiến mấy người đang ngồi hồn vía lên mây, mãi chẳng chịu về. Đến khi cửa mở lần nữa mà đám người vẫn ngay đơ ra đấy, đăm đăm nhìn hướng nọ, nửa điếu thuốc trên tay Diêu Chính Quý quên hút luôn cả.

Cứ tưởng Cao Khôn đi tí rồi về nên bọn Diêu Chính Quý còn tính trêu anh một trận ra trò, gạ hỏi xem anh đào được đâu ra cô vợ bé nọ mà dắt về nuôi thế, dè đâu người ra lại là người ban nãy, mấy lời ba hoa đó của Diêu Chính Quý khi vừa nhác thấy Lý Huỳnh Lam liền nuốt ực hết vào, suýt nữa chết vì nghẹn.

Cậu đã thay đồ ở nhà, tuy máy sưởi mở rồi nhưng vẫn mặc một chiếc áo len khá dày với họa tiết kẻ ngang đỏ đen, phối cùng sơ mi trắng bên trong, càng tôn lên nước da trắng sáng, ửng hồng nhàn nhạt. Khoảnh khắc đứng trước mặt nhóm giang hồ bặm trợn, hệt như hai thái cực vậy.

Nhận ra mấy ánh nhìn đang lom lom về phía mình, Lý Huỳnh Lam điềm nhiên quét mắt nhìn lại, rồi dưới vẻ tò mò lộ liễu ấy, cậu chậm rãi bước qua, đến đúng chỗ Cao Khôn vừa rồi ngồi xuống.

Thoáng chốc Cao Khôn rời phòng, liền bắt gặp cảnh tượng cả

phòng im phăng phắc. Khi nãy anh có giải thích với Lý Huỳnh Lam về mục đích Diêu Chính Quý tới đây, ngặt nỗi đám người này xưa nay ầm ĩ quen rồi, mới bất cẩn đánh thức cậu. Anh cũng định bụng sẵn trường hợp nếu Lý Huỳnh Lam thấy phiền thì sẽ mời bọn họ ra ngoài ăn ngay, để Lý Huỳnh Lam được yên tĩnh nghỉ ngơi, mà đâu ngờ rằng đối phương lại nhân lúc anh gấp chăn, thẳng bước ra ngoài.

“Là bằng hữu của anh à? Không giới thiệu một chút sao?” Lý Huỳnh Lam thấy Cao Khôn thì lên tiếng trước, ngữ điệu bình thản, không nghe ra vui giận.

Cao Khôn thoáng ngây ngẩn, vội vàng đến cạnh Lý Huỳnh Lam: “Đây… là Diêu Chính Quý, một người anh em của anh, những người này cũng là anh em…” Anh không giới thiệu rõ lắm, vì thứ nhất là khó nói, thứ hai là anh biết thân phận của họ Lý Huỳnh Lam chẳng xa lạ gì.

“Người này…” Anh ngoảnh lại nhìn mấy cặp mắt hóng hớt, nói với Diêu Chính Quý: “Lý Huỳnh Lam, em ấy là…”

Trong lúc Cao Khôn đắn đo nói sao cho phải, Lý Huỳnh Lam thay anh trả lời: “Người sống chung,” Ngẫm chút lại bổ sung, “Chính là kiểu tình cờ đi đường thấy vừa mắt, lại ăn rơ với nhau nên về góp gạo thổi cơm chung đấy ạ.”

Câu nói này như thể đáp lại mấy lời gạ gẫm mà vừa nãy Diêu Chính Quý nhiệt liệt lôi kéo, bấy giờ gương mặt dữ tợn của Quý đại ca bỗng lộ chút xấu hổ nghìn năm có một.

“Haha… Hóa, hóa ra là em trai à…” Từ “Em gái” trước ánh mắt lóe lên của Lý Huỳnh Lam thức thời tắc trong họng, mà nghĩ hoài chẳng biết đáp sao bây giờ, rồi mới thấy sao tự hành mình quá, thế là bèn lái sang Cao Khôn.

“Chú thiệt tình… chẳng chịu nói sớm gì hết, để mấy anh em

đường đột thế kia…”

Nói thật, những chuyện gì thầm kín của xã hội Diêu Chính Quý đã tỏ từ lâu cả, là nam hay nữ đâu quan trọng gì, chẳng phải trong tù còn loạn hơn thế ư, chỉ có điều, từ chuẩn đó trở xuống bọn họ còn tiếp thu được, chứ thình lình vụt cao ngất thế này bọn họ không ngạc nhiên mới là lạ, đành rằng bản thân Cao Khôn có điều kiện tốt, song cỡ nào cũng không ngờ tới. Đúng là… Nếu chẳng phải hôm nay Diêu Chính Quý gã không dính một giọt rượu, chắc gã cũng tưởng mình say đến mộng mị đầu óc. May nhờ có thâm niên trải đời, vòng xã giao rộng khắp, nên trên mặt gã vẫn giữ được vẻ bình ổn không đến nỗi nào.

“Cậu Lý, khi nãy làm phiền cậu nghỉ ngơi, tụi tôi thật sơ ý quá, lần sau nhất định sẽ chú ý, nhất định sẽ chú ý…” Thực ra, vừa rồi lúc người mặc áo ngủ này xuất hiện, đã khiến mọi người hiểu lầm rằng đối phương chỉ cỡ thiếu niên non nớt là cùng. Kết quả, đến khi ngồi gần, nom người ấy vẫn trẻ tuổi như thế, song với vóc dáng dong dỏng cao, đường nét thanh thoát, phong thái lãnh tĩnh mà chững trạc, rõ rành rành là một cậu trai trưởng thành.

Lý Huỳnh Lam lắc đầu, mỉm cười: “Anh Quý, tôi gọi anh như vậy anh cũng đừng khách sáo làm gì, cứ gọi tôi Huỳnh Lam là được. Kỳ thực không sao cả, vốn dĩ tôi thức từ sớm rồi, nghe các anh nói chuyện còn thấy rất thú vị, nhờ vậy mà biết được không ít thứ.”

Cao Khôn cầm một tách khác rót trà cho Lý Huỳnh Lam, cậu đưa tay nhận, thế nhưng anh còn rút thêm tấm lót dưới bàn và thử nhiệt độ trà vài lần, mới trao qua tay cậu.

Diêu Chính Quý thoáng thấy hành động kia của Cao Khôn, chợt nghe Lý Huỳnh Lam nói lời này thì không khỏi ngẩn ra, nhếch khóe môi cứng nhắc: “… Tụi tôi chỉ giỡn chơi thôi, giỡn chơi thôi…”

A Thành kế bên cũng lên tiếng phụ họa: “Chị dâu, anh Khôn chưa tới mấy chỗ đấy bao giờ đâu, tụi em gọi hoài mà ảnh chẳng chịu đi lần nào cả… Với lại đám người chỗ đó đâu có…” Hình như hắn muốn nói, đâu có so được với chị dâu, nhưng Diêu Chính Quý đã nện cho một phát nuốt luôn về.

Chính vì không thể so nên dẫu nói gì đi nữa cũng như một sự sỉ nhục.

A Thành thiệt muốn tự vả vài cái thì thấy Lý Huỳnh Lam đang nhìn thẳng vào mình, hắn bao năm lăn lộn với Diêu Chính Quý nên cũng tôi luyện được một da mặt dày như tường thành, vậy mà giờ bị ánh mắt ấy nhìn cho bừng cả mặt, sau hồi lâu chẳng thốt nổi thành lời.

Mãi khi Lý Huỳnh hỏi: “Anh gọi tôi là gì?”

A Thành sững ra.

Lý Huỳnh Lam hừ một tiếng, âm điệu nhẹ nhàng, chẳng hề có khí phách. Tim A Thành hẫng mất một nhịp, thoáng nhìn Cao Khôn nãy giờ chỉ giữ im lặng bên cạnh người nọ, mau mắn sửa lời.

“Anh, Anh Lam…”

“Nghe già vậy sao.” Lý Huỳnh Lam nhíu mày than phiền, những người này hẳn phải lớn hơn cậu mà, chẳng qua nhất thời chưa nghĩ ra xưng hô nào phù hợp.

May mà có Diêu Chính Quý nhanh nhạy, bảo: “Phải gọi Lam thiếu.”

Lý Huỳnh Lam nhướng mày, nhưng vì có Cao Khôn bên cạnh gật đầu nên liền không nói gì nữa.

Cậu tỉnh rồi thì mọi người cùng ăn cơm thôi.

Rượu là do Diêu Chính Quý mang đến, song nguyên bàn đồ ăn phong phú này vẫn khiến người ta ngạc nhiên quá đỗi.

“Quào… Tay nghề anh Khôn tuyệt quá đi mất…” Mấy tên đàn em khen lấy khen để.

Cao Khôn cười bảo: “Làm đại thôi, ăn đỡ đi.”

Mặc đám đàn em hai bên ríu rít tâng bốc, Diêu Chính Quý chỉ tập trung theo dõi mỗi động tác của Cao Khôn, thấy anh lấy chén nhỏ xới cơm rồi múc canh đặt trước mặt Lý Huỳnh Lam, gắp thêm chút thịt, còn lóc xương sạch sẽ mới bỏ vào chén cho cậu, lộ rõ sự săn sóc tỉ mẩn từng tí một, chẳng bởi có họ ở đây mà mảy may kiêng dè, không những thế, Lý Huỳnh Lam cũng rất tự nhiên, như thể đó đã là thói quen khi họ ở chung, là lẽ đương nhiên được tích lũy qua bao năm tháng.

“Không biết Huỳnh Lam làm nghề gì nhỉ?” Diêu Chính Quý nhấp một ngụm hỏi.

Lý Huỳnh Lam định mở miệng thì ai đó đã cất giọng nghi vấn: “Hình như tôi từng thấy Lam thiếu trên tivi rồi thì phải…”

“Tôi cũng vậy…”

“Hình như là quảng cáo…”

Bấy giờ vang lên từng đợt nghị luận xôn xao, Lý Huỳnh Lam thản nhiên gật đầu: “Có lên vài lần, kiếm chút đỉnh tiền.”

“Thế chẳng phải ‘sao’ ư…” A Thành sửng sốt, quay qua nhìn Cao Khôn, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Cao Khôn mở lời: “Huỳnh Lam rất kín tiếng.” Ý để họ đừng ngạc nhiên và lắm miệng.

Mọi người hiểu ngay, gật đầu.

Diêu Chính Quý tò mò: “Vậy hai người…”

“Quen biết từ nhỏ.” Lý Huỳnh Lam thẳng thắn, nói đoạn chợt cầm lên chiếc ly bên cạnh, rót rượu đến nửa, nâng ly với Diêu Chính Quý, “Anh Quý, tôi tự thay mặt cảm ơn anh đã quan tâm Cao Khôn mấy năm qua, anh ấy ra ngoài vẫn không bỏ mặc, kiếm được chút tiền cũng chẳng dễ gì, may mà nhờ có anh không ngại dạy bảo.”

Dứt lời, hào sảng ngửa đầu làm một hơi cạn sạch, Cao Khôn giữa chừng muốn ngăn cản nhưng lại bị Lý Huỳnh Lam giữ chặt tay áp lên đùi, anh không bỏ ra, đành bất lực nhìn chiếc ly dần thấy đáy.

Mà Diêu Chính Quý bên kia, nghe lời này thì dở khóc dở cười chẳng biết làm sao, gã cho Cao Khôn một ánh mắt ngụ ý “Vị này nhà chú chẳng phải dạng vừa đâu”. Đành rằng câu nọ như một lời cảm tạ, cách nói cũng thành tâm tôn trọng, chẳng qua, nửa câu đầu nghe thì ấm lòng lắm, nhưng vế sau đã vô tình xiên cho một nhát, đau lòng quá thể mà nào nổi giận được. Bởi lẽ giận thì khác nào tự in lên mặt bốn chữ ‘lòng dạ hẹp hòi’. Và hơn nữa, cậu nhỏ này nói đâu có sai.

Diêu Chính Quý hết cách bèn cười gượng gạo.

Tửu lượng của Lý Huỳnh Lam không tốt, cả một ly ở Cố Nhân Phường lần đó còn khó trụ nổi, huống chi hiện giờ uống rượu mạnh này của Diêu Chính Quý, nên không bao lâu sau đầu óc cậu đã có chút lâng lâng. Thế nhưng, cậu không có ý định xuống bàn. Phải chăng do tâm trạng hôm nay không tệ, nên mặc cho choáng váng và chẳng thể chen vào câu nào, cậu vẫn ngồi đây

nghe những người này mồm năm miệng mười, thậm chí Lý Huỳnh Lam còn thấy rất thú vị là đằng khác.

Về phần Diêu Chính Quý, thời gian đầu tiếp xúc với Lý Huỳnh Lam, gã đã cho rằng người này không phải mẫu người đại trà, vơ đại được cả nắm. Tuy rằng, đa phần do nể nang Cao Khôn ở đây, nên lời nói cử chỉ mọi người đều dè dặt cẩn thận. Song thật ra, lưu manh thời buổi này đâu phải ai cũng lụi bại sống chui rúc trong mấy khu nhà ổ chuột u tối, cái quan trọng là chỉ cần có tiền thì nơi sa hoa trụy lạc nào mà chưa đến được, bởi thế đây không phải lần đầu họ gặp 'sao'. Mà bên cạnh đó, việc một số người có chút tiếng tăm lập tức treo biển hành nghề đã chẳng còn xa lạ gì nữa, Diêu Chính Quý quá rành vụ này vì mấy ông chủ lớn gã quen biết từng bao không ít người như thế. Ấy nhưng, Lý Huỳnh Lam với những kẻ bán mặt bán phấn nọ không hề giống nhau, khí chất và diện mạo ấy không phải kiểu mặc đẹp mà ra, cũng không phải kiểu người đẹp vì lụa như người ta thường nói. Mặt khác, khi ai đó nói chuyện với cậu, âm điệu của họ sẽ bất giác nhỏ đi ba phần, chỉ mong sao giấu nhẹm ngay tính chất lỗ mãng trên người mình, cả thuốc cũng nghỉ hút.

Tuy nhiên, sau một hồi dùng cơm, mọi người cũng vơi bớt cảm giác mất tự nhiên. Dẫu cho bề ngoài Lý Huỳnh Lam vẫn có khoảng cách với người lạ nhưng cậu không hề tỏ ra phách lối tự kiêu, không chê bọn họ thô lỗ, cũng chẳng khinh nhờn họ không có trình độ học vấn, trái lại còn có hứng thú nghe họ khoác lác khí thế, thỉnh thoảng sẽ hỏi ít vấn đề dễ hiểu, khơi cho họ thêm đề tài để chém gió. Nhưng thật kỳ lạ là cuộc trò chuyện hôm nay vẫn có một sự hòa hợp khôn tả, cộng thêm tác dụng của rượu, không khí hứng khởi hẳn lên.

Lúc này Diêu Chính Quý đứng dậy, ra hiệu Cao Khôn biết mình muốn làm một điếu, Cao Khôn quét mắt nhìn mặt bàn một vòng, lại nhìn A Thành đang nằm đằng kia kể chuyện cho Lý Huỳnh Lam, gật đầu theo ra ngoài.

Anh không hút thuốc mà chỉ dẫn đường cho Diêu Chính Quý.

Diêu Chính Quý rít một hơi, khẽ phà ra khói trắng, hỏi Cao Khôn: “Quen biết từ nhỏ thật à?”

Cao Khôn gật đầu.

“Cậu ấy biết chuyện của chú chưa?”

Cao Khôn tựa vào lan can, nhìn mảng sân tối đen dưới lầu: “Đa phần đều biết.”

Diêu Chính Quý hiểu ý, những nghi vấn trong lòng dần được sáng tỏ, gật gật đầu: “Chẳng dễ gì, chẳng dễ gì…” Gã không ngừng cảm thán, nghĩ đoạn chợt nện Cao Khôn một quyền, “Mẹ kiếp, chú cũng biết giấu thật đấy, hại anh đây mất mẹ nó cả đống tâm tư, té ra là diếm bảo bối cho mình từ đời nào rồi. Shh, mà cũng phải thôi, đúng là nên giấu đi…” Nếu đổi là ai đi nữa cũng không nỡ lấy ra cho kẻ khác nhìn.

Cao Khôn không giải thích gì thêm về quan hệ rối rắm của họ với đối phương: “Em chỉ muốn sống an ổn thôi.”

“Chỗ anh Mã hiện giờ vẫn tốt chứ? Anh nghe Hỉ Nhạc bảo chú tính đi học đầu bếp?”

Cao Khôn cũng lười đi trách Hỉ Nhạc lắm lời, thoải mái gật đầu: “Nhưng còn sớm, để xem tình hình đã…”

“Sớm gì mà sớm, cứ làm đi, tới lúc đó anh hỗ trợ cho. Không muốn làm tà đạo mà mở quán làm ăn nghiêm chỉnh, với bản lĩnh của chú có khó gì đâu mà.”

Cao Khôn cười cười.

Diêu Chính Quý thấy nét cười ấy lại nghĩ đến những thay đổi tối nay của Cao Khôn. Dù thường ngày nom anh trầm mặc ít lời là vậy, nhưng dáng vẻ khi ở trước mặt Lý Huỳnh Lam lại cách biệt một trời, Diêu Chính Quý lần nữa thầm cảm thán trong lòng.

“Chú đúng là tìm được một cực phẩm rồi đấy, phải nói sao nhỉ, hâm mộ chết đi được…”

Hút xong điếu thuốc, hai người về phòng, đúng lúc nghe được mấy lời phát ngôn bừa bãi của A Thành.

A Thành đang nói đến đoạn lần trước họ đi đòi nợ gặp phải gã âm hiểm xảo trá, kết quả là bị Cao Khôn dần cho tơi tả, A Thành mắng: “Bản lĩnh chỉ tới đấy mà bày đặt cương trước mặt bọn tôi, nếu so về độ tàn khốc của mấy năm trong đó, hắn chẳng là cái đếch gì.”

Lý Huỳnh Lam lấy làm lạ hỏi A Thành: “Trong đó tàn khốc hơn nhiều?”

Lời này chọc đúng điểm nóng của A Thành: “Lam thiếu, cậu chưa biết cái gì gọi là ngục tù đâu, đó chính là cái nơi tập trung tất cả cặn bã của xã hội, đủ mọi thể loại bị người đời ruồng rẫy, rồi dồn hết vào trỏng, thì sao không náo nhiệt cho được.”

A Thành nói bằng giọng pha trò, đám đàn em bị hắn chọc cười ồn ã một trận, như thể nội dung câu chuyện chẳng có gì ghê gớm, cũng không phát giác đang tự chửi mình, mà trái lại còn ra chiều hứng khởi lắm.

“Trong đó đúng như kiểu ‘Mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều mạng’ vậy, muốn đối phó được với chúng, cậu phải ác liệt hơn, còn cậu mà ngoảnh mặt làm ngơ ấy hả, vô dụng thôi, chúng cho cậu là hạng cùi bắp nhu nhược liền, bởi cậu phải thẳng tay ở điểm đó thì chúng mới không dám ức hiếp cậu nữa, đấy mới là chân lý! Tôi như thế, anh Khôn với họ cũng như thế!

Mới đầu lã gã lão Ngũ hai ngón, bị anh Khôn xóa sổ đặng sau này sống dễ chịu hơn đấy thôi. Anh Quý cũng từng bảo, anh Khôn không phải người thường, thuở mới vào trỏng ảnh chẳng thèm theo ai cả, nom ảnh trẻ vậy chứ mà đã có bản lĩnh khó địch nổi rồi, như gã đui họ Chu ở khu A chẳng hạn, chuyên buôn ba cái thứ quái gở thích làm trò gây hấn, mấy thằng a dua theo không ít, rồi chẳng phải cũng bị anh Khôn tự tay giải quyết, ta nói trận đó, một đấm của ảnh, con mắt gã muốn phọt ra ngoài ——"

"—— A Thành!"

Một tiếng quát khẽ khiến A Thành tức tốc ngậm miệng, quay lại thì thấy Cao Khôn và Diêu Chính Quý đang đứng ngay cửa.

Cao Khôn khẽ cau mày, thâm trầm liếc nhìn A Thành làm hắn chẳng dám hó hé chi nữa, tầm mắt liền rơi xuống Lý Huỳnh Lam bên cạnh.

『Hết chương 71』

Quyển 3 - Chương 72: Bên nhau – Kỳ 4

DTV-EBOOK

Khi nãy trước khi đi, Cao Khôn đã đổi cho Lý Huỳnh Lam một cốc nước ấm. Thế mà hiện giờ, trong đó lại trở thành sắc thẫm của rượu vang. Lý Huỳnh Lam nhấp môi từng ngụm, hàng mi hơi rũ xuống, nhìn không ra cảm xúc.

Cao Khôn vội vàng đi tới, hiếm khi quả quyết đoạt lấy, Lý Huỳnh Lam không đối chọi cùng mà buông lỏng cho anh mang đi, trái lại còn mỉm cười với anh. Song chỉ là, ý cười này chẳng đọng lại gì trong ánh mắt.

Diêu Chính Quý thấy tình hình không ổn, qua tát vào ót A Thành, giục đám người: "Thôi thôi, ầm ĩ mấy tiếng đồng hồ rồi, mau về làm việc đi."

Mệnh lệnh vừa ra, đám đàn em lập tức đứng dậy, lần lượt chào Cao Khôn rồi theo Diêu Chính Quý rời khỏi, vù vù tới như cơn bão tố cuốn sạch một bàn đồ ăn và để lại một mớ chén bát bừa bộn.

Lý Huỳnh Lam không nhìn những thứ linh tinh trên bàn, đẩy cái chén trước mặt sang đứng dậy, tuy nhiên bước chân có phần chệnh choạng may nhờ có Cao Khôn tức thời đỡ lấy.

Cậu còn vui vẻ nhìn anh cười: "Những người bạn này của anh thú vị thật… rất náo nhiệt, một nơi tẻ nhạt thế này… họ cũng có thể khuấy đảo không khí như vậy, vui lắm… haha… vui lắm."

Cao Khôn nửa ôm nửa dìu Lý Huỳnh Lam vào phòng, cậu tựa vào người anh, lên giường rồi mà bàn tay vẫn níu chặt, Cao Khôn buộc phải khom theo xuống, kéo chăn đắp cho cậu.

Lý Huỳnh Lam chỉ chuyên chú nhìn anh. Bỗng nhiên, đưa tay vuốt phần nếp nhăn nổi lên giữa mi tâm người nọ.

“Anh thật là, sao lại cau có rồi… Không thích bạn anh đến chơi sao?” Lý Huỳnh Lam lấy làm khó hiểu.

“Họ uống say, em cũng uống say.”

“Em say rồi.” Lý Huỳnh Lam vậy mà thẳng thắn thừa nhận, “Em say mới dễ dàng nói thật… Em biết. Bọn họ cũng vậy. Mà biểu tình này của anh… là sợ người khác nói ra sự thật ư? Hửm? Căng thẳng thế này, phải chăng đã làm gì nên chột dạ…”

Ngón tay lạnh lẽo của Lý Huỳnh Lam trên mặt Cao Khôn tinh quái vờn quanh, lướt qua chiếc mũi cao thẳng rồi dọc xuống môi. Chỉ khi đối phương thiếu chút nữa chọc vào khóe mắt, Cao Khôn mới tránh đi đôi chút, qua giây sau liền yên tĩnh để cậu mặc sức giày vò.

Chỉ là, miệng thì vẫn kháng nghị: “Anh không có…”

Ngay sau đó, liền cảm giác ngón tay Lý Huỳnh Lam lướt thẳng một đường xuống cổ. Khác với Lý Huỳnh Lam bận áo len dày, Cao Khôn trời sinh đã có thể chất sợ nóng, dường như hiếm khi nào ở nhà mà thấy anh mặc áo khoác. Chưa kể đến việc hiện giờ còn có điều hòa, nên từ sáng đến tối muộn trên người anh cũng chỉ độc nhất một chiếc áo thun hoặc sơmi là cùng. Thế là chỉ với một động tác nhẹ, ngón tay nọ đã thuận lợi luồn vào trong vạt áo.

Người Cao Khôn căng cứng, điểm chạm đến đầu tiên là vết thương vừa khép miệng trên cơ ngực, Lý Huỳnh Lam đang đối diện với anh thoáng nheo mắt: “Ở đây em biết… vẫn chưa quá một tháng, vậy còn ở đây?” Tay cậu trượt xuống xương sườn, nơi này vẫn in hằn vết sẹo năm xưa, đoạn chuyển qua thắt lưng rắn chắc, lại một vết lõm tuy không rõ lắm nhưng dài gần tám

centimét, “Ở đây thì sao? Còn ở đây… Và ở đây…”

Lý Huỳnh Lam vừa lần lượt hỏi hết những vết tích trên người anh khiến tim mình như bị kim châm nhức nhối, vừa thuận đường luồn vào thắt lưng, rốt cuộc bị Cao Khôn cách lớp vải bắt lấy.

Anh vẫn nhìn Lý Huỳnh Lam bằng ánh mắt bình tĩnh, không nói lời nào.

Những vết tích này hiển nhiên đều lưu lại từ trại giam. Trên xương sườn là bị xẻng sắt chém qua, miệng thương không rộng nhưng sâu hoắm. Chưa một ai biết rằng, Cao Khôn đã từng mang theo nó hạ gục bảy gã phạm nhân vào ca lao động chiều hôm đó. Để mãi đến khi trở về phòng, anh mới dùng tạm dải áo của mình băng bó tạm bợ.

Còn dưới sườn là bị thủy tinh găm xuyên, bên cạnh đó còn bảy tám vết thương nhỏ. Như A Thành nói, do gã chột họ Chu đã ra tay đánh lén. Khi ấy, vùng lưng áo phía sau anh thấm đẫm màu máu, nhưng cố tình hôm nọ lại là ngày cấp trên có đến kiểm tra, nếu muốn đi chữa trị mà không dùng từ cẩn thận có khi còn bị báo cáo là gây hấn dẫn đến ẩu đả, sẽ khó tránh khỏi chịu một trận giáo huấn nặng nề. Dù rằng Diêu Chính Quý khá có tiếng trong đây, song không có nghĩa muốn gì được nấy, gặp tình thế khó vẫn phải lấy nhẫn làm đầu. Thế nhưng để sinh tồn ở chốn khắc nghiệt này, sau một thời gian Cao Khôn đã sớm luyện được một bản năng chống trọi phi thường. Trải qua một đêm, máu nhuộm đỏ cả khăn trải giường, nhưng ngoài trừ vị tanh thoang thoảng trong không khí thì từ thần sắc của anh không hề tìm ra được dấu hiệu nào bất thường. Vết thương nọ cứ thế bị trì hoãn đến hai hôm sau mới được xử lý. Diêu Chính Quý không khỏi nhìn Cao Khôn bằng ánh mắt không tài nào tin nổi. Về phần gã chột họ Chu, đương nhiên khó còn đường thoát. Chuyện là Cao Khôn đã trực tiếp giúp hắn kết thúc kiếp sống lao ngục trước thời hạn.

Mọi sự kiện diễn ra trong sáu năm ròng có thể tóm gọn vỏn vẹn bằng vài câu tường thuật, Cao Khôn tùy ý nói một câu cũng hơn hẳn A Thành thao thao bất tuyệt về phần đặc sắc. Cậu ta dẫu sao cũng chỉ là người đến sau, sự tình biết được phần lớn đều nhờ từ thiên hạ đồn đại. Tuy nhiên Cao Khôn sẽ không nói với Lý Huỳnh Lam những điều này, dù chỉ một câu cũng sẽ không, bởi vì anh luôn nhận định rằng cậu không cần phải biết.

Vậy nên Cao Khôn chỉ trả lời: "Nơi đó khó tránh khỏi vài việc tranh chấp nhỏ, xung đột lớn sẽ động tay một chút, nhưng có quản giáo bên trong nên không khoa trương như vậy."

Lý Huỳnh Lam không nói gì, chỉ yên lặng nhìn anh, ánh mắt rõ ràng đã nhuốm men say song tia sáng trong đó lại tinh tường đến lạ, phảng phất như có năng lực xuyên thấu ma trận phức tạp vừa hư ảo trong tâm người nọ, phá giải từng tầng một. Nhưng đến khi sắp chạm được đến tầng sâu thẳm nhất, Lý Huỳnh Lam lại thoáng hoảng hốt, chậm rãi nhắm mắt lại, tay cũng thoát lực từ vạt áo của Cao Khôn buông thõng xuống.

"À…" Lý Huỳnh Lam cười khẽ một tiếng, "Ở trong đó khổ như vậy, ra ngoài rồi phải hưởng thụ mới là cuộc sống chứ, anh Quý nói đúng, Hoàn phì Yến gầy*, đủ loại rau cỏ, dạng gì cũng có, sạch cả trong lẫn ngoài, vừa có thể lưu hương khói, vừa đối xứng hòa hợp, anh cũng nên thử cân nhắc một chút xem…" Nói đoạn liền thấy Cao Khôn thoáng giật mình nhíu mày.

** Dân gian Trung Quốc lưu truyền câu nói này để nói về sự đối nghịch về hình thể giữa mỹ nhân đời nhà Hán và mỹ nhân đời nhà Đường: Hoàng hậu Triệu Phi Yến của Hán Thành Đế nhỏ nhắn còn Dương Quý Phi của Đường Huyền Tông lại đẫy đà. Ý chỉ quan niệm thẩm mỹ tùy thuộc vào mỗi cá nhân.*

Cao Khôn vốn cho rằng cậu hẳn sẽ tiếp tục truy vấn một số vấn đề mấu chốt thì như lâm đại dịch, đâu ngờ người nọ lại chuyển

sang một hướng khác, khiến anh có phần không biết làm sao. Nhưng dù là vậy, phản ứng vẫn rất nhanh, gần như một phản xạ: “Không… Sẽ không, sẽ không cân nhắc…”

Lý Huỳnh Lam đẩy Cao Khôn ra, tự ngồi dậy: “Sao lại không cân nhắc?”

Cao Khôn ngồi bên giường, mắt anh có vẻ mờ mịt, lại nghe Lý Huỳnh Lam hỏi: “Thật ra thế giới bên ngoài nơi nơi đều phồn hoa như thế, nếu theo các huynh đệ của anh quả thực có thể mở mang được không ít thứ, nghĩ kỹ lại, treo cổ mãi trên một thân cây, mới thật là khờ, phải không?”

Cao Khôn không rõ lắm việc Lý Huỳnh Lam có phải say thật hay không. Nếu không, sao cậu có thể nói nhiều hơn ngày thường như vậy, nhưng nếu có thì thần sắc lại trông thanh tỉnh, nói chuyện ăn khớp rõ ràng, không hề hồ đồ. Song bất luận là loại nào, Cao Khôn đều khó lòng chống đỡ.

Anh quẫn bách, tức thời đáp: “Anh… đã có em.”

Lông mi của Lý Huỳnh Lam khẽ run rẩy, nghi hoặc: “Có em? Thời điểm anh ra ngoài không phải đã dự định không để ý tới em đấy sao, với cả trước đây… Triệu Đồng Đồng… đúng không nhỉ? Cũng là một mỹ nhân, anh chưa từng nghĩ tới cô ấy?”

Cao Khôn phải mất vài giây mới nhớ ra người này là ai, vậy mà đã nhiều năm trôi qua Lý Huỳnh Lam vẫn có thể nhớ kỹ đến giờ?

“Anh không có…” Gương mặt và hình dáng thế nào đều quên cả.

“Vậy anh nhớ đến ai? Mấy năm rồi vẫn chưa một người trong lòng?” Lý Huỳnh Lam không buông tha, chóp mũi càng tiến gần sát mặt anh.

Sợ cậu bị ngã xuống giường, Cao Khôn không dám dịch chân, chỉ đỡ lấy thắt lưng đối phương, nhìn gương mặt chỉ cách mình vài đốt tay, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy trước mắt, còn có thể nghe được hương rượu thoang thoảng truyền đến.

Cao Khôn có phần ý loạn tình mê, không khỏi tiến gần đôi môi kia hơn, ngay lúc này Lý Huỳnh Lam lại giảo hoạt lui ra sau, bàn tay cũng hư hỏng nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy đối phương.

Cao Khôn nghiến chặt răng, nói: "Nhớ em, chỉ nhớ đến em…"

Lý Huỳnh Lam chợt khựng lại, chuyển tầm mắt sang, ra chiều kinh ngạc: "Anh không bị mất trí nhớ đấy chứ? Hay là ôm tâm tư khác? Rõ ràng khi đó còn không cần em…"

"Không phải anh không cần em…" Cao Khôn thấp giọng cãi lại, dường như có chút ngượng ngùng, mi mắt cũng buông xuống, "Mà là em quá nhỏ… anh cũng còn nhỏ…"

Năm ấy họ đều chỉ là những đứa trẻ, dù cho có chút tình cảm khác thường, thì có thể làm gì chăng? Khoan chưa nói đến bối cảnh cách biệt như trời và đất giữa họ, dù cho hai người có mở rộng cửa lòng, thì tình cảm đó căn bản đã khó lòng vượt qua được năm tháng. Nếu có thể, Cao Khôn cũng muốn chờ Lý Huỳnh Lam từng bước lớn lên, cùng nhau trải qua thật nhiều kỷ niệm, sau đó đợi đến ngày xuân về hoa nở lại rủ nhau trẩy hội xin lộc như bao người. Dẫu có khổ đau hay ngọt ngào đều tốt đẹp, nhưng anh không có gì để đạt được những việc tưởng như đơn giản ấy, càng không có gì để đánh đổi cho những gì anh muốn.

"Nên anh vẫn có mấy ý niệm thiếu đứng đắn trong đầu có phải không?" Lý Huỳnh Lam cười hỏi, hơi thở ấm nóng lướt qua vành tai Cao Khôn.

Cao Khôn nghiêng đầu, nhìn vào mắt Lý Huỳnh Lam: "Có lẽ là

có, nhưng trước kia anh đã không nghĩ thấu…”

Mà những điều như vậy, đều xuất hiện trong vô số đêm sau khi Cao Khôn trở về buồng nghỉ, đều đặn như một thói quen suốt tám năm chia cách, người khiến anh bận lòng, khiến anh một lòng nghĩ đến, mọi ý muốn bảo hộ, chăm sóc, mỗi khi gặp mặt chỉ muốn đem tất cả những thứ tốt nhất mình có dâng đến trước mặt đứa trẻ ấy. Thật ra chính là thích, chính là yêu…

Lý Huỳnh Lam buông lỏng tay, chậm rãi tựa vào lòng đối phương.

Chỉ cần những lời này của Cao Khôn, cậu đã có thể hiểu được. Mối tình đầu bao giờ cũng đẹp, sống và yêu hết mình, trao hết tình cảm cho người mình yêu, nó chứa đựng bao cung bậc cảm xúc, bao lời thề non hẹn biển, đầy ngọt ngào mộng ảo, nhưng cũng rất mong manh, dễ vỡ khi chúng ta vẫn sống trong thế giới hiện thực đầy rẫy chông gai.

Trác Diệu từng nói đó không phải tình yêu. Đúng vậy, nếu những việc này xảy ra ở một người khác, rồi người đó nói với bản thân cậu, một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi yêu một người, và vẫn sẽ một lòng với người nọ, mãi mãi không thay đổi.

Ai sẽ tin?

Ai cũng sẽ không tin.

Trong khoảng thời gian khó khăn nhất, khi Lý Huỳnh Lam tiếp nhận trị liệu từ bác sĩ tâm lý, bác sĩ đã nói với cậu rằng, nếu Lý Huỳnh Lam muốn hồi phục thì cần phải đối mặt với chính vết thương của mình, sau đó chiến thắng nó, rồi quên đi.

Lý Huỳnh Lam cũng từng thử cố gắng, nhưng sau ấy lại phát hiện, cậu làm không được. Trong ký ức của cậu, nơi bắt nguồn ác mộng, nó chứa đầy sự hắc ám ghê tởm khiến cậu vô cùng sợ

hãi, nhưng cũng có sự ấm áp khiến cậu không thể dứt bỏ hoàn toàn. Nếu muốn chiến thắng nó, dù là tốt hay xấu cũng đều sẽ trở thành quá khứ, sao Lý Huỳnh Lam có thể cam lòng, cậu không bỏ xuống được, càng không muốn quên đi.

Rốt cuộc bác sĩ cũng phát hiện ra phần tình cảm này, cùng Trác Diệu có chung một kết luận. Tình cảm của Lý Huỳnh Lam thực ra là một loại ký thác, cũng có thể nói là một nhận thức sai của cậu. Năm đó, Lý Huỳnh Lam vẫn ở độ tuổi chưa trưởng thành, hiển nhiên suy nghĩ vẫn chưa được chín chắn. Cậu đã đặt toàn bộ hy vọng trên người nọ, sau bởi vì phát sinh sự việc kia mà ấn tượng càng khắc sâu, tiện đà khuếch trương đến vô hạn, kể cả người đã cứu cậu khỏi hoàn cảnh nguy khốn, dường như cũng trở thành một tia sáng duy nhất le lói trong sinh mệnh. Thế nhưng, tia sáng này không hẳn phát ra từ chính thân chủ, mà phần lớn lại bắt nguồn từ khoảng thời gian Lý Huỳnh Lam giả tưởng, cái cậu để tâm chỉ là con người mà cậu tạo thành từ hồi ức ấy mà thôi.

Lúc ấy, Lý Huỳnh Lam đã dùng những từ ngữ kịch liệt để phản bác lại, cậu bảo bọn họ đều sai rồi, trong lòng Lý Huỳnh Lam cậu từ trước đến nay cũng chỉ có một mình Cao Khôn, đó hoàn toàn không phải ảo tưởng do cậu tạo ra, Cao Khôn chính là Cao Khôn, ngay từ đầu đã chẳng có gì thay đổi.

Nhưng giờ phút này, Lý Huỳnh Lam lại chợt nhận ra một điều, có lẽ những người đó cũng không hẳn nói sai, tình cảm nảy sinh giữa cậu với Cao Khôn đúng là chỉ bắt nguồn bởi tuổi trẻ bồng bột, không hẳn đặc biệt như thế, sâu sắc như thế, song bởi vì thời gian, bởi ấn tượng khó quên, thôi thúc, chất chồng, cuối cùng lên men và kết tụ lại mà khắc cốt ghi tâm đến ngày hôm nay.

Đó đích thực là yêu, dựa vào hai con người với hai số phận đối nghịch, dựa vào mỗi một ngày một đêm trong tám năm ly biệt, mỗi một lần hồi tưởng, mỗi một cơn gợn sóng trong lòng.

Để rồi thời gian qua đi, vẫn có thể cho nhau một lần gặp lại, vẫn là người khiến đối phương nhớ mong…

『Hết chương 72』

Quyển 3 - Chương 73: Bên nhau – Kỳ 5

DTV-EBOOK

Vốn kiêng dè việc Lý Huỳnh Lam phải đi công tác, nên hai *ngày nghỉ* cuối cùng Cao Khôn mới không dám buông thả *hưởng thụ*. Mà vào tối đó, sau khi hai người nói chuyện xong, Lý Huỳnh Lam liền ngã vào lòng Cao Khôn thoáng chốc đã thiếp đi, có lẽ nhờ có cồn trợ miên, hoặc có thể bởi tâm lý được thoải mái thả lỏng, Lý Huỳnh Lam đã có một đêm say giấc nồng, không hề gặp ác mộng, thẳng đến sáng hôm sau.

Nếu không dứt khoát, chỉ e cậu vẫn còn ở nhà nghe Cao Khôn lải nhải dặn dò, chứ không phải đang ngồi trên phi cơ trở về đoàn phim "Tiên cung" ở L thành từ sáng sớm.

Trước đó, Lý Huỳnh Lam đã lấy lý do trong nhà có việc để nghỉ phép, đạo diễn đương nhiên không cớ gì không chấp thuận, nhưng tự Lý Huỳnh Lam cũng biết đây không phải biểu hiện chuyên nghiệp cho lắm, nên khi trở lại, cậu còn nghiêm túc giải thích với một vài thành viên chính yếu trong đoàn, làm không ít người kinh ngạc, bàn tán sau lưng, đưa ra vài nghị luận, rằng cậu thiếu gia này không phải như kiểu phách lối được nuông chiều từ bé, nhưng dù họ có nói gì thêm Lý Huỳnh Lam cũng không mấy để tâm.

Trong số đó còn có hai người bị ảnh hưởng nhiều nhất phải kể đến, một là nữ diễn viên đóng vai công chúa Tưởng Nhất Tuyền và vai nam số hai vai Tể tướng Hồ Dương. Vì sự vắng mặt thành viên đột ngột mà ba phân cảnh đào thoát đã bị chậm trễ, bởi vai thiếu niên tướng quân Lý Huỳnh Lam phụ trách có nhiệm vụ hộ tống công chúa, vai nam số hai lại là nhân vật phản diện chính trong kịch bản, cũng là người chủ lực truy đuổi họ, nên khi Lý Huỳnh Lam không ở đây, phân cảnh của họ cũng sẽ bị trì hoãn, hơn nữa còn là cảnh đêm, độ khó càng phức tạp.

Vậy nên hai vị này cũng nhận được một lời nhận lỗi của Lý Huỳnh Lam.

Tưởng Nhất Tuyền không để bụng gì cả, còn nhiều lần cường điệu rằng do bản thân không học cưỡi ngựa tốt mới làm chậm tiến độ. Ngược lại, còn phải cảm ơn cậu đã cho cô có nhiều thời gian hơn để tập luyện. So với cái miệng khéo nói của Tưởng Nhất Tuyền, Hồ Dương có vẻ chẳng tốt như vậy, hắn cũng không hẳn dám nói huỵch toẹt ra trước mặt mọi người, nhưng từ những lời đó vẫn toát ra mùi vị không được thơm. Dù vậy, Lý Huỳnh Lam vẫn chỉ xem như gió thoảng qua tai, không, phải nói là trong mắt cậu trước giờ nào có tồn tại người này. Cách tốt nhất để đối đãi với một cá thể luôn chờ trực chỉa mũi dùi để hạ bệ bạn, không phải gân cổ đối chọi với hắn, mà là triệt để coi thường hắn, bất luận khó chịu hay sinh sự, nhắc tới cũng lười rồi. Ngẫm lại cũng có chút bi ai, Lý Huỳnh Lam hiển nhiên đã là cao thủ trong chiêu thức này, bởi thế mà càng khiến cậu Hồ Dương kia tức mà không làm gì được.

Đêm tới bắt đầu khởi quay, trước tiên là cảnh Lý Huỳnh Lam độc diễn, ngoài một vài chú ngựa cần chau chuốt thêm thì cho đến giờ, Lý Huỳnh Lam vẫn là người bất kể về lời kịch hay tạo hình đều khiến đạo diễn hết sức hài lòng, hầu như chỉ một lần là qua luôn. Đổi lại trước đây, nếu ai quá lời khen ngợi một diễn viên mới vào nghề như vậy, thể nào cũng có người phán rằng có cần khoa trương thế không. Nhưng sau khi tận mắt xét trình diễn xuất của Lý Huỳnh Lam, dần dà ở đây ai cũng sẽ có chung một suy nghĩ… cũng không hẳn là quá lắm nhỉ.

Đến phiên cảnh quay của hai người khác, Lý Huỳnh Lam cũng không muốn núp trong xe, ban đêm gió mát, cậu chỉ tìm một nơi tránh đầu gió, cúi đầu ngồi xem kịch bản, Vạn Hà ngồi kế, Tiểu Sa đứng phía sau cầm sẵn trà nóng đưa tới khi cần, bốn bể xung quanh lắng đọng chỉ còn tiếng gió hiu hiu thổi.

Bỗng dưng, gần đó vang lên tiếng bước chân khẽ khàng, lời nói thấp thoáng dần rõ, tới khi đến trước mặt Lý Huỳnh Lam, mà cậu vẫn không hề có phản ứng, cả Vạn Hà cùng Tiểu Sa phía sau cũng không ngăn cản, kế đến đối phương nhẹ giọng gọi một tiếng: "Huỳnh Lam…"

Lý Huỳnh Lam tạm ngừng, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn người mặc bộ diễn phục kỵ binh đối diện.

Chu Chí Thành cứ ngỡ là do Lý Huỳnh Lam không thấy mình mới lãnh đạm như thế, nhưng đâu ngờ ánh mắt cậu vẫn trước sau như một, chẳng mảy may ngạc nhiên hay ngỡ ngàng, như thể mọi sự đều nằm trong dự kiến, hoặc căn bản là không nằm trong phạm vi để tâm vậy.

Chu Chí Thành thà tự nguyện lừa mình dối người bởi nguyên nhân trước đó, còn hơn đào sâu sự tình sâu xa ẩn nấp phía sau.

Hắn nặn ra một nụ cười: "Chủ nhiệm Đinh bảo ở đây đúng lúc đang trống một vai nên giới thiệu cho tớ, không nhiều thoại lắm, nhưng tớ thấy khá ổn, coi như rèn luyện, vậy nên mới tới đây…"

Quả thực lời thoại chưa tới vài câu, mới mở miệng được hai ba tiếng đã bị tay sai bên người Tể tướng chém chết. Đợt này, xem như Chu Chí Thành phải ngụp lặn trong biển người nổi bật, sau lưng diễn viên chính nào cũng tồn tại một vị kim chủ nâng đỡ, đằng nào cũng không tới phiên hắn. Chẳng qua nhờ quen biết một vài bạn bè của A, thân thích của B, hắn mới bắt được cơ hội nhỏ nhoi này, tính cả việc tác phẩm trong tay quá ít, hiển nhiên có phần đáng thương. Lúc này, khi vừa giải thích vừa thầm quan sát vẻ mặt của Lý Huỳnh Lam, trông hắn cũng có vẻ hết sức dè dặt, thậm chí còn hơi hèn mọn.

Chỉ là, thái độ của Lý Huỳnh Lam không bởi vẻ ngoài hạ mình đó mà nảy sinh chút biến hóa nào, vẫn chỉ yên lặng nhìn sang,

Chu Chí Thành dứt lời rồi cũng không có ý định lên tiếng. Sự trầm mặc làm tâm người ta rét lạnh cứ thế lan tràn.

Chu Chính Thành xấu hổ, đành tìm bậc thang bước xuống, dù vẻ lạnh nhạt của Lý Huỳnh Lam khiến hắn không nén được sốt ruột, hắn cũng bất chấp việc còn có trợ lý ở đây, dứt khoát nói thẳng: "Mấy hôm rồi tụi mình không gặp nhau, tớ có gọi cậu cũng không tiếp. Tớ cảm thấy giữa chúng ta có chút hiểu lầm nên mong rằng cậu có thể cho tớ một cơ hội để giải thích… Chúng mình vẫn là bạn tốt mà phải không…"

Lý Huỳnh Lam nghe xong lời này bất chợt đứng dậy, đáp lại ánh mắt mong chờ của Chu Chí Thành, câu trả lời của cậu là: "Cậu thấy còn sao?" Rồi lướt qua đối phương.

Tiểu Sa kế bên vội đuổi theo sau.

Sau đó Vạn Hà cũng đứng dậy, nhìn bộ dáng như vừa bị đả kích của Chu Chí Thành, chỉ bèn lắc đầu. Anh đã sớm nhìn ra được tâm tư của bạn học Chu này từ lúc mới nhận Lý Huỳnh Lam, chỉ là lúc ấy anh không ngăn cản, vì anh thấy Lý Huỳnh Lam cũng cần xã giao chút ít, mà tự cậu cũng biết chừng mực, với lại, người Chu Chí Thành này không xấu, ý tốt đối với Lý Huỳnh Lam cũng xuất phát từ nội tâm, chẳng qua lại mắc bệnh chung của lứa tuổi mới lớn, quá phận mà luôn tự cho mình là đúng, nên gặp kết quả này cũng không có gì bất ngờ. Thế nhưng, so với suy đoán của Vạn Hà vẫn hơi sớm một chút, dù sao thì trước đây tình bạn này cũng xem như bền vững vậy mà.

Ừ thì… chỉ trách người qua đường Giáp muốn kết duyên với nhân vật chính, nhưng trong kịch bản lại không viết cảnh của hắn thôi.

Nhìn ánh mắt mang vẻ cầu khẩn lẫn đáng thương của Chu Chí Thành, lại lướt xuống bộ phục trang trên người hắn, Vạn Hà cũng bất đắc dĩ rời đi.

Bên kia, Lý Huỳnh Lam đứng sau đạo diễn cùng nhìn hai diễn viên qua màn hình máy quay. Tuy Hồ Dương cũng có thể cưỡi ngựa nhưng thực chất miễn cưỡng chỉ có thể đến độ "Cưỡi được đi được", so với Tưởng Nhất Tuyền càng không hơn là bao. Đến khi bắt đầu, trông hai người diễn chật vật đến không nỡ nhìn, sau vài lần phải hô cắt, đạo diễn cũng đành bó tay cho qua, cho phép mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị cảnh quay tiếp theo.

Lý Huỳnh Lam lại thấy hơn ba mươi binh lính diễn viên quần chúng hai bên kịch liệt đối chiến, tàn sát vô số, bụi bay mịt mù, từng nhát đao chém xuống, hàng loạt người gục ngã, nhìn bình thường là vậy nhưng động tác vẫn chật vật khó giấu. Tuy nhiên, qua màn hình vẫn có một vài cá nhân nom rất có khí phách, mà trong số đó lại có Chu Chí Thành.

Thỉnh thoảng, đạo diễn sẽ nghiêng đầu bàn luận với Lý Huỳnh Lam vài câu, đoạn Lý Huỳnh Lam vừa dời tầm mắt xuống hình dáng quen thuộc đối diện, bên cạnh lại vang lên một tiếng hỏi ý có phần căng thẳng.

"Ừm, xin hỏi Lam thiếu…"

Lý Huỳnh Lam quay đầu lại thì thấy người đứng trước mặt là Tưởng Nhất Tuyền, đang cầm sấp kịch bản trong tay.

Lý Huỳnh Lam lộ vẻ nghi vấn.

Tưởng Nhất Tuyền do dự một thoáng mới tiếp lời: "Không biết cậu có thể đối diễn với tôi một chút được không?"

Hiện tại, cô chính là bạn diễn của Hồ Dương thì lẽ ra có tìm cũng phải tìm hắn mới phải, chẳng qua khi đạo diễn nghe vậy lại ra chiều như vừa tìm được cửu âm chân kinh, nửa đùa nửa thật chỉ bảo Tưởng Nhất Tuyền: "Cô nên học hỏi Lam thiếu thì hơn, đâu

phải ai cũng có tư chất tốt như vậy, chỉ một chút thì không có vấn đề gì cả. Vả lại cô còn nhanh nhạy thế này, nếu quả thật có thể nhờ cậu ấy hướng dẫn, nhất định sẽ tiến bộ nhanh thôi…"

Nói cũng nói đến nước này, nhìn Tưởng Nhất Tuyền trước mắt hết gật đầu lại lộ vẻ chờ mong, rồi nghĩ đến việc chậm trễ tiến độ, giả như cô còn không làm tốt lại liên lụy đến mình, Lý Huỳnh Lam cũng gật đầu.

Mà bấy giờ, Chu Chí Thành từ đằng xa cũng thấy được một màn này, nhìn Lý Huỳnh Lam với đối phương sáp gần nhau nói chuyện thân thiết, rốt cuộc hắn cũng không có tư cách tiến lên chia cách, dù đó chỉ là một cô gái, càng đừng nói đến người làm hắn canh cánh trong lòng là Lý Huỳnh Lam.

Nghĩ đến đây, mắt hắn đột nhiên tối sầm lại.

Thật ra Lý Huỳnh Lam chỉ hướng dẫn ngắn gọn để đối phương tự tập luyện đúng hướng nhất, cậu cũng không phải thầy dạy học trong trường, sự kiên nhẫn đều có giới hạn, nên tới lần thứ hai gặp lại Tưởng Nhất Tuyền, mặc cô còn thắc mắc đủ thứ, Lý Huỳnh Lam cũng không định phí thời gian thêm.

Tuy rằng thái độ của cô gái này quả thực không tệ, không đến mức chọc người ghét, nhưng nhìn đồng hồ vừa qua mười hai giờ, hiện tại đã là thời gian riêng tư, cậu vẫn có quyền khước từ để giành cho việc mình thấy quan trọng hơn.

Vì thế sau khi đơn giản đuổi đối phương đi, Lý Huỳnh Lam nhìn thời gian ngắn ngủi dưỡng sức còn lại, vẫn nhờ có chú Mậu chuẩn bị sẵn một nơi nghỉ tạm trong xe bảo mẫu, vừa ngả lưng được vài giây, cậu liền khởi động máy.

"Đến nơi rồi…. Em cũng sắp nghỉ ngơi…. Giờ còn quay gì nữa….. Không có ngâm nước, cũng không có hứng gió….. Biết, lắm chuyện…. Anh hỏi em ăn gì rồi vậy tối nay anh ăn gì?

Thanh âm của Lý Huỳnh Lam cũng không hẳn có gì đặc biệt hưng phấn, nhưng vẫn có thể nghe ra sự khác biệt so với khi nói chuyện cùng Chu Chí Thành và Tưởng Nhất Tuyền. Vạn Hà bên cạnh không cần nghe cũng biết người đầu kia đối phương nói chuyện là ai, lại nhìn dáng vẻ của Lý Huỳnh Lam, tựa lưng lên ghế, tứ chi thả lỏng, rõ là một tư thái cực kỳ thoải mái, nếu quan sát kỹ hơn, sẽ nhận ra khóe miệng người này dường như cũng cong lên như một vầng trăng nhỏ, chẳng lấy nửa điểm lạnh lùng.

Vạn Hà hơi nhíu mày, nhưng vẫn tự tay đóng cửa thay cậu.

…

Buổi quay hôm nay vừa kết thúc, trong đoàn phim tức thì xôn xao một trận, trông vẻ mặt đạo diễn và giám chế căng thẳng như thể sắp ra trận, lại nhìn cái mũi cậu Hồ Dương kia như sắp hếch cao chạm nóc đến nơi, thì ai cũng có thể đoán được tám chín phần mười.

Trước đó Vạn Hà cũng thử tìm hiểu chút việc đặng mang tin tức đến cho Lý Huỳnh Lam, chuyện là dự án này được nhận tài trợ từ đa phương, cũng có thể nói một chiếc bánh ngọt chia làm nhiều phần. Ngoài mặt, Ánh Sáng cũng chiếm một nửa, nhưng thật ra phía đầu tư chủ chốt vẫn đến từ hậu phương của J.W và công ty giải trí Kha Tạp sau lưng Hồ Dương, đích xác hơn là vị phó tổng Tăng Hưng Đạt đến theo dõi tiến trình, đương nhiên những người bên dưới phải sắp xếp chào hỏi đôi chút xem như nể mặt.

Chẳng qua khi hai chiếc xe hạng sang tiến vào khu vực đoàn phim, Lý Huỳnh Lam cả mắt cũng chẳng buồn liếc, xoay người bước đi.

“Đến nhà ăn thôi…” Cậu nói với Vạn Hà.

Tiểu Sa bên này thoáng kinh ngạc, vị này vẫn tình nguyện đi ăn quán không hề thấy ngán gì sao.

Nhưng Lý Huỳnh Lam chưa đi được vài bước, Vạn Hà bên cạnh đã ghé vào tai nói nhỏ: "Huỳnh Lam, xem vị Tăng Hưng Đạt bên kia kìa…"

Lý Huỳnh Lam quay đầu lại, chỉ thấy hai người đàn ông từ trong xe bước xuống, một người trung niên chừng bốn năm chục tuổi, dáng người đó ở độ tuổi này xem như không tồi, tương đối gầy, nhưng không cao, mặt cũng phổ thông, khí chất thì ổn, vừa nhìn đã biết thuộc dạng người quen chỉ tay năm ngón.

Thú vị hơn là bên cạnh ông ta còn thêm một cậu trai trẻ, bề ngoài bắt mắt hơn, coi như dễ nhìn, trên người còn khoác cây đồ hàng hiệu xa xỉ, hai bên đồng loạt xuất hiện, đã khiến trong đầu người ta tức thì bật lên hai chữ.

Kim + chủ.

Song không để mấy tiểu minh tinh nghĩ ngợi lâu, một trong số hai vị đó đã không kiềm chế nổi bắt đầu dáo dác lần tìm xung quanh, mãi khi tìm thấy người mình cần đang ở đằng xa, mắt cậu trai trẻ lập tức sáng rỡ, vừa cười vừa tiến tới, phấn chấn kêu lên: "Huỳnh Lam…"

Lý Huỳnh Lam đạm nhạt nhìn sang, ngược lại, trợ lý hai bên còn lễ phép lùi bước.

Vạn Hà lên tiếng chào hỏi trước: "Bạch thiếu…"

Bạch Huy đến nơi, lại chỉ đặt tầm mắt vào Lý Huỳnh Lam, ân cần nói: "Nghe nói cậu đang quay ở đây, nên tôi cũng muốn đến thăm."

Quyển 3 - Chương 74: Bên nhau – Kỳ 6

DTV-EBOOK

Gia cảnh Bạch gia lâu đời, nếu luận về tài lực còn có phần hơn gia đình của Vương Nghi Hoan, sản nghiệp Bạch gia tập trung chủ yếu về mảng giải trí, hầu hết các công ty trong ngành đều ít nhất có một lần hợp tác với họ, hiển nhiên trong đó cũng có Ánh Sáng. Nên là dù Lý Huỳnh Lam không mấy vui vẻ khi thấy Bạch Huy, song vào mỗi dịp va chạm, nét mặt dành cho đối phương cũng không đến mức khó chịu. Giống như ngày Bạch Huy dồn hết tâm tư chỉ để mời Lý Huỳnh Lam đến dự buổi sinh nhật của hắn, dẫu có không hứng thú, cuối cùng cậu vẫn đến góp mặt một chút.

Trác Diệu không chú trọng việc này, càng không mong Lý Huỳnh Lam hy sinh chính mình để đạt được một mục đích nào đó, chỉ là tự Lý Huỳnh Lam lại nhận thấy bản thân chưa làm điều gì cho Lý gia và Trác Diệu, thì chí ít cũng đừng tạo ra việc cản trở họ, vì vài chuyện ruồi nhặng chẳng đáng giá.

Khi nghe đối phương nói cố ý vì mình mà đến, Lý Huỳnh Lam chỉ đạm nhạt gật đầu: “Phiền cậu đi một chuyến, nhưng tôi xong việc rồi.”

Bạch Huy lại như không nghe ra ý khước từ trong lời này, còn phóng khoáng khoát tay: “Có sao đâu mà, tôi còn muốn ở đây vài ngày nữa cơ, công việc trong thành phố ổn cả rồi, nay chỉ muốn nghỉ ngơi cho khuây khỏa thôi, tới đây cũng coi như có cơ hội rồi này.”

Đối diện với người có da mặt dày như vậy, Lý Huỳnh Lam không dự định tiếp lời mà chỉ mặc cho Bạch Huy thích nói gì thì nói.

Bạch Huy huyên thuyên nửa ngày, cuối cùng lại nói, giờ này

không còn sớm, muốn dẫn mọi người đến nhà hàng gần đây ăn một bữa, hắn mời. Bạch Huy không nói rõ nguyên do, nhưng là người tinh mắt sẽ đều nhìn ra ý muốn của cậu ấm họ Bạch này. Chẳng qua, nếu Lý Huỳnh Lam thật sự chỉ là một sao nhỏ không tên tuổi, còn có thể suy diễn đến việc bao dưỡng hay thấp hèn nào khác. Song bởi cấp bậc giữa đôi bên lại không có chênh lệch gì đáng kể, nên những gì mà Bạch Huy đang làm chỉ có thể dùng mỹ từ "Theo đuổi" để diễn giải.

Hoạt động trong giới đều là những kẻ khôn ngoan, đương nhiên biết quan sát và kiệm lời, mà trong số những người này cũng có Chu Chí Thành, hắn chỉ kịp nhìn thấy Bạch Huy cúi đầu không ngừng nói gì đó với Lý Huỳnh Lam đằng xa, Lý Huỳnh Lam khẽ nhíu mày, cuối cùng vẫn gật đầu, đối phương lập tức tươi cười, rồi cùng nhau rời khỏi.

Chu Chí Thành thầm buồn bực trong lòng, cân nhắc từng cách không để Bạch Huy trút rượu Lý Huỳnh Lam thế nào, nhưng rồi lại nghĩ, nếu Lý Huỳnh Lam có uống say thật, thì cậu có thể để hắn đưa về hay không, có thể nghe hắn giải thích một chút hay không…

Đầu hắn đang rối như tơ vò, phía sau chợt vang lên tiếng hờn dỗi làm nũng.

"Tăng tổng, nhà hàng chốc nữa mình tới chuyên món cay thôi nhỉ? Thật ra em không giỏi ăn cay, với lại mai em còn có cảnh phải cưỡi ngựa nữa, nhỡ mà cay quá thì… không tốt cho cái mông của em lắm đâu…"

Giọng nói kia không quá mềm mại, rõ ràng là của con trai nhưng lại làm người nghe có cảm giác như một luồng điện chạy dọc trong người.

Chu Chí Thành quay đầu lại, liền thấy Hồ Dương và người đàn ông trung niên bước xuống cùng Bạch Huy ban nãy.

Vị được gọi là Tăng tổng nọ chỉ cười như không, cười đến khi vẻ mặt làm nũng của Hồ Dương dần sượng lại, rốt cuộc từ không cam nguyện sang nhanh nhẩu chữa lời: “Vậy, vậy… để em đi thay đồ, ngài đợi em tí nha, em xong ngay…” Nói xong, vội vã lật đật chạy tới xe bảo mẫu.

Chu Chí Thành đăm chiêu dõi theo bóng Hồ Dương, vừa quay lại thì thấy Tăng tổng cũng đang hướng tầm mắt về mình. Chu Chí Thành không rõ đối phương thế nào, nhưng đã thấy thái độ của phần lớn người trong đoàn phim với người này. Xuất phát từ lễ phép, Chu Chí Thành nở nụ cười cho có lệ, kết quả vị Tăng tổng nọ cũng cười đáp lại hắn, chỉ là nét cười này có phần sâu sắc hơn vừa rồi với Hồ Dương.

…

Nói là nhận lời dùng cơm chung, nhưng với điều kiện đối phương là Bạch Huy, Lý Huỳnh Lam cũng không thể nào có hứng với chuyện ăn uống. Về phần Bạch Huy, hắn vẫn luôn tỏ ra ân cần trước sau như một, tự đứng ra lo liệu phòng riêng, tìm đầu bếp đến dặn dò, lại chủ động gắp thức ăn, ngay cả tình trạng ly nước ép trái cây trước mặt cũng nằm trong phạm vi để ý của hắn. Sau những nỗ lực đó, rốt cuộc hắn cũng rút ngắn được khoảng cách với Lý Huỳnh Lam.

Tuy nhiên, ăn và ăn no lại là hai khái niệm khác nhau, Bạch Huy nói với Lý Huỳnh Lam ba câu, cũng chỉ nhận lại được ba câu, không hơn không kém, hơn nữa phải tùy thời điểm mới nhận được lời đáp hoàn chỉnh, tự lòng hắn cũng tỏ, điều mà hắn thích ở Lý Huỳnh Lam trước giờ chính là như vậy, nói trắng ra là bị coi thường. Thế nên khi Lý Huỳnh Lam lau miệng xong muốn đứng dậy, Bạch Huy giữ lại vài câu rồi cũng không dám miễn cưỡng thêm, chỉ chủ động đưa người về khách sạn, hiển nhiên vẫn nhận lại một lời từ chối.

Lúc Lý Huỳnh Lam đến trước cửa phòng ăn, vừa khéo bắt gặp Hồ Dương đến trễ, tóc hắn trông mất trật tự rõ rệt, khăn choàng cổ bị lệch sang bên, khóe miệng còn đọng chút bọt nước. Thấy bọn họ, hắn tức thì cười giả lả, chẳng qua nét cười này so giữa Lý Huỳnh Lam và Bạch Huy vẫn có phần khác biệt.

“A, thật xin lỗi Bạch thiếu, tôi đến trễ…” Hồ Dương vừa chỉnh trang lại vừa nói.

Chỉ là với vẻ thành khẩn này của hắn, Bạch Huy lại chẳng hề để ý: “Cậu cũng là người trong đoàn à? Vậy mau ra ngoài ngồi đi, chắc những người khác chưa ăn xong đâu.”

Hồ Dương ngẩn ra, giải thích: “Tôi đúng là người trong đoàn, nhưng cũng là người của…” Hắn toan nói tôi cũng là người của Tăng tổng, khi nãy hỏi quản lý bên ngoài đã nói nhóm Bạch thiếu họ đều ở trong gian riêng, Hồ Dương cho rằng bản thân hắn cũng có tư cách ngồi chung xã giao với họ một chút, bởi dù sao Tăng tổng đã chắc chắn vì muốn nâng đỡ hắn mới xuất tiền đầu tư, song vì chậm chân mà lúc ra ngoài đã không còn thấy bóng dáng ai nữa, Hồ Dương chỉ còn cách tự mình lái xe đi tìm một cách khó khăn mới đến được đây.

Kết quả chưa nói hết câu, Lý Huỳnh Lam đã lướt qua hắn, mà Bạch Huy dĩ nhiên cũng không rảnh nghe thêm, chỉ bỏ lại một câu “Tăng tổng không đến” rồi tiếp bước theo sau, mặc người còn đứng như trời chồng ở đấy.

Bạch Huy không có hứng thú phản ứng với Hồ Dương cũng tựa như Lý Huỳnh Lam không có hứng thú phản ứng với hắn vậy, Vạn Hà đã đậu xe sẵn trước cửa, Lý Huỳnh Lam thẳng bước vào trong không quay đầu lại, trực tiếp bỏ người lại phía sau.

L thành rất lớn, nhà hàng Bạch Huy mời tọa trong trung tâm, mà phim trường lại giáp ranh vùng ngoại ô nên phải mất một tiếng di chuyển. Lý Huỳnh Lam nhìn ánh đèn đường lướt qua

ngoài cửa, mí mắt cũng dần trĩu nặng, từ khi trở lại đây gần như hôm nào cậu cũng làm việc từ hừng sáng đến tối muộn để kịp tiến độ, quả thực hơi mệt mỏi, đang định chợp mắt một lát, bỗng dưng tầm mắt khựng lại ở một nơi.

Bấy giờ xe đang chờ đèn đỏ, cây đèn này tuy sáng rực, nhưng hàng cây cao hai bên lại chìm trong mảng tối, Lý Huỳnh Lam thấy một người đứng bên vệ đường, dưới ánh đèn chập chờn, nếu nhìn không kỹ sẽ khó lòng thấy được, như thể cùng bóng đêm xung quanh hòa làm một.

Lý Huỳnh Lam chăm chú nhìn đối phương, trong đáy lòng chợt có gì đó thôi thúc cậu muốn mở bật cửa xe, thậm chí nhảy xuống tiến đến gần để quan sát rõ hơn, nhưng không đợi cậu kịp hành động, xe đã lần nữa lăn bánh. Lý Huỳnh Lam vẫn giữa nguyên tư thế xoay người, mãi đến khi không còn thấy được, đến khi thắt lưng bắt đầu tê cứng.

Tiểu Sa bên cạnh dĩ nhiên phát hiện ra bất thường này, nhưng vì chỉ là trợ lý nhỏ nên có phần không dám mở miệng, vẫn nhờ có Vạn Hà nhạy cảm hỏi: “Huỳnh Lam, sao vậy?”

Lý Huỳnh Lam trầm mặc, Vạn Hà gọi vài tiếng cậu mới ngẩng đầu lên, từ từ dựa lại vào lưng ghế.

“Không, không có gì…”

…

Về khách sạn lại gặp những người trong đoàn vừa kết thúc công viêc, xe vào bãi đỗ đông nườm nượp, ra không được vào cũng không xong.

Tiểu Sa hạ cửa kính, bên ngoài liền truyền đến từng đợt hò hét chói tai: “Hình như phía trước có fan chờ sẵn.”

Vạn Hà nhìn theo: “Chắc người nào để lộ hành trình rồi, có thể có cả phóng viên.”

Lý Huỳnh Lam ngồi một lúc, tự tay mở cửa xe: “Tôi lên trước.”

Vạn Hà gật đầu, ra hiệu cho Tiểu Bao và Tiểu Sa đi theo.

Lý Huỳnh Lam băng qua dòng xe cộ kéo dài, vào thang máy lên đại sảnh, rồi đổi một toa khác, khi cửa mở ra lại thấy Tưởng Nhất Tuyền đi ra từ khu ăn uống lầu một, dường như muốn ra ngoài.

“Lam thiếu, cậu ăn tối chưa?” Hôm nay Tưởng Nhất Tuyền xong việc sớm nhất nên không gặp nhóm người Tăng Hưng Đạt, cô nàng cũng nghe được chuyện từ người trong đoàn, nhưng không có cơ hội đến đó. Dẫu vậy, trên mặt vẫn giả như không biết tí gì.

Lý Huỳnh Lam gật đầu, không có hứng bắt chuyện.

Song Tưởng Nhất Tuyền vẫn ra chiều hoạt bát, không có chuyện một lần rồi thôi, còn đứng lại bàn về nội dung cảnh quay ngày mai, nói chuyện này xong rẽ qua chuyện khác.

Lý Huỳnh Lam chỉ nhìn khung báo hiệu chớp nháy, thỉnh thoảng sẽ gật đầu một chút, nhưng thật ra căn bản không nghe đối phương nói gì. Đến khi thang máy tới, cậu đang định cất bước thì chợt thấy trước mắt xuất hiện một bàn tay, trong tay còn cầm một cái hộp nhỏ.

Lý Huỳnh Lam không hiểu quay đầu sang.

Tưởng Nhất Tuyền cười nói: “Trong đây là ít bánh quy mình tự làm, với dạo này cũng rảnh rang không có việc gì nhiều, may sao ở đây lại có sẵn lò nướng, nếu cậu không ngại thì…”

Còn chưa kịp nói xong, đã bị Lý Huỳnh Lam cắt ngang: “Không cần đâu, cảm ơn.”

Tưởng Nhất Tuyền còn muốn nói gì nữa, Lý Huỳnh Lam nói thẳng: “Tôi chưa bao giờ ăn đồ ngọt.”

Tưởng Nhất Tuyền ngẩn ra, khi Tiểu Sa bên cạnh cho rằng cô gái yếu mềm này sắp rớt nước mắt, đối phương lại cắn răng rút gói nhỏ về, rồi đưa một gói to khác tới.

“Ừm… cách diễn lần trước cậu chỉ mình đều nhớ kỹ, hôm nay mình có nói chút chuyện với đạo diễn, cũng sửa ít lời thoại trong kịch bản, không biết ông ấy cho cậu xem chưa, mình muốn đưa cậu nhìn trước…” Lời này nói ra rất thành khẩn, lẫn chút năn nỉ, như sợ lại bị từ chối, đối phương còn bỏ thêm câu, “Chỉ hai trang thôi, đã để trong đây rồi, xem xong có thể nói thẳng với đạo diễn, mình hỏi lại ông ấy là được.” Ý là, nếu Lý Huỳnh Lam có lưu ý gì cũng không cần tiếp xúc với mình.

Lý Huỳnh Lam liếc nhìn gói to trước mắt, cả bàn tay cầm nó còn khẽ run rẩy, rốt cuộc vẫn gật đầu.

“Chúng ta đều là người mới, không thể tính là chỉ giáo.” Lý Huỳnh Lam làm rõ.

Tiểu Sa vội nhận giúp.

Cửa thang máy khép lại, cùng lúc ngăn cách tiếng cảm tạ không ngừng của Tương Nhất Tuyền.

Trong thang máy, Lý Huỳnh Lam xem sơ kịch bản, nhắn vài câu với Tiểu Sa để họ đi chuyển lại, rồi trở về phòng mình.

Đóng cửa phòng xong, Lý Huỳnh Lam gọi cho Cao Khôn.

Hôm nay đối phương về trễ, vì rõ là xung quanh vẫn khá ồn ào,

có thể còn đang dọn dẹp đồ đạc bàn ghế, Cao Khôn như thường lệ hỏi thăm tình hình ăn uống trong ngày của cậu, chẳng qua hỏi hai ba câu rồi lại không nghe tiếng ai trả lời, Cao Khôn đành gọi vài lần.

“Hả?” Lý Huỳnh Lam mơ màng hồi tỉnh.

Cao Khôn hỏi: “Mệt rồi à? Nếu không thì….”

“A Khôn,” Lý Huỳnh Lam bỗng dưng kêu lên, rồi hỏi, “Bây giờ anh còn…..”

Cao Khôn chờ nửa câu sau của cậu, kết quả lại không nghe, anh khó hiểu: “Còn gì?”

Qua một lúc im lặng thật lâu, Lý Huỳnh Lam mới nói: “Không có gì, em quên rồi.”

Cao Khôn thở dài: “Em ngủ sớm đi.”

Lý Huỳnh Lam chỉ ừ một tiếng, nhưng lại không ngắt máy ngay, “Anh đang làm gì thế?”

Cao Khôn đáp: “Xào rau.”

“Hừ, về sau anh còn dựa vào việc này để kiếm cơm, thì có khi nào ngày thường sẽ không còn hứng làm nữa hay không?”

Dường như Cao Khôn nở nụ cười: “Sẽ không, chừng nào em muốn ăn, thì… anh sẽ làm cho em.”

Lý Huỳnh Lam vừa đổi tay cầm máy vừa chun mũi: “Em muốn ăn giờ cơ…”

Cao Khôn không lên tiếng, chẳng biết là do không biết trả lời thế nào, hay đang tự hỏi có cách nào có thể làm cho Lý Huỳnh Lam

ăn được không đây.

Lý Huỳnh Lam nghe động tĩnh bên kia, nói: “Anh mà nghĩ nữa đồ ăn sẽ khét đấy.”

“Hả…” Bên kia vang lên tiếng đinh đinh đang đang, nhưng một chốc lại nói: “Không khét đâu, vẫn chưa bỏ vào nồi mà.”

“Đồ ngốc…” Lý Huỳnh Lam hết nói.

Hai người câu được câu chăng nói chuyện, thanh âm của Cao Khôn vẫn ôn nhu như trước, dù hoàn cảnh xung quanh lộn xộn thế nào, anh vẫn có thể bình tâm phân định rõ ràng, thâm nhập tận đáy lòng đối phương, Lý Huỳnh Lam nghe một lát dần lấy lại bình tĩnh, từ từ khép mi mắt.

Lần nào cũng vậy, khi nhận thấy Lý Huỳnh Lam buồn ngủ, Cao Khôn sẽ giục cậu cúp máy, sợ di động đặt gần đầu quá sẽ không tốt. Hôm nay cũng không có gì ngoại lệ, sau khi nghe Cao Khôn chúc ngủ ngon, Lý Huỳnh Lam bất đắc dĩ ngắt máy. Chẳng qua cuộc trò chuyện vừa kết thúc, không khí xung quanh lại rơi vào tĩnh mịch đáng sợ.

Trong đầu Lý Huỳnh Lam không khỏi nhoáng lên hình ảnh thấy trên xe vừa rồi, thật ra cậu không nhìn rõ được khuôn mặt của người kia cho lắm, ánh đèn nhàn nhạt ven đường càng khiến bộ quần áo trên người cô gái nọ thêm mờ ảo. Nhưng dù chỉ vỏn vẹn vài điểm, Lý Huỳnh Lam vẫn thấy quá quen thuộc, như đã gặp trước đây rồi.

Không biết nghĩ tới điều gì, Lý Huỳnh Lam đột ngột mở mắt, nhịp tim cũng đập gia tốc.

Nhận ra mình lại vừa rơi vào trạng thái căng thẳng của nhiều năm về trước, Lý Huỳnh Lam tự trấn an bản thân.

Cao Khôn nói đúng, chỉ do mình mệt mỏi quá thôi, mình mệt mỏi, nên mới nhìn lầm như vậy, nơi đó căn bản không có người. Được rồi, cho dù nơi đó có người, cũng sẽ không hẳn là cô ấy, cô ấy sao có thể xuất hiện ở L Thành này chứ?

『Hết chương 74』

Quyển 3 - Chương 75: Gán ghép – Kỳ 1

DTV-EBOOK

Đêm đó, Lý Huỳnh Lam thật sự ngủ không được ngon, trời chưa sáng đã thức, chỉ cầm điều khiển tựa ngồi trên giường, ánh mắt hướng về màn hình nhưng không hề quan tâm trên đó có gì.

Theo lịch chín giờ sáng nay bắt đầu làm việc, tám rưỡi Vạn Hà sẽ đến đón cậu, nhưng chưa tới tám giờ cửa đã có người gõ vang, Lý Huỳnh Lam ra mở, thấy Vạn Hà đang đứng bên ngoài với sắc mặt nghiêm túc, sau đó đưa di động đến, cho Lý Huỳnh Lam xem bài viết về mình.

– *Tiểu hoa đán mới nổi Tưởng Nhất Tuyền nảy sinh tình cảm với bạn diễn? Đối tượng là một quý công tử gia thế lẫy lừng? Ái mộ trong phim, tình tứ sau hậu trường, nửa đêm còn bí mật hâm nóng tình cảm?*" –

Lý Huỳnh Lam quét qua tiêu đề giật gân kia, không xem nội dung bên trong, chỉ lướt nhanh tới những tấm ảnh đính kèm phía trên.

Đầu tiên là hình của Tưởng Nhất Tuyền và trợ lý ở siêu thị, tiếp sau đó là cảnh cô nàng đang tươi tắn trò chuyện với Lý Huỳnh Lam tại đại sảnh, Lý Huỳnh Lam đưa lưng về phía góc máy, nhưng vẫn có thể chụp được một chút sườn mặt, còn có động tác Tưởng Nhất Tuyền đưa hộp bánh quy, rồi Lý Huỳnh Lam và hai trợ lý vào thang máy lên lầu.

Trọng điểm trong đó là một gói to màu đỏ, giống như Tưởng Nhất Tuyền mua nguyên liệu nấu ăn trước, làm xong mới đưa cho Lý Huỳnh Lam, Lý Huỳnh Lam nhận lấy một mình thưởng thức, đến cuối còn có cảnh hai người cùng cúi đầu nghiên cứu

kịch bản, góc chụp khiến tấm hình này toát lên vẻ thân mật khó tả, thế nên từ đầu đến cuối sẽ xâu chuỗi thành một bức tranh sinh động.

Lý Huỳnh Lam xem xong trả máy lại cho Vạn Hà, nét mặt không có gì biến chuyển.

Nhưng Vạn Hà không như vậy, dĩ nhiên với anh ta mà nói đây là một việc rất thất trách.

“Mấy tấm ảnh này ban đầu xuất hiện trên Weibo, từ một tài khoản trong hội hóng biến, chỉ vài phút thì xóa, nhưng sau đó lại bị không ít người đăng lại, rồi tới phiên vài trang báo giải trí mang về đăng, mà đa số là báo mạng thôi, tôi đã gọi bảo họ xóa đi khá nhiều rồi.” Không có công ty hoặc nhân vật lớn đứng ra mưu tính sau lưng, dù là trang báo phổ biến cũng không dám tùy tiện làm liều, dám đăng bậy cũng chỉ gồm một ít báo mạng chui. Song nay lại là thời buổi công nghệ số, hình ảnh đã phát tán rất khó khống chế, không phải muốn là có thể kiểm soát hết được. Cho dù lượng quan tâm hay chia sẻ không cao, nhưng với một cá nhân còn rất mới như Lý Huỳnh Lam, chỉ đang ở bước đầu của sự nghiệp, thì chuyện tai tiếng sẽ gây rất nhiều trở ngại trong tương lai mai sau, thế nên không thể lơ là.

“Còn gói to cô ấy đưa thì sao?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Vạn Hà nói: “Tôi để Tiểu Sa đi xử lý rồi, gần đây có không ít phóng viên đến tìm Tưởng Nhất Tuyền, với cả Ưu Điền cũng có ý tìm người gán ghép với cô ta,” Nhưng người này tuyệt đối không nên là Lý Huỳnh Lam, có Trác Diệu ở đây, Ưu Điền căn bản không có lá gan đó. Mà nếu đã không phải ý của công ty, thì chỉ có thể là ý tưởng của chính đương sự.

Lý Huỳnh Lam vào phòng: “Cô ấy có thể đổ trách nhiệm cho phóng viên.” Người nào đó hoặc truyền thông thích vẽ chuyện.

“Nhưng không có cô ấy mọi chuyện sẽ không thành, cô ấy nói mình không liên quan đâu hẳn là sự thật.”

Vạn Hà giận tái mặt, trực tiếp gọi điện tới người đại diện của Tưởng Nhất Tuyền.

Vạn Hà tuy là trợ lý, nhưng không những là người bên phía Phan Minh Câu, mà còn nhờ năng lực giải quyết tình huống khá tốt mới được Trác Diệu tin tưởng ủy thác tới Ánh Sáng đi theo Lý Huỳnh Lam, lúc này nghe bên kia không ngừng giải thích, Vạn Hà vẫn chẳng hề lưu tình, mắng cho người đại diện của Tưởng Nhất Tuyền không biết chui đường nào, cuối cùng bỏ lại một câu “Cậu chờ quyết định cuối cùng của bên công ty đi”, rồi không quan tâm người nọ giải thích gì thêm thẳng tay cúp máy.

Tiếp theo gọi cho đạo diễn, báo Lý Huỳnh Lam không khỏe, muốn cho cậu nghỉ phép một ngày, đạo diễn bên kia không biết nói gì, Vạn Hà cười cười: “Cảm ơn ngài quan tâm, hiện tại phim chưa công chiếu mà đã gặp nhiều chuyện như vậy, chúng ta với mọi người trong đoàn phải tập trung hơn nữa, đem lại một tác phẩm chất lượng mới là mục đích chính, những chuyện lùm xùm khác đâu phải thứ chúng ta mong muốn, ngài thấy có đúng không?”

Thu di động về, Vạn Hà phỉ nhổ: “Giờ này còn giả ngu, cam đoan không để chúng bị phát tán, vậy những tấm rò rỉ này là thế nào?” Đơn giản là muốn mượn scandal để PR mà thôi, một mánh khóe cũ rích của sao thời nay, thế nhưng chọn Lý Huỳnh Lam làm đối tượng chắc chắn là một sai lầm lớn.

Vạn Hà càng nghĩ càng rầu, cuối cùng quyết định vẫn nên nói trước với ông chủ, nếu sớm muộn gì thì Trác Diệu cũng biết, vậy chi bằng mình thẳng thắn trước vẫn tốt hơn.

Trái ngược với Vạn Hà như gặp đại họa, Lý Huỳnh Lam lại bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhìn đối phương rời

khỏi xong, bấy giờ Lý Huỳnh Lam mới lấy di động ra, mở danh bạ nhìn một lát rồi chọn một dãy số mình để mắt nhiều nhất.

“Dậy rồi chứ?” Lý Huỳnh Lam vừa hỏi vừa ngã lưng lên giường, cuộn người trong chăn.

“Dậy rồi,” Cao Khôn đã quen dậy sớm, còn giọng Lý Huỳnh Lam nghe ra vẫn có phần nhập nhèm lười nhác, xưa nay hai người đều nói chuyện vào buổi đêm, lần này gọi sớm như vậy, Cao Khôn hiển nhiên sẽ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Huỳnh Lam thoáng nheo mắt: “Không có gì thì không thể gọi anh à?”

“Không phải…” Cao Khôn vội phản bác, “Quay phim rất mệt, buổi sáng… nên ngủ thêm một chút.”

“Ngủ không được…” Lý Huỳnh Lam tựa đầu vào gối, uể oải nói, “Tiến độ rất chậm, em muốn trở về.”

Nếu đổi là ngày trước, sao Lý Huỳnh Lam có thể là người than phiền những việc này, dù có mệt có khổ cậu cũng chỉ nuốt hết vào bụng, không hé nửa lời, hơn nữa đoàn phim còn giành khá nhiều ưu ái cho Lý Huỳnh Lam, so với mọi lần phải quay quảng cáo suốt một ngày còn vất vả hơn gấp trăm lần. Hiện tại lại dùng âm điệu lẫn chút đáng thương như vậy với Cao Khôn, cả âm cuối trầm bổng cũng lộ ra phần tủi thân khó giấu.

Lời này hiển nhiên dẫn tới phản ứng Lý Huỳnh Lam muốn, Cao Khôn bên kia trầm mặc, hẳn là không biết nên lấy gì đến an ủi, chỉ có thể thầm sốt ruột trong lòng.

Lý Huỳnh Lam nhếch khóe môi, bất ngờ hỏi: “Anh cảm thấy làm người nổi tiếng có tốt không?”

Cao Khôn ngập ngừng: “Rất tốt…”

“Vì sao?”

Cao Khôn suy ngẫm một lát mới trả lời: “Rất nhiều người thích em.”

“Anh muốn nhiều người thích em sao? Lý Huỳnh Lam nhíu mày, “Anh có biết làm người nổi tiếng sẽ gặp rất nhiều chuyện xấu không, nay với người này, mai lại tay trong tay với người khác, chỉ cần là kịch bản yêu cầu thì chẳng cần biết đối phương là ai cũng có thể vừa ôm lại vừa hôn, có khi còn có thể lên giường. Đêm qua còn có cảnh hôn với bạn diễn nữ, NG đến ba bốn lần.”

Cao Khôn không nói gì.

“Anh còn cảm thấy làm người nổi tiếng tốt nữa không?” Lý Huỳnh Lam lại hỏi.

Cao Khôn vẫn im lặng, chỉ là nếu lắng nghe rõ, trong không gian yên tĩnh Lý Huỳnh Lam có thể nhận ra tiếng hít thở bên kia dần sâu nặng.

Như thưởng thức đủ rồi, Lý Huỳnh Lam mắng nhỏ một tiếng: “Ngốc, chọc anh thôi.”

Cao Khôn chỉ ừ, trong giọng nói nghe không ra cảm xúc, nhưng Lý Huỳnh Lam biết chắc lúc này anh không được vui cho lắm.

“Còn một tuần nữa em sẽ về.” Tự Lý Huỳnh Lam cũng biết mình không nên đùa quá chớn nên dịu giọng.

“Ừ… Ăn sáng chưa?”

Cao Khôn lại hỏi thăm lịch trình như thường lệ, hai người cứ thế câu được câu chăng nói chuyện hồi lâu, đến khi Lý Huỳnh Lam

có việc mới đành lòng kết thúc.

Mà bên này, Cao Khôn cúp máy xong lại bước về quầy thu học phí, vừa khéo chạm mắt với cô bác tiếp tân.

“Xong rồi hả, đợi cậu nãy giờ đấy, cậu còn muốn đăng ký nữa không? Món Trung hay món Tây? Muốn chuyên sâu hay học cho biết thôi?

Cao Khôn đứng trước quầy nhưng chưa trả lời câu hỏi của đối phương ngay, bởi tầm mắt anh đang dừng trên màn hình vi tính của một nhân viên khác, dĩ nhiên người nọ đang lướt mạng, màn hình hiển thị tin tức một tờ báo lá cải, trên đó lẫn lộn rất nhiều hình ảnh. Thế nhưng tấm ảnh của một đôi nam nữ mặc trang phục cổ trang đang cúi đầu tán gẫu với nhau trông có phần thân mật lại khiến mắt Cao Khôn như bị đóng đinh, cả buổi cũng không dời đi.

…

Cuối tuần này tại L thành sẽ diễn ra sự kiện, vốn chiều hôm đó không có cảnh quay của Lý Huỳnh Lam, cậu có thể về sớm tham dự, nhưng bấy giờ hết chuyện của Tưởng Nhất Tuyền lại đến phiên Hồ Dương phạm lỗi.

Dạo gần đây phong độ của Hồ Dương không ổn định, ai tinh mắt đều dễ dàng nhìn ra, bởi tin đồn người ta đang rỉ tai nhau rằng Tăng tổng đã thay tình nhân mới. Nhưng giới này mà, khó chắc được điều gì, người nghe xong cùng lắm chỉ cười khẩy một tiếng, chi tiết ra sao chỉ người trong chuyện tỏ, nhìn cậu Hồ Dương kia tâm hồn không đặt ở chốn đây là đủ biết đã chịu cú sốc lớn thế nào.

Sau khi NG bốn năm lần liên tiếp, đạo diễn cũng có phần không hài lòng: “Rốt cuộc cậu có học thoại không vậy?”

Hồ Dương bóp trán: “Xin lỗi, tôi hơi thiếu ngủ.”

“Không ngủ là chuyện của cậu, đâu thể vì việc tư mà làm lỡ việc chung được, tôi thấy chút nguyên tắc nghề nghiệp này chắc hẳn cậu cũng phải biết chứ.” Đạo diễn không nể tình thẳng thắn phê bình.

Mà Hồ Dương cũng chú ý thấy Tiểu Sa gần đó đã sửa soạn xong xuôi tất cả cho Lý Huỳnh Lam, trong lòng Hồ Dương cảm thấy chỉ vì muốn kịp thời gian của người này mà hắn mới bị hối thúc, nên hắn cắn răng nói: “Tôi muốn nghỉ một ngày.”

“Không được, trước đó cậu đã diễn hỏng bao nhiêu lần rồi, giờ ai cũng như cậu thì còn quay cái gì nữa?” Đạo diễn cũng nổi giận.

Chẳng qua đối đãi như vậy qua mắt Hồ Dương lại mang một hàm ý khác, thái độ trước đây của mọi người với hắn như thế nào, hiện giờ lại thay đổi như thế nào, tình người cũng quá bạc bẽo, mức độ chênh lệch như đáy biển sâu với núi cao thăm thẳm khiến hắn không chịu đâu cho thấu, đầu hắn nóng lên, buột miệng một câu thiếu suy nghĩ: “Dựa vào đâu mà có người được, tôi lại không được!”

“Có người” này của hắn là ai không cần nói rõ, nhưng thốt ra trước mặt bao nhiêu người ở đây, người ta chỉ thầm trách hắn có não mà không biết dùng.

Hắn thẳng thắn thật, nhưng đạo diễn còn thẳng hơn cả hắn: “Vậy tự hỏi mình xem, diễn không được, thái độ không chuyên, làm việc khác cũng không xong, cậu dựa vào đâu để so với người ta?”

Lời này vừa ra sắc mặt Hồ Dương tức thì tái xanh, cứng đờ một chỗ mãi chưa ổn định lại, hai tay nắm chặt thành đấm, khớp hàm nghiến chặt đến run rẩy, nếu sau đó khóc lên cũng không có gì kỳ lạ.

Cảnh tượng này thu hút không ít ánh mắt nhìn tới, thương hại có, nhưng phần lớn vẫn là xem kịch vui. Thế nhưng Lý Huỳnh Lam lại chẳng có hứng để tâm như thế, cậu nhìn đồng hồ, trực tiếp ra hiệu với Vạn Hà, để đối phương báo lại với đạo diễn, còn cậu đi trước một bước.

Cho nên Lý Huỳnh Lam sẽ không thấy được ánh mắt tràn ngập phẫn hận sau lưng mình từ Hồ Dương.

Sự kiện diễn ra ngay tại một trung tâm thương mại trong quảng trường, đây là buổi khai trương cửa hàng của thương hiệu Lý Huỳnh Lam đang làm gương mặt đại diện, bầu không khí xung quanh rất náo nhiệt, Lý Huỳnh Lam vậy mà đã sở hữu một nhóm fan nho nhỏ của mình, cá nhân họ đều bị ấn tượng bởi gương mặt và khí chất chỉ nhìn lần đầu đã khó lòng rời mắt ấy. Thậm chí các cô gái còn biết Lý Huỳnh Lam hiện đang quay "Tiên cung" ở đây nên đến góp mặt, toàn bộ quá trình họ đều ở dưới nỗ lực hô to cổ vũ cậu, mà người xưa nay luôn không thích người lạ là Lý Huỳnh Lam cũng liên tiếp gật đầu với các cô ấy, trước khi vào xe còn tặng kèm một nụ cười, làm ai cũng kích động không thôi.

Dẫu bên phía tổ chức đã cố gắng kiểm soát thời gian, nhưng đến khi kết thúc trời cũng đã tối mịt.

Lý Huỳnh Lam đang ngồi trên xe chợt nói với tài xế: "Có thể về bằng đường quốc lộ G4 không ạ?"

Tài xế nhìn hướng dẫn: "Sẽ hơi xa chút."

Vạn Hà cũng lấy làm lạ, nhưng tính Lý Huỳnh Lam đã quyết là làm, anh ta chỉ đành thuận theo.

Xe đánh một đường vòng, sau đó quay lại đường về từ nhà hàng mà Bạch Huy mời trước đó, lần này Lý Huỳnh Lam không buồn

ngủ, chỉ mở to mắt nhìn một bên đường qua lớp cửa kính, song vẫn không thấy được người cậu muốn tìm.

Thẳng đến khi sắp về đến khu phim trường, Lý Huỳnh Lam rốt cuộc nhịn không được hỏi: “Gần đây có khu dân cư nào không chú?”

Chú tài xế là dân bản xứ, coi như cũng nắm rõ địa bàn nơi này: “Không nhiều lắm, chỉ có vài thôn dân sống rải rác thôi.”

“Chú có thể quay lại ngã ba vừa nãy rồi quẹo trái không?” Lý Huỳnh Lam lại nói.

Tài xế ngập ngừng, quay đầu lại nhìn Vạn Hà, Vạn Hà cũng nhìn Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam giải thích: “Lần trước tôi nhìn thấy một người bạn đã lâu không gặp gần đó.”

Lại là bạn?

Vạn Hà khó hiểu: “Có khi nào cậu nhìn lầm rồi không?”

“Thế nên tôi mới muốn xác nhận.”

Vạn Hà nghĩ một chốc: “Vậy đi thôi.” Dù sao họ cũng có xe, hẳn là không quá nguy hiểm.

Vì thế tài xế liền đi theo chỉ dẫn của Lý Huỳnh Lam, khoảng độ mười phút sau, tài xế nói: “Phía trước không có người ở.”

“Cậu xác định là thấy người bạn kia đi về hướng này?” Vạn Hà hỏi.

Lý Huỳnh Lam gật gật đầu, tuy chỉ nhìn sơ qua nhưng chắc chắn là nơi này, hơn nữa xung quanh cũng không có lối rẽ. Cậu

suy nghĩ một chút, vừa ngẩng đầu, nheo mắt nhìn về phía trước.

“Đó là gì?”

Tài xế chạy xe chậm lên thêm một đoạn ngắn, đèn xe chiếu rọi hai tia sáng, một cánh cửa nhỏ cũ nát tan hoang dần lộ ra, phía trên còn một tấm bảng hoen ố mờ nhạt.

— Viện an dưỡng Hòa Khánh.

Quyển 3 - Chương 76: Gán ghép – Kỳ 2

DTV-EBOOK

Hôm nay từ lúc Lý Huỳnh Lam thức dậy đã mang tâm trạng không tốt lắm, khi quay còn NG một lần. Mà đây chính là phân cảnh cuối cùng có vai thiếu niên tướng quân của cậu góp mặt, cũng là phân cảnh khó thực hiện nhất, Lý Huỳnh Lam cần phải cưỡi ngựa qua hai ngọn núi, tiếp cận được vị công chúa bị giam cầm, kế đến phá tan vòng vây một đám truy binh, vượt qua một thông đạo nhỏ chỉ chứa nổi một người.

Đến cảnh quay qua khe núi đã là sáu giờ hơn, Tưởng Nhất Tuyền đến hiện tại vẫn chưa xảy ra sai sót, Hồ Dương còn có phần mắc kẹt, lại bị đạo diễn nhắc nhở một chút, cuối cùng miễn cưỡng xem như qua ải. Thế nhưng trong lúc nghỉ ngơi chờ đến màn tiếp theo, Vạn Hà lại phát hiện ra một điều bất thường, khí trời bấy giờ chưa tới mười độ, mà người chỉ ngồi như Lý Huỳnh Lam đã đỏ hồng hai má lấm tấm mồ hôi.

Không chỉ có Vạn Hà mà Chu Chí Thành cũng để ý sự việc này, hắn thường xuyên quay đầu lại nhìn Lý Huỳnh Lam bằng ánh mắt lo lắng, song Lý Huỳnh Lam lại chưa một lần ngẩng đầu.

Tiểu Bao càng không ngơi tay chặm khăn cho cậu, sau đó ghé qua nhỏ giọng nói: “Anh Vạn, nhiệt độ của Lam thiếu hình như hơi cao đấy.”

Có điều không đợi Vạn Hà mở miệng hỏi, Lý Huỳnh Lam đã đoán được bọn họ đang thì thầm chuyện gì, trực tiếp nói: “Vài tiếng nữa là xong, đừng kéo dài thêm.” Ý để họ không cần nhiều lời, nói đoạn lại tiếp tục đến trước máy quay.

Mỗi lần Lý Huỳnh Lam không khỏe, từ vẻ bề ngoài sẽ rất khó nhìn ra mức độ bệnh tình ra sao, hơn nữa chính cậu cũng sẽ

không chủ động nói cho một ai biết. Cho nên nhóm đạo diễn biên kịch chỉ đành tự phát giác ra, song khi thấy chỉ còn cảnh quay cuối là vượt qua cửa ngõ buộc lòng phải tiếp tục. Thế mà cố tình Hồ Dương lại tái phát bệnh cũ, lần này không đợi đạo diễn phát hỏa, Vạn Hà đã bất mãn trước.

Thừa dịp khoảng trống của một cảnh bị NG, Vạn Hà tiến lên nói: "Đạo diễn, cứ hết lần này tới lần khác như vậy sẽ tiêu hao thể lực lắm, tôi thấy chúng ta nên giải lao hai mươi phút rồi chờ mọi người chuẩn bị ổn thỏa xong, chúng ta lại tiếp tục." Lời này nói cho ai nghe dĩ nhiên không cần nói cũng biết, Vạn Hà đó giờ luôn chú trọng các mối quan hệ xung quanh Lý Huỳnh Lam, trước nay cũng chưa bao giờ đá xoáy cá nhân nào, hiện tại lại không chừa bậc thang đi xuống trước mặt mọi người như vậy, có thể thấy là đã bất mãn tới trình độ nào, Hồ Dương bên kia tức thì xám tro mặt mày.

Đạo diễn hiển nhiên đồng ý, Lý Huỳnh Lam cũng không phản đối, sau đó cậu tìm một nơi tránh gió ngồi nghỉ một lát.

Trong lúc này chú Mậu có đến đây một lần, tuy chú là người Trác Diệu phái theo Lý Huỳnh Lam, nhưng chú đi theo Trác Diệu nhiều năm như vậy, người trong giới thấy chú cũng phải chào hỏi một tiếng, Lý Huỳnh Lam ngại chú quá gây chú ý, mỗi lần xuất hiện như thể đến giám sát, khiến mọi người rất căng thẳng, thành thử không cần chú đi theo mọi lúc mọi nơi, dù sao lúc cần cũng đã có Vạn Hà báo cáo lại với đối phương.

Thế nhưng hôm nay Lý Huỳnh Lam hiếm khi hỏi một câu: "Chú Mậu, cậu… hiện giờ có ở U thị không?"

Chú Mậu hơi bất ngờ, song vẫn trả lời: "Không có, cuối tháng sáu này có mấy người bên Ưu Điền debut, ngài ấy đang ở A thị theo dõi tiến độ."

Thấy biểu tình của Lý Huỳnh Lam, lại hỏi: "Cậu muốn tìm ngài

ấy à? Tôi có thể gọi giúp." Trác Diệu dù bận thế nào cũng sẽ không bao giờ bỏ qua điện thoại của Lý Huỳnh Lam.

Không biết Lý Huỳnh Lam nghĩ đến chuyện gì, chỉ lắc lắc đầu.

Hai mươi phút trôi qua, mọi người tiếp tục làm việc, Lý Huỳnh Lam xoay người lên ngựa, một cảm giác choáng váng lập tức ập đến, cũng may không kéo dài lâu, cậu thở ra một hơi, nhìn về phía cánh cửa cách mình độ ba bốn chục thước, thầm tính hướng đi sắp tới. Thật ra Lý Huỳnh Lam đã biết cưỡi ngựa từ nhỏ, bởi Lý Tiểu Quân từng nhiều lần dẫn cậu dạo qua các trang trại, cứ thường xuyên như vậy sẵn với tư chất thông minh bạn nhỏ Huỳnh Lam đã tự học được một kỹ năng, bây giờ còn có thể vận dụng vào diễn xuất. Lúc này cậu cũng xem như tin tưởng vào khả năng của mình, muốn đáp ứng yêu cầu của đạo diễn sẽ không quá khó.

Hồ Dương và Tưởng Nhất Tuyền lần lượt vào vị trí, Tưởng Nhất Tuyền xoay ngang vẫn chưa được, nhưng hiện tại đã thành thật hơn, chấp nhận nhờ thế thân. Đầu tiên, cô sẽ cùng Lý Huỳnh Lam quay những cảnh cận mặt trước, rồi dùng thế thân thay mình bổ sung thế khó, vẫn chỉ khổ Lý Huỳnh Lam phải chịu nhiều trách nhiệm hơn.

Đến giờ, đạo diễn hô một tiếng, thiếu niên tướng quân dù chưa khoác giáp, nhưng trên đầu vẫn đội ngọc quan, thân vận cẩm bào, mặc cho khung cảnh xung quanh xác xơ tiêu điều, ánh mắt y vẫn sắc bén như cũ, một tay siết dây cương, hai chân kẹp chặt, tuấn mã dưới thân lập tức hí vang, luồng gió mạnh mẽ cuốn bay ống tay áo vị tướng quân, lẫn trong ấy còn cả hương vị đượm mùi chết chóc.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng quát dài, hóa ra là bè lũ nịnh thần đã truy tới, tướng quân không quay đầu lại, vẫn trầm tĩnh vung roi, mắt thì dõi tìm bóng hình ai đó, kế đến làm một động tác vớt lấy người.

Sau đoạn cắt nối, tướng quân đưa công chúa lên phía trước mình, tiếp đó quay lại nghênh chiến với nhóm người Tể tướng đang truy tới, đánh giáp lá cà, trải qua hai hiệp đối phương bại trận, tướng quân lại vượt qua cửa ngõ, tẩu thoát thành công, rốt cuộc hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy nhiên trên thực tế lại nảy sinh chút chênh lệch về thời gian, lẽ ra Hồ Dương phải đợi vài giây mới bắt đầu truy sát phía sau, nhưng hắn không đợi Lý Huỳnh Lam cứu người xong trở về, kiếm trong tay đã chém tới, Hồ Dương cũng lập tức ngộ ra sai lầm, vội vã thu tay lại, song bấy giờ trên lưng ngựa sẽ có những động tác không phải hắn muốn là có thể kiểm soát. Trước đó đạo diễn vẫn thường phê bình động tác của hắn quá mềm mại không có khí phái đàn ông, nên dạo gần đây mỗi một nhát chém hắn đều dùng hết sức lực từ khi bú sữa mẹ, đường kiếm xé gió vang lên thanh âm ai cũng có thể nghe thấy.

Mắt thấy vũ khí sắp lao tới, may thay Lý Huỳnh Lam phản ứng cực nhanh, thân mình ngả sang bên, khó khăn tránh khỏi mũi kiếm.

Tuy nhiên dù tránh khỏi, nhưng bên cạnh Lý Huỳnh Lam vẫn còn Tưởng Nhất Tuyền, khi đường kiếm lao qua phía cô ta lực độ đã giảm đi không ít, chiều dài cũng không bằng, lẽ ra sẽ không chạm đến, song vị cô nương này vẫn sợ tới mức không ngừng thét chói tai.

Người thì chẳng việc gì, nhưng con ngựa dưới thân không biết thế nào lại bị phản ứng quá chớn ấy làm cho hốt hoảng, đột ngột nhảy kiễng hai chân sau, mà con ngựa này vừa đúng ngay của Lý Huỳnh Lam.

Đây là một phản ứng dây chuyền, mà hiển nhiên kết quả rất không may khi mắc xích cuối cùng lại là cậu, nếu vào trường hợp bình thường chắc hẳn cậu sẽ không ngã xuống, nhưng cố

tình hôm nay thân thể lại không được khỏe, mông vừa trượt khỏi yên ngựa, trước mắt Lý Huỳnh Lam cũng trở nên tối sầm, tay thoát lực buông lỏng dây cương, người ngả sang một bên, trong mơ màng mắt chỉ kịp thấy vó ngựa bay múa, kế đến dưới sườn lập tức đau nhói!

Mọi người ai nấy đều kinh hãi!

Nhìn thấy Lý Huỳnh Lam ngay trước mắt ngã khỏi lưng ngựa, trong lúc nhất thời mọi người đồng loạt chạy về hướng này, người kéo ngựa, người đến đỡ, hiện trường cực kỳ hỗn loạn.

Giờ phút này, rất nhiều người gọi tên Lý Huỳnh Lam, Chu Chí Thành là người chạy đến nhanh nhất, chẳng qua khi hắn vừa muốn ngồi xổm xuống kiểm tra đã bị chú Mậu đưa tay ra chặn, người bị đẩy sang bên.

Chú Mậu có chuyên môn cao, vừa sờ soạng trên người Lý Huỳnh Lam một lượt, vừa vỗ vỗ mặt cậu, xác nhận tình trạng vẫn ổn xong, chú mới luồn tay qua khớp gối đỡ người bế lên, lại nói nhanh với Vạn Hà và trợ lý đã bị hoảng sợ bên cạnh: “Không gãy xương, nhưng không ngoại trừ khả năng bị nứt, mau lái xe đến đây, chúng ta đưa Huỳnh Lam vào viện.”

Bên này hành động nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã đến nơi, sau một lúc bận rộn thì có kết quả, gan không bị tổn thương, nhưng dưới đốt xương cùng có một vết nứt nhỏ, may sao lúc con ngựa mà Huỳnh Lam cưỡi đặt chân xuống đã không dùng sức, xem như trong cái rủi cũng có cái may.

Lý Huỳnh Lam nằm trên giường, mơ hồ nghe thấy tiếng nói tràn đầy tức giận của chú Mậu bên ngoài, thật ra cậu có thể không cần nhập viện, nhưng chính vì hiện giờ Lý Huỳnh Lam vẫn đang sốt cao, sợ rằng vết thương sẽ bị viêm nhiễm nên để đảm bảo, phải quan sát thêm một hai ngày.

Lý Huỳnh Lam vươn tay qua hướng Tiểu Sa đang đứng cạnh giường, Tiểu Sa thoáng do dự, rốt cuộc vẫn đưa di động lại cho cậu.

Cậu cầm nó trong tay, mở ra lịch sử cuộc gọi, lướt lên lướt xuống nhìn màn hình nửa ngày, cuối cùng tắt đi.

“Tin này không thể truyền ra.” Lý Huỳnh Lam nói.

Tiểu Sa gật đầu: “Chú Mậu với anh Vạn cũng có ý này.”

Lý Huỳnh Lam đặt di động dưới gối đầu, nghĩ một hồi lại lấy ra đặt trên tủ đầu giường. Cậu dự định ngủ một giấc trước, đợi đến buổi tối lỡ người nào đó gọi đến cậu còn có tinh thần tiếp.

Tuy nhiên chỉ vừa chợp mắt được chừng nửa tiếng, bên ngoài lại truyền đến âm thanh ồn ào, tiếng nói này Lý Huỳnh Lam có thể nhận ra, là Bạch Huy, nhưng đã bị chú Mậu chặn ngoài cửa.

“Tôi tới đây thăm Huỳnh Lam mà, sao tôi lại không được vào cơ chứ?” Bạch Huy nóng nảy, nhưng hắn vẫn khắc chế hỏi.

Chú Mậu lại không buồn chừa mặt mũi cho hắn: “Bác sĩ đã dặn Huỳnh Lam cần nghỉ ngơi, giờ này ai vào cũng không được.” Đừng nói là hắn mà ngay cả người trong đoàn cũng không ngoại lệ.

Bạch Huy tạm ngừng một chốc: “Tôi chỉ muốn vào chút thôi, xem cậu ấy có cần tôi giúp gì không.”

“Chúng tôi đều bố trí xong xuôi cả, cảm phiền Bạch thiếu đã quan tâm, ngài Trác cũng sắp tới đây, nếu cần sẽ có ngài ấy xử lý.”

Bạch Huy còn muốn dây dưa thêm, song khi nghe đến danh Trác Diệu, bộ dáng ngạo mạn tức thì lặn mất tăm, hắn sờ sờ mũi

tạm thời lui ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam bị hắn làm cho nhức đầu, dưới xương sườn cũng nhói lên từng chập, nhưng cậu chỉ chịu đựng chậm rãi trở mình, động tác đơn giản là thế mà trán cậu đã đọng một tầng mồ hôi mỏng.

Bạch Huy vừa đi khuất, bên ngoài lại xuất hiện thêm vài người, không gian yên tĩnh cứ lúc được lúc mất, Lý Huỳnh Lam nhắm mắt nghe, rõ ràng đã quá mệt mỏi, nhưng cậu lại không hề buồn ngủ.

Về phần Chu Chí Thanh, thật ra hắn vẫn luôn đứng từ xa nhìn cửa phòng bệnh đầu bên kia, có lẽ năm lần bảy lượt khước từ của Lý Huỳnh Lam rốt cuộc cũng có tác dụng, hắn hiện tại so với trước kia đều biết tự mình hiểu lấy, biết ngay cả người như Bạch Huy còn bị chặn bên ngoài thì tới phiên hắn cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Chuyện lo lắng là thật, nhưng hắn vẫn có một chuyện đáng buồn hơn thế. Đó là người hắn sát cánh chung năm năm, thời khắc đặt trong tim, hiện tại cả một tư cách liếc nhìn một chút cũng không có.

Chu Chí Thành vẫn đang ray rứt trong lòng đặt tầm mắt về phía kia, thì bất chợt có một người vụt ngang qua, Chu Chí Thành sững sờ, quay đầu nhìn lại, khi thấy rõ đối phương là ai, mắt hắn không khỏi trừng thật to.

Bên kia Vạn Hà và chú Mậu đang xác nhận việc Trác Diệu đã lên máy bay chưa thì trước mắt có một người bước nhanh đến, hai người cùng quay sang nhìn gương mặt nọ, chú Mậu nhíu mày, mà Vạn hà thì giật mình.

Sắc mặt người tới rất lo lắng, thở gấp hỏi: “Huỳnh Lam sao rồi?”

Khi Chú Mậu vừa định dùng lý do cũ từ chối vị này, Vạn Hà đã ngăn trước một bước, anh ta còn rất tâm lý, đi qua mở cửa, ra

hiệu cho trợ lý bên trong ra ngoài, kế đến quay đầu lại nói với người nọ: “Cậu vào đi.”

Thấy người đi vào rồi, Vạn Hà mới giải thích với chú Mậu: “Cậu ta… chính là Cao Khôn.”

Chú Mậu chưa hiểu lắm, lại nghe Vạn Hà nói: “Nên dù có ngài Trác ở đây… cũng vô dụng.”

Chú Mậu suy nghĩ một lát, rốt cuộc lộ vẻ ngộ ra, sau đó bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Mà cách xa đó, Chu Chí Thành vẫn luôn đỏ mắt dõi theo.

…

Trong phòng bệnh, Lý Huỳnh Lam trừng mắt về hướng cửa mở, nhìn cái người to lớn sừng sững bước vào, vừa rồi nghe thấy giọng nói khách khí của ai kia, cậu còn tưởng mình đang nằm mơ, đến khi tận mắt thấy người thật, Lý Huỳnh Lam vẫn cảm giác mình đang mơ.

“Anh…” Cậu hiếm khi ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời.

Mà Cao Khôn chỉ nhìn người nằm trên giường, đôi lông mày nhíu chặt lại: “Sao lại thế này?”

“Câu này phải để em hỏi mới đúng chứ?” Lý Huỳnh Lam nhẹ giọng nói.

Cao Khôn ngồi xuống bên giường: “Anh hỏi vài người trong đoàn mới tìm được đến đây.” Anh vừa vuốt tóc Lý Huỳnh Lam, tay vừa lúc chạm đến vầng trán nóng hầm hập.

Điều mà Lý Huỳnh Lam không nhìn được nhất chính là ánh mắt và biểu tình này của Cao Khôn: “Được rồi, không chảy máu

không chầy xước, xương cũng chưa gãy, đừng nhìn em như vậy."

Nói thì nói vậy, nhưng đầu người nào đó cũng bất giác dựa vào lòng bàn tay anh cọ cọ, còn dùng hai má cực nóng nhè nhẹ vuốt ve làn da hơi ẩm ướt vì chạy đuổi tới đây.

"Nhưng vẫn hơi đau..." Lý Huỳnh Lam thành thật nói, thanh âm cũng dịu ngoan hơn bao giờ hết.

Quyển 3 - Chương 77: Gán ghép – Kỳ 3

DTV-EBOOK

Nếu Cao Khôn đã đến đây, việc chăm sóc bên cạnh tất nhiên sẽ không đến tay người khác. Lần này Vạn Hà còn cơ trí, đã nhờ hộ sĩ đặt thêm một chiếc giường trong phòng.

Sau khi nhìn thấy Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam cũng ngủ thẳng mấy giờ liền. Đến khi mở mắt, lại thấy anh vẫn ngồi cạnh giường, đang ủ ấm bàn tay vì truyền nước mà lạnh như băng của mình, cả tư thế cũng chưa hề biến đổi, trong khi giờ này đã sắp rạng sáng.

Lý Huỳnh Lam đưa mắt nhìn anh, rồi cắn răng nhích vào phía trong, chừa ra phân nửa giường.

Cao Khôn hiểu ý, lúc này không do dự mà chỉ cởi áo khoác đến nằm cạnh cậu.

Lý Huỳnh vẫn phát sốt nhưng không quá cao, chờ Cao Khôn vừa nằm xuống liền chậm rãi dịch tới, thân thể ấm nóng dán lại đây.

Cao Khôn cẩn thận đưa tay ôm lấy, để Lý Huỳnh Lam nằm trong khuỷu tay, cằm anh đặt trên trán cậu, một tay nhẹ vỗ về lưng đối phương, hỏi: “Còn thấy khó chịu chỗ nào không?”

Ngay sau đó tay đã bị bắt lấy, Lý Huỳnh Lam trực tiếp nhét vào vạt áo mình.

Cao Khôn liền cảm giác đầu ngón tay đang chạm đến một làn da ấm áp mịn màng, đầu tim nhảy dựng, rốt cuộc nhịn được không cuống quýt rút ra.

Lý Huỳnh Lam giương mắt: “Ở trên.”

Cao Khôn nghe theo, tay chầm chậm dời lên.

Lý Huỳnh Lam lại nói: “Trên nữa….”

Tay lại lên vài tấc.

Cứ một khẩu lệnh một động tác như vậy, đầu ngón tay dọc một đường từ bụng trơn nhẵn đến dưới xương sườn, đôi lông mày Lý Huỳnh Lam chợt nhíu chặt lại.

Hiển nhiên Cao Khôn không có biệt tài trị thương, nhưng Lý Huỳnh Lam lại quen thuộc khả năng phát tán, lồng ngực đến phía sau lưng cùng lúc co rút vì đau, lúc này bàn tay dày rộng của anh đang mát xa quanh vị trí vết nứt một cách thật nhẹ nhàng cẩn thận.

Hơi thở của Lý Huỳnh Lam dần nặng nề, thi thoảng sẽ phát ra một tiếng hừ nhẹ, thần sắc đau đớn trên mặt cũng vơi đi ít nhiều. Bỗng nhiên, cậu lại mở mắt, nhìn Cao Khôn đang kề cận, tiếp đó cậu nở nụ cười.

Lẫn trong nét cười như hoa ấy lại có cả một tia đắc ý, chầm chậm ghé bên tai Cao Khôn nói: “Điều hòa cao lắm sao?”

Cao Khôn hơi ngửa ra sau: “Cũng ổn… em không thể cảm lạnh.”

“Nhưng anh rất nóng,” Lý Huỳnh Lam nhìn chóp mũi lấm tấm mồ hôi của anh mà ý cười nơi khóe môi càng sâu, “Còn… chọc em.”

Cao Khôn khựng lại, gương mặt nghiêm nghị chẳng mấy khi lộ ra biểu tình mất tự nhiên, nếu chẳng phải Lý Huỳnh Lam đang gối lên cánh tay còn lại chắc anh cũng xoay người xuống giường chạy thật xa.

“Xin, xin lỗi…” Cao Khôn dịch chân ra ngoài.

Lý Huỳnh Lam lườm anh một cái: “Nói xin lỗi là xong ư?”

Cao Khôn bị hỏi không biết phải làm sao, tay đang mát xa cũng dừng lại.

Đôi mắt Lý Huỳnh Lam đảo một vòng, lại nói: “Nhưng có thể từ xa xôi chạy đến đây, thật ra em vẫn nợ anh nhiều hơn, thế này xem như huề nhau đi…” Dứt lời liền bất ngờ sáp lại gần, nhướn người đặt nụ hôn dịu dàng lên môi anh, hôn xong cũng không lập tức rời khỏi, càng khiến nụ hôn trở nên lưu luyến mà sâu sắc, mãi đến khi Cao Khôn định thần lại cũng ôm lấy cậu cùng triền miên.

Hai người cũng đã có một thời gian dài không gần gũi, hiển nhiên khó lòng kiềm chế, đến khi Cao Khôn chợt nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập của Lý Huỳnh Lam mới biết mình hơi thái quá, anh mau chóng buông người ra, nhưng Lý Huỳnh Lam lại có vẻ muốn đọ sức, Cao Khôn chỉ đành đỡ eo đối phương, sau đó liền thấy khóe môi đau xót, Lý Huỳnh Lam cắn anh một ngụm xong mới chịu lui.

“Còn lại chờ em khỏe hãy tính…” Lý Huỳnh Lam khẽ liếm khóe môi đỏ bừng.

Trong nước hạ nhiệt có thành phần gây ngủ, thành thử cậu đã mệt mỏi từ sớm, chẳng qua vẫn cố chịu đựng đến lúc này, hiện tại mới nói xong hai mí mắt trĩu nặng dần buông xuống.

Cao Khôn ngắm nhìn khuôn mặt Lý Huỳnh Lam đang ngủ yên, nặng nề thở ra một hơi, thật lâu sau mới ừ một tiếng.

o O o

Vạn Hà tuy biết về sự tồn tại của Cao Khôn, cũng hiểu sơ tầm

quan trọng của người này với Lý Huỳnh Lam, nhưng trước giờ vẫn chưa một lần tận mắt chứng kiến tình huống hai người họ ở chung. Hiện tại, chính chủ đang ở đây, Vạn Hà mới nhận thấy những thực tế đang diễn ra hoàn toàn khác xa với tưởng tượng, ngay cả khi đã có chuẩn bị trước còn như thế, thì càng khỏi nói đến trợ lý khác.

Với bề ngoài lãnh đạm thường thấy ở Lý Huỳnh Lam mà ai nấy tiếp xúc đã thành quen, giờ lại hốt nhiên thay đổi đến một chiều hướng không ai ngờ tới, thật gây bất ngờ không nhỏ. Thế nhưng nếu nói cậu trở nên khác biệt hoàn toàn thì cũng không hẳn, Lý Huỳnh Lam vẫn là Lý Huỳnh Lam, không thể qua một đêm biến thành Tưởng Nhất Tuyền hay Hồ Dương ra đường hay quên mang não như vậy. Trong mắt người ngoài, cậu với Cao Khôn ở chung cũng không đến mức thân mật thái quá, dính như keo hồ, thậm chí phần lớn thời gian hai người họ chỉ ngồi đó, thỉnh thoảng nói với nhau đôi ba câu, nhưng kỳ lạ ở chỗ không khí này người ngoài nào cũng không thể tìm được một lý do để xen vào.

Tiểu Bao đến giờ vẫn háo hức quá độ, cậu ta vừa vào cửa đã thấy vị tên Cao Khôn nọ đang ngồi trên sofa đọc sách, mà Lam thiếu nhà mình thì an vị cạnh bên, có điều đầu lại dựa lên vai người ấy, trên vai khoác một chiếc áo không phải của mình, gương mặt mang một nét tĩnh lặng mà bình yên.

Chẳng qua khi phát giác có người, cậu thoáng chốc mở mắt song vẫn không ngẩng đầu, trái lại còn rúc vào hõm vai Cao Khôn sâu thêm một chút, Cao Khôn vội đỡ hông đối phương, ôm người chặt hơn, hai người cùng lúc nhìn về hướng Tiểu Bao đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt Lý Huỳnh Lam như đang hỏi, đôi lông mày nhíu lại, phảng phất như bị quấy rầy, Tiểu Bao không khỏi giật thót, qua quýt mượn đại một lý do rồi vội vã lui ra, lúc ra tới ngoài trán cậu ta đã túa đầy mồ hôi hột, chẳng biết vì sao mặt cũng nóng

bừng.

Vạn Hà thấy thế lại lấy làm lạ: “Làm gì mà căng thẳng thế kia?”

Tiểu Bao lắc đầu nguầy nguậy: “A, không có… không có…” Lại nghĩ gì đó mà không kiềm được thấp giọng hỏi: “Anh Vạn, vị kia…. anh ta thật sự là….”

Không chỉ có Tiểu Bao, mà rất nhiều người từ đồng nghiệp trong công ty đến bạn học cùng trường từng tiếp xúc với Lý Huỳnh Lam đều có chung một suy nghĩ, không biết về sau vị nào mới có thể được cậu thiếu gia khó gần này coi trọng. Có lẽ trong đầu họ đã mường tượng ra N phiên bản, nào quốc sắc thiên hương nào trâm anh thế phiệt. Song dù cải biến gấp trăm ngàn lần, trong đó cũng không hề có loại hình của Cao Khôn, lại còn là đàn ông. Chẳng phải anh không tốt mà ấn tượng đầu tiên như thể hai người họ không cùng chung thế giới vậy, chỉ là nhìn lâu hơn chút nữa sẽ có một cảm giác hài hòa khó tả. Điều này khiến Tiểu Bao thấy sao mà quá lạ kỳ.

Vạn Hà trừng mắt nhìn, đang toan dạy dỗ để cậu ta chớ lắm miệng, quay đầu sang đã thấy Bạch Huy lại đến.

Hôm nay chú Mậu không ở đây, Vạn Hà vẫn có phần kiêng nể, cậu thiếu gia nhà họ Bạch này đã theo đuổi Lý Huỳnh Lam nhiều năm nay, nhưng trong lúc đó vẫn dính líu nhiều mối quan hệ phức tạp, thỉnh thoảng hắn mới nảy lên hứng thú chinh phục mà đột ngột chạy tới, dĩ nhiên là vào thời gian này.

Song Vạn Hà vẫn ngăn cản như thường. Qua mấy hôm, Bạch Huy vốn kiên nhẫn đã ít nay càng cạn kiệt, không khỏi cao giọng tranh chấp với Vạn Hà.

Tiểu Bao thấy vậy buộc lòng phải cho hắn vào, nhưng từ bên trong thình lình truyền ra tiếng quát lạnh của Lý Huỳnh Lam.

“Kêu hắn cút!”

Âm thanh này tuy không quá lớn nhưng vừa nghe đã biết dành cho kẻ đang quấy rối nọ, Bạch Huy tất nhiên hiểu được, sắc mặt tức thì đen như đít nồi, đẩy Vạn Hà ra muốn vọt vào, bất chợt cửa phòng bật mở, một người đàn ông cao to xuất hiện.

“Nơi này là bệnh viện, phiền cậu giữ im lặng.” Lời người nọ nghe khách khí, nhưng biểu tình vẫn lạnh lùng nghiêm nghị.

Bạch Huy khựng lại, thấy đối phương nhìn hơi quen mắt, song trong lúc nhất thời hắn chưa nhớ đã từng gặp người này ở đâu.

“Mày là ai?” Mà cũng dám ngăn cản hắn?

Cao Khôn không đáp lời, chỉ lặp lại câu nói kia một lần.

Bạch Huy nổi đóa, muốn trực tiếp lướt qua đối phương, lại thấy Cao Khôn hơi nghiêng người chặn phía trước. Người này còn cao hơn hắn cả nửa cái đầu, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống lẫn theo thâm ý khó nói thành lời, không hiểu sao lại khiến Bạch Huy như đóng đinh tại chỗ, nửa bước cũng không dám tiến thêm.

“Giờ không phải thời gian thăm bệnh, mời cậu về cho.” Cao Khôn nhắc lại, thanh âm cũng trầm xuống.

Sau một lúc lâu Bạch Huy mới hoàn hồn, thầm nghĩ sao mình lại để một tên tiểu tốt như thế cản đường, chuẩn bị nổi bão, bỗng nghe thấy một tiếng nói lạ lẫm từ xa truyền đến.

“Cậu ta nói đúng đấy.”

Mọi người quay đầu lại, chứng kiến một nhóm đàn ông đang đi đến, mà chính giữa chẳng phải Trác Diệu thì là ai.

Trác Diệu vừa đáp chuyến bay, bề ngoài phong trần mệt mỏi, y bước nhanh đến, đầu tiên là nhìn Cao Khôn, biểu tình có phần khó tả, kế đến quay sang Vạn Hà, anh ta vội vàng báo cáo lại tình hình của Lý Huỳnh Lam hiện giờ.

Đa phần Trác Diệu đều biết, đoạn y mở cửa đã gặp Lý Huỳnh Lam đang ngồi trên sofa, bấy giờ Trác Diệu mới lia mắt sang Bạch Huy, hỏi: "Bạn cháu? Đến thăm cháu à?"

Lý Huỳnh Lam chỉ nhìn Cao Khôn, đáp: "Cháu không quen hắn."

Bạch Huy như bị sét đánh ngang tai, lại đúng lúc thấy người cản mình vừa rồi tiến lên, nhặt áo khoác bị rơi trên mặt đất, khoác lại lên vai Lý Huỳnh Lam, còn thay cậu chỉnh lại cổ áo vì nghiêng mình mà hơi lệch sang bên, Lý Huỳnh Lam nhìn anh, trong mắt thấp thoáng ý cười thâm tình, ánh mắt ấy đừng nói là hắn, mà với bất cứ ai cũng chưa một lần hiển lộ.

Ngay sau đó, cửa đã bị Trác Diệu đóng lại, bản thân y cũng chẳng buồn liếc lại hắn lấy một lần.

Trong phòng, Trác Diệu lạnh mặt, sau khi ổn định cảm xúc y mới hỏi Lý Huỳnh Lam về tình hình sức khỏe.

Lý Huỳnh Lam cũng phối hợp trả lời, chỉ là mỗi lần Trác Diệu nhắc đến việc phái người tới chăm sóc cậu rồi chuyên gia dinh dưỡng này kia, câu trả lời của Lý Huỳnh Lam đều chỉ một: "Có Cao Khôn ở đây."

Khả năng kiềm chế của Trác Diệu quả thật không tồi, rõ ràng gân xanh trên trán đều lồi hết lên rồi, nhưng ngoài mặt vẫn che giấu hết thảy, chỉ hơi cau mày để lộ một ít cảm xúc.

Cuối cùng Trác Diệu thở dài, nói: "Cậu đã nhận được điện thoại…"

Dường như Lý Huỳnh Lam đoán ra chuyện y đang muốn đề cập, quay sang nói với Cao Khôn: “Em đói bụng.”

Cao Khôn đứng dậy: “Để anh đi gọi.” Tiệm ăn gần đây có dịch vụ giao cơm tận nơi, “Muốn ăn gì?”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu: “Không muốn ăn cái kia, ăn cái khác…”

Cao Khôn hiểu ý, đi ra ngoài.

Trác Diệu nhìn theo bóng lưng anh, đợi đến khi cánh cửa khép lại rồi mới hỏi: “Cháu không muốn cậu ta biết?” Hiển nhiên là chuyện trong nhà của Lý Huỳnh Lam.

“Anh ấy biết.” Lý Huỳnh Lam dựa về sofa.

Trác Diệu nhịn một lát song vẫn nói: “Lẽ nào cháu không còn muốn sống cuộc đời của mình nữa sao?” Thay đổi nhiều như vậy, vứt bỏ nhiều như vậy, tất cả chỉ vì một người dưng.

Lý Huỳnh Lam nở nụ cười nhàn nhạt, hỏi lại: “Cuộc đời của mình? Tựa như trước đây ư? Cậu thấy như vậy có ý nghĩa?”

Trác Diệu sửng sốt, không thốt được một lời.

Y ra khỏi phòng bệnh thì thấy Cao Khôn đang đi tới, tay còn cầm một bọc to, hình như trong đó chứa vài món ăn vặt.

Cao Khôn nhìn thấy Trác Diệu vẫn lễ phép gật đầu. Trác Diệu nhìn lại anh, biểu tình không phòng bị như dĩ vãng nhưng vẫn không mấy tốt đẹp, còn lẫn một tia bất đắc dĩ khó tả.

“Tôi sẽ không chấp nhận cậu, bởi trước đây cậu đã không cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

Cao Khôn trầm mặc.

“Tình cảm của Huỳnh Lam dành cho cậu đã quá sâu đậm, tôi cũng không có cách nào can thiệp. Nhưng nó chân thành với cậu như thế, còn cậu thì sao?” Trác Diệu nhìn thẳng vào mắt Cao Khôn, như muốn quan sát biến hóa cảm xúc nơi ấy, nhưng thật đáng tiếc, y không hề nhìn ra bất thường nào. Đây cũng là điều mà y kiêng kỵ nhất, vì trong môi trường y hoạt động loại người gì cũng có, đủ loại tâm tư, đủ loại bản chất y hoàn toàn có thể ứng phó. Vậy mà đến nay, vẫn tồn tại một người y không thể nhìn thấu, trước đây không thể, nhiều năm trôi qua người đó đã trưởng thành vẫn không thể, chưa một lần.

“Thực ra tôi không biết cũng không sao, nhưng Huỳnh Lam có tư cách được biết toàn bộ chân tướng,” Trác Diệu ngừng một chốc lại nói, “Vậy mà có đôi lúc tôi lại sợ, thậm chí còn muốn cảm ơn cậu đã che giấu, bởi vì có những chuyện Huỳnh Lam không thể chịu đựng, sự thật… quá tàn khốc.”

Trác Diệu dứt lời, không nhìn Cao Khôn đang cúi đầu ở đó thêm lần nào, lướt qua anh rời khỏi…

『Hết chương 77』

Quyển 3 - Chương 78: Gán ghép – Kỳ 4

DTV-EBOOK

Lý Huỳnh Lam vừa xảy ra chuyện, Trác Diệu đã đích thân có mặt, đoàn phim cũng vì vậy mà tạm dừng công tác, ngoài mặt thì nói chấn chỉnh các vấn đề kỹ thuật, nhưng thật ra lại xử lý nhân sự bên trong. Sự việc này kéo theo không ít người phải khốn đốn.

Chu Chí Thành tuy chỉ thủ một vai diễn viên quần chúng, nhưng phân cảnh có hắn lại khá nhiều, đa phần là theo sau nhân vật phản diện chính của Hồ Dương. Chẳng qua với tình hình bất ổn hiện giờ, Chu Chí Thành cũng nhận được tin tạm hoãn, hắn chỉ bèn chờ đợi như bao người khác.

Trong phòng nghỉ, Chu Chí Thành đang ngẩn người nhìn di động, chợt nghe thấy tiếng thì thầm của hai thư ký trường quay.

“Bị loại thiệt luôn á?! Tôi cứ tưởng dù gì cũng để cậu ta quay nốt chứ nhỉ?” A đè giọng nói, “Với dù Trác Diệu không vui, chuyện này cũng đâu phải Ưu Điền định đoạt.”

B bày ra vẻ mặt chú không tin cũng phải tin: “Ưu Điền thì không, nhưng chính Tăng… Tăng tổng đích thân lên tiếng đấy, bộ này vốn do Kha Lạc đầu tư, tới lúc đó xem người thay thế là biết thôi.”

“Nhưng chưa thấy lần nào quả quyết như lần này luôn, dù sao cũng vai nam thứ mà…”

“Vai nam thứ thì sao, chẳng phải cũng sống theo sắc mặt người khác đấy ư, còn hứng thì nâng hết hứng thì đạp. Tăng tổng ít nhiều gì cũng phải nể mặt ngài Trác, vì người của ông ta gây chuyện trước…”

“Hồi trước tôi có nghe nói quan hệ của hai người đó khá tốt.”

“Ừm, đúng vậy, Tăng tổng còn đích thân mang quà đến bệnh viện nhận lỗi nữa cơ, xấu hổ thật.”

“Chẳng biết đầu óc Hồ Dương để đâu, nhắm ai không nhắm lại đi nhắm Lam thiếu, tưởng ai cũng ngang cơ với mình chắc.”

“Tôi thấy cũng đáng lắm, mới đây nghe ai bảo là, do hắn toàn bị Lam thiếu đoạt mất mấy xuất quảng cáo nên mới vậy, mà cũng một phần tại hắn thôi, lần nào cũng gặp chuyện, một lần là thử vai với một lần là hàng không. Hình như trong đó có lần về cà phê, Hồ Dương bị dị ứng với món này nhưng cứ thích cố đấm ăn xôi. Kết quả, Lam thiếu chưa uống một ngụm nào, chỉ bày vài tư thế đã đạt luôn. Xem chừng đã bất mãn từ dạo đó rồi ghi hận đến hôm nay.”

Cuộc nói chuyện của hai người đa phần đều dùng giọng điệu trêu đùa, không cảm thấy Hồ Dương thảm hại ra sao, mà chỉ nghĩ hắn không biết lượng sức, không rõ bản chất sự việc.

“Năm nào chẳng xuất hiện những kẻ thiển cận như thế, năm sau còn hơn năm trước, giờ liên lụy cả chúng ta, chỉ biết ngồi một xó chờ như ngỗng đồng. Mà mấy vai nhỏ cũng đâu hơn gì, Tưởng Nhất Tuyền đấy, tin lần trước vừa phát tán, cảnh quay cũng bị cắt giảm, đưa vai nữ số hai lên, dù sao cũng là người của Ưu Điền.”

“Tôi mới gặp cổ đây chứ đâu, mắt còn sưng húp. Cả tôi còn biết Trác Diệu trước giờ ghét nhất là scandal, mấy năm qua chưa ai dám để ông ấy xuống tay đâu, cô nàng này đụng phải họng súng rồi.”

“Chỉ trách trong giới này đâu cũng có kẻ muốn ăn thịt thiên nga, nhưng trước khi há mồm hãy nên nhìn lên trên trước. Dã tâm có

thừa mà bối cảnh số không vẫn mãi là hạt cát nhỏ trong sa mạc thôi, muốn có được cái gì, đều phải tự mình đánh đổi…”

Chu Chí Thành gần đó chỉ cảm thấy mỗi một câu chữ đều như xuyên vào tâm phế. Trong khi tiếng hai người kia vẫn không ngừng vang lên, hắn nhìn những tin nhắn mời chào lấp đầy màn hình di động, khớp hàm không khỏi nghiến chặt…

…

Ngoài cảnh quay qua cửa ngõ cuối cùng bị gián đoạn, phần lớn cảnh có Lý Huỳnh Lam góp mặt hầu như đã hoàn thành. Cậu cũng biết tin Hồ Dương bị thay đổi, ý của đoàn phim là muốn Lý Huỳnh Lam nghỉ ngơi dưỡng sức, những chỗ nguy hiểm bọn họ sẽ dùng thế thân, còn lại thì qua kỹ xảo, chờ diễn viên mới đến họ sẽ bổ sung sau.

Nếu đã được nghỉ phép, tất nhiên Lý Huỳnh Lam sẽ không ngốc một chỗ. Mà sau khi xác nhận tình trạng của cậu ổn rồi Trác Diệu đã rời khỏi, Lý Huỳnh Lam cũng mua vé máy bay cùng Cao Khôn trở về U thị.

Hiện tại, cậu đi lại cũng không vấn đề gì, có điều bác sĩ vẫn khuyên nên nằm tĩnh dưỡng nhiều hơn. Về đến nhà, hiển nhiên lại được Cao Khôn tôn lên làm thái thượng hoàng, mỗi sáng thức dậy là áo đến giơ tay cơm đến há mồm. Nếu Lý Huỳnh Lam làm biếng thêm chút nữa chắc hẳn cũng không cần xuống giường, đã có Cao Khôn ôm đi khắp nơi. Phải nói rằng, đây là những tháng ngày thật sự thích ý và tự tại chưa từng có.

Chỉ là buổi tối Cao Khôn vẫn phải đi làm, trong thời gian này Lý Huỳnh Lam sẽ xem tivi đọc sách, lăn qua lộn lại chờ tới giờ đối phương về rồi cùng nhau ăn khuya.

Cao Khôn cũng từng đề cập tới việc Lý Huỳnh Lam nên đi ngủ trước. Kết quả, Lý Huỳnh Lam chỉ nhàn nhạt trả lời một câu

“Em cũng muốn ngủ trước chứ, nhưng đâu phải muốn là sẽ được…” thành công khiến anh im luôn.

Vậy nên, nếu hiện giờ trong quán có tổ chức cuộc thi ai nhanh hơn, Cao Khôn sẽ luôn giựt giải nhanh tay lẹ chân nhất, tận lực làm xong việc rồi thẳng hướng nhà chạy ù về. Lần nào Lưu Hỉ Nhạc cũng với theo không kịp, cô đơn hết nấc.

Mà hôm nay, Cao Khôn đang vừa bận việc vừa bấm bụng chốc lát về mua sa tế mà dạo trước Lý Huỳnh Lam muốn ăn thì vừa quay qua đã thấy vị trí ngồi trong góc chẳng phải chính chủ thì là ai.

Cao Khôn bất chấp một bàn đang cần gọi món, vội bước đến hướng nọ, ngồi xuống đối diện người nào đó đang nhàn nhã vắt chéo chân cầm thực đơn: “Sao em lại đến đây?”

Lý Huỳnh Lam nhướng mày: “Em đầy đủ tay chân, muốn đi đâu thì đi, chẳng lẽ còn cần anh khiêng sao.”

“Nhưng bác sĩ nói…”

“Bác sĩ nói em nghỉ ngơi, không có nói em bại liệt.” Lý Huỳnh Lam ngắt lời, tiện thể chỉ vào một góc trên thực đơn, “Em muốn ăn sủi cảo chiên.”

“Cái này dầu lắm…”

“Em là khách hàng, còn anh cũng đăng kí học làm đầu bếp rồi, nguyên tắc này chắc hẳn ngày nào cũng nghe chứ, không được phép tranh luận với khách.” Lý Huỳnh Lam lắc lắc ngón tay, giữa hai đầu ngón tay còn kẹp một tờ rơi của trường trung cấp đào tạo đầu bếp, vốn là Cao Khôn kẹp nó trên giá sách rồi nhưng không ngờ lại bị Lý Huỳnh Lam thấy được.

Cao Khôn ngập ngừng, quay lưng vào trong, chốc lát mang đến

một dĩa sủi cảo chiên nóng hôi hổi, cơ mà số lượng chỉ bằng phân nửa bản gốc.

“Không được ăn nhiều quá… còn đói anh sẽ làm cái khác cho em.” Cao Khôn nói.

Lý Huỳnh Lam liếc anh một cái, chậm rãi cầm đũa lên: “Xem ra khi nào rảnh em phải tìm thầy anh nói chuyện mới được….”

Ăn sủi cảo chiên xong, Lý Huỳnh vẫn ngồi một chỗ chờ Cao Khôn như thường lệ, mấy ngày nay cậu đã không ra cửa. Dù rằng ở nhà sức khỏe không tệ lắm, nhưng sau đoạn đường đến đây vẫn cảm thấy hơi mệt.

Một tay chống cằm mơ mơ màng màng, thân người vừa nghiêng liền có ai đó nhanh tay đỡ lấy, mở mắt ra thì thấy Cao Khôn đang đứng bên cạnh, anh thay tạp dề ra rồi.

“Về thôi, trong quán mới tuyển thêm người, sau này chắc anh có thể về sớm.” Dứt lời, dắt Lý Huỳnh Lam rời khỏi.

Tối nay, chợ đêm trông nhộn nhịp hẳn, có lẽ đang là dịp cuối tuần nên dù đã khuya lắc rồi người đến kẻ đi vẫn nườm nượp như cũ. Hai người băng qua hai con phố rẽ sang đường lộ, lúc chờ đèn đỏ, Cao Khôn chợt thấy Lý Huỳnh Lam hơi ngẩng đầu lên nhìn nơi nào đó mãi không dời mắt, Cao Khôn nhìn theo hướng nọ liền thấy một tòa cao ốc mới khánh thành lập lòe ánh đỏ, sắc tươi rực rỡ, tạo hình đa dạng, đến cuối lại bung nở xòe cánh thành hai trái tim vĩ đại, mãi không tiêu tan.

“Anh biết không, trước đây có lẽ hôm nay là ngày em ghét nhất.” Lý Huỳnh Lam chợt lên tiếng.

Cao Khôn mờ mịt nhìn cậu.

Lý Huỳnh Lam không quay lại, vẫn phóng tầm mắt về phía xa,

ánh đèn rực rỡ hắt lên sườn mặt tinh xảo đến tuyệt mỹ.

“Hôm nay…. là ngày gì?”

Lý Huỳnh Lam bĩu môi liếc hai dòng người qua lại.

Cao Khôn quay sang, nhác thấy không ít người cũng như họ cùng thưởng thức khung cảnh lãng mạn ấy, phần lớn đều đi thành cặp, tay trong tay, thoáng hơn nữa thì ôm eo luôn.

Cứ mãi nghĩ suy, một cảm giác mềm mại nơi lòng bàn tay kéo Cao Khôn trở về, có ai đó đã lại đây khẽ nắm tay anh, như bao cặp tình nhân khác.

“Tết… Giáng sinh… Sinh nhật, em đều có thể dối mình, duy chỉ hôm nay, như thể toàn thế giới đang cười nhạo em vậy, ngây ngốc chờ đợi như một kẻ khờ, anh thấy có đáng ghét không…”

Lý Huỳnh Lam mỉm cười trách, nét cười này làm người ta lầm tưởng cậu chỉ đùa vui, nhưng khóe môi lại lộ một tia chán ghét, lẫn sắc sảo khôn lường.

Lòng Cao Khôn căng thẳng, nắm chặt lại tay đối phương.

Từ nay đã có anh ở đây…

Cao Khôn thầm nói trong lòng.

Thế mà Lý Huỳnh Lam lại như nghe thấy, cậu quay lại nhìn anh cười.

Hai chàng trai nổi bật cùng đứng cạnh, đã thế còn nắm tay nhau, tất nhiên sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý. Bỗng nhiên, Lý Huỳnh Lam kiễng chân sáp lại gần, đặt một nụ hôn chớp nhoáng lên môi anh. Ngay giây phút đèn đỏ chuyển màu, cậu bất ngờ kéo tay người nào đó còn ngây ngẩn chạy về phía trước.

Quả thật Cao Khôn đã có một khắc quên đi sự hiện diện của mọi thứ xung quanh, ánh đèn rực rỡ từ những tòa nhà chọc trời cũng tỏ ra thua kém ánh sáng trong đôi mắt người trước mặt. Không những vậy, còn chứa đầy hình ảnh của mình.

Cứ thế, Cao Khôn bị Lý Huỳnh Lam kéo tay một đường chạy về, nhà cách đây không xa, qua đường là tới khu Đông Hủy, sau đó chạy thẳng lên lầu.

Thế nhưng cửa vừa mở, Lý Huỳnh Lam đã ngã vào lồng ngực Cao Khôn.

Cao Khôn khẩn trương ôm lấy, thầm trách mình sơ suất.

“Không thể chạy như vậy, để anh xem…” Nói đoạn toan kéo áo Lý Huỳnh Lam lên.

Vậy mà người nọ chỉ dựa vào anh vừa thở lại vừa cười, cười đến nỗi đầu cũng vùi vào hõm vai Cao Khôn, hơi thở ấm nóng thoảng qua cổ áo.

Bàn tay Cao Khôn đang xoa dịu dưới sườn cậu chợt cứng đờ.

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu, chậm rãi choàng qua cổ anh, ngón tay còn hư hỏng vuốt ve sau gáy.

Cao Khôn cúi đầu, khàn giọng nói: “Em vẫn chưa khỏe.”

Khóe môi Lý Huỳnh Lam lại gợi lên một nụ cười thuần khiết vô tội: “Sao anh biết chưa khỏe, có muốn nó chứng minh cho anh xem không?”

Mắt Cao Khôn tối sầm lại, dưới tay xuất lực, lưng Lý Huỳnh Lam tức thì đã bị áp lên cánh cửa.

Ngay khi môi đối phương sắp rơi xuống, Lý Huỳnh Lam bỗng quay đầu sang, làm nụ hôn ấy chỉ kịp in lên má.

Cậu nghiêng mắt liếc Cao Khôn, bất chợt hỏi: “Anh còn một chuyện chưa nói cho em biết.”

Cao Khôn nhìn cậu bằng ánh mắt khó hiểu.

Lý Huỳnh Lam tiếp lời: “Em bị thương chưa được bao lâu mà anh đã có mặt? Đi bằng máy bay cũng không nhanh như vậy, hay anh có năng lực tiên tri?”

Cánh tay Cao Khôn ôm cậu dần chặt hơn, hai mắt hơi rũ xuống.

“Hay anh nhận được tin khác?” Khóe mắt Lý Huỳnh Lam cong cong, “Ai nói cho anh biết? Hửm?”

Cao Khôn không đáp lời, nhưng Lý Huỳnh Lam là người nào, luôn có trăm ngàn biện pháp khiến Cao Khôn mở miệng. Cậu vẫn thản nhiên như không có gì mà đối phương thì đã bị dằn vặt đến khó nhịn, rốt cuộc lên tiếng: “Anh đã xem tin tức.”

“Anh tin ư?” Ánh nước trong mắt Lý Huỳnh Lam dạt dào như sắp tràn ra, “Xem mấy lần? Thấy em chụp hình ăn ảnh lắm phải không?”

Hơi thở Cao Khôn trở nên dồn dập, ngay khi Lý Huỳnh Lam còn muốn tiếp tục, anh đã cạn sạch kiên nhẫn, trực tiếp đặt người lên cửa mạnh mẽ hôn xuống, cũng như lấp kín khuôn miệng thường hay nói những lời khiêu khích mình ngay tắp lự!

『Hết chương 78』

Chờ đợi vốn dĩ đau khổ

Cố quên cũng đau khổ

Nhưng nỗi đau tệ nhất là không biết lựa chọn nên chờ đợi hay nên quên

Quyển 3 - Chương 79: Gán ghép – Kỳ 5

DTV-EBOOK

Bấy lâu nay, ở trước mặt Lý Huỳnh Lam thì Cao Khôn ngoài kiềm chế cũng chỉ là kiềm chế. Đây cũng là lý do Lý Huỳnh Lam thường thích trêu chọc anh, mà hình như hiện giờ cậu cũng phát hiện ra một phương pháp khiến Cao Khôn mất đi khống chế, chỉ là làm thế sẽ mất nhiều hơn được. Như lúc này đây, sau khi Lý Huỳnh Lam gắng gượng đuổi Cao Khôn đi làm xong, bản thân thì nằm phịch trên giường không gượng dậy nổi.

Nhớ lại sự tình đêm qua, trong lòng Lý Huỳnh Lam còn hơi sờ sợ. Chẳng biết ai lúc đầu còn dè chừng thân mình chưa khỏi hẳn. Kết quả, chưa tới hai ba câu đã không biết chừng mực.

Lý Huỳnh Lam chậm rãi giơ tay lên, áo ngủ mềm trượt xuống khuỷu tay, lộ ra hai vết nắm đỏ sậm ngay phần cổ, rõ nhất là năm dấu tay dưới eo, sắc mặt cậu trở nên phức tạp, trở mình vùi đầu trong chăn, nhỏ giọng oán một câu.

“Lúc đầu gỗ bị châm lửa, thật không dễ chút nào…”

Tuy rằng nói vậy, nhưng khóe miệng lại không nhịn được cong lên thành một nụ cười ngọt ngào rồi thiếp đi.

o O o

Một lần nữa tỉnh lại đã thấy Cao Khôn trở về, anh nấu sẵn canh cá bưng đến trước giường cho Lý Huỳnh Lam.

Cậu khoác thêm áo, chầm chậm ăn từng muỗng từ tay Cao Khôn. Thật sự phải nói, không biết Cao Khôn đã lớn lên như thế nào, mà từ học hành trên lý thuyết cho đến thực hành trong thực tế đều vượt trội đến khó tin. Điển hình là rất nhiều món

anh chưa từng biết tới, song chỉ cần nếm thử vài lần sẽ làm được không khác gì bản chính. Hơn nữa, chỉ cần là món Lý Huỳnh Lam thích ăn, Cao Khôn sẽ học cách làm được, còn nếu Lý Huỳnh Lam không thích, anh cũng sẽ học làm sao cho cậu thích. Phải chăng nhờ ôm chấp niệm như vậy mà bấy giờ chỉ sau một thời gian ngắn học lỏm từ bác bếp trưởng trong quán, trình độ của anh đã tiến bộ vượt bậc. Nếu sau này còn được trải qua một khóa chuyên môn, chắc hẳn càng khó lường hơn.

Lý Huỳnh Lam thoải mái ăn được non nửa chén, nhưng khi Cao Khôn vừa thu tay, cậu lại ngồi không được nữa, hệt như chú mèo không xương ngả vào lòng đối phương.

Cao Khôn nhanh tay bỏ chén xuống rồi ôm lấy.

“Mua chưa?” Lý Huỳnh Lam lầm bầm hỏi.

Cao Khôn gật đầu: “Mua rồi,” suy nghĩ một chút lại nói, “Sa tế hơi nhiều mỡ, em không được ăn nhiều, sẽ tiêu chảy.” Hơn nữa vừa rồi còn chưa ăn hết.

Lông mày của Lý Huỳnh Lam thoắt cái chau lại, lộ vẻ xấu hổ ngàn năm có một, không vui nói: “Còn trách em?”

Cao Khôn ngoan ngoãn nhận sai: “Tại anh không tốt…”

“Hừ,” Lý Huỳnh Lam nói khẽ với giọng mũi, “Anh nói xem, chờ đến khi phim công chiếu, em còn phải chịu tội thêm bao nhiêu lần? Không biết là ai từng bảo làm minh tinh rất tốt nữa…”

Nhận thấy cậu ngồi khó chịu, Cao Khôn không khỏi đưa tay đến sau thắt lưng, nhẹ nhàng mát xa cho Lý Huỳnh Lam, vừa nói: “Sẽ không có lần sau.”

“Sẽ không? Vậy nếu em còn quay cảnh giường chiếu…. A!” Lý Huỳnh Lam vừa hít một hơi, chợt phát giác lực tay sau lưng bất

ngờ mạnh hơn, không nhịn được suýt xoa một tiếng, sau đó cáu lên quay lại trừng tên đầu sỏ gây tội.

Cao Khôn luống cuống: “Ơ, xin lỗi, có đau không?”

Lý Huỳnh Lam nghiến răng: “Anh nói đi?! Đồ lừa đảo!”

“Em cũng lừa đảo…” Cao Khôn thế mà bẻ lại một câu.

Lý Huỳnh Lam cười lạnh: “Thế sao anh lại tin?”

Cao Khôn không nói lời nào.

Lý Huỳnh Lam cũng không bỏ qua.

Anh chỉ đành nhẹ giọng nói: “Chỉ là… không thoải mái.”

“Đồ ngốc.” Chân Lý Huỳnh Lam thò ra từ trong chăn đá anh một cái, trong mắt thoáng hiện ý cười, “Vậy sau này em chỉ nhận được phim hoạt hình thôi.”

Bất chợt, khóe mắt liếc thấy một góc giấy hồng lộ ra từ túi áo Cao Khôn, tiện tay rút ra.

“Đây là gì…” Nói nửa chừng lại dừng, Lý Huỳnh Lam hơi bất ngờ nhìn về phía Cao Khôn.

Tờ giấy trong tay Lý Huỳnh Lam đang cầm là biên nhận gửi tiền qua ngân hàng, con số phía trên không nhỏ, khoảng chừng một vạn. Tiền lương mỗi tháng của Cao Khôn cậu đã sớm được biết, còn biết anh có một cuốn sổ tiết kiệm đang để trong ngăn tủ đầu giường. Dù rằng Lý Huỳnh Lam chưa xem chi tiết bên trong, nhưng dám chắc không phải ngân hàng này. Đây là của ngân hàng thương mại nông thôn, ở U thị không phổ biến lắm. Vả lại, Cao Khôn cũng không cần làm thứ này.

Lý Huỳnh Lam suy nghĩ một thoáng đã hiểu: “Anh vẫn… gửi tiền cho họ?”

Cao Khôn cầm lại, tùy ý đặt sang bên, gật đầu: “Hai tháng trước hơi bận nên hôm nay gửi chung một lượt, chú anh không khỏe, chắc chắn rất cần tiền.”

Thấy Lý Huỳnh Lam chỉ nhíu mày không nói, Cao Khôn vội giải thích thêm: “Tuy giờ anh đang cố tiết kiệm, nhưng… chi phí cũng không nhiều lắm, mỗi tháng vẫn dư lại một ít, cũng đủ… lo cho cả hai.”

Lý Huỳnh Lam buồn cười: “Sao phải là anh nuôi em? Anh không thể để em nuôi sao?”

Cao Khôn sửng sốt, ậm ờ nói: “Anh có thể chăm sóc em…”

“Ừm, quả thật giờ phải nhờ anh ‘chăm sóc’ đấy…”

Cậu gác cằm lên vai Cao Khôn, thình lình há miệng cắn nhẹ tai đối phương.

Cao Khôn chỉ cần nghiêng đầu sẽ thấy ngay cần cổ mảnh khảnh trắng nõn đang gần kề, trên đó in đầy dấu vết do chính mình gây ra, đầu tim nhảy dựng, theo phản xa buộc chặt tay, kéo sát Lý Huỳnh Lam vào người.

Lý Huỳnh Lam bị ép đau kêu lên một tiếng, lại muốn đi cắn Cao Khôn, cằm đã bị đối phương chế trụ, giây phút môi Cao Khôn sắp thay thế tai mình, đột nhiên tiếng chuông từ đâu vọng tới phá tan không khí vui đùa giữa hai người.

Di động của Cao Khôn rất khi reo, anh cứ nghĩ chắc là điện thoại của Diêu Chính Quý hoặc Hỉ Nhạc, ai ngờ màn hình hiển thị một dãy số lạ, Cao Khôn do dự một lát mới gọi lại.

Lý Huỳnh Lam vẫn bên cạnh, mặt hai người kề sát nhau nên có thể nghe hầu hết những gì qua ống loa. Bởi thế, khi Cao Khôn cứng người, Lý Huỳnh Lam cũng biến sắc theo.

Bên kia nói hồi lâu, sau mỗi câu Cao Khôn cũng chỉ vâng một tiếng duy nhất, mãi đến lúc kết thúc, anh mới an ủi đối phương một câu rồi nói: "Cháu sẽ về ngay…"

Sau khi cúp máy, không khí ái muội vừa rồi cũng đã tan thành mây khói. Lý Huỳnh Lam ngồi dậy, nhìn Cao Khôn buông mình ra, mang chén trên đầu giường đi rửa sạch, rồi lấy túi xách, bắt đầu thu xếp.

"Trong tủ lạnh có đồ ăn, nãy anh mới nấu xong, em mà đói cứ lấy ra bỏ vào lò vi sóng là được," Cao Khôn cúi đầu tay chân nhanh nhẹn, "Nhưng tốt nhất vẫn nên ăn đồ tươi thôi…"

"Chừng nào ra cửa nhớ tắt hết điều hòa, khóa bình ga, đừng quên mang theo chìa khóa."

Cao Khôn đang nghĩ xem còn quên dặn gì nữa không, chỉ có những việc quen thuộc này anh mới có thể nói năng lưu loát, nhưng trong khi anh cứ huyên thuyên một hồi như vậy, Lý Huỳnh Lam vẫn chưa hề đáp lại một câu, chỉ đứng một chỗ dõi theo anh.

Cao Khôn không ngẩng đầu, sau khi kéo khóa xong, anh mới quay sang, lo lắng nói: "Nếu có việc gì thì gọi anh."

"Gọi anh, anh có thể lập tức quay về không?" Lý Huỳnh Lam thâm ý hỏi.

Cao Khôn khựng lại, cam đoan nói: "Xong việc anh sẽ về."

Lý Huỳnh Lam mím môi đến trắng bệch, thấy thế Cao Khôn đi tới vuốt tóc cậu, lại cúi đầu hôn cậu một cái.

“Không sao đâu, đừng đứng như vậy, kẻo lát lại cảm lạnh, buổi tối đi ngủ sớm một chút.” Nói xong, Cao Khôn buông đối phương ra muốn đi lấy chùm chìa khóa trên bàn.

Ai ngờ, Lý Huỳnh Lam chẳng những không buông tay, bàn tay sau lưng Cao Khôn còn siết thật thặt.

Cậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Cao Khôn: “Em cũng đi…”

Cao Khôn đờ ra, nhưng đã mau chóng thu lại vẻ kinh ngạc, lắc đầu với Lý Huỳnh Lam: “Không, không cần, anh sẽ về ngay thôi, em không cần…”

“Em đi cùng anh,” Lý Huỳnh Lam kiên quyết ngắt lời, “Em không sao, em muốn đi cùng anh.”

“Huỳnh Lam…” Cao Khôn lộ vẻ khó xử, sắc mặt hơi trầm xuống.

Lý Huỳnh Lam vẫn giữ vững lập trường: “Em không muốn đêm nào cũng trằn trọc khó ngủ, không muốn lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, em chỉ muốn thoát khỏi, thực sự thoát khỏi, hơn nữa đã có anh ở đây… phải không?”

Cao Khôn nhíu chặt mày, im lặng chốc lát, rồi ôm lấy cậu.

“Phải, có anh ở đây…”

Cho nên không phải sợ.

o O o

Nhiều năm trôi qua, Lý Huỳnh Lam lại một lần nữa ngồi trên máy bay đến huyện F tỉnh Y.

Chú của Cao Khôn là Cao Trọng Thủy lâm bệnh nặng, sau khi

Cao Khôn ra tù đã gửi tiền cho họ vài lần, dù lúc ấy có để lại thông tin liên lạc nhưng thím anh chưa hề gọi. Bấy giờ, bà vừa gọi báo tin chú anh sắp không qua khỏi, hy vọng Cao Khôn có thể về nhìn mặt lần cuối. Chỉ là hối hả thế nào, cuối cùng vẫn chậm một bước. Trong đêm trước khi Cao Khôn đến kịp, Cao Trọng Thủy đã qua đời.

Người Cao gia không mấy khá giả, thuở xưa Cao Trọng Thủy còn rời khỏi thôn Mạc Lan ra phố làm ăn. Song từ hồi đột quỵ, để lo thuốc men cho ông tiền trong nhà cứ thế đội nón ra đi. Bán nốt căn nhà ngoài phố, lại dọn về chốn xưa, đúng lúc này qua đời, thật như thể lá rụng về cội.

Bấy giờ Cao Khôn vừa vào thôn, hầu hết người ở đây đều không nhận ra. Vả lại, bên anh còn có Lý Huỳnh Lam, dù đã cố ăn mặc giản dị hết mức, nhưng người ta vẫn cứ cho rằng chắc hẳn nhân vật lớn nào đó. Kết quả về tới nhà, nghe thím anh gọi mới té ngửa, hóa ra là người cháu mới ra tù của Cao Trọng Thủy.

Năm đó, tin về vụ trọng án chấn động ở tỉnh Y tràn lan khắp các mặt báo, trong thôn ai cũng biết. Mặc dù rõ kẻ bị giết kia tội ác tày trời, nhưng ra tay tàn độc như vậy cũng khó lòng chiếm được thiện cảm. Không những thế, Cao Khôn trước đây còn lãnh nhiều tiếng xấu, sống trong cảnh bê tha rượu chè ưa phá làng phá xóm của người cha, thì mấy năm qua trong tù chẳng biết đã biến chất đến trình độ nào. Ngay cả Cao Trọng Thủy sống hào phóng và phát đạt là thế mà trong mấy năm ngã bệnh cũng không một ma nào tới ngó nhìn, để mãi khi người đã chết mới ý nhị tạt ngang qua. Hiện tại thấy Cao Khôn có thể không sợ hay sao?

Thế là, linh đường mới đó còn rôm rả, sau khi Cao Khôn xuất hiện cứ thế như ong vỡ tổ tan sạch hết cả.

Thật ra Cao Khôn không để ý cách họ đối đãi như thế nào, mà bắt đầu từ lúc xuống máy bay anh chỉ đặt hết lực chú ý lên

người Lý Huỳnh Lam. Ngược lại, Lý Huỳnh Lam trông rất bình tĩnh, vẫn kiệm lời như thường ngày, trên xe còn cậu chợp mắt một giấc, duy chỉ bàn tay Cao Khôn đang nắm có phần hơi lạnh lẽo.

Lý Huỳnh Lam khẽ lắc đầu với anh, ý nói mình chỉ hơi say xe, vừa giương mắt liền thấy một người phụ nữ đang đứng trước mặt.

Thím Cao Khôn so với sáu năm trước thì trông già đi nhiều, tuổi của bà cũng không lớn hơn Lý Tiểu Quân là bao, mà trên mặt đã chằng chịt nếp nhăn hơn cả mẹ chị, bọng mắt thì rõ mồn một.

Ngay lúc này, thím anh cũng đang đánh giá họ, bà còn suýt nhận không ra Lý Huỳnh Lam, nhưng với gương mặt như vậy, e rằng đời này họ chỉ có dịp gặp qua một lần. Mặc dù đã trưởng thành, song đường nét vẫn còn đó, ánh mắt bà thoáng chốc trở nên phức tạp. Chẳng qua khi thấy Cao Khôn và Lý Huỳnh Lam cùng quay sang, mắt bà đã đỏ lên, không kìm được bật khóc.

Cao Khôn bèn vội tới an ủi, thím anh khóc hồi lâu, rốt cuộc cũng mệt mỏi, nghẹn ngào nói: “Khôn Tử à Khôn Tử… Cuối cùng con cũng về rồi, con chịu khổ, chú con cũng khổ, chúng ta đều khổ, chúng ta đều khổ…”

Cao Khôn nắm tay bà không ngừng nói: “Xin lỗi, xin lỗi…”

Thím anh lắc đầu: “Không trách được con, không trách được con, chỉ tại chú con không muốn cho con gặp thôi, thật ra ổng vẫn luôn tự trách mình, trách mình cả tin, gặp phải kẻ như vậy, mới hại đến con, các con… Mấy năm qua ổng chẳng có đêm nào được ngủ ngon giấc.”

“Không liên quan tới ông ấy, không liên quan tới ai cả.” Cao Khôn lần nữa nhấn mạnh, “Là lựa chọn của con.”

Cao Trọng Thủy không có con, người lại vừa khuất núi. Cao Khôn hiển nhiên toàn quyền xử lý, bận rộn cả ngày, buổi tối còn phải túc trực bên linh cữu, một cỗ quan tài nằm trơ trọi giữa căn nhà rách nát, sự yên tĩnh của màn đêm càng khiến không gian thêm cô quạnh. Cao Khôn vốn muốn Lý Huỳnh Lam đi ngủ một lát, nhưng cậu không đồng ý, chỉ cùng anh ngồi, ánh mắt xa xăm nhìn ngọn nến chập chờn, không biết đang nghĩ ngợi gì.

Trong nhà chỉ có ba người họ, những thân thích còn lại của Cao gia năm đó không đến, không có người phụ nữ điên Cao Quyên, không có ông dượng béo, cũng không có con gái của họ Cao Tuệ.

『Hết chương 79』

Quyển 3 - Chương 80: Gán ghép – Kỳ 6

DTV-EBOOK

Sau ba hôm túc trực bên linh cữu, ngày an táng Cao Trọng Thủy thoáng chốc đã đến. Có lẽ vì để có tiền chạy chữa cho ông mà thím Cao Khôn đã phải chạy vạy khắp nơi vay mượn, bản thân bà lại không còn giữ liên hệ gì với bên thân, người trong Cao gia chỉ lác đác vài mối nên càng khó kiếm ra người khuân vác quan tài, may mà nhờ có Cao Khôn ở đây bỏ tiền ra thuê vài thanh niên trong thôn hỗ trợ. Mới đầu chẳng ai thèm ngó ngàng gì, nhưng nhác thấy thù lao hậu hĩnh nên không ít người quẳng đi lá gan, thành thử kéo đến một đống, trên đường đi nom còn rộn rã vô cùng, quả thật cũng hợp với tính sĩ diện của Cao Trọng Thủy khi còn sống.

Thôn Mạc Lan vẫn giữ phong tục thổ táng, trải qua bốn mươi phút đường núi mới đến phần mộ tổ tiên Cao gia. Cao Khôn tất bật tới lui, thím anh chỉ có mình Lý Huỳnh Lam quan tâm đến. Bà thường khóc ngất lên ngất xuống nên Lý Huỳnh Lam hầu như phải nửa đỡ nửa kéo bà suốt chặng đường, giữa tiết trời đông lạnh là vậy mà lưng áo cậu cũng ướt đẫm mồ hôi.

May thay sau khi hoàn tất các nghi thức, người cũng thuận lợi về nơi an nghỉ cuối cùng.

Thừa dịp họ đang thắp hương vái lạy lần cuối, Lý Huỳnh Lam tìm một góc nghỉ tạm. Ngày cậu bị thương cách đây chưa được bao lâu, phần dưới sườn bấy giờ lại đau như kim châm vậy.

Không ngờ vừa đến nơi lại nghe được tiếng xì xầm bàn tán vang lên sau lưng, hóa ra là dì cả và thím hai ngoài mặt mang tiếng vội về chịu tang, trên thực tế chỉ muốn xem náo nhiệt.

"... Quái lạ, trước khi chôn cất bậc trưởng bối, nước mắt còn

chẳng rơi nổi một giọt, chậc chậc…"

"… Cần gì đến bậc trưởng bối, phần mộ bên cạnh hắn còn chưa liếc lấy một lần kìa… Đó chính là cha hắn đấy…"

"Chả hiểu nổi, một giọt máu đào hơn ao nước lã… chẳng phải chú hắn từng tốt với hắn lắm sao… Hừ, từ nhỏ đã chẳng nên thân, chả trách giờ không ra gì, nghe bảo còn từng ngồi tù cơ."

"… Nghĩ lại, số nhà này cũng khổ quá đi chứ, điên hoại bệnh chết đều đủ cả."

"Bà chưa biết gì à, bà còn nhớ bà Trương ở thôn Viện Bắc cũ không, là cái người mà trị hết bệnh cho cậu hai với lão Tam nhà bà Lý đấy, bã linh lắm, năm đó Hà Xảo vừa mới hạ sinh chẳng phải bã đã phán rồi đó sao, đứa trẻ này mệnh quá hung, là sát tinh đầu thai…"

"Suỵt, nhỏ nhỏ thôi."

"Tôi nào có nói bậy, bà xem xem Cao gia hiện giờ còn tốt chỗ nào, cha thì say rượu ngã chết, mẹ bệnh nặng qua đời, bệnh điên của Cao Quyên thì càng ngày càng nặng, chả nhận ra ai với ai, ông chồng cũng ngại phiền quẳng gánh bỏ chạy, có mỗi đứa con gái đang tuổi xuân rực rỡ lại gặp phải loại chuyện ấy, giờ đến phiên anh Thủy, để lại bà vợ góa không con không cái, tới hồi già rồi thì biết làm sao… Thật chẳng biết dính phải lời nguyền gì."

"… Nghĩ cũng phải, trên đời vẫn có một số chuyện mình không tin không được, nên tránh vẫn tốt hơn…"

Hai người đang nói chuyện đến tâm đầu ý hợp, lúc này đột nhiên phát giác phía trước có một tia sáng nghiêm nghị đến rợn người, ngẩng lên liền thấy một thanh niên vóc dáng cao gầy đang nhìn về phía mình với nét mặt lạnh lùng. Rõ ràng gương mặt ấy cực kỳ đẹp, nhưng ánh mắt sắc lạnh kia lại làm cho

người ta phải khiếp hồn khiếp vía. Sau một khắc kinh sợ mới nhận ra đối phương chính là người bạn đi cùng Cao Khôn, cả hai tức tốc ngậm miệng, tẩu tán nhanh chóng.

Lý Huỳnh Lam thu lại tầm mắt, đi đến chỗ Cao Khôn, bên kia anh cũng đúng lúc đứng dậy, Lý Huỳnh Lam nói: “Cho em ba nén.”

Cao Khôn hơi ngẩn ra, sau đó rút ba nén nhang, đốt lên đưa cho cậu.

Mấy người phụ nữ trong thôn gần đó làm như muốn nhắc nhở, nhưng thấy thím Cao Khôn chỉ nhìn mà không nói câu nào, họ rốt cuộc cũng xem như có mắt, nuốt lại lời nói.

Sau khi Lý Huỳnh Lam thắp hương rồi đốt xong tiền giấy, quay sang thì thấy một tấm bia với dòng chữ Cao Bá Sơn bên cạnh. Chỉ là trên đó ngoài tên, ngày tháng năm sinh và mất thì không còn gì cả, không vợ cũng không con. Lý Huỳnh Lam chợt nhớ đến phần mộ cách ly trên đỉnh núi của Trương Hà Xảo, cậu không khỏi liếc mắt nhìn Cao Khôn, lại thấy anh không ngẩng đầu, dường như không phát hiện ra.

Đợi giấy tiền vàng bạc hóa xong trong chậu, Cao Khôn đi sang nắm tay Lý Huỳnh Lam: “Xuống núi thôi.”

Lý Huỳnh Lam chỉ gật đầu.

o O o

Sau khi xuống núi, Cao Khôn đi trả tiền cho các thôn dân, Lý Huỳnh Lam vốn muốn hỗ trợ, nhưng anh chỉ nói mình có tiền, để cậu với thím anh về nghỉ ngơi trước.

Thế nhưng trước khi đi, Lý Huỳnh Lam bỗng dưng gọi anh lại, sau đó vươn tay về hướng đối phương.

“Đưa chìa khóa nhà cho em.”

Tuy mấy hôm này họ đều ở nhà thím anh để túc trực bên linh cữu, nhưng Lý Huỳnh Lam biết Cao Khôn nhất định muốn trở về, sợ anh lo lắng, cậu lại bổ sung một câu.

“Mấy nay không ngủ nên muốn tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ một lát, em biết nhà anh để chăn ở đâu rồi.”

Cao Khôn hiểu Lý Huỳnh Lam nghĩ thế nào, song anh vẫn do dự, cứ đứng đờ ra đấy không nhúc nhích, rốt cuộc Lý Huỳnh Lam tự thân vận động, lấy chìa khóa từ trong bóp tiền của anh.

“Mau đi đi, nếu về không thấy em ở đây thì về nhà anh tìm. Em đợi anh.”

Lời hứa hẹn “Em đợi anh” này bỗng chốc chạm vào tâm Cao Khôn, cuối cùng anh cũng đồng ý. Chỉ là vừa quay đi bước chân có phần vội vàng, ngay cả mấy câu thím anh vừa dặn anh cũng quên béng đi mất.

Hiện tại cảm xúc của bà đã khá ổn định, nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn không yên tâm bỏ bà một mình. Mặc dù đã mệt đến mức không ngồi thẳng lưng được, cậu lại lấy một chiếc ghế đẩu rồi cứ vậy mà ngồi cạnh cửa, có điều vừa quay qua lại thấy bên cạnh có đặt một chén cháo kê.

“Con trai… đói bụng rồi chứ, trong nhà không nhiều đồ lắm, con ráng ăn đi.” Bà đưa thêm cho Lý Huỳnh Lam một chiếc đũa.

Lý Huỳnh Lam vội nhận lấy: “Bác gọi con là Huỳnh Lam được rồi.”

Bà gật đầu: “Vậy con cứ như Khôn Tử gọi thím đi, Huỳnh Lam à, mấy hôm nay vất vả, may nhờ có các con giúp thím.”

“Không có gì đâu ạ, là việc nên làm mà.” Lý Huỳnh Lam đã bao giờ nói những lời khách sáo như vậy với người khác, thế mà cậu thật sự thốt ra.

Bà chỉ thở dài: “Các con đều là những đứa trẻ tốt, con tốt, Cao Khôn cũng tốt.”

“Cao Khôn rất tốt…” Lý Huỳnh Lam nhỏ giọng phụ họa, nét mặt toát vẻ chân thành.

Bà hiểu được, gượng cười: “Khôn Tử từ nhỏ đã rất thông minh, không như những kẻ làm nông như chúng ta, tầm nhìn hạn hẹp. Thím cũng hay xem tivi, biết chốn này vậy mà cũng tạo ra được thủ khoa. Nếu không xảy ra chuyện năm đó, nhất định hôm nay nó đã không phải bộ dạng này. Nói cho cùng, chỉ tại chú thím có mắt như mù, học làm ăn cái gì không biết…”

“Thím đừng nói vậy,” Lý Huỳnh Lam nhíu mày, “Muốn trách cũng phải trách con.”

“Không, con chưa biết, chú thím đối đãi với nó không tốt, không như con đã tốt với nó như thế,” Bà vừa nói viền mắt lại đỏ hoe, “Chú thím biết rõ cha nó không phải loại người gì tốt lành, vậy mà chú thím vẫn không dám đến giúp đỡ, cứ thế để lại một mình nó với mẹ hứng chịu ngày này qua ngày khác, Khôn Tử thật sự là đứa con có hiếu… Nếu nó không có khả năng che chở mẹ mình, e rằng hai mẹ con đã bị đánh chết từ lâu rồi…”

Lý Huỳnh Lam ngây người, lại nghe đối phương nói.

“Cao Bá Sơn chết là tốt, cái gì gọi là báo ứng, đó chính là báo ứng… Ông trời thật có mắt, nhưng mà vẫn muộn, quá muộn rồi, ngày vui của Hà Xảo ngắn chẳng tày gang, Khôn Tử lại còn nhỏ như thế! Chú thím có lỗi với nó, cũng không còn mặt mũi nào gặp lại Hà Xảo…”

Dứt lời, bà lại lần nữa bật khóc, khóc một hồi bà đột nhiên đứng dậy đi vào phòng, sau đó mang từ trong ra một chiếc hộp lớn.

“Thứ này… Lát nữa con đưa cho Khôn Tử dùm thím.”

“Đây là…” Lý Huỳnh Lam mờ mịt.

Bà tiếp lời: “Đây là di vật của Hà Xảo, mẹ của Khôn Tử để lại, khi đó cô ấy biết mình không qua khỏi, lại hiểu biết nhiều hơn chú thím, rằng cứ ở mãi một nơi như thế này, thì cả đời Khôn Tử chỉ có khổ và khổ thôi, cho nên cô ấy hy vọng Khôn Tử có thể rời khỏi đây. Lúc A Thủy tới U thị, cô ấy còn năn nỉ ỏng dắt theo nó… Thật ra số tiền đó không phải của chú thím, mà là của Hà Xảo để dành cho con mình. Chúng… chúng có thể lo đủ cả ba năm trung học cho Khôn Tử, nhưng A Thủy làm ăn thua lỗ, mới… mới lấy đi trong đó một ít, ỏng vốn tưởng có thể bù lại ngay, mà ngờ đâu… ngờ đâu… Chú thím vẫn cứ lừa dối, thực ra ỏng không ở lại U thị là vì không còn mặt mũi, chú thím đều không còn mặt mũi nào nhìn Khôn Tử…”

Nước mắt của bà rơi như mưa.

“Mà nó thì vẫn trước sau như một, mỗi tháng còn gửi tiền cho chú thím, thím biết nó khổ, nhưng chú thím cũng khổ, chú thím quả thật không còn mặt mũi… thật đáng xấu hổ….”

“Thím,” Lý Huỳnh Lam đi tới đỡ vai người phụ nữ lung lay sắp đổ, “Đó đều là quá khứ rồi, hiện tại anh ấy không khổ, sau này cũng sẽ không khổ.”

“Thế, thế thì tốt…” Bà liên tiếp gật đầu, “Thím chỉ mong nó có thể sống tốt, nó nhất định phải sống tốt, bằng không A Thủy có lỗi với Hà Xảo, không yên lòng nơi chín suối…”

Lý Huỳnh Lam cùng bà nói thêm hồi lâu, rốt cuộc mới giúp đối

phương bình tĩnh lại mà đi ngủ.

Lý Huỳnh Lam lại ngồi một lát, không biết có phải do vết thương chưa khỏi hay không, mà phần dưới sườn chẳng những không đỡ mà còn đau hơn. Đoạn cậu nhìn đồng hồ, nghĩ cũng nên nghỉ ngơi rồi, lỡ như lại đổ bệnh thật, chỉ mất nhiều hơn được mà thôi.

o O o

Từ lúc bước vào thôn Mạc Lan đến nay, tâm lý của Lý Huỳnh Lam được khống chế không đến nỗi nào, vẫn cố gắng duy trì ở mức không quá căng thẳng, một khi bất ổn sẽ lập tức tìm Cao Khôn để chống đỡ. Thế nên đến giờ vẫn xem như trong phạm vi bình thường, vả lại cậu cảm thấy mình có thể tiếp tục, dù sao việc cũng sắp giải quyết xong, họ sẽ rời khỏi đây nhanh thôi, chỉ cần cậu vượt qua được cửa ải lần này thì từ nay về sau, sẽ thấy nơi này không còn gì đáng sợ nữa.

Chỉ là khi bước vào khoảng sân nhỏ của Cao gia, thấy cánh cửa im lìm phía trước, nhịp tim Lý Huỳnh Lam lại bắt đầu đập loạn. Cậu nhìn xuống vị trí mình đứng hiện giờ, ở đây, chính là ở đây, cậu còn nhớ rõ, lúc cậu đứng tại đây phát hiện ra kẻ kia, gã cũng đang nhìn lom lom vào cậu, sau đó gã quay người bỏ chạy, rồi lại ngã sấp xuống, đợi đến khi mình bước đến….

Lý Huỳnh Lam cứ thế hoảng hốt sững người tại chỗ. Qua tận mấy phút sau, mới hoàn hồn từ nỗi khiếp sợ, cậu hít một hơi thật sâu, một lần nữa nhắc nhở bản thân tất cả đều đã là quá khứ, kẻ đó sẽ không bao giờ còn xuất hiện, cũng không còn gì nguy hiểm, hết thảy đều đã bị hủy diệt dưới tay Cao Khôn.

Lý Huỳnh Lam tiến lên, dùng chìa khóa mở cửa.

Trong phòng vẫn bài trí hệt như năm cậu cùng Cao Khôn đến, không gian đầy hoài niệm, tất cả những ký ức tưởng như ngủ

vùi lại trỗi dậy, mạnh mẽ và da diết. Lý Huỳnh Lam mất hai giây ngừng lại, mới chậm bước tiến vào.

Mở cửa sổ cho từng trận gió đông ùa vào, dẫu có lạnh cũng phần nào cuốn vơi đi mùi hương ẩm mốc khó chịu. Lý Huỳnh Lam làm theo Cao Khôn, mở tủ quần áo, lấy chăn ra trải giường, sau đó quét dọn đơn giản.

Làm xong thì ngoài trời đã sụp tối, Cao Khôn mới gọi đến một cuộc, bảo rằng mình đang trên đường về, Lý Huỳnh Lam cúp máy, lẳng lặng ngồi bên giường nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Đêm đông trong thung lũng rất lạnh, nhưng trời trong không một gợn mây, chỉ còn bóng trăng trong vắt rọi sáng mảnh sân trước mặt. Lý Huỳnh Lam ngắm nhìn hồi lâu, mới dời tầm mắt sang chiếc hộp bên cạnh.

Vỏ hộp bằng thiếc, bề mặt gồ ghề, hoa văn và màu sắc đều là đặc trưng của thế kỷ trước. Có lẽ do được sử dụng thường xuyên, nên mép hộp đã chóc đi lớp sơn, lộ màu hoen gỉ loang lổ.

Lý Huỳnh Lam đưa tay vuốt nhẹ, móng tay vừa khẩy viền mép, lập lại vài lần, cạch một tiếng, nắp hộp mở ra…

Quyển 3 - Chương 81: Chân tướng – Kỳ 1

DTV-EBOOK

Trong hộp không chứa nhiều đồ, nhưng đa phần đều trông rất cũ kỹ, bị phủ bởi một lớp bụi mờ. Lý Huỳnh Lam nhìn kỹ, có giấy khen thời tiểu học của Cao Khôn, cũng có vài bản nháp đi học thường ngày để lại, kín mít, tận dụng hết mức có thể, xếp gọn ngay ngắn và đều được bảo quản kỹ càng.

Bên dưới là một quyển sổ bìa cứng kiểu cũ, quanh rìa có vài nếp gấp, Lý Huỳnh Lam phủi nhẹ bụi trên bề mặt, lật mở.

Mấy tờ đầu chủ yếu ghi chép bài học trong trường. Chữ viết còn hơi ngây ngô, nhưng nét bút lại phóng khoáng, có thể biểu trưng phần nào cho tính cách chủ nhân. Thế nhưng, vài ba trang sau lại không thấy đâu mất, hẳn là bị xé rồi, vết xé rất thô lỗ, làm các trang kế tiếp đều bị rách theo.

Sau đó không còn bài ghi chép nào mà chỉ dán những miếng giấy trông như in ra, kín cả một mặt gồm: củ cải, cắt lát, bỏ vào nước… đun sôi, thanh nhiệt; trần bì, sơn tra, đun lên… xuyên bối mẫu…

Chiếm khoảng độ mấy mươi trang, nhưng sau đó thì dừng.

Lướt qua khoảng trống, Lý Huỳnh Lam lật thẳng đến cuối sổ, tiếp sau đó là một vật cũng thuận đường rớt xuống, nhặt lên thì thấy, ra là một tấm ảnh.

Ảnh chỉ hai màu trắng đen, trong đó có hai người, một người phụ nữ chỉ khoảng hai mươi đang ôm một đứa trẻ chừng năm sáu tuổi. Đứa trẻ này mặt mày sáng sủa, có thể mang máng nhận ra đường nét quen thuộc, mà người phụ nữ cạnh bên dẫu vận một tấm áo cũ bạc màu cùng một vết sẹo chằng chịt bên

thái dương, vẫn không làm mờ đi được vẻ đẹp dịu dàng sẵn có.

Lý Huỳnh Lam nhìn một lúc, lại dời tầm mắt về cuốn sổ, vài trang cuối không hề viết chữ nào, mà chỉ là một chuỗi số nối đuôi nhau.

2/11 – 4:30, 2/11 – 3:41… 26/11 – 2:07, 9:12… 9/12 – 5:12… 31/12 – 3:33… 14/1 – 5:02

Lúc đầu Lý Huỳnh Lam không hiểu đây là gì, lát sau cậu mới dần ngộ ra, đây là ghi chú thời gian, thế nhưng quá nửa lại là vào nửa đêm. Cao Khôn viết cái này sao? Nhưng nó có ý nghĩa gì?

Lý Huỳnh Lam nghi hoặc nhìn trang giấy hồi lâu, lại nhìn tấm ảnh nọ, rồi tầm mắt dừng lại trên vết sẹo bên trán mẹ Cao Khôn, chầm chậm dời xuống, chăm chú nhìn đứa trẻ trong đó. Bỗng nhiên, ánh mắt Lý Huỳnh Lam như đóng đinh tại chỗ.

Khi Cao Khôn còn nhỏ hình như trên cổ có đeo một chiếc dây chuyền, chất lượng ảnh trắng đen có phần khó phân biệt nó làm bằng chất liệu gì, song không hiểu vì sao kiểu dáng kia lại cho Lý Huỳnh Lam một cảm giác quen thuộc không sao tả được.

Lý Huỳnh Lam nhíu mày, cẩn thận hồi tưởng, đã từng gặp ở đâu?

o O o

Trong bóng đêm u tĩnh, ánh trăng dần lặn sau các tầng mây, cả thôn Mạc Lan đều lâm vào tĩnh mịch vô ngần.

Mảng sân rộng là thế, bất chợt vang lên tiếng bước chân khe khẽ, lại gần từng chút một, vọng lại hướng này, cửa két một tiếng bật mở, một bóng người chầm chậm bước về phía giường.

Ngay khoảng khắc người đó lại gần, Lý Huỳnh Lam thình lình mở choàng mắt. Trong bóng tối, cậu khẽ hít vài hơi, gắt gao nhìn chằm chằm người tới, trong mắt rõ ràng ngập tràn sợ hãi.

Cạch một tiếng, đèn trong phòng bật mở, gương mặt Cao Khôn liền hiện ra trước mắt. Bóng đèn trên trần lờ mờ, nhưng đối với Lý Huỳnh Lam lúc này nó lại quá chói mắt, khiến cậu không khỏi nheo mắt lại.

“Huỳnh Lam? Anh về rồi…” Cao Khôn lại gần, quả nhiên thấy trán Lý Huỳnh Lam toát đầy mồ hôi, không khỏi khẩn trương, “Có phải thấy khó chịu không?”

Lý Huỳnh Lam mở to hai mắt, dường như chóp mũi còn nghe thấy mùi kinh khủng khiến cậu buồn nôn, nó bắt nguồn ngay từ lúc Cao Khôn đẩy cửa bước vào, cậu thở dốc, khàn giọng hỏi: “Anh đã đi đâu vậy?”

Lời thốt ra mới chợt phát hiện, sao những lời này lại quen thuộc đến thế, lúc nào đó, mình cũng từng hỏi anh ấy như vậy.

Cao Khôn không nhận ra có gì bất thường, anh chỉ cho rằng có lẽ do Lý Huỳnh Lam trở về chốn cũ nên tâm trạng khó ổn định, mới thấp giọng trấn an: “Đi tới nhà vài người trong thôn, xin lỗi vì đã về trễ.”

“Trên người anh là mùi gì?” Lý Huỳnh Lam gặng hỏi.

Cao Khôn ngây người, cúi đầu ngửi người mình: “Đâu có mùi gì.”

Thế nhưng, Lý Huỳnh Lam chỉ trừng mắt nhìn đối phương, ánh mắt ấy vậy mà đầy ắp sự trống rỗng và chán ghét.

Cao Khôn bị nhìn đến hoảng, vội vã nói: “Em đừng… em đừng giận, anh đi tắm ngay, không biết quệt phải gì rồi, để anh giặt lại, em đừng nóng.”

Dứt lời, Cao Khôn đứng dậy, song vừa quay đi ai đó đã bắt lấy góc áo níu lại.

Nhịp tim của Lý Huỳnh Lam đập dồn dập, nhưng cậu vẫn gắng hít một hơi thật sâu, mùi hương vừa rồi còn lan tràn khắp không gian thoáng chốc đã tiêu tán.

“Không cần giặt… Không còn, mùi đó không còn nữa.” Lý Huỳnh Lam ngập ngừng nói, “Xin lỗi…”

Cao Khôn lại ngồi xuống, đưa tay sờ trán cậu: “Lại gặp ác mộng sao?”

Lý Huỳnh Lam cắn chặt răng: “Em nhớ tới một số chuyện trước đây.” Từ đó mà sinh ra ảo giác.

“Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Cao Khôn nói.

Lý Huỳnh Lam vòng tay ôm cổ Cao Khôn, vùi đầu vào vai anh: “A Khôn, anh có gặp ác mộng không?”

Cùng một nơi chốn, cùng một hoàn cảnh, câu hỏi này Lý Huỳnh Lam cũng đã từng hỏi Cao Khôn, đáp án năm ấy của Cao Khôn cậu còn nhớ rõ, anh đã trả lời là không. Chỉ là lúc đó mọi chuyện đều chưa hề xảy ra, mà qua ngần ấy năm, bản thân cậu vẫn chìm trong ác mộng không tài nào thoát khỏi. Thế mà người đã trải qua hết thảy cùng cậu là Cao Khôn, lại bình tĩnh như thường từ đầu đến cuối. Lý Huỳnh Lam cũng không cần Cao Khôn phải đồng cảm với mình, mà cậu chỉ muốn biết, đó có thực sự là cảm xúc thật của anh, hay đối phương cũng kiềm chế, ẩn nhẫn, chịu đựng đau khổ giống như mình.

Nhưng mà, câu trả lời của Cao Khôn, vẫn như trong quá khứ.

Anh đã nói: “Không…” Không hề do dự, không hề chần chừ,

ngay cả ánh mắt và sắc mặt đều không dị động dẫu chỉ một chút.

Vì thế, Lý Huỳnh Lam tin.

“Em biết là anh vẫn…” Lý Huỳnh Lam nói, “Chẳng sợ gì mà.”

Cao Khôn nằm cạnh Lý Huỳnh Lam, ôm chặt đối phương, để cậu kề sát lồng ngực mình.

“Hiện giờ em… còn sợ nữa không?” Cao Khôn hỏi.

“Vốn dĩ em cũng cho rằng, mình không còn sợ nữa…” Lý Huỳnh Lam giương mắt, tầm nhìn dừng trên chiếc hộp thiếc ở đầu giường, “Nhưng hiện giờ…” Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

“Đừng sợ,” Nhận ra sự run rẩy của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn đặt môi lên trán cậu, sau đó hôn nhẹ từ khóe mắt xuống đôi môi, “Có anh ở đây…”

Lý Huỳnh Lam kinh ngạc giương mắt nhìn Cao Khôn, dưới ánh sáng lờ mờ trong mắt cậu có gì đó sáng lấp lánh, tựa như một giọt nước mắt lắng đọng.

“Em tin anh… Em vẫn luôn tin anh, A Khôn, chỉ cần đó là anh…”

Lý Huỳnh Lam của đêm nay dường như không còn giữ được vẻ kiên cường như mọi ngày. Mỗi một ánh mắt, mỗi một câu nói của cậu đều khiến Cao Khôn rung động, anh không khỏi cúi đầu hôn đối phương.

Môi Lý Huỳnh Lam rất lạnh, khớp hàm cũng phát run, vậy mà khi thấy nụ hôn của Cao Khôn đến gần, cậu vẫn không ngại ngần nhiệt tình hé miệng, chủ động vươn đầu lưỡi cùng anh

triền miên.

Nụ hôn này rất sâu, nhưng cũng rất dịu dàng, rất dài lâu, cho đến khi hô hấp của Lý Huỳnh Lam từ kiềm nén đến gấp gáp, rồi dần hồi phục, sau đó cả hai đều an tĩnh lại, Cao Khôn mới buông đối phương ra.

Người dưới thân dường như đã ngủ, chỉ có điều vùng giữa lông mày vẫn không giãn ra, trông có vẻ rất bất an. Cao Khôn nhìn gương mặt say ngủ của đối phương hồi lâu, rồi khẽ nói một câu: "Xin lỗi…"

o O o

Hôm sau, Lý Huỳnh Lam hiếm khi có một buổi sáng không ngủ nướng trên giường như mọi ngày. Cao Khôn tỉnh thì cậu cũng tỉnh theo. Dưới mắt Lý Huỳnh Lam còn xuất hiện quầng thâm nhàn nhạt, rõ là đã ngủ đủ tiếng, vậy mà sắc mặt vẫn mỏi mệt vô cùng.

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn dọn lại nơi này một lần nữa, mang đệm chăn trả về vị trí cũ, sau đó khóa cửa chính, khóa tất cả khung cảnh bên trong.

Lúc rời khỏi, cả hai đều không ngoảnh lại, thuận theo đường nhỏ, lên phía sau núi đến mộ phần của Trương Hà Xảo.

Lý Huỳnh Lam nhìn tấm bia bằng gỗ trước mắt, không biết nghĩ tới điều gì, cậu không khỏi ngây người. Mãi đến khi nghe thấy tiếng Cao Khôn bên cạnh nhẹ giọng nói: "… Chắc lần đi này sẽ rất lâu, đợi lần nữa gặp lại, con sẽ tới đón mẹ."

Sau đó anh chậm rãi bước lên, đào cạnh mộ một cái hố nhỏ, bỏ chiếc chìa khóa vào rồi lấp lại…

Trên đường trở về, Lý Huỳnh Lam giao chiếc hộp thiếc tối qua

cho Cao Khôn, sau khi xem xong Cao Khôn không nói lời nào mà chỉ cất nó đi.

Lý Huỳnh Lam cũng không hỏi, hai người cùng nhau trở về U thị

Chuyến đi này có cởi bỏ được khúc mắc trong lòng Lý Huỳnh Lam hay không, Cao Khôn tạm thời chưa thể xác định, nhưng đối phương vì vậy mà đổ bệnh lại là chuyện chắc chắn. Tuy rằng chỉ cảm mạo nhưng quả thật Lý Huỳnh Lam đã bị dằn vặt một trận, đợi đến khi khỏi, người đã gầy hẳn một vòng lớn. Cao Khôn đang muốn bồi dưỡng cho cậu, thì ngay lúc này Lý Huỳnh Lam lại trở về làm việc.

Lời khuyên của Cao Khôn đương nhiên không có tác dụng, Lý Huỳnh Lam chỉ bảo trước đây mình đã tích kha khá việc rồi, ít nhất cũng phải trả hết nợ mới có thể tiếp tục an nhàn, nên Cao Khôn chỉ bèn linh động thay đổi cách chăm sóc cậu sao cho tốt.

Có điều công việc của Lý Huỳnh Lam hầu hết đều hoạt động ở nơi khác, tuy không quá mấy ngày nhưng cứ thường xuyên di chuyển như vậy cũng khó tránh mệt mỏi, ngay cả Vạn Hà cũng phải lên lịch cho cậu thêm hai ngày nghỉ vào tháng sau, mà câu trả lời của Lý Huỳnh Lam chỉ là, chờ xong xuôi hết hãy tính.

Lịch trình mới của cậu bấy giờ là tham dự sự kiện quảng bá ở các tỉnh phía Đông Nam (Thượng Hải, Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến, Đài Loan), di chuyển xuyên suốt năm địa phương trong một tuần, gần như vừa đặt chân xuống đã chuyển sang một nơi mới. Mỗi lần bước khỏi cửa thì cả giờ giấc cố định để trò chuyện mỗi ngày với Cao Khôn đều vì trên máy bay mà bỏ lỡ, còn Cao Khôn luôn sợ mình sẽ ảnh hưởng đến công việc của cậu rất ít khi chủ động gọi điện nên đều do Lý Huỳnh Lam tranh thủ thời gian rảnh rỗi gọi cho anh. Chỉ là lần này Lý Huỳnh Lam không đả động gì nên hai người đã không liên lạc với nhau hai ba hôm nay.

Trên xe, Vạn Hà thấy Lý Huỳnh Lam đang ngẩn người nhìn chiếc di động của mình, rất muốn hỏi gì đó, nhưng sau cùng vẫn không vượt quá giới hạn, khóe mắt lại thấy Lý Huỳnh Lam rốt cuộc cũng nhắm mắt lại, Vạn Hà vừa định nhắc tài xế hạ cửa kính, bỗng dưng nghe thấy tiếng Lý Huỳnh Lam nói: "Đến chỗ lần trước..."

Hiện tại bọn họ đang ở L thành, chuyến tuyên truyền kia cũng vừa lúc kết thúc, mà nơi Lý Huỳnh Lam muốn đi thì cách đây không xa.

Nửa tiếng sau, xe đỗ trước viện an dưỡng Hòa Khánh.

Lý Huỳnh Lam xuống xe, Vạn Hà muốn đi theo nhưng bị ngăn ở ngoài, chỉ một mình cậu bước vào.

Viện an dưỡng này có lẽ đã có từ lâu đời, bức tường loang lổ, quá nửa tầng trệt bao phủ bởi dây leo rậm rạp, trông có phần đìu hiu, nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nom thấy vài người vận đồng phục một màu chống hoặc vịn vào điều dưỡng đi ngang qua, chung quy vẫn toát nên vẻ yên bình làm lòng người tĩnh lặng.

Lý Huỳnh Lam đứng giữa sân, hiển nhiên thu hút nhiều sự chú ý, chẳng mấy chốc đã có người lại đây hỏi cậu cần tìm ai. Lý Huỳnh Lam vừa định mở miệng, tầm mắt bỗng nhiên dừng lại ở một người cách đó không xa, mà đối phương cũng cùng lúc thấy cậu, trên mặt hai người không ai giấu được vẻ kinh ngạc. Song điều khiến Lý Huỳnh Lam bất ngờ hơn cả, là sau khi bất ngờ qua đi, đối phương vậy mà lại nở nụ cười thân thiện cùng cậu.

Lý Huỳnh Lam từng băn khoăn không biết khi gặp lại cô sẽ phải như thế nào, mà trong đời cậu cũng chỉ từng như thế với hai người, một là Cao Khôn, còn lại là Cao Tuệ.

Chỉ là, chấp niệm của Lý Huỳnh Lam với Cao Khôn chính là gặp lại, chỉ cần gặp lại, bất luận mọi việc ra sao đều được, nhưng đối với Cao Tuệ, Lý Huỳnh Lam còn luyện tập kỹ càng, để một khi gặp mặt phải mở lời thế nào cho tốt. Ấy mà sự thật lại chứng minh, Lý Huỳnh Lam xưa nay đối diện với bất kỳ ai đều không thua về mặt khí thế, cũng sẽ có một lần khó lòng ngẩng đầu trước mặt một cô gái.

Vẫn là Cao Tuệ mở lời trước: "Cậu khỏe chứ?"

Mấy năm không gặp, Cao Tuệ đã cao hơn một chút, trông có da thịt hơn, nếu không phải ngũ quan không thay đổi quá nhiều, thì từ vẻ ngoài của cô sẽ không tìm ra điểm chung nào liên quan đến cô bé có tính cách hướng nội hay nhát gan năm đó.

Trong lòng Lý Huỳnh Lam có một cảm giác rất khó tả, gật đầu, hỏi ngược lại: "Chị thì sao?"

Cao Tuệ mỉm cười: "Cậu cũng thấy đấy, tôi rất khỏe."

Lý Huỳnh Lam nhìn quét xung quanh một lượt: "Sao chị lại…"

"Sao tôi lại ở đây phải không? Nói thì dài lắm… nhưng mà tôi hẳn là phải cảm ơn cậu."

Lời này của Cao Tuệ lại làm cho Lý Huỳnh Lam không khỏi bất ngờ, toàn thế giới này nếu có một người khiến Lý Huỳnh Lam áy náy nhất, vậy đó là người trước mặt. Nếu có thể, Lý Huỳnh Lam sẵn lòng dốc hết tất cả để đền bù cho đối phương. Thế mà hiện giờ lại nhận được từ cô một câu "Cảm ơn"?

Cao Tuệ nhìn sắc mặt của cậu, bất đắc dĩ lắc đầu: "Cậu họ của cậu chưa nói cho cậu biết sao?"

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra: "Cậu ấy nói với tôi, rằng đã tìm bác sĩ cho chị…" Sau khi xảy ra sự việc năm đó, tuy Lý Huỳnh Lam cả

thân mình còn lo chưa xong, nhưng vẫn không quên bé gái cùng chung cảnh ngộ. Chỉ là khi nhắc tới, Trác Diệu lại bảo mình đã lo liệu nơi ở mới cho Cao Tuệ, còn tìm bác sĩ tốt nhất, khuyên Lý Huỳnh Lam không nên đến thăm cô, cả hai phải quên đi đoạn quá khứ kia, bắt đầu lại một lần nữa.

"Thực sự tôi đã bắt đầu lại lần nữa, tôi có cuộc sống mới, có công việc trong đây, Cao Tuệ của ngày trước đã chết rồi. Nếu không có kiếp nạn đó, chắc hẳn sẽ không có tôi của hiện tại."

Lý Huỳnh Lam còn đang ngờ ngợ thì khi cậu theo chân Cao Tuệ vào hoa viên của viện, nhìn thấy người ngồi trên chiếc xe lăn là Cao Quyên, cậu lại càng bất ngờ hơn.

Cao Tuệ đi qua vấn tóc lại cho Cao Quyên, so với sự thay đổi của Cao Tuệ thì Cao Quyên vẫn giữ nguyên hình dáng năm nào, có điều trông sạch sẽ và có sức sống hơn rất nhiều.

Cao Tuệ đẩy mẹ lên phía trước, giống như đoán ra được suy nghĩ của Lý Huỳnh Lam, cô nói: "Cha tôi bỏ đi nên mẹ chỉ còn mình tôi chăm sóc, nhưng may mà không có ông ấy, chúng tôi vẫn sống tốt như ngày nào." Ngữ điệu của cô rất bình thản, tựa như đang nói về chuyện một người khác, "Dù sao năm đó ông ấy cũng không để tôi theo họ, hiện giờ cũng đỡ phải đổi tên."

Lý Huỳnh Lam hiếm khi có lúc không biết tiếp lời thế nào, chỉ lẳng lặng nghe. Bỗng nhiên, bên kia có tiếng người gọi tên cô, Cao Tuệ dùng tay ra hiệu cho cậu đợi mình vài phút, rồi dặn dò mẹ vài câu, tạm thời rời đi chốc lát, để lại Lý Huỳnh Lam và Cao Quyên.

Lý Huỳnh Lam nhìn người phụ nữ trước mặt, không biết nghĩ tới gì, chợt bước chậm lên, ngồi xổm xuống đối diện với bà.

"Cô Cao, cô Cao..." Lý Huỳnh Lam gọi hai tiếng, đối phương đều không có phản ứng, cậu dừng một thoáng, lại đổi cách xưng hô,

“Cô Út…”

Tiếng gọi nhẹ nhàng này lại khiến Cao Quyên vốn đang mơ mơ màng màng lập tức quay đầu nhìn lại.

“Cô Út…” Lý Huỳnh Lam gọi thêm một tiếng, chỉ thấy Cao Quyên trừng to hai mắt, Lý Huỳnh Lam lặng lẽ nuốt nước miếng, hỏi tiếp, “Cô còn nhớ Cao Khôn không?”

“Cao, Khôn…” Cao Quyên ngập ngừng từng chữ, giữa đôi lông mày hơi nhíu lại.

“Phải, là Cao Khôn… Anh ấy là cháu trai của cô, cô còn nhớ anh ấy chứ?”

Gương mặt Cao Quyên lộ vẻ mê mang, ngay lúc Lý Huỳnh Lam tưởng rằng bà sẽ không trả lời, Cao Quyên lại thật sự gật đầu.

“Nhớ, Cao Khôn, nhớ…”

“Vậy…”

Lý Huỳnh Lam vừa định tiếp tục, Cao Quyên đã ngắt lời cậu, cất giọng khàn đặc lẫn hung ác: “Cao Khôn là sát tinh, là thằng súc sinh… là sát tinh…”

Cổ họng khô khốc như bị thứ gì đó siết chặt, Lý Huỳnh Lam cố gắng nuốt xuống mới hỏi: “Tại sao? Tại sao phải nói anh ấy như vậy? Anh ấy đã làm gì sai?” Lỗi lầm gì có thể lớn đến mức không cách nào tha thứ được.

Cao Quyên vẫn chỉ lầm bầm mãi một câu: “Hắn là thằng súc sinh… Hắn là sát tinh… Cao Khôn là thằng súc sinh… Hắn không phải là người, hắn không phải là người…”

Bà dường như càng nói càng kích động, cất cao giọng gào lên:

“Cao Khôn không phải là người! Hắn, hắn… Chết rồi, đều tại hắn… mà chết!”

“Cô nói cái gì?!”

Lý Huỳnh Lam bắt lấy tay Cao Quyên như muốn nghe rõ hơn, nhưng Cao Tuệ đã từ đâu chạy về.

“Xin lỗi, mẹ tôi vẫn chưa minh mẫn, bà ấy nói gì cậu cũng đừng để ý.”

“Cao Khôn… Tại sao bà ấy lại hận Cao Khôn đến vậy?” Lý Huỳnh Lam cũng trừng mắt, “Tại sao chỉ hận mỗi Cao Khôn mà không phải ai khác?”

“Có thể là vì… bà ấy có sự nhầm lẫn giữa Cao Khôn và cậu tôi,” Cao Tuệ thở dài, “Nơi cậu tôi mất cách chỗ bà ấy không xa, nên vì đó mà đã bị ám ảnh.”

Lý Huỳnh Lam ngây người, nhìn Cao Tuệ bằng ánh mắt mờ mịt.

“Cao Bá… Cha của Cao Khôn mất khi nào?”

Cao Tuệ đáp: “Rất nhiều năm về trước.”

“Cụ thể là khi nào?”

Cao Tuệ suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Năm Cao Khôn mười một tuổi, mùa đông, trước giao thừa… Hình như vào nửa đêm.”

Lý Huỳnh Lam trầm mặc, mà câu tiếp theo của Cao Tuệ đã khiến sắc mặt cậu trắng bệch.

“… Sao cơ?” Lý Huỳnh Lam sửng sốt hỏi.

Sau khi dỗ xong Cao Quyên, Cao Tuệ mới lần nữa lặp lại: “Tôi

nói, thực ra tôi luôn muốn cảm ơn Cao Khôn, vì may mà khi đó tôi đã nói lại chuyện từng gặp cậu cho anh ấy biết, nên anh ấy mới có thể đuổi đến kịp thời."

Lý Huỳnh Lam ngơ ngác hồi lâu, cúi đầu hỏi thêm một câu: "Anh ấy biết được từ lúc nào?"

Chuyện này Cao Tuệ vẫn còn nhớ như in: "Ngay hôm mà tôi bị bắt."

『Hết chương 81』

Quyển 3 - Chương 82: Chân tướng – Kỳ 2

DTV-EBOOK

Trong gian riêng của một nhà hàng nào đó, Lý Huỳnh Lam đang ngồi trên sô pha chợp mắt.

Vạn Hà bước đến nhìn quét chiếc di động cứ nhấp nháy trên bàn, đặt cốc cà phê trước mặt Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam mở mắt ra, vươn tay cầm lên nhấp một ngụm. Không thêm đường không thêm sữa, màu đen nguyên chất, cực kỳ nâng cao tinh thần.

Di động vẫn đang reo, lượng pin chỉ còn một vạch, đèn tín hiệu cứ thế chập chờn. Lý Huỳnh Lam bất ngờ đứng dậy.

Vạn Hà tưởng cậu rốt cuộc cũng tiếp máy. Kết quả, Lý Huỳnh Lam lại hỏi: "Chừng nào họ đến?"

Vạn Hà nhìn đồng hồ: "Chế tác Trần mới gọi tới, bảo cỡ mười phút nữa."

Thực ra thì không thể trách người ta đến muộn, lẽ ra Lý Huỳnh Lam lúc này đã về đến U thị, vậy mà trên đường cậu đột ngột hỏi đến kế hoạch thử vai cho một bộ phim truyền hình đã lên lịch trước đó, nên bấy giờ mới hẹn người ra, họ không đuổi kịp cũng là chuyện thường tình.

Lý Huỳnh Lam nhíu mày, lại ngồi trở về.

Vạn Hà liếc nhìn điện thoại, cho đến khi cái tên "Đầu gỗ" trên màn hình im bặt, rồi tắt ngủm.

Trước kia ngày ngày dính chặt lấy nhau, thậm chí còn không

tiếc dồn chất công việc. Thế mà giờ đây, ngay cả nói một câu cũng không muốn, điều này quả thật chưa từng thấy bao giờ. Nhưng mà, tất cả mối tình đều sẽ có những lúc bấp bênh, những hiểu lầm và tranh cãi. Huống chi Lý Huỳnh Lam còn chưa từng có kinh nghiệm về mặt này. Vạn Hà hiện chưa rõ tình hình thế nào nên chỉ đành im lặng xem sắc mặt của cậu ra sao.

Đợi thêm một hồi rốt cuộc chế tác Trần cũng đến, ông mang theo vài kịch bản cho Lý Huỳnh Lam chọn lựa. Cậu cẩn thận xem từng tệp, tay kia lại không ngừng xoa huyệt thái dương.

Trong lòng Vạn Hà đột nhiên cảm thấy mâu thuẫn, những kịch bản này xét về mọi mặt thì có thể nói rằng khá ổn. Trước đây cũng từng đưa Phan Minh Câu xem qua, Lý Huỳnh Lam muốn diễn nhất định sẽ có người chấp thuận. Thế nhưng, trạng thái hiện giờ của cậu ấy có thật sự ổn không?

Cuối cùng, Lý Huỳnh Lam chọn một bộ phim thần tượng trong số đó. Sau khi chế tác Trần ra về, Lý Huỳnh Lam vẫn ngồi yên một chỗ không hề động đậy.

Vạn Hà không nói gì, bấy giờ chiếc di động trên bàn lại lần nữa reo lên, song chỉ với lượng pin ít ỏi không thể nào duy trì, chẳng mấy chốc đã tự động tắt nguồn.

Lý Huỳnh Lam rốt cuộc đứng dậy, thấp giọng nói: “Về thôi…”

o O o

Do lỡ mất chuyến đầu nên Lý Huỳnh Lam buộc lòng phải đổi sang chuyến tối. Lúc về đến U thị thì trời đã vào đêm, dù vậy cậu vẫn kiên định muốn tự lái xe về nhà. Vạn Hà nhìn đôi mắt mệt mỏi trước mặt mà không cách nào lay chuyển được.

Từ sân bay về khu Đông Hủy không xa, cùng lắm chỉ mất một giờ đi đường, vậy mà khi Lý Huỳnh Lam về đến nhà thì kim

đồng hồ đã điểm hơn ba giờ sáng. Đậu xe xong xuôi, Lý Huỳnh Lam lại lẳng lặng ngồi trong xe suốt nửa tiếng, lúc này mới mở cửa lên lầu.

Vừa đến nơi còn chưa kịp tra chìa vào, cửa đã bị ai đó mở ra một cách gấp gáp, gương mặt Cao Khôn xuất hiện ngay sau đó với vẻ lo lắng.

“Huỳnh Lam? Em về rồi?” Cao Khôn như trút được gánh nặng, nhưng vừa thấy sắc mặt của Lý Huỳnh Lam anh lại khẩn trương hẳn lên, “Không có việc gì chứ? Anh có gọi cho em vài lần.”

Nếu là trước đây, dù gặp phải chuyện lớn lao gì Cao Khôn đều có thể tự mình giải quyết, gánh vác và chịu đựng hết thảy, không hó hé nửa lời. Thế mà lần này, anh lại gọi điện hết lần này đến lần khác như vậy e rằng cũng bởi vì đã thật sự nôn nóng. Rõ ràng đã định hôm nay trở về, nhưng không thấy người đâu đã đành, điện thoại còn không liên lạc được, là ai cũng sẽ không cách nào yên tâm.

“Không, trễ chuyến bay, di động cũng hết pin.”

Lý Huỳnh Lam vừa nói vừa vào nhà đổi giày, thoáng chốc xoay người lại trước mắt đột nhiên tối sầm, Cao Khôn thấy vậy lập tức đỡ lấy.

“Không sao, không đứng vững thôi…”

Lý Huỳnh Lam nói xong muốn đẩy đối phương ra, kết quả bị Cao Khôn dứt khoát kéo đến phòng khách, ngồi xuống sô pha, sau đó anh ngồi xổm xuống đổi giầy thay cậu.

Lý Huỳnh Lam nhìn người trước mặt, gam màu xanh nhạt của bộ đồ nhà Cao Khôn đang mặc đã phần nào nhu hòa khí chất lạnh lùng trên người anh. Tay anh rất lớn, ngón tay hữu lực, đang mát xa từ cẳng chân dọc xuống lòng bàn chân một cách

thật dịu dàng, như thể muốn tìm điểm làm cậu mệt mỏi mà triệt tiêu nó.

Cậu ngẩn ra, thu chân về: “Em ngủ một một giấc là được rồi.”

Nói xong chợt nhớ ra điều gì, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp rồi muốn mang nó đến phòng bếp, nhưng mới nửa đường lại bị Cao Khôn ngăn cản.

“Em mua… muốn tìm một chỗ để.” Thấy Cao Khôn nghi hoặc, cậu giải thích.

Cao Khôn đến gần: “Để anh, em vào thay quần áo trước đi.”

Lý Huỳnh Lam suy nghĩ một lát, rốt cuộc đưa nó cho đối phương rồi đi thẳng vào phòng ngủ lấy quần áo đi tắm.

Dòng nước lạnh phun từ vòi sen thoáng chốc đâm vào da thịt khiến Lý Huỳnh Lam rét thấu xương, cậu vội vàng ngồi sụp xuống chỉnh lại nhiệt độ. Đợi đến lúc nước ấm chảy ra, môi Lý Huỳnh Lam đã lạnh đến tím tái.

Đặt mông ngồi vào bồn, cậu chỉ muốn… không bao giờ phải đứng lên nữa.

Lần tắm này lâu hơn mọi ngày, lúc bước ra toàn thân Lý Huỳnh Lam vẫn toát khí lạnh, sắc mặt nhợt nhạt. Cậu vừa lau tóc vừa vào phòng, thẳng đến khi thấy Cao Khôn, bước chân đột nhiên khựng lại.

Cao Khôn đang ngồi bên chiếc bàn đầy ắp đồ ăn, có lẽ chúng vừa được hâm nóng nên khói còn tỏa nghi ngút.

Cao Khôn hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Lý Huỳnh Lam nhỏ giọng đáp: “Ăn trên máy bay rồi.”

“À…” Cao Khôn ngượng ngùng gãi đầu: “Nếu chưa no thì…”

Lý Huỳnh Lam lặng yên nhìn anh, câu “Em no rồi” rốt cuộc vẫn không thốt nên lời, bước chân cậu khẽ chuyển, đi về phía bàn ăn, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cao Khôn nhanh tay lấy bát đũa cho cậu, nghĩ một chốc lại nói: “Không ăn cơm cũng không sao, húp ít canh là được, có thể làm ấm dạ dày trước khi ngủ.”

Lý Huỳnh Lam lẳng lặng nhìn một bàn đầy đồ ăn. Trong đó còn có vài món lạ trước đây chưa từng thấy, nhưng phần lớn đều là món mà cậu thích. Cậu vừa nhìn quét qua, bàn tay Cao Khôn đang đặt trên bàn vô tình lọt vào tầm mắt. Lý Huỳnh Lam ngỡ ngàng hỏi: “Sao lại như vậy?”

Trên ngón trỏ và ngón cái của Cao Khôn có hai vết thương rất nổi bật, dẫu chỉ nhỏ thôi nhưng sâu hoắm. Anh lại không dùng băng cá nhân nên có thể thấy cả lớp thịt lẫn da bên trong, lớp da bệch màu, chắc hẳn là do ngấm nước quá nhiều. Móng tay còn trầy xước bong hết cả, nhìn thấy mà giật mình.

Cao Khôn siết tay thành đấm rồi rụt lại, cười nói: “Không có gì, không cẩn thận cắt phải thôi.”

Từ ngày Cao Khôn đến làm ở quán ăn, những vết thương này Lý Huỳnh Lam cũng từng thấy vài lần dù khi đó không nhiều như vậy. Thế nhưng, khi bắt đầu vào học chuyên sâu sẽ gặp không ít công đoạn yêu cầu người làm phải xử lý tinh tế, trong khi đó tay nghề của Cao Khôn lại chưa kịp thành thạo, chưa nắm được bí quyết then chốt, hoặc chưa sử dụng dụng cụ đúng cách. Hơn nữa anh còn là người không để móng tay, có nhiều việc làm rất vất vả. Tất cả lý do trên đã dẫn đến kết quả này.

Trái tim Lý Huỳnh Lam vô thức run lên, cầm lấy đũa chậm rãi

gắp một ngụm cơm lên ăn.

“Có nguội lắm không? Ăn không vô thì đừng ăn, mai anh sẽ làm lại.” Cao Khôn nói.

Lý Huỳnh Lam lắc đầu: “Tự dưng thấy hơi đói.”

Cao Khôn ngốc cách mấy cũng nhìn ra được tâm ý của Lý Huỳnh Lam, khóe môi anh hơi mấp máy, ngắt nửa phần cơm của cậu sang bên mình, sau đó cùng nhau ăn.

Bữa cơm lần này hai người không nói gì, không gian tĩnh lặng chỉ thỉnh thoảng có tiếng chén đũa vang lên. Lý Huỳnh Lam luôn rũ mi mắt, máy móc động đũa, thức ăn vào miệng vừa nhai ít lần đã nuốt xuống.

Cao Khôn nhìn trong im lặng, không nói nửa lời.

Vất vả lắm mới cơm nước xong, Lý Huỳnh Lam vào phòng ngủ. Sau khi Cao Khôn rửa sạch chén đũa cũng đi tắm, chờ mọi thứ đều xong xuôi đã sắp gần năm giờ sáng, chẳng mấy chốc mặt trời sẽ ló rạng. Thế nhưng, khi Cao Khôn mở cửa chợt thấy Lý Huỳnh Lam vẫn đang ngồi tựa vào đầu giường, cúi đầu mà không ngủ.

Cao Khôn khựng lại tại chỗ, sau đó cất bước đi vào.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ mờ tối, ánh đèn chập chờn khắc họa hình bóng Lý Huỳnh Lam trên bức tường, chẳng hề lay động như một pho tượng đá. Ngược lại, vật thể trong lòng cậu lại có thể phản quang tạo ra vô vàn tia sáng rực rỡ, lấp lánh theo từng nhịp sóng vỗ.

Đó là một bể cá nhỏ, bên trong còn có vài chú cá vàng, tung tăng vẫy đuôi, trông chúng có vẻ rất thích thú.

“Giờ này chợ cá cảnh đóng cửa cả rồi, em phải chạy xa lắm mới tìm được.” Lý Huỳnh Lam phá vỡ sự im lặng, sau đó cậu đưa bể cá nhỏ đến trước mắt Cao Khôn như thể muốn anh thấy được rõ, “Anh còn nhớ không, thấy nó quen mắt chứ? Có giống như cái anh đã tặng em không?”

Cao Khôn cúi đầu nhìn một lát, rồi đưa mắt về phía Lý Huỳnh Lam.

“Giống…” Cao Khôn gật đầu.

Lý Huỳnh Lam nở nụ cười. Nụ cười này dưới ánh đèn nhàn nhạt trông thật ôn hòa, nhưng khó hiểu vì sao lại khiến người nhìn tưởng chừng như chỉ là một ảo ảnh thoáng qua rồi tan biến.

“Em cũng thấy rất giống nên mới mua về.”

Cao Khôn lặng thinh.

Dường như cánh tay của Lý Huỳnh Lam đã mỏi, cậu thu bể cá lại, khẽ đưa tay lướt nhẹ trên mặt nước. Mấy chú cá nhỏ tưởng được cậu cho ăn, cứ tranh nhau quấn lấy ngón tay cậu, cái cảm giác nhột nhạt càng khiến nét cười ấy thêm rạng rỡ.

“A Khôn, anh biết không…” Lý Huỳnh Lam không ngẩng đầu lên, “Năm đó em rất để tâm chăm sóc chúng, vậy mà chúng vẫn chết, từng con từng con một. Em vốn chỉ muốn đợi đến lúc anh trở về, mình có thể cho anh thấy bộ dáng tung tăng của chúng, để cho anh biết dù không có anh thì chúng vẫn sống rất tốt. Kết quả là em vẫn không làm được… chúng vẫn chết, vẫn chết…”

“Huỳnh Lam…” Cao Khôn rốt cuộc lên tiếng.

Lý Huỳnh Lam tiếp lời: “Em nhớ khi đó anh cũng từng nói ‘chết thì mua lại thôi’. Trước kia em cũng thử như vậy nhưng lại thấy không giống, không cách nào biến nó trở thành cái anh đã tặng

cho em để mà tiếp tục. Nhưng lạ thật, hôm nay em thử lại mới phát hiện… thì ra là có thể, quả thật không khác gì nhau, tại sao vậy? Rồi sau đó em mới hiểu, nó vốn chỉ là chướng ngại trong tâm lý của chúng ta mà thôi; bất luận bề ngoài hay bên trong, chỉ cần chúng ta cho nó là thật thì vẫn có thể là thật, dần dà đến khi chúng ta quên lãng, không còn phân được đâu là thật đâu là giả. Cứ thế mà cho rằng chúng vẫn còn đang sống…"

Lý Huỳnh Lam dứt lời, dường như còn muốn chứng minh mà mỉm cười với Cao Khôn, nhưng anh chỉ đáp lại bằng ánh mắt nặng nề.

"Huỳnh Lam…" Cao Khôn gọi một tiếng.

Lý Huỳnh Lam đặt bể cá xuống: "Anh thấy mình nên để đâu? Đầu giường có được không? Vậy thì tối nào cũng ngắm được, mở đèn mà thấy chúng sẽ vui hơn đấy."

Bên kia cậu vội vã tìm kiếm trong vô thức, thậm chí mấy ngăn kéo đầu giường đều bị giật cả ra. Cao Khôn liếc thấy chiếc hộp thiếc mang về từ thôn Mạc Lan mình đã đặt trong ngăn đầu tiên, ánh mắt anh đột nhiên tối sầm lại.

"Thôi bỏ đi." Lý Huỳnh Lam chả buồn liếc nơi đó lấy một cái đã dùng sức đẩy về, "Để ở phòng khách vậy, lỡ đêm đi vệ sinh đụng phải thì phiền lắm."

"Huỳnh Lam!" Mắt thấy cậu sắp ra ngoài, Cao Khôn bất chợt nâng cao giọng gọi đối phương, anh ngừng một lúc mới gian nan nói, "Nếu em muốn biết, anh có thể…"

Lý Huỳnh Lam dừng bước, đột nhiên quay đầu lại: "Em muốn biết gì cơ!? Anh đã gạt em cái gì? Anh to gan lớn mật từ bao giờ thế?" Dứt lời, cậu còn nhếch môi nở nụ cười châm biếm, ngữ điệu lạnh buốt, ngôn từ như dao nhưng trong đó lại ẩn chứa một sự run rẩy khó nén.

Cao Khôn nín lặng hồi lâu, sau đó chậm rãi thốt từng lời một.

“Xin lỗi…” Anh nói, “Xin lỗi…”

——Xoảng!

Ngay khoảnh khắc ấy, Lý Huỳnh Lam đã thẳng tay đập vỡ bể cá, trợn trừng mắt nhìn anh, trong đôi mắt đã giăng đầy tơ máu, gắt lên: “Em đã nói em không cần biết, anh im đi!”

『Hết chương 82』

Quyển 3 - Chương 83: Chân tướng – Kỳ 3

DTV-EBOOK

Sau khi gắt lên với Cao Khôn, dường như Lý Huỳnh Lam cũng bị chính mình dọa sợ, cậu ngơ ngác nhìn những mảnh vụn vỡ nát dưới chân. Mấy chú cá vàng đang hấp hối giãy đành đạch trên mặt đất, Lý Huỳnh Lam lúc này đột nhiên hoàn hồn, cuống quýt ngồi xổm xuống vớt hết chúng vào lòng bàn tay, thế nhưng chúng cứ trơn trượt, quá khó bắt lấy, cậu cố thử hết lần này đến lần khác mà trong tay lại chỉ nắm được mảnh vỡ thủy tinh. Chứng kiến máu tươi trào qua kẽ tay người nọ, đôi mắt Cao Khôn như bị vô vàn mũi châm ghim đau nhức nhối.

Cao Khôn muốn tới giúp lại bị Lý Huỳnh Lam hất ra, hai tay cậu bụm lấy cá nhỏ chạy vào phòng bếp rồi lấy thêm một bát to xả đầy nước thả vào trong. Nhìn thấy chúng lăn lộn vài vòng, rốt cuộc bắt đầu vẫy đuôi, Lý Huỳnh Lam mới thở ra một hơi.

Cậu cứ ngây người đứng bên bồn nước, mặc kệ máu từ lòng bàn tay nhỏ giọt xuống sàn.

Ngay sau đó, có ai đã cầm lấy tay cậu, Lý Huỳnh Lam bất giác run lên, quay sang nhìn Cao Khôn bên cạnh.

Cao Khôn mở vòi, để dòng nước rửa trôi máu đọng trên tay rồi khóa lại, kéo Lý Huỳnh Lam vào phòng.

Bước chân của cậu ngập ngừng, rốt cuộc vẫn đi theo.

Vào phòng, Cao Khôn để cậu ngồi bên giường, lấy ra hộp sơ cứu từ trong ngăn kéo, sau đó cẩn thận dùng cồn sát trùng vết thương.

Có không ít mảnh vỡ, mà Lý Huỳnh Lam ra tay chẳng hề ngại

ngần, cả lòng bàn tay chi chít lỗ máu nhỏ. Cao Khôn chỉ mới chấm nhẹ một chút, Lý Huỳnh Lam đã theo phản xạ co rụt lại.

Cao Khôn lo lắng hỏi: “Có đau không?”

Lý Huỳnh Lam bỗng cảm thấy đáy lòng mình như bùng lên một ngọn lửa, thiêu đốt trái tim, lan tận lên mặt, nung cháy hốc mắt.

Cậu chớp chớp mắt, khe khẽ gật đầu.

Đau, rất đau, đau lắm…

Rõ ràng khi đó mình từng tay không vặt lưỡi dao khỏi máy trộn, đổ máu còn nhiều gấp mấy lần bây giờ. Vậy mà cũng chưa đau đến nhường này.

Tại sao…

Lý Huỳnh Lam không hiểu, vì thế buột miệng hỏi.

“Tại sao…”

Cao Khôn cúi đầu, động tác trên tay vô cùng nhẹ nhàng, có phần thận trọng quá mức, anh hỏi Lý Huỳnh Lam: “Em có muốn biết không?”

Lý Huỳnh Lam mờ mịt nhìn chiếc hộp thiếc trong góc ngăn kéo, chắc hẳn Cao Khôn cũng đoán được việc cậu đã xem qua trước khi giao nó cho anh. Chỉ là Lý Huỳnh Lam vẫn chưa hỏi, có lẽ đang chờ anh mở lời trước.

Cao Khôn gắp ra từng mảnh vỡ li ti, rồi thoa thuốc quấn băng lại cho cậu, sau đó anh mang chiếc hộp lại đây.

Lý Huỳnh Lam nhìn anh mở ra, cầm từng món cho mình xem.

“Đây là giấy khen đầu tiên anh được nhận, mẹ anh vui quá mới giữ lại dán lên tường. Thực ra bà ấy không biết trong lớp anh ai cũng có, nó chỉ là thứ phẩm mà trên huyện thải xuống, trường làng nào cũng được, mấy năm sau thì không thấy nữa.”

Cao Khôn xưa nay rất kiệm lời, hầu như phải là Lý Huỳnh Lam hỏi anh mới trả lời, hoặc rõ ràng muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở lời thế nào, ăn nói cực kỳ vụng về, chẳng mấy khi có thể nghe anh nói một đoạn dài thế này.

Do đó Lý Huỳnh Lam nghe rất chăm chú, hai tay nắm chặt vào nhau, tựa hồ quên bẵng vết thương.

Cao Khôn gỡ tay cậu, sau đó cầm lấy bàn tay có băng vải mà nhẹ nhàng nắm trong tay. Nhưng lòng bàn tay anh rất nóng, trái lại chỉ càng làm đau đối phương.

Dẫu vậy, Lý Huỳnh Lam vẫn không nhúc nhích, Cao Khôn lại rút ra xấp giấy nháp: “Thứ này anh đã dùng từ tiểu học đến lúc thi chuyển cấp, thực tế cũng chỉ viết bằng bút chì rồi tẩy vì giấy ở đây rất ít, một mặt có thể tái sử dụng nhiều lần, tiết kiệm được gì thì tiết kiệm, nhờ vậy mà anh luyện được tính nhẩm khá tốt.”

Nói xong anh nở nụ cười, mà nét cười của anh bao giờ cũng trông rất chân thành và thật thà, hoàn toàn trái ngược với ngũ quan lạnh lùng vốn có, lúc này còn lẫn một chút ngượng ngùng.

Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn, cũng muốn cười cùng anh nhưng dù đã thử cố gắng vài lần, khóe miệng vẫn không kéo lên được. Bờ mi cậu hơi rũ xuống, tầm mắt dừng trên xấp bản nháp và bức ảnh đen trắng.

Nơi đó có một đứa trẻ khôi ngô tuấn tú cùng một người phụ nữ mỉm cười nhìn vào ống kính. Nếu chỉ xem qua ảnh, quả thật ai cũng sẽ không tin họ đã có một cuộc sống cơ cực đến thế.

Cao Khôn đưa tay vuốt nhẹ lên bức hình, đầu ngón tay dừng trên gương mặt của người phụ nữ, lướt qua vết sẹo bên trán. Động tác cẩn trọng chất chứa vô vàn quyến luyến.

“Vì thứ này mới nhận ra sao?” Cao Khôn dời tay xuống chiếc dây chuyền trên cổ mình.

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, gật đầu.

“Quả nhiên em còn nhớ…” Cao Khôn cười.

Lý Huỳnh Lam giật giật bàn tay bị thương, lại bị Cao Khôn nắm chặt, anh nói: “Anh vốn đã quên đi rồi, sau khi suy nghĩ hồi lâu mới nhớ.” Ngữ điệu của anh đã bình thản trở lại, thậm chí còn bình thản hơn Lý Huỳnh Lam tưởng tượng.

Mặt dây chuyền kia chính là một tượng phật bằng đá cỡ một đồng xu, gia công thô sơ, vỏ ngoài xù xì. Thế nhưng, so với cái móc treo trang trí trên xe gã họ Trần thì giống nhau như đúc.

Từ đó liên kết lời đoán mệnh của bà bói nào đó về Cao Khôn với những nội dung tán gẫu của hai gác gái trước phần mộ tổ tiên Cao gia, bấy giờ từng ký ức liền ùa lên trong đầu Lý Huỳnh Lam vô cùng rõ nét. Chỉ là cậu rất muốn nói với bản thân, rằng đó chỉ là sự trùng hợp mà thôi. Nhưng bản thân Lý Huỳnh Lam cũng biết chuyện đó không hề xảy ra.

Cậu hỏi Cao Khôn: “Thứ này… là của anh?”

Cao Khôn thẳng thắn gật đầu.

“Anh biết ông ta từ khi nào?”

Cao Khôn nheo mắt suy nghĩ: “Rất sớm, khoảng bảy… hoặc tám tuổi, không rõ lắm, hai chủ nợ trước của cha anh… Cao Bá Sơn không muốn cho ông ta vay tiền, ông ta mới đổi sang chủ nợ

này.”

Nghe đến tên Cao Bá Sơn, ánh mắt Lý Huỳnh Lam chợt trở nên u ám, quay sang nhìn xấp bản nháp nằm cạnh bức ảnh một lúc rồi nói: “Em đã gặp Cao Tuệ.”

Cao Khôn nhướng mày hỏi: “Cô ấy có khỏe không?”

Lý Huỳnh Lam gật đầu.

Cao Khôn thở dài như gánh nặng trong lòng vơi bớt được phần nào, lại vừa như đoán được là từ chỗ Cao Tuệ, Lý Huỳnh Lam đã biết được chuyện gì. Anh cầm xấp bản nháp lên, trực tiếp lật đến trang cuối cùng.

Cao Khôn nhìn một chuỗi thời gian trên đó rồi nói: “Trong đời Cao Bá Sơn thích nhất hai việc, uống rượu và đánh bạc. Xỉn lên sẽ đánh người, thua tiền cũng sẽ đánh người. Mẹ anh là người ngoài thôn, gia đình có rất đông anh chị em, nhưng lúc Cao Bá Sơn đến cướp người lại không một ai dám đứng ra ngăn cản.”

Cao Bá Sơn vốn là một gã giang hồ đầu đường xó chợ. Năm đó, gã để ý cô thiếu nữ Trương Hà Xảo trong một thôn nghèo cách xa đó, liền nghênh ngang tới tận cửa đòi người. Trương gia còn bần hàn hơn Cao gia, trong nhà không có lấy một món đồ giá trị, con gái lại bị kẻ xấu nhìn trúng. Gã còn hung hãn đe dọa rằng nếu không đi cùng gã, cái nhà này từ nay về sau cũng đừng hòng được sống yên ổn.

Sống ở nơi rừng núi hoang vu, bươn chải khó khăn đã đành, đằng này muốn báo chính quyền còn phải lặn lội hàng chục cây số. Nói đến cán bộ trong thôn, nếu còn dùng được thì làm sao có thể để loại người này tác oai tác quái nhiều năm như vậy.

Khi đó, Cao Bá Sơn đến cửa hiển nhiên có dẫn theo một đám anh em với vài món đồ cùng một vạn coi như sính lễ.

Một bên là cô con gái xinh đẹp, một bên là cả nhà đói chết. Chọn thì người đi, mà không chọn thì người cũng phải đi. Kết quả thế nào chắc ai cũng biết.

Hai năm sau đó người Trương gia còn có ý định can thiệp, nhưng Cao Bá Sơn là kẻ nào, điên lên thì mất hết tính người. Gã liên kết với đám anh em xử lý rồi dần dà chẳng còn ai dám bén mảng hay giữ liên lạc với Trương Hà Xảo. Bản thân Trương Hà Xảo cũng hiểu, nên từ lúc sinh Cao Khôn, không còn ai biết được cuộc sống của hai mẹ con họ đã trải qua như thế nào.

“Trước đó mẹ anh từng bị đánh sảy thai hai lần, bà ấy bảo cũng sợ mình không sinh được anh, cuối cùng… vẫn chẳng có gì thay đổi, bà bói quả thật nói không sai.”

Giọng anh bình thản, cũng không bởi đến đây mà nói năng thừa lời, chỉ nói: “Thật ra anh cũng từng nhiều lần thầm nghĩ. Nếu anh không được sinh ra, liệu có phải mẹ sẽ có thêm nhiều thời gian và cơ hội chạy trốn hơn hay không. Nhưng rồi anh lại nghĩ, nếu chạy trốn bất thành, ai sẽ là người có thể cứu được bà ấy?”

“Anh đã cứu bà ấy phải không…” Lý Huỳnh Lam gian nan đặt câu hỏi.

Cao Khôn lắc đầu: “Quá muộn rồi.”

Anh lại cầm tờ giấy nọ lên, ngón tay chậm rãi rà qua từng mốc thời gian: “Giờ giấc sinh hoạt của ông ta rất khó nắm bắt, như đi đánh bài hoặc gặp bạn rượu các thứ. Tuy nhiên, thời gian ổn định nhất là từ tháng mười một đến tháng một năm đó. Buổi chiều thức dậy, gần tối đến sòng bạc, sáng sớm uống rượu, thường thì sẽ uống từ hai đến ba tiếng, hơn nửa tiếng sau chính là lúc say nhất, lúc này có thể ông ta sẽ về nhà hoặc đi đâu đó. Gần cuối năm thời tiết ở thôn Mạc Lan rất xấu, thường có mưa lớn, đường xá lầy lội, đất núi trơn trượt rất khó đi…”

Thế nên, trượt chân một cái, đập đầu, gãy chân cũng chẳng có gì to tát. Còn nếu té không đúng chỗ, người ta cũng chỉ cảm thán một câu 'tới số rồi'…

Lý Huỳnh Lam lẳng lặng nghe, tựa như quay về khoảng thời gian Cao Khôn đến nhà làm gia sư cho mình trước kia, âm điệu mà anh dùng chỉ như đang giải một bài tập với các con số, bình thản lập luận rạch ròi theo công thức. Tựa hồ muốn nói đâu mới là cách giải đề tốt nhất, gỡ từng nút thắt ra sao.

Lý Huỳnh Lam rùng mình, cảm thấy hơi lạnh.

"Cô Út thì sao…"

Cao Khôn hiểu ý, anh để tờ giấy xuống, thay Lý Huỳnh Lam khép lại cổ áo.

"Cô Út là chuyện ngoài ý muốn, bà ấy rất sợ sấm sét, lần nào nghe thấy tiếng sấm cũng bỏ chạy lung tung. Anh đã bỏ xót bà ấy."

"Nhưng không quan trọng, bà ấy là người điên…" Lý Huỳnh Lam tiếp lời.

Cao Khôn gật đầu: "Phải." Thế nên dù có thấy nhiều hơn, có rêu rao khắp nơi thế nào, ai cũng chỉ cho rằng bà ấy đang bịa chuyện mà thôi.

Có điều ngoài Cao Quyên ra thì Cao Khôn còn bỏ xót một người.

"Cao Bá Sơn rất khỏe, sau khi về nhà anh mới phát hiện áo mình bị rách và rớt một món đồ quan trọng…" Cao Khôn nhớ lại, "Mẹ anh tin Phật, bà ấy luôn nói thứ này sẽ phù hộ cho anh, rốt cuộc anh lại đánh mất nó."

Lý Huỳnh Lam hồi tưởng lại những lời Cao Quyên từng mắng Cao Khôn, cùng lời gã họ Trần tố giác anh trong giây phút hấp hối.

Nghịch tử…

“Mười hai tuổi… cả trường thiếu niên cũng không cần đi.” Lý Huỳnh Lam ngập ngừng nói, thực ra Cao Khôn không cần phải sợ.

Cao Khôn nghe vậy lại bất đắc dĩ lắc đầu: “Em biết không? Đường núi đó đang trong thời gian sửa chữa, khó khăn lắm mới được tỉnh phê duyệt…”

Lý Huỳnh Lam giật mình, cảm giác ớn lạnh trườn lên cột sống.

Bởi lẽ, bất kể là tỉnh hay huyện từ trên xuống dưới đều không mong muốn xảy ra một sự cố nào tại vị trí nọ, một khi điều tra ra nguyên nhân bên ngoài… có thể sẽ bị bắt bồi thường!

Vậy mà Cao Khôn khi ấy chỉ là một đứa trẻ đã sớm lường trước điều này.

Lý Huỳnh Lam đột nhiên nhớ lại ngày Cao Khôn vì người cha muốn tặng chiếc xe đua mô hình cho con trai mà bị đâm một nhát, người đó cũng có mua bảo hiểm, có lẽ vì vậy mới khiến anh nương tay, tạo sơ hở cho đối phương lợi dụng.

Cổ họng cậu khô khốc như bị thứ gì đó siết chặt, cố sức nuốt nước bọt.

“Vậy nên ông ta nhặt được đồ của anh, sau đó uy hiếp anh?”

Cao Khôn cau mày, rồi nhếch khóe miệng cười lạnh.

Đáp án không cần nói cũng biết.

Đây chính là một cuộc trao đổi lợi ích. Mà Lý Huỳnh Lam đã có phần không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Cao Khôn nói: "Có một dạo anh không đến trường vì mẹ bệnh, lên cơn sốt, phong hàn, mãi không khỏi. Anh đã thử sưu tầm rất nhiều phương thuốc từ khắp nơi, nhưng bất kể thế nào cũng không có gì biến chuyển. Khi đó anh chỉ còn cách đi mượn tạm một số tiền, đợi đến lúc có đủ sẽ lập tức đưa mẹ đi khám."

Thế nhưng ngay ngày nọ, sau khi hái rất nhiều thảo dược và mua trái cây về làm quà, vừa đến cửa lại bắt gặp Trần Hải Vân bước ra từ phòng mẹ mình với tấm giấy nợ trong tay.

Cao Khôn lướt qua gã trông vào trong liền thấy người phụ nữ đang ngã quỵ nằm đó, không hề có phản ứng, mà vạt áo của Trần Hải Vân kia lại bị nhuộm thành màu máu đỏ tươi.

Cao Khôn lập tức phát điên.

Một khi anh phẫn nộ đến cả Cao Bá Sơn còn có phần e sợ, huống chi là kẻ yếu thế hơn như Trần Hải Vân. Chẳng qua Trần Hải Vân là loại người gian xảo, đã sớm có chuẩn bị, gã quơ tấm giấy nợ trong tay: "Khoan nóng nào con trai, ngày trước cha mày lấy chữ ký mẹ mày vay tiền tao kha khá rồi, nhiêu đây là còn niệm tình đấy. Chứ tao mà làm dữ thật, mày tưởng bọn mày còn cái nhà xí này để ở chắc?"

Trần Hải Vân nói xong lại thấy trong mắt Cao Khôn toàn là tơ máu đang nghiến răng nghiến lợi nhìn gã, không khỏi vỗ mặt anh: "Đừng trưng bản mặt này, tao không có hứng với người đàn bà bệnh tật sống nay chết mai kia, chưa gì mới gặp đã ói máu đầy người tao rồi, dù có muốn, cũng phải là…"

Nói nửa chừng, nhìn lại cậu thiếu niên rõ ràng chỉ mới mười một mười hai đã sắp cao vượt mặt mình, hứng thú tức thì sụt giảm.

“Đợi chú đây rồi lại đến thăm mày nhé…”

Dứt lời, gã huênh hoang bỏ đi.

Cao Khôn chạy vội vào nhà liền thấy mẹ mình đã tím tái mặt mày và hơi thở chỉ còn thoi thóp, rất khó nhọc.

Lý Huỳnh Lam nhìn xấp bản nháp gần đó, trong đầu dường như dần dần hiện lên một hình ảnh mơ hồ. Trong căn nhà gỗ đơn sơ bốn bề vắng lặng chỉ còn leo lét một ngọn đèn dầu, bóng lưng lẻ loi của cậu thiếu niên vẫn thức trắng đêm tra cứu mọi phương thuốc có thể chữa bệnh, sau đó cặm cụi sao chép từng chữ từng chữ một, tựa như sao chép từng chút hy vọng.

“Là… bệnh gì?”

“Ung thư máu.” Cao Khôn nhắm mắt lại, bàn tay đang nắm tay Lý Huỳnh Lam càng siết chặt, “Anh vay mượn khắp nơi, trong đó có Trương gia, rốt cuộc gom được một ngàn, nhưng bấy nhiêu cũng chỉ đủ đóng tiền viện phí…”

Lý Huỳnh Lam nắm lại tay Cao Khôn, thoáng chốc vành mắt đỏ hoe.

Cao Khôn lại buông tay cậu: “Cuối cùng anh đưa mẹ trở về, ước nguyện của bà ấy là hy vọng anh có thể sống tốt, anh đã hứa với bà.”

“Nhưng anh vẫn không quên.” Lý Huỳnh Lam nói, cậu nhớ đến lần mình tự chủ trương đặt vé máy bay cho Cao Khôn, nếu khi đó không trở lại thì sao? Phải chăng mọi chuyện đã khác?

“Không phải lỗi do em,” Dường như Cao Khôn đoán được Lý Huỳnh Lam sẽ tự trách mình, dịu dàng xoa đầu cậu, “Mà là anh buông xuống không được.”

Đúng như vậy, Cao Khôn nhìn qua như vô dục vô cầu, mọi chuyện đều buông trôi tùy đối phương định đoạt, nhưng một khi anh đã quyết, bằng bất cứ giá nào cũng phải đạt thành mục đích.

“Đêm đầu chúng ta ở đó, vì sao anh chưa động thủ?” Lý Huỳnh Lam hỏi.

Cao Khôn ngập ngừng, không ngờ cậu sẽ phát hiện sớm đến vậy: “Anh đã đánh thức em?”

Lý Huỳnh Lam lắc đầu: “Là mùi hương trên người anh mang về…” Đó là mùi cỏ cây nhàn nhạt, giống hệt như mùi trong kho thức ăn gia súc mà Trần Hải Vân đã dùng để nhốt cậu.

Chỉ cần hồi tưởng khoảng thời gian bảy ngày đó thì mọi ký ức khủng khiếp lại lũ lượt ùa về, mà sở dĩ không liên hệ hai người này lại với nhau, chính là vì tiềm thức của Lý Huỳnh Lam vẫn luôn một mực bác bỏ. Cậu sợ phải đào sâu thêm, sợ phải gặp kết quả mình không thể thừa nhận.

Cao Khôn sáng tỏ, anh gượng cười rồi gật đầu

Trên đời này làm gì tồn tại một kế hoạch nào hoàn mỹ không chút kẽ hở, chỉ cần thực sự che giấu, lừa dối, đến một ngày nào đó, tất cả chân tướng sẽ bị vạch trần.

Anh trả lời câu hỏi của Lý Huỳnh Lam về vấn đề kia, lý do chưa động thủ…

“Là vì thời cơ chưa đến.”

Lý Huỳnh Lam suy nghĩ thêm một chút liền hiểu được thời cơ Cao Khôn muốn nói đến chính là thời cơ gì. Một khi Trần Hải Vân vẫn chưa phạm tội, nếu anh động thủ sẽ bị quy vào hành vi

cố ý mưu sát, thế nên Cao Khôn mới đi mà quay lại.

Lý Huỳnh Lam rũ mắt, nặng nề gật đầu từng cái từng cái một.

“Đúng, đúng… lần thứ hai, mới là cơ hội tốt nhất.” Trần Hải Vân bắt người, Cao Khôn chạy đến cứu, dù có ra tay quá khích vẫn có rất nhiều khả năng trở ra êm đẹp. Một sắp đặt khôn ngoan biết bao, phải có sự nhẫn nại đến cỡ nào.

Nhìn Lý Huỳnh Lam đối diện, quá nửa khuôn mặt cậu ẩn khuất trong bóng tối. Cao Khôn đứng dậy đến gần, bất chợt đưa tay nắm cằm Lý Huỳnh Lam, thế nhưng xúc cảm trên đầu ngón tay chỉ là một mảnh nóng bỏng ướt át.

Tức thì ngực anh nhói lên một cái, ngay giây sau ngón tay kia cũng đau xót, bởi lẽ nó đang bị Lý Huỳnh Lam dùng sức cắn lấy. Cao Khôn không hề nhúc nhích, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

Cao Khôn dùng chút lực, Lý Huỳnh Lam cũng dùng sức, nhưng anh vẫn kiên trì nâng tay lên, sau đó gương mặt Lý Huỳnh Lam cũng dần lộ ra.

Lý Huỳnh Lam cắn không lưu tình chút nào, nhưng chính cậu lại không hề biết, ánh mắt mình nhìn về phía Cao Khôn có bao nhiêu tha thiết, gần như là cầu xin.

Cậu đã từng nói, cậu vẫn luôn tin tưởng Cao Khôn, chỉ cần đó là Cao Khôn, thì cậu đều tin…

Từ ngày hai người gặp nhau tới nay, Cao Khôn mãi là người Lý Huỳnh Lam tin tưởng nhất. Bất luận người ngoài phán xét anh ra sao, bất luận sự thật tàn khốc thế nào thì đối với Cao Khôn, Lý Huỳnh Lam chưa từng nảy sinh chút hoài nghi. Chính sự tin tưởng tuyệt đối ấy đã tiếp sức cho cậu vượt qua vô số ngày đêm, để tất cả những cô độc, khổ đau hay tuyệt vọng, dẫu cho chúng từng to tát, ghê gớm và khủng khiếp đến mấy, dẫu cho chúng đã

khiến cậu phải vật vã chống chọi đến nhường nào, thì rồi, đến cùng cậu vẫn không cam lòng buông xuôi. Nếu có một loại tình cảm vượt qua cả tình yêu cậu dành cho Cao Khôn, vậy đó sẽ là sự tin cậy. Chúng gần như là sợi dây liên kết giữa họ, chỉ càng thắt chặt và bền vững theo thời gian.

Thế nên, nếu một ngày nào đó, một phút nào đó, một giây nào đó, đến cả sự tin tưởng này cũng bắt đầu dao động, vậy cậu còn kiên trì cho tới nay để làm gì? Giữa hai người họ còn ý nghĩa gì để tiếp tục bên nhau?

Lý Huỳnh Lam không dám nghĩ…

Cậu rất sợ. Vì vậy mà cho dù Cao Khôn có lừa dối mình, có lẽ cậu vẫn sẽ tin tưởng vô điều kiện.

Trước ánh mắt ấy, Cao Khôn chỉ thấy tim đau như dao cắt.

“Lần thứ hai, quả thật tốt hơn lần đầu,” Cao Khôn nói xong, không thể không đưa tay kia lên lau đi nước mắt trên mặt Lý Huỳnh Lam, nhưng hai hàng lệ cứ từng giọt từng giọt lăn dài trên gò má, không sao dừng lại được, nước mắt vẫn cứ chảy liên hồi, như cố trút hết nỗi buồn vô hạn tận đáy lòng. Cao Khôn cũng không kìm được hốc mắt đỏ hoe, “Nhưng anh sẽ không để em đi mạo hiểm, Huỳnh Lam, anh chỉ mong em được bình an hạnh phúc trọn đời…”

Trọn đời…

Lời này, triệt để làm cho cảm xúc của Lý Huỳnh Lam gần như vỡ òa, cậu ngơ ngác buông lỏng miệng, sau đó hệt như một đứa trẻ, từng tiếng nấc nghẹn ngào nức nở nối liền bật ra khỏi cổ họng. Cao Khôn liền mở rộng vòng tay ôm lấy cậu vào lòng.

Anh cảm giác vạt áo trước ngực mình đang dần dần thấm ướt, nhè nhẹ vỗ lưng Lý Huỳnh Lam, đợi cho cảm xúc của đối

phương ổn định rồi anh mới nói tiếp: “Sau khi biết tin chú anh lâm bệnh, về đến thôn Mạc Lan rồi anh muốn thay ông ấy đòi lại tiền, vì dù ít nhiều gì cũng giúp ích cho việc điều trị, vậy nên anh luôn đi tìm Trần Hải Vân, nhưng hắn rất xảo quyệt, ngoài chỗ kia hắn còn vài nơi ẩn náu khác, đại khái là anh đã dò ra vị trí của hắn, chỉ là khi đó anh lại không biết em đi theo anh đến.”

Lý Huỳnh Lam khóc mệt rồi chỉ tựa vào ngực Cao Khôn.

“Đến khi anh gặp Cao Tuệ…” Lý Huỳnh Lam nghèn nghẹn nói.

Theo Cao Tuệ nói, vào ngày thứ ba sau khi Lý Huỳnh Lam bị bắt, Cao Tuệ mới kể lại chuyện từng gặp cậu cho Cao Khôn hay và Cao Khôn cũng chỉ cần phối hợp thêm các yếu tố khác là đã có thể đoán được Lý Huỳnh Lam đang ở đâu. Vậy mà đến tận bốn ngày sau, tức ngày thứ tư cậu và Cao Tuệ cùng bị giam giữ, Cao Khôn mới đuổi tới.

Bốn ngày đó, Cao Khôn đã ở đâu?

Cao Khôn ừ một tiếng, cẩn thận lau nước mắt cho Lý Huỳnh Lam: “Anh… bị đánh lạc hướng.”

Lý Huỳnh Lam nhíu mày: “Là ai?”

Cao Khôn ngập ngừng: “Cổ Kiến Cương, cha Cao Tuệ.” Cũng là chồng Cao Quyên, dượng của Cao Khôn.

Trong đầu Lý Huỳnh Lam hiện lên hình ảnh một ông dượng béo, cậu không mấy ấn tượng với người này, mà đa phần chỉ liên quan đến việc gã ta từng ra tay đánh Cao Quyên tàn nhẫn.

“Ông ta cũng hùn vốn chung với chú anh phải không?”

“Phải, ông ta cũng bỏ vào không ít tiền,” Cao Khôn nói, “Nhưng chú anh không biết, Cổ Kiến Cương với Trần Hải Vân đã có thỏa

thuận trước, nếu không có ông ta mớm lời chú anh đã không chấp thuận rồi. Chẳng qua Cổ Kiến Cương cũng không biết Trần Hải Vân làm việc gì cụ thể, hắn chỉ nói với Cổ Kiến Cương là mình buôn thức ăn gia súc bất hợp pháp. Rồi đến lúc bể chuyện, hắn lại cho ông ta hai lựa chọn, một là nghe hắn thì còn nhận được chút thù lao, hai là tố giác hắn, mà như thế không phải chỉ mỗi đền bù. Chú anh bị bệnh không ngồi tù được nên chỉ có mình ông ta phải thế chỗ."

"Vậy là… họ Cổ đã làm gì?" Lý Huỳnh Lam hình như nhận ra điều gì, sắc mặt dần trắng bệch.

Cao Khôn cắn răng nói: "Cao Tuệ không phải bị Trần Hải Vân bắt, mà là Cổ Kiến Cương bán cho hắn."

Lý Huỳnh Lam sửng sốt.

Thân làm cha, ban đầu Cổ Kiến Cương cũng chưa đến mức mất trí, song Trần Hải Vân chỉ cần nói với ông ta rằng có quen biết một đường dây buôn bán. Dù tuổi có hơi lớn nhưng Cao Tuệ đi theo hắn sẽ không quá chịu thiệt.

Cổ Kiến Cương vốn đã cảm thấy đứa con gái này như của nợ phiền toái, hiện giờ có thể cứu được mình khỏi nguy khốn, thế cũng coi như không phí công sinh đưỡng. Và rồi dù lương tâm cắn rứt, ông ta vẫn đồng ý để cuối cùng nhận được hai ngàn.

Sau đó, Trần Hải Vân lệnh cho Cổ Kiến Cương lấy xe bán tải chở người chạy mấy mươi cây số tới một thôn nhỏ nào đó để tìm chủ đường dây kia. Lúc ấy Cao Khôn đã phát hiện Cao Tuệ cũng bị mất tích, truy tìm nguyên do xong cũng đuổi theo sau, kết quả đến nơi mới biết là công dã tràng.

Bé gái Cổ Kiến Cương mang theo căn bản không phải Cao Tuệ, chắc hẳn bản thân ông ta cũng biết từ lâu, nhưng vì đã đến đường cùng nên chỉ còn cách bất chấp đánh lạc hướng Cao Khôn. Lúc Cao

Khốn phát giác ra vấn đề thì đã tiêu tốn mất hai ngày, mà để quay trở về lại mất thêm hai ngày nữa.

Lý Huỳnh Lam không hỏi kết cục của Cổ Kiến Cương kia ra sao, cậu chỉ ôm chặt thắt lưng Cao Khôn, chôn đầu vào ngực anh.

“Thật ra cậu họ em đã nói không sai, chuyện này từ đầu đến cuối đều không hề liên quan đến em.” Cao Khôn nhẹ nhàng vỗ lưng Lý Huỳnh Lam, từ tốn nói, ngay từ đầu anh đã nói như vậy với Lý Huỳnh Lam. Cho dù có cậu hay không, bản thân cũng sẽ động thủ. Vậy mà Lý Huỳnh Lam đã gánh chịu mọi tội lỗi, để tâm trạng áy náy và tự trách tra tấn mình ngần ấy năm.

“Nhưng anh lại nhận tội.” Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn lặng thinh một lúc mới đáp lời: “Đó là lựa chọn của anh.”

“Nhưng anh lại nhận tội!” Lý Huỳnh Lam một lần nữa nhấn mạnh, “Đã thế anh còn phân thi, anh có biết như vậy sẽ không còn đường quay lại nữa hay không.”

Cao Khôn thoáng chốc trầm mặc.

Lý Huỳnh Lam ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Cao Khôn, trong mắt vẫn nồng đậm bi thương song còn lẫn một ý tìm kiếm sắc bén.

Cao Khôn rốt cuộc lên tiếng: “Vì anh không cho là quan trọng… Vả lại, anh sẽ đi cùng Cổ Kiến Cương, như vậy cũng có thể thoát được cảnh sát.”

Lý Huỳnh Lam ngây người, sau đó mới đột nhiên hiểu ra.

Từ khi xảy ra chuyện của Cao Bá Sơn, hiển nhiên mọi thành viên trong Cao gia đều nằm trong phạm vi giám sát. Mà theo như

mong muốn của Cao Khôn thì anh chưa từng có ý định đưa gã ra công lý, anh chỉ muốn tự tay báo thù, vì lẽ đó mà anh phải nhanh hơn cảnh sát. Anh không cần Trần Hải Vân bị bắt, anh chỉ muốn gã phải chết…

“Xin lỗi Huỳnh Lam, là anh ích kỷ.” Cao Khôn thống khổ nhíu chặt đầu mày. Chính vì sự ích kỷ này của anh mới đẩy Lý Huỳnh Lam vào những giờ phút địa ngục, để rồi hứng chịu thương tích đầy mình cùng khoảnh khắc đối mặt với cái chết, đồng thời cũng liên lụy đến Cao Tuệ gặp phải chuyện tồi tệ nhất. Cao Khôn biết bất cứ sai lầm nào cũng phải trả giá.

Thế nên, anh đã nhận tội.

Đáy lòng Lý Huỳnh Lam trào lên nỗi xót xa khôn cùng, cậu đưa tay lên quẹt qua khóe mắt Cao Khôn, trên ngón tay cậu vậy mà đều là nước mắt.

“Anh rõ ràng đã hứa với mẹ là sẽ sống tốt cơ mà…” Lý Huỳnh Lam cất giọng nghẹn ngào.

Cao Khôn gật đầu: “Phải, nên thực ra anh đã thất bại hoàn toàn, chuyện đã hứa với mẹ anh không làm được, chuyện đã hứa sẽ chăm sóc em… Rốt cuộc cũng không làm được.”

Kiếp này, Cao Khôn đã phụ lòng hai người quan trọng nhất với anh.

『Hết chương 83』

Quyển 3 - Chương 84: Chân tướng – Kỳ 4

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm đó, sau khi nói xong chuyện này, Cao Khôn và Lý Huỳnh Lam cũng không nói với nhau thêm câu nào. Cao Khôn chỉ ngồi bên giường, mà Lý Huỳnh Lam thì tựa vào lòng anh, giống như đã ngủ, nhưng hai người đều biết đối phương đã thức trắng đêm nay.

Rạng sáng hôm sau, Cao Khôn đi làm điểm tâm, Lý Huỳnh Lam lại nằm thêm một lát mới rời giường. Cậu ngồi bên bàn, nhìn bình thủy tinh lớn thay cho bể cá đặt trên ngăn tủ, mấy chú cá đang vẫy đuôi bơi lượn bên trong. Có lẽ vì bị dọa sợ nên trông chúng không tràn ngập sức sống như đêm qua, nhưng ít ra vẫn còn sống.

Còn sống là tốt rồi…

Lý Huỳnh Lam cầm đũa lên, dõi theo Cao Khôn cầm một bịch bánh quy đến cho chúng ăn.

Bữa cơm này trôi qua trong im lặng, ăn xong mỗi người đều bận việc riêng, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vài ngày sau cũng như vậy, mà khóa học Cao Khôn đăng ký đã khai giảng. Sáng sớm anh vẫn chuẩn bị bữa sáng cho Lý Huỳnh Lam như thường lệ. Nếu trưa hôm nào cậu có ở nhà, anh sẽ làm dư thêm một phần cơm, cậu chỉ cần hâm nóng lên là dùng được. Hết giờ học anh lại gấp rút từ trường trở về làm cơm tối, đến chiều chiều thì đến Mã Ký làm việc đến sáng.

Mọi việc đều được sắp xếp đâu ra đấy, nhưng dạo gần đây thời gian mà Lý Huỳnh Lam ở nhà trước kia đã thiếu nay lại càng ít ỏi. Quả thực cậu bận hơn trước rất nhiều, lịch làm việc một ngày hầu như kín mít, hôm nào về nhà cũng mệt đến mức nằm xuống rồi thì không gượng dậy nổi.

Có hai lần Cao Khôn quay về thấy cậu nằm lặng im trên giường, sợ mình lúc nằm xuống sẽ đánh thức đối phương, nên tạm thời qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi. Dù sao thì nhiệt độ ngoài trời cũng đang dần ấm lên, mà quan trọng hơn cả là anh phát hiện… lúc có mình bên cạnh Lý Huỳnh Lam không thể nào đi vào giấc. Kể cả khi đối phương đã cố khắc chế làm bản thân trông rất yên tĩnh, thì nhịp thở đều đều ban đầu đến lúc Cao Khôn tới gần thoáng chốc vẫn sẽ hỗn loạn. Từ biểu hiện tứ chi cứng ngắc đến trống ngực dồn dập đều nói lên tâm trạng bất an và đấu tranh của Lý Huỳnh Lam, đó còn chưa kể đến đôi mắt mệt mỏi không lừa ai được vào sáng hôm sau.

Cao Khôn không suy nghĩ sâu xa xem ý nghĩa hành vi của Lý Huỳnh Lam ám chỉ điều gì, sau này họ sẽ chung sống với nhau ra sao. Chí ít thì hiện tại anh chỉ hy vọng Lý Huỳnh Lam có một giấc ngủ ngon, nghỉ ngơi thật tốt là đủ rồi.

Chỉ là Cao Khôn mới tách riêng được ba lần, thì cả ba lần đó đều kết thúc trong thất bại.

Rõ ràng đã tắt hết đèn đóm, rồi rón ra rón rén sang phòng bên nằm xuống, vậy mà lần nào cũng ngủ chưa đến năm phút, bên tai sẽ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng và chầm chậm vang lên từ cách vách, sau đó từ từ đến gần mình, giường trũng xuống, bỗng chốc một thân thể mang theo khí lạnh đồng thời dán lên.

Giường trong phòng khách không lớn, người có thân hình to lớn như Cao Khôn nằm một mình đã suýt sát. Vì sợ Lý Huỳnh Lam ngã xuống, Cao Khôn buộc lòng phải nghiêng người ôm chặt lấy

cậu. Cả hai vậy mà so với khi ngủ bên phòng lớn lại càng kề sát nhau hơn, từ đó mà anh cũng có thể cảm giác được thân thể căng cứng cùng nhịp thở dồn dập của Lý Huỳnh Lam.

Nhưng dẫu có như thế, ai cũng không buông tay…

o O o

Thành phố U vào tháng tư mưa nhiều và ẩm thấp, lúc Lý Huỳnh Lam ra cửa cơn mưa tầm tã cả đêm rốt cuộc rồi cũng tạnh.

Một tháng vừa qua, cân nặng của Lý Huỳnh Lam bị sụt giảm không ít, khuôn mặt vốn đã nhỏ nay lại càng gầy gò. Lý Huỳnh Lam chỉ qua loa nói rằng gần đây mình thường xuyên ăn ngoài, đồ ăn quá dầu mỡ ngược lại không hấp thu, vì vậy mà ngày nào Cao Khôn cũng gắng dậy thật sớm để làm điểm tâm cho cậu mang theo ăn trên đường.

Lý Huỳnh Lam nhận hộp điểm tâm sáng nay, không nói với anh là chừng nào trở về, chỉ lẳng lặng xoay người đi xuống lầu. Cậu biết Cao Khôn vẫn đang đứng trên lan can dõi theo đến khi mình lên xe, nhưng Lý Huỳnh Lam cũng không ngoảnh lại lần nào.

Vạn Hà bung dù mở cửa cho cậu, chờ Lý Huỳnh Lam ngồi vào mới bảo tài xế lái đi. Sau khi xe ra khỏi khu Đông Hủy, Lý Huỳnh Lam lúc này mới lấy ra bữa sáng trong hộp, bắt đầu ăn một cách từ tốn.

Thường thì cậu ăn không hết, còn lại sẽ để trong tủ lạnh của công ty, đến trưa hâm nóng lại ăn lần nữa. Nếu trưa vẫn ăn chưa hết, vậy buổi tối tiếp tục ăn, không một ngày nào để lãng phí.

Hiện tại cũng vậy, Vạn Hà nhận hộp thức ăn còn dư phân nửa rồi cẩn thận cất đi. Anh ta có phần không rõ về chuyện Lý Huỳnh Lam và Cao Khôn rốt cuộc có hòa thuận hay không. Nếu

không, chẳng phải mỗi ngày Lý Huỳnh Lam đều xem chiếc di động như bảo bối luôn kè kè bên mình, rồi đúng giờ gọi một cuộc đấy sao. Nhưng mà nếu có, với sắc mặt ấy thì không thể nào gọi là ổn được.

Vạn Hà đang lâm vào trầm tư, đột nhiên nghe thấy đối phương hỏi: “Sao vậy?”

Vạn Hà thoáng giật mình, ngẩng đầu thì thấy Lý Huỳnh Lam đang nhíu mày nhìn mình.

“Có gì anh cứ nói.” Lý Huỳnh Lam bóp trán.

Vạn Hà do dự, anh ta không biết mình có nên nhiều lời hay không, nhưng anh ta cảm thấy nếu không nói, ngộ nhỡ muộn rồi… e là sẽ hối hận không kịp.

“Tôi mới nghe nói, sáng sớm nay Lý lão gia ngài ấy…”

o O o

Lý Huỳnh Lam tạm hoãn tất cả công việc sáng nay để đến bệnh viện. Ngoài cửa bệnh viện không có động tĩnh gì, nhưng lại có hai người dáng vẻ lén la lén lút nom như phóng viên đến nằm vùng. Lý Huỳnh Lam vòng qua đối phương đến thẳng lối lên phòng bệnh đặc biệt, kết quả lại bị chặn ở lối vào.

Ngăn cản cậu là mấy người đàn ông cao to, mà Lý Huỳnh Lam chỉ dẫn theo mỗi Vạn Hà bên mình.

Vạn Hà đôi co với bọn họ một hồi cũng bị đẩy ra ngoài không chút lưu tình, nhưng bọn họ ngược lại không dám động đến Lý Huỳnh Lam. Có lẽ nghe thấy tiếng ồn ào nên chỉ chốc lát sau đã có hai người từ trong đi ra, thì ra là Lý Càn bác cả của Lý Huỳnh Lam và đứa con gái bảo bối của gã.

“Ô, khách quý đến thăm đây mà, thật chẳng dễ dầu gì.” Lý Diệp Diệp nhìn Lý Huỳnh Lam cười cười.

Lý Càn thì tỏ vẻ bực dọc: “Ầm ĩ cái gì, không biết bên trong còn đang phẫu thuật hả.” Mắng là mắng thuộc hạ, nhưng mắt lại trợn trừng với Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam nhíu mày hỏi: “Ông ngoại thế nào rồi?”

Lý Càn lại nhìn Lý Huỳnh Lam bằng ánh mắt như nhìn một bệnh nhân tâm thần: “Mày hỏi câu này mà không thấy ngượng à, hiện giờ mày lấy thân phận gì để đứng đây? Chuyện trong nhà Lý gia còn cần mày quản chắc?”

Lý Huỳnh Lam lạnh mặt, câu trả lời là trực tiếp đi vào trong, song lúc này trước mặt lại xuất hiện một bàn tay, mảnh khảnh nhỏ nhắn thuộc về Lý Diệp Diệp.

Thái độ của Lý Diệp Diệp có vẻ khá hơn ba cô ta, lời nói còn mang hàm ý sâu xa.

“Huỳnh Lam, không phải chúng tôi không cho cậu vào, mà ông nội thấy cậu sẽ không được vui cho lắm. Vốn là thể trạng ông bao năm nay vẫn khỏe mạnh bệnh cũ không tái phát, vậy mà từ hồi gặp chuyện của cậu thì tim lại bắt đầu có vấn đề. Hiện giờ vẫn đang phẫu thuật chưa qua khỏi cơn nguy kịch, cậu nói xem, nếu lần này lại bị cậu kích động thì sẽ thế nào đây?”

Không rõ chuyện này đã truyền ra ngoài thế nào, dù sao cái nên biết hay không nên biết thì ai cũng đã biết. Nói tới đây, Lý Càn còn ra vẻ dạy đời.

“Cái tốt thì không học lại đi học cái tính phóng đãng của mẹ mày. Chẳng qua mày còn lợi hại hơn ả, còn cùng đàn ông…” Lý Càn coi bộ muốn giữ mặt mũi, thấy xung quanh còn nhiều người ngoài như vậy, gã đè thấp giọng: “Được một đẳng cấp trên

còn đỡ đi, đằng này lại cố tình tìm ba cái thứ đấy, đã thế còn vì vậy mà cả gia đình cũng chẳng cần. Nếu việc này mà truyền ra ngoài, mày nói nhà này còn mặt mũi nào để gặp người khác đây! Gặp phải mẹ con mày, Lý gia đúng là xui xẻo…"

Lúc gã nói đến bốn từ "Ba cái thứ đấy", Lý Huỳnh Lam bất chợt nâng mắt lên, trong ánh mắt bình tĩnh như ẩn giấu hai con dao sắc lẻm, vốn sắc mặt cậu đã tái nhợt bởi không ngủ đủ giấc, mà khi nhìn Lý Càn lại càng toát lên luồng khí lạnh của chết chóc, hung hiểm đến độ Lý Càn phải chấn động, giọng gã dần lí nhí, rồi chẳng dám hó hé chi nữa.

Đợi đến lúc gã ngậm miệng, Lý Huỳnh Lam xoay người đi ra ngoài.

Vạn Hà lấy làm lạ toan hỏi thì đã nghe Lý Huỳnh Lam nói: "Chúng ta ở đây chờ."

Lần này Lý Nguyên Châu phải mất gần một ngày trong phòng giải phẫu, Lý Huỳnh Lam cũng đã ở ngã rẽ ngoài hành lang đứng cả một ngày. Tới tối muộn cậu gửi một tin nhắn cho Cao Khôn, không nói gì mà chỉ bảo chưa xong việc, hôm nay sẽ ngủ luôn ở công ty.

Rốt cuộc cũng nhận được một lời hỏi thăm của Cao Khôn, nội dung chẳng mấy khi phong phú hơn hẳn trước đây, nhưng Lý Huỳnh Lam chỉ trả lời vỏn vẹn ba từ.

— *Không có gì.*

Cuộc phẫu thuật của Lý Nguyên Châu diễn ra suôn sẻ, nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, bác sĩ nói ông chưa hẳn qua khỏi cơn nguy kịch, đợi sau khi bệnh nhân tỉnh lại cần phải theo dõi thêm.

Vạn Hà muốn Lý Huỳnh Lam về trước, nhưng cậu không đồng ý, cứ thế qua một đêm đến khi Lý Nguyên Châu hoàn toàn thoát

khỏi tình thế nguy hiểm.

Không một ai nói cho Lý Nguyên Châu và Lý Tiểu Quân biết cậu vẫn chờ ở bên ngoài, Lý Càn lại càng không. Đến tận lúc Lý Linh vừa xuống máy bay chạy đến, mới đưa Lý Huỳnh Lam cùng vào.

Lý Càn dĩ nhiên bất mãn, tuy gã là anh cả trong nhà nhưng lại là kẻ không có tiếng nói nhất. Nhìn Lý Linh trước mặt bận rộn chèo chống công ty giữa hai nước mà gã chỉ hận không thể lóc da rút xương, rồi cũng không thể không tránh qua một bên để đứa em dẫn theo cháu trai vì một người đàn ông mà tự nguyện rời nhà đi vào.

Có điều vừa đến trước cửa phòng bệnh, Lý Huỳnh Lam lại dừng bước nói: “Cháu đến xem chút thôi, nếu ông ngoại đã không sao, cháu cũng có thể yên tâm rồi.”

Lý Linh không nói gì, hai người chỉ cùng nhìn qua lớp kính vào phòng ICU.

Dường như Lý Nguyên Châu đã tỉnh, mí mắt đang cố sức hé mở, không biết ông có thấy được Lý Linh và Lý Huỳnh Lam đang đứng ngoài hay không, khóe mắt ông chợt lóe, rồi lại dần buông xuống.

Lý Huỳnh Lam chăm chú nhìn ông lão trong chốc lát, bấy giờ mới gật đầu với Lý Linh rồi đi ra ngoài.

Ngay khi còn chưa kịp xuống lầu, sau lưng đã vang lên tiếng bước chân và ai đó đang gọi tên cậu.

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, chậm rãi quay đầu lại.

Cách đó không xa là Lý Tiểu Quân với gương mặt trông có phần tiều tụy.

“Huỳnh Lam…” Lý Tiểu Quân nhẹ giọng gọi một tiếng.

Lý Huỳnh Lam nhìn đối phương giây lát mới nói: “Mẹ cũng nên giữ gìn sức khỏe đi, bằng không ông ngoại sẽ lo lắng.”

Lý Tiểu Quân thoáng chốc đỏ hoe vành mắt: “Vậy còn con? Hiện giờ…” Dường như chị muốn hỏi hiện giờ cậu có ổn không, nhưng nhìn lại mới thấy đứa con trai của mình mới ngày nào còn gầy gò hơn xưa, cảm xúc trong đáy mắt chị càng cuộn trào dữ dội.

Lý Huỳnh Lam nghiêng đầu nhìn Vạn Hà, anh ta hiểu ý vào thang máy đi xuống trước. Hành lang rộng là thế lại trống vắng tĩnh mịch, chỉ còn hai mẹ con đang đối diện nhìn nhau.

Lý Huỳnh Lam nói: “Tôi rất khỏe.”

Lý Huỳnh Lam không vì vậy mà vơi bớt nỗi khổ sở: “Thật vậy sao?”

Lý Huỳnh Lam lặng im.

Ngay lúc Lý Tiểu Quân toan hỏi thêm, cậu lại chợt lên tiếng: “Tôi với Cao Khôn… xem như tranh cãi một trận.”

Lời nay ngược lại càng khiến Lý Tiểu Quân ngỡ ngàng, bởi đứa con trai này từ nhỏ tới lớn cả việc tán gẫu vài câu với chị cũng chưa từng, nói chi đến bộc bạch tâm sự, nhất thời trong mắt chị lóe lên cảm xúc phức tạp, vừa như vui sướng lại vừa như lo lắng, biến hóa khôn lường, cuối cùng chỉ đọng lại một tiếng thở dài.

“Đại khái là anh ấy đã làm sai một chuyện,” Lý Huỳnh Lam tiếp lời, thay vì nói là đang dốc bầu tâm sự cùng Lý Tiểu Quân, chi bằng nói cậu đang độc thoại một mình, âm điệu khe khẽ, nghiêm túc mà từ tốn, “Anh ấy nghĩ rằng tôi đang giận, đang trách anh ấy, nhưng lại không biết điều tôi nghĩ đến đầu tiên lại

là, tôi phải làm sao để quên đi khúc mắc đó, phải làm gì để nó không tiếp tục ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng tôi, và lỡ như khúc mắc vẫn chưa được gỡ bỏ, tôi lại phải tự chữa như thế nào để anh ấy đừng bỏ tôi lại."

"Mẹ à..." Trước đôi mắt kinh ngạc của Lý Tiểu Quân, Lý Huỳnh Lam khẽ gọi một tiếng, nỗi bi thương ẩn chứa nơi đáy mắt, lẫn vào ấy còn có sự kiên định: "Có lẽ cả đời này tôi cũng không thể rời xa anh ấy, chỉ cần tôi còn sống ngày nào, là ngày đó tôi còn không cam lòng."

Lý Huỳnh Lam nói xong, không nhìn lại Lý Tiểu Quân thêm lần nào, xoay người bước xuống lầu.

Phòng bệnh của Lý Nguyên Châu nằm trên tầng mười sáu, song Lý Huỳnh Lam dường như đã quên có một thứ gọi là thang máy mà chỉ bước chân một cách máy móc xuống mười sáu tầng lầu. Mãi đến lúc ra khỏi bệnh viện thì lại không thấy chiếc xe vốn dĩ nên đậu chờ sẵn của Vạn Hà.

Ngoài trời vẫn mưa lâm râm, bên bồn hoa gần đó lại có một người đàn ông đang lẳng lặng đứng. Bản thân Lý Huỳnh Lam cũng biết sắc mặt mình trông rất dọa người bởi thiếu ngủ hai hôm, nhưng cái người trước mặt ấy vậy mà cũng chẳng khá hơn là bao. Quần áo anh hơi lộn xộn, nửa khô nửa ướt, vì mới gặp trời mưa nên trông chúng lại càng ẩm thấp dính chặt vào người, nhiều chỗ còn nhăn nhúm lại, dưới ống quần thì dính đầy lá rụng, chắc hẳn đã bất động một chỗ như thế nên đã bị chúng bay tới. Trên tay lại xách theo một hộp giữ nhiệt, chẳng biết là đã đợi bao lâu.

Lý Huỳnh Lam nhắm mắt lại, chậm rãi bước đến.

Cao Khôn trông thấy người lại gần, luống cuống nói: "Anh, anh thấy trên tin tức, cho nên mới đến đây..."

Anh không hỏi Lý Huỳnh Lam vì sao không nói cho mình biết, cũng không trách cậu đã gạt anh, chỉ sốt ruột mà đưa hộp giữ nhiệt lên nói: “Em đã ăn gì chưa? Không biết canh còn nóng nữa không, anh…”

Đang nói giữa chừng, lại thấy người trước mắt bất ngờ ngã vào lòng mình làm cho hoảng hốt, Cao Khôn phản xạ tức thì đưa tay ôm lấy Lý Huỳnh Lam.

Sau đó, bên tai chợt nghe thấy tiếng thì thầm của đối phương: “A Khôn, em mệt quá, mình về nhà đi.”

Trong lòng Cao Khôn như có từng dòng nước ấm chảy qua, anh gật đầu không hề do dự.

“Được, về nhà…”

『Hết chương 84』

. Phòng ICU (Intensive care unit): hồi sức tích cực/ săn sóc đặc biệt*

Quyển 3 - Chương 85: Tương lai – Kỳ 1

DTV-EBOOK

Vài ngày sau, Lý Huỳnh Lam lần nữa đến bệnh viện để hỏi thăm tình hình của Lý Nguyên Châu. Hiện tại thì sức khỏe ông đã ổn định và đang trong giai đoạn hồi phục.

Chỉ có điều Lý Nguyên Châu vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với Lý Huỳnh Lam như trước, bởi dù sao giữ vững kiêu ngạo và tự tôn của mình đã sẵn trong dòng máu của Lý gia từ bao đời, mà cũng chính Lý Huỳnh Lam đã lựa chọn vứt bỏ thân phận để gắn bó với một người đàn ông, thân là bậc trưởng bối sao Lý Nguyên Châu có thể hạ mình cầu cháu trai trở về.

Tình cảnh này Lý Huỳnh Lam cũng đã lường trước, song thực ra điều mà cậu hy vọng chỉ là mong lương tâm mình được yên ổn phần nào mà thôi.

Tháng ngày lại quay về với quỹ đạo vốn có. Tuy rằng Lý Huỳnh Lam vẫn chưa lấy lại sức khỏe ban đầu nhưng may nhờ có Cao Khôn ở đây cũng dần có chiều hướng tốt lên, bao gồm cả vấn đề về giấc ngủ.

Cuộc sống vốn định là thế, nếu đã không thể buông xuôi, không thể chia lìa, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước. Vậy chi bằng học cách chấp nhận những sự thật không thể thay đổi đi.

Thực tế, Cao Khôn vậy mà có phần mẫn cảm mỗi khi đề cập đến vấn đề cũ hơn, điều đó thể hiện ở việc anh luôn kiệm lời và giữ thái độ kín đáo. Lý Huỳnh Lam thì ngược lại, đã nhắc đến chuyện đó hai lần, một lần là hỏi về tình hình của thím anh, Cao Khôn nói anh sẽ tiếp tục gửi tiền cho bà, chỉ cần bà có phí dưỡng lão, hơn nữa những đứa cháu bên ngoại cũng sẽ quan tâm giúp đỡ thêm. Lần sau là báo lại địa chỉ viện an dưỡng Hòa Khánh nơi

Cao Quyên và Cao Tuệ đang lưu trú cho đối phương hay, về vấn đề sau đó anh có đi hay không, Lý Huỳnh Lam cũng không hỏi.

Hơn một tháng sau khi trở về thành phố U, lại tới đợt quay tiếp theo của 'Tiên cung', nốt lần này là cậu sẽ chính thức hoàn tất vai diễn trong bộ phim.

Trước ngày đi hai hôm, hai người có phóng túng đôi chút, bởi dù sao đi nữa lần tiếp xúc thực sự gần đây nhất vẫn là trước khi Lý Huỳnh Lam bị thương. Mà sau khi cùng nhau trải qua khoảng thời gian khó khăn tưởng chừng như dài đằng đẵng, đến lúc này đây lại một lần nữa kề cận, thật sự chỉ cảm thấy như đã gặp một giấc mộng kỳ lạ vô cùng.

Hơn nữa việc hiếm thấy chính là, so với Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn lại càng có phần kích động hơn. Trong khi đó đã có một lần suýt chút nữa mất đi khống chế, nếu chẳng phải có tiếng than nhẹ của Lý Huỳnh Lam kéo trở về, chắc hẳn anh đã một hơi nuốt chửng người ta vào bụng.

Chỉ là với phút chốc mơ màng kia Lý Huỳnh Lam dường như đã chạm đến phần nội tâm bị chôn sâu tận đáy lòng người nọ.

Từ thuở lọt lòng, Cao Khôn đã mang số phận kém may mắn, cuộc sống bị nhuốm màu đen tăm tối đậm chất tiêu cực, tưởng chừng như anh rồi sẽ có một ngày bị chúng gặm nhấm tâm hồn và lôi vào vùng bùn nhơ bẩn. Thế nhưng chính vì tâm nguyện cuối cùng của người mẹ trước khi lâm chung, rằng phải sống dưới ánh quang minh, chớ đừng hóa thành kẻ ác nhân làm hại người khác, mà anh buộc lòng phải đè nén ẩn nhẫn, về lâu về dài, tất thảy đều đã trở thành một thói quen là vậy.

Có điều khi Lý Huỳnh Lam bỗng dưng cất tiếng hỏi: "Nếu khi đó… Em muốn rời khỏi anh, liệu có phải anh sẽ không giữ lại hay không?"

Cao Khôn khựng lại, anh đang nằm trên người Lý Huỳnh Lam, cánh tay chống xuống triển hiện đường nét cơ bắp cường tráng rõ ràng, vòm ngực màu mạch rắn chắc thấm đẫm mồ hôi, còn lấm tấm vài giọt trên chóp mũi, chẳng qua vừa cúi đầu liền thuận đường nhỏ xuống, rơi trên hai má lẫn trước ngực Lý Huỳnh Lam, nóng bỏng đến độ làm cho tay chân cậu cũng không khỏi co rút.

Cao Khôn giữ nguyên tư thế này, trầm giọng hỏi: “Em muốn rời khỏi sao?”

Lý Huỳnh Lam mím môi, lặng thinh, chỉ dùng ánh mắt vững vàng đối diện với người phía trên.

Vùng giữa lông mày của Cao Khôn chợt cau lại, bất ngờ nâng chân cậu gác lên vai rồi dùng sức áp xuống, khí thế cuồng dại, động tác kịch liệt, chẳng khác nào một con mãnh thú được trút bỏ gông xiềng tức khắc vồ ra. Nếu anh buông thả bản thân, Lý Huỳnh Lam căn bản không phải đối thủ. Ấy mà cố tình từ việc mất kiểm soát của Cao Khôn, cậu rõ ràng chịu không thấu lại tự thả mình sa vào vòng xoáy cuồng nhiệt mặc anh xâm phạm hết lần này đến lần khác, thẳng đến khi Cao Khôn nhận ra sự bất thường mới vội vã rút lui.

Trong cơn mê, Lý Huỳnh Lam vẫn cứ ôm chặt lấy Cao Khôn không muốn buông tay.

Cao Khôn áy náy cúi người dịu dàng hôn lên môi Lý Huỳnh Lam, kề sát bên tai cậu nói nhỏ: “Nếu như vậy… có thể sẽ tốt hơn cho em.”

Cao Khôn từng nói, anh chỉ hy vọng Lý Huỳnh Lam có một cuộc sống bình an và hạnh phúc, còn về phần anh, dù cậu có quyết định thế nào thì bao giờ anh cũng đặt điều kiện không tổn thương Lý Huỳnh Lam lên hàng đầu. Nên là nếu Lý Huỳnh Lam cảm thấy rời khỏi anh, cuộc sống của cậu sẽ tốt hơn, vậy hiển

nhiên Cao Khôn sẽ…

Lý Huỳnh Lam vô lực khẽ hừ một tiếng, mệt mỏi nhắm mắt lại rồi nói: “Nếu không tốt thì sao…”

Rời khỏi anh, em sẽ tốt thế nào.

Cao Khôn nhìn cậu, hồi lâu vẫn chưa lên tiếng, Lý Huỳnh Lam không đợi được câu trả lời của anh cứ thế ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi nhịp thở của đối phương hoàn toàn ổn định, Cao Khôn mới chậm rãi lui khỏi người cậu rồi vào phòng tắm vắt khăn đến cẩn thận lau sạch cho Lý Huỳnh Lam.

Sau khi xong xuôi hết mọi việc, trong phòng mới vang lên một tiếng như có như không.

“Nếu không tốt… vậy nơi nào cũng không được đi.”

o O o

Diễn viên mới thay thế vai nam số hai của Hồ Dương trong ‘Tiên Cung’ vẫn là người của Kha Lạc, tên Cừ Nguy Nhiên, lớn hơn Hồ Dương hai tuổi, có ngoại hình ưu nhìn, hiển nhiên là tuýp được Tăng tổng ưu ái. Từ ngày đối phương đến đây, trong đoàn cũng rộ lên vài tin đồn lặt vặt, cơ mà người mới này lại khá chính trực, chẳng mảy may ra vẻ ta đây, ngoài mặt biết tiến thoái, kỹ năng diễn xuất cũng ổn định nên thuận lợi bổ sung các phân cảnh từ đầu đến cuối. Tiếp theo, bởi vì phần sau của thiếu niên tướng quân đều quay ở cửa ngõ biên giới nên đoàn phim phải di chuyển đến vùng núi non trùng điệp nổi tiếng nhất huyện C.

Mà khi Vạn Hà nhận thấy Lý Huỳnh Lam đã trở về với khoảng thời gian ngóng chờ các cuộc điện thoại, tâm anh ta bấy giờ mới bớt lo âu phần nào. Thế nhưng do cảnh quay của nữ chính bị cắt giảm quá nhiều, kịch bản cũng lần nữa sửa đổi, mà các diễn viên

chính phải chia đều các phân đoạn còn lại, từ đó dẫn đến việc ngày trở về của Lý Huỳnh Lam cũng bị hoãn hơn mười ngày.

Chớp mắt đã đến tháng sáu.

Sáng sớm nay, Lý Huỳnh Lam nhận được cuộc gọi của Vương Nghi Hoan, trong khi ấy đôi bên đã có nửa năm không liên lạc. Thoạt đầu cô tiểu thư vẫn giữ giọng điệu câu nệ như thuở mới gặp, nhưng sau khi nghe ra thái độ Lý Huỳnh Lam không có gì khác thường, cô cũng thoải mái hơn đôi phần.

Hai người không đầu không đuôi trò chuyện một lúc, mà phần nhiều là Vương Nghi Hoan kể về tình hình gần đây của mình, còn Lý Huỳnh Lam lại không nói gì nhiều, gần đến lúc cúp máy, Vương Nghi Hoan chần chừ hồi lâu mới không nhịn được nữa buột miệng hỏi: "Cậu trách tớ sao? Tụi mình về sau… sẽ hết thân được nữa rồi phải không?"

Lý Huỳnh Lam lúc này đang đứng trên thành lũy mà tổ đạo cụ đã dựng tạm, trên người còn mặc bộ trang phục tướng quân, vạt áo choàng không ngừng tung bay theo gió, cậu nheo mắt nhìn về phương xa mà rằng: "Tôi không trách cậu, bởi vì cậu không biết anh ấy, mà tôi… cũng chưa từng mong bất cứ ai hiểu rõ anh ấy hơn tôi."

Về việc còn thân hay không, Lý Huỳnh Lam chỉ nói: "Nếu hữu duyên, tất sẽ có cơ hội." Nếu không, dẫu có miễn cưỡng thêm cũng sẽ tan, ngược lại còn mất đi nốt cảm tình vốn có.

Bên kia Vương Nghi Hoan im lặng giây lát, mới cất giọng nghèn nghẹn: "Huỳnh Lam, cậu… với Chu Chí Thành sẽ mãi là những người bạn thân nhất của tôi."

Lý Huỳnh Lam khẽ ừ một tiếng.

Cúp điện thoại rồi, cậu lẳng lặng nhìn về hướng cửa phụ đi vào

khu phim trường, nơi đó có một chiếc xe hơi đang đậu, là của Tăng Hưng Đạt đến thăm, ông ta với Cừ Nguy Nhiên đang nói cười đi xuống từ đường núi đến cửa sau xe, bên cạnh còn có một thanh niên cao gầy đi theo. Lát sau Tăng Hưng Đạt tạm biệt Cừ Nguy Nhiên rồi nắm tay người thanh niên kia cùng ngồi vào xe.

Nhìn chiếc xe kia nổ máy, qua khỏi khúc cua rồi khuất dạng, Lý Huỳnh Lam mới cất di động bước xuống thành lũy.

Vừa thấy cậu, Vạn Hà vội nói: "Cậu Bạch mới gọi bảo đã đặt chỗ..."

Đang nói giữa chừng nhận ra sắc mặt của Lý Huỳnh Lam lại nuốt trở về, rõ ràng hiện tại Lý Huỳnh Lam đã hoàn toàn không còn kiên nhẫn lãng phí thời gian thêm với Bạch Huy.

"Đừng để hắn gọi vào máy tôi thêm lần nào." Lý Huỳnh Lam bỏ lại một câu.

Buổi chiều đang quay hai phân cảnh, di động của Lý Huỳnh Lam cứ reo lên suốt, nếu là khi xưa cậu đã dứt khoát khóa máy, nhưng hôm nay Lý Huỳnh Lam chỉ để Vạn Hà nhìn, gặp số không cần tiếp thì từ chối.

Mà Vạn Hà cũng ngầm hiểu, thật ra chỉ có duy nhất một số được nhận mà thôi.

Vậy mà đến khi trời tối, cái gì nên tới lại vẫn không tới. Mỗi đợt giải lao Lý Huỳnh Lam sẽ mở thông báo ra nhìn vài lần, từ đó mà danh sách đen ngày một dài thêm, di động cũng dần yên ổn hơn.

Trăng treo trên cao cũng là lúc toàn bộ cảnh quay hôm nay đã được hoàn thành. Bấy giờ đạo diễn ra lệnh một tiếng, một chiếc bánh ngọt cỡ đại không biết từ đâu bất ngờ được đẩy ra, phía trên ấy mà lại là tên của Lý Huỳnh Lam.

Bọn họ có lòng, lúc nên nhận Lý Huỳnh Lam vẫn sẽ nhận. Chỉ là tiếp xúc lâu rồi, ai nấy cũng đều rõ tính cách của vị công tử nhà họ Lý này ra sao nên không làm quá ồn ào. Lý Huỳnh Lam chỉ đơn giản nhận quà và lời chúc của mọi người, rồi chia nhau miếng bánh thế là tan.

Tuy nơi này là địa điểm du lịch nhưng điều kiện so ra vẫn chưa tốt bằng L thành. Đoàn phim đã cố gắng tìm khách sạn gần trường quay nhất, vậy mà mỗi lần di chuyển vẫn mất chừng độ nửa tiếng.

Cảnh quay hôm nay thực ra không phức tạp lắm, nhưng Lý Huỳnh Lam lại nhức đầu vì gió quá lớn, đến lúc tắm xong ra nằm xuống giường trong người vẫn cứ thấy mệt mệt. Cậu lấy di động ra xem, mười mấy cuộc gọi nhỡ, nhưng không có cái nào là cậu muốn cả.

Bỗng dưng, lại có một tin nhắn mới tới, Lý Huỳnh Lam nhìn cái tên trên đó, do dự vài phút, vẫn nhấn nút mở ra.

— *Huỳnh Lam, sinh nhật vui vẻ* by Chu Chí Thành

Nội dung ngắn gọn nhất từ trước đến nay, nhưng đọc xong thì tâm trạng của Lý Huỳnh Lam lại càng nặng nề. Cậu lướt qua ô trả lời, cuối cùng thẳng tay xóa bỏ.

Cứ thế ngây ra một hồi, cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo lên, vốn là Lý Huỳnh Lam đã cài cho một dãy số một nhạc chuông đặc biệt nên không cần xem đã trực tiếp bắt máy, sau đó đột nhiên bật dậy khỏi giường, bất chấp áo choàng tắm chưa thay đã mau chóng mở cửa chạy ra ngoài. Nhưng kết quả, mới đến cuối hành lang lại chợt dừng chân.

Chỉ thấy cửa thang máy vừa mở, một người từ bên trong bước ra, trên tay còn cầm di động như đang nói chuyện với ai đó, tới

hồi ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Huỳnh Lam mới vội vàng cúp máy, bước lên hỏi: “Giày đâu?”

Lý Huỳnh Lam cúi đầu phát hiện mình gấp quá thành ra quên luôn cả giày, Cao Khôn kéo cậu vào phòng, ngồi xuống giường.

Nhìn Cao Khôn ngồi xổm trước mặt mang dép lê cho mình, Lý Huỳnh Lam vươn bên chân trần đá đá ngực anh.

“Đây là lần thứ hai rồi nhỉ, ai là người đã dạy anh thế?” Lần trước còn có thể nói có xem tin tức nên mới đến, lần này thì, liếc qua đồng hồ, cách mười hai giờ còn đúng một tiếng, quả thật canh rất chuẩn, dẫu trùng hợp hay có tính toán cũng đều chẳng dễ gì.

Tay Cao Khôn đang cầm lấy chân Lý Huỳnh Lam, trong phòng có mở điều hòa mà gan bàn chân cậu vẫn có chút lạnh. Anh cứ như vậy ngồi xổm trước mặt cậu, cẩn thận xoa chân cho đối phương.

Cao Khôn chỉ trả lời: “Tự anh…”

“Ừm, giỏi lắm.” Lý Huỳnh Lam muốn rút chân ra, nhưng Cao Khôn lại không buông tay, Lý Huỳnh Lam bèn dùng ngón chân vẽ một đường trên ngực anh, “Năng lực tìm đâu trúng đó này của anh có thể làm nên nhiều chuyện lắm đấy.”

Cao Khôn lúng túng cười trừ, nhưng vẫn nói: “Anh muốn… cho em một bất ngờ.”

Còn bất ngờ nữa ư… anh đầu gỗ này mà cũng có một ngày có tế bào lãng mạn, Lý Huỳnh Lam chỉ cảm thấy bầu trời hôm đó phải thủng một lỗ thật to.

“Anh cứ đến mà không báo trước như vậy, anh nghĩ là em sẽ vui sao?” Lý Huỳnh Lam bỗng dưng lạnh mặt.

Cao Khôn hoang mang, tay nắm chân cậu càng chặt hơn.

Dưới chân Lý Huỳnh Lam đột nhiên dùng chút lực, không nhẹ không nặng đạp lên đầu vai Cao Khôn, tư thế của anh đang không có trọng tâm, hơn nữa cũng không đề phòng Lý Huỳnh Lam, nên tức thì mất đà ngã ngồi xuống đất.

Ngay sau đó lại thấy người trước mắt bất ngờ lao về phía mình, tiếp đó Cao Khôn bị Lý Huỳnh Lam đè trên mặt đất.

Cao Khôn muốn ngồi dậy, cậu liền chống tay trước ngực ngồi trên eo anh, không cho động đậy.

Vẻ mặt Cao Khôn có phần căng thẳng, Lý Huỳnh Lam từ trên cao nhìn xuống: “Anh tới đây làm chi?”

Cao Khôn ngập ngừng nói: “Mừng sinh nhật em…”

Thật ra anh rất hiểu tính tình của Lý Huỳnh Lam, lần nào ở chung với nhau cậu cũng giữ nguyên một sắc mặt, nhưng Cao Khôn vẫn sợ cậu mất hứng thật.

Khóe miệng Lý Huỳnh Lam khẽ nhếch, chậm rãi cúi người nói vào tai anh: “Có mang gì tới không?”

Đoán chừng Cao Khôn đã có chuẩn bị trước, nhưng đến khi Lý Huỳnh Lam hỏi, anh cứ thế thành thật khai báo: “Anh có chuẩn bị quà, là…”

Thấy anh định huỵch toẹt ra thật, Lý Huỳnh Lam vội bịt kín cái miệng của anh lại: “Vẫn không thần bí được tí nào?”

Cao Khôn á khẩu, có chút theo không kịp mạch suy nghĩ của Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam chống một khủy tay bên má Cao Khôn, bờ môi

khêu gợi khẽ lướt qua gương mặt anh, ngay lúc Cao Khôn muốn quay sang hôn lên môi cậu, Lý Huỳnh Lam lại rút lui như thường lệ, để Cao Khôn hụt vào khoảng không, sau đó nhíu mày nói: "Anh có biết mỗi lần xa nhà thì buổi tối em sẽ khó ngủ hay không."

Đích thực là vậy, cho nên khi Cao Khôn nghe xong thì nét mặt không khỏi toát ra sự căng thẳng.

"Thường thì em sẽ kiến thiết tâm lý sao cho tốt, rồi nghiêm túc tập trung vào công việc. Nhưng giờ đây anh lại tới, sau đó cứ vậy mà phủi mông đi mất, em lại phải kiến thiết lần nữa, vậy anh còn thấy em sẽ vui khi thấy anh không?"

Đối diện với câu hỏi này của Lý Huỳnh Lam, ánh mắt Cao Khôn thoáng nặng nề, vươn tay xoa mặt cậu, anh thấp giọng nói: "Vui…"

Trong mắt Lý Huỳnh Lam chợt lóe ý cười, nghiêng đầu sang cắn ngón tay anh một cái.

Cao Khôn không né không tránh để mặc cậu cắn, chỉ dùng tay kia giữ chặt sau thắt lưng Lý Huỳnh Lam, đè xuống phía mình.

Lý Huỳnh Lam buộc phải khom theo, chứng kiến người trước mắt từ từ đến gần, chẳng mấy chốc hơi thở nóng hổi phả bên tai, cuối cùng hôn lên vị trí yếu ớt nhất trên cổ mình.

Toàn thân Lý Huỳnh Lam nháy mắt cứng đờ, không kìm được mà thả lỏng khớp hàm, ngay tức thì cằm đã bị đối phương nắm lấy, miệng lại bị anh xâm chiếm không chút do dự.

Hai người hôn nhau, môi lưỡi quấn quyện, trong mơ màng tay Lý Huỳnh Lam đã thôi chống nổi thân thể, chỉ kịp run khẽ một cái thì cả người đã nằm sấp trước ngực Cao Khôn, tùy ý đối phương dẫn dắt.

Thẳng đến hồi hơi thở sắp bị rút cạn, Cao Khôn lúc này mới chậm rãi rời khỏi đôi môi bị mút đến sưng đỏ, thấp giọng nói với Lý Huỳnh Lam: “Lần này không cần kiến thiết, anh sẽ cùng em…”

『Hết chương 85』

Quyển 3 - Chương 86: Tương lai – Kỳ 2

DTV-EBOOK

Dù rằng Lý Huỳnh Lam vẫn còn lịch quay vào ngày mai, nhưng may là buổi chiều, nhắc đến Cao Khôn thì dạo gần đây khả năng tự chủ cùa anh lại càng giảm xút đáng kể. Lý Huỳnh Lam chỉ cần nổi hứng nghịch ngợm một chút, anh sẽ chẳng kiềm chế chi nữa. Chỉ là vẫn có chừng có mực, quyết không để lý do gì làm ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày của Lý Huỳnh Lam, kể cả bị thương.

Dẫu vậy, với thể lực cường tráng đó sau khi kết thúc một lần đã đủ khiến Lý Huỳnh Lam bất động một chỗ không gượng dậy được, đành phải nhờ Cao Khôn xử lý thay mình.

Thời gian đã qua nửa đêm, sinh nhật lần thứ 22 của Lý Huỳnh Lam cũng trôi qua. Giờ này cậu lại đang toàn thân trần trụi chôn mình trong mớ đệm chăn, để lộ đường cong thắt lưng rõ nét và tuyệt đẹp, một cánh tay rũ bên giường, gương mặt bởi vì vừa trải qua tình ái mà ửng hồng, hàng mi thật dài buông xuống, trông vô cùng mệt mỏi.

Sau khi lau sạch cho đối phương, Cao Khôn lại vọt vào phòng tắm tẩy rửa cho mình. Xong xuôi rồi lặng lẽ qua bên kia giường nằm xuống, anh chăm chú nhìn Lý Huỳnh Lam một lúc lâu mới vươn người sang tắt đèn.

Cao Khôn biết Lý Huỳnh Lam lạ giường, lại còn không thích bóng tối, nên cho dù đã có mình ở đây anh vẫn để lại một bóng đèn mờ dưới sàn đất.

Thế mà mới đặt đầu xuống, người nào đó vừa rồi còn trông ngủ rất say lại bất chợt cựa mình, sau đó là một thân thể lạnh như băng chậm rãi dán lại đây.

Cao Khôn cũng không mặc áo ngủ, cơ bắp anh căng chặt tính đàn hồi thì cực tốt, vì vậy mà mỗi lần lên giường Lý Huỳnh Lam đều thích ôm anh ngủ, thỉnh thoảng ngón tay còn không chịu ngoan cứ thế ấn loạn trên thân người ta, song thường chưa chơi đã thì đã bị Cao Khôn bao trọn lấy không cho tác quái thêm.

Giờ phút này cũng vậy, hai tay hai chân của Lý Huỳnh Lam đang quấn lấy Cao Khôn, trong căn phòng với ánh đèn hiu hắt chỉ còn trông thấy hai bóng hình mơ màng, một thì thon dài trắng trẻo nửa còn lại uy mãnh mà ngăm ngăm, hai sắc màu đối lập xen kẽ mà thân mật, thoạt nhìn như một bức tranh đẹp không sao tả xiết, khiến người nhìn kìm lòng chẳng đặng mà trống ngực dồn dập.

Lý Huỳnh Lam cảm nhận được mùi hương quen thuộc của Cao Khôn, chợt nâng lên mi mắt trĩu nặng, từ khe hở liếc mắt nhìn đối phương: “Chơi xấu vậy sao?”

Cao Khôn sửng sốt, lúc này mới nhớ mình quên chuyện gì, vội vàng xốc chăn ra cứ vậy mà nhảy xuống giường.

Lý Huỳnh Lam nghiêng mình sang nhìn Cao Khôn ngồi xổm đằng kia trong chiếc quần lót tứ giác hơi cũ, bóng lưng đang lục lọi túi đồ tùy thân vẫn rắn rỏi như ngày nào, đặc biệt là vùng thắt lưng, tràn ngập sinh lực mạnh mẽ, không biết trong lòng Lý Huỳnh Lam nghĩ tới chuyện gì mà ánh mắt chợt lóe, thoảng như ngượng ngùng lại lẫn chút xảo quyệt mà vươn chân khỏi ổ chăn, hư hỏng quơ qua quơ lại.

Cao Khôn vừa quay sang, suýt nữa ăn phải một đá vào mặt.

Thoáng chốc cổ chân đã bị đối phương cầm lấy, chẳng qua chỉ dừng trong tay Cao Khôn được hai giây lại đưa trở về ổ chăn, không chỉ vậy anh còn giúp Lý Huỳnh Lam kéo phần chăn trượt xuống bả vai lên, kín mít.

Lý Huỳnh Lam xụ mặt, mất hứng nhìn người nào đó quay về giường, lại thấy đối phương nhìn món gì đó trong tay, sau đó nghiêm túc đưa đến trước mặt mình.

“Cho em…”

Lý Huỳnh Lam cúi đầu, chưa hiểu tình hình cho lắm: “Gì vậy?”

Cao Khôn vân vê hai lớp giấy mỏng, đoạn định mở lời thì Lý Huỳnh Lam đã chợt hiểu ra.

“Anh… đưa thứ này cho em?”

Cao Khôn lại nghiêm túc gật đầu.

Lý Huỳnh Lam trừng mắt nhìn anh, dở khóc dở cười. Vật này đã được đặt trong ngăn tủ đầu giường từ rất lâu trước đó, mỗi lần Lý Huỳnh Lam mở ra đều có thể bắt gặp, chỉ là chưa khi nào cậu nảy lên ý định lật ra xem, vậy mà lúc này Cao Khôn lại mang nó làm quà sinh nhật – một cuốn sổ tiết kiệm?!

Thấy biểu hiện của Lý Huỳnh Lam như vậy, Cao Khôn đương nhiên đâm lo, thật ra anh đã có một thời gian suy nghĩ khá lâu, với xã hội hiện đại như ngày nay một người gần thập niên trước như anh trở nên quá xa lạ. Thứ tốt anh cũng sẽ không chọn, bởi lẽ có chọn cũng chưa hẳn là món Lý Huỳnh Lam vừa ý, hơn nữa những món đồ quý giá đó đối phương tuyệt đối tiếp xúc nhiều hơn mình, căn bản là cậu chẳng thiếu thứ gì.

Thế nên sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Cao Khôn đã quyết định đưa vật này cho Lý Huỳnh Lam. Tuy chắc rằng cậu cũng không thiếu chút tiền ấy, nhưng đó lại chính là tất cả những gì anh có.

Cao Khôn ăn nói vụng về bắt đầu giải thích: “Anh không biết

mua quà thế nào, lại sợ mua nhầm món em không thích, nên là…”

“Nên là anh đơn giản chọn cái này sao?” Lý Huỳnh Lam nghiêng người, chống đầu, lấy tay ước lượng cuốn sổ tiết kiệm.

Cao Khôn vội nói: “Tuy bây giờ chưa bao nhiêu, nhưng mà về sau sẽ càng nhiều.”

Anh biết Lý Huỳnh Lam không quá cần món quà này, so với số cậu kiếm được cùng lắm chỉ là một hạt cát trong sa mạc, thế nhưng ẩn ý sâu trong lời Cao Khôn nói chính là, anh sẽ cố gắng chăm sóc Lý Huỳnh Lam, không để cậu phải chịu khổ thêm, từ nay về sau có thể sống một cuộc sống thoải mái, vô lo vô nghĩ.

“Sau khi kết thúc khóa học, anh muốn mở một quán ăn gia đình. Lớn quá có lẽ sẽ gặp chút khó khăn, nhưng chúng ta có thể bắt đầu từ bước nhỏ, rồi từng chút phát triển, chờ ngày nó trở mình, chúng ta cũng sẽ thay đổi…”

Cao Khôn nói chuyện chưa bao giờ dùng từ trau chuốt, chỉ đơn giản biểu đạt bằng lời ít mà ý nhiều, nghe vào tai vẫn cứ nhạt nhẽo và khô khan như thế. Mắt thấy Lý Huỳnh Lam mãi chưa lên tiếng, Cao Khôn sau khi nói xong cũng dần im lặng.

Lý Huỳnh Lam có thể cảm nhận được ánh mắt tha thiết từ phía bên kia vọng đến, tựa như ẩn chứa vô vàn tia hy vọng, một điều chưa từng xuất hiện trên mặt đầu gỗ từ trước đến nay. Anh đang thực sự hy vọng, hy vọng nhận được câu trả lời từ Lý Huỳnh Lam.

Thế mà không biết Lý Huỳnh Lam lại vừa nghĩ đến cái gì, cậu chợt thu hồi toàn bộ biểu cảm. Trện mặt không có sự cao hứng, vui sướng, hay bâng quơ nói vài lời trêu chọc đối phương như thường lệ, thậm chí cậu còn không cho Cao Khôn một phản ứng có thể rút lui.

Cậu chỉ ngồi đó và rũ mắt rất lâu, sau đó khóe mắt dần ửng đỏ.

Cao Khôn dĩ nhiên hoảng sợ, đưa tay định nâng cằm nhìn mặt Lý Huỳnh Lam.

Nhưng Lý Huỳnh Lam chỉ dùng sức cúi đầu, không cho đối phương bắt gặp cảm xúc nơi đáy mắt.

“Huỳnh Lam… làm sao vậy?”

Cao Khôn sốt suột vì không biết do đâu mà dẫn tới việc người nọ như thế, Lý Huỳnh Lam trước nay luôn quật cường, từ ngày mới quen biết gặp nhiều khổ đau, ngoài trừ năm đó bị nhốt trong kho tối và lần biết được chân tướng thì đến nay chỉ có duy nhất hai lần không kiềm được cảm xúc, Lý Huỳnh Lam làm sao dễ dàng chịu thua? Hiện giờ lại vì một cuốn sổ tiết kiệm mà kiềm lòng chẳng đặng hay sao?

Nghĩ thế Cao Khôn chỉ còn cách hủy kế hoạch ban đầu, vươn tay muốn lấy món đồ kia lại, không để cậu thêm khó xử.

“Nếu em không thích, vậy anh…” Anh muốn nói anh sẽ tặng em thứ khác, chỉ cần là thứ Lý Huỳnh Lam muốn, Cao Khôn sẽ cố gắng bằng bất cứ giá nào.

Song khi anh vừa sắp chạm đến, Lý Huỳnh Lam lại bất chợt tránh đi, sau đó cậu nắm cuốn sổ trong tay thật chặt.

Đây là một cuốn sổ tiết kiệm, nhưng thoáng chốc cậu lại hiểu được, đây cũng không hẳn là một cuốn sổ tiết kiệm bình thường với anh.

Cao Khôn trải qua hai mươi bốn năm trên đời, ngoài tám năm ngồi tù, còn lại phần lớn thời gian của anh đều là chuỗi ngày tháng làm lụng cực khổ chỉ để đấu tranh với cái nghèo, anh quá

nghèo, chính vì nghèo mà anh đã mất đi rất nhiều thứ. Chữ "Tiền" này, nó đã trĩu nặng trên vai anh từ thuở còn thơ.

Lúc này, trước mắt Lý Huỳnh Lam bỗng hiện ra một đứa trẻ đang lụi cụi làm thời khóa biểu dưới ánh đèn dầu, bóng lưng ngồi tính sổ nợ trước giường người mẹ, cậu học sinh áo quần ướt đẫm dầm mưa loanh quanh bán bút bi ngoài giờ, còn có trước tiệm trái cây, trên công trường nóng như lò lửa, đủ loại con nợ mánh khóe âm hiểm, cuối cùng dừng trước khung ảnh trong căn phòng bếp ọp ẹp tràn ngập khói dầu ở Mã Ký.

Hai mươi năm vất vả cần cù và cực khổ, để rồi đúc thành một cuốn sổ tiết tiết kiệm nho nhỏ này, Cao Khôn lại trao nó cho Lý Huỳnh Lam, cái anh cho không chỉ là tài sản dựa trên giá trị kinh tế, mà cũng là những ước muốn cho tương lai mai sau anh có thể sánh bước cùng cậu đến cuối đời.

Một món quà sinh nhật như thế, hỏi cậu sao có thể dễ dàng tiếp nhận.

Hồi lâu sau Lý Huỳnh Lam mới bình ổn cảm xúc cuồn cuộn trong lòng, ngoài mặt cậu vẫn bình tĩnh, duy chỉ giọng nói khẽ run vẫn tiết lộ chút tâm tình khó giấu.

"Mới đến tay em được hai phút đã muốn đoạt lại rồi, anh không cam lòng chứ gì?"

Cao Khôn khó xử bàn tay cứ thế khựng lại giữa chừng, sau đó mới buông xuống nói: "Không phải… Anh sợ em…"

"Sợ em gì chứ, bộ em là đồ ngốc chắc, anh cho em tiền mà em còn không cần."

Nghe Lý Huỳnh Lam nói vậy, Cao Khôn chỉ thấy như khóe mắt hoe đỏ vừa rồi anh bắt gặp chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi. Đã thế, Lý Huỳnh Lam còn thật sự quay về giường, cầm lấy cuốn sổ

tiết kiệm mở ra.

“Để em xem hiện giờ anh có bao nhiêu của hồi môn.”

Cao Khôn nói muốn mở quán ăn, hiển nhiên Lý Huỳnh Lam hoàn toàn ủng hộ, nhưng cậu cũng hiểu chỉ bằng tự thân anh cố gắng có lẽ vẫn sẽ thiếu thốn ít nhiều. Mà dù sao đi nữa cũng không thành vấn đề, có mình ở đây, chỉ cần hai người cùng nương tựa vào nhau, con đường phía trước phải chăng sẽ bớt đi phần gập ghềnh. Tuy nhiên, ngay khi nhìn thấy con số trên cuốn sổ, Lý Huỳnh Lam đột nhiên ngẩn ra, đoạn quay sang nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin được.

Cao Khôn chưa hiểu chuyện gì chỉ đối mắt với cậu, mãi một hồi mới nghe Lý Huỳnh Lam không dám tin hỏi: “Từ đâu ra?”

Cao Khôn còn ngờ ngợ: “Tiền à? Anh để dành.”

“Anh để dành bao lâu?”

Cao Khôn đáp: “Hơn một năm rồi.” Bắt đầu từ lúc anh ra tù, trong đó còn phải khấu trừ khoản chi phí sinh hoạt và những việc khác.

Lý Huỳnh Lam chậm rãi ngồi dậy: “Anh dành dụm một năm đã đủ vốn mở một quán cơm rồi này?” Nhà hàng lớn thì chưa đến, nhưng với con số này chắc chắc mua đứt được hai quán Mã Ký! Cho dù thời buổi này kinh doanh qua mạng rất có lời, hoặc giả như việc làm ăn buôn bán thuận lợi cũng chưa hẳn đã thu được lợi nhuận như thế, đủ sở hữu một căn hộ nhỏ luôn rồi!

Cao Khôn gãi đầu, giải đáp thắc mắc cho Lý Huỳnh Lam: “Tiền lương của anh không nhiều lắm, nhưng là do trước đây có phụ anh Quý chút chuyện…”

Cao Khôn tóm được một người là có chia hoa hồng, nếu số tiền

đối phương nợ nhiều, hiển nhiên phần được hưởng cũng nhiều, mà Diêu Chính Quy lại là kiểu người khôn khéo, trước đây đã không chỉ đơn thuần thuộc tầng lớp du thủ du thực, người có thể khiến gã trọng dụng thường không phải hạng xoàng, khả năng xây dựng mạng lưới của gã xưa nay không kẻ nào dám coi thường, bằng không gã cũng đã không bỏ địa bàn ở tỉnh F mà tới U thị phát triển, còn có thể lo liệu cho Cao Khôn thời gian đầu như thế, chỉ là gã vẫn thường tiếc hùi hụi việc người có tố chất tốt như Cao Khôn nếu chịu vào dưới trướng mình thì chẳng biết bây giờ đã phát đạt tới mức nào rồi, thế mà cố tình tên nhóc này vẫn thẳng thừng từ chối.

Xem biểu hiện của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn cũng hiểu cậu đang nghĩ thế nào, anh lặng lẽ ấn người đã lộ hơn nửa thân bên ngoài về giường, cẩn thận đắp chăn cho cậu, nói: “Từ nay trở đi… anh sẽ không đi nữa.”

Vừa vặn gần đây Diêu Chính Quý chẳng những tuyển được thêm không ít đàn em, còn phát triển ngành nghề khác, đa phần là làm ăn liêm chính, không hẳn thiếu Cao Khôn sẽ chật vật nghiêm trọng.

Lý Huỳnh Lam kỳ thực có thể hiểu được việc Cao Khôn không muốn làm chuyện phạm pháp, nhưng lại đơn độc đáp ứng việc thay Diêu Chính Quý hành sự vì lý do gì. Nợ nần, cờ bạc, liên lụy vợ con… Đó đều là những khúc mắc trong lòng Cao Khôn, nói phát tiết, gửi gắm tình cảm hay là gì cũng được, một loại giam hãm, một hành động vẫy vùng cũng đúng.

Nhưng dẫu sao cũng đã là quá khứ, Lý Huỳnh Lam cậu và Cao Khôn sẽ sánh vai cùng nhau từng bước tiến về phía trước, tiến về một tương lai tươi sáng.

Cầm cuốn sổ tiết kiệm nhét xuống dưới gối đầu, Lý Huỳnh Lam ôm cổ Cao Khôn kéo anh lại gần, kề tai đối phương nói khẽ: “Giờ qua ngày rồi, quà cũng đã tặng, nhưng có phải anh đã quên mất

chuyện gì rồi không?”

Cao Khôn cảm nhận được người đang cuộn tròn trong lòng mình, anh dịu dàng ôm eo đối phương, cúi đầu hôn lên môi cậu, thấp giọng nói: “Chúc em sinh nhật vui vẻ…”

Bốn từ bình thường là thế, nhưng lại làm cho Lý Huỳnh Lam vừa lòng nhắm mắt lại, nở nụ cười ngọt ngào, trước khi thiếp đi còn không quên xiên đối phương một nhát.

“Chẳng biết nên nói anh là ngốc hay lanh trí nữa đây, mà như vậy cũng đỡ phiền, nhiều năm sau cứ mang hết quà sinh nhật thế này tặng em đi nhé.”

Quyển 3 - Chương 87: Tương lai – Kỳ 3

DTV-EBOOK

Hôm sau, ban đầu Vạn Hà cứ tưởng Lý Huỳnh Lam sẽ không tính làm việc ca chiều, kết quả đối phương vẫn là gọi anh ta đến đón.

Có lẽ nhờ ngủ được một giấc, mà trông Lý Huỳnh Lam có tinh thần hơn hôm qua nhiều. Lúc Vạn Hà vào phòng thì cậu đang dùng điểm tâm sáng, còn Cao Khôn ngồi xổm một bên sắp xếp đồ tùy thân đến địa điểm nào đó cho buổi quay hôm nay thay cậu, thấy Vạn Hà, anh mỉm cười rồi gật đầu.

Vạn Hà cũng cười đáp lại, nhưng chỉ là không được tự nhiên cho lắm.

Lý Huỳnh Lam không nhìn anh ta, lau miệng đứng lên chuẩn bị ra cửa, đột nhiên Cao Khôn gọi lại, Lý Huỳnh Lam liếc thấy vật gì đó trong tay anh, cậu nhướn mày: “Em không mặc, nóng muốn chết.”

Cao Khôn vẫn kiên trì cầm áo khoác: “Trên núi gió lớn lắm…”

Lý Huỳnh Lam không phản ứng.

Vạn Hà bên cạnh thấy vậy bỏ vào một câu: “Quần áo chống lạnh trợ lý đều có mang theo, với cả Lý Huỳnh Lam lúc nào cũng mặc trang phục diễn hết.” Nói được nửa chừng đã bị ánh mắt sắc như dao của Lý Huỳnh Lam làm cho cứng họng, Vạn Hà lập tức ngậm miệng.

“À.”

Dù vậy, Cao Khôn vẫn có hơi gượng gạo gật đầu.

Ngay sau đó, chiếc áo trong tay lại có một sức mạnh giựt lấy, Lý Huỳnh Lam cũng không quay đầu lại nói: “Trước năm giờ em về, quanh đây có khá nhiều cảnh đẹp, anh cứ đi dạo xem, nhưng đừng để bị lạc.”

Ra đến cửa vẫn lo lắng mà bổ sung: “Nhớ mang theo điện thoại đấy…”

Nghe được tiếng Cao Khôn đáp lại rồi, lúc này Lý Huỳnh Lam mới cùng Vạn Hà xuống lầu.

Vạn Hà nói: “Muốn tìm chỗ nào đó dẫn theo không…”

Chưa dứt câu, Lý Huỳnh Lam đã ngắt lời: “Anh ấy sẽ không đi.”

Vạn Hà bèn gật đầu, những hoạt động xoay quanh giới giải trí trợ lý đều có thể vận hành trơn chu, duy chỉ với sếp lớn và sếp nhỏ nhà này là hoàn toàn bó tay chịu trói, cứ giữ im lặng và im lặng vẫn tốt hơn.

Song khi phát hiện ánh mắt Lý Huỳnh Lam vẫn dừng trên người mình, âm trầm và lành lạnh, không soi ra là cao hứng hay mất hứng.

Hai người chạm mắt một hồi, Lý Huỳnh Lam đột nhiên hỏi: “Anh ấy tìm đến anh lúc nào?” Phương tiện tin tức của Cao Khôn thiếu thốn như vậy, lịch trình của mình càng được giữ bí mật, tuyệt đối không có chuyện rò rỉ, nghĩ kỹ thì chỉ còn đường này.

Vạn Hà giật thót trong lòng: “Ờm… hai ngày trước.”

“Sao anh lại có số của anh ấy?”

Vạn Hà đành khai thật: “Hồi cậu nhập viện, tôi với cậu ta có trao đổi.”

Dường như sợ Lý Huỳnh Lam không hài lòng, Vạn Hà lại giải thích thêm: "Cậu ta hẳn là lo lắng cho cậu nên mới… Xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý, không để lộ tin tức…"

"Được rồi," Lý Huỳnh Lam nhìn bảng hiệu thông báo thang máy đã xuống tầng trệt, "Tôi có nói anh sai hồi nào sao?"

Vạn Hà ngẩn ra, nhìn theo bóng lưng Lý Huỳnh Lam thong dong nện bước khỏi cửa, lòng tự dưng nảy lên cảm giác con đường thăng quan sắp tới sao mà thuận lợi.

Phim trường "Tiên cung" nhiều người bất tiện, Cao Khôn không đi theo Lý Huỳnh Lam mà chỉ chờ đến khi đối phương kết thúc công việc hai người mới có chút ít thời gian ở chung. Dù chỉ dùng bữa cùng nhau hay đơn thuần ngủ một giấc, tâm trạng Lam thiếu gia rõ ràng vẫn hơn hẳn hồi còn một mình. Không những Vạn Hà cùng hai trợ lý kề cận nhận ra, mà ngay cả đạo diễn và mọi thành viên trong đoàn cũng nói trạng thái của cậu rất tốt.

Mà tâm tình tốt, đồng nghĩa với việc quay phim sẽ thuận lợi, cộng thêm tâm lý lo sợ không kịp tiến độ của số đông mà tiến trình ngày càng được đẩy nhanh, đến cùng ngày hoàn tất còn sớm hơn dự kiến hai ngày.

Đợi sau khi kết thúc mọi cảnh quay thiếu niên tướng quân, Lý Huỳnh Lam cũng sẽ như ngày cậu đến thử vai là ra thẳng sân bay trở về, vậy nên hôm đó Cao Khôn cũng có đi cùng, anh là người cầm hành lý cho cậu.

Đồ xưa nay anh bận đa phần đều mua từ mấy đợt đại hạ giá, nhưng ngoại hình nổi bật không phải thứ có tiền là sắm được, đi bên cạnh Lý Huỳnh Lam rất nhiều nhân viên còn lầm tưởng người nổi tiếng nào đến thăm bạn, hoặc chắc hẳn nhân vật mới chuẩn bị ra mắt, thu hút không ít sự chú ý.

Có điều vẫn có một số người biết chút về Cao Khôn, vì trong hôm đến bệnh viện thăm Lý Huỳnh Lam có thấy anh chăm sóc cậu, gặp nhóm người Vạn Hà chưa giới thiệu đối phương là ai nên đạo diễn và người trong đoàn cho rằng anh cũng là bạn bè gì đó của Lý Huỳnh Lam mà thôi, giống như những sinh viên ở U ảnh vậy. Song vài chi tiết nhỏ giữa hai người vẫn khiến mọi người tò mò, đặc biệt là cậu Lam thiếu gia luôn lãnh đạm này sẽ thế nào nên thỉnh thoảng lại không kìm được mà lia mắt về phía họ, chỉ là ai nấy đều hiểu chuyện, không dại dột đi lắm miệng đoán già đoán non.

Duy một điểm mà người ta không thể không nói là trước vài phút thiếu niên tướng quân này ra trận hy sinh, còn ngồi cùng người thanh niên bề ngoài giống ngôi sao kia nói chuyện phiếm. Đối phương đang gọt một quả táo cho Lý Huỳnh Lam ăn, mà nét cười trên gương mặt Lam thiếu trông còn ngọt ngào hơn miếng táo trong tay, chỉ là ngay khi đạo diễn hô chuẩn bị, sắc mặt Lý Huỳnh Lam phút chốc đã biến đổi, hoàn toàn hóa thành một chiến binh sẵn sàng cảm tử nơi sa trường.

Đây là một chuỗi cảnh quay rất gian nan, Lý Huỳnh Lam sau khi bị sập bẫy của quân địch mới ngã xuống rồi chết, vì từng xảy ra sự cố trước đây nên ban đầu đoàn phim dự định dùng thế thân, song chính Lý Huỳnh Lam lại không đồng ý, cậu muốn tự mình hoàn thành vai diễn. Nghe thấy âm vang nặng nề khi giáp sắt đập mạnh xuống mặt đất làm cho ai nấy cũng đều lo, mà Lý Huỳnh Lam chỉ âm thầm không hề phát một tiếng, còn nhiều lần thử đủ loại góc độ và tư thế khác nhau từ lưng ngựa đổ gục xuống, mãi đến khi đạo diễn và cả mình hài lòng mới thôi.

Cảnh sau đó nằm trên mặt đất càng khổ hơn, chủ tướng ngã ngựa, nhưng hai quân vẫn còn lao vào trận đấu quyết liệt, thế nên Lý Huỳnh Lam chẳng những phải cẩn thận các loại binh khí bay múa xung quanh, còn kẹt trong tình thế khó, khi bụi đất bị vó ngựa xới tung mù mịt, cậu vẫn phải giữ phong thái thản

nhiên, hô hấp thông thuận, không thể chớp mắt quá nhiều, quan trọng nhất là nụ cười trước khi rời xa trần thế, mọi thứ đều không được sai xót dẫu chỉ một li, bởi lẽ từng chi tiết đều là thử thách ở cả tâm và sinh lý.

Từ đó Lý Huỳnh Lam khó tránh khỏi NG vài lần, nếu không phải yếu tố xung quanh, thì cũng là một cái hắt hơi không kìm lại được. Thấy thế, đạo diễn đề nghị quay từ xa trước rồi mới đặc tả để tăng thêm thời gian ổn định, nhưng Lý Huỳnh Lam biết như vậy sẽ ảnh hưởng hiệu quả, nên một mực cự tuyệt, cậu đơn giản dùng khăn tay chặm mắt một lát rồi tiếp tục quay lại.

Thế là sau tổng cộng bảy tám lần miệt mài, rốt cuộc phân cảnh đó đã được đạo diễn và biên tập hết lời tán thưởng. Chỉ có điều khi Lý Huỳnh Lam đứng dậy thì hai mắt cậu đều sưng tấy đỏ bừng, dáng vẻ trông tiều tụy vậy mà lại hợp với vai diễn đến bước đường cùng đến lạ.

Gương mặt Lý Huỳnh Lam đầy nước mắt, Tiểu Sa với Tiểu Bao định tiến lên lại bị Vạn Hà ngăn cản, quả nhiên có một người còn nhanh hơn họ, sốt ruột kéo tay Lý Huỳnh Lam ra để xem xét.

Lý Huỳnh Lam tránh đầu sang nói: “Tìm phòng vệ sinh rửa chút là được rồi.”

Nghe vậy, Cao Khôn dẫn cậu tới khu vệ sinh của đoàn phim.

Lý Huỳnh Lam nhắm mắt lại, quang minh chính đại cùng Cao Khôn nắm tay rời khỏi, làm cho người ngoài muốn bàn tán cũng không có lý do gì để nói.

Tuy nhiên, mới đi đến ngã rẽ Cao Khôn lại đứng lại, Lý Huỳnh Lam động tai, chợt nghe gần đó vọng tới một giọng nói xa lạ mà lạnh lùng: “Tâm sự?”

Lý Huỳnh Lam gắng mở mắt, phía trước liền hiện ra một hình bóng mơ hồ, đeo kính râm và đội mũ, mặt thì chưa nhìn được rõ lắm.

Lý Huỳnh Lam lần nữa nhắm mắt lại, như thể chưa từng thấy gì mà kéo tay Cao Khôn, ý bảo anh cứ đi tiếp.

Cao Khôn đưa cậu vào phòng vệ sinh, cẩn thận vắt khô khăn tay rồi lau sạch mặt cho Lý Huỳnh Lam, kế đó nhẹ nhàng hé mở mí mắt cậu, dùng chút nước rửa trôi bụi cát.

Dù động tác của anh đã rất cẩn thận, nhưng trong quá trình Lý Huỳnh Lam vẫn giàn giụa nước mắt, Cao Khôn nhìn mà chẳng nỡ động tay.

Vất vả lắm mới làm xong, Lý Huỳnh Lam nâng đôi mắt đỏ hoe liền bắt gặp một gương mặt trông còn đau khổ hơn cả mình, cậu không nhịn được cười: "Biểu cảm này của anh rất hợp vai gì ấy nhỉ, để em xem… diễn vai công chúa được không, thấy người trong lòng chết trận, đau lòng muốn chết, thật chuẩn đến không thể chuẩn hơn."

Cao Khôn bất đắc dĩ, chỉ dùng mu bàn tay lau đi nước mắt cho Lý Huỳnh Lam: "Tốt nhất là về phải bôi thêm chút thuốc mỡ, không thì sẽ nhiễm trùng."

"Không sao," Lý Huỳnh Lam lấy tay anh ra, "Em nhìn rõ được anh mà."

"Hơ…"

Lý Huỳnh Lam vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh, thu hút ánh nhìn của cả hai về một phía.

Bấy giờ mới thấy rõ, người nọ quả thật đeo kính râm đội mũ, khuất hơn nửa mặt, thời tiết như thế còn bận áo khoác, rõ là

khác người, vừa nhìn đã biết không phải người trong đoàn.

Vị này cứ thế nhìn họ thân thân mật mật nửa ngày, không tí tẹo nào cho mình là kỳ đà cản mũi mà cất lời: “Chỉ thấy được mỗi một người, ai khác thì như trong suốt, rõ ràng mắt cũng to lắm mà không ngờ tầm nhìn hạn hẹp thế.”

Lý Huỳnh Lam cho đối phương một ánh nhìn như thể “Sao còn chưa chịu đi”, từ tốn nói: “Tôi đương nhiên chỉ thấy được người trước mắt, thấy hai bên là ngựa, thấy sau ót chính là ruồi nhặng.”

Hiển nhiên là đối phương nào ngờ một hậu bối lại dám độc miệng với mình như thế, da mặt giật giật, nhịn lắm mới không nổi đóa, nhưng vẫn hậm hực nói: “Còn đáng ghét hơn cả ông cậu nhà cậu.”

Lý Huỳnh Lam không quá để tâm mà chỉ nhíu mày.

Cao Khôn bên cạnh lẳng lặng nhìn hai người đấu khẩu, đoạn quay sang nhìn Lý Huỳnh Lam bằng ánh mắt khó hiểu.

Lý Huỳnh Lam thản nhiên giới thiệu: “Đạo diễn Hách tiếng tăm lừng lẫy, không biết vì sao lén lút đại giá quang lâm, vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Thấy Cao Khôn vẫn không thông, Lý Huỳnh Lam dùng khẩu hình miệng nói một cái tên: “Bóng xưa Quan Đông” Cao Khôn liền nhớ ra, đó chẳng phải đĩa phim trong nhà Lý Huỳnh Lam coi hết lần này đến lần khác hay sao, hóa ra đạo diễn bộ phim ấy là người này, song nom thế nào cũng chỉ hơn ba mươi, quá trẻ.

Bắt được biểu hiện kinh ngạc của đối phương, Hách Định Xuyên rất chi là hưởng thụ, chẳng qua câu Lý Huỳnh Lam nói sau đó lại đánh cho hắn trở về nguyên hình.

“Nhạc nổi hơn phim.”

Hách Định Xuyên đứng hình, cả giận nói: “Ông cậu nhà cậu cũng không thích nghe cậu nói thế đâu!” Dù sao về lĩnh vực âm nhạc hai bên vẫn là đối thủ một mất một còn.

“Không đâu, tính tình cậu tôi rất hào phóng.”

Lý Huỳnh Lam nói đoạn, kéo tay Cao Khôn muốn rời khỏi, lại bị Hách Định Xuyên mới hoàn hồn cản lại.

Đạo diễn Hách dằn lòng lắm mới không thèm chấp nhặt tên nhóc khó ưa này: “Tôi có việc muốn bàn với cậu, về phim.”

Lý Huỳnh Lam chẳng hề lộ chút biểu cảm nào gọi là hưng phấn khi nghe có cơ hội làm việc chung với nhân vật lớn, ngược lại thản nhiên đáp lời: “Việc công chú có thể bàn với người đại diện.”

“Nhắc đến điện ảnh, Phan Tiểu Mã mà không vui được à?” Trước đây Phan Minh Câu ngày nào cũng bỏ bom điện thoại đề cử cho hắn người trong Ưu Điền, chẳng khác nào bán bảo hiểm, nếu không nghe đối phương nhắc đến Lý Huỳnh Lam, vừa vặn cậu xuất hiện trong một đoạn quảng cáo trên ti vi, làm sao Hách Định Xuyên chịu bỏ chút thời gian đến đây, “Tôi chỉ hỏi cậu một câu thôi, có được hay không?!”

Lý Huỳnh Lam trầm mặc, quay đầu lại nhìn Cao Khôn.

Cao Khôn chỉ cầm tay cậu.

Hách Định Xuyên nhìn không nổi người ta dây dưa, lấy một thứ từ trong ngực ném qua, Cao Khôn nhanh nhạy tiếp lấy.

Hách Định Xuyên: “Đấy là bản sơ lược, xem xong rồi báo tôi hay, ba ngày suy nghĩ, đừng kéo dài thêm.” Nói xong hấp tấp rời

khỏi.

Lý Huỳnh Lam nhận quyển kịch bản nhăn nhúm gần như dưa muối kia, do dự giây lát mới nhìn dòng chữ trên bìa.

“Kẻ liều mạng”

Công ty xuất bản: Truyền thông giải trí J.W

Đạo diễn: Hách Định Xuyên

Nhà sản xuất: Thành Kiêu

Quyển 3 - Chương 88: Tương lai – Kỳ 4

DTV-EBOOK

Nội dung "Kẻ liều mạng" kể về một nam thanh niên tên Giang Thiệp còn trong độ tuổi đôi mươi, vô tình một ngày nọ khi đang trên đường về nhà đã xảy ra va chạm dẫn đến xô xát không đáng có, chôn vùi cả một tiền đồ rộng mở đang chờ đợi cậu ta mà sa vào con đường không lối về. Ngoài đề tài kinh điển, bối cảnh nội dung còn u ám vô cùng, chỉ là nếu qua tay Hách Định Xuyên hiệu ứng sẽ không đơn thuần đến vậy. Việc mà hắn yêu thích nhất chính là biến một điều bình thường trở nên phi thường, vượt xa chuẩn mực người ta có thể lường tới.

Tháng sáu tiết trời oi ả, nhưng vào đêm nhiệt độ vẫn hạ xuống ít nhiều. Lúc này, Lý Huỳnh Lam đang đứng ngoài lan can ngắm nhìn những hàng cây đứng gió im lìm dưới khu dân cư, cùng mấy con thiêu thân chẳng biết mệt lượn lờ quanh bóng đèn đường.

Cánh cửa sau lưng nhè nhẹ đẩy ra, một người lặng lẽ bước đến bên cạnh, hồi lâu sau Lý Huỳnh Lam mới quay lại nhìn thấy Cao Khôn đang cầm một chén nhỏ đứng đó.

"Ăn dưa hấu đi…" Cao Khôn nói.

Dưa hấu trong chén được cắt đều tăm tắp, lấy từ phần ở giữa ngọt nhất, màu sắc đỏ au óng ánh, làm người ta thấy chỉ muốn cắn ngay một miếng.

Lý Huỳnh Lam vươn tay ra lấy, lại bị Cao Khôn tránh đi, sau đó anh lấy hai cây tăm xiên vào một miếng dưa đưa đến tay đối phương.

Cắn xuống một ngụm, ngập nước, ngọt đến Lý Huỳnh Lam cũng

nheo mắt lại.

Cao Khôn: “Ăn xong rồi ngủ sớm.” Bận cả một thời gian dài như vậy, không dễ gì mới trở về, đương nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt.

Lý Huỳnh Lam cuộn quyển kịch bản trong tay, mặc đầu ngón tay còn dính nước dưa hấu mà dùng nó gõ lên thành ban công: “Việc này em vẫn nghĩ chưa xong…”

Nói xong không nghe tiếng Cao Khôn trả lời, Lý Huỳnh Lam không khỏi đặt câu hỏi: “Anh nói xem, em nên làm thế nào đây?”

Lý Huỳnh Lam xưa nay luôn có chính kiến riêng của mình, mà quyết định của cậu đều được chứng minh là lựa chọn tốt nhất, Cao Khôn không ngờ sẽ có một ngày đối phương hỏi anh.

“Em với nghiệp diễn…”

“…”

Cao Khôn dừng lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu em thích, thì…”

“Sao anh biết là em thích?” Lý Huỳnh Lam nhíu mày nói tiếp, “Anh có biết giới này phức tạp bao nhiêu không?” Dù có Trác Diệu hoặc những yếu tố khác làm chỗ dựa sau lưng cho Lý Huỳnh Lam hay không, kỳ thật tính cách của cậu cũng không phù hợp với môi trường này.

Cao Khôn nói thẳng: “Nhưng em thích diễn.” Không phải thích sự thần tượng phù phiếm, cái Lý Huỳnh Lam thích chỉ đơn thuần là diễn.

Lý Huỳnh Lam không phủ nhận, mà chỉ nói: “Anh biết vì sao không? Bởi vì ngày trước khi sắm vai một người nào khác, em

chợt phát hiện ra em có thể quên đi chính mình…”

Ngay từ đầu chỉ là vì muốn tìm người nọ nên mới gia nhập vào giới, thời gian sau lại dần nhận ra khi diễn mình có thể tạm thời vơi đi bớt cảm giác chán ghét thế giới này, quang minh chính đại trở thành một người khác, quang minh chính đại huyễn hoặc giả tưởng, sẽ không ai cho cậu là kẻ điên có bệnh tâm thần.

Lý Huỳnh Lam không thể không có Cao Khôn, vậy cho nên khi không có anh ở bên, cậu ngay cả ‘Lý Huỳnh Lam’ cũng không còn can đảm để mà đối mặt… Vì thế, mặc kệ là quên đi một chút, cho mình một khoảnh khắc được thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần sau đó tìm được động lực chống đỡ từng ngày.

Nhìn thấy sắc mặc Cao Khôn nặng nề, Lý Huỳnh Lam cắm một miếng dưa hấu đút cho anh, đợi Cao Khôn nuốt xong cậu mới nói: “Nhưng hiện giờ không cần nữa.”

Không cần buông xuôi, cũng không cần trốn tránh. Ngược lại, cậu rất may mắn khi vẫn là chính mình.

Đầu lưỡi Cao Khôn còn lưu lại vị ngọt của dưa hấu, rõ ràng rất ngọt, song không biết vì sao lại thấy quá đắng.

“Nhưng em vẫn không nỡ.” Một việc có thể kéo một người ra khỏi khổ đau, tuy rằng giờ đã không còn, nhưng đâu đó hẳn sẽ vẫn tồn tại một tình cảm quyến luyến khó rời.

“Anh lại nghĩ nhiều rồi…” Lý Huỳnh Lam không đồng tình, “Chẳng qua chỉ là một thói quen mà thôi, sở dĩ còn giữ là vì cậu đã giúp em nhiều như vậy, em không thể cứ thế nói dứt là dứt được, sẽ khiến cậu ấy và công ty tổn thất.”

Cao Khôn không nói gì, chỉ lấy quyển kịch bản từ tay Lý Huỳnh Lam, mở ống cuộn như chả giò, sau đó cố ép phẳng nó.

Tuy lúc mang về đây từ tay Hách Định Xuyên nó đã như tấm giấy ăn rồi, mà hiện tại lại càng tiến hóa thêm một tầm cao mới, sắp sánh gần giẻ lau luôn rồi. Một quyển giấy mỏng cong vòng bốn góc, kim bấm xiên xẹo, bề mặt nhăn nhúm, trên bìa còn đầy vết nhơ đủ màu đỏ xanh vàng tía, chẳng biết là dầu mỡ hay nước canh. Thật sự so với hình tượng yêu sạch sẽ thường ngày của Lý Huỳnh Lam quá mức chênh lệch, nhưng nếu gặp một vật không thích cậu hoàn toàn có thể quăng nó đến một xó đến mốc meo, đằng này từ hôm về, quyển giấy này chưa từng rời khỏi người Lý Huỳnh Lam quá nửa bước. Ăn mang theo, ngủ mang theo, lúc tắm rửa cũng không quên mang vào phòng tắm. Cảm tình phức tạp này, thật khó diễn tả bằng lời.

Lý Huỳnh Lam thấy hành động của Cao Khôn, trên mặt lộ vẻ xấu hổ, nhưng chớp nhoáng đã bị cậu che dấu.

“Được, nếu anh đã muốn em diễn, vậy chắc anh cũng biết Giang Thiệp này nam không kiêng nữ không chê, đời sống buông thả và bệ rạc…” Lý Huỳnh Lam vừa nói vừa sờ túi quần, kế đó vậy mà lấy từ trong ra một gói thuốc lá, rút một điếu đặt lên miệng.

Nhưng cậu còn chưa kịp nói hết câu, điếu thuốc đã bị Cao Khôn lấy đi, tốc độ chớp nhoáng chỉ để điếu thuốc trên môi Lý Huỳnh Lam không quá hai giây.

Ánh mắt Cao Khôn ngoài ban công không đủ ánh sáng có vẻ đặc biệt thâm trầm, đôi mày nhíu chặt, sắc mặt hiếm khi có chút sắc bén.

Lý Huỳnh Lam nhìn anh cười: “Vậy là sao? Mới điểm này đã chịu không nổi thì còn diễn cái gì?”

Cao Khôn nhìn Lý Huỳnh Lam một lúc, ý cười trên môi cậu vẫn trêu đùa rõ nét như mọi lần, thế nhưng trong mắt lại không hề có sự tồn tại này.

Cao Khôn thở dài, để chén dưa hấu sang một bên, đưa tay kéo Lý Huỳnh Lam đến trước mặt: “Đừng nghĩ nhiều quá, đó không phải là anh…”

Nếu cuộc nói chuyện này xảy ra trước đây thì chắc hẳn Lý Huỳnh Lam còn có thể miễn cưỡng ứng đối, chí ít trên mặt sẽ không thay đổi. Nhưng nay chỉ vì một câu này, lại khiến cậu không cách nào giữ thái độ thản nhiên được nữa, khóe miệng cứng đờ dần hạ xuống.

“Em nhớ ra nên gọi anh là gì rồi,” Lý Huỳnh Lam cười lạnh, xuống miệng không lưu tình, “Là tự mình đa tình hay tự cho là thông minh? Có phải anh đang cười nhạo em bị mắc chứng vọng tưởng? Em vì sao phải cho rằng hắn là anh? Giang Thiệp với anh có điểm gì giống, anh từng nghiện ma túy sao? Từng bán thân sao? Từng bị người ta truy sát? Từng đỡ cụ già qua đường…”

Lý Huỳnh Lam càng nói càng kích động, đến khi được Cao Khôn ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng vài lần trấn an.

“Huỳnh Lam… Huỳnh Lam…”

Lý Huỳnh Lam thở gấp, bấy giờ mới ý thức được mình vừa mất kiểm soát, thân thể phút chốc rã rời, tựa vào ngực anh.

Người thiếu niên Giang Thiệp kia quả thật không phải Cao Khôn, hắn phản nghịch, hận đời, đắm mình trong trụy lạc, sớm bị hút vào vòng xoáy của dục vọng. Chỉ là họ cũng có điểm giống nhau, ở chỗ tương lai tốt đẹp bỗng chốc bị hủy hoại ngay từ thời niên thiếu, cuộc đời chìm trong bóng tối vô tận cũng muốn bò ra khỏi vũng bùn, tính cách khép kín luôn ẩn nhẫn khắc chế, chỉ cần Lý Huỳnh Lam trải nghiệm, ắt sẽ lĩnh hội, mà người duy nhất cậu nghĩ từng đích thân trải qua, chỉ có người bên cạnh này.

Mà Cao Khôn lúc này thì đang nói bên tai cậu: “Không nghĩ, không nghĩ, không thích thì dừng lại thôi…”

Lý Huỳnh Lam chỉ chôn mặt vào lòng Cao Khôn, không nói một lời, cảm xúc cũng dần ổn định. Khi Cao Khôn tưởng rằng đối phương sẽ đưa ra quyết định thì Lý Huỳnh Lam lại bất ngờ nói: “Anh nói phải.”

Nếu Giang Thiệp và Cao Khôn không giống thì Lý Huỳnh Lam sẽ không cần phải băn khoăn, còn nếu Giang Thiệp có giống, vậy khi mình diễn, lúc cùng nhân vật hòa làm một, phải chăng có thể tiếp cận đáy lòng người nọ hơn một chút?

Nghĩ đến việc này, Lý Huỳnh Lam chợt thấy nhẹ nhõm hơn, vì vậy cậu thẳng thắn thừa nhận lời Cao Khôn nói vừa rồi là đúng.

“Anh nói phải,” Lý Huỳnh Lam tiếp lời, “Em vẫn còn thích diễn, nghĩ kỹ lại, thật không nỡ cứ như vậy mà từ bỏ.”

Cao Khôn bị cậu đẩy ra, lại thấy Lý Huỳnh Lam đã phục hồi tinh thần, cắm một miếng dưa hấu bỏ vào miệng, như thể sự tình rối rắm vừa rồi chưa hề xảy ra.

“À, phải,” Lý Huỳnh Lam nhớ ra gì đó, muốn lấy lại điếu thuốc trong tay Cao Khôn, “Món này thì buộc phải luyện, yên tâm đi, chỉ thử tí thôi.”

Cao Khôn lại phản xạ né tránh, không quên nói: “Em không chịu nổi vị này.”

Lý Huỳnh Lam nhíu mày: “Làm sao anh biết? Em còn chưa thử lần nào mà.” Lam thiếu gia không hút thuốc lá, ít khi xã giao, những người xung quanh cậu lại càng không dám làm càn, nên đến cả đầu ngón tay còn chưa từng dính mùi thuốc bao giờ.

Chỉ thấy Cao Khôn chần chờ một chốc, bất chợt đưa điếu thuốc

lên miệng, sau đó lấy từ trong ra một chiếc hộp quẹt, “Xoẹt” một tiếng châm lửa.

Anh nhẹ nhàng rít một hơi từ đầu lọc, đốm thuốc lập lòe trong đêm tối, từng làn khói trắng tràn ra khỏi khóe miệng, khoảnh khắc ấy anh giương mắt nhìn về phía Lý Huỳnh Lam, đối diện với ánh mắt ngơ ngác của đối phương, kế đó lại gần, cúi đầu hôn lên môi cậu.

Cái vị cay xè nơi đầu lưỡi chẳng mấy chốc xâm nhập vào khoang miệng, cậu lập tức muốn né tránh, song lúc này một bàn tay lại giữ chặt sau ót cậu, không cho cậu đường lui, kiên định chia sẻ toàn bộ hương vị đắng ngắt với đối phương. Trong miệng Lý Huỳnh Lam hãy còn nếm được vị ngọt của dưa hấu, nhưng rất nhanh đã bị Cao Khôn nhuộm dần, ám trầm lan ra, giao triền, bao trùm, hoàn toàn tản mác.

Lúc hai người tách ra, khóe miệng Lý Huỳnh Lam còn treo một đường chỉ bạc, sặc phải khói khiến cậu không nhịn được ho xù xụ.

“Khụ khụ… Khụ khụ…”

Nhìn thấy Lý Huỳnh Lam ho đỏ cả mắt, Cao Khôn sốt ruột vỗ lưng cậu: “Xin lỗi…” Anh vốn chỉ muốn cho cậu biết vị thuốc lá không tốt chút nào.

Lý Huỳnh Lam bực mình trừng anh một cái, làm cũng làm rồi còn giả ngây thơ cái gì.

“Anh học hút thuốc từ khi nào?” Bộ dáng vừa rồi thoạt nhìn như đang đóng phim vậy, thành thạo đến mức mình cũng không ngờ nổi.

Cao Khôn cúi đầu: “Biết được sơ sơ từ trường thiếu niên…” Anh còn nhớ một lần về tới phòng thì được người bạn cùng phòng

lén lút dúi vào tay, không biết làm sao hắn có thể mang vào mà nâng niu như bảo bối. Từ dạo đó, cứ đến nửa đêm hai người lại trốn trong góc phòng làm vài điếu. Thời gian sau là trong trại, như Diêu Chính Quý đã nói, tất cả đang trên cùng một con thuyền thì đừng dại ra vẻ thanh cao, vì như thế trái lại chỉ khiến kẻ khác cho ta là loại thấp hèn.

Cao Khôn lại giải thích: "Nhưng từ khi ra anh đã cai rồi." Đó không hẳn là một thói quen khó bỏ, toàn bộ đều bỏ lại nơi đó.

Lý Huỳnh Lam đã ổn hơn, không bàn luận thêm về vấn đề này, có thể khiến một người luôn có tính tự chủ như Cao Khôn buông thả như thế, có thể thấy khi đó anh đã phải chịu áp lực đến mức nào.

Lý Huỳnh Lam lấy điếu thuốc từ tay Cao Khôn dụi tắt trên thành lan can, tiện tay ném thẳng vào thùng rác.

"Thực ra lưu manh ngoại trừ hút thuốc nhất định còn rất nhiều phương pháp giải tỏa khác, em thấy chắc mình phải nghiên cứu nhiều hơn…"

o O o

Nếu đã có quyết định, hôm sau Lý Huỳnh Lam liền gọi điện cho Phan Minh Câu.

Phản ứng của Phan Minh Câu là không hề tỏ ra bất ngờ, chắc hẳn anh ta đã nhận được tin tức từ sớm, chỉ có điều vẫn không khỏi giật mình với chuyện Hách Định Xuyên đích thân đến phim trường tìm người.

"Tên nhãi này khác gì trộm đâu, nhất định là hắn lén đi nhìn cậu diễn xong mới nảy sinh ý định, tôi biết cậu muốn nhận nhưng mà…" Phan Minh Câu thoáng ngập ngừng, sau đó lại nói, "Cứ từ từ, để cậu cháu hai người nói chuyện trước đã."

Tiếp theo điện thoại được trao tay, giọng nói trầm thấp của Trác Diệu vang lên đầu dây.

“Huỳnh Lam, đã suy nghĩ kỹ rồi?”

Lý Huỳnh Lam đáp “Vâng”.

“Kịch bản cháu cũng đọc rồi?”

Lý Huỳnh Lam biết y đang lo chuyện gì: “Cháu thấy mình có thể.”

Trác Diệu trầm mặc giây lát, nói: “Được rồi, vậy cứ theo như cháu quyết định đi, bên phía sản xuất và đội ngũ kỹ thuật của bộ phim này cũng không tồi, nhưng trong quá trình có gì khó khăn, cháu có thể báo ta biết.”

Trác Diệu vẫn giữ giọng điệu bình thản, nhưng Lý Huỳnh Lam lại có thể nghe ra sự quan tâm trong đó, cậu chợt thấy ấm lòng: “Cậu yên tâm, cháu sẽ không làm cậu thất vọng.”

Đây chính là lần đầu Lý Huỳnh Lam dùng lời cương trực như vậy cam đoan với Trác Diệu. Đầu dây bên kia Trác Diệu im lặng một lúc, cũng thầm đáp ứng trong lòng.

Thế nhưng trước khi Lý Huỳnh Lam ngắt máy, y đột nhiên lên tiếng: “Huỳnh Lam, còn có một chuyện…” Có lẽ Lý Huỳnh Lam sẽ không nghe thấy, nhưng Trác Diệu cảm thấy hẳn là phải nói cho cậu.

『Hết chương 88』

Quyển 3 - Chương 89: Tương lai – Kỳ 5

DTV-EBOOK

So với Lý Tiểu Quân, Lý Huỳnh Lam càng hiểu mẹ mình hơn ai hết, biết chị có thói quen kéo giờ, không thích đến sớm nên sau một hồi suy đoán, đến sân bay đợi chừng mười phút, liền nhìn thấy ba người từ xa chậm rãi đi đến.

Lý Tiểu Quân phụ đẩy xe lăn cho Lý Nguyên Châu, kế bên có dì Tạ.

Đối phương thấy cậu cũng có chút bất ngờ, đặc biệt là khi chuyển tầm mắt về phía Cao Khôn bên cạnh. Lý Nguyên Châu nghiêm mặt nhíu mày, còn Lý Tiểu Quân thì thở dài.

Lý Huỳnh Lam tiến lên từng bước, tháo kính râm, gật đầu với họ, lại nhận được từ Lý Nguyên Châu một tiếng hừ lạnh.

Vẫn là Lý Tiểu Quân lên tiếng trước: “Sao con lại biết chúng ta phải đi hôm nay?”

Đúng vậy, bọn họ phải đi, tuy là nói Lý Nguyên Châu đến nước A tĩnh dưỡng, song phần lớn là vì ông đã không còn nhiều tinh lực bôn ba hai nơi thêm nữa. Hơn phân nửa tập đoàn cũng đã chuyển giao cho Lý Linh điều hành, trong tương lai tới nhiều khả năng sẽ không trở lại. Mà lựa chọn trước kia của Lý Huỳnh Lam gần như là nhất mực chối từ toàn bộ tài sản, bao gồm số lượng lớn cổ phần, kim ngạch khổng lồ, quyền thừa kế tập đoàn, đều không còn thuộc về cậu.

“Cậu nói cho con biết.” Nếu Trác Diệu không nói thì Lý Huỳnh Lam e rằng đến tận sau khi đối phương đi rồi, cậu cũng không biết được chuyện này.

“Cậu còn tới làm gì? Tiễn ta đi đoạn cuối à?” Lý Nguyên Châu bỗng dưng lên tiếng.

“Ba!” Lý Tiểu Quân ngắt lời, lại thấy ba mình bắt đầu ho không kìm được, chị vội chạy tới vỗ lưng ông.

Lý Huỳnh Lam chỉ lẳng lặng đứng một bên, không phản bác, cũng không nói lời nào.

Sau khi Lý Tiểu Quân giúp Lý Nguyên Châu ổn định hơn, chị ra hiệu cho dì Tạ đỡ ông một lát, rồi quay về hướng Lý Huỳnh Lam.

“Còn chút thời gian, chúng ta nói chuyện được chứ?” Lý Tiểu Quân nhìn con trai, “Chỉ hai chúng ta…”

Lý Huỳnh Lam chưa kịp mở miệng thì Cao Khôn bên cạnh đã lui bước, thấy Lý Huỳnh Lam quay đầu lại, anh nhẹ giọng nói: “Anh ra bãi đỗ xe chờ em.”

Lý Huỳnh Lam do dự một lát, rồi vẫn gật đầu.

Bởi vì Lý Nguyên Châu không khỏe, Lý Tiểu Quân cũng không thể ở lâu. Hai người chỉ tìm một băng ghế dài ngay ngã rẽ vắng người qua lại ngồi xuống, không đợi Lý Huỳnh Lam hỏi, Lý Tiểu Quân đã nói thẳng: “Ông ngoại con vẫn đang hồi phục tốt, nhưng ngày nào còn trong nước là ông ấy còn tâm không yên mà lo nghĩ này nọ, nên mẹ muốn đưa ông ấy ra nước ngoài an dưỡng, mặc kệ chính sự mới nghỉ ngơi cho tốt được.”

Lý Huỳnh Lam gật đầu, chỉ cần là chuyện Lý Tiểu Quân để tâm, năng lực làm việc vẫn rất năng suất.

Lý Tiểu Quân vừa nói vừa quan sát Lý Huỳnh Lam, thần thái của cậu hiện giờ tốt hơn trước đây rất nhiều, lại nghĩ tới việc cậu đang sống chung với Cao Khôn, hẳn là trước đây đã gây gổ gì đó, còn hiện tại đã hòa thuận rồi chăng.

“Sau này chỉ còn một mình con trong nước, có việc gì cứ đến tìm Trác Diệu…” Lý Tiểu Quân vốn là muốn bậc trưởng bối thỉnh thoảng quan tâm đến con mình, thế nhưng nói tới đây lại thấy lời này thật vô nghĩa. Bởi lẽ chẳng phải có hay không có bọn họ, Lý Huỳnh Lam vẫn đều như nhau đó sao.

Nói đoạn, chị khó xử mà cười khổ một tiếng.

“Con… có hận mẹ không?”

Lý Tiểu Quân ngần ngừ hỏi. Từ ngày Lý Huỳnh Lam rời khỏi Lý gia, thời gian đó Lý Tiểu Quân luôn nhớ đến những năm tháng khó khăn nhất mà Lý Huỳnh Lam từng phải trải qua, mỗi đoạn độc thoại một mình, cùng với ánh mắt khi nhìn vào chị, xa lạ và phẫn hận đến thế. Tất cả đều chứng minh những việc trước đây chị cho là đúng, là lẽ phải đã hoàn toàn sai lầm, sự kiện kia không hề khiến tư tưởng liên quan đến Cao Khôn trong lòng Lý Huỳnh Lam phai nhạt, ngược lại chỉ càng đánh mất đi thân tình vốn đã chẳng bao nhiêu giữa họ, còn cảm xúc tiêu cực còn sót lại ấy thì sao? Có lẽ càng lên men và bành trướng.

Lý Huỳnh Lam nhìn thấy hai tay Lý Tiểu Quân nắm chặt vào nhau, đầu ngón tay đã ửng màu trắng bệch. Cậu khẽ nâng tay lên, cuối cùng vẫn là siết chặt thành đấm, đặt về đầu gối.

Lý Huỳnh Lam lắc đầu.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Lý Tiểu Quân, cậu nói: “Mẹ là mẹ của con…” Dù trên phương diện tình cảm quả thật ít ỏi, nhưng về mặt huyết thống là điều không thể phủ nhận. Cũng như quá khứ từng nảy sinh rất nhiều mâu thuẫn, nhưng có vài thứ vẫn không thể xóa bỏ dễ dàng. Chúng được tích lũy qua từng năm tháng ở chung, dẫu không được quan tâm đến nơi đến chốn nhưng Lý Huỳnh Lam vẫn trưởng thành tốt đến ngày hôm nay.

Lý Tiểu Quân tức thì đỏ hoe vành mắt.

“Huỳnh Lam… Xin lỗi.”

Khóe miệng Lý Huỳnh Lam hơi nhếch lên: “Có lẽ, con nên nói một lời cảm ơn.”

Lúc này, loa phát thanh vang lên thông báo chuyến bay đến nước A. Lý Huỳnh Lam đứng lên, định nhắc họ đừng chậm trễ thì lại thấy Lý Tiểu Quân vẫn ngồi yên nơi đó.

“Ba con…”

Lý Huỳnh Lam khựng lại.

Lý Tiểu Quân nói tiếp: “Năm đó mẹ và ông ấy không phải là không có tình cảm, nếu không làm sao mẹ có thể bằng bất cứ giá nào cũng phải quyết sinh ra con. nhưng chỉ vì xúc động nhất thời mà đánh đổi tất cả.”

Lý Huỳnh Lam quay đầu lại: “Mẹ hối hận?”

Lý Tiểu Quân cười khổ một tiếng: “Mẹ nói mẹ hối hận con sẽ hận mẹ chứ?”

Lý Huỳnh Lam trầm mặc.

Vậy mà Lý Tiểu Quân lại gật đầu: “Mẹ rất hối hận…” Sự thật chứng minh, cả chị và ba mình thật giống nhau, đều không có trách nhiệm làm cha làm mẹ, lại không buông bỏ được cái gọi là lòng tự trọng.

“Mẹ từng rất sợ con sẽ đi vào vết xe đổ của mình, bản thân con còn nhỏ hơn mẹ năm đó, thứ tình cảm tốt đẹp ấy sẽ duy trì được bao lâu, rồi chẳng mấy chốc con sẽ phát ngấy, sẽ mâu thuẫn cãi vã, sẽ chán ghét nhau biết chừng nào. Sau đó thì đường ai nấy

đi, mẹ còn lại một đứa trẻ, mà con, có lẽ là một đời…”

Lý Tiểu Quân chống quai vali đứng dậy: “Nhưng hiện giờ mẹ đã hiểu, kỳ thật chính mẹ mới là người biến cuộc đời mình thành một vở hài kịch. Mẹ đã không toàn tâm toàn ý với nó, lấy gì để trách nó đã không thật lòng thật dạ với mình. Huỳnh Lam à, con giỏi hơn mẹ rất nhiều…”

Lý Huỳnh Lam nhíu mày.

Lý Tiểu Quân: “Vậy nên, nếu con muốn biết ba con…”

“Con không muốn biết!” Lý Huỳnh Lam ngắt lời chị, đối mặt với vẻ mặt bất ngờ của Lý Tiểu Quân, cậu một lần nữa nhấn mạnh, “Con không cần…”

Lý Tiểu Quân khe khẽ thở dài, gật đầu: “Được, hiện giờ con rất tốt, con quả thật không cần.”

Nói xong, chị toan kéo vali rời đi, tiến lên vài bước chị chợt nâng tay lên, thật cẩn thận sờ mặt Lý Huỳnh Lam, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu một cái. Đây là lần đầu tiên và có lẽ cũng là lần cuối cùng mẹ con họ gần gũi đến thế.

“Tạm biệt.” Lý Tiểu Quân nói nhỏ bên tai cậu.

Lý Huỳnh Lam rũ mắt, che giấu mọi cảm xúc trong mắt mình, cậu cũng không ngẩng đầu, đến tận khi nhiệt độ bên cạnh rời khỏi, tiếng giày cao gót dần dần khuất xa, Lý Huỳnh Lam mới ngước nhìn lên.

Xa xa, Lý Tiểu Quân đẩy xe lăn cho Lý Nguyên Châu đến hướng cửa an ninh. Lúc gần qua cửa, Lý Nguyên Châu bỗng dưng quay đầu nhìn lại đây, tầm mắt hai người chạm nhau, trong mắt ông lão lóe lên một vầng sáng, vẻn vẹn một cái chớp mắt, dù là lạnh lùng hay ấm áp đều phân không rõ, chẳng mấy chốc lại trở về.

Thế nên ông cũng không thấy giây phút đó môi Lý Huỳnh Lam thoáng động đậy, gọi một tiếng trong im lặng.

Gọi cái gì, có lẽ chỉ có mình cậu biết.

…

Trở lại bãi đỗ xe, chỉ thấy Cao Khôn đang tựa trên nắp ca-pô mà ngẩn người, thấy Lý Huỳnh Lam anh mới vội đứng lên.

“Sao không vào trong?” Rõ là đưa chìa khóa cho anh rồi, trời ngoài này còn nóng đến thế, áo thun trên người Cao Khôn đã lấm tấm mồ hôi.

Cao Khôn chỉ cười cười: “Bên trong hơi buồn…”

Lúc này Lý Huỳnh Lam mới nhớ ra. Anh không lái xe, đương nhiên sẽ không biết mở điều hòa, chỉ thầm trách mình sơ ý.

Cậu nhanh chóng mở cửa để hai người ngồi vào trong. Thấy Lý Huỳnh Lam không ngừng xoa huyệt thái dương, Cao Khôn không khỏi lo lắng.

Lý Huỳnh Lam: “Em thấy hơi mệt.”

Cao Khôn căng thẳng: “Vậy khoan hẵng lái xe, có muốn nghỉ một chút không?”

Lý Huỳnh Lam nghiêng người sang bên Cao Khôn, tức thì được đối phương đỡ lấy, cậu liền tựa lên vai anh: “Nằm năm phút là được.”

Cao Khôn ôm cậu: “Chờ anh kết thúc khóa học xong, sẽ đi tìm địa điểm.”

Khóe miệng Lý Huỳnh Lam hơi nhếch lên: “Sắp tới anh bận lắm

nhỉ?"

"Ừ, có thể."

Cao Khôn rất có tự tin, thấy sắc mặt Lý Huỳnh Lam quả thật có chút ảm đạm, anh không hỏi họ vừa rồi nói những gì, chỉ dùng bàn tay đầy những vết chai mát xa đầu cho Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam cảm nhận được lực tay cẩn thận kia, tâm trạng chìm tận đáy như kết tủa bấy giờ từng chút lại trở về vị trí cũ.

Không còn dao động.

o O o

Vào đêm trước ngày thử vai, Lý Huỳnh Lam tắm xong vẫn chưa vào phòng, Cao Khôn gọi vài tiếng không thấy tiếng trả lời, bèn ra ngoài thì thấy cậu đang đứng đăng nọ cho cá ăn.

Mấy con cá nhỏ sóng sánh vẫy đuôi, nhiệt tình tranh nhau từng miếng một, Lý Huỳnh Lam nhìn mà vui lây. Nhưng ngay sau đó, túi đồ ăn trong tay bị Cao Khôn lấy đi mất.

Thấy vẻ mặt bất mãn của Lý Huỳnh Lam, Cao Khôn vẫn kiên trì nói: "Đi ngủ…"

Lý Huỳnh Lam chẳng thèm đếm xỉa.

Cao Khôn lại nói: "Chúng mà ăn nữa sẽ chết no mất."

Bấy giờ Lý Huỳnh Lam mới thu tay, xoay người vào phòng, lên giường nằm.

Cao Khôn theo sau, lại phát hiện đối phương không như thường ngày là phải quấn lấy mình mới ngủ được, mà chốc chốc lại trở mình, như chỉ sợ bánh áp chảo không đều lửa vậy, rõ ràng cậu di

chuyển rất khắc chế, cố gắng không gây tiếng động, nhưng Cao Khôn vẫn không cách nào xem nhẹ.

Cao Khôn lần nữa mở đèn, tầm mắt hai người chạm nhau dưới ánh sáng lờ mờ.

Lý Huỳnh Lam nhận mệnh lên tiếng trước: “Em hơi phiền, trong đầu đang rối tung rối mù nên ngủ không được.”

Cao Khôn đưa tay muốn ấn đầu cho Lý Huỳnh Lam, nhưng cậu lại gạt ra.

“Càng ấn càng tỉnh.”

Cao Khôn suy nghĩ một lát, bỗng nhiên sáp lại đây nhẹ nhàng áp chế tay Lý Huỳnh Lam.

Mới đầu thấy động tác này, Lý Huỳnh Lam còn chưa kịp phản ứng, mãi đến khi bị bao vây, còn Cao Khôn thì nằm trên người mình, cậu mới hiểu đại gia này đang muốn làm gì, không nhịn được cười hỏi: “Mai em còn phải thử vai, anh không sợ em phát huy thất thường à?”

Cao Khôn dừng lại một chốc: “Anh sẽ không quá đà…”

“Lần nào anh cũng nói như vậy, anh nghĩ em còn tin anh không hả?” Lý Huỳnh Lam nheo mắt.

Dưới ánh mắt hoài nghi ấy, Cao Khôn ít nhiều cũng có do dự, từ đó lực tay cũng buông lỏng theo. Thế nhưng người còn chưa kịp xuống khỏi, một chân ai kia đã chậm rãi câu trên thắt lưng mình.

Sắc mặt Lý Huỳnh Lam vẫn không hề thay đổi: “Thật ra cũng không phải không có cách khác, sức khỏe em giờ ổn định rồi, đại khái chỉ cần nửa viên thuốc là có hiệu quả, với lại -“

Mới nói được một nửa đã bị Cao Khôn lấp kín miệng, đồ ngủ cũng bị cấp tốc cởi bỏ, tay mơn trớn làn da nhẵn mịn của Lý Huỳnh Lam. Trong phòng có mở điều hòa, nhưng nhiệt độ cũng không quá thấp, đây mới chỉ bắt đầu, mà trên người Cao Khôn đã lấm tấm mồ hôi, càng tôn lên thân thể lạnh lẽo như ngọc của Lý Huỳnh Lam.

Lý Huỳnh Lam giơ tay qua đầu, phối hợp để Cao Khôn cởi áo, kế đó cánh tay thuận đường vòng lên cổ đối phương, làm cho nụ hôn càng thêm sâu sắc.

“Giờ này mới mười giờ, anh nói xem mấy giờ em mới có thể ngủ?” Khó khăn chờ Cao Khôn thối lui, Lý Huỳnh Lam vẫn không quên trêu chọc anh.

Cao Khôn nâng chân cậu lên, giọng đã khàn khàn: “Trước rạng sáng…”

Lý Huỳnh Lam cười lạnh: “Chỉ cần uống thuốc là em đã ngủ…”

Một cú thúc mạnh của Cao Khôn đã cắt đứt đoạn cuối, kề sát bên tai Lý Huỳnh Lam anh nói: “Nhưng như vậy sẽ ngủ ngon hơn.”

Rốt cuộc là học được từ đâu?!

Lý Huỳnh Lam ngẩn ra, sau đó hậm hực, toan há miệng cắn cho Cao Khôn một ngụm, nhưng chẳng mấy chốc, ngay cả hơi sức để khép miệng lại cậu cũng không có…

『Hết chương 89』

Quyển 3 - Chương 90: Tương lai – Kỳ 6

DTV-EBOOK

Địa điểm thử vai "Kẻ liều mạng" diễn ra tại tầng trên công ty J.W. Lúc Lý Huỳnh Lam đi cũng không trễ, dù ngoài trời có mưa to phải hoãn mất một thời gian ngắn, cậu vẫn đến đúng giờ hẹn là chín giờ tối.

Đi cùng cậu có Vạn Hà, chỉ là tới nơi rồi vẫn không gặp được Hách Định Xuyên ngay, chốc lát mới có một nhân viên ra báo đạo diễn hiện giờ đang bận, cảm phiền họ chờ một chút.

Lý Huỳnh Lam chưa từng gặp tình huống này nên không có kinh nghiệm, nhưng Vạn Hà thì đoán được phần nào. Khi nãy còn ở bãi đỗ xe anh ta dường như liếc thấy một vài chiếc xe quen thuộc. Thân làm trợ lý, chỉ cần có tâm tìm hiểu tin tức hiển nhiên sẽ nắm rõ cụ thể được mọi tình hình. Dù không đến mức thuộc như lòng bàn tay, song sơ sơ vẫn đoán được loại nào của ai. Trước mắt thì thấy một số nhân vật đến tham dự giữ chức vị không nhỏ, theo nghe nói trước đây là ngoài Ánh Sáng, còn có Kha Tạp, Ưu Điền và vài công ty tư nhân trong ngành. Bên cạnh đó, bộ phim của Hách Định Xuyên lại không thuộc thể loại thần tượng như 'Tiên cung', mà thiên về điện ảnh nên không thể đem ra so sánh, thế nhưng khung cảnh cạnh tranh bấy giờ xem ra còn khốc liệt hơn anh ta dự đoán.

Vạn Hà không dám giải thích quá nhiều với Lý Huỳnh Lam, chỉ sợ cậu thêm áp lực, mà Lý Huỳnh Lam cũng không hỏi. Ấy vậy mà, từ sau khi nghe nhân viên báo đợi vài phút, thời gian cứ thế kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ.

Ngoài trời mưa to không ngớt, nước mưa lất phất đổ dài qua mặt kính thủy tinh. Lý Huỳnh Lam đứng ở chỗ rẽ cầu thang, phóng tầm mắt ra phía ngoài, nhưng chỉ thấy được một làn mưa bụi

mịt mù.

Lúc này, sau lưng bỗng vang lên tiếng bước chân. Lý Huỳnh Lam xoay người liền thấy bóng một người đàn ông đang chậm rãi bước lên lầu. Người đó mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt, trên vai hơi ướt vài chỗ, cầm một bịch táo trong tay. Trong cao ốc công ty giải trí này, cách ăn diện ngăn nắp ấy trông thật giản dị.

Cùng lúc, cửa văn phòng gần đó bật mở, Hách Định Xuyên từ trong bước ra, còn có vài người theo bên cạnh. Trong đó, có hai người nhìn khá quen mắt đang thảo luận vấn đề gì, nghe sơ qua hẳn là về kịch bản. Người đại diện của đôi bên trông vậy mà rất tâm đầu ý hợp.

Vạn Hà thấy vậy, lập tức kéo Lý Huỳnh Lam tiến lên. Chào hỏi Hách Định Xuyên hoặc bắt chuyện với mấy diễn viên khác cũng tốt, vì dù gì người ta đều là con át chủ bài. Bất luận là cạnh tranh vai nam chính với Lý Huỳnh Lam hay nam thứ hai ba gì đó thì cũng đều là một cơ hội tốt.

Kết quả, mới quay đầu lại đã thấy ánh mắt Lý Huỳnh Lam ngược lại dừng hướng nào đó, và rồi bất ngờ đi về hướng nọ.

“Xin chào…” Lý Huỳnh Lam nói với người lên lầu.

Tính Lý Huỳnh Lam vốn không thích xã giao, nhưng phép tắc căn bản cậu vẫn tuân thủ. Song dù chỉ một việc đơn giản như vậy, trong khi người đó chưa tiếp xúc với cậu bao giờ, Lý Huỳnh Lam lại chủ động đến bắt chuyện. Kỳ thật ngoài vị trong nhà kia ra, đây là việc Vạn Hà mới thấy lần đầu.

Dời tầm mắt sang đối phương, thì thấy người này có khuôn mặt ôn hòa, trông hơi quen quen. Sau một hồi tự hỏi, mới sực nhớ ra đối phương là ai, đấy chẳng phải là một trong số lãnh đạo của J.W đó sao? Trong lòng không khỏi giật mình, nghiêm cẩn bước

lên theo, nhưng lại không dám tiếp cận quá gần, chỉ có thể vịn tay đứng sát mép cầu thang, trông có vẻ rất câu nệ.

Người đàn ông dừng lại chốc lát mới ngẩng đầu lên, nhìn vào Lý Huỳnh Lam, rồi nhìn về phía Vạn Hà, sau đó nở một nụ cười.

“Xin chào…” Y gật đầu.

Lý Huỳnh Lam thật ra không có gì muốn nói, mà chỉ là thấy một người đã lâu không xuất hiện và hơn nữa tác phẩm trước khi người này thoái ẩn lại là tác phẩm mình yêu thích, nên mới nhất thời có chút xúc động. Nhưng hiện tại sau khi bắt chuyện với đối phương xong lại không biết tiếp tục thế nào.

Cũng may người này rất cởi mở, thừa dịp phía trước đang bị nhóm người Hách Định Xuyên chắn ngang, y dừng lại hỏi Lý Huỳnh Lam: “Đến thử vai sao?” Ngữ điệu y nói chậm hơn người thường một chút, nhưng cách phát âm rõ ràng, như một người bạn già vậy.

Lý Huỳnh Lam gật đầu: “Tôi quên tự giới thiệu, tôi là Lý Huỳnh Lam, chào Ôn tiên sinh.”

“Chào Ôn tiên sinh.” Vạn Hà bên cạnh cất lời.

“Lý Huỳnh Lam à…” Đối phương nghiền ngẫm cái tên này, lát sau ý cười càng sâu, “Cho tôi gửi lời hỏi thăm tới cậu của cậu nhé, lâu lắm rồi chúng tôi không gặp.”

Lý Huỳnh Lam không ngờ tới người này từng biết đến mình, có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu.

Hách Định Xuyên bên kia cũng phát hiện bọn họ, cất cao giọng gọi: “A Dần! Rốt cuộc cũng đến rồi đấy à, mau lên đây! Chờ chú lâu quá rồi này…”

Nghe vậy, nhóm người bên cạnh cũng đồng loạt nhìn sang đây, vừa nhận ra là Ôn Dần, cả nhóm lập tức tiến lên chào hỏi. Sau khi biết được thân phận của Lý Huỳnh Lam, mới rồi còn trò chuyện thân thiện, nhưng dù sao đối phương vẫn là hậu bối, hơn nữa loáng thoáng nghe được tin cậu rất có thể vào vai nam chính, nhóm người không khỏi lộ ra vẻ mất tự nhiên.

Ôn Dần chỉ nghe mà không nói gì, lâu lâu sẽ gật đầu xem như đáp lại. Mắt thấy tình hình càng kéo càng xa, Ôn Dần mới nói: "Giờ này cũng trễ rồi, ngoài trời mới ngớt mưa được một chút, không chừng một lát lại to nữa thì khổ."

Mấy nam diễn viên và người đại diện vừa nghe cũng hiểu ý, lại khách sáo với Hách Định Xuyên vài câu, trong lời nói lẫn chút thâm ý như có như không, lúc này mới chịu ra về.

Hách Định Xuyên chỉ cười có lệ. Người vừa đi, lập tức trở mặt xem thường.

Ôn Dần hỏi: "Không tốt à?"

Hách Định Xuyên: "Không phải không tốt, mà là hoàn toàn không hợp. Nếu hắn cải lão hoàn đồng được mười tuổi, chắc chắn tôi sẽ chọn hắn."

Nói xong chuyển hướng qua Lý Huỳnh Lam, giống như giờ mới thấy đối phương: "Đến rồi à, vào đi."

Dù J.W năm trước đã lên sàn chứng khoán nhưng trụ sở chính lại cực kỳ nhỏ. Buổi thử vai còn là do đích thân đạo diễn đảm nhiệm, mà trong căn phòng này ngoài Hách Định Xuyên và Ôn Dần thì không còn ai khác.

Hách Định Xuyên vẫn như thói quen, tự rót cho mình một tách trà, ngồi xuống nói: "Xem xong kịch bản rồi chứ?"

Lý Huỳnh Lam gật đầu, thu lại nét cười vừa rồi gặp gỡ Ôn Dần, sắc mặt lại lạnh nhạt như trước.

Hách Định Xuyên: “Cho cậu chút thời gian chuẩn bị, mười phút đủ không?”

Lý Huỳnh Lam nghĩ một chốc, mười phút là quá nhiều. Như thường lệ có lẽ cậu cũng không cần, nhưng nghĩ đến kịch bản kia, cậu lại gật đầu.

Nói là để Lý Huỳnh Lam tĩnh tâm tiến vào vai diễn, nhưng Hách Định Xuyên thì không ngơi miệng, quay sang tán chuyện tiếp với Ôn Dần.

“Thành Kiêu đâu? Tôi còn chờ anh ta đến xem đây, đời nào lại có một ông tổng bỏ mặc dự án công ty mình đầu tư cả năm thế này.”

Ôn Dần bỏ bịch táo lên bàn, liếc nhìn đồng hồ, thấy trời sắp sáng rồi bèn nói: “Chắc đang bận việc khác, dù sao thì tới lúc ghi hình vẫn sẽ đến mà.”

“Hừ… Thôi, mặc xác anh ta, có anh ở đây là được.”

“Tôi đâu phải chủ đầu tư…” Ôn Dần lắc đầu.

“Ha, chẳng phải vị biên tập âm nhạc nhà các anh nhiệt liệt hy vọng dõi theo suốt quá trình quay, còn lâu tôi mới cho các anh tham dự.”

“Cậu có thể tự đi tìm hắn…”

“Stop!” Hách Định Xuyên dơ tay, “Tìm anh ta hay anh cũng một thứ, nếu anh không phải sợ tôi với anh ta xả hơi quá lâu thì đã không gió to mưa lớn đến đây làm gì, đúng không.”

Ôn Dần nghe xong, bất đắc dĩ thở dài.

o O o

Mặt khác, di động Lý Huỳnh Lam đã để chế độ im lặng, Cao Khôn cũng biết hiện giờ cậu đang bận nên không gọi. Chỉ là khi về nhà lại thấy căn phòng vẫn im lìm trong bóng tối, ngoài trời thì mưa như trút nước, sấm sét rền vang. Sau một hồi do dự, nghĩ tới việc tối qua Lý Huỳnh Lam ngủ chẳng được bao nhiêu, sớm ra đã thức dậy, vẫn thấy lo lắng mà gọi cho Vạn Hà.

Sau khi biết Lý Huỳnh Lam còn một lúc nữa mới về, Cao Khôn vừa mang giày vừa nói: "Đến lúc đó anh cứ về đi, để tôi đưa cậu ấy."

Giờ này căn bản không thể đón xe, Cao Khôn đành lái môtô đến J.W. Bộ đồ trên người chẳng mấy chốc đã ướt sũng nước mưa, nhưng anh lại không bận tâm lắm. Sau khi cẩn thận dò đường không bao lâu, anh đã tìm tới được địa điểm. Có điều ngay khúc ngã tư lại thấy một chiếc xe bị chết máy đề mãi không lên.

Cao Khôn vốn đã lướt qua nó, nhưng chần chờ một chốc thì quay lại.

Anh mở kính nón bảo hộ rồi vẫy vẫy tay. Người trong xe thấy vậy mới từ từ hạ kính xuống, sau đó một gương mặt vừa lạ vừa quen dần hiện ra.

"Hừ, nó không lên!" Người nọ tức giận mắng.

Cao Khôn đậu xe vào lề, đi ra sau xe không nói nửa lời đẩy lên cho hắn.

Người nọ sửng sốt, nhưng phản ứng cũng rất nhanh liền đạp xuống chân ga. Hai người hợp tác khăng khít nên mới đó mà xe đã nổ máy. Đối phương thả chậm tốc độ, vươn đầu qua cửa sổ hô

một tiếng.

“Cảm ơn nhé người anh em,” song sau khi thấy bộ dạng ướt toàn tập của Cao Khôn lại hảo tâm nói, “Mưa lớn quá, trang bị của cậu không chống chọi nổi đâu, để tôi tiễn cậu một đoạn nhé?”

Cao Khôn lắc đầu, chỉ chỉ tòa cao ốc bên kia, ý bảo mình tới rồi.

Người nọ ra vẻ kinh ngạc, chẳng nói chẳng rằng rời khỏi.

Nhưng đến khi Cao Khôn đỗ xe xong, vào đại sảnh J.W thì lại gặp đối phương. Người nọ đang đút tay túi quần chờ thang máy, thỉnh thoảng còn có vài nhân viên trong đây đi ngang qua chào hỏi hắn.

Quay sang lại thấy Cao Khôn, đối phương nhướng mày. Đợi cửa thang máy mở ra, hắn nói: “Lầu mấy?”

Cao Khôn tự ấn.

Người nọ mỉm cười, nhìn anh bằng cặp mắt hứng thú.

Cao Khôn cảm nhận được ánh mắt nọ nhìn sang đây, nhưng lại không thấy đối phương mở lời nên chỉ có thể khách khí gật đầu.

Hai người cùng lúc bước vào tầng trệt, từ hành lang đi thẳng đến một chỗ, mà Vạn Hà đang đứng bên ngoài vốn định ra đón Cao Khôn, nhưng vô tình liếc thấy người đang đi bên cạnh lại vô cùng ngạc nhiên, hồi lâu sau mới gọi một tiếng: “Đỗ… Đỗ tiên sinh.”

Đỗ Lê Tri tùy ý đáp lời, mắt lại nhìn Cao Khôn hỏi: “Cậu đến thử vai hả?”

Hỏi đoạn, không chờ câu trả lời đã trực tiếp đá văng cửa phòng, la lên: “Được rồi, khỏi tuyển nữa, tên ngốc họ Hách kia, tôi tìm

được người cho cậu rồi đấy!"

Hách Định Xuyên bên trong giật thót, đang định chửi ầm lên, nhìn lên thấy là hắn, bèn nghẹn trở về.

"Quá nửa đêm rồi còn ngủ mớ cái gì?" Hách Định Xuyên hậm hực, "Mà anh tới đây chi vậy?"

Đỗ Lê Tri ngồi xuống cạnh Ôn Dần, bắt chéo chân nói: "Sao tôi lại không được tới? Đáng ra tôi cũng muốn nhịn lắm, nhưng cậu mẹ nó kéo tới tận bây giờ còn chưa xong. Tôi mà không đến thì chừng nào Ôn Dần mới được về?"

Hách Định Xuyên bị hắn nói cho cứng họng, gân xanh trên trán giần giật, dơ tay đầu hàng: "Rồi, vậy cậu đến..."

"Tôi nói rồi mà, chính là cậu trai kia kìa!" Đỗ Lê Tri chỉ một tay ra cửa, một tay lần đến bọc to trên bàn.

Hách Định Xuyên nhìn theo, chỉ thấy một thanh niên vóc người cao lớn đang đứng đó. Hách Định Xuyên vẫn nhớ đối phương, thật ra khi đó y cũng có chú ý đến người này, nhưng mắt nhìn diễn viên của y trước nay đã quá tinh tường nên y biết đối phương không phải người trong nghề. Hơn nữa, diễn xuất của Lý Huỳnh Lam quá thu hút, căn bản y cũng không cân nhắc thêm tới người này. Hiện giờ nghe Đỗ Lê Tri nói xong, Hách Định Xuyên cũng thấy không hẳn là không thể. Dù không phải minh tinh thần tượng, không có năng lực diễn xuất, nhưng chí ít lại có bề ngoài gần với hình tượng nhân vật trong kịch bản nhất.

Hách Định Xuyên chuyển tầm mắt sang phía Lý Huỳnh Lam, sau đó lại nhìn Ôn Dần.

Ánh mắt Ôn Dần dời xuống bàn tay đang đặt trên quả táo, nhẹ nhàng chụp một cái, chặn ngang hành động tiếp theo.

“Không được ăn, chưa rửa đâu.”

Giọng nói Ôn Dần vẫn ôn hòa như trước, nói đoạn móc đâu ra một con dao găm, lấy lá trà cao nhất trong tách của Hách Định Xuyên lau sơ cán, rồi gọt vỏ quả táo.

Hách Định Xuyên ấm ức nhìn, còn Đỗ Lê Tri thì tha thiết nhìn. Vỏ táo được tách ra theo đường vòng cung, lưu loát một đường. Sau khi chạm đến điểm cuối, Ôn Dần rút một tờ khăn ăn bọc lấy, đưa tới tay Đỗ Lê Tri. Lúc này mới ngẩng lên hỏi Lý Huỳnh Lam.

“Cậu thấy sao?”

Dường như Lý Huỳnh Lam cũng không ngờ Đỗ Lê Tri sẽ để mắt đến Cao Khôn. Cậu quay đầu nhìn người đang đứng cạnh cửa, chỉ thấy Cao Khôn nhíu chặt đầu mày, hiển nhiên là cũng không nguyện ý, nhưng anh không nói lời nào.

Đây là một tình thế rất khó xử. Cao Khôn tuyệt đối không có khả năng tiến chân vào giới giải trí, bản thân anh cũng có thể từ chối tức thì, nhưng nếu bất cẩn có lẽ sẽ vô tình biến Lý Huỳnh Lam thành sự lựa chọn thứ hai. Hơn nữa, nhỡ ra nói sai cái gì, khiến cho ba vị trước mặt mất hứng, có thể từ đó mà liên lụy đến ấn tượng của họ về Lý Huỳnh Lam hay không, Cao Khôn cũng không dám chắc. Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu anh hiện ra vô số tình huống có thể xảy ra, đắn đo nghĩ xem phải nên uyển chuyển thế nào mới tốt.

Kết quả là không đợi anh kịp sắp xếp từ ngữ, trong phòng đã vang lên giọng người nào đó.

“Tôi có thể diễn rồi.”

Người trong phòng bỗng chốc giật mình, đồng loạt nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Lý Huỳnh Lam lần nữa nhắc lại: “Tôi có thể diễn rồi.”

Ôn Dần nở nụ cười: “Vậy cậu thử xem?” Nửa là trưng cầu Lý Huỳnh Lam, cũng như Hách Định Xuyên.

Hách Định Xuyên gật đầu thuận theo: “Bắt đầu đi.”

Đỗ Lê Tri chau mày không hài lòng lắm, nhưng Ôn Dần đã nói vậy, anh ta bèn im lặng ăn tiếp miếng táo đang dở, nhân tiện nhìn xem gương mặt mới này có thể diễn tới đâu.

Lý Huỳnh Lam hít vào một hơi, nhìn về hướng Cao Khôn, thấy anh trịnh trọng gật đầu với mình. Trong mắt vừa là cổ vũ, vừa là tín nhiệm.

『Hết chương 90』

Quyển 3 - Chương 91: Tương lai – Kỳ 7

DTV-EBOOK

Giang Thiệp đi vào một căn phòng nhỏ, đây là căn trọ y thuê cùng người bạn học Tiền Vĩnh Phi. Thời gian này, y đã dính vào con đường nghiện ngập. Chủ đích ngày hôm nay y đến đây là để tìm Tiền Vĩnh Phi vay tiền, nhưng không ngờ lại gặp tình cảnh đối phương đang bệnh nằm trên giường.

Giang Thiệp đứng bên giường nhìn Tiền Vĩnh Phi mê man trước mắt. Trong đầu nhất thời nảy lên rất nhiều suy nghĩ. Người nằm đây chính là kẻ năm đó đã ngang nhiên giựt giây gây tai nạn xong rồi bỏ trốn. Cầm lái đâm chết người là mình, vì thế mà mình trở thành tên tội phạm truy nã, nhưng còn đồng phạm Tiền Vĩnh Phi này lại dựa vào các mối quan hệ trong nhà ngụy biện bằng mọi giá, thậm chí không ngại đóng vai chàng sinh viên mẫu mực tương lai tươi sáng, để rồi đổ toàn bộ tội danh lên đầu Giang Thiệp.

Giang Thiệp từng nghĩ: Cớ sao ông trời lại bất công đến thế…

Trước ánh mắt kinh ngạc của Tiền Vĩnh Phi, trong con ngươi đen nhánh của Giang Thiệp xẹt qua một tia tăm tối, sau đó y chậm rãi vươn tay đến cổ tay đối phương.

Kế đó, đặt hai ngón lên mạch đập Tiền Vĩnh Phi, tay kia cầm ly nước đã nguội ngắt trên bàn, Giang Thiệp cất giọng lạnh nhạt: “Nhịp tim của cậu nhanh quá, còn sốt cao như vậy thì tốt nhất nên uống nhiều nước, nhưng ly này lạnh rồi, cậu uống đỡ trước đi. Giờ tôi đi mua thuốc, lát nữa về sẽ hâm nóng cho cậu…”

Từ hôm đó trở đi, Giang Thiệp ở lại chăm sóc Tiền Vĩnh Phi thêm ba ngày. Bận trong bận ngoài, đến tận khi đối phương hoàn toàn hạ sốt, sức khỏe cũng hồi phục hơn phân nửa.

Trên giường hai người ngồi đối diện nhau, Tiền Vĩnh Phi buồn bã hối lỗi với Giang Thiệp, rằng tất cả đều là lỗi của hắn, Giang Thiệp đừng nên tự trách mình. Nếu về sau có khó khăn gì chỉ cần nói hắn sẽ sẵn sàng hỗ trợ, hai người họ sẽ vẫn mãi là anh em tốt.

Giang Thiệp vẫn giữ im lặng suốt quá trình. Đến cùng chỉ nói một câu: "Đời này của tôi không còn đường trở lại nữa rồi…

Đêm nay là đêm cuối Giang Thiệp còn ở đây. Hai người nằm trên giường, nhớ lại rất nhiều kỷ niệm thú vị ngày trước khi còn trên ghế nhà trường. Lâu lắm rồi Giang Thiệp chưa cười một trận thỏa thích đến vậy, nhưng cười một hồi sau lại thấy lạnh quá, y không ngừng cuộn tròn mình lại. Tiền Vĩnh Phi không rõ vì sao cũng bị y lây truyền, vội chia phần chăn còn lại cho đối phương.

Trên trán Giang Thiệp toát đầy mồ hôi, y thảng thốt một câu hết lần này đến lần khác: Xin lỗi…

Đến khi tất cả rơi vào giấc ngủ, căn phòng trở nên yên tĩnh không có lấy một tiếng động. Tiếng hít thở đều đều, dần dần lộ ra sự kiềm nén điên cuồng trong đêm tối.

Giang Thiệp thình lình mở mắt, quay đầu nhìn cái người mang danh bạn tốt trước mặt. Một hồi lâu sau, y chậm rãi cầm lấy gối đầu của chính mình, dốc toàn lực đè lên mặt gã…

Đây là một trong những phân cảnh quan trọng nhất, thể hiện quá trình chuyển biến tâm lý phức tạp vặn vẹo của Giang Thiệp. Từ lúc tay chân vụng về chăm sóc Tiền Vĩnh Phi đến khi cố gắng học được cách chu đáo tỉ mỉ, từ đoạn hồi tưởng ngày tháng ngây ngô hồn nhiên cho đến ra tay ngoan độc kết liễu một mạng người, rồi lại ngơ ngơ ngác ngác chẳng biết vì sao. Đoạn ngắn này Lý Huỳnh Lam chọn bao gồm cả ba tính cách hoàn toàn khác biệt, mà tất cả đều bộc lộ từ một con người.

Cậu không sử dụng đạo cụ, song động tác buông lỏng tay ở phút cuối đã đủ khiến cho mọi người đều hiểu, thứ cậu ném xuống chính là chiếc gối đầu hung khí.

Cùng lúc đó, trong ánh mắt Giang Thiệp nhìn vào con người bất động bên cạnh như trỗi dậy một loại hưng phấn khó tả, lại như chút bi thương, lẫn cả sự tàn nhẫn, tất thảy cùng hòa làm một, khiến người ta không khỏi giật mình thảng thốt. Ấy vậy mà đến cuối kẻ sát nhân này lại như biến thành một đứa trẻ nhút nhát, nhịp thở dồn dập, mọi cảm xúc bỗng chốc bị đẩy lên đến mức đỉnh điểm.

Đợi đến khi Lý Huỳnh Lam thu lại động tác, Hách Định Xuyên mới định thần chậm rãi tựa về lưng ghế. Dường như suýt nữa thôi hắn đã buột miệng hỏi: Có phải cậu đã từng giết người hay vào viện tâm thần rồi không? Mà sao có thể thể hiện tâm lý nhân vật còn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn. Quan trọng hơn cả, là những chuyển biến này không hề được viết một chữ trong kịch bản. Hoàn toàn đều dựa vào sự tự nghiệm của Lý Huỳnh Lam, mà kết quả thật sự xuất sắc đến những người ở đây phải giật mình!

Ôn Dần quay sang nhìn người đầu giờ vẫn ngồi yên lặng gặm táo – Đỗ Lê Tri. Y rút hai tờ khăn giấy đưa qua, hỏi nhỏ: “Thế nào rồi? Vẫn giữ nguyên ý kiến chứ?”

Đỗ Lê Tri không trả lời, chỉ trưng vẻ mặt “Chú tìm được rồi đấy” nhìn về phía Hách Định Xuyên.

Lý Huỳnh Lam thấy họ mắt đi mày lại như vậy, không khỏi chủ động mở lời, cơ mà việc cậu hỏi lại là: “Cảm phiền cho tôi xin hai tờ khăn giấy được không?”

Ôn Dần nhìn Lý Huỳnh Lam, sau đó nở nụ cười, đưa hẳn một bịch.

Lý Huỳnh Lam nhận lấy đi về phía Cao Khôn ở cửa, đến trước mặt anh, nhìn bộ đồ ướt nhẹp trên người anh, cậu không vui nói: “Để thêm lúc nữa thể nào người anh cũng nổi mốc lên cho xem.”

Cao Khôn không ngờ lúc này mà Lý Huỳnh Lam còn có thể quan tâm đến mình. Vốn là định chối từ, nhưng vừa cúi đầu thấy bộ dáng chật vật của bản thân, tự dưng thấy ngượng, cáo lỗi với mấy người trong phòng, rút khăn giấy lau sơ qua.

Lý Huỳnh Lam căn bản mặc kệ ánh mắt đánh giá xung quanh, còn tự tay giúp Cao Khôn chỉnh lại vạt áo đến khi vừa lòng thì thôi, sau đó mới quay lại nhìn người ở đằng xa bằng ánh mắt “Tôi cho các vị thời gian, xin hỏi các vị đã suy xét xong chưa”.

Hách Định Xuyên dừng lại một lúc, rồi thẳng thắn đưa ra đáp án: “Được rồi, cứ như vậy đi.”

Chủ đích ban đầu của hắn là còn muốn tranh thủ thời gian, nhưng sau một câu “Giờ không còn sớm nữa, chắc ai cũng mệt cả rồi. Chậm mà chắc, các vấn đề sau từ từ tính.” của Ôn Dần thành công làm mọi người giải tán.

Đợi Lý Huỳnh Lam và Cao Khôn vừa đi khỏi, Hách Định Xuyên cũng hết nhịn được thẳng tay đập lên bàn.

“Con bà nó, qua năm cửa ải chém sáu tướng, mong sao ngóng trăng, sau vô số lần gặp yêu ma quỷ quái, cuối cùng ông đây cũng tìm được một viên kim cương hàng thật giá thật!”

Đỗ Lê Tri không để ý tới hắn, chỉ hỏi Ôn Dần: “Cậu trai kia từ đâu tới?”

Ôn Dần: “Cháu họ nhà Trác Diệu đấy.” Thấy sắc mặt của Đỗ Lê Tri, lại bổ sung thêm, “Không phải đi đường tắt đâu, mà là Định

Xuyên xem xét lâu rồi mới mời cậu ấy tới đây."

Kết quả, đối với vẻ tự đắc của Hách Định Xuyên, Đỗ Lê Tri lạnh lùng tạt gáo nước lạnh: "Xem xét cái đếch, còn dám tự xưng là hỏa nhãn kim tinh, chuyện này chẳng phải liếc mắt một cái là xác định được rồi sao, coi chú dây dưa bao lâu kìa? Trác Diệu cũng thật là, nếu đó là cháu ngoại tôi, cho dù là cao dán tôi cũng muốn dán lên mặt đó! Chú thử lột xem."

"Ông chỉ có châm chọc là giỏi… Mẹ kiếp ông…"

Mắt thấy hai người này lại sắp cãi nhau, Ôn Dần lập tức đứng lên, kéo Đỗ Lê Tri ra ngoài.

"Bớt mưa rồi, về thôi…"

Quẳng tiếng ai đó đang rít gào ra phía sau, Đỗ Lê Tri cùng Ôn Dần xuống bãi đỗ xe.

Đỗ Lê Tri đột nhiên hỏi: "Cậu thích chàng trai kia à?"

Ôn Dần nhướng mày: "Sao tự dưng lại hỏi vậy?"

Đỗ Lê Tri hừ lạnh: "Cậu cười với cậu trai đó bao nhiêu lần rồi? Tưởng tôi mù chắc, coi kìa, mới nhắc lại cười nữa…"

Ôn Dần nói, khóe mắt vẫn đọng ý cười: "Này là cười với cậu mà."

"Xùy…" Đỗ Lê Tri khinh thường, song khóe miệng lại nhoẻn lên.

"Tôi thấy cậu ấy không tồi, rất có năng lực," Ôn Dần thành thật, lại hỏi hắn, "Cậu không thích cậu ấy sao?"

Đỗ Lê Tri lấy chìa khóa xe: "Tôi thích người khác cơ."

Có thể được Đỗ thiên vương ưu ái, một người bình thường còn

có thể mọc lông phượng sừng lân. Thế nhưng hai người chỉ mới gặp mặt mà thôi, tuy Ôn Dần thấy chàng trai kia có khí chất rất trung hậu, nhưng quả thật không hiểu vì sao Đỗ Lê Tri lại có cảm tình với một người đến thế.

Đến cuối, Đỗ Lê Tri bất chợt cho Ôn Dần một đáp án khiến y phải cạn lời.

"Thì bởi vì cậu ấy thực sự không, nhận, ra, tôi," Vẻ mặt Đỗ Lê Tri háo hức như bắt được vàng. Đầu năm nay có thể tìm được một người như vậy đâu có dễ, thậm chí còn rơi vào tình huống đối phương hộ mình đẩy xe, "Nếu lần tới cậu ấy còn giữ nguyên trạng thái đó, tôi phải xin số điện thoại mới được."

Ôn Dần: "..."

...

Sau khi Cao Khôn với Lý Huỳnh Lam cùng ngồi vào xe, lúc này Cao Khôn mới thấy bả vai căng thẳng của Lý Huỳnh Lam rốt cuộc cũng buông lỏng, thoát lực tựa đầu ra sau.

Nhẹ cầm bàn tay rũ bên người cậu, anh còn cảm nhận được sự run rẩy nơi ấy, vậy nên anh có thể hiểu màn thể hiện vừa rồi đã khiến Lý Huỳnh Lam chịu áp lực đến nhường nào. Bấy giờ Cao Khôn bỗng thấy lo đến việc một khi Lý Huỳnh Lam nhập diễn, trong quãng thời gian ghi hình đằng đẵng, cậu sẽ vượt qua thế nào đây.

Lý Huỳnh Lam lại cầm lại tay đối phương, quay sang nói: "Anh có biết vừa rồi em đã nghĩ gì không?"

Cao Khôn lắc đầu.

Lý Huỳnh Lam nở nụ cười: "Giang Thiệp không phải là anh, cũng không phải là em, kết cục của hắn đều bắt nguồn từ bi

kịch…”

Cao Khôn tức thì sửng sốt, đoạn mỉm cười đáp lại.

Đây như thể một cánh cửa. Bên kia cánh cửa là người trong vở kịch, bên này chính là cậu. Lý Huỳnh Lam thỉnh thoảng có lẽ sẽ cần qua bên kia, nhưng cậu nhất định cũng sẽ trở về, vì cậu không nỡ bỏ mình.

Cao Khôn tra chìa khóa vào ổ, khẽ nói với Lý Huỳnh Lam: “Về nhà thôi…”

o O o

Hách Định Xuyên vừa lên kế hoạch ra mắt bộ phim mới, các trang báo đài đã lần lượt đưa tin. Khi thì đoán kịch bản, khi thì đoán diễn viên. Tuy nhiên, sau khi công bố danh sách nhà đầu tư, quả thực cho thiên hạ một phen xôn xao không nhỏ. Dù rằng diễn viên góp mặt đa phần đều là những gương mặt mới, nhưng cũng không khiến dư luận kiềm chế được tò mò với lai lịch của họ. Thế là Lý Huỳnh Lam bỗng chốc bị đưa vào tầm ngắm, song tiếc thay xuất thân của cậu được bảo vệ quá tốt, mối quan hệ với Trác Diệu chẳng mấy ai biết được. Cho nên người ta chỉ biết cậu tốt nghiệp từ viện đào tạo chính quy, làm gương mặt đại diện cho không ít thương hiệu, ngoài ra thì việc còn trẻ tuổi mới mẻ như thế đã tích lũy rất nhiều tác phẩm lại không biết do dâu.

Tại khu hoa viên Đông Hủy, Lý Huỳnh Lam vừa tiếp điện thoại từ Hách Định Xuyên, chuyện là ngày mai cậu sẽ bắt đầu gia nhập đoàn. Lý Huỳnh Lam cúp máy, tựa lưng về sô pha, ngước nhìn màn hình đang chiếu các tin tức giải trí mới nhất, tấm hình có cậu trên đó được phóng rất to, dàn diễn viên vai chính và phụ cùng đứng cạnh nhau, còn người phát thanh viên thì đang giới thiệu nội dung của ‘Kẻ liều mạng’ một cách sôi nổi.

Lý Huỳnh Lam lướt qua mình, chậm rãi dời tầm mắt đến gương

mặt người đóng vai nam thứ.

"... Theo thông tin cho biết, vốn đầu tư chủ yếu đến từ công ty J.W, mà ngoài dàn diễn viên sáng giá, còn có tin tức quan trọng cho hay khâu âm nhạc sẽ do Đỗ Lê Tri nhà sản xuất đình đám đã nhiều năm lui vào hậu trường đảm nhiệm, đây cũng là tác phẩm thứ ba Đỗ thiên vương hợp tác cùng Hách Định Xuyên sau 'Bóng xưa Quan Đông' và 'Năm tháng đã qua'. Bên cạnh đó, danh sách hợp tác còn có sự tham gia của chủ tịch công ty giải trí Kha Tạp, đến lúc ấy..."

Cao Khôn đã bưng đồ ăn đến phòng khách và gọi Lý Huỳnh Lam ăn cơm, nhưng thấy cậu cứ mải dán mắt vào màn hình nên Cao Khôn cũng đi tới, nhìn người bên trong, một lát sau lại rơi vào trầm tư...

Lý Huỳnh Lam đột nhiên hỏi anh: "Ngày mai anh có rảnh không?"

Cao Khôn nói: "Có."

Bấy giờ khóa học nấu ăn của anh đã gần kết thúc, mà tay nghề của anh đã sớm xưa đâu bằng nay, chẳng qua anh vẫn muốn tiếp tục học đào tạo chuyên sâu và có lẽ sẽ đến khi đạt được trình độ có thể mưu sinh sau này. Nhưng vì lo cho tình trạng của Lý Huỳnh Lam, anh đã thu xếp trước vài ngày nghỉ.

"Ngày mai anh sẽ đi cùng em..."

Sau lần thử vai hôm ấy, Cao Khôn thỉnh thoảng cũng đón Lý Huỳnh Lam về muộn. Có khi anh còn chạm mặt với đám người Hách Định Xuyên, song dù sao cũng coi như chỗ quen biết. Hơn cả là anh muốn đi theo để xem tình hình của Lý Huỳnh Lam, biết hoàn cảnh lưu lại tạm thời sau đó của cậu, dẫu biết đối phương hiện giờ ít mất ngủ hơn trước rất nhiều, nhưng anh vẫn cứ thấy lo.

Trong lòng Lý Huỳnh Lam như có luồng nước ấm chảy qua, cậu khẽ gật đầu rồi ngồi vào bàn ăn.

Hôm sau 'Kẻ liều mạng' khai máy, bởi vì đa số bối cảnh đều là đô thị nên sẽ lấy thành phố U làm nơi ghi hình. Trong khi đó ngày trước Giang Thiệp vẫn còn là học sinh, nên địa điểm được chọn cách đại học nội thành không xa lắm, đứng trên mặt cỏ phóng tầm mắt ra xa sẽ thấy được tòa thư viện của đại học U.

Ở bãi đậu xe, Lý Huỳnh Lam và Cao Khôn bắt gặp Ôn Dần đang đi đến. Bên cạnh y là một người đàn ông, có dáng vẻ rất nhu hòa, còn lễ độ cùng họ chào hỏi.

Sau khi họ đi khỏi, Lý Huỳnh Lam quay sang lại thấy vẻ mặt Cao Khôn có phần suy tư, không khỏi hỏi anh: "Anh biết người đó?"

Cao Khôn gật đầu: "Là… Thành Kiêu phải không?"

Lý Huỳnh Lam đáp ừ, trên mặt vẫn lành lạnh như trước: "Thật hiếm thấy người nổi tiếng nào được anh nhận ra đấy…"

Nghe vậy, Cao Khôn chợt nghĩ câu này mà để Thành đại thiên vương nghe được chắc phải thổ huyết mất: "Trước kia anh từng nghe vài bài hát của anh ta."

Lý Huỳnh Lam vừa lòng gật đầu: "À."

Thực ra Lý Huỳnh Lam cũng biết bên J.W có người đối ngoại bên ngoài, Ôn Dần và Thành Kiêu không cần phải ra mặt, nên có lẽ lúc này họ đến đây là để dạo chơi một vòng, chỉ có Đỗ Lê Tri là tránh không kịp bị phóng viên chặn đường.

Lúc khai máy, các nhà đầu tư đã yên vị chỗ ngồi, nghi lễ còn phô trương hơn hẳn 'Tiên Cung'. Dù chủ yếu mọi người ở đây đều là những gương mặt mới, trước đó chưa có tác phẩm nào tạo dấu

ấn, nhưng cũng vì Hách Định Xuyên dám đặt cược mời họ nên không khí ở trường quay vẫn khá thoải mái, duy chỉ có Lý Huỳnh Lam, ít nói như cũ. Kết lễ, cậu còn bị Hách Định Xuyên giữ lại dong dài một tràng mới thả ra.

Không thấy Cao Khôn, chẳng biết đã chạy đi đâu, Lý Huỳnh Lam ngược lại không nôn nóng, cũng không gọi điện cho anh. Cậu chỉ chậm rãi bước tới một bãi cỏ ít người qua lại, ngồi xuống dưới gốc cây cổ thụ.

Chưa bao lâu, sau lưng chợt vang lên tiếng bước chân, một người đi đến bên cạnh.

Lý Huỳnh Lam vẫn không động đậy.

Người đó chỉ tay về phía tòa nhà đằng xa rồi nói: "Cách đây rất lâu tôi từng mượn một quyển sách ở thư viện, vẫn chưa trả, không biết… phải chăng giờ này không còn kịp nữa?"

Lý Huỳnh Lam rốt cuộc ngẩng đầu, nhìn người đang đứng trước mặt. Cách ăn diện của hắn đã thay đổi không ít, bắt kịp xu hướng ngày nay, nhờ vào ngoại hình vốn có mà càng nổi bật thấy rõ, nếu so với cậu sinh viên mộc mạc ngày trước với bây giờ thì như hai người vậy.

Lý Huỳnh Lam gật đầu: "Đúng vậy, không còn kịp nữa."

Quyển 3 - Chương 92: Tương lai – Kỳ cuối

DTV-EBOOK

Nghe thấy hai chữ 'không kịp' từ Lý Huỳnh Lam, nét mặt Chu Chí Thành bỗng chốc đông cứng lại, thật lâu sau vẫn không thốt nổi lời nào. Đến khi Lý Huỳnh Lam đứng lên, phủi vụn cỏ trên người, sau chực rời đi thì lúc này, Chu Chí Thành mới khó khăn phát ra được một câu.

"Thật sự là không có dù chỉ một chút hay sao, tôi đã rất cố gắng thế mà…"

Dù rằng Lý Huỳnh Lam hoạt động trong giới thường không hứng thú với mấy chuyện giao thiệp, nhưng trong nhóm người hợp tác cùng cậu vẫn có số ít diễn viên có sở thích hóng hớt nên cậu vẫn biết vài chuyện. Chu Chí Thành không tin lựa chọn của mình Lý Huỳnh Lam sẽ chẳng hay biết gì, song dường như với thái độ trước mắt, có lẽ những thứ liên quan đến hắn hoặc những việc hắn đã trải qua thực chất không hề khiến tinh thần cậu bị đả động.

Cả người Chu Chí Thành như rơi vào hầm băng. Thời gian này quả thực hắn đã có những gì mình hằng mong muốn, danh tiếng, nở mày nở mặt, so với hoàn cảnh bần hàn trước đây thì cách biệt như trời và đất, điều đó cũng đồng nghĩa vẻ giữ mình thanh cao ngày trước trông có vẻ càng khôi hài làm sao. Từ sự lột xác của hắn, cũng kéo theo bao nhiêu lời dị nghị lẫn gièm pha, song trước chúng hắn vẫn kiềm mình được. Nhưng với đối tượng là Lý Huỳnh Lam, hắn hoàn toàn không có sức kháng cự, thứ tình cảm tích tụ qua nhiều năm, cuồn cuộn trào dâng.

"Tôi thật hối hận… Lý Huỳnh Lam… Tôi thật sự hối hận, nếu ngày đó không quen biết cậu thì tốt biết mấy… nếu không quen biết cậu…"

Chu Chí Thành cực kỳ giận dữ, khuôn mặt cũng trở nên vặn vẹo, từng câu chữ như lưỡi dao, tuôn ra mất kiểm soát.

“Thật ra cậu đều hiểu, tôi đối đãi với cậu như thế nào cậu cũng đều biết, vậy mà tại sao khi đó cậu không sớm đẩy tôi ra, tại sao không đuổi tôi đi ngay từ đầu. Nói thẳng ra là, dù tôi có ra sao có thế nào cậu cũng chưa một lần để ý, bất luận tôi thầm ôm hy vọng như một kẻ ngu si, hay lúc này đây tôi có đột ngột chết đi thầm mong cậu liếc nhìn tôi một lần, có lẽ cậu cũng sẽ chẳng thèm ngó ngàng đâu… Cậu rất tàn nhẫn… Rất tàn nhẫn!”

Trước những giọt nước mắt lên án của hắn, Lý Huỳnh Lam vẫn chẳng nói lời nào. Chỉ là, trên khuôn mặt không nhiều cảm xúc ấy, rốt cuộc xuất hiện một vết nứt nhợt nhạt, nhưng chỉ vỏn vẹn trong tích tắc đã tan biến rất nhanh.

Chu Chí Thành dường như không nhìn thấy, hắn điên cuồng túm chặt tóc mình, lâm vào trạng thái dằn vặt chán ghét bản thân. Nhưng theo thời gian trôi qua, không gian tĩnh lặng xung quanh đã giúp hắn dần lấy lại bình tĩnh, cũng như dập tắt ánh nến si tâm vọng tưởng cuối cùng le lói trong lòng.

Hắn nặng nề vuốt mặt, lấy hơi vài lần mới ngẩng mặt lên.

“Xin lỗi… Chuyện này không thể trách cậu, Huỳnh Lam, không thể trách cậu, là tôi thất thố…”

Lý Huỳnh Lam đã làm rất tốt, ngay từ đầu cậu đã không mảy may gieo cho hắn hy vọng. Những đáp lại vụn vặt ấy chẳng qua chỉ dừng lại ở mức bạn bè mà thôi, là chính hắn ôm chúng có chết cũng không chịu buông. Lý Huỳnh Lam chỉ là cho hắn diễn một vở kịch mà chính mình tự biên tự diễn, để rồi sau khi kéo màn lại cho hắn một cái vỗ tay xem như an ủi.

“Lẽ ra tôi còn phải cảm ơn cậu, là cậu đã giúp tôi hiểu rõ tôi

trước kia ngu ngốc bao nhiêu. Con người không nên chỉ chết chân một chỗ, muốn đạt được thứ gì đều phải ra sức thực hiện, tôi vẫn còn quá non…”

Đối diện với một Chu Chí Thành đã lần nữa đeo lên tấm mặt nạ, Lý Huỳnh Lam rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Cậu vốn là người thông minh.”

Năm đó cậu và Chu Chí Thành cùng theo học một ngôi trường, gia cảnh của hắn không tốt nên phải tự lực mới có thể trụ vững nơi ấy. Trời sinh hắn đã là một diễn viên, nếu có người cho hắn cơ hội, hắn nhất định sẽ làm hết khả năng. Nhưng là Chu Chí Thành trước kia còn ngây ngô ôm mộng ảo, những điều đó dẫu có tốt đẹp cũng không thể nào đưa hắn lên đỉnh cao. Giờ đây hết thảy đều đã bị hủy hoại dưới thế giới hiện thực đầy tàn khốc, hắn vùng thoát khỏi cuộc sống vây quanh Lý Huỳnh Lam, và lựa chọn một con đường chông gai khác nhằm bộc lộ dã tâm.

Trước câu nói không rõ là khen ngợi hay xoa dịu, Chu Chí Thành chỉ biết cười bất đắc dĩ, có điều hắn vẫn nói thật lòng.

“Lý Huỳnh Lam, tương lai của tôi sẽ phải nhận được rất nhiều rất nhiều…” Nó sẽ rất tươi sáng, rất rạng rỡ, biết đâu chừng còn hơn người trước mặt nhiều lắm.

Dẫu biết rằng, những điều đó tuyệt đối không như những gì mà hắn mong muốn.

Lý Huỳnh Lam chỉ gật đầu, chân thành nói: “Cậu nhất định sẽ thành công.”

Kế đó, không đợi Chu Chí Thành trả lời, đã xoay người bước đi.

Nhìn theo bóng lưng dần khuất xa tầm mắt, Chu Chí Thành thực muốn như những ngày tháng ấy, tối dặn cậu cần đi ngủ

sớm, nhất định phải ăn bữa sáng, đừng nên uống rượu, tan tầm muộn không được về một mình, bất kể đông lạnh hay hè nóng đều phải chú ý thời tiết, quay phim cũng đừng quá liều mạng…

Thế nhưng tất cả đều không nói được thành lời, bởi lẽ cậu giờ đây đã có một người thích hợp hơn hắn quan tâm đến, sẽ ở bên bảo ban ân cần. Từ nay về sau, Lý Huỳnh Lam sẽ thật tốt, hai người họ đều sẽ thật tốt.

Chu Chí Thành siết chặt nắm tay, nhắm chặt mắt lại.

Mà Lý Huỳnh Lam phía trước, nhất thời trong đầu cũng lướt qua rất nhiều hình ảnh. Năm đó sau thời gian tạm nghỉ học trở về trường, bởi vì nhận trị liệu mà tính tình dần trở nên tự bế, chính hai người kia đã dùng sự quan tâm nhiệt tình kéo cậu khỏi cái nơi như đáy hầm băng. Dù cho cậu một mực cố gắng tạo cho bản thân một vỏ bọc kiên cường, trong lòng Chu Chí Thành lẫn Vương Nghi Hoan, cậu vĩnh viễn mỏng manh và dễ vỡ không chịu nổi chút đả thương nào.

Hai chữ bạn bè này… Tựa như cành lá tựa như hoa, tước bỏ, thực lòng thân cây vẫn rất đau.

Cho nên ký ức về một nam sinh lúng túng gãi ót khi cậu vừa đặt chân đến lớp cùng câu nói của hắn.

Cậu có việc gì cứ đến tìm tớ là được, tớ tên Chu Chí Thành…

Lý Huỳnh Lam ngước lên, nhìn một người đang đứng cách đó không xa, cũng không rõ anh đã đứng đấy từ bao giờ, có nghe được đoạn đối thoại giữa họ hay không, thế nhưng Cao Khôn cái gì cũng không hỏi, chỉ vươn tay về phía cậu.

Người trong đoàn bấy giờ đa phần đã tan rã, chỉ còn lác đác vài nhân viên thu dọn thiết bị. Lý Huỳnh Lam nhìn Cao Khôn, trên trán anh toát đầy mồ hôi, cậu hỏi: “Anh đã đi đâu vậy?”

Cao Khôn nâng tay áo tùy tiện lau đi: “Bưng bê vài thứ, không có gì.”

“Bưng bê cái gì?” Lý Huỳnh Lam cũng không vì thế mà cho qua. Nhân lực trong đây không thiếu, việc gì phải khiến Cao Khôn vất vả đến thế?

Hẳn là Cao Khôn không muốn nói ra, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của ai đó, anh chỉ có thể nhanh chóng đầu hàng: “Không… là từ nhà mang đến. Em phải ở trường quay vài ngày, lần trước đã ngủ không ngon nên… anh về đem chăn mền với một ít đồ dùng sinh hoạt đến đây, vừa để ở đó…”

Lý Huỳnh Lam nghĩ dù không đầy đủ nhưng vẫn có thể ra siêu thị gần đây muốn mua gì có nấy, thật muốn nói anh bị ngốc sao. Thù lao cho mỗi tập phim của Hách Định Xuyên đều cao ngất ngưởng, chưa kể đãi ngộ từ các nhà đầu tư lớn bất kể tên tuổi tuyệt đối vượt ngoài dự đoán, chỉ để bảo toàn phong độ của diễn viên trong quá trình, nào còn cần Cao Khôn phí tâm như thế. Nhưng vừa nghĩ đến đối phương bao lớn bao nhỏ như anh nông dân vào thành phố làm công vì mình mà chạy đôn chạy đáo, trái tim cậu tức thì mềm nhũn.

“Có phải…”

Thấy Lý Huỳnh Lam trừng mình, Cao Khôn liền biết anh đã làm điều thừa, vừa định mở miệng, nếu thực sự không được lại lần nữa cầm về, dù sao cũng đừng nên để Lý Huỳnh Lam mất mặt. Kết quả bên tay kia bỗng bị cậu nắm chặt lấy, sau đó kéo về phía trước.

“Được rồi, nóng muốn chết, tìm chỗ nào mát mẻ chút đi.”

“Hả…”

Có lẽ cây không có hoa lá và cành sẽ rất xấu, sẽ giảm giá trị, sẽ không khỏe mạnh như trước. Nhưng là nếu không có nước, không có rễ, thì chắc chắn sẽ chết…

Thế nên, không thể không có.

Quyết không thể.

o O o

Hai năm sau.

Đương khi tắm ánh chiều tà ngoài cửa sổ, từ cảm giác nặng nề khi nhảy xuống sông trầm mình tự vẫn, Lý Huỳnh Lam mơ màng mở mắt đã thấy một bóng ai đó ngồi bên giường, thật cẩn thận cởi giày cho mình.

Lý Huỳnh Lam biếng nhác trở mình, choàng cánh tay qua bả vai anh, thì thầm như nói mớ: “Mấy giờ rồi? Sao giờ anh mới về?”

Cao Khôn thuận theo tư thế của Lý Huỳnh Lam, không thẳng lưng lên, cứ vậy trả lời.

“Hôm nay đường dây điện trong quán mới được lắp đặt xong, anh kiểm tra toàn bộ một lượt rồi, mai nghiệm thu lại lần nữa là có thể bài trí thêm.”

Dạo này Cao Khôn thường đến quán trông coi, với mấy công việc nọ anh cũng xem như trong nghề. Người thì có Diêu Chính Quy giới thiệu, năng suất làm việc rất cao. Chỉ mới hai tháng chưa đến mà đã ổn định đâu ra đấy. Thêm nữa là bảng hiệu, còn tìm người thiết kế chuyên môn cung cấp ý tưởng, tài liệu tham khảo đều do Cao Khôn toàn quyền chọn lựa, chất lượng tuyệt đối vừa lòng.

– Quán ăn gia đình Hoa sen xanh.

Nghe qua thì có vẻ lạc hậu, nhưng tính từ hồi khai trương hơn một năm đến nay cũng có được ít tên tuổi trong giới. Đây là lần thứ hai sửa sang lại, trên cơ sở mở rộng gấp đôi không gian, song chỗ ngồi vẫn không gia tăng mấy, vẫn giữ nguyên tiêu chí chú trọng cảm nhận của thực khách, thà rằng hạn chế số lượng người mà vẫn đáp ứng yêu cầu nghiêm khắc về chất lượng và hương vị trong từng món ăn.

Hiển nhiên là mới đầu cũng gặp tẹo khó khăn, vốn bỏ ra của Cao Khôn không được nhiều, thế nhưng anh chỉ cho phép Lý Huỳnh Lam giúp một phần nhỏ, còn lại đều lấy từ tất cả những gì anh có và khoản vay từ Diêu Chính Quý. Diêu Chính Quý đương nhiên rộng rãi đáp ứng, còn nửa kia phải nhờ nguồn thu nhập của chính mình làm ra. Với việc một mình gánh nhiệm vụ doanh tiêu, toàn bộ tiền tháng đầu anh hầu như bỏ hết vào thu hút khách, sau đó là bằng hình thức miệng truyền miệng, mang tin tức rải ra ngoài.

Không thể không nói, cách làm này tuy hơi nhàm chán nhưng lại rất hiệu quả. Hơn nữa, với tay nghề thành thục của Cao Khôn, dần dần quán cũng có một lượng khách hàng ổn định, không còn phải lo về tình hình lỗ vốn. Cao Khôn từ đó rút ra kinh nghiệm, tự mình nghiên cứu ra rất nhiều món ăn, mà bản thân anh làm gì cũng một mực nghiêm túc, đã thế còn vô cùng liều mạng. Lý Huỳnh Lam e rằng cả đời này cũng không bao giờ quên được khoảng thời gian đến đêm khi cửa tiệm vừa hạ xuống, là hai người họ lại ở trong căn bếp đầy vị dầu mỡ, ngồi trước chiếc bàn đầy ắp thức ăn, thử hết một lượt là cả một đêm dài. Thời điểm ấy trông Cao Khôn tiều tụy đến mức hốc mắt hõm sâu, gò má hóp lại, cả gương mặt chỉ cần một bàn tay là có thể ôm trọn, những vết chai dày cui trên đôi bàn tay từ hồi còn làm việc khuân vác ở công trường nay lại nhiều thêm một vết vì cầm muôi nhiều quá, và lắm lúc cũng tự dưng xuất hiện đủ loại vết thương nhỏ.

Nhưng chung quy ông trời cũng không phụ lòng người, mọi nỗ lực đã được đền đáp. Từ đó đến nay, 'Hoa sen xanh' càng ngày càng lên như diều gặp gió, thường xuyên gặp tình trạng cung không đủ cầu. Ai nấy cũng rỉ tai nhau về đầu bếp của quán ăn nhỏ này không chỉ là một người thần bí vừa trầm tính vừa cực điển trai, mà còn nấu ăn ngon ngất trời! Chẳng qua muốn diện kiến còn phải xem vận may thế nào đã!

Nếu nói đấy chính là nhân tố tạo nên tên tuổi cho 'Hoa sen xanh' thì một nhân vật khác lại càng khiến tiếng lành đồn xa hơn cả là từ ngày truyền thông đăng một bức ảnh lên báo. Trên đó, Lý Huỳnh Lam đội mũ đeo kính râm với khẩu trang, rõ ràng trang bị kín bưng là thế, mà vẫn bị nhận ra và chụp lén khi cậu bước chân vào cửa Hoa sen xanh. Phóng viên viết rằng đây là quán ăn cậu yêu thích nhất, thường hay lui tới. Hơn nữa còn có một tin đồn chưa được chứng thực, đại ý Lý Huỳnh Lam cũng là cậu chủ ở đây.

Chỉ trong một thời gian ngắn, vô số fan phát cuồng.

Từ một năm trước sau khi 'Tiên Cung' phát sóng, vài gương mặt nổi bật trong dàn diễn viên bỗng chốc vang danh. Trong đó vai nam chính hiển nhiên nhận được sự chú ý đặc biệt từ công chúng, mà vai nam thứ hai cũng rất được hoan nghênh, dù rằng đất diễn không nhiều lắm nhưng thuộc hình tượng được cánh chị em mến mộ. Bên cạnh đó còn có vai nam thứ ba, ngoại hình thật sự rất đẹp, thiếu niên tướng quân của Lý Huỳnh Lam.

Khoảng thời gian ấy, nhân vật mới trẻ tuổi như Lý Huỳnh Lam đặc biệt nổi tiếng trong cộng đồng fan nữ, dễ thấy nhất là lượng tiêu thụ các nhãn hàng cậu đại diện bỗng nhiên tăng đột biến, kéo theo đó là các hợp đồng quảng cáo như tuyết được mùa.

Chẳng qua hết thảy đều coi như nằm trong dự tính bên phía công ty, nên ứng phó rất khéo léo, duy chỉ một điều khiến rất nhiều người khó hiểu chính là Lý Huỳnh Lam cũng không vì thế

mà vội vàng nhận vai mới hay chăm chỉ tham dự góp mặt trong các sự kiện nhằm đánh bóng tên tuổi như thường lệ. Mà trái lại ngoài giữ hoạt động quảng bá cố định, thì hiệu suất xuất hiện cực kỳ ít, không nhận phỏng vấn, không tham gia các show truyền hình, cứ như thể lặn mất tăm luôn vậy.

Một thần tượng như vậy, đều sóng sau xô sóng trước mỗi giờ mỗi phút, khán giả dù luyến tiếc ngoại hình hiếm có khó tìm ấy, song chung quy cũng không phải không thể thay thế. Sau khi độ hot dần giảm nhiệt, việc thay thế này chỉ là một sớm một chiều. Đúng lúc này, bộ phim 'Kẻ liều mạng' của Hách Định Xuyên rốt cuộc công chiếu.

Nếu nói ấn tượng của công chúng về Lý Huỳnh Lam đa phần còn dừng ở mức "ngoại hình vô cùng bổ mắt, khả năng diễn xuất ổn", thì phải nói qua bộ phim này đã cho không ít người một ấn tượng sâu sắc.

Lý Huỳnh Lam trong phim hóa thành một gã thanh niên có thể nói là sa đọa, tàn nhẫn, vặn vẹo, rối loạn nhân cách, nhưng đồng thời lại mâu thuẫn, đáng hận mà cũng rất đáng thương.

Thời thanh xuân hắn ngây ngô đơn thuần, vẻ ngoài cuốn hút bao nhiêu, thì đến cuối càng bị tàn phá đến không tưởng. Tóc cạo trọc, bởi vì nghiện ma túy mà thân thể gầy xọp, sắc mặt tái nhợt xanh xao, ánh mắt vô hồn, từ trong ra ngoài đều nom như một con quỷ sống, ai nấy nhìn vào đều phải ớn lạnh sống lưng. Tạo hình nhân vật này hiển nhiên không chiếm được nhiều cảm tình từ phía khán giả, thậm chí chưa nói còn ghét, cũng không phù hợp với hình tượng Lý Huỳnh Lam xây dựng trước đó, song nhìn vào doanh thu phòng vé đạt đến con số ấn tượng, cùng những đánh giá tích cực từ giới phê bình và đảm bảo từ phía chuyên môn, minh chứng cho mọi nỗ lực của Lý Huỳnh Lam đều được đền đáp xứng đáng, còn quý giá hơn tất thảy mọi thứ. Mà Lý Huỳnh Lam, người đóng vai chính cũng từ đây mà lọt vào danh đề cử vài hạng mục trọng yếu, mặc dù còn chưa đủ thâm

niên, nhưng đạt được đến bước này đã chẳng dễ dàng gì.

Thế vậy mà vẫn như hồi kết thúc dự án truyền hình kỳ trước, Lý Huỳnh Lam bấy giờ chỉ tham gia ít sự kiện tuyên truyền rồi một lần nữa trước vô số tầm mắt của bàn dân thiên hạ hiên ngang mất tích. Không đến dự buổi lễ trao giải, không chiêng trống rùm beng lên kế hoạch cho bộ phim kế tiếp, mà chỉ làm tổ trong một chốn đi thuê và một quán ăn không to không nhỏ, ngày ngày chăm chỉ, làm không biết chán.

Chuyện này Cao Khôn không hé nửa lời, nhưng Lý Huỳnh Lam có thể từ cách thể hiện nhìn ra trong lòng anh đang nghĩ gì, anh sợ ảnh hưởng, làm lỡ tương lai của cậu.

Lý Huỳnh Lam chỉ đáp lại bằng một câu hỏi: nếu hiện tại cho anh một trăm triệu, anh sẽ mở thêm mấy chi nhánh? Mở khắp cả nước? Mở ra thế giới? Tiền đếm không xuể?

Cao Khôn phút chốc ngẩn ra, lắc đầu, rồi cũng lập tức hiểu được lựa chọn của Lý Huỳnh Lam: cậu chỉ cần một nơi này.

Nói bọn họ không có chí lớn cũng được, không đủ tham vọng cũng được nốt, toan tính nhiều, tất sẽ trả giá cũng nhiều, mà thời gian của họ thì có hạn, nên họ chỉ đơn thuần muốn dành nó cho chuyện quan trọng nhất, hoặc là người quan trọng nhất thôi.

Nhưng dù họ rất kín tiếng là thế, không có nghĩa bên ngoài sẽ bằng lòng phối hợp, phàm là cái gì càng bí mật càng dễ nhận được sự quan tâm rất lớn từ công chúng, ‘Hoa sen xanh’ từ dạo trước đã phải xếp lịch hẹn đến nay ngày càng đông như trẩy hội, không hiểu vì đâu có nhân vật thần bí nào đó mạnh mẽ đề cử, nơi đây đột nhiên trở thành địa điểm được nhiều người nổi tiếng ưu ái, vậy nên là dù không dùng cơm, vẫn luôn có không ít phóng viên thường trực cắm chốt, các fan hoặc người qua đường tò mò.

Lý Huỳnh Lam đơn giản nhân cơ hội này đóng cửa, sửa chữa mặt tiền quán, tăng cường tính riêng tư, cũng như cải thiện chất lượng dịch vụ nhằm nâng cấp vị thế của quán.

Theo như cậu biết trước đây, Cao Khôn là phái thông minh thực lực, nhưng người thông minh không hẳn thạo kinh doanh. Đối với mặt tiền nong, bất luận quản lý hay thu nhận, Cao Khôn luôn ít kinh nghiệm, cho nên từ lúc quán bắt đầu đưa vào hoạt động công việc sổ sách này Lý Huỳnh Lam còn phải nhờ Trác Diệu giúp, thỉnh thoảng bản thân cũng bổ túc vài kiến thức liên quan, đến giờ đã có thể toàn quyền nắm giữ, như cậu từng nói với Cao Khôn rằng: đây chính là toàn bộ gia sản của hai người họ, không thể xem thường.

Mà sự thật đã chứng minh, một trong một ngoài, một trước một sau, vợ chồng chủ quán, kinh doanh cực kỳ xuất sắc, trưởng quầy Hỉ Nhạc trộm đánh giá một phen: Quả này hắc bạch ăn tuốt, không muốn hot cũng khó – lúc này, nghe Cao Khôn trả lời, Lý Huỳnh Lam chậm rãi ngồi dậy, chẳng qua bởi vì ngủ đến chân đã tê rần, cậu "Ối" một tiếng lại ngã trở về.

Cao Khôn vội quay qua nhìn, lại tri kỷ thay cậu mát xa, còn sợ Lý Huỳnh Lam bị cảm lạnh, tay luồn vào chăn ủ ấm cho cậu, ai ngờ ai đó còn lưu manh dùng chân kia kẹp lấy, náo loạn suốt một hồi.

Lý Huỳnh Lam cười đến hết buồn ngủ, lúc này mới theo Cao Khôn mặc đồ cho rồi rời giường, song lẽ ra anh phải là người mệt nhất trong khi cậu ngủ suốt một ngày thì giờ này lại lười tới nỗi bạ đâu ngủ đó, đặc biệt là lúc có Cao Khôn ở đây.

Bàn ăn trong phòng khách đã bày biện sẵn mấy món còn nóng hổi, ai cũng nói rằng nhiệt huyết của đầu bếp đều dành hết cho khách, bản thân về nhà nào còn tâm tư nấu nướng, nhưng Cao Khôn đâu phải vậy, anh có rất nhiều món chỉ làm cho Lý Huỳnh

Lam ăn, trừ khi đại thiếu gia ăn ngán rồi, Cao Khôn mới suy xét đưa vào thực đơn, song còn phải xem tâm tình với người khách đó có lộc ăn không đã.

Hôm nay cũng vậy, đầy ắp một bàn lớn, cho dù biết đối phương ăn không hết, vẫn cứ coi như là thử nghiệm đi, nghiêm túc phần nào.

Lý Huỳnh Lam ngồi xuống đối diện, ngay cả đũa cũng là Cao Khôn đưa tới, cậu vung tay lên gắp một miếng bỏ vào miệng nếm thử, cuối cùng không phụ lòng cho anh đầu bếp bận rộn đánh giá chi tiết.

Ăn xong cơm, Lý Huỳnh Lam lại buồn ngủ, đêm đầu hạ đã se lạnh, cậu giờ này hệt như động vật máu lạnh tới kỳ ngủ đông vậy, chỉ hận không thể bù lại hết mấy đêm mất ngủ của hai năm về trước, ngồi trên sô pha chưa bao lâu đã ngã nghiêng thiếp đi lúc nào chẳng biết.

Chốc lát sau có người đi tới, chỗ ngồi bên cạnh hõm xuống, Lý Huỳnh Lam thuận thế ngã qua, được Cao Khôn đỡ vào lòng.

Cao Khôn nói khẽ bên tai cậu: “Mới ăn xong không được nằm…”

Lý Huỳnh Lam phớt lờ anh, còn điều chỉnh tư thế đến khi thoải mái mới nằm im.

Cao Khôn cũng không có động tĩnh, cơ bắp trên người anh đâu cũng cường kiện, Lý Huỳnh Lam dựa vào, có khi vì sợ ảnh hưởng đến cậu mà anh có thể giữ nguyên tư thế đó đến tận mấy giờ đồng hồ vẫn chẳng hề nhúc nhích.

Lý Huỳnh Lam nằm một lát, vừa mở mắt ra lại thấy tivi đang bật, trên đó đang chiếu “Kẻ liều mạng”, cũng không biết đến tập mấy rồi, mà chỉ cần là phát lại, nếu để Cao Khôn thấy, anh nhất định sẽ ngồi đó xem cho hết, vẻ mặt khi xem đó nhiều khi

nghiêm túc đến mức Lý Huỳnh Lam còn phải cảm thấy giật mình.

Giờ phút này phim đã gần đến hồi cuối, mà Giang Thiệp hoàn toàn bị cô lập với xã hội đã sớm lún sâu vào vũng bùn, hắn cô độc cuộn mình trong góc một căn phòng tối đổ nát, vừa khóc vừa cười lẩm nhẩm gì đó, lúc thì như tán dóc với bạn học, khi thì lại tâm sự với mẹ mình, chốc chốc lại rủa kẻ buôn ma túy, cuối cùng truy hỏi cảnh sát: nếu mình sửa sai, liệu còn có thể quay đầu lại không… còn có thể quay đầu lại không…

Cùng lúc hắn nói mấy lời vô nghĩa, tiếng còi cảnh sát cũng vọng đến từ xa, rốt cuộc dừng lại ngoài phòng.

Một nhóm cảnh sát phá cửa lần lượt ập vào, người dẫn đầu nhanh nhẹn tiến lên trước, muốn áp chế nhân vật nguy hiểm dưới mặt đất, lại phát hiện khuôn mặt thiếu niên đó đã sớm tái nhợt như xác chết, tứ chi đầy những vết cắt, máu tươi lênh láng một vùng, mà bên cạnh hắn chỉ là một chiếc điện thoại và một cây dao găm.

Cậu cảnh sát trẻ dẫn đầu khựng lại, cẩn thận ngồi xổm xuống.

Hai năm qua, cậu luôn lần theo dấu vết của Giang Thiệp, chứng kiến hắn từ một thiếu niên triển vọng bỗng chốc lạc lối trở thành một kẻ bị truy nã mang tội ác chất chồng, bởi vì trực tiếp hay gián tiếp giết người vô số kể, trong đó còn có người thân của chính mình, mà hiện giờ tên ác nhân này lại lựa chọn kết cục này.

Giang Thiệp vươn tay đến người cảnh sát đang chăm chú nhìn xuống, ý bảo đối phương lại gần.

Cậu cảnh sát trẻ khom lưng ghé tai vào, chợt nghe tiếng nói run rẩy của Giang Thiệp: “Tôi, tôi ký rồi, giấy hiến xác… Rất lâu rồi tôi… Tôi không có… Hít thứ kia… Không, không biết còn được

nữa không…”

Cậu cảnh sát trẻ sửng sốt, nghĩ đến vụ giao dịch ma túy của hắn mà liên lụy đến chính em gái, tròng mắt ánh lên sát ý, cậu cúi đầu hạ giọng đến mức độ người sau không nghe được: “Vô ích thôi, anh đã tự phế đi mình như vậy mà còn hi vọng cứu người ư?”

Cảnh sau cuối dừng lại ở hình ảnh con ngươi trừng lớn của người thanh niên đang lúc hấp hối, đây là ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng của Giang Thiệp, bất luận là sống hay chết, hắn đều bị thế giới, ruồng bỏ hoàn toàn.

Màn ảnh rơi vào bóng tối, âm nhạc mang sắc thái đối lập cùng lúc vang lên, bản độc tấu piano du dương trữ tình, lắng đọng mà thư thái, như một mùi hương trợ miên nhẹ nhàng, lại tựa như bật lên nỗi cô độc và quạnh quẽ.

Cùng được đề danh với Lý Huỳnh Lam còn có gương mặt mới đóng vai nam thứ hai cùng khúc nhạc nền hòa phối, cái gọi là cường cường liên thủ cũng chưa bao giờ đạt được hiệu quả nhường này. Hách Định Xuyên vốn đã có tài biến tấu nay lại có đội ngũ chế tác tốt nhất, có thể nói như hổ thêm cánh, lần hợp tác này tựa như lời hứa hẹn khai sáng cả thế hệ sau.

Chờ đến lúc danh sách toàn bộ dàn diễn viên đoàn làm phim chạy chậm lên, tầm mắt Cao Khôn vẫn nhìn về phía trước không chớp mắt, Lý Huỳnh Lam thình lình nâng tay lên che mắt anh lại.

“Nhìn ai mà nhìn đến quên mình luôn vậy…” Lý Huỳnh Lam nói.

Cao Khôn bắt lấy tay cậu kéo xuống, chỉ thấy người nào đó đang nằm trên đùi mình trưng vẻ mặt mất hứng.

Cao Khôn cười cười, không nhịn được hôn tay cậu một cái: “Nhìn em.”

Lý Huỳnh Lam dửng dưng hừ một tiếng: “Thuần tự nhiên 4D không cần, 2D có gì thú vị chứ?”

Cao Khôn không lên tiếng, nhưng Lý Huỳnh Lam bỗng dưng khựng lại, từ từ cúi đầu nhìn tay ai đó đang đặt lên ngực mình, sau đó cười lạnh ngước lên: “Anh muốn làm gì?”

Cao Khôn dừng tay lại: “Không có…”

Lý Huỳnh Lam lại nheo mắt: “Thực sự không có?” Vừa nói tay kia cũng từ vạt áo Cao Khôn dò lên trên.

Cao Khôn bị đụng chạm cơ thể cũng căng thẳng hẳn lên, chợt nghe Lý Huỳnh Lam nói: “To gan lắm mà, sao lại dám làm không dám nhận? Trong lòng suy tính nhiều như vậy, chắc là cũng tính luôn chuyện này chứ gì?”

Hơi thở Cao Khôn ngày càng nặng nề, anh đột nhiên luồn tay qua khớp gối bế thốc Lý Huỳnh Lam lên, sau đó đi thẳng vào phòng ngủ.

Dường như có gì đó khăng khít gắn bó, thấp thoáng còn vang lên một giọng nam trầm thấp phủ nhận.

“Không phải…”

o O o

Viện an dưỡng Hòa Khánh.

Trên tivi đang phát kênh tin tức buổi trưa, Cao Tuệ đang dở tay gọt hoa quả thì bỗng nghe đồng nghiệp báo có điện thoại.

Lần tìm đến cô trước đây, Lý Huỳnh Lam khi ấy đã thu xếp cho cô một nơi làm việc khá tốt, song bởi vì muốn sống cùng mẹ để tiện bề chăm sóc cho bà nên Cao Tuệ vẫn chọn ổn định nơi này. Dù không khá khẩm gì, song đồng lương cô được nhận cũng đủ cáng đáng qua ngày. Chỉ là người quen biết không nhiều lắm nên cô chẳng rõ là ai đang tìm đến mình?

Cao Tuệ suy nghĩ một lát, vẫn là đi tiếp.

Đầu dây tự giới thiệu mình là cảnh sát ở tỉnh Y, cho biết vừa qua có phát hiện một tử thi nam giới tại khe núi phía bắc nằm gần huyện F. Sau khi khám nghiệm tử thi được biết thời gian tử vong đã hơn mười năm, ngoài ra cách thi thể này vài chục mét có một tờ giấy chứng minh, rất có thể là một trong số những người bị mất tích ở thôn Mạc Lan năm đó – Cổ Kiến Cương, cũng chính là cha Cao Tuệ. Nếu thu xếp được thời gian, mong cô có thể đến làm một xét nghiệm ADN để xác nhận thân phận người chết. Qua đó, đối phương còn yêu cầu cô cho biết thêm thông tin về các mối quan hệ quanh nạn nhân để làm tư liệu điều tra, truy tìm thủ phạm gây án.

Khuôn mặt Cao Tuệ không ra lộ biểu cảm nào từ khi bắt máy. Viên cảnh sát lại hỏi cô về việc cha mình đích xác mất tích từ khi nào, Cao Tuệ dừng một thoáng rồi nói: “Cha tôi hợp tác với cậu tôi lừa tiền mọi người trong thôn, bởi vì sợ bị bắt nên ông ta đã bỏ trốn.”

Viên cảnh sát còn hỏi ông ta có gây thù chuốc oán với ai hay không, thì Cao Tuệ hoàn toàn phủ nhận. Cô lại hỏi thi thể kia có ngoại thương nào không thì nhận được câu trả lời rằng vì đã quá lâu năm, trên núi còn có dã thú, kỳ thực chỉ còn một vài bộ phận nên không thể đánh giá chính xác.

Cúp điện thoại, Cao Tuệ một lần nữa điều chỉnh sắc mặt, quay lại phòng bệnh tiếp tục gọt táo.

Đồng nghiệp gần đó nhiệt tình hỏi cô có chuyện quan trọng gì không, nếu có thì họ có thể thay ca với cô, song Cao Tuệ chỉ cười.

“Không cần đâu, lầm người thôi.”

Trong lúc ngồi cạnh mẹ, nhác thấy bà bỗng nhiên trở nên kích động, Cao Tuệ quay đầu qua thì thấy trên ti vi đang phát lại lễ khai trương khu mua sắm ở quãng trường thành phố U, bởi vì là trung tâm thương mại lớn nhất phía đông nên lên hẳn tin tức. Mà vị trí chính giữa trên sân khấu chẳng phải Lý Huỳnh Lam thì là ai?

Chỉ là ống kính hiện tại sau vài phút lấy toàn cảnh lia khắp trường quay, lại quay về số ít quan khách trên hàng ghế đầu, phần lớn đều là cấp lãnh đạo hoặc người có phận sự, thế nhưng lọt vào góc ống kính cũng có một gương mặt quá đỗi quen thuộc. Người đó khẽ mỉm cười, dáng dấp vẫn không có gì thay đổi, nhưng từ quần áo và khí chất trên đã cho thấy tựa hồ sống rất tốt.

Vừa chỉ vào màn hình tivi, Cao Quyên cất giọng khàn đặc hô lên: “Đồ sát tinh… Súc sinh…”

Cao Tuệ đi tới gần ngăn bà khuyên can: “Mẹ à, anh ấy không phải kẻ xấu, kẻ xấu đều chết cả rồi.”

Cao Quyên ngơ ngác không hiểu làm sao, trước giọng nói điềm đạm của Cao Tuệ, bà dần dần bình tĩnh lại.

“Người xấu… đều chết cả rồi?” Cao Quyên hoài nghi hỏi.

Cao Tuệ mỉm cười, rồi gật đầu: “Đúng vậy, đều chết cả rồi, người xấu đều… đáng chết.”

『HẾT』

Table of Contents

Mục lục
Quyển 1 - Chương 1: Hiện tại - chờ đợi (1)
Quyển 1 - Chương 2: Chờ đợi (2)
Quyển 1 - Chương 3: Chờ đợi (3)
Quyển 1 - Chương 4: Chờ đợi (4)
Quyển 1 - Chương 5: Chờ đợi (5)
Quyển 1 - Chương 6: Chờ đợi (6)
Quyển 1 - Chương 7: Gặp lại (1)
Quyển 1 - Chương 8: Gặp lại (2)
Quyển 1 - Chương 9: Gặp lại (3)
Quyển 1 - Chương 10: Gặp lại (4)
Quyển 1 - Chương 11: Gặp lại (5)
Quyển 1 - Chương 12: Gặp lại (6)
Quyển 1 - Chương 13: Ở chung (1)
Quyển 1 - Chương 14: Ở chung (2)
Quyển 1 - Chương 15: Ở chung (3)
Quyển 1 - Chương 16: Ở chung (4)
Quyển 1 - Chương 17: Ở chung (5)
Quyển 1 - Chương 18: Ở chung (6)
Quyển 1 - Chương 19: Thay đổi (1)
Quyển 1 - Chương 20: Thay đổi (2)
Quyển 1 - Chương 21: Thay đổi (3)
Quyển 1 - Chương 22: Thay đổi (4)
Quyển 1 - Chương 23: Thay đổi (5)
Quyển 1 - Chương 24: Ngu ngốc (1)
Quyển 1 - Chương 25: Ngu ngốc (2)
Quyển 1 - Chương 26: Ngu ngốc (3)
Quyển 1 - Chương 27: Ngu ngốc (4)
Quyển 1 - Chương 28: Ngu ngốc (5)
Quyển 1 - Chương 29: Ngu ngốc (6)
Quyển 1 - Chương 30: Nhà mới (1)
Quyển 1 - Chương 31: Nhà mới (2)

Quyển 1 - Chương 32: Nhà mới (3)
Quyển 1 - Chương 33: Nhà mới (3)
Quyển 1 - Chương 34: Nhà mới (5)
Quyển 1 - Chương 35: Nhà mới (6)
Quyển 1 - Chương 36: Chuyển biến (1)
Quyển 1 - Chương 37: Chuyển biến (2)
Quyển 1 - Chương 38: Chuyển biến (3)
Quyển 1 - Chương 39: Chuyển biến (4)
Quyển 1 - Chương 40: Chuyển biến (5)
Quyển 1 - Chương 41: Chuyển biến (6)
Quyển 1 - Chương 42: Hiện tại (1)
Quyển 1 - Chương 43: Hiện tại (2)
Quyển 1 - Chương 44: Hiện tại (3)
Quyển 2 - Chương 45: Quá khứ - mới quen (1)
Quyển 2 - Chương 46: Mới quen (2)
Quyển 2 - Chương 47: Mới quen (3)
Quyển 2 - Chương 48: Mới quen (4)
Quyển 2 - Chương 49: Mới quen (5)
Quyển 2 - Chương 50: Mới quen (6)
Quyển 2 - Chương 51: Về quê (1)
Quyển 2 - Chương 52: Về quê (2)
Quyển 2 - Chương 53: Về quê – Kỳ 3
Quyển 2 - Chương 54: Về quê – Kỳ 4
Quyển 2 - Chương 55: Về quê – Kỳ 5
Quyển 2 - Chương 56: Về quê – Kỳ 6
Quyển 2 - Chương 57: Khắc phục hậu quả – Kỳ 1
Quyển 2 - Chương 58: Khắc phục hậu quả – Kỳ 2
Quyển 2 - Chương 59: Khắc phục hậu quả – Kỳ 3
Quyển 2 - Chương 60: Khắc phục hậu quả – Kỳ 4
Quyển 2 - Chương 61: Khắc phục hậu quả – Kỳ 5
Quyển 2 - Chương 62: Khắc phục hậu quả – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 63: Tương lai - hồi sinh – kỳ 1
Quyển 3 - Chương 64: Hồi sinh – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 65: Hồi sinh – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 66: Hồi sinh – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 67: Hồi sinh – Kỳ 5

Quyển 3 - Chương 68: Hồi sinh – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 69: Bên nhau – Kỳ 1
Quyển 3 - Chương 70: Bên nhau – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 71: Bên nhau – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 72: Bên nhau – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 73: Bên nhau – Kỳ 5
Quyển 3 - Chương 74: Bên nhau – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 75: Gán ghép – Kỳ 1
Quyển 3 - Chương 76: Gán ghép – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 77: Gán ghép – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 78: Gán ghép – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 79: Gán ghép – Kỳ 5
Quyển 3 - Chương 80: Gán ghép – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 81: Chân tướng – Kỳ 1
Quyển 3 - Chương 82: Chân tướng – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 83: Chân tướng – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 84: Chân tướng – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 85: Tương lai – Kỳ 1
Quyển 3 - Chương 86: Tương lai – Kỳ 2
Quyển 3 - Chương 87: Tương lai – Kỳ 3
Quyển 3 - Chương 88: Tương lai – Kỳ 4
Quyển 3 - Chương 89: Tương lai – Kỳ 5
Quyển 3 - Chương 90: Tương lai – Kỳ 6
Quyển 3 - Chương 91: Tương lai – Kỳ 7
Quyển 3 - Chương 92: Tương lai – Kỳ cuối